

Hồi 1

Thân Phận Cô Nhi

Phe đối phương đông hơn, sáu chọi một, làm cho cục diện trở thành thế đối đầu giữa hai phe có nhân số hoàn toàn chênh lệch mà sự bất lợi nghiêng hẳn về phía Tiểu Bình, chỉ có một thân một mình.

Tuy vậy Tiểu Bình vẫn giữ vẻ thản nhiên cố ý đưa mắt nhìn gã cao to và có niên kỷ trội nhất trong sáu đứa bé là phe đối địch của Tiểu Bình lúc này.

Tiểu Bình cười khẩy:

- Cuối cùng túc hạ cũng phải xuất đầu lộ diện làm cho Tiểu Bình này cảm thấy hãnh diện vì lần đầu tiên được diện kiến đầu lĩnh đại ca Hắc Ưng Hội.

Nếu lúc mới xuất hiện, gã cao to luôn giữ nét mặt hăm hực và giận dữ thì bây giờ, ngay sau khi nghe Tiểu Bình nói dứt lời, gã chợt bĩu môi, cổ tình bật ra tiếng cười khan:

- Ở khắp thôn Huỳnh Hoa này ai ai cũng biết Trương Thất ta là thủ lĩnh Hắc Ưng Hội.

Vì thế, Tiểu Bình người đừng gọi ta là đầu lĩnh đại ca, cũng đừng gọi là túc hạ hay gì gì đó mà ta chưa từng nghe. Bằng không người sẽ phải hận về những cách gọi kỳ quái của người.

Tiểu Bình cười âm lên:

- Ta thật không ngờ một đầu lĩnh đại ca như Trương Thất người lại là kẻ có kiến văn hủ lậu, chẳng khác nào hạng ếch nằm đáy giếng. Người không biết những cách xưng hô ta vừa dùng đều là những lời thông dụng của những trang hảo hán sao? Người đứng đầu một Hắc Ưng Hội như người phải được gọi là đầu lĩnh đại ca, đâu thể gọi bằng hai chữ thủ lĩnh tầm thường.

Gã Trương Thất thoáng lộ vẻ ngơ ngác:

- Người nói thật chứ? Gọi là đầu lĩnh đại ca thật sao?

Tiểu Bình vừa nhướn một bên mày vừa cười khẩy:

- Không như bọn Hắc Ưng Hội các người, chỉ quanh quẩn mãi ở Huỳnh Hoa thôn bé nhỏ này. Tiểu Bình ta từ bé cho đến giờ đã từng lăn lộn khắp mọi nơi, nào là Giang Nam, nào là Tứ Xuyên, và cũng từng diện kiến biết bao anh hùng hảo hán lừng danh thiên hạ. Tiểu Bình ta vừa nói bọn người nên tin là thật còn hơn là sẽ bị mọi người chê cười cho bọn người chỉ là một lũ trẻ ranh chưa biết gì về giang hồ võ lâm.

Sắc mặt của Trương Thất cho thấy gã đã bị lời nói của Tiểu Bình làm cho dao động. Và nếu gã vốn là thủ lĩnh của Hắc Ưng Hội mà còn bị như vậy thì đồng bọn của gã – năm đứa bé còn lại - hỏi sao không hoang mang lo lắng!

Tuy vậy vẫn có một đứa bé trong năm đứa bé kia thay vì hoang mang lo lắng như đồng bọn thì lại giận dữ kêu lên:

- Trương Thất, gọi là thủ lĩnh hay là đầu lĩnh đại ca thì có gì khác! Rốt cuộc ta muốn hỏi Trương Thất người, tên Tiểu Bình kia đã từng lăng mạ ta và Hắc Ưng Hội, người có báo thù hay không báo thù cho ta nào?

Như nhớ ra mục đích khi đến đây Trương Thất lập tức quắc mắt nhìn Tiểu Bình:

- Phải rồi, như A Hoàng vừa nhắc, ta muốn hỏi Tiểu Bình người.

Tiểu Bình bất ngờ ngắt lời Trương Thất và còn khinh khi nhìn gã:

- Người chịu được sao khi A Hoàng tuy là thuộc hạ nhưng lại tỏ ra không tôn trọng người, không chịu gọi người là đầu lĩnh đại ca? Hóa ra người không biết đến câu “thượng bất chính hạ tất loạn” sao?

Trương Thất ngờ ngác:

- Thượng bất chính hạ tất loạn nghĩa là gì?

Không đạt được mục đích và thấy Trương Thất không chú tâm gì đến mình, A Hoàng càng thêm giận dữ nên kêu lên:

- Người không hiểu thật sao, Trương Thất? Hắn muốn mắng người, bảo người không xứng là thủ lĩnh Hắc Ưng Hội của bọn ta đó!

Trương Thất liền sùng sộ, lao ào ào vào Tiểu Bình:

- Người dám mắng ta à? Ta ...

Tiểu Bình cũng nhanh chân lùi về, đồng thời cũng nhanh miệng cười vang:

- Thật chẳng trách bọn Hắc Ưng Hội các người cho đến bây giờ vẫn chỉ là một tiểu hội vô danh, đến câu nói của cổ nhân vừa rồi cũng không hiểu? Câu nói đó nào có hàm ý mắng người? Trái lại đó là lời nói nhằm ý ám chỉ thái độ không tôn trọng bậc trưởng thượng của gã A Hoàng vừa có lúc mới rồi. Người phải hiểu cho mình bạch chứ! Ha ... Ha ...

Nghe vậy Trương Thất liền bán tín bán nghi dừng lại:

- Người thử giải thích rõ xem nào?

Tiểu Bình mỉm cười:

- Là ta muốn nói nếu thuộc hạ của người ai ai cũng có thái độ xem thường người như A Hoàng vừa có, thử hỏi, một Hắc Ưng Hội không biết thế nào là tì ti thứ bậc thì một đầu lĩnh đại ca như người làm sao đảm đương nổi trọng trách là làm cho Hắc Ưng Hội phát dương quang đại?

Vỡ lẽ, Trương Thất à lên một tiếng khá dài:

- Người muốn nói vì ta là đầu lĩnh đại ca nên bọn A Hoàng không thể xách mé gọi thẳng tên ta như A Hoàng lúc này?

Cảm nhận có sự thất bại và đổ vỡ, A Hoàng một lần kêu to:

- Người đừng để Tiểu Bình lung lạc. Huống chi giữa bọn ta với nhau đâu có phân biệt ai lớn ai nhỏ, ai cao ai thấp!

Tiểu Bình quay ngoắt người nhìn A Hoàng:

- Lời của người thật hồ đồ. Vì giả như trong tay Hắc Ưng Hội các người không phân biệt người lớn kẻ nhỏ thì ai sẽ phải tuân lệnh ai? Và điều đó phải chăng sẽ đưa đến tình trạng trống đánh xuôi kèn thổi ngược, trong bọn người sẽ không bao giờ có trạng thái nhất hô bá ứng.

A Hoàng nhún vai:

- Bảo bọn ta phải tuân lệnh Trương Thất ư? Không bao giờ có chuyện đó.

Tiểu Bình bật cười và cố tình đưa mắt nhìn Trương Thất:

- Người nghĩ thế nào, Trương Thất? Xem ra người chưa đủ tư cách làm đầu lĩnh đại ca của Hắc Ưng Hội!

Trương Thất thoáng bối rối. Sau đó gã giận dữ lấy tay tự vỗ vào ngực và quắc mắt nhìn A Hoàng:

- Ta là đại ca, bọn người phải tuân lệnh ta. Vì dù sao Hắc Ưng Hội này cũng do ta lập ra.

A Hoàng đảo mắt nhìn bốn đứa bé còn lại, miệng cười cười:

- Tụi bây nghĩ sao? Bọn mình đồng ý cùng Trương Thất lập ra Hắc Ưng Hội là để tạo thành một nhóm hầu để bề bênh vực lẫn nhau. Đâu phải Hắc Ưng Hội là do một mình Trương Thất lập mà bảo bọn mình phải nghe theo lệnh của y, đúng thế không?

Bốn đứa bé kia ngay tức khắc cùng nhau gật đầu:

- Đúng vậy!

Và có một đứa bé nói rõ hơn:

- Còn nói việc ai đáng là đại ca thì nếu Trương Thất không phải có thân xác to hơn, bọn ta đâu dễ gì chọn y?

Trương Thất nổi nóng:

- Người vừa nói gì, Tiểu Ngự? Người thử lặp lại một lần nữa xem, thử Trương Thất này có dám đập vỡ mồm người ra đấy không? Hừ!

A Hoàng nhận thấy có được sự ủng hộ của phe đông hơn nên đắc ý ngoác mồm la lớn:

- Người vẫn là đại ca của bọn ta, nếu người chịu giúp bọn ta đập vỡ mồm Tiểu Bình, trừng trị y vì tội dám lăng nhục Hắc Ưng Hội chúng ta. Đó là lý do ta khuyên người phải nghĩ lại, chớ để Tiểu Bình là kẻ vừa từ xa đến làm cho bọn ta phải chia năm xẻ bảy.

Cảm nhận được lời kêu gọi của A Hoàng sẽ tạo bất lợi cho bản thân, Tiểu Bình cố tình kêu to hơn:

- Bọn người làm như thế là tiểu nhân, người quân tử chỉ động khẩu chứ không động thủ.

Hơn nữa, những gì ta vừa nói cho bọn người nghe đều là những hành động cần phải có của những trang hảo hán. Không lẽ bọn người không muốn sau này mỗi đứa trong bọn người trở nên những trang hảo hán đầu đội trời chân đạp đất, miệng hô phong hoán vũ?

A Hoàng cười thành tràng:

- Cái gì là những trang hảo hán đầu đội trời chân đạp đất? Cái gì là miệng hô phong hoán vũ? Người học ở đâu những lời lẽ kỳ quái như thế vậy? Ha ... Ha ...

Bốn đứa bé kia có lẽ vì chưa từng nghe những lời như Tiểu Bình vừa nói nên cũng bật cười, phụ họa theo A Hoàng.

Phát hiện Trương Thất không cười, trái lại y vẫn tỏ vẻ hoang mang, Tiểu Bình bèn gật gù nhìn y:

- Xem ra chỉ có Trương Thất người là đáng mặt anh hùng. Nếu là như vậy Tiểu Bình ta xin hứa với túc hạ sẽ truyền cho túc hạ mọi hiểu biết của ta về giới giang hồ, sẽ giúp túc hạ mở rộng tầm mắt, biết phải nói gì làm gì cho xứng hợp trang hảo hán nam nhi đại trượng phu.

Và nếu cần, Tiểu Bình này sẽ đưa túc hạ lần lượt diện kiến những bậc anh hùng thứ thiệt.

Trương Thất chợt lúng túng hỏi Tiểu Bình:

- Người ... người đã từng gặp những vị anh hùng thật sao? Họ ... trông họ như thế nào?

Tiểu Bình căng căng nét mặt bảo:

- Quân tử nhứt ngôn, ký xuất tứ mã nan truy. Những gì ta vừa nói không bao giờ sai.

Còn trông bọn họ như thế nào ư? Thân thì cao bảy trượng này, tay thì to lớn, một khi xòe ra thì to bằng chiếc quạt. Còn mỗi khi họ gằm thét ư, miệng họ phun ra lúc thì lửa đỏ, lúc thì kêu âm âm như tiếng sấm sét. Có thể nói, họ ...

Tiểu Bình đang huyền thuyên bỗng có một thanh âm trầm trầm từ khu rừng cạnh đó làm râm đưa đến:

- Khoác lác vừa thôi chứ, tiểu tử. Vì nói như người không lẽ ai trong bọn ta cũng đều là quái nhân với hình thù dị dạng như quái vật?

Trương Thất sững sờ, nhìn Tiểu Bình:

- Ai vừa nói gì vậy?

Tiểu Bình cũng ngờ ngác và chợt rụt cổ thè lưỡi:

- Không phải ta nói! Có lý nào là ma ...?

A Hoàng chợt kêu lên:

- Nói bậy, làm gì có ma hiện giữa ban ngày? Và nếu có là ma đi chẳng nữa thì đó là vì người quá khoác lác, đến ma cũng không tin nữa là ...

Trương Thất tỉnh ngộ, gườm gườm nhìn Tiểu Bình:

- Phải rồi, ta cũng nghe như vậy, rằng người từ nãy giờ đã khoác lác, cổ tình lừa gạt bọn ta. Xem ta ...

Chợt hiểu mọi gắng sức từ nãy giờ đã tan theo bọt biển, Tiểu Bình từ từ lùi lại:

- Không phải ta khoác lác đâu. Ta thật sự đã gặp những trang hảo hán như ta vừa nói mà A Hoàng cười khúc khích:

- Người gặp thật ư? Trên đời này có người hể há miệng là phun ra lửa thật sao? Người đúng là kẻ khoác lác. Hì ... hì ...

Cùng với tiếng cười của A Hoàng, bốn đứa bé kia và cả Trương Thất nữa đang chậm chậm tiến đến gần Tiểu Bình. Bọn chúng tuần tự hỏi, có ý châm chọc:

- Có người cao đến bảy trượng thật ư?

- Làm gì có người hể xòe tay ra là bàn tay liền to bằng chiếc quạt?

Sau cùng Trương Thất bảo:

- Chỉ chút nữa là ta bị người gạt, tội này và tội đã lăng nhục Hắc Ưng Hội bọn ta, người phen này chắc chắn sẽ bị no đòn. Hừ!

Bọn Trương Thất càng tiến đến gần chừng nào thì Tiểu Bình càng phập phồng lo sợ chừng nấy. Bất đắc dĩ Tiểu Bình phải cố làm tỉnh quát lên:

- Được rồi, để bọn người tin là ta không hề khoác lác, hừ, nếu bọn người dám chạm vào ta thì ta sẽ cho bọn người biết thế nào là công phụ lợi hại, được gọi là Hắc Hồ Thâu Tâm.

Xem đây!

Tiểu Bình đang khuynh tay khuynh chân và chuẩn bị phô diễn cái gọi là công phụ Hắc Hồ Thâu Tâm lợi hại thì nghe tiếng cười của Trương Thất vụt thét lên:

- Để xem người có phải là kẻ khoác lác hay không thì biết, đây này!

Với vóc dáng cao to hơn hẳn Tiểu Bình, một nắm đấm được kẻ là to lớn của Trương Thất liên giáng ngay mặt Tiểu Bình.

Bịch!

Đấm trúng Tiểu Bình một quyền, Trương Thất chột hăng hắc cười lên:

- Công phụ lợi hại của người đâu rồi? Hay chỉ là khoác lác thế thôi hả? Trúng nữa này!

Ha ... ha ...

Đến lúc này, vốn là đứa bé nhanh nhẹn miệng nên cũng nhanh chân, Tiểu Bình vừa the the kêu vừa cúi người chui lòn qua cánh tay đang quai ra của Trương Thất:

- Có nói nhiều với bọn vô tri vô giác các người cũng bằng thừa, lão gia tạm tha bọn người phen này, lần sau sẽ xử trị luôn một thể.

Nhờ có vóc dáng thấp bé hơn nên Tiểu Bình dễ dàng chui qua tay Trương Thất, tránh thoát nắm đấm thứ hai của y.

Tuy nhiên, A Hoàng bỗng từ đâu xuất hiện chắn ngay trước mặt Tiểu Bình. A Hoàng cười hề hề:

- Người tha bọn ta nhưng bọn ta đâu dễ gì tha cho người? Xem đây Đến lượt A Hoàng vùng nắm đấm nhắm ngay vào mặt Tiểu Bình.

Bịch!

Bị đòn đau, Tiểu Bình liền nổi xung xông vào A Hoàng :

- A ... bọn người dám ỷ chúng hiếp cô sao? Đồ vô sỉ, hèn mạt, hạ lưu. Lão gia nhất định không tha cho bọn người! Đờ! Xem chiêu! Đờ! Đờ!

Vừa kêu be be Tiểu Bình vừa vùng hai nắm tay thụi liên tu bất tận vào A Hoàng, bất kể là thụi vào đâu.

A Hoàng cũng nổi hung, vừa đỡ gạt vừa trả đòn vừa gào toáng lên:

- A ... tiểu tạp chủng người còn dám to mồm mắng bọn ta ư? Đánh này, Tiểu Ngụy, Tiểu Ngưu. Hãy mau dẫn cho tiểu tạp chủng một trận. Đánh này, đánh này!

Vậy là bốn đứa trẻ kia cùng với Trương Thất liều xông vào, quất túi bụi vào khắp người Tiểu Bình.

Vào tình thế này đáng lý ra Tiểu Bình phải bỏ chạy thì ngược lại Tiểu Bình đã bất ngờ chui rúc đầu sát vào người A Hoàng. Tiểu Bình còn phần nộ gầm lên:

- Súc sinh! Sao người dám mắng ta là tiểu tạp chủng? Vậy người đừng trách ta.

Trong khi vẫn để cho bọn Trương Thất tha hồ đánh đấm khắp người, từ phía sau và từ hai bên, Tiểu Bình vẫn cứ rúc đầu vào người A Hoàng.

Và không hiểu Tiểu Bình đã hành động như thế nào mà bọn Trương Thất chợt nghe A Hoàng bỗng thét lên:

- A ... a ... a ...

Tiếng kêu thảm thiết đó cho thấy A Hoàng đang rất đau đớn khiến Trương Thất vì hoang mang lo lắng phải lớn tiếng hỏi:

- Người bị sao rồi, A Hoàng? Hay Tiểu Bình thật sự có công phụ lợi hại?

A Hoàng đau đến chảy nước mắt, cố kêu lên:

- Ta bị ... ta bị ...

Chưa kịp nói thêm lời nào A Hoàng lại há miệng gào lên:

- A ... a ... a ...

Nhìn Tiểu Bình vẫn cứ rúc đầu vào sát người A Hoàng và không thấy Tiểu Bình có hành động gì cụ thể, Trương Thất chợt biến sắc:

- Ôi chao, không lẽ Tiểu Bình thật sự có công phụ lợi hại như y đã nói?

A Hoàng vẫn cứ kêu vẫn rú và tiếng kêu của A Hoàng càng lúc càng nghe thảm thiết.

- A ... a ...

Đến một lúc, khi đã cố hết sức để nhịn chịu cơn đau, A Hoàng bật gào lên:

- Y cắn ta ...! Y không phải tiểu tạp chủng thông thường ...! Y là cẩu ... cẩu tạp chủng!

Bọn Trương Thất lúc bấy giờ mới vỡ lẽ và cũng đến lúc này Tiểu Bình mới chịu ngóc đầu lên, nhưng là để bật phát ra tiếng gầm gừ uất hận:

- Phải! Vì ta là tiểu tạp chủng như người nói nên ta phải biến thành cẩu tạp chủng để trừng trị người.

Đoạn Tiểu Bình lại cúi thấp đầu, lại rúc sát vào người A Hoàng:

A Hoàng một lần nữa giẫy nảy kêu thét lên:

- A ... a ...! Trương Thất ... Tiểu Ngụy ... A ... Mau cứu ta ...

Hiểu rõ Tiểu Bình đang giở trò gì, Trương Thất chợt gào lên, ra lệnh cho bốn đứa bé kia.

- Bọn ta phải mau cứu A Hoàng, đánh đi, hãy dẫn tiểu tử một trận ra trò. Nào, đánh, đánh ...

Theo gương Trương Thất, cả lũ trẻ đều xông vào và nện cật lực vào người Tiểu Bình.

Mọi chuyện chỉ kết thúc khi Tiểu Bình dần dần lả đi vì kiệt lực, cũng là lúc A Hoàng sập xuống đất ngất đi vì đau đớn đến tận cùng.

Khấp miệng Tiểu Bình đều dính đầy máu cho thấy Tiểu Bình đã dùng miệng cắn từng miếng thật sâu vào da thịt A Hoàng.

Ghê sợ trước tình cảnh này và nhất là phải lo lắng cho tình trạng hôn mê ngất lịm của A Hoàng, bọn Trương Thất vội vã xốc A Hoàng lên vai và bỏ chạy.

Có lẽ do quá mệt mỏi nên hai mắt chợt hoa lên, Tiểu Bình có cảm giác như có một bóng người đang đứng thật gần và đang nhìn y.

Tiểu Bình tự nhủ, bọn Trương Thất quả nhiên đã bỏ đi rồi, vậy thì hình người nó đang nhìn thấy chỉ là do nó bị hoa mắt nên mới tự tưởng tượng như thế mà thôi.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, Tiểu Bình nghe có tiếng người nói lọt vào tai nó:

- Phải chi người đừng khoác lác, phải chi người mau lo chạy ngay từ đầu, thì người đâu lâm phải cảnh ngộ này. Cũng là đáng cho người thôi ...

Tiểu Bình chột hiệu.

Nó cố ưỡn người và cất tiếng:

- Chưa đánh đã chạy, đó nào là phải hành vi của trang hảo hán nam nhi đại trượng phu?

Nhân vật đó chột bửu môi, Tiểu Bình nhìn rõ như thế và cũng nhờ đó Tiểu Bình dần dần nhìn rõ nhân dạng của nhân vật nọ. Đó là một nhân vật trông thật lam lũ, mặt mũi tay chân thì lấm đầy bụi đất, y phục thì rách rưới và dơ bẩn, không khác gì diện mạo. Và người dơ bẩn thì lời lẽ cũng dơ bẩn. Y bửu môi bảo Tiểu Bình:

- Người chỉ là một đứa bé, hãy thôi làm như những con vẹt, chỉ biết nhái lại những lời nói trống rỗng mà không hiểu được gì từ những kẻ cục súc thô lỗ. Còn như muốn học, muốn bắt chước, hãy học những điều tốt, sẽ giúp người sau này thành thân.

Tiểu Bình khinh khỉnh nhìn kẻ dơ bẩn:

- Tại hạ học gì, bắt chước những gì là tùy tại hạ! Các hạ hãy nên tự lo cho bản thân thì hơn!

Nhân vật dơ bẩn lam lũ liền nhún vai và buông ra tràng cười dài. Tràng cười không những dài thật dài mà còn to như tiếng sấm động khiến Tiểu Bình thoát nghe cứ ngỡ đang gặp cảnh đất long trời lở:

- Chỉ vì ta thấy thương hại cho tâm trí còn non nớt của người nên mới hạ cố bảo ban người một đôi lời. Còn người nghe hay không thì tùy người! Và chưa hết đâu, bọn trẻ kia như đang quay lại, người còn phải chịu nhiều trận đòn đau hơn lúc này bội phần. Người cứ chờ thì biết! Ha ... ha ...

Tràng cười làm cho hai mắt của Tiểu Bình lại hoa lên, khiến hình ảnh của nhân vật dơ bẩn đó hóa thành hai, ba. Cũng thế, tai của Tiểu Bình bị ù choáng, khiến nó đang lên tiếng đáp lại cũng không thể nghe rõ bản thân nó đang nói gì:

- Sĩ khả sát bất khả nhục. Tại hạ dù chết quyết không tha thứ cho kẻ nào dám mở miệng bảo tại hạ là tiểu tạp chủng. Kẻ nào dám nói như thế về tại hạ, kẻ đó phải chết.

Cũng may, đến khi nhân vật kia lên tiếng bảo thì tai của Tiểu Bình cũng đến lúc bớt ù choáng, nó nghe nhân vật đó bảo:

- Người vẫn nói ra những lời mà ta tin chắc đến người cũng không hiểu những lời đó có ý nghĩa gì! Và ba chữ “tiểu tạp chủng”, ta nghĩ có lẽ người cũng chưa hiểu!

Tiểu Bình gằn giọng:

- Các hạ lầm rồi! Tại hạ thừa hiểu. Và chỉ khi các hạ lâm vào cảnh không rõ thân sinh phụ mẫu như tại hạ, không rõ bản thân từ đâu mà có, ắt sẽ cảm nhận hết nỗi thống hận vì bị mắng bằng ba chữ “tiểu tạp chủng” khả ố đó.

Nhân vật nọ giương mắt nhìn Tiểu Bình:

- Người là một cô nhi?

Tiểu Bình nhếch môi cười lạt:

- Tư sự thâm kín của tại hạ, xin miễn được đề cập đến.

Vấn nhìn Tiểu Bình như đã nhìn, nhân vật nọ thở dài:

- Thảo nào người đã tỏ ra liều lĩnh, khiến bọn kia mắng là tiểu tạp chủng! Ta ...

Tiểu Bình chợt bước lùi lại:

- Nếu các hạ định dựa vào chuyện này mà sỉ nhục tại hạ ...

Nhân vật nọ vội xua tay:

- Tại sao ta lại sỉ nhục người? Mà thôi, người nói cũng đúng, chuyện của người ta không nên xen vào. Bất quá ta chỉ muốn khuyên người, hãy thôi dùng những lời lẽ sáo rỗng mà người có lẽ đã nghe quá nhiều người dùng đến. Chúng sẽ không giúp ích gì được cho một đứa bé như người, nếu không tính đến những việc những lời của người chỉ làm người nghe bực mình.

Tiểu Bình cố che giấu tâm trạng bối rối bằng cách vờ biện minh:

- Tại hạ đã gặp không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, họ cũng nói như tại hạ, đâu khác gì.

Nhân vật nọ mỉm cười:

- Nhưng người quên rằng người chỉ là một đứa bé, những lời đó hoàn toàn không hợp với người. Huống chi ...

Tiểu Bình nhăn nhó:

- Huống chi thế nào?

Nhân vật nọ thu nụ cười về, để rồi nghiêm giọng bảo Tiểu Bình:

- Ta nói ra hy vọng người đừng giận, kỳ thực những gì người cố học và nói theo những nhân vật mà người cho họ là anh hùng hảo hán hóa ra lại là những lời mà bọn hảo hán anh hùng không phải lúc nào cũng thốt ra. Ta muốn nói đến câu “thượng bất chính hạ tất loạn” mà lúc nãy người đã dùng, đó là câu nói hoàn toàn sai nếu so với tình huống lúc này!

Nói đến đây, nhân vật nọ chợt chép miệng và nhẹ nhàng cho một tay vào bọc áo:

- Mà thôi, vị tất người có thể hiểu những gì ta vừa nói. Nhưng để giải thích cho người hiểu rõ hơn thì ta lại không có thời giờ. Còn bây giờ để giúp người phần nào lấy lại thể trạng vừa mất, ta có một vật này tặng người.

Tiểu Bình ngờ ngác nhìn vào lòng bàn tay của nhân vật nọ đang từ từ xòe ra, vật mà nhân vật nọ vừa đề cập đến hóa ra chỉ là một chiếc lá đã úa khô. Tiểu Bình chợt nhận ra bản thân nó đang buột miệng hỏi:

- Các hạ tặng cho tại hạ một chiếc lá đã úa khô là có ý gì?

Nhân vật nọ mỉm cười, đặt chiếc lá vào tay Tiểu Bình:

- Chiếc lá này tuy ta không dám bảo đó là thần đan hay hiệu dược nhưng nếu người tin ta và muốn sau này trở thành bậc anh hùng hảo hán thì hãy mau chóng ngậm chiếc lá vào miệng. Liệu người có đủ dũng lược để dùng không?

Thấy Tiểu Bình vẫn để lộ vẻ nghi ngại, nhân vật nọ chợt cười vang và cũng là tràng cười làm cho Tiểu Bình nhức óc đình tại:

- Người không dám dùng cũng phải vì chiếc lá này lẽ đương nhiên không thể nào có năng lực giúp người có thể há miệng phun ra lửa hoặc hoán vũ hô phong. Ha ... ha ...

Tiểu Bình đỏ bừng mặt vì hiểu nhân vật nọ đang cười chế giễu nó.

Nó nhìn vào chiếc lá, sau đó ném luôn vào miệng và kêu lên cho dù chính bản thân nó cũng không thể nghe rõ tiếng nó kêu:

- Ngậm thì ngậm, đã là anh hùng thì có bước vào núi kiếm rừng đao cũng đâu có gì là sợ?

Không biết nhân vật nọ có nghe tiếng Tiểu Bình kêu hay không, vì nhân vật nọ vẫn mãi cười. Không những thế, nhân vật nọ tuy vẫn tiếp tục cười nhưng chân thì đã từ từ bước đi, thoạt đầu là chậm sau nhanh dần, khiến Tiểu Bình càng nhìn càng ngỡ ngàng và nghĩ bản thân đang bị hoa mắt. Bởi bóng hình của nhân vật nọ càng di chuyển nhanh chừng nào thì càng trở nên nhập nhòa mơ hồ chừng ấy, như thể đó là bóng u linh vậy.

- A! Tiểu tạp chủng vẫn còn đây. Đại thúc, chính tiểu tạp chủng này lúc này đã gây thương tích cho A Hoàng.

Tiếng la ó của Trương Thất đột ngột vang lên khiến Tiểu Bình giật mình sức tỉnh. Và Tiểu Bình đưa mắt nhìn về phía vừa có tiếng gã Trương Thất kêu. Nó thấy Trương Thất lần này quay lại với bọn Tiểu Ngụy, Tiểu Ngưu. Không những thế, đứng ngay phía sau bọn trẻ con là một nhân vật đại hán mắt to mày rậm với một chiếc gậy dài cầm lăm lăm trên tay.

Lúc Tiểu Bình đưa mắt nhìn cũng là lúc nhân vật đại hán nọ hét to:

- Súc sinh, có phải chính ngươi đã hại A Hoàng? A Hoàng có thù oán gì với ngươi hử?

Nhưng càng hét đại hán càng hùng dũng những bước chân to lớn tiến thật nhanh về phía Tiểu Bình. Chiếc gậy cũng được vung cao lúc đại hán há miệng gầm vang:

- Người dám hại A Hoàng, chúng tao ngươi to gan lớn mật. Ta phải dân ngươi một trận để xem lần sau ngươi còn dám như thế nữa không?

Và ngay sau khi đại hán dứt lời thì chiếc gậy cũng đi nốt quãng đường cuối cùng để lao thẳng vào Tiểu Bình.

Ngay từ lúc thấy bọn Trương Thất xuất hiện với sự có mặt của đại hán, thái độ giận dữ của đại hán đã cho Tiểu Bình những cảm nhận bất an, đủ để cho Tiểu Bình phải đề phòng.

Vì thế, lúc đại hán vung gậy cũng là lúc Tiểu Bình cật lực co chân nhảy lùi.

Tuy nhiên phần thì do đại hán là người lớn, những bước chân của đại hán đều quá mau lẹ ngoài ý nghĩ của Tiểu Bình, và phần khác là do chiều dài của chiếc gậy khiến khoảng cách giữa đại hán và Tiểu Bình thu ngắn quá nhanh, mọi phản ứng của Tiểu Bình gần như là vô dụng đối với động thái quá ư quyết liệt của đại hán. Và kết quả, một đầu của chiếc gậy cũng chạm thật mạnh vào Tiểu Bình.

Bộp!

Tiểu Bình đau buốt đến giật thót cả người. Nhưng nỗi đau đó vẫn chưa thấm vào đâu nếu so với những gì Tiểu Bình sắp chịu đựng. Nói một cách khác thì một gậy đó chỉ là phần mở đầu cho một trận mưa đòn đương nhiên phải được tiếp diễn.

Tiểu Bình thấy đại hán vẫn chạy áp vào và chiếc gậy vẫn được đại hán vung cao với cơn phần nộ như đã dâng đến đỉnh điểm:

- A ... súc sinh có ý định tránh đòn ư? Được lắm, để xem ngươi có tránh được không dù chỉ là một trượng của ta.

Cùng với tiếng quát, một gậy cực mạnh liền được đại hán cất lực quật vào Tiểu Bình.

Và thế là hết lượt này đến lượt khác, đại hán cứ vung tay loạn gậy quật tới tấp vào Tiểu Bình.

Bình bình ...

Diễn biến xảy ra quá nhanh khiến Tiểu Bình nếu ngay từ đầu chưa kịp mở miệng kêu hoặc thanh minh thì càng về sau Tiểu Bình càng không còn cơ hội để kêu.

Không nghĩ Tiểu Bình vì quá đau nên không thể kêu, đại hán lại nghĩ Tiểu Bình vì quá gan lì nên không thèm kêu, không chịu mở miệng van xin. Đó là nguyên nhân khiến đại hán thêm giận dữ, thêm phần nộ.

- Quả là ta chưa từng thấy một đứa bé nào bướng bỉnh như ngươi. Ngươi này nếu không phải hạng không có thân sinh phụ mẫu giáo dưỡng thì cũng là dòng dõi của hạng đạo tặc giết người cướp của. Ta phải đánh chết ngươi, đánh chết hạng cẩu tạp chủng là ngươi! Đánh này, đánh này Bình, bình, bình ...

Trận mưa gậy sẽ còn tiếp tục nếu đúng lúc tối hậu không có một câu nói bất ngờ vang lên:

- Nhân huynh định đánh đứa bé này cho đến chết thật sao? Nếu đừng cho bốn công tử là người đa sự, mong nhân huynh hãy nghe bốn công tử nói một lời.

Câu nói tuy không thật sự lớn lối nhưng cuối cùng cũng làm cho trận mưa đòn dừng lại.

Và Tiểu Bình chỉ kịp nhìn thấy nhân dạng và phong thái đầy uy凛 của một vị công tử xa lạ, thì toàn thân liền ngã gục xuống, chìm vào cơn mê lịm ...

Hồi 2

Bạch Cốt Cốc

Ngưỡng mộ phong thái tao nhã của vị công tử, Tiểu Bình dù đã hết lời tán phụng nhưng vì cảm thấy chưa đủ nên vẫn luôn miệng tìm dịp để đề cập đến chuyện đã qua. Nó vừa tìm cách chạm vào tay vị công tử như muốn bảo rằng sẵn sàng đi theo vị ân nhân cho dù đến tận chân trời góc bể vừa suýt soa:

- Hạng người như lão thô lỗ đó -Tiểu Bình ám chỉ gã đại hán đã vì A Hoàng mà quật vào nó một trận mưa đòn - tại hạ dám chắc chỗ ngân lượng công tử đã giao cho vị tât đủ làm lão thay đổi thái độ. Cần phải có thêm tài thuyết phục đầy khôn khéo của công tử mới khiến lão bỏ qua cho tại hạ. Chứng tỏ công tử phải là người văn tài xuất chúng, lại là dòng dõi thế gia vọng tộc, càng khiến tại hạ thêm phần ngưỡng mộ.

Chân vẫn ung dung bước đi, vị công tử mỉm cười, mà thủy chung từ đầu cho đến giờ, kể từ lúc Tiểu Bình tỉnh lại và được vị công tử cho phép đồng hành. Tiểu Bình thấy vị công tử lúc nào cũng tươi cười, quả đúng là hạng người nho nhã, cho dù vị công tử đang có những lời gần như bất đồng vì những lời Tiểu Bình nói có phần thái quá và không xứng hợp. Vị công tử bảo:

- Ta đã nói nhiều lắm rồi, tiểu huynh đệ hãy còn là một đứa bé, đừng xưng là tại hạ mà cũng đừng gọi ta là công tử. Nói cách khác, ta đã từng mất đi một bào đệ, có lẽ chỉ chừng tuổi như tiểu huynh đệ lúc này. Nên ngay khi phát hiện tiểu huynh đệ bị người hành hạ, ta chợt nghĩ đến đệ ta. Vì thế, ta đâu còn cách nào khác đành phải dùng lời lẽ và ngân lượng để nài xin sự tha thứ cho tiểu huynh đệ. Và mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu tiểu huynh đệ hãy xem và hãy gọi ta là đại ca, ngược lại ta sẽ nhận tiểu huynh đệ là đệ đệ. Thế nào?

Tiểu Bình thật sự cảm kích:

- Ý của công tử thế nào tại hạ thừa hiểu, nhưng vì tại hạ luôn bị mọi người nhục mạ, mắng là tạp chủng, là một người không có cách nào hiểu rõ xuất thân nên việc nhận công tử làm đại ca, tại hạ chỉ e sẽ làm cho công tử bị khuất tất, lấy sự nhục nhã từ tại hạ.

Vị công tử xoa tay:

- Chuyện đó sẽ không còn nữa nếu kể từ nay tiểu huynh đệ đã có ta là người thân, là đại ca, tiểu huynh đệ đâu còn là hạng tử cố vô thân nữa? Do vậy, hể sau này kẻ nào dám mắng tiểu huynh đệ là tạp chủng cũng có nghĩa là kẻ đó dám mắng ta, ta sẽ cho kẻ đó một bài học.

Tuy trong lòng thầm mừng nhưng ở ngoài mặt Tiểu Bình vẫn để lộ sự lo ngại:

- Những kẻ từng mắng tại hạ có rất nhiều và không phải ai cũng dễ dàng nhận được một vài nén bạc và một ít lời thuyết phục của công tử mà bỏ qua như lão thô lỗ lúc nãy. Đến lúc đó tại hạ chỉ e công tử phải vì tại hạ mà bị liên lụy có khi lại phải chịu đòn đau vì tại hạ nữa.

Lần đầu tiên vị công tử cười lớn:

- Thiết nghĩ sau lần vừa rồi ta buộc phải dùng thái độ ôn hòa để giải nguy cho tiểu huynh đệ thì từ lần sau trở đi, ta không cần phải làm như vậy nữa. Ta đoán chắc với tiểu huynh đệ một điều, chỉ một lần như thế nữa thôi, hể kẻ nào nhạo báng hay nhục mạ tiểu huynh đệ, ta sẽ cho kẻ đó nếm mùi lợi hại.

Tiểu Bình gắng gượng cười theo nhưng là cười miễn cưỡng:

- Thiện ý của công tử khiến tại hạ thêm cảm kích. Tuy nhiên, chao ôi, chỉ sợ họ sẽ cho công tử nếm mùi lợi hại chứ không phải ngược lại.

Đang bước đi vị công tử chợt dừng lại. Sau đó lấy tay chỉ vào một thân cây có phần gốc to bằng một miệng bát, vị công tử ung dung hỏi Tiểu Bình:

- Những kẻ vẫn thường nhạo báng tiểu huynh đệ liệu có xương cốt rắn chắc bằng thân cây kia chăng?

Chưa hiểu vị công tử hỏi như thế là có ý gì, Tiểu Bình bỗng giật nảy người khi nghe vị công tử kia bỗng dưng hét to:

- Cho dù xương cốt của chúng có rắn chắc như thân cây này đi nữa, Đoan Mộc Ngũ ta cũng đủ sức đánh cho họ vỡ vụn như thế này.

Dứt lời, vị công tử tự xưng là Đoan Mộc Ngũ liền xuất quyền đánh vào thân cây, cho dù khoảng cách giữa thân cây và Đoan Mộc Ngũ phải xa có đến hai trượng.

Vù ...

Thấy lạ, Tiểu Bình tròn mắt nhìn nắm quyền của Đoan Mộc Ngũ, không hiểu sao bỗng phát ra một luồng cuồng phong. Và luồng cuồng phong đó cứ như cơn gió bất chợt xuất

hiện, ào ào cuộn đến thân cây, vượt qua khoảng cách hai trượng để chạm thật mạnh vào thân cây.

Ầm!

Càng lo hơn khi Tiểu Bình nghe tiếng động chạm tạo ra giữa luồng cuồng phong tưởng chừng là hư vô chạm vào thân cây.

Không những thế, thân cây sau tiếng động liền lắc lư chao đảo, ngã về sau rồi lại nghiêng ngược về phía trước, và đến lần ngã về phía sau ở lượt thứ hai, thân cây theo đà lắc lư liền chuyển mình tạo thành một âm thanh sắc gọn nhưng nghe thật rợn người.

Rắc ...

Tiếp đó, thân cây chợt gãy lìa ở phần giữa, làm cho toàn bộ phần trên của thân cây ngã gục xuống nền đất thật mạnh.

Sầm ...

Một quyền tạo thành cuồng phong, cuồng phong chạm vào thân cây làm cho thân cây gãy đổ, đây là sự thật hiển nhiên mà Tiểu Bình chưa một lần được tận mắt mục kích.

Bởi vậy, Tiểu Bình thật sự ngơ ngác, cứ nhìn mãi vào thân cây gãy lìa như vẫn chưa tin đó là điều đã xảy ra.

Nó chợt tỉnh khi nghe Đoan Mộc Ngũ há miệng cười ngất:

- Tiểu huynh đệ thấy thế nào? Liệu Đoan Mộc Ngũ này có xứng đáng là đại ca và sẽ là người bảo vệ an toàn cho tiểu huynh đệ?

Tiểu Bình nhìn Đoan Mộc Ngũ, và ánh mắt của nó vẫn đang để lộ tâm trạng sững sờ bàng hoàng và đầy vẻ nghi ngờ.

- Đại ca làm cách nào khiến thân cây to đến vậy phải gãy lìa? Hay đại ca là thần tiên hạ phàm, giúp đệ mau siêu thoát, sớm lìa khỏi cõi gian trần có quá nhiều khổ ải này?

Đoan Mộc Ngũ cười dài hơn, để sau đó khi không còn cười nữa, mới bảo:

- Tiểu huynh đệ có bảo là đã từng đi lại khắp nơi và đã từng diện kiến nhiều trang anh hùng hảo hán, thế nhưng tiểu huynh đệ vẫn kinh ngạc và cho hành vi vừa rồi của ta là phi phàm, chỉ có bậc thần tiên mới thực hiện nổi. Điều đó chứng tỏ tiểu huynh đệ chưa từng chạm mặt những nhân vật đáng gọi là hảo hán. Điều mà ta vừa thực hiện đó chính là võ công. Muốn có võ công cao thâm, ngoài việc phải chuyên cần khổ luyện, cần phải có minh sư chỉ điểm. Và chính tiểu huynh đệ cũng sẽ có võ công tương tự, cho dù bản thân tiểu huynh đệ hoàn toàn là phàm nhân không là thần tiên giáng hạ.

Tiểu Bình vỡ lẽ, nhìn Đoan Mộc Ngũ bằng ánh mắt thần phục:

- Đại ca muốn nói đại ca sẽ chỉ điểm cho đệ?

Đoan Mộc Ngũ cười nhẹ:

- Tiểu huynh đệ vừa gọi ta thế nào?

Tiểu Bình đáp, tuy có chút hoang mang:

- Gọi là đại ca, không đúng chăng?

Đoan Mộc Ngũ bảo:

- Hoàn toàn đúng. Nhưng vì đúng nên với bối phận như vậy ta đâu đủ tư cách thu nhận tiểu đệ làm truyền nhân.

Tiểu Bình thất vọng:

- Có phải truyền nhân là đệ tử. Hóa ra vì đệ gọi là đại ca nên đại ca không thể chỉ điểm võ công cho đệ?

Đoan Mộc Ngũ nghiêm nét mặt:

- Đệ chớ vội thất vọng. Ta nói như thế là có ý bảo ta sẽ nài nỉ gia sư nhận đệ làm đệ tử của người. Và nếu được như vậy thì đệ sẽ là sư đệ của ta, đệ sẽ phải gọi ta là đại sư ca. Ta hứa sẽ giúp đệ chuyện này.

Tiểu Bình vừa mừng vừa ngơ ngác:

- Trên đại ca vẫn còn có sư phụ. Đại ca hứa giúp đệ chứ?

Đoan Mộc Ngũ phì cười:

- Bất kỳ ai cũng phải có sư phụ để tiếp thọ tuyệt học, ta đâu phải ngoại lệ. Còn chuyện giúp đệ, điều gì Đoan Mộc Ngũ đã hứa quyết không sai lời.

Tiểu Bình mừng quá bật reo:

- Vậy thì hay quá. Đại ca, tiểu đệ sẽ đa tạ đại ca muôn vạn lần nếu đại ca ngay bây giờ đến bái kiến lệnh sư. Đệ sẽ ...

Đoan Mộc Ngũ chợt nhăn mặt, kèm theo đó là tiếng thở dài, đủ để khiến Tiểu Bình phải dẹp bỏ ngay nỗi niềm phấn khích trong cơn vui mừng tốt độ! Và Tiểu Bình càng thêm thất vọng khi nghe Đoan Mộc Ngũ bảo:

- Muốn gặp gia sư lúc này hoàn toàn không khó. Có khó chăng là gia sư đang lâm cảnh hôn mê, e khó cùng đệ đối thoại và nhất là đáp ứng nguyện vọng của đệ.

Tiểu Bình nghi ngại:

- Đại ca có võ công phi phàm, ắt hẳn lệnh sư phải cao minh hơn. Vậy điều gì khiến lệnh sư lâm phải cảnh ngộ như đại ca vừa bảo?

Đoan Mộc Ngũ lại thở dài:

- Ta hiểu ý đệ muốn ám chỉ điều gì? Để giúp đệ dễ hiểu ta chỉ có thể giải thích ngắn gọn như thế này. Cũng như đã từng bị nhiều người nhục mạ, gia sư đương nhiên có không ít kẻ thù. Và sau một lần bị nhiều kẻ thù vây đánh, gia sư đã thắng nhưng vẫn mang thương thế trầm kha.

Tiểu Bình phẫn nộ:

- Có những người vô sỉ đến thế sao, nhiều người vây đánh một người?

Đoan Mộc Ngũ cười gượng:

- Chuyện ỷ chúng hiếp cô ở đâu cũng đều có và ở thời nào cũng có, nào phải chỉ riêng gia sư lâm cảnh này? Nhưng chuyện đó sẽ không còn tái diễn nữa nếu Đoan Mộc Ngũ ta có thể tìm thấy linh dược giúp gia sư trị thương.

Tiểu Bình chợt gật gù, như đã hiểu ý tứ câu nói của Đoan Mộc Ngũ:

- Hóa ra đại ca đang trên đường tìm linh dược giúp lệnh sư trị thương? Đại ca đã tìm được chưa?

Đoan Mộc Ngũ chợt hạ thấp giọng đủ cho Tiểu Bình hiểu đây là chuyện hết sức nghiêm trọng, nếu không muốn nói là Đoan Mộc Ngũ cần phải giữ kín, không thể khinh suất thổ lộ cho Tiểu Bình nghe như bây giờ. Đoan Mộc Ngũ bảo:

- Đương nhiên ta phải có chút manh mối nên mới dám đi tìm. Và lần này chắc chắn phải có kết quả mỹ mãn.

Tiểu Bình cũng hạ thấp giọng:

- Linh được để giúp lệnh sư khôi phục thương thế ắt phải là thứ quý hiếm. Đại ca đã thất bại nhiều lần lắm rồi, phải không?

Đoan Mộc Ngũ nhìn Tiểu Bình:

- Đệ tự đoán ra như thế ư?

Tiểu Bình gật đầu:

- Chẳng phải đại ca vừa bảo lần này phải có kết quả mỹ mãn đó sao?

Đoan Mộc Ngũ mỉm cười:

- Quả nhiên ta có nói như thế thật. Nhưng đoán được như đệ chẳng phải dễ dàng gì nếu không có tâm cơ mẫn tiệp. Vậy đệ có muốn cùng ta đi tìm linh dược, cũng là cách để đệ sau này dễ được gia sư nhận làm truyền nhân?

Tiểu Bình hớn hở:

- Ngay từ đầu đệ đã có ý này, có nghĩa là đại ca chấp thuận cho đệ cùng đi?

Đoan Mộc Ngũ cười vang:

- Ta là đại ca của đệ, không cho đệ đi cùng thì ai là người sẽ bảo vệ an toàn cho đệ?

Ha ... ha ...

Do hiểu đây là vấn đề nghiêm trọng nên cho dù Đoan Mộc Ngũ chưa hề nói rõ địa điểm cần đi đến là nơi nào nhưng Tiểu Bình cũng không dám mở miệng hỏi! Huống chi như Tiểu Bình đang tự nhủ, được một người như Đoan Mộc Ngũ cho phép được đồng hành là tốt quá rồi, Tiểu Bình còn đòi hỏi gì hơn.

Vì thế, Tiểu Bình chỉ biết lấy làm thỏa mãn khi được tiếp tục đi cùng Đoan Mộc Ngũ.

oOo Nhìn Tiểu Bình đã thay y phục mới rất vừa vặn, Đoan Mộc Ngũ gật gù khen:

- Thông thường bất kỳ ai cũng hay nhận định người khác qua dáng vẻ bề ngoài. Cứ như Bình đệ lúc này còn ai dám bảo là người không có chỗ xuất thân vào bậc danh giá?

Tiểu Bình đã lúng túng với lần đầu tiên có bộ y phục mới tươm, lúc này còn lúng túng hơn khi nghe Đoan Mộc Ngũ khen tặng. Nó đỏ mặt:

- Đại ca càng quan tâm đến đệ nhiều chừng nào thì đệ càng không biết phải cảm kích đại ca sao cho phải?

Đoan Mộc Ngũ trầm giọng:

- Ta là đại ca của đệ, ta không quan tâm đến thì ai sẽ quan tâm? Nhưng ta sẽ hài lòng hơn nếu từ nay về sau đệ đừng bao giờ dùng hai chữ cảm kích đối với ta nữa. Vì đệ cứ mãi như thế, giữa hai ta đâu còn gì là huynh đệ?

Tiểu Bình đã quá hiểu tâm tính của Đoan Mộc Ngũ sau gần mười ngày được đồng hành nên miễn cưỡng cũng tán đồng:

- Đệ vẫn biết làm như thế là không phải với đại ca, nhưng biết thế nào được nếu từ tám bé cho đến giờ đây là lần đầu tiên đệ được ai đó quan tâm. Tuy vậy đệ vẫn nghe theo đại ca, chỉ dám ngấm ngầm cảm kích và nguyện khắc ghi thật sâu tình nghĩa đại ca dành cho đệ.

Đoan Mộc Ngũ phì cười:

- Đệ tuy học lỏm từng cách ăn nói của nhiều người, nhưng vẫn còn nhiều khiếm khuyết.

Vào trường hợp này người ta thường bảo “Khắc ghi vào tâm can thể phủ”. Theo ta đệ còn phải học nhiều và học cho thật đúng, để sau này mỗi khi nói ra điều gì cũng phải vận dụng đúng cho từng trường hợp.

Tiểu Bình cười bẽn lễn:

- Đệ tuy cũng biết như vậy nhưng vẫn cần có người tận tình chỉ điểm như đại ca. Càng nghĩ đệ càng cảm thấy bản thân thật may mắn, vì trên bước đường phiêu bạt đệ gặp một vị hảo đại ca như đại ca đây.

Đoan Mộc Ngũ gật đầu:

- Ta thì nghĩ ngược lại, phải may mắn lắm ta mới có lại một đệ đệ bầu bạn và để quan tâm. Ta chỉ lo đệ sẽ sớm thất vọng vì có một đại ca chẳng ra gì.

Tiểu Bình liền kêu lên:

- Đệ sẽ không bao giờ thất vọng. Không những thế đệ đã tự hứa là từ nay về sau phạm việc gì đệ cũng nhất nhất nghe theo lời chỉ bảo của đại ca.

Đoan Mộc Ngũ đưa mắt nhìn Tiểu Bình:

- Lời nói đó của đệ là xuất phát từ đáy lòng?

Tiểu Bình đưa một cánh tay lên cao:

- Nếu đệ có nửa lời dối trá thì cứ để ngũ lôi phanh thầy đệ.

Đoan Mộc Ngũ xua tay, mặt nhìn nhăn nhó:

- Cần gì Bình đệ phải lập trọng thệ? Giữa chúng ta với nhau có lý đâu ta không tin đệ?

Đoan Mộc Ngũ thở dài:

- Mà thôi, dù sao đệ cũng đã lập trọng thệ rồi, để tránh cho đệ gặp báo ứng bởi lời trọng thệ, ta nguyện mãi mãi sẽ là hảo đại ca của đệ. Chúng ta đi thôi!

Nhưng vừa định bước đi Đoan Mộc Ngũ bỗng quay lại và gắt hỏi Tiểu Bình:

- Đệ định làm gì vậy? Sao đệ lại muốn ném bỏ bộ y phục đã cũ kỹ của đệ?

Tiểu Bình kinh ngạc:

- Không ném bỏ thì để làm gì đại ca? Từ nay đệ đã có đại ca quan tâm, giữ làm gì y phục đã cũ nát đó, chỉ khiến cho đệ nhớ lại quãng thời gian đã tủi nhục?

Đoan Mộc Ngũ lắc đầu:

- Đoạn tuyệt với quá khứ, nhất là quá khứ đã góp phần tạo nên vóc nên hình cho mỗi người chúng ta, đó là điều không nên làm. Huống chi nếu tiểu đệ không có quãng thời gian phiêu bạt thì ta làm gì có cơ hội gặp đệ? Bình đệ nghĩ có phải không?

Tiểu Bình cười gượng:

- Ý đại ca muốn đệ giữ lại bộ y phục này?

Đoan Mộc Ngũ bảo:

- Theo ta đệ nên giữ. Rồi cũng có lúc chúng ta cần dùng đến. Đi nào!

Được gần gũi và nhất là được Đoan Mộc Ngũ bảo ban giáo huấn từng việc nhỏ nhặt, Tiểu Bình nghĩ bản thân hẳn hết sức may mắn mới có như ngày hôm nay. Từ đó, mỗi lời của Đoan Mộc Ngũ đối với Tiểu Bình đều là khuôn vàng thước ngọc.

oOo Vẫn nép kín trong khu rừng, Tiểu Bình càng nghe Đoan Mộc Ngũ giải thích càng hoang mang. Do đó, ngay khi Đoan Mộc Ngũ dứt lời, Tiểu Bình liền hạ thấp giọng hỏi lại:

- Đệ phải một mình vượt qua cánh rừng này?

Đoan Mộc Ngũ vẫn khẽ giọng như từ lúc đầu:

- Ta đã nhiều lần thám sát khu rừng, nhất định sẽ không có chuyện gì bất ổn xảy ra đến cho đệ. Trừ khi bản thân đệ tuy tự hào là nam tử hán đại trượng phu nhưng lại sợ bóng đêm.

Cho dù Đoan Mộc Ngũ khó thể nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Bình vào lúc đêm tối như thế này nhưng Tiểu Bình vẫn cảm nhận mặt của nó đang bừng đỏ. Nó bảo:

- Đệ không sợ bóng đêm. Đệ chỉ kinh nghi là tại sao đệ và đại ca không tiếp tục đi chung đường? Đại ca sợ gì mà không dám cùng đệ đi đến tận chân núi ở một nơi mà đại ca gọi là Bạch Cốt Cốc.

Đoan Mộc Ngũ chợt trút ra một hơi thở dài:

- Ta nói ra chỉ sợ đệ không tin. Trên đời này không có gì làm ta sợ bằng khi nhìn thấy hài cốt của những kẻ đã chết. Nếu đệ cũng sợ như ta thì chuyện này bắt tất phải đề cập đến.

Tiểu Bình mỉm cười:

- Hóa ra chỉ vì thế mà đại ca ngại, không dám đi với đệ? Về điểm này thì đệ có phần khá hơn đại ca. Vì đâu phải ít lần đệ phải ngủ qua đêm ở những bãi tha ma, những khu mộ địa?

Đoan Mộc Ngũ cười khì khì, cho dù là cười nhỏ:

- Ta cũng nghĩ như thế ngay từ đầu khi phát hiện đệ là người ương bướng như thế nào.

Và dường như đệ đã từng quen bị người khác hành hạ nên cho dù có bị đánh hàng trăm gậy nhưng khắp thân vẫn không suy suyễn ngoài một ít vết bầm tím không đáng kể!

Được Đoan Mộc Ngũ tăng bốc, Tiểu Bình nhân đó cũng phô trương:

- Đại ca muốn nhắc đến lão thô lỗ từng vì một gã A Hoàng mà dùng gậy đánh đệ? Tuy đó là lần đầu đệ bị người ta đánh cho thiếu sống, thừa chết nhưng đúng như đại ca nói, quả nhiên là do đệ đã quen chịu đòn. Vậy lúc vào Bạch Cốt Cốc đệ phải làm gì?

Đoan Mộc Ngũ liền trao cho Tiểu Bình một túi gấm:

- Đệ không cần phải làm gì hết, ngoài việc cứ khư khư giữ mãi vật đựng trong túi gấm này. Nhớ đấy, có ai hỏi gì cũng không nói, có ai muốn đoạt túi gấm này cũng không đưa.

Đệ chỉ cần thực hiện bấy nhiêu đó là đủ.

Tiểu Bình nhận lấy túi gấm, và vật chứa bên trong túi gấm làm cho Tiểu Bình kinh ngạc:

- Nhưng trong này là một thứ quả cây. Như đại ca muốn đệ giao quả cây này cho người nào đó nhất định phải tìm thấy đệ ở trong Bạch Cốt Cốc?

- Đúng vậy, và chỉ có mỗi một nhân vật mà thôi. Đổi lại nhân vật đó sẽ trao cho đệ một vật khác, chính là thứ linh dược mà gia sư đang rất cần.

Tiểu Bình cất chiếc túi giấu vào trong người:

- Được, giao một vật rồi nhận lại một vật, việc này quá dễ dàng mà đệ chỉ cần thực hiện trong một vài canh giờ là đủ.

Nhưng Tiểu Bình lại hoang mang thêm một lần nữa khi nghe Đaoan Mộc Ngũ bảo:

- Bình đệ đừng cất túi giấu vào người, nhất là vào bộ y phục đó. Đệ phải thay đổi y phục, phải dùng lại bộ y phục cũ kỹ trước kia của đệ.

- Tại sao?

Đaoan Mộc Ngũ háng giọng:

- Đệ đã bảo là nhất nhất phải tuân theo từng lời của ta, sao bây giờ đệ lại gặng hỏi?

Tiểu Bình vội gật đầu:

- Phải rồi, đệ không hỏi nữa, đệ sẽ thay đổi y phục. Có lẽ đại ca đã liệu tính trước nên mới bảo đệ phải giữ bộ y phục kia lại, để có gì sau khi đệ đi vào Bạch Cốt Cốc, hơi hướm của những bộ cốt khô nếu có bám thì chỉ bám vào bộ y phục cũ và đệ chỉ cần vất bỏ đi là xong?

Đaoan Mộc Ngũ ậm ừ:

- Không sai. Và đây là lần cuối cùng bộ y phục đó sẽ giúp ích hai chúng ta.

Chờ sau khi Tiểu Bình thay đổi y phục xong, chính tay Đaoan Mộc Ngũ dùng một đoạn dây cột chiếc túi giấu vào ngang lưng Tiểu Bình, chỉ khuất sau một lần y phục, Đaoan Mộc Ngũ bảo:

- Đệ phải ghi nhớ cho thật kỹ. Chỉ khi nào chạm trán một phụ nhân với xiêm y toàn trắng hãy hỏi đến Chu Quả. Nhớ chưa?

Tiểu Bình gật đầu và hỏi:

- Sau đó đệ sẽ quay lại đây tìm đại ca?

Đaoan Mộc Ngũ vừa thu lại bộ y phục do Tiểu Bình mới trút ra vừa đáp một cách quả quyết:

- Ta sẽ ở đây chờ đệ. Không thấy đệ không về!

Ngẩng nhìn trời cao, xuyên qua tầng lá cây rừng khá dày, Tiểu Bình bảo:

- Đã sắp đến canh ba rồi. Muộn lắm là lúc trời sáng đệ sẽ quay lại. Đại ca hãy tin ở đệ đi!

Đaoan Mộc Ngũ cũng bảo:

- Đệ nhớ tự bảo trọng đấy! Thôi, đệ đi đi!

Tiểu Bình quay người bước đi và tự biết rằng ở phía sau Đaoan Mộc Ngũ đang dõi mắt nhìn theo, nó không thể để Đaoan Mộc Ngũ thất vọng vì nó.

Đúng như Đaoan Mộc Ngũ căn dặn, Tiểu Bình chỉ cần đi chưa đến một dặm là phát hiện cánh rừng đã thưa dần phía trước, đã là một vùng đen sẫm, cho thấy đó là chân một ngọn núi.

“Rẽ qua bên hữu đó là lối duy nhất dẫn vào Bạch Cốt Cốc!” Tự nhớ đến lời chỉ điểm của Đoan Mộc Ngũ, Tiểu Bình liền di chuyển men theo chân núi, đi một quãng khá xa về phía hữu.

Trời về đêm thường vắng lặng, huống chi đây là một vùng núi hoang vu đã chìm hoàn toàn vào bóng đêm. Tiểu Bình cảm thấy sợ, cho dù lúc nãy đã lỡ mạnh miệng nói những lời phở trương với đại ca Đoan Mộc Ngũ.

Do đó dù chưa tận mắt nhìn thấy những bộ cốt khô trắng hếu như Đoan Mộc Ngũ bảo là sẽ có rất nhiều ở Bạch Cốt Cốc, nhưng trong tâm tưởng của Tiểu Bình, những bộ cốt khô đó đã xuất hiện. Và điều này làm cho nó sợ.

Nó sợ thật.

Và vì sợ nên nó dừng chân.

Lại nghĩ, nếu không hoàn thành sứ mạng do đại ca giao phó, một là sẽ làm đại ca thất vọng, hai là nó sẽ mất cơ hội được sư phụ của đại ca thu nhận làm truyền nhân. Tiểu Bình chột hít một hơi thật dài, cố giương thật to mắt nhìn vào bóng đêm trước mặt.

“Tuy ta chưa từng thấy những bộ cốt khô nhưng dấu sao đó vẫn là những gì còn sót lại của những người đã chết và chắc chắn phải có ở dưới những nắm mộ. Việc gì ta phải hoảng sợ?” Tự làm cho tâm trí mình bạch và tự trấn an, vô tình điều này giúp cho Tiểu Bình tìm thấy chút ít dũng lược còn sót lại.

Nhìn vào khoảng tối đen nhất ở trước mặt, nghĩ đó chính là Cốc núi, cần phải tìm đến, Tiểu Bình liền ưỡn ngực và ung dung đặt chân bước đi.

Một bước.....

Hai bước ...

Nó bước nhanh hơn ...

Ba bước ...

Nó bước dồn Bốn bước ...

Nó chạy.

Năm, sáu, bảy ...

Hai mắt đã nhắm lại từ lúc nào nó không biết. Nó chỉ mãi miết chạy và chạy thục mạng.

Thịch ... Thịch ... Thịch..... - Kẻ nào to gan dám lén vào Bạch Cốt Môn?

Tiểu Bình nghe tiếng hồn, bụng muốn dừng nhưng chân vẫn theo đà chạy mãi.

Chợt nó vấp chân vào một vật rắn.

Rộp ...

Nó loạng choạng suýt ngã, đành phải mở mắt ra.

Trước mặt nó là cả một vùng mờ mờ trắng toàn là những bộ cốt khô mơ hồ.

Có những bộ cốt khô như đã bị chết đứng, nên cho đến giờ vẫn ngất ngưỡng đứng khắp mọi nơi, quanh vị trí của Tiểu Bình hiện giờ. Tiểu Bình chỉ suýt nữa là ngã loạng choạng đúng vào một bộ cốt khô như thế!

Nó kinh hoàng thật sự khi phải buột miệng kêu lên:

- Eo ôi ...

Một tiếng quát thứ hai lại vang đến.

- Người đã bước vào Bạch Cốt Độc Trận. Nếu muốn toàn mạng hãy mau khai báo tính danh và nói rõ ý đồ đột nhập vào bồn môn.

Quá đổi kinh hoàng khiến Tiểu Bình hoàn toàn quên hết những gì Đoan Mộc Ngũ căn dặn, nó kêu:

- Các hạ là ai? Phải chăng là một phu nhân với xiêm y toàn một màu trắng?

Âm thanh lúc này chợt quát trả:

- Người thật to gan! Đã tự tiện xông vào còn hàm hồ gọi bồn Môn chủ như thế ư?

“Nghĩa là nhân vật đó đã tự nhận đó là người mà ta cần gặp?” Quá đổi vui mừng vì sớm gặp phải người cần gặp, Tiểu Bình hô to:

- Chu Quả ...

Không hiểu vì quá mừng hay một nguyên nhân nào khác mà thanh âm của Tiểu Bình chợt nghẹn lại.

Và lúc đó nó thấy khắp người xây xẩm khiến những bộ cốt khô xung quanh như đang nhảy múa loạn xạ trên chọc nó.

Đã thế nó còn nghe nhân vật lúc nãy đã hai lần lên tiếng chợt cất giọng cười the thé:

- Ha ... ha ... ha ...

Tràng cười to đến khủng khiếp, khiến Tiểu Bình phải ngã xuống ngất đi.

Hồi 3

Vực Xà Cốt

Thoáng trong mơ hồ Tiểu Bình chừng như nghe được một mẫu đối thoại với những lời lẽ kỳ lạ:

- ... hần không phải ngất đi vì trúng độc.

- Nói nhảm! Từ cổ chí kim làm gì có ai giải được chất tối độc này? Hần đương nhiên không phải ngoại lệ. Thôi, mau đưa hần đi, kéo càng lưu lại lâu sau này chúng ta càng phải chịu nhiều khổ ải về thể xác.

- Tỷ tỷ nhất định không cần xem xét lại ư? Cứ phải vắt hần vào Vực Xà Cốt thật sao?

- Không phải nhiều lời, trừ phi muội tự cho rằng có thể chịu nổi cơn thịnh nộ của sư phụ.

- Chao ôi, sao tỷ tỷ lại nói như vậy? Được rồi, muội sẽ không còn nói gì nữa, tỷ cũng đừng mách cho sư phụ biết. Chúng ta đi thôi!

Trong tâm tưởng, Tiểu Bình tự bắt mình phải cười chết nhạo bản thân. Vì nó tin rằng nếu nó không phải đang nằm mơ thì mẫu đối thoại nó vừa nghe cũng chỉ là chuyện nó đang tự tưởng tượng ra. Và tất cả mẫu đối thoại đó chỉ là điều không có thật. Kể cả việc nó đang có cảm nhận bản thân nó chợt như bồng bênh trôi cũng chỉ là điều không có thật. Trừ phi nó đã biến thành một người bình thường vừa vô tình lọt vào chốn tiên cảnh bồng lai, nên có thể đăng vân giá vũ, trôi theo gió và bay theo mây trời.

Thân thể nó đang trôi thật, nó cảm nhận như thế và sung sướng tận hưởng cảm giác chưa lần nào có này. Và cũng từ cảm giác này nó chợt nhận ra quanh nó quả nhiên đang có tiếng gió thổi cuộn thuốc khắp người, ù ù qua tai.

Nó đang bồng bênh trôi thật, đây là một sự thật hiển nhiên, tuyệt đối không phải do nó đang tự mường tượng mà ra, nó nghĩ như thế là chỉ muốn há miệng kêu lên thật to, reo hò thật to.

Tuy nhiên mọi việc đều đột ngột chấm dứt. Đầu tiên là tiếng gió thổi bên tai chợt chấm dứt, thay vào đó là nó nghe toàn là những tiếng rít phì phì kỳ lạ, càng lúc càng lớn và càng lúc càng rõ dần. Tiếp đó từ thân thể nó bỗng xuất hiện một nỗi đau tột cùng, cứ như sau một lúc bồng bênh trôi giờ bỗng va thật mạnh vào một vật cứng.

Nỗi đau đón là có thật, đau đến độ nó tự bắt mình phải mở mắt ra nhìn. Nhưng nó không thể nhìn thấy gì ngoài một màn đêm đen bất định. Tuy vậy, cử chỉ đó của nó cũng có kết quả là làm cho nó tỉnh lại hoàn toàn và có những nhận thức rõ ràng.

Ngay dưới lưng nó là nền đá cứng, đó là chỗ nó vừa va vào, nó đau là phải. Tương tự, cũng dưới thân nó là một lớp nhầy nhụa sống động. Và lớp nhầy nhụa sống động đó cũng là có thật, thật đến nỗi Tiểu Bình phải kêu thét lên kinh hoàng:

- Rắn!

Nó đứng bật lên ngay, cho dù lưng nó vẫn đau đón tột cùng. Nó nhảy bừa về phía sau và chân lại giẫm phải những con vật bò sát đáng kinh tởm khác.

- Cha mẹ ôi! Rắn ở đâu nhiều thế này?

Miệng lại kêu bài hãi, Tiểu Bình nhảy loạn về tứ phía.

Cùng với cử động của nó, lũ quái xà cũng lên tiếng báo rõ sự hiện hữu của chúng bằng cách cùng hòa giọng rít lên những tiếng thờ phì phì đe dọa.

Phì ... phì ...

Khó có thể tả nỗi kinh hoàng của Tiểu Bình vào lúc này, chỉ biết là nó đã kêu, đang kêu và cứ thế vừa tiếp tục kêu vừa đưa chân nhảy loạn xạ:

- Lũ khốn không được cắn ta! Chao ôi, thật không ngờ ở đây lại có quá nhiều rắn, không biết cơ man nào là rắn ...! Phên này ta e chết mất ... cha mẹ ôi ... đại ca ôi ...

Tiểu Bình sẽ kêu mãi nếu đột nhiên không có một âm thanh lạnh lùng chợt vang đến tai nó.

- Người không sợ độc? Tại sao?

Bất chấp là ai vừa xuất hiện, có hay không có địch ý, đối với Tiểu Bình vào lúc này hễ có người xuất hiện ở quanh đây là được rồi. Có thêm một người còn hơn là một mình nó cô thân cô thế giữa một chốn đầy chết chóc như thế này. Nó kêu toáng lên:

- Ai đó? Hãy mau lên tiếng đi! Hãy cho tại hạ biết các hạ đang đứng ở đâu để tại hạ biết đường tìm đến. Hãy cho tại hạ đến chỗ các hạ, tránh xa lũ quái xà khốn kiếp này.

Thanh âm đó lại vang lên nhưng lần này chỉ là lầm bầm, hầu như nhân vật đó đang tự nói cho bản thân nghe, không phải nói với Tiểu Bình, càng không phải đáp lại lời kêu gọi của Tiểu Bình.

- Độc Phong Tuyệt Khí ở Bạch Cốt Cốc không gây hại gì cho y? Cả lũ quái xà ở Vực Xà Cốt từng trừng trị bao nhân vật vào hàng cao thủ cũng không đủ lực lấy mạng y? Ta phải hiểu điều này như thế nào đây?

Để tồn tại cho đến tận lúc này với tuổi đời vừa tròn mười bốn tuổi, và với gần mười năm tự bản thân phải lăn lộn với đời, Tiểu Bình nào chỉ là một đứa bé bình thường? Nó phải ranh mãnh và tinh khôn, vượt trội hơn bội phần so với rất nhiều những đứa bé đồng tuổi. Do đó nó hiểu rõ câu lẩm bẩm của nhân vật kia mang ý nghĩa gì. Và đến lượt nó lẩm bẩm:

- Vực Xà Cốt! Hóa ra những gì lúc nãy ta đã nghe đều là sự thật? Ta đã bị người ta ném vào Vực Xà Cốt. Bọn họ là ai? Bọn họ tự xưng là tỷ, muội, tại sao họ muốn giết ta?

Tại sao ta xuất hiện ở chỗ của bọn ác nhân này? Chẳng lẽ ta chỉ đi vào Bạch Cốt Cốc? Có phải Vực Xà Cốt và Bạch Cốt Cốc chỉ là một.

- Người vẫn chưa nhận thức được gì sao? Bạch Cốt Cốc vốn tọa lạc ở một nơi hiểm địa vào bậc nhất võ lâm với một Thiên Tử Quan và hai Nhân Tử Quan, từng gây kinh hoàng cho bao người dám tự tiện xông vào Bạch Cốt Cốc, trong đó có người.

Nỗi hoang mang lo lắng đã giúp Tiểu Bình trấn tĩnh, vượt qua cơn kinh hoàng vừa do lũ quái xà tạo ra. Nhờ đó nó nhận ra thanh âm của nhân vật kia chính là thanh âm trong trẻo của nữ nhân! Nó hồ nghi:

- Đại nương là ai? Có phải đại nương là người có thói quen mặc y phục tuyến trắng và ...

Thanh âm của nữ nhân nọ chợt cười the thé:

- Môn nhân của bốn môn ai cũng phải mặc y phục tuyến trắng, người cứ hỏi như người không hề biết bản thân đã tự tiện xông vào cấm địa của bốn môn, kết quả là phải bị bốn môn bắt giữ!

Tiểu Bình giật thót người:

- Đại nương nói sao? Bạch Cốt Cốc lại là nơi có người lưu ngụ? Không phải một nơi có rất nhiều người được gọi là Bạch Cốt Môn?

- Xi! Người đừng vờ vĩnh hầu che giấu mưu đồ đích thực của người. Hay người muốn bảo rằng người do vô tình nên ngẫu nhiên xuất hiện ở Bạch Cốt Cốc? Nào nói đi, ai đã sai phách người vào đây! Và tiên được Chu Quả thật hiện giờ ở đâu?

- Chu Quả?

Tiểu Bình thẳng thốt kêu và sau đó liền lên tiếng hỏi:

- Có phải đại nương chính là người mà tại hạ cần phải giáp mặt?

- Giáp mặt? Người muốn bảo là người cố ý vào đây và để tìm gặp một người? Người cần phải gặp là ai?

Tiểu Bình kinh hãi và cũng tự hỏi thầm:

"Phải rồi, ta cần phải gặp ai đây, nếu ở Bạch Cốt Cốc không phải chỉ có duy nhất một người? Sao đại ca không nói rõ tính danh của người đó cho ta biết? Hay chính đại ca cũng không ngờ ở đây không chỉ có một người?" Có lẽ không nghe Tiểu Bình đáp, nữ nhân nọ chợt gắt:

- Người không muốn đáp cũng không sao. Vì người dù thế nào đi nữa cũng không thể tự thoát ra khỏi Vực Xà Cốt, trước sau gì người cũng phải giải thích cho ta nghe những gì ta cần biết. Hừ!

Tiểu Bình há miệng định kêu, định giải thích nhưng do kịp nhớ lại lời đại ca Đoan Mộc Ngũ từng căn dặn – ai hỏi gì cũng không được nói - nên Tiểu Bình đành ngậm miệng lại.

Và hậu quả xảy đến thật bất ngờ, Tiểu Bình nghe thanh âm của nữ nhân nọ vang lên:

- Người vẫn quyết định không nói? Vậy thì được, hẹn ba ngày nữa ta sẽ gặp người, nếu lúc đó người vẫn còn sống! Ha ... ha ...

Một luồng gió nhẹ thoảng qua chỗ Tiểu Bình đứng.

Vút!

Không thể nghĩ nữ nhân đó lại bỏ đi, Tiểu Bình bật kêu:

- Đại nương đừng bỏ đi! Đại nương đừng để tại hạ ở lại một mình!

Không một âm thanh nào hồi đáp, cho dù Tiểu Bình đã cố tình chờ đợi một lúc khá lâu.

Chợt hiểu nữ nhân đó đã bỏ đi thật, nghĩ đến việc một mình phải lưu lại ở một nơi có quá nhiều quái xà và rất có thể toàn là độc xà, Tiểu Bình liền trở lại tâm trạng kinh hoàng.

Nó hoảng sợ đến độ bủn rủn tứ chi và kết quả tất yếu là khuỵu xuống, hôn mê hoàn toàn..... Những sinh vật sống động đã và đang bò lúc nhúc khắp thân thể Tiểu Bình làm nó rùng mình tỉnh lại.

Tự mừng tượng trưng con độc xà trơn nhầy và lạnh tanh đang tha hồ bò uốn lượn ngay trên người bản thân, thần trí của Tiểu Bình ngay khi tỉnh lại bỗng hóa thành tê dại đi như bị một khối băng lạnh buốt chạm vào.

Trí não tê liệt thì tứ chi cho dù có nhích động cũng chỉ là những hành vi ngoài ý thức, Tiểu Bình chỉ biết hai tay nó đang yếu ớt huơ loạn, nếu không hất con quái xà này rơi khỏi thân mình thì cũng chộp vào con quái xà khác và ném đi thật xa. Trong khi đó dù không hề tự chủ nhưng hai chân nó vẫn đang chồi đạp loạn xạ xuống nền đá lạnh. Có thể nó đang đạp vào nền đá mà cũng có thể nó đang đạp phải nhiều con quái xà vốn hiện diện nhưng lúc nhúc khắp Vực Xà Cốc. Tuy vậy những lượt chồi căng đạp chân cũng làm cho thân hình nó dịch chuyển ngược lên trên.

Thần trí nó vẫn tê dại bất định, cứ để cho tứ chi tha hồ hành sự theo bản năng và mãi rồi những hành sự đó cũng biến thành những động tác vừa quen thuộc vừa nhanh nhẹn đến mức thuần thục.

Thân thể nó cứ thế lướt đi. Gọi như thế là đúng vì có những lúc thân hình nó lướt đi trên một lớp bầy nhầy trơn truột, chính là những thân hình hoặc mềm mại hoặc đã bị nát như của khá nhiều con quái xà đã bị nó đè đến bẹp dí.

Đang di chuyển như thế, thần trí nó đang từ tình trạng tê cứng vụt chuyển qua trạng thái bàng hoàng đến sửng sờ. Tay nó vừa chạm phải một vật cứng, tròn và đầy những góc cạnh khá kỳ lạ. Và không cần suy nghĩ nhiều nó cũng nhận ra vật đó chính là một khô lâu, vật còn sót lại từ một đầu người.

Phát hoảng, nó quăng vật đó đi thật xa.

Bộp !

Vật đó va vào vách đá phát ra một tiếng giòn tan, cho biết cái khô lâu vậy là đã bị vỡ vụn.

Nhưng như đã nói, tứ chỉ của nó sau một lúc hành sự theo bản năng đã biến thành những cử động thuần thực và nhanh nhẹn, một lần nữa tay phải của nó lại chạm phải một vật cứng khác, dài và suông.

“Lại là một đoạn xương khô!” Vẫn trong tâm trạng hoảng loạn, Tiểu Bình ném đoạn xương khô đó bay đi. Rồi cũng trong những cử động chỉ hầu như đã thuần thực, Tiểu Bình lại với phải những mẫu xương khô khác và lại ném đi. Nó ném loạn xạ như thế được một lúc và toàn là ném những mẫu xương khô, mãi sau đó một ý nghĩ mới chợt đến làm nó dừng lại.

“Vị đại nương lúc nãy đã bảo gì nhỉ? Vực Xà Cốt là nơi được dành để trừng trị những ai dám tự tiện đột nhập vào Bạch Cốt Cốc, nghĩa là những nhân vật đó cũng phải bị ném xuống đây như bản thân ta đã bị ném. Vậy tại sao chỉ riêng ở chỗ này lại tụ tập khá nhiều những mẫu xương khô mà đáng lý ra chúng phải có rải rác khắp nơi, và phải ở những vị trí mà họ trước đó đã bị người của Bạch Cốt Môn ném xuống một cách tình cờ? Phải chăng đã có người Bạch Cốt Môn bỏ công xuống tận đây để thu thập và gom nhặt những mẫu xương khô ném vào thành đồng? Nhưng họ làm như thế là có ý gì nếu sau đó họ vẫn tiếp tục ném thi thể khác xuống Vực Xà Cốt? Nhất định không phải do bọn người độc ác Bạch Cốt Môn đã bỏ công làm chuyện này! Vậy thì ai đã làm? Và người nào đó làm như thế ắt phải có mục đích! Đó là mục đích gì?” Mãi lo nghĩ nên Tiểu Bình tạm quên đi nỗi sợ hãi đã có từ lâu quá xa.

Và bây giờ khi nhớ đến lũ quái xà, Tiểu Bình chợt nghĩ:

“Ta có sợ cũng chẳng ích gì! Vì nếu phải chết vì quái xà thì ta có lẽ chết đã lâu. Nhưng hiện tại ta vẫn sống, điều này chứng tỏ rằng ta không việc gì phải sợ lũ quái xà!” Tự trấn an, đó là cách Tiểu Bình từng thực hiện và nhờ đó đã vượt qua từng cảnh gian nan khổ ải để tồn tại cho đến từng tuổi này! Nó lồm cồm ngồi dậy và chấp nhận một sự thật là quanh nó không phải chỉ có sự hiện diện của lũ quái xà đáng sợ, mà còn có những bộ cốt khô, những mẫu xương khô của những nhân vật xấu số từng bị ném xuống đây trước nó.

Sau khi đã ngồi lên, nó thừa nhận quanh chỗ nó ngồi quả nhiên có khá nhiều mẫu xương khô được kẻ nào đó cố tình vun lại thành đồng to.

Không phải ngẫu nhiên có hiện trạng này. Nó nghĩ như thế một lần nữa trước khi bắt tay vào việc dọn đồng xương khô qua một bên.

“Dẫu sao đây cũng là di cốt của những người xấu số, ta phải tỏ ra có thành ý và trân trọng những người đã khuất!” Đã từng lăn lộn trên đường đời đầy sóng gió và bất trắc, thái độ trân trọng người khác chính là tâm tình rất thực của Tiểu Bình. Nó luôn ao ước được mọi người trân trọng nó, xem nó như một con người, đừng ai nhạo báng nó, cố tình nói chạm vào nỗi đau của nó, nỗi đau của người kể từ lúc sinh thành cho đến giờ vẫn chưa rõ ai là thân sinh phụ mẫu và đâu là chốn nó xuất thân.

Vì thế, nó thật sự trân trọng và nhấc nhẹ tay từng mẫu xương khô, cho đến mẫu cuối cùng.

Và nó thất vọng, sự hiện diện của đồng xương khô không nói lên điều gì và cũng không hề che giấu bất kỳ điều bí ẩn gì như ngay lúc đầu nó đã nghĩ.

Vì sự thật, tay của nó đang lần mò sờ soạng khắp xung quanh. Chỗ nền đó từng chất đầy những mẫu xương khô và bây giờ chỉ còn là nền đá trơn lạnh, không có bất kỳ vật gì khác hay một dấu tích nào khác khả nghi.

Thế nhưng, tay của nó chợt khựng lại, ai bảo đây chỉ là nền đá trơn lạnh và không có bất kỳ dấu tích gì?

Nơi tay nó dừng lại chính là một chỗ khuyết thật rõ trên nền đá. Che đây chỗ khuyết là một lớp vải bồng nhùng, như thể ai đó đã cố tình vo tròn một manh vải và nhét thật chặt vào chỗ khuyết.

Vậy là điều bí ẩn chính là ở manh vải này. Tiểu Bình dùng những đầu ngón tay nhỏ bé cố lôi cuộn vải lên.

Soẹt !

Vải đã ẩm mục và vừa rách rưới, lúc bị Tiểu Bình dụng lực kéo lên khỏi chỗ khuyết dưới nền đá.

Không nản lòng, trái lại còn phấn khích hơn, Tiểu Bình lại cố lôi cuộn vải lên, dù chỉ là từng mẩu nhỏ vì ẩm mục nên cứ tự tách rời ra.

Được một lúc, Tiểu Bình sững sờ dừng tay lại.

Vì từ chỗ khuyết bất chợt hắt lên một tia sáng mong manh.

“Là chỗ thoát ư? Từ một chỗ khuyết vừa đủ thọc hai ngón tay vào như thế này ư? Chao ôi? Ta đâu chờ đợi điều này? Vì nếu có đi nữa ta cũng đâu thể tự biến thành một con quái xà để chui thoát ra theo một lỗ bé tí như thế này?”

Tuy thất vọng nhưng đôi mục quang của nó vẫn cứ nhìn như ngây như dại vào tia sáng mong manh nọ. Ở một nơi tối tăm như thế này nếu Tiểu Bình có ngây người nhìn vào tia sáng bé nhỏ nọ cũng là điều dễ hiểu. Vì có ánh sáng vẫn hơn là không có.

Tia ý nghĩ này chợt đến với Tiểu Bình. Phải rồi, có ánh sáng chẳng phải là tốt hơn khi không có ánh sáng sao? Vậy là Tiểu Bình lại tiếp tục cho tay vào chỗ khuyết, cố làm sao cho từ đó ánh sáng phát ra nhiều hơn, chí ít là có thể giúp nó nhìn thật rõ nơi bản thân nó hiện giờ đang tạm thời lưu ngụ.

Nó hành động một cách khản trương và phấn khích, cho đến một lúc từ chỗ khuyết dưới nền động phải nhảy bật lên cả một khối ánh sáng.

Cạch ... cạch ...

Khối ánh sáng đó sau khi nhảy bật lên đã rơi xuống và va liên hồi vào nền đá, tuy vậy khối nọ vẫn không ngừng phát sáng, cho Tiểu Bình nhận ra một sự thật tưởng chừng khó chấp nhận. Khối ánh sáng đó nguyên thủy chỉ là một vật nhỏ, hình tròn và tự bản thân nó có thể phát sáng.

“Ánh sáng đưa ra từ chỗ khuyết hóa ra không phải là ánh dương quang mà là được phát ra từ vật lạ kỳ này?” Trong lòng không ngớt nghĩ thầm như vậy, và Tiểu Bình chợt bắt gặp nó đang nhón tay nhặt lấy vật phát sáng đó.

Đúng là một vật tròn thật tròn và chỉ to bằng đầu một ngón tay, vừa lạnh vừa long lanh phát ra những tia sáng huyền ảo.

Với bản tính trẻ thơ vẫn chưa hề mất ở Tiểu Bình, nó hớn hờ hắt tung lên cao rồi đến bắt trở lại vào lòng bàn tay vật phát sáng nọ.

Nhân đó nó đưa mắt nhìn quanh xem liệu tia sáng từ vật lạ kỳ này có đủ cho nó nhìn khắp đáy Vực Xà Cốt hay không?

Nó nhìn và nó phát hiện ở khắp Vực Xà Cốt nào chỉ có mỗi một vật nó đang cầm trên tay là phát sáng. Còn có đến hàng trăm điểm phát sáng cũng đang lung linh chớp ngời từ phía.

Nó kinh nghi, ở đâu mà có lắm điểm sáng lung linh đến thế? Trừ phi đó là ...

Nghĩ đến đây nó nghe rộn khắp người. Nó cầm chắc lấy vật phát sáng nhẹ nhàng đưa đến gần những điểm sáng lung linh ở gần nơi nó đứng nhất.

“Eo ơi! Là những đôi mắt ngời sáng của những con quái xà!” Chỉ suýt nữa Tiểu Bình đã bật kêu lên. Cũng may nó kịp dừng lại vì phát hiện có những sự kiện kỳ quái đang diễn ra ở từng đôi mắt lung linh của mỗi con quái xà.

Nó thu hết đờm lược để bắt mình phải nhìn chăm chú vào một con quái xà.

Con quái xà này đang chú mục nhìn vào vật phát sáng trên tay Tiểu Bình, và con quái xà như không hề để mắt nhìn đến người đang cầm vật sáng vốn dĩ đứng ngay trước mặt nó.

Động tâm, Tiểu Bình khế dịch dời cánh tay làm cho vật phát sáng nọ di chuyển thật chậm qua một bên.

Đầu của con quái xà cũng xoay theo hướng di chuyển của vật phát sáng. Không phải chỉ mỗi một con quái xà này là có cử chỉ như thế, mà tất cả những con quái xà khác cũng có cử chỉ tương tự.

Tiểu Bình càng hiểu rõ thêm khi phát hiện lũ quái xà lúc này bỗng im phăng phắc, không còn thờ phỉ phỉ như từ trước đến giờ chúng vẫn thờ nữa. Lũ quái xà đã bị vật phát sáng ở trên tay Tiểu Bình thu hút. Hay nói theo cách khác thì vật phát sáng do Tiểu Bình tình cờ tìm thấy đã thu hết hồn phách của lũ quái xà tởm lợm nọ.

“A ha! Một khi ta có vật này, lũ quái xà vì biến thành lũ sinh vật ngoan ngoãn ắt sẽ không bao giờ gây hại cho ta. Vậy là ta thoát rồi! Ha ... ha ...” Kêu thì kêu nhưng Tiểu Bình không thể không băn khoăn về một chuyện khác cũng kỳ lạ không kém. Đó là tại sao bản thân nó dù đã rơi vào Vực Xà Cốt khá lâu nhưng vẫn chưa bị lũ quái xà sát hại? Và đó cũng là điều mà tự tại Tiểu Bình cũng nghe nhân vật Bạch Cốt Môn lúc nãy đã lẩm bẩm và tự hỏi rằng vì sao Tiểu Bình không hề bị lũ quái xà gây hại!

Quả là chuyện kỳ lạ và hoàn toàn khó hiểu nếu như Tiểu Bình có đủ năng lực và thời gian để tìm hiểu. Nhưng năng lực và thời gian là hai thứ hiện giờ Tiểu Bình đang thiếu. Bởi nó đang nghĩ:

“Có một cơ hội tốt như thế này sao ta không gấp rút tìm ngay ra lối thoát?” Với lũ quái xà đã trở nên ngoan ngoãn, Tiểu Bình mạnh dạn dùng những tia ánh sáng huyền ảo làm vật mở đường và ung dung khoa chân tiến theo những tia sáng nọ.

Sau một lúc đủ lâu để dò xét và tìm hiểu thật kỹ địa hình ở khắp đáy Vực Xà Cốt, Tiểu Bình chỉ phát hiện vồn vện có mỗi một tia hy vọng cồn con, đó là lúc nó tình cờ nhìn thấy một động khẩu thật nhỏ, chỉ vừa cho một người lớn khom mình chui lọt.

“Chui thì chui, sợ gì? Nếu số phải chết thì không chui cũng chết!” Vắn bằng biện pháp tự trấn an, Tiểu Bình thần nhiên chui người vào động khẩu nhỏ bé nọ.

Động khẩu khá sâu, sau đó lại dốc dần lên trên, khiến Tiểu Bình có di chuyển được cũng gặp nhiều khó khăn.

Tuy nhiên cuối cùng nó cũng phát hiện bản thân nó đang hiện diện ở một lòng động thất khác to lớn hơn, cho dù ở đây vẫn có một bộ cốt khô.

Nó thở ra khoan khoái:

“Ở nơi này chỉ cần có thêm vật thực và nước uống thì quả là một chốn lưu ngụ tuyệt vời hơn gấp trăm lần nếu so với những chỗ ta từng dùng chân lưu ngụ trước kia!” Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng chỉ cần đưa mắt nhìn thoáng qua là đủ cho Tiểu Bình biết ở nơi này không hề có nước uống và vật thực cần thiết mà bản thân nó đang cần.

Tự chép miệng, Tiểu Bình lẩm nhẩm:

- Không có vật thực cũng không sao! Có một nơi lưu ngụ tốt vẫn hơn là ở chung với lũ quái xà nhưng nhúc ngoài kia.

Chấp nhận chọn nơi này làm chỗ cư ngụ, Tiểu Bình liền bắt tay vào dọn dẹp, chỉ ít phải thu dọn bộ khô cốt kia cùng với cả một lớp bụi khá dày đã phủ đầy lấp nên động thất.

Muốn như thế, trước hết Tiểu Bình cần phải tìm một chỗ để đặt yên vật phát sáng đang là người bạn đồng hành thân thiết của nó.

Và nó hớn hờ đặt vật phát sáng ở một gờ đá vô tình nhô ra từ một vách động.

Gờ đá tuy nhỏ nhưng lại dốc ngược vào trong, đó là điều Tiểu Bình không hề ngờ đến.

Vì thế, ngay lúc nó buông vật phát sáng ra, vật đó liền lăn ngược vào trong, rơi vào một hốc kín đáo nào đó, làm cho ánh sáng từ vật đó chỉ còn là một lớp sáng mờ mờ tối.

Sợ nhất là lại phải ở trong bóng đêm, Tiểu Bình vội chồm người lên bám tay vào gờ đá, định tìm lại vật phát sáng nọ.

Đột nhiên nó giật thót người khi nghe có một âm thanh văng vẳng đưa đến tai:

- Rõ ràng từ bên trên muội nhìn xuống, phát hiện từ dưới này có ánh sáng đưa lên, không lẽ muội đã bị hoa mắt?

Xưng là muội và khi phát thoại là đặt ngay một câu nghi vấn dĩ nhiên nhân vật đó phải đối thoại, phải hỏi một nhân vật thứ hai.

Quả nhiên ngay sau đó liền có thanh âm hồi đáp:

- Muội không bị hoa mắt mới là chuyện lạ. Vì hơn một trăm năm tồn tại. Muội thử nói xem có người nào đột nhập vào bốn môn sau đó vẫn sống sót cho dù bị ném vào Vực Xà Cốt hay không?

Thanh âm của nhân vật thứ hai làm cho Tiểu Bình giật mình. Đó là thanh âm của nhân vật mà chỉ cách đây không lâu đã từng cùng Tiểu Bình đối thoại.

Sợ bị nhân vật này phát hiện, Tiểu Bình liền chồm người lên cao hơn, dùng cả hai bàn tay để che kín lớp ánh sáng mờ mờ tối vẫn được vật phát sáng nọ chiếu hắt ra. Đó là lúc nhân vật thứ nhất đang cố biện bạch:

- Tuy muội cũng biết như vậy, biết rằng Bạch Cốt Môn của chúng ta là một nơi luôn được xem là nội bất xuất ngoại bất nhập, thế nhưng ...

Nhân vật thứ hai chợt ngắt lời:

- Nhưng muội vẫn còn nhớ đến tiểu oa nhi ngày hôm qua mà muội cho rằng bản thân y chưa hề bị nhiễm độc. Độc Phong Tuyệt Khí?

Nhân vật tự xưng là muội liền bảo:

- Quả nhiên muội vẫn nghĩ đến y. Chẳng phải chính tỷ cũng nhìn thấy y có dấu hiệu vẫn bình ổn đó sao?

Vị tỷ tỷ liền gắt:

- Ta không hề thấy bất cứ dấu hiệu nào tương tự. Chỉ có mỗi một mình muội đã tự huyền hoặc lấy muội thôi. Vì trên đời này làm gì có ai sẽ toàn mạng cho dù đã bị nhiễm phải Độc Phong Tuyệt Khí vốn là Thiên Tử Quan từng bảo vệ và gây không ít khó khăn cho bốn môn?

Vị muội muội chếp miệng:

- Tỷ nói cũng phải! Chính bản thân chúng ta đây nếu lỡ bị nhiễm Độc Phong Tuyết Khí còn phải tự giam mình vào Hoàn Nguyên Động ít nhất là đôi ba ngày mới mong toàn mạng.

Quả thật tiểu oa nhi kia khó mong sống sót, nhất là sau đó đã bị tỷ muội ta theo lệnh môn chủ ném y xuống Vực Xà Cốt này.

Thanh âm của vị tỷ tỷ chợt nhẹ đi:

- Để muội đừng bao giờ nghĩ đến chuyện không hề có thật này nữa, ta nghĩ có lẽ muội nên đánh hỏa tập lên và nhìn thử khắp xung quanh, xem có nhìn thấy chút gì còn sót lại của tiểu oa nhi không?

Vị muội muội bảo:

- Có lẽ không cần đâu tỷ tỷ! Lũ độc xà vốn đói khát đã lâu, đâu dễ gì buông tha cho bất kỳ ai đã bị môn ném xuống đây? Y chắc chắn đã chết!

Nhưng vị tỷ tỷ kia vẫn hỏi:

- Thì muội cứ đánh hỏa tập lên nào. Ta thật không muốn vì muội cứ mãi nghi hoặc nên hề phát hiện điều gì khả nghi liền nói với ta là tiểu oa nhi vẫn còn sống. Muội cứ bật hỏa tập lên đi!

Tiểu Bình thắc thỏm lo âu khi nghe từ phía ngoài có tiếng hỏa tập đánh bật lên những tiếng xoạch xoạch.

Nhưng nó chợt thở phào khi nghe thanh âm của vị muội muội vang lên liền sau đó:

- Đến một mẫu y phục của tên tiểu oa nhi cũng chẳng còn. Muội đã yên tâm lắm rồi, rằng tiểu oa nhi dù sao cũng đã chết!

Vị tỷ tỷ bật cười:

- Nếu tiểu oa nhi không chết vì Độc Phong Tuyết Khí vốn là Thiên Tử Quan tự có của môn thì y cũng phải táng mạng vì hai Nhân Tử Quan sau đó. Một là Bạch Cốt Độc Trận đã được chúng ta phát động và hai là lũ độc xà ở Vực Xà Cốt này. Ha ... ha ...

Mọi thanh âm sau đó liền tắt lịm, cho Tiểu Bình biết hai nhân vật Bạch Cốt Môn ở bên ngoài đã bỏ đi.

Nhớ lại việc cần phải làm, Tiểu Bình liền dùng tay sờ tìm lại vật phát sáng nọ!

Và cùng với việc tìm thấy vật phát sáng, tay nó cũng ngẫu nhiên tìm thấy một vật khác, nặng hơn và có hình thù vuông vức như chiếc hộp.

Nghi hoặc, nó nhặt lấy cả hai và tốt người xuống.

Nhờ có lại ánh sáng từ vật phát sáng, Tiểu Bình nhìn thấy vật thứ hai chính là chiếc hộp gỗ đã bị ầm mốc ở phần ngoài.

Nghĩ bên trong hộp thế nào cũng có điều bí ẩn, Tiểu Bình loay hoay tìm cách mở ra.

Trong lúc đang loay hoay nó bỗng tuột tay làm cho hộp gỗ rơi xuống nền động.

Cộp!

Hộp gỗ vốn bị ầm mốc lâu ngày nên lực va chạm làm cho hộp gỗ vỡ hai. Và từ trong lòng hộp liền lăn ra hai vật lạ. Một vật thì có hình dáng như một nhánh rễ cây, vật thứ hai thì trông tựa tựa như một quyển sách mỏng.

Đối với Tiểu Bình lúc này quyền sách chỉ là phế vật, chỉ có nhánh rẽ cây nọ mới làm cho Tiểu Bình quan tâm. Nó thò tay nhặt lấy nhánh rẽ cây.

Đúng lúc này nó chợt nghe từ phía ngoài thanh âm của vị tỷ tỷ lúc nãy vang vào:

- Ta đoán quả không sai. Người không chết vì lữ độc xà và cuối cùng cũng chui vào ngách động duy nhất để tránh mặt. Hừ!

Tiểu Bình hốt hoảng, biết nó đã tự gây kinh động khi làm rơi chiếc hộp và nhất là đã để cho ánh sáng từ vật phát sáng nọ chiếu hắt ra ngoài.

Vì hốt hoảng nên mọi hành động của nó chỉ là phản ứng của một đứa bé. Đầu tiên là nó tìm cách che giấu ánh sáng từ vật kỳ lạ nọ. Và cách che giấu tốt nhất là nó ném luôn vật phát sáng vào miệng, tiếp đó để phi tang chiếc hộp gỗ chính là vật đã gây ra tiếng động, nó nhặt cả hai mảnh vỡ và nhét trở lại chỗ trước đó nó đã tìm thấy chiếc hộp.

Vừa mới giấu xong hai mảnh vỡ, bên tai nó liền nghe thanh âm nọ vang lên khe khẽ:

- Người vừa giấu vật gì? Có phải là Chu Quả?

Miệng thì hỏi nhưng tay chân của nhân vật nọ đã chộp vào vai nó và lùi ngược về phía sau. Thái độ của nhân vật nọ thật hung hãn.

Tiếp đó nó nghe tiếng động, có lẽ là do nhân vật đó đang mò tìm hai mảnh gỗ mà nó vừa cất giấu.

Tiếp theo sau là tiếng hỏa tập được đánh bật lên.

Xoạch!

Một ngọn hỏa quang nhỏ đã bùng cháy lên cho Tiểu Bình nhìn thấy diện mạo kinh tởm của nhân vật nọ. Một diện mạo thật xấu xa, chỉ có ở loài ma quỷ trong truyền thuyết.

Quá đối kinh hãi trước một diện mạo chỉ chực toát ra đầy tử khí này. Tiểu Bình chợt cảm nhận toàn thân nó bỗng bủn rủn, mệt mỏi, cả tứ chi và từ từ khuỵu xuống.

Đang lúc đó, nhân vật quỷ diện đó có lẽ đã nhìn thấy nhánh rẽ cây đang được Tiểu Bình cầm trên tay nên Tiểu Bình nghe nhân vật quỷ diện đó kêu rú lên:

- Thiên Niên Hà Thủ Ô! Hãy giao nó cho ta!

Vù ...

Nhân vật quỷ diện vươn tay và chộp thật nhanh vào tay Tiểu Bình.

Có cảm nhận đó là bàn tay của Ngưu Đầu Mã Diện, tay sai của Quỷ Vương vừa chạm vào, một nỗi kinh hoàng chợt dâng lên và chiếm ngự hoàn toàn tâm trí Tiểu Bình làm nó ngã lảo ra ngất lịm do quá khiếp hãi.

Hồi 4

Tuy đã tỉnh lại nhưng Tiểu Bình vẫn nằm yên, vờ như chưa tỉnh. Nó đang toan tính mọi bề và có nhiều điều cần phải ngẫm nghĩ cho thật thấu đáo.

Trước hết, có cần minh bạch một điều tương đối hệ trọng là nhân vật Quỷ diện kia có còn ở quanh đây không, hay đã bỏ đi từ lâu rồi, ngay lúc chiếm hữu nhánh rẽ cây mà nhân vật quỷ diện gọi là Thiên Niên Hà Thủ Ô.

Xung quanh vẫn là bóng đêm đen bao trùm, càng khiến Tiểu Bình khó nhận hết là liệu có người hiện diện gần đây hay chỉ còn lại mỗi một mình nó.

Nhưng chỉ sau một lúc ngắn ngủi ngẫm nghĩ Tiểu Bình cũng tự thức ngộ, nhất định nhân vật nọ đã bỏ đi từ lâu, nó tin chắc như thế vì hai nguyên do.

Thứ nhất, nhân vật đó nào phải chỉ có một lần nhìn rõ bản thân Tiểu Bình trong bóng đêm. Thế nhưng hiện giờ hai mắt Tiểu Bình đang mở thao láo, nhân vật đó nếu còn hiện diện quanh đây tất phải thấy Tiểu Bình đã tỉnh lại. Và do chung quanh vẫn lặng như tờ nên Tiểu Bình tin chắc nhân vật đó đã bỏ đi.

Thứ hai, cứ theo ngữ điệu đã tỏ ra quá mừng rỡ của nhân vật đó lúc buột miệng kêu lên "Thiên Niên Hà Thủ Ô", Tiểu Bình vào lúc này chợt hiểu nhánh rễ cây nó từng cảm là rất quan trọng với nhân vật nọ. Và đã là vật quan trọng, thử hỏi nhân vật nọ ngay khi chiếm được cần phải có những hành động gì?

Nhân vật đó phải bỏ đi ngay hay vẫn trù chờ nấn ná lại, chờ đến lúc Tiểu Bình tỉnh lại?

Nếu đổi là Tiểu Bình chắc chắn Tiểu Bình phải bỏ đi ngay. Tránh xảy ra tình trạng là vật quan trọng nọ chỉ vì một chút khinh suất sẽ xảy ra điều bất lợi.

Vẫn chưa hết, Tiểu Bình còn nghĩ đến nguyên do thứ ba và nguyên do này là có liên quan đến thái độ thiếu trung thực và đầy mưu mô của nhân vật nọ. Chẳng phải thế sao nếu nhân vật nọ tuy thừa biết Tiểu Bình vẫn còn sống nhưng lại cố tình dối gạt vị muội muội và cứ khẳng khẳng bảo vị muội muội phải tin rằng Tiểu Bình đã chết! Thái độ dối trá này đủ chứng tỏ nhân vật nọ càng phải giữ kín những gì đã xảy ra giữa mụ và Tiểu Bình. Như vậy, mụ còn lưu lại đây làm gì cho một khi đã tình cờ đắc thủ một vật quan trọng là Thiên Niên Hà Thủ Ô?

"Mụ ta đã bỏ đi!" – Tiểu Bình tin như thế nên lập tức ngồi bật dậy.

Sau cử động này và thấy xung quanh vẫn không có bất kỳ tiếng động nào khả nghi, Tiểu Bình càng thêm tin chắc là nhân vật nọ đã bỏ đi từ lâu.

Mãn nguyện vì bản thân có những suy nghĩ thấu đáo, Tiểu Bình đến lúc đó mới từ từ dùng lưỡi đẩy vật phát sáng từ miệng ra và nhả vào lòng bàn tay.

Và sự thật quả đúng như Tiểu Bình suy nghĩ, trong lòng động thất lúc này chỉ còn lại một mình nó, nếu không kể đến dấu chân đi loạn xạ trên lớp bụi này ở khắp nền động, cho thấy nhân vật đó thật sự đã từng hiện diện, đã từng đi tứ tung và đã bỏ đi.

Qua những dấu chân đó Tiểu Bình biết nhân vật nọ như đã gắng sức để kiếm tìm một vật gì nữa cũng quan trọng không kém nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô.

Tiểu Bình nhớ lại trong chiếc hộp mà nó từng phát hiện quả nhiên có đến hai vật đã rơi ra, và nó đưa mắt nhìn quanh.

"Lạ thật, quyển sách mỏng đâu rồi. Sao ta không thấy, cho dù một chút dấu vết của quyển sách phải in trên lớp bụi cũng không hề có? Hay mụ mặt quỷ sau khi tìm thấy đã lấy đi và còn có thời gian để xóa bỏ dấu vết của quyển sách đó lưu lại?" Vừa mới tự hỏi xong Tiểu Bình liền tự phản bác:

"Mụ có gì phải sợ để xóa bỏ dấu vết? Nếu mụ sợ có người biết chuyện mụ đã dối trá và truyện mụ đã chiếm đoạt những vật có trong chiếc hộp gỗ thì dấu vết duy nhất mụ cần xóa bỏ chính là sinh mạng của ta! Nhưng mụ nào có giết ta? Mụ dám lưu ta lại nghĩa là mụ không sợ. Vậy mụ cần gì phải xóa đi dấu vết có liên quan đến chuyện mụ tìm thấy quyển sách mỏng? Vậy thì chỉ còn mỗi một cách giải thích là mụ vẫn chưa tìm thấy quyển sách nọ!" Với suy nghĩ như thế, Tiểu Bình có cảm nhận quyển sách mỏng kia

phải là vật rất quan trọng đối với mục quỷ diện và điều này biết đâu sẽ đem đến nhiều điều lợi cho bản thân Tiểu Bình? Nó liền đứng dậy và định kiểm tìm quyển sách kia. Nhưng chỉ mới đứng dậy thôi là đủ cho Tiểu Bình nở một nụ cười.

Nó nhớ lại rồi, muốn tìm quyển sách đối với nó chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Nó lại ngồi xuống và đưa tay mò tìm nơi mà nó đã từng nằm bất tỉnh.

Nó đoán không sai, quyển sách mỏng ngay từ đầu đã được nó đặt ở nền động, và do nó ngã lăn ra bất tỉnh đã vô tình đề lên quyển sách khiến mục quỷ diện kia dù có muốn tìm cũng không biết tìm ở đâu.

Quyển sách khá mỏng nên hầu như bị nằm chìm dưới lớp bụi dày, khiến quyển sách lúc này phải lấm lem toàn bụi với bụi. Tiểu Bình phải đưa lên tận mặt và phồng to miệng để thổi lớp bụi bay đi.

Bụi bay mù mịt làm Tiểu Bình suýt sặc. Tự trách bản thân quá bất cẩn, Tiểu Bình vội bước lùi về phía sau, cố tránh không cho bụi bắn bay vào mũi miệng.

Đang lùi, chân nó bỗng giẫm vào một vật rắn.

Rộp ...

Thấy kinh, nó dừng lại và đưa mắt nhìn xuống chân:

“Eo ôi! Ta đã vô tình giẫm vào bộ cốt khô! Đây là hành vi xúc phạm đến người đã khuất, không khéo ta sẽ bị vong linh người chết quở phạt mất.” Sợ hãi, Tiểu Bình liền ngồi xuống và khẩn trương thu dọn những mẫu xương khô mà nó vừa vô tình chạm vào làm cho văng tung tóe.

Vừa mới thu dọn xong, hai mắt của Tiểu Bình cứ như đứng tròng khi nhìn thấy những hàng chữ được khắc ghi ngay trên nền động và ngay bên dưới chỗ bộ cốt khô từng nằm.

Sau khi tự trấn an và do lòng hiếu kỳ thúc giục, Tiểu Bình nhẹ nhàng dùng tay lau qua lớp bụi và lẩm nhẩm đọc:

“Tối độc phụ nhân tâm, than ôi lòng dạ nữ nhân! Triệu Quang Bích này chấp nhận lấy cái chết để đánh đổi sự an nguy cho giang hồ, thoát khỏi mưu đồ tối độc của ác phụ!” Đọc đi đọc lại dù rất nhiều lượt, nhưng Tiểu Bình vẫn hoang mang, không thể hiểu hai chữ “ác phụ” được nhân vật Triệu Quang Bích nào đó lưu tự là muốn ám chỉ ai. Tương tự, Tiểu Bình cũng không thể hiểu tại sao cái chết của Triệu Quang Bích lại có thể đánh đổi sự an nguy cho giang hồ.

Không lẽ cái chết của nhân vật họ Triệu này là rất quan trọng? Nếu là vậy, giả như họ Triệu còn sống chẳng phải họ Triệu sẽ có nhiều cơ hội để thực hiện nhiều việc quan trọng khác hơn sao? Cớ gì phải chấp nhận cái chết? Và tại sao họ Triệu lại chọn chỗ này để chết?

Có cảm nhận cái chết ở ngay tại động thất này của họ Triệu có liên quan đến hai vật chứa trong chiếc hộp gỗ, do chiếc hộp gỗ được cất giấu cũng ngay tại đây. Tiểu Bình bồn chồn và giờ nhanh từng trang của quyển sách mỏng.

Quyển sách chỉ có vồn vẹn năm tờ với tất cả năm đồ hình và năm trang có đầy chữ để chú giải. Những đồ hình và những chú giải kèm theo hoàn toàn không có chút nào liên quan đến câu lưu tự của họ Triệu. Nhưng Tiểu Bình vừa đọc lướt qua thì toàn bộ những đồ hình và chú giải chỉ xoay quanh mỗi một vấn đề và còn là một vấn đề mà Tiểu Bình dù có tinh ranh đến đâu cũng không hiểu – đó là thứ chủ đề vừa mơ hồ vừa trừu tượng khó hiểu, như ở đâu quyển sách có ghi Vô Vi Bác Mạch.

Càng không hiểu gì về Vô Vi Bác Mạch, Tiểu Bình càng tỏ ra xem nhẹ những gì có ghi trên quyển sách. Nó thản nhiên vất bỏ quyển sách mỏng ở bên trên và ở phía trong gờ đá, sau đó chỉ lo kiếm tìm khắp nền động, hy vọng sẽ tìm thấy những hàng chữ khác, chí ít có thể giúp nó hiểu được ngụ ý của nhân vật họ Triệu qua câu lưu tự mập mờ khó hiểu mà nó đã đọc qua.

Sau một lúc kiếm tìm và mười phần đã thất vọng đủ mười phần. Tiểu Bình chợt nghe bên cạnh có tiếng háng giọng :

- Người đang tìm vật gì thế?

Giật mình đánh thót, Tiểu Bình vừa quay lại vừa bối rối tìm cách che giấu vật phát ánh sáng vào hai lòng bàn tay chỉ chực úp vào nhau.

Nhân vật quỷ diện chợt mỉm cười :

- Người không phải che giấu. Vì đối với ta, viên Dạ Minh Châu người đang có hoàn toàn không quan trọng so với vật ta đang muốn tìm.

Tiểu Bình bán tín bán nghi, ấp úng hỏi:

- Đại nương bảo ... bảo sẽ không đoạt mất viên Dạ Minh Châu này của ... của tại hạ?

Nhân vật quỷ diện cười to hơn và bất ngờ đưa tay lên gần mặt.

Như có phép thuật, chỉ sau một lượt vuốt tay của nhân vật nọ, lớp quỷ diện chợt biến mất. Thay vào đó là một khuôn mặt hết sức khả ái liền hiện ra và đôi môi xinh xắn của khuôn mặt khả ái đó đang mỉm mách mách với Tiểu Bình:

- Ta sẽ không chiếm đoạt nếu người chịu nói rõ ý đồ của người khi cố tình xâm nhập bồn môn.

Chủ ý của mỹ diện phụ nhân vậy là rõ ràng, đây là lần thứ hai Tiểu Bình nghe mỹ phụ nhân hỏi như thế. Nó cúi đầu, cố lảng tránh ánh mắt nhìn sấm soi của mỹ diện phụ nhân:

- Tại hạ không thể đáp. Vì làm như thế sẽ sai lời đã hứa với người.

Tiểu Bình nghe đối phương hỏi có phần gay gắt:

- Đương nhiên ta biết một đứa bé như người nếu dám đột nhập vào Bạch Cốt Cốc là do có người sai xử. Nhưng người có giấu cũng vô ích vì bản thân người không thể thoát khỏi chốn này và ngược lại người đã sai xử người dù có ba đầu sáu tay cũng không dám bén mảng đến đây. Người vẫn chưa nhận thức sự thực này sao?

Tiểu Bình ngẩng đầu lên:

- Tại sao đại nương biết người đó sẽ không dám bén mảng đến đây?

Mỹ diện phụ nhân cười lạt:

- Không như người, ta biết người đã nhờ kỳ tích nào đó nên đã có tám thân Bách Độc Bất Xâm, người đã sai xử người vì không có kỳ tích này nên không những không dám mạo hiểm mà còn dùng một đứa bé như người vào việc trọng đại. Thứ việc mà không một ai có thể hoàn thành, kể cả người.

Tiểu Bình hỏi mà không hề chớp mắt:

- Có vẻ như đại nương đã đoán ra ý đồ của tại hạ?

Mỹ diện phụ nhân cười khẩy:

- Để người tâm phục khẩu phục và sau đó hoàn toàn thần phục ta, để ta nói cho người biết kẻ sai xử người đã có ý đồ như thế nào. Trước hết, kẻ đó đã dùng người cho mưu đồ giương đông kích tây, giúp y chiếm đoạt Chu Quả là thứ linh dược quả mà phải một năm nữa mới đến ngày phát huy hết hiệu dụng.

Tiểu Bình hoài nghi:

- Sao đại nương bảo đó là kẻ giương đông kích tây!

- Người vẫn không thừa nhận? Vậy nói đi, tại sao lúc đột nhập vào đây người lại mang bên người một chiếc túi gấm mà bên trong đã sẵn chứa một quả Chu Quả giả?

Tiểu Bình kinh ngạc tột độ:

- Nói sao? Thứ quả cây có trong (thiếu một đoạn – trang – cuốn) người nhờ có Dạ Minh Châu nên tìm thấy báu vật trấn sơn của Vô Vi Môn đã thất lạc cách đây ngoài trăm năm, nhưng rốt cuộc báu vật đó đã lọt vào tay ta! Người thử nói xem ai có tâm cơ hơn ai nào? Hà hà ...

Tiểu Bình càng nghe càng hiểu, liền mỉm cười:

- Nhưng đại nương chỉ mới chiếm được Thiên Niên Hà Thủ Ô. Vẫn còn một vật nữa mà đại nương sẽ không bao giờ chiếm được.

Mỹ diện phụ nhân biến sắc:

- Người đã giấu bí kíp Vô Vi Bát Mạch ở đâu? Nếu người không giao ra chớ trách ta phải khiến người thành một cái xác không hồn.

Tiểu Bình vẫn giữ vẻ thân thiện:

- Lúc này mới bước vào, đại nương có nhìn thấy tại hạ đang có hành động gì không?

Vừa nghe Tiểu Bình nói như thế, mỹ diện phụ nhân liền kêu lên với đôi mắt đảo nhìn khắp nền động:

- Người đã phá hủy bí kíp? Người đã làm cho bí kíp biến thành tro bụi? Tiểu oa nhi quả muốn chết?

Dứt lời mỹ phụ nhân liền hất tay tạo ra một luồng cuồng phong, quạt ào ào vào Tiểu Bình.

Vù ...

Quá biết luồng cuồng phong như thế này sẽ đưa đến hậu quả như thế nào, Tiểu Bình quá kinh hoàng vội kêu vang lên:

- Nhưng tại hạ sẽ không có dịp đọc lại cho đại nương nghe nếu đại nương cứ để cho cơn nóng giận làm tại hạ mất mạng.

Tuy đã kêu nhưng Tiểu Bình biết chắc nó phải chết vì nhìn thấy luồng cuồng phong cứ tiếp tục cuộn đến.

Vù ...

Định tự Oán trách vì bản thân đã tự dẫn vào tình thế hoàn toàn bất lợi, Tiểu Bình chợt bàng hoàng khi nghe ngay bên cạnh vang lên một tiếng chấn động thật thật to:

- Âm!

Thấy bản thân vẫn sống và khắp lòng động đều bị lớp bụi mù bao phủ, Tiểu Bình chợt hiểu mỹ diện phụ nhân đã nghe thấy tiếng nó kêu và bà ta vì đã làm mưu kế của nó nên cố ý tha mạng cho nó.

Nhân lúc lớp bụi mù vẫn còn bao phủ, Tiểu Bình liền khẩn trương nghĩ ngay kế trì hoãn, không để mỹ diện phụ nhân đắc thủ ngay bí kíp Vô Vi và càng không thể để mỹ diện phụ nhân vì thất vọng mà phải ra tay hạ thủ nó.

Đến khi nó nghĩ ra kế mưu thì cũng là lúc lớp bụi mù từ từ lắng xuống cho nó nhìn thấy sắc mặt nghi hoặc của mỹ diện phụ nhân.

Và lời đầu tiên mỹ diện phụ nhân hỏi đã tạo cho Tiểu Bình niềm hy vọng tràn trề. Mỹ diện phụ nhân hỏi một cách thận trọng:

- Người bảo sẽ đọc cho ta nghe toàn bộ kinh văn có trong bí kíp Vô Vi?

Tiểu Bình có phần bồn chồn:

- Tại hạ quả có ý đó. Những gì có ghi trong quyển sách mỏng, tại hạ sẽ từ từ nhớ lại và đọc cho đại nương nghe.

- Sao lại phải từ từ? Người định giở trò ư, tiểu oa nhi?

Tiểu Bình vẫn nôn nao:

- Đương nhiên tại hạ cần phải từ từ nhớ lại, vì quyển bí kíp tuy mỏng nhưng kinh văn ghi trong đó nào có phải là ít?

Mỹ diện phụ nhân nhẹ gật đầu:

- Người bảo mỏng là mỏng độ bao nhiêu? Người phải cần thời gian là bao lâu mới có thể nhớ hết toàn bộ kinh văn trong quyển sách mỏng đó?

Tiểu Bình hết cả bồn chồn. Vì thủy chung mỹ diện phụ nhân chưa có lời nào đề cập đến những đồ hình có trong quyển sách mỏng.

Phải chăng mỹ diện phụ nhân chưa lần nào tận tay cầm quyển sách và cũng chưa lần nào tận mắt hoặc nghe tận tai bất kỳ ai đó nói về quyển sách? Đó là điều Tiểu Bình đã bồn chồn vì rất muốn minh bạch và may thay đã tự minh bạch:

- Sao? Người không thể khẳng định với ta về một hạn định thời gian rõ ràng ư? Đừng đại mà giở trò với ta, không song đâu!

Tiểu Bình chợt nhăn nhó:

- Tại hạ đang rất đói, đâu thể nhớ tất cả với cái bụng rỗng không như thế này?

Mỹ diện phụ nhân cười nụ:

- Người đói lắm ư? Càng tốt! Ta sẽ không mang thức ăn đến cho người, chừng nào người chịu đọc cho ta nghe!

“Mụ ác phụ!” Tiểu Bình sau khi rửa thềm như thế chợt cười đầy ngụ ý:

- Đại nương định uy hiếp tại hạ? Được thôi, tại hạ sẽ nhờ vị muội muội nào đó của đại nương đưa thức ăn cho tại hạ vậy!

Mụ ác phụ cười lật:

- Người tưởng người còn sống để thực hiện điều đó sao?

Tiểu Bình nhún vai:

- Tại hạ đâu có chết cũng không tiếc gì. Chỉ tiếc quyền bí kíp Vô Vi gì đó.

Thân hình của mỹ diện phụ nhân chợt chớp động, làm cho hai mắt Tiểu Bình như bị hoa lên. Sau đó khi hai mắt của Tiểu Bình có thể nhìn rõ một cách dễ dàng thì mỹ diện phụ nhân đã đứng lại chỗ cũ.

Mỹ diện phụ nhân nở một nụ cười thích thú:

- Á huyết của ngươi đã bị ta chế trụ, bây giờ đến một tiếng nói dù nhỏ ngươi cũng không thể cất lên!

Tiểu Bình nhún vai, sau đó thản nhiên ngồi xuống và nhìn mãi vào viên Dạ Minh Châu đang cầm trên tay.

Thái độ của Tiểu Bình làm cho mỹ diện phụ nhân phải điên tiết. Mụ giẫm mạnh chân và quay ngoắt người bỏ đi.

Thấy mụ bỏ đi nhanh như cơn gió thoảng, Tiểu Bình vụt hiểu đó là võ công như đại ca Đoan Mộc Ngũ của nó đã tỏ ra am hiểu. Nó ngoảnh nhìn theo và thầm hỏi không biết đến bao giờ nó mới được sự phụ của đại ca Đoan Mộc Ngũ thu nhận và chỉ điểm cho nó thứ võ công như Đoan đại ca từng có.

Mãi suy nghĩ, Tiểu Bình hoàn toàn không hay biết mụ mỹ diện phụ nhân đã quay trở lại!

Nó chỉ nhận ra sự hiện diện của mụ nhờ vào mùi thức ăn thơm lừng chợt xộc vào mũi.

Nó ngẩng mặt lên nhìn mụ.

Mụ tiến lại gần, đưa tay lên cao cho Tiểu Bình nhìn bọc thức ăn, sau đó mụ vừa chạm vào Tiểu Bình vừa lên tiếng:

- Ta và ngươi cùng trao đổi. Ngươi đọc kinh văn, còn ta giao cho ngươi thức ăn. Thế nào?

Tiểu Bình nuốt nước bọt và chợt nhận ra miệng nó đang nói thành tiếng:

- Tên gọi của bí kíp là Vô Vi Bát Mạch.

Mụ sáng rỡ hai mắt:

- Quả đúng như thế. Ta từng nghe sư phụ bảo Môn chủ Vô Vi Môn từng tìm đến đây trước khi lão hoàn toàn thất tung. Nói vậy ...

Mụ chợt ngừng lời như nhận ra bản thân đã lỡ lời. Đoạn mụ gắt:

- Ngươi còn không đọc cho ta nghe kinh văn Vô Vi?

Tiểu Bình cười hì hì:

- Đại nương vẫn chưa tiến hành chuyện trao đổi?

Mụ bảo:

- Ngươi không thể ăn nếu chưa đọc kinh văn.

Tiểu Bình bĩu môi:

- Tại hạ đâu đại? Đọc cho đại nương nghe rồi đại nương lấy mạng tại hạ thì sao? Đại nương đâu sợ mất phần một khi tại hạ vẫn bị đại nương giam giữ ở đây?

Mụ thở ra:

- Nhưng ta chưa thật sự tin tưởng ngươi đã có dịp đọc qua và nhớ hết những kinh văn.

trừ phi người phải minh chứng cho ta thấy!

Tiểu Bình đành miễn cưỡng đọc cho mụ nghe qua một đoạn ngắn, chính là đoạn cuối cùng mà may thay cho đến giờ Tiểu Bình vẫn còn nhớ.

Mụ nghe xong tỏ ra hoang mang:

- Nếu ta đoán không lầm thì đoạn mà người vừa đọc không là tâm pháp Vô Vi.

Tiểu Bình dù không biết thế nào là tâm pháp Vô Vi, nhưng vẫn có cách đáp lời:

- Đoạn tại hạ vừa đọc chính là đoạn cuối cùng cốt để đại nương tin mà thôi.

Mụ giao bọc thức ăn cho Tiểu Bình và bắt chọt mụ giặt lại:

- Có bao nhiêu đoạn kinh văn như đoạn người vừa đọc?

Tiểu Bình cười thích thú:

- Không dưới một trăm đoạn như thế!

Mụ cũng cười:

- Vậy thì tốt! Cứ cho mỗi bữa ăn của người được trao đổi bằng một đoạn kinh văn tương tự, chậm lắm là hơn kém một tuần trắng, người cũng phải đọc hết cho ta nghe.

Tiểu Bình ngờ ngác:

- Sao chỉ có một tuần trắng?

Mụ đáp:

- Mỗi ngày người ăn ba bữa, đổi lại ta sẽ có ba đoạn kinh văn. Không lẽ người không thể nhẩm tính ra số thời gian cần thiết chỉ độ một tuần trắng, hoặc nhiều hơn một tí?

Tiểu Bình tự trách mình ngốc, sao không bảo mụ là có đến năm bảy trăm đoạn, hoặc một ngàn đoạn?

Mụ bật cười vì đã đọc rõ ý nghĩ của Tiểu Bình:

- Không như người. Ta là người am hiểu võ công, chỉ cần người man trá hoặc cố tình đọc sai một đoạn, ta sẽ phát hiện ngay! Lúc đó người có bị thế nào cũng là người tự chuốc họa!

Tiểu Bình chột đồ mặt:

- Sao đại nương biết tại hạ không am hiểu võ công? Nếu không am hiểu tại sao dám đột nhập Bạch Cốt Môn?

Mụ bĩu môi:

- Lúc người bị mê man trong trận Bạch Cốt Độc Trận. Ta đã kiểm tra qua toàn bộ kinh mạch của người. Có thể nói người đã bị người khác lợi dụng mà không hề biết.

Tiểu Bình sùng cổ nạt lại:

- Tại hạ đã nguyện ý đi vào đây, làm gì có chuyện tại hạ bị lợi dụng như đại nương vừa bảo?

- Người nguyện ý? Cũng tốt. Vậy là sẽ có người tiếp tục đến quấy nhiễu Bạch Cốt Môn. Mọi người mãi lo đối phó nên sẽ không ai phát hiện ta đã lên xuống tận đây để đọc chiếm Vô Vi bí kíp!

Tiểu Bình nói thế nào cũng không lại mụ, trái lại còn tạo cho mụ thêm nhiều lợi thế.

Hậm hực, Tiểu Bình nói bừa:

- Nhưng tại hạ đã quen ăn mỗi ngày một bữa. Một đứa bé như tại hạ đâu cần gì phải ăn nhiều.

Tưởng như mụ phải chịu thua, nào ngờ chính Tiểu Bình phải thất vọng. Mụ cầm bọc thức ăn và ném vào nền động chỗ có nhiều bụi nhất:

- Cũng không hề gì! Độ ba canh giờ nữa ta sẽ đưa phần thức ăn khác cho ngươi, gọi là để đổi một đoạn kinh văn khác! Cứ thế nha! Ha ha ha ...

Mụ quay người bỏ đi. Tuy nhiên mụ chợt quay lại và trừng mắt nhìn Tiểu Bình:

- Ngươi đừng bao giờ quên, hạng như ngươi chưa đủ tâm cơ để đối đầu với ta. Hãy tỏ ra ngoan ngoãn, như thế sẽ có lợi cho ngươi hơn!

Dứt lời, mụ thật sự bỏ đi, để lại một mình Tiểu Bình cứ thèm thuồng nhìn mãi vào chỗ thức ăn bị vấy bẩn.

Hồi 5

Môn Chủ Bạch Cốt Môn

Hôm nay ngươi lại muốn giở trò gì đây? Chỉ mới hôm qua thôi ngươi còn tỏ ra ngoan ngoãn kia mà?

Phản ứng tiếp theo đó của mỹ diện phụ nhân cũng là thứ phản ứng Tiểu Bình đã toan liệu trước. Đó là mụ cầm bọc thức ăn ném mạnh vào vách đá cho vỡ tung tóe ra như hôm đầu tiên mụ đã từng làm và từng khiến Tiểu Bình bị khuất phục.

Nhưng lần này thì khác, Tiểu Bình đã định tâm sẵn từ trước nên vẫn thản nhiên nhìn mụ hành động. Bất quá nó chỉ nói một câu:

- Tại hạ đã nghĩ thấu đáo rồi, nếu không chết bây giờ thì chưa đầy hai mươi ngày nữa, lúc đại nương nghe hết toàn bộ kinh văn Vô Vi cũng là lúc tại hạ mất mạng, thà chết trước vẫn hơn.

Phản ứng kế tiếp của mụ cũng đúng như Tiểu Bình đoán, vì đó cũng là phản ứng của mụ trước kia. Mụ cười lạt:

- Trừ phi ngươi vừa nghĩ ra cách nào để đối đầu, chứ với cách này ta e chỉ sau đôi ba ngày chịu đối ngươi cũng phải chấp thuận theo ý của ta thôi. Chuyện hôm nay dừng ở đây được rồi, cũng đúng lúc ta muốn dừng để có dịp xem qua những đoạn kinh văn ngươi đã trao đổi với ta có đúng là kinh văn thật hay không? Và ta hy vọng lần sau gặp lại ngươi sẽ có thái độ hợp tác như mười ngày đã qua. Ha ... ha ...

Tiểu Bình vẫn thản nhiên nhìn mụ bỏ đi. Chỉ sau đó một lúc lâu Tiểu Bình mới bắt đầu nhích động. Và nó cử động thật nhanh.

Trước tiên nó chui theo động khẩu hẹp và quay lại Vực Xà Cốt. Sau đó, với ánh sáng huyền ảo từ viên Dạ Minh Châu, nó làm cho lũ quái xà bị mê hoặc đến đờ đẫn cả thân hình.

Đoạn lấy mắt nhìn khắp lượt lũ quái xà ở gần ngay trước mặt, Tiểu Bình chọn lấy một con vừa đủ to và dùng tay bóp mạnh vào phần thân chỉ cách đầu con quái xà một thốn.

Con quái xà bị bóp đúng vào yếu huyệt khiến toàn thân nó phải nhũn ra, để mặc cho Tiểu Bình muốn làm gì nó thì làm. Tiểu Bình lôi con quái xà vào trong một khoảng cách đủ xa lũ quái xà còn lại. Chỉ đến lúc này Tiểu Bình mới dám khom lưng, hé miệng và ngọam thật mạnh, thật sâu vào chỗ mềm nhất bên dưới đầu con quái xà.

Toàn thân con quái xà liền run lên, làm cho máu huyết của chính con quái xà càng thêm bắn vọt vào chiếc mồm hau háu đói của Tiểu Bình.

Đó là cách Tiểu Bình đã nghĩ ra để có thể cùng mỹ diện phụ nhân nọ thi gan, xem ai phải chiều theo ý muốn của ai!

Máu của con quái xà đủ làm cho Tiểu Bình no chí ít là năm bảy canh giờ. Nếu từ đây cho đến lúc đó mỹ diện phụ nhân không quay lại hoặc có quay lại nhưng không thỏa mãn những yêu sách tối thiểu của Tiểu Bình thì còn có cả vạn vạn con quái xà ở bên ngoài, Tiểu Bình còn lo gì phải chịu đói khát?

Nuốt hết máu huyết của con quái xà, Tiểu Bình nhận ra điều này qua lực vùng vẫy càng lúc càng yếu dần của con quái xà, để xóa bỏ mọi dấu vết, Tiểu Bình ném xác con quái xà ra bên ngoài, nơi có muôn vạn con quái xà sẵn sàng giúp Tiểu Bình phi tang.

Và chuyện đó diễn ra chỉ trong nháy mắt, như mới hôm qua Tiểu Bình đã thử một lần và đã bàng hoàng nhìn cảnh lũ quái xà xâu xé đồng loại.

Chờ cho mọi dấu vết đều bị xóa bỏ, Tiểu Bình lại chui trở ra và khi quay lại đã mang theo không ít những mẫu xương khô vụn vớ! Để có thể thực hiện ý định, Tiểu Bình khi khom người chui vào trong đã cố tình chui ngược, chân chui trước và đầu chui sau cùng. Cứ thế, Tiểu Bình vừa chui vừa tìm cách sắp bày những mẫu xương khô sao cho hễ có ai chui vào tất phải chạm vào những mẫu xương khô này và làm cho chúng phát thành tiếng động.

Sau khi sắp bày xong, tự mãn nguyện với kế mưu vừa thực hiện, Tiểu Bình liền tiến nhanh đến chỗ có gờ đá nhặt ra ba vật. Gồm quyển bí kíp Vô Vi và hai mảnh gỗ vốn là hai phần rời ra từ chiếc hộp.

Lựa một mảnh gỗ tương đối còn tốt nhất, Tiểu Bình dùng một mảnh xương vụn có một đầu khá sắc để khắc họa trở lại đủ năm bức đồ hình vào hai bên mặt của mảnh gỗ.

Với mảnh gỗ thứ hai, Tiểu Bình cũng làm y như vậy nhưng lại cố tình thay đổi một đôi chỗ ở mỗi đồ hình.

Đang sẫm soi nhìn ngắm lại hai mảnh gỗ, có thể nói là kiệt tác đầu tay của mình, Tiểu Bình bỗng kinh nghi khi nghe có tiếng động khẽ vang lên.

Rắc ...

Đó là tiếng xương khô vỡ vụn và chính là một trong những mảnh xương khô đã được Tiểu Bình cố tình đặt ở lối chui vào động thất. Tiểu Bình liền đánh tiếng:

- Chỉ mới bỏ đi chưa lâu sao đại nương đã sớm quay lại?

Đáp lại câu Tiểu Bình hỏi là một tiếng kêu đầy kinh ngạc:

- Ở bên trong quả nhiên có người ẩn nấp. Đệ tử phải làm gì đây, sư phụ?

Thanh âm này nếu Tiểu Bình nhớ không lầm thì chính là thanh âm của vị muội muội, người đã từng nghi là Tiểu Bình vẫn còn sống.

Một thanh âm khác chợt vang lên:

- Nha đầu Bạch Liễu quả đã có điều lừa dối ta. Thảo nào thái độ của ả mấy lúc gần đây ta cảm thấy khác trước! Người còn đợi ta ra lệnh nữa sao? Hãy mau chui vào trong, xem kẻ nào đã được Bạch Liễu che giấu ở đó. Không khéo ả đã tìm thấy Linh Xà Đơn, vật trước kia đã bị lão sư phụ gần đỡ của ta đem đi giấu biệt. Nhanh lên!

Chỉ cần nghe một mẫu đối thoại ngắn này đủ cho Tiểu Bình hiểu thấu suốt cùng một lúc mấy nan đề.

Do vậy, Tiểu Bình vì quá cấp bách nên đã có những hành vi hết sức vội vàng. Trước hết, để tự che giấu thân phận, Tiểu Bình vội vã ném tọt viên Dạ Minh Châu vào miệng. Kế đó, nó ném cả hai mảnh gỗ qua một bên, không để tâm nhận định xem mảnh gỗ nào đã được nó khắc họa những đồ hình thật. Và sau cùng nó nắm gọn quyển sách mỏng vào hai lòng bàn tay, bắt đầu xé thành nhiều mảnh vụn.

Soạt ... soạt ...

Tiếng động do hai mảnh gỗ bị ném đi và âm thanh phát ra từ quyển sách mỏng bị xé bỏ làm cho một câu nói từ bên ngoài vang vào đầy cấp bách:

- Bạch Phụng, người đừng chần chờ nữa! Ta nghe tiếng kẻ nào đó đang hủy một vật gì thì phải, người hãy mau ngăn y lại. Rất có thể đó là bí kíp Vô Vi mà bấy lâu nay bốn môn luôn vất vả tìm kiếm.

Thanh âm của nhân vật đó khẩn trương thì những động tác của Tiểu Bình cũng thêm khẩn trương. Nó xé bỏ quyển sách mỏng nhanh hơn và bắt đầu hất tung những mảnh vụn về tứ phía.

Đúng lúc này Tiểu Bình nghe có tiếng đánh lửa từ hỏa tập vang lên. Và tiếp đó là một vùng hỏa quang xuất hiện, soi rõ một gương mặt vừa ngây thơ vừa xinh đẹp của một cô nương có độ tuổi chừng mười lăm mười sáu.

Nàng ta cũng đang ngây người nhìn Tiểu Bình. Sau đó nàng bật kêu:

- Chính là y, sư phụ! Kẻ mà đồ nhi từng nói y vẫn bình ổn cho dù đã bị Độc Phong Tuyệt Khí nhiễm vào! Sư phụ hãy mau vào đây, chao ôi, đúng là y vừa mới phá hủy xong một vật giống như là quyển bí kíp.

Ầm! Ầm!

Sau hai tiếng chấn động long trời lở đất làm cho Tiểu Bình ngỡ đang gặp cảnh núi non đổ vỡ trước mặt, liền xuất hiện một gương mặt chỉ toàn là những vết nứt sọc loang lổ, và ngự trị trên đó là một đôi mắt cứ bắn rục ra những tia hung quang rợn người. Liền sau đó, có lẽ do tiếng chấn động đã gây ra, ngọn hỏa tập trên tay nữ nhân được gọi là Bạch Phụng bỗng tắt ngấm, kèm theo đó là nền động dưới chân Tiểu Bình lại lay chuyển thật mạnh. Tất cả đều dồn dập xảy ra làm cho Tiểu Bình chưa lần nào kinh hoàng bằng. Do đó, Tiểu Bình bỗng ngã vật ra và hôn mê trầm trầm ...

oOo Một thanh âm nhỏ nhẹ chọt vang lên đúng vào lúc Tiểu Bình mở choàng mắt.

- Y tỉnh lại rồi! Sư phụ, y tỉnh lại thật rồi.

Là thanh âm của Bạch Phụng. Tiểu Bình ngay khi minh bạch điều này liền chờ đợi sự xuất hiện của một gương mặt đầy những vết nứt sọc.

Thế nhưng, thanh âm vang lên lại là thứ thanh âm nghe thật từ hòa, tương phản hoàn toàn với một diện mạo kinh tởm đang được Tiểu Bình tự tưởng tượng trong tâm trí.

- Đừng có hốt hoảng lên như thế Phụng nhi, kéo người làm y thêm hoảng sợ, sau lần vừa rồi đã nhìn thấy giả diện xấu xa của sư phụ.

Hai chữ giả diện làm cho Tiểu Bình nhớ lại lớp quỷ diện kỳ quái đã che giấu gương mặt thật sự khả ái của mỹ diện phụ nhân vốn có tính danh thật là Bạch Liễu.

Tiểu Bình từ từ quay đầu về phía có tiếng phát thoại.

Một khung cảnh bình yên và nhân nhả cũng nhân đó lướt qua mắt Tiểu Bình. Một cánh đồng cỏ xanh mơn mớn, có một ngọn suối nước trong vắt uốn lượn chạy quanh, cạnh con suối là hai con người vừa đẹp vừa thủy mị nhu mì, chính là Bạch Phụng và một phụ nhân đã cao niên, tuổi phải trạc tứ tuần là ít. Cũng là người vừa lên tiếng ngay sau tiếng kêu lộ ý mừng rỡ của Bạch Phụng.

Tuy không còn nhìn thấy một diện mạo xấu xa như độ nào nhưng Tiểu Bình thừa hiểu mỹ phụ nọ là ai. Nó ngồi lên và khẽ khàng lên tiếng:

- Tại hạ tự biết tội đã đột nhập vào quý môn ...

Mỹ phụ nọ đưa tay ngăn lại:

- Chuyện đã qua không cần nhắc lại. Huống chi ta cũng có lỗi là đã ra những mệnh lệnh quá khắt khe với người, chỉ là một đứa bé. Nhưng bây giờ người còn sống là ổn rồi.

Nếu người không ngại ta sẽ thu nhận người làm môn đồ và người có thể gọi ta là sư phụ như bọn Bạch Phụng vẫn gọi.

Tiểu Bình ngỡ như nghe nhầm. Nó sững sờ nhìn mỹ phụ:

- Đại nương không những không bắt tội tại hạ mà lại còn ...

Mỹ phụ nọ chợt sa sầm nét mặt:

- Dường như người cũng từng gọi Bạch Liễu là đại nương? Bạch Liễu đã sinh tâm làm phản. Người gọi ta như thế có khác nào đánh đồng ta cùng với Bạch Liễu phản đồ?

Tiểu Bình ngớ người và nhận ra con người của mỹ phụ hoàn toàn không giống như Bạch Liễu, mỹ diện phụ nhân từng uy hiếp Tiểu Bình. Tuy nhiên, vì không biết gọi mỹ phụ như thế nào cho phải nên Tiểu Bình cứ thế nín lặng không một lần lên tiếng.

Bạch Phụng chợt bảo:

- Sư phụ ta cũng là Môn chủ đương nhiệm của Bạch Cốt Môn. Lời của sư phụ ta hoàn toàn là thiện ý, người còn ngại gì mà không gọi người là sư phụ?

Tiểu Bình đưa mắt nhìn Bạch Phụng:

- Vậy là cô nương không hiểu rồi. Tại hạ chưa thể đáp ứng vì không biết liệu như thế có nên chăng nếu một mình tại hạ lại có đến hai sư phụ?

Bạch Phụng cau mặt:

- Người đã từng bái sư rồi sao? Nếu là vậy, người đâu thể bái sư lần thứ hai!

Tiểu Bình nhăn nhó, định giải thích thì nghe mỹ phụ lên tiếng:

- Nếu đã có sư phụ, việc người tự tiện bái sư lần thứ hai sẽ bị mọi người ghép cho hai chữ phản đồ. Chỉ còn một cách như thế này thôi, người phải gọi ta là Môn Chủ, vì dù sao người cũng phải là môn nhân của bốn môn.

Tiểu Bình vẫn băn khoăn:

- Gọi như thế có ổn chăng?

Bạch Phụng chợt gắt:

- Còn gì nữa mà không ổn? Hay người nghĩ người sẽ có cách ly khai chốn này, một nơi luôn được xem là nội bất xuất ngoại bất nhập? Và nếu thật sự không có cách, đương nhiên người phải vĩnh viễn lưu ngụ ở đây. Người chỉ có thể lưu ngụ với tư cách là môn nhân của bốn môn thôi!

Tiểu Bình hoài nghi:

- Nói vậy, bất kỳ ai đã lỡ chân lạc bước đến đây đều không có cách nào để rời bỏ? Tại sao lại có chuyện như thế này?

Bạch Phụng há miệng định giải thích nhưng mỹ phụ tỏ ra nhanh miệng hơn. Mỹ phụ bảo:

- Bảo không có cách là không đúng, nhưng chuyện đó thật là hạn hữu. Còn nguyên nhân tại sao thì sau này ta sẽ từ từ giải thích. Chứ sự thật thì y như Bạch Phụng vừa nói, Bạch Cốt Cốc quả nhiên chính là nơi mà người ở trong không thể đi ra ngoài và người ở bên ngoài thì càng không dám tự tiện xông vào Bạch Cốt Cốc. Người cứ lưu lại ở đây một thời gian ắt sẽ rõ lời ta nói có đúng hay không.

Nói đến đây mỹ phụ chợt thở dài:

- Riêng về việc nhận người vào làm môn nhân, ý của ta chỉ muốn tiện cho người thôi, hài tử. Và nếu người không chấp thuận thì ta cũng không miễn cưỡng.

Nghe đến đây Tiểu Bình vụt kêu:

- Lòng đại lượng của Môn Chủ khiến tại hạ muôn phần cảm kích. Nếu biết trước Môn Chủ là người có dạ từ tâm như thế này, tại hạ dù có chết quyết cũng không để Bạch Liễu đại nương uy hiếp!

Bạch Phụng thất kinh:

- Người bảo Bạch Liễu sư tỷ uy hiếp người? Tại sao lại uy hiếp?

Một lần nữa mỹ phụ lên tiếng không cho Tiểu Bình cơ hội giải bày:

- Bạch Liễu phản nghịch, lỗi là ở ta quản giáo bất nghiêm, khiến hài tử bị liên lụy. Vì thế ta cũng đã liệu tính tất cả, cho dù hài tử có là người của bốn môn hay không thì sau này ta vẫn phải có trách nhiệm quan tâm và chăm sóc cho hài tử, gọi là bù đắp lại phần nào ác nghiệt do Bạch Liễu gây ra.

Bao nhiêu định kiến trước đây của Tiểu Bình về môn chủ Bạch Cốt Môn qua hành vi đầy gian ngoa xảo quyệt của Bạch Liễu thì giờ đây chỉ cần nghe mỹ phụ nói như thế là đủ để xóa tan hoàn toàn trong tâm trí Tiểu Bình, quả vậy, Tiểu Bình từ thuở bé đến giờ chưa thật sự bị ai cảm hóa như thái độ và lời lẽ của mỹ phụ lúc này. Và Tiểu Bình càng thêm cảm kích, đến nỗi bỗng phục người xuống và hành lễ trước mỹ phụ.

- Môn chủ ở thượng vị, xin nhận của đệ tử một lễ, gọi là ...

Bạch Phụng bỗng bật cười:

- Người gọi Môn chủ là đúng rồi, nhưng sao lại tự xưng là đệ tử?

Tiểu Bình ngớ người, nhìn Bạch Phụng:

- Xưng như vậy không đúng sao?

Bạch Phụng cũng ngơ ngác:

- Người không biết thật hay đang giả vờ làm kẻ ngốc. Cách xưng hô đó chỉ dành cho người xưng với sư phụ người mà thôi. Còn riêng trường hợp này, vì người là môn nhân của bốn môn, người phải xưng là thuộc hạ mới đúng!

Tiểu Bình lẩm nhẩm lặp lại:

- Xưng là thuộc hạ ư? Đường như đây là cách xưng hô nghe không được thuận tai mấy.

Mỹ phụ chợt phì cười:

- Nghe không thuận tai có lẽ vì người bấy lâu nay như chưa có dịp được ai khác chỉ bảo giáo huấn. Phải chăng lệnh sư chỉ có mỗi mình người là truyền nhân? Và lệnh sư vì tính tình cô độc, không mấy khi có bằng hữu vắng lại nên người chẳng có mấy cơ hội được học hỏi về kinh lịch trên giang hồ? Cũng không hề gì, người muốn xưng hô như thế nào cũng được, miễn thuận tiện cho người mà thôi!

Tiểu Bình chợt có cảm nhận khắp mặt nó đang đỏ bừng. Đồng thời, nó cũng cảm thấy áy náy. Chỉ muốn nói cho mỹ phụ biết tất cả, rằng nó chưa hề bái sư, rằng nó chỉ vì quá ấp úng với lời đã hứa của đại ca Đoan Mộc Ngũ nên hầu như đã đơn phương nhận sư phụ của đại ca làm sư phụ của nó. Chứ thật ra nó nào biết sư phụ đó là nhân vật như thế nào, có hay không có bằng hữu và liệu tính tình có cô độc như lời mỹ phụ vừa đoán không?

Nhưng cơ hội cho Tiểu Bình giải thích hầu như không hề có. Mỹ phụ đang bảo Bạch Phụng :

- Phụng nhi hãy đưa y đi xem khắp lượt, cho y biết toàn bộ sơn môn gần một trăm năm gầy dựng của chúng ta. Nhân đó cũng giải thích cho y hiểu những cấm điều của bốn môn.

Mà nhớ hãy xem y là đệ đệ, cần chỉ bảo y cận kề, nhưng không việc gì phải vội. Vì đằng nào y cũng mãi mãi lưu lại đây với chúng ta mà! Ha ... ha ...

Cũng là tràng cười dài nhưng theo Tiểu Bình cảm nhận thì mỹ phụ cười thích thú, không hàm ý xấu xa như Bạch Liễu từng cười. Với cảm nhận đó, lúc mỹ phụ quay người bỏ đi, không hiểu sao Tiểu Bình cứ mãi nhìn theo và luyến tiếc, như thể đó là người thân duy nhất của Tiểu Bình lúc này, mà nó chẳng hề muốn rời xa cho dù chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Bạch Phụng chợt làm cho Tiểu Bình quay trở lại thực tại khi bảo:

- Như sư phụ ta vừa bảo, kể từ nay Bạch Phụng ta đã có người là đệ đệ. Vậy ta được làm tỷ tỷ, không còn mãi làm muội muội như lúc trước nữa.

Tiểu Bình đưa mắt nhìn Bạch Phụng:

- Nói như vậy, trước khi đệ được thu nhận tỷ tỷ là người nhỏ nhất ở đây?

Bạch Phụng vụt thờ ra:

- Biết làm sao được khi ta vừa là người nhỏ tuổi nhất vừa được Môn Chủ sư phụ thu nhận làm đệ tử sau cùng? Và nếu ta không gọi người này người kia là tỷ tỷ thì cũng phải gọi người khác nào là thúc thúc, nào bá bá, cũng có khi phải gọi là lão thúc thúc hoặc lão bá bá nữa.

Tiểu Bình kinh ngạc:

- Hóa ra ở đây có rất nhiều người, và ai ai cũng đều cao niên? Họ từ đâu xuất hiện?

Bạch Phụng nhướng mày:

- Một ít người thì từng sinh trưởng ở đây. Kể từ lúc bốn môn được Tổ Sư sáng lập. Đó là số người cao niên nhất, có đến bát tuần là ít. Bọn ta phải gọi họ là lão thúc thúc hoặc lão bá bá tùy theo bối phận của họ.

- Tùy theo bối phận nghĩa là gì, tỷ tỷ?

Bạch Phụng được dịp lên mặt vị tỷ tỷ:

- Sư phụ ta chính là đệ tử đích truyền của Tổ Sư và Tổ Sư thì có một vị sư huynh và năm bảy vị sư đệ muội. Cứ theo đó mà tính, hể đệ tử của sư huynh Tổ Sư thì ta phải gọi là bá bá, đệ tử của sư đệ hoặc sư muội của Tổ Sư thì ta gọi họ là thúc thúc. Tương tự, ta phải gọi sư huynh và những sư đệ của sư muội của Tổ Sư là lão bá bá và lão thúc thúc. Người hiểu kị chứ?

Tiểu Bình đương nhiên phải hiểu vì lời giải thích của Bạch Phụng là quá rõ. Tuy nhiên Tiểu Bình vẫn hoang mang:

- Như tỷ tỷ vừa bảo thì những vị lão bá bá hoặc lão thúc thúc đều là những người được sinh trưởng ở đây, đủ hiểu thân sinh phụ mẫu của họ mới chính là những người xuất hiện đồng thời với Tổ Sư bốn môn ở Bạch Cốt Cốc này. Như vậy, đâu thể có chuyện những nhân vật lão bá bá hay lão thúc thúc lại là sư huynh sư đệ với Tổ Sư?

Bạch Phụng vụt ngớ ngẩn:

- Người nói cũng phải. Họ quả nhiên chỉ là hậu bối của Tổ Sư, đâu thể họ đồng thời là sư huynh hay sư đệ sư muội của Tổ Sư được? Không ổn rồi, có lẽ ta phải đưa người đến Biệt Hành Cốc, nhờ sư phụ giải thích lại cho người minh bạch.

Tiểu Bình liền bật hỏi:

- Biệt Hành Cốc là ở đâu?

Bạch Phụng đáp:

- Đối với các môn phái khác thì Biệt Hành Cốc có ý nghĩa như Tổ Sư Đường. Nhưng do địa thế của bốn môn tương đối bất tiện nên Biệt Hành Cốc cũng là nơi cư ngụ biệt lập của Môn Chủ bốn môn. Người cứ đi theo ta đến đấy rồi sẽ rõ! Đi nào!

Chợt có bóng người xuất hiện, cứ như người đó vừa từ dưới đất chui lên vậy. Người đó lên tiếng:

- Người cần gì phải đưa y đến Biệt Hành Cốc, vốn là nơi chỉ có những ai là đệ tử của Môn Chủ mới được vào? Nếu có gì muốn hỏi hãy hỏi lão thúc thúc này!

Đang lúc Tiểu Bình ngẩn người nhìn lão nhân trông thật cần cỗi, chính là nhân vật vừa xuất hiện, thì Bạch Phụng đã reo lên:

- Tam lão thúc! Tam lão thúc đã xuất quan từ lúc nào? Bảy lâu nay không có Tam lão thúc bên cạnh, Phụng nhi buồn đến chết được.

Lão nhân cười khà khà, làm cho nét mặt nhăn nhoe của lão như càng thêm cần cỗi. Lão nhân vừa đáp lời Bạch Phụng vừa đưa mắt nhìn qua Tiểu Bình:

- Ta cũng vừa mới xuất quan, kị nghe tin Môn Chủ vừa thu nhận thêm một môn nhân.

Có lẽ chính là tiểu huynh đệ đây?

Bạch Phụng tỏ ra hớn hờ:

- Đúng vậy đó. Tam lão thúc! Y cũng là đệ đệ của Phụng nhi, tên của y là ...

Chợt nhớ ra chưa biết tên của Tiểu Bình là thế nào, Bạch Phụng quay qua hỏi Tiểu Bình:

- Tên của đệ đệ là gì?

Tiểu Bình đáp có phần nào thận trọng. Nhưng tại sao phải thận trọng thì ngay lúc này chính bản thân Tiểu Bình cũng không rõ nguyên nhân:

- Ai cũng gọi đệ đệ là Tiểu Bình. Tỷ tỷ cứ gọi Bình đệ là được rồi!

Lão nhân cau mặt:

- Vậy còn đại tính thì sao? Không lẽ tiểu huynh đệ không có họ?

Và Tiểu Bình vụt hiểu tại sao nó lại có cảm giác thận trọng với lão nhân. Vì mỗi lần được ai đó hỏi đến tính danh, Tiểu Bình liền đoán biết rằng họ sẽ không tin hoặc sẽ có ý nghĩ rằng Tiểu Bình chính là thứ tiểu tạp chủng. Chỉ có hạng tạp chủng như Tiểu Bình mới không có hoặc không biết thân sinh phụ mẫu là ai. Để tự vệ, hầu như đó là bản tính đã tự hình thành từ rất lâu ở trong người Tiểu Bình, nó đáp cộc lốc:

- Mọi người còn gọi tại hạ là “tiểu tạp chủng”!

Như đoán biết tại sao ở Tiểu Bình lại có thái độ này, lão nhân chợt cười giả lả:

- Ai muốn gọi thì gọi, riêng ta sẽ gọi ngươi là Bạch Tiểu Bình. Vì đa phần môn nhân bốn môn đều dùng họ Bạch thay cho đại tính thật mà ai ai cũng muốn quên đi.

Một lần nữa cảm giác lại mách bảo Tiểu Bình phải thận trọng với lão nhân này. Vì chẳng phải đại ca Đoan Mộc Ngũ từng căn dặn nó, bảo nó đừng bao giờ chối bỏ quá khứ?

Huống chi ở đây, lão nhân này lại muốn chối bỏ cả xuất thân cội nguồn!

Vì thận trọng nên Tiểu Bình quyết không để lộ cảm xúc này ra, nó đáp nhẹ:

- Đa tạ Tam lão thúc. Vậy là từ nay tại hạ đã có được tính danh đầy đủ như mọi người, là Bạch Tiểu Bình.

Lão lại nhăn mặt:

- Ngươi nên xưng là Bình nhi như Phụng nhi. Bằng không thì cứ xưng là tiểu diệt hoặc diệt nhi. Xưng bằng tại hạ như ngươi vừa xưng nghe không thuận tai chút nào.

Vẫn nhún nhặn, Tiểu Bình đáp:

- Đa tạ Tam lão thúc đã chỉ giáo, tiểu diệt biết rồi!

Tâm trạng đang hớn hở của Bạch Phụng bỗng bị chùng lại, và Bạch Phụng hiểu nguyên nhân vì đâu. Để làm cho không khí trở lại bình thường, Bạch Phụng cố ý chuyển đổi đề tài và hỏi lão nhân:

- Tam lão thúc xuất hiện thật đúng lúc, Phụng nhi đang muốn hỏi, Tam lão thúc thật sự có quan hệ thế nào với Tổ sư bốn môn?

Lão nhân tươi cười nhìn Bạch Phụng. Và có lẽ lão cứ mãi mãi như thế mỗi khi được cùng Bạch Phụng tương hội. Tiểu Bình nghĩ như thế và còn tin chắc đó là nguyên nhân khiến Bạch Phụng luôn rất vui nếu có lão xuất hiện. Lão đáp:

- Cũng may lúc ta đến thì cũng kịp nghe hai người đang bàn khoản điều gì. Bằng không với cách hỏi của ngươi rất dễ bị người khác ngộ nhận, nghĩ ngươi đang có những nghi nan về những chủ trương quan trọng của bốn môn, và đó là phạm vào đại cấm kỵ.

Bạch Phụng vụt thè lưỡi:

- Phụng nhi nào dám nghi ngờ những chủ trương của môn? Và cũng vì sợ bị ngộ nhận nên Phụng nhi chỉ dám hỏi Tam lão thúc, hoặc hỏi ngay sư phụ thôi.

Lão tươi cười:

- Biết cẩn trọng như thế là tốt! Còn về điều hai người vừa hỏi thì cách giải thích rõ nhất là thế này. Tổ Sư của môn chưa phải là một trong những người đầu tiên dám mạo hiểm xông vào Bạch Cốt Cốc. Những người đó đều là trưởng bối của bọn ta, kể cả Tổ Sư của môn. Nhưng danh xưng của môn chỉ bắt đầu có kể từ lúc Sư Tổ của người khai sáng Bạch Cốt Môn. Do vậy, bọn người gọi ta là Tam lão thúc cũng không có gì đáng để nghi ngờ.

Nói ra câu cuối cùng, mắt của lão nhân bỗng nhìn qua Tiểu Bình, khiến nó hiểu đó là lời nói dành cho nó. Do đó nó cho phép bản thân nó được lên tiếng:

- Giải thích như Tam lão thúc khiến tiểu điệt hiểu rằng những nhân vật đầu tiên đặt chân đến Bạch Cốt Cốc chỉ là tình cờ! Và vì không có cách nào quay trở lại bên ngoài nên họ chấp nhận lưu ngụ ở đây? Và đến những người thuộc đời liền sau mới nảy ý sáng lập Bạch Cốt Môn.

Lão nhân nghiêm giọng:

- Người nói rất đúng. Nhưng tự người nghĩ ra hay từ trước đã có người giải thích?

Tiểu Bình càng thêm lo ngại. Vì nếu bảo rằng đó là do nó tự đoán ra, phần nào là nhờ những lưu tự của nhân vật Triệu Quang Bích, thì hoặc là lão nhân sẽ không tin hoặc có tin nhưng sẽ sinh nghi kỵ! Còn bảo đó là do người khác giải thích từ trước thì nhờ lão nhân hỏi đó là người nào, nó đâu biết đáp sao cho phải. Do đó, Tiểu Bình chỉ đáp một cách mập mờ:

- Tiểu điệt chỉ đoán biết phần nào nhờ những lời giải thích quá rõ ràng của Tam lão thúc.

Tiểu điệt không còn hỏi gì thêm.

Lão nhân bật cười, làm lớp da nhăn nheo gần cổ của lão phải run lên bần bật, tựa như lão đang khóc.

- Nếu là vậy, ta cũng không tiện quấy nhiễu thêm câu chuyện của bọn trẻ các người.

Phụng nhi hãy lo tiếp đãi đệ đệ người cho thật chu đáo nha! Ha ha ...

Và chỉ sau một lượt chớp động thân hình, lão nhân liền biến mất khỏi tầm thị tuyến của Tiểu Bình.

Tiểu Bình buột miệng hỏi Bạch Phụng:

- Tam lão thúc làm cách nào mà chỉ thoát một cái là biến mất?

Bạch Phụng hồ nghi, nhìn Tiểu Bình:

- Đó gọi là khinh thân pháp, một trong những môn công phu mà bất kỳ người luyện võ nào cũng cần phải am hiểu! Có lẽ nào bản thân người chưa hề biết võ công?

Về mặt có phần nào gây thương của Bạch Phụng làm cho Tiểu Bình có cảm nhận là có thể tin ở Bạch Phụng. Nó đáp với nụ cười gượng:

- Kỳ thực, đệ đâu có luyện công bao giờ mà tỷ tỷ bảo là biết với không biết.

Lập tức Bạch Phụng hỏi:

- Sao lạ vậy? Hóa ra người có sư phụ cũng bằng không? Hoặc sư phụ người chưa hề có ý nghĩ là phải truyền thụ võ công cho người?

- Đệ cũng chưa bái sư. Có chăng đó chỉ là dự định của đệ, nếu đệ được dịp gặp nhân vật đó!

Bạch Phụng chợt trợn mắt:

- Nếu là vậy, sao lúc nãy người không nhận lúc sư phụ ta cao hứng mà làm lễ bái sư.

Nhận người làm sư phụ?

Tiểu Bình nhăn nhó:

- Đệ cũng định giải thích, chỉ ít là để lệnh sư sau này không phải khó xử. Nhưng bao nhiêu lần đệ định mở miệng đều bị lệnh sư vì có chuyện cần nói nên không cho đệ có cơ hội.

Bạch Phụng vụt hít vào một hơi thật dài:

- Được rồi! Chuyện này cứ giao cho ta. Để khi gặp lại sư phụ ta sẽ giải thích thay cho người. Còn bây giờ, đi, ta sẽ chỉ cho người am hiểu hết địa thế của bốn môn.

Có Bạch Phụng dẫn đường, Tiểu Bình lần đầu tiên biết thế nào là Bạch Cốt Cốc với một câu luôn ở trên miệng mọi người, đó là nơi mà nội thì bất xuất và ngoại thì bất nhập.

Và kể từ đó, chính Bạch Cốt Cốc là nơi lưu ngụ một thời gian dài cho Tiểu Bình, dài tưởng chừng như vô tận nếu không có những diễn biến bất ngờ xảy ra cho Tiểu Bình và cho mọi người ở Bạch Cốt Môn.

Hồi 6

Bạch Cốt Thiết Bài

Dù có nghe tiếng bước chân Bạch Phụng tiến đến gần từ phía sau, nhưng Tiểu Bình vẫn không quay người lại. Nó chỉ thờ dài khi nghe thanh âm của Bạch Phụng vang lên:

- Đệ vẫn buồn vì mãi vẫn chưa nghe sư phụ đáp lại nguyện vọng của đệ.

Tiểu Bình quay lại:

- Đệ nào dám buồn. Vì đó là lỗi của đệ, đã khước từ chuyện bái sư đệ nào!

- Vậy tại sao về mặt đệ lại tỏ ra dăm? Nhớ cảnh hoạt náo bên ngoài ư?

Tiểu Bình gượng cười:

- Đối với đệ, cảnh nhiệt náo bên ngoài lúc nào cũng kèm theo những hiểm nguy bất trắc mà để tồn tại đệ vẫn luôn phải đối phó. Đệ dăm chiêu là vì nguyên nhân khác?

- Nguyên nhân nào?

Tiểu Bình vẫn cười gượng:

- Đệ có nói ra vị tất Phụng tỷ dám giải thích cho đệ rõ. Chi bằng không nói còn hơn.

Bạch Phụng trợn to hai mắt:

- Ngoài những gì có liên quan đến cấm điều của bốn môn, còn chuyện gì khác mà tỷ không dám giải thích?

- Có đấy! Giả dụ như đệ muốn hỏi tại sao mọi người ở đây luôn có thái độ giữ kẽ, mỗi khi họ đang nói chuyện hễ đệ đến gần thì họ liền im bặt, tỷ sẽ giải thích ra sao nào. Có phải vì họ chưa tin đệ?

- Sao họ lại không tin đệ? Cũng như họ, đệ dù sao cũng là môn nhân bốn cung, tuy không lâu năm như họ nhưng đệ vẫn là người của bốn môn suốt một năm qua. Họ đâu có gì để phải nghi kỵ đệ. Có chăng ...

- Sao?

Bạch Phụng thở dài:

- Kỳ thực họ cũng như tỷ, có nhiều điều thuộc về cấm điều của bốn môn, họ không thể công khai bàn bạc nếu có đệ đến gần họ. Về việc này, tỷ nghĩ, đệ đừng để tâm và đừng phiên trách họ.

Tiểu Bình bất bình:

- Như vậy rõ ràng mọi người ở đây vẫn nghi kỵ đệ. Bằng không tại sao họ thì biết rõ mọi cấm điều của bốn môn còn đệ thì không? Huống chi ... Hừ! Mà thôi, đệ không nói nữa đâu, kéo đến tỷ cũng cho là đệ đang cố tình dò xét!

- Dò xét? Mà đệ có dò xét thì ích gì? Đệ đâu thể ly khai chốn này để đem những điều đã dò xét nói cho ngoại nhân biết?

Tiểu Bình cười lạt:

- Tỷ nói không sai! Đó chính là điều làm cho đệ phải tự xét lại. Đệ đã là người của bốn môn, sống chết gì đệ cũng mãi mãi lưu ngụ ở đây, vậy ích lợi gì mà mọi người không cho đệ biết hết tất cả mọi cấm điều của bốn môn? Họ sợ đệ nói cho ngoại nhân biết ư? Đệ còn có cơ hội thoát khỏi Bạch Cốt Cốc này sao?

Thanh âm của môn chủ Bạch Cốt Môn bỗng vang lên ngay lúc Tiểu Bình vừa dứt lời:

- Sao ngươi lại không còn cơ hội? Và đó là lý do khiến ta ra lệnh cho mọi người không được thổ lộ tất cả cho Bạch Tiểu Bình ngươi!

Vút!

Mỹ phụ lại xuất hiện một cách kỳ quái như bao lần trước đó. Nhưng Tiểu Bình vì đã rõ đó chính là khinh thân pháp công phu nên từ lâu không còn lấy làm kinh ngạc nữa!

Tiểu Bình vội thi lễ:

- Môn chủ đã đến!

Mỹ phụ đưa mắt nhìn Bạch Phụng:

- Hãy để sư phụ ở lại một mình với Bạch Tiểu Bình.

Chờ khi Bạch Phụng đi khuất, Tiểu Bình vội lên tiếng:

- Xin Môn chủ thứ tội. Vì thuộc hạ tự biết đã đòi hỏi quá đáng, vượt quá phận sự của thuộc hạ.

Mỹ phụ thay vì quở phạt như Tiểu Bình đã nghĩ, nhưng mỹ phụ lại lắc đầu thở dài:

- Niên kỷ của ngươi chỉ mới mười lăm? Và ngươi kể từ tám bé đã không có người thân thích, kể cả sư phụ cũng không?

Tiểu Bình cúi đầu, né tránh ánh mắt nhìn phần nào nghiêm khắc của mỹ phụ:

- Phải chăng tất cả những gì thuộc hạ đã tâm sự với Phụng tử, môn chủ đều thông tỏ?

Lời đáp của mỹ phụ đương nhiên không ngoài những suy đoán của Tiểu Bình:

- Bạch Cốt Cốc không phải là nơi có địa thế rộng khắp, và Bạch Cốt Môn cũng không phải có quá nhiều thuộc hạ. Làm môn chủ như ta sẽ bị mọi người chê trách, nếu khinh suất bỏ qua bất kỳ một động tĩnh nào dù nhỏ. Ta nói như thế để người hiểu rằng nếu Bạch Phụng không chịu bảm bảo mọi sự thật về người thì ta cũng có nhiều biện pháp khác để tỏ tường tất cả. Vì thế, người không được oán trách Bạch Phụng. Trái lại, người còn phải cảm kích vì nhờ có một hảo tử tử như vậy, ta và mọi người ở đây mới hiểu thấu đáo về người, cũng là hiểu một cách cặn kẽ về nguyện vọng của người.

Câu nói cuối cùng của mỹ phụ thật sự gây bất ngờ cho Tiểu Bình:

- Môn chủ muốn nói ...

Mỹ phụ mỉm cười:

- Ta đã thu xếp cả rồi. Bắt đầu ngày mai sẽ có người thay ta truyền thụ cho người võ công.

Tiểu Bình ngỡ như nghe lầm nên áp ứng hỏi thêm:

- Môn chủ chấp thuận ... nhận thuộc hạ làm ... làm đệ tử?

Cổ tình như không nghe Tiểu Bình hỏi, mỹ phụ lại nói tiếp:

- Còn có rất nhiều điều người cần phải có người giáo huấn cẩn thận. Cũng bắt đầu từ ngày mai sẽ có người thay ta chỉ điểm cho người về chữ nghĩa thánh hiền, về những kinh lịch cần phải am hiểu trên giang hồ, thuật xử thế, đạo làm người và nhất là cách cư xử với kẻ dưới, giả như người sau này sẽ thay ta làm Môn chủ Bạch Cốt Môn.

Tiểu Bình hoàn toàn bàng hoàng:

- Sự phụ ...?

Mỹ phụ lắc đầu và nửa đùa nửa thật hỏi Tiểu Bình:

- Nếu ta bảo người phải gọi ta là dưỡng mẫu, người nghĩ thế nào?

Không dám nghĩ là mỹ phụ đang đùa, Tiểu Bình thất kinh khom người quỳ xuống:

- Được môn chủ thu nhận làm đệ tử, Bạch Tiểu Bình đã thấy là may mắn lắm rồi. Phận thấp hèn như Tiểu Bình nào dám mơ đến chuyện gọi người là dưỡng mẫu.

Mỹ phụ bảo:

- Người không dám mơ nghĩ là đúng, nhưng bảo người có thân phận thấp hèn là sai.

Hãy đứng lên đi và từ nay đừng bao giờ người tự đánh giá về người quá thấp như vậy. Có phải người vẫn chưa biết từ lúc có người xuất hiện cho đến tận bây giờ vô tình người đã đem đến luồng sinh khí mới mẻ cho mọi người ở đây chăng?

Tiểu Bình tuy vẫn quỳ nhưng đã dám ngược mắt nhìn mỹ phụ:

- Thuộc hạ đã đem đến luồng sinh khí mới mẻ như thế nào, Môn chủ!

Mỹ phụ cau mặt:

- Người định thử thách lòng nhẫn nại của ta sao, Tiểu Bình? Ta phải nói như thế nào để người không khước từ đề xuất của ta như ngày đầu tiên ta gặp người và đã bị người khước từ?

Chợt hiểu đó là ý định sẽ không bao giờ thay đổi của mỹ phụ, Tiểu Bình bèn sụp người lạy ba lạy:

- Hai nhi Bạch Tiểu Bình xin đa tạ ân thành toàn của dưỡng mẫu.

Mỹ phụ cười thích thú:

- Bình nhi ngoan lắm. Đứng lên đi, dưỡng mẫu đã nhận đủ lễ của Bình nhi rồi! Hãy đứng lên nào!

Câu chuyện sau đó được tiếp tục, lúc Tiểu Bình lần đầu tiên được mỹ phụ đưa vào Biệt Hành Cốc, nơi lưu ngụ của một mình Môn chủ Bạch Cốt Môn. Mỹ phụ bảo làm, Tiểu Bình vì phải phải lắng nghe nên không dám tự ý đảo mắt nhìn khắp nơi trong Biệt Hành Cốc.

- Bình nhi đừng than phiền với Bạch Phụng, rằng mọi người như có thái độ xa lánh, hay theo Bình nhi nghĩ đó là họ nghi kỵ?

Tiểu Bình không dám đáp lớn vì không khí ở Biệt Hành Cốc có phần nào quá nghiêm cần:

- Bình nhi nhờ đã biết đó là mệnh lệnh của dưỡng mẫu nên hiểu ra là bản thân đã nghĩ sai.

Mỹ phụ lắc đầu:

- Bình nhi nghĩ không sai, chứng tỏ dưỡng mẫu đã chọn không lầm người, Bình nhi rất tinh ý và cũng rất nhanh nhạy miễn cảm, chính là người mà môn đang cần.

Luôn đợi những lời quở phạt của mỹ phụ và đáp lại Tiểu Bình chỉ nhận toàn là những bất ngờ. Vì thế, bất giác Tiểu Bình ngồi ngay người lên:

- Nếu là vậy, nếu dưỡng mẫu đang thật sự cần Bình nhi, dù là cần đến sinh mạng Bình nhi quyết chẳng từ nan.

Mỹ phụ liền trách, và lần này cũng khiến Tiểu Bình bất ngờ:

- Chớ nói nhảm! Tại sao bao nhiêu người ở môn lại cần đến sinh mạng của Bình nhi? Trái lại, Bình nhi cần phải sống. Vì Bình nhi có sống thì mọi người mới có cơ hội sống.

Tương tự, Bình nhi sống ở đâu thì mọi người cũng nhờ Bình nhi mà được sống ở đó. Lời dưỡng mẫu vừa nói có lẽ Bình nhi khó mà hiểu?

Không thể để dưỡng mẫu thất vọng một khi đã được khen nào là tinh ý, nào là nhanh nhạy và miễn cảm, Tiểu Bình đáp:

- Nếu hiểu đúng những gì dưỡng mẫu định nói thì phải chăng dưỡng mẫu có ý ám chỉ việc Bình nhi có tám thân Bách độc bất xâm?

Ngỡ có thể gây bất ngờ cho dưỡng mẫu, Tiểu Bình lại bị bất ngờ khi nghe dưỡng mẫu bảo:

- Không sai! Và dưỡng mẫu còn kỳ vọng nhiều hơn ở Bình nhi, nào phải chỉ trông mong vào tám thân bách độc bất xâm như Bình nhi vừa đoán?

Tiểu Bình ngơ ngác:

- Ở Bình nhi còn có gì đáng để dưỡng mẫu kỳ vọng?

Mỹ phụ mỉm cười:

- Có đấy! Chính là Linh Xà Đơn, vật mà trước kia có lẽ Bình nhi đã từng tìm thấy ở đáy Vực Xà Cốt nhưng không biết đó là Linh Xà Đơn.

Tiểu Bình lại ngơ ngẩn:

- Nếu là vậy, ngoài hai vật mà Bình nhi đã tìm thấy ở đáy Vực Xà Cốt là Thiên Niên Hà Thủ Ô và bí kíp Vô Vi, kỳ thực Bình nhi không hề biết Linh Xà Đơn là vật có hình thù như thế nào?

- Thật sự Bình nhi không hề tìm thấy Linh Xà Đơn?

Sợ mỹ phụ cho bản thân là người dối trá, Tiểu Bình vội đáp:

- Lễ nào dưỡng mẫu không tin ở Bình nhi? Thiên Niên Hà Thủ Ô thì Bạch Liễu đã chiếm đoạt, còn bí kíp Vô Vi thì ngoài quyển sách mỏng đã bị Bình nhi phá hủy có lẽ chỉ còn lại năm bức đồ hình đã được Bình nhi khắc họa lại vào một mảnh gỗ!

- Là một hay hai mảnh gỗ?

Vừa hỏi mỹ phụ vừa nghiêng người lấy từ chỗ khuất ở cạnh đó ra hai mảnh gỗ và ở mảnh nào cũng có đủ năm bức đồ hình.

Đặt hai mảnh gỗ trước mặt Tiểu Bình, mỹ phụ hỏi:

- Hai mảnh gỗ này tuy đều có đủ năm bức họa hình nhân, nhưng lại có nhiều điểm dị biệt. Nếu dưỡng mẫu đoán không lầm thì đây là tiểu kế của Bình nhi nhằm để đối phó với Bạch Liễu có lẽ đã luôn uy hiếp Bình nhi?

Tự biết hai mảnh gỗ này là do mỹ phụ nhặt được lúc cùng Bạch Phụng phát hiện Tiểu Bình đang ẩn ở Vực Xà Cốt, lần đầu tiên Tiểu Bình được dịp đề cập đến chuyện bị Bạch Liễu uy hiếp:

- Bạch Liễu tuy rất gian xảo, ngoài việc đã chiếm đoạt Thiên Niên Hà Thủ Ô còn buộc Bình nhi phải đọc cho mụ nghe toàn bộ kinh văn Vô Vi bí kíp, nhưng Bình nhi vẫn có cách đối phó. Đầu tiên Bình nhi đã nhờ may mà kíp thời giấu đi quyển bí kíp, sau đó cứ mỗi ngày đọc cho mụ nghe một đoạn, đủ để cùng mụ trao đổi một bữa ăn. Vì không dám đọc sai kinh văn, huống chi Bình nhi cũng phải lên đọc trước mỗi ngày một đoạn, nên dù dám cũng không có đủ thời gian để ngụy tạo thứ kinh văn khác, thế cho nên Bình nhi đành dụng kế lâu dài, trước là khắc họa hai mảnh đồ hình. Một thật một giả, sau là hủy bỏ bí kíp. Chỉ tiếc người tìm đến lúc đó lại là dưỡng mẫu, không phải là Bạch Liễu là người Bình nhi muốn đối phó.

Mỹ phụ vẫn lắng nghe từng lời kể của Tiểu Bình, sau mới hỏi:

- Trước sau Bình nhi đã đọc cho tiện nhân Bạch Liễu nghe được mấy phần bí kíp?

Tiểu Bình cười đắc ý:

- Bình nhi chỉ đọc mỗi ngày một đoạn ngắn, vị chi sau mười ngày mụ chỉ đắc thủ có ba phần.

Mỹ phụ gật gù:

- Vậy là ả vẫn còn khiếm khuyết đến bảy phần?

- Không sai! Cũng may bảy phần còn lại cho đến giờ Bình nhi vẫn còn thuộc.

Mỹ phụ đưa mắt nhìn hai mảnh gỗ:

- Mảnh nào là thật, mảnh nào là giả?

Không cần nghĩ ngợi lâu, Tiểu Bình chỉ ngay vào mảnh đặt bên hữu:

- Đây là mảnh thật!

Có tiếng mỹ phụ thờ ra nhè nhẹ:

- Có dấu hiệu để Bình nhi phân biệt thật giả ư?

Tiểu Bình gật đầu:

- Bình nhi đã cố tình chọn mảnh gỗ tốt hơn để khắc họa đúng với những đồ hình trong bí kíp.

Mỹ phụ cầm lấy hai mảnh gỗ để xem qua khắp lượt, sau đó lại đặt xuống trước mặt Tiểu Bình:

- Bây giờ thì mảnh nào là thật?

Biết mỹ phụ chỉ muốn kiểm nghiệm lại cho chắc và thế nào mỹ phụ cũng tráo đổi vị trí của hai mảnh gỗ, Tiểu Bình liền chỉ vào mảnh bên tả:

- Là mảnh này!

Mỹ phụ nghiêm mặt:

- Vẫn dựa vào mảnh gỗ có phần tốt hơn?

Tiểu Bình thừa nhận:

- Dưỡng mẫu cứ xem lại thì rõ. Mảnh gỗ Bình nhi vừa chỉ vẫn là mảnh tốt hơn.

Thờ dài, mỹ phụ trao cả hai mảnh gỗ cho Tiểu Bình:

- Dưỡng mẫu lại thấy hai mảnh gỗ đều hư hại như nhau.

Cầm lấy và chỉ cần thoạt nhìn qua cả hai mặt của hai mảnh gỗ là Tiểu Bình phải kêu lên:

- Chao ôi! Cả hai mảnh gỗ sao như bị vật gì sắc bén cửa nát thế này?

Mỹ phụ thu hai mảnh gỗ về, tiện tay ném chúng qua một bên:

- Cũng vì lần đó dưỡng mẫu quá nôn nóng nên đã dùng Bạch Cốt Công với thập phần công lực để chấn vỡ động khẩu. Đất đá rơi loạn khiến cả hai mảnh gỗ đều bị nhiều hư hại.

Nếu Bình nhi không còn cách nào để phân biệt chân giả thì hai mảnh gỗ này kể như vô giá trị.

Tiểu Bình thần thờ:

- Bình nhi thật đáng trách, quả là chỉ có mỗi một cách đó để phân biệt mà thôi.

Rồi như để chuộc lỗi lầm, Tiểu Bình tự đề xuất:

- Nhưng Bình nhi vẫn còn nhớ toàn bộ kinh văn của bí kíp Vô Vi. Phần Bình nhi thì không có gì đáng nói nhưng giả như dưỡng mẫu được Bình nhi nói rõ lại về kinh văn này, có thể dưỡng mẫu sẽ dựa vào đó để phát hiện phần đồ hình nào là thật và phần đồ hình nào là đồ hình giả.

Mỹ phụ thờ ra chán nản:

- Có lẽ chỉ còn mỗi cách đó thôi, nếu chúng ta muốn ly khai Bạch Cốt Cốc mà không tìm thấy Linh Xà Đơn.

Nghe vậy, Tiểu Bình đâm nghi hoặc:

- Bí kíp Vô Vi hoặc Linh Xà Đơn có thể giúp mọi người ly khai Bạch Cốt Cốc thật sao dưỡng mẫu?

Mỹ phụ giải thích:

- Không như Linh Xà Đơn, chỉ cần một người có đủ nội lực vận công vào làm cho Linh Xà Đơn phát tán Hoàn Nguyên Khí, hóa giải uy lực lợi hại của Độc Phong Tuyết Khí là có thể giúp mọi người ly khai nhanh chóng Bạch Cốt Cốc, riêng công phu Vô Vi chỉ có thể giúp từng người kháng cự lại Độc Phong Tuyết Khí nếu người đó chịu luyện đến mức tựu thành.

Và để đạt được mức độ đó, kể cả dưỡng mẫu cũng phải luyện không dưới ba năm. Một thời gian quá lâu so với dự định của bản môn.

Chợt hiểu, Tiểu Bình tự đưa tay vả vào mặt:

- Cũng tại Bình nhi hồ đồ, không biết cân nhắc lợi hại trước khi hành sự, khiến dưỡng mẫu và mọi người phải chờ thêm ba năm nữa.

Mỹ phụ bỗng phì cười:

- Cũng không đáng cho Bình nhi tự thống trách đâu, vì ba năm cũng là khoảng thời gian cần cho Bình nhi được đào luyện thấu đáo về công phu võ học của bản môn. Có như thế, sau ba năm nữa, Bình nhi sẽ cùng mọi người xuất môn, phát dương thanh thế, cho quần hùng các võ phái biết Bạch Cốt Môn lợi hại như thế nào! Trừ phi Bình nhi chỉ muốn một mình bỏ đi, không ngó ngang gì đến dưỡng mẫu hoặc Phụng tử tỷ là những người bấy lâu nay vẫn thật tâm lo lắng cho Bình nhi.

Tiểu Bình bật kêu lên:

- Bình nhi luôn cảm kích dưỡng mẫu và tất cả mọi người bội phần, đâu có lý nào lại có ý nghĩ bỏ đi một mình?

Để tỏ rõ đó là lời thật và xuất phát từ đáy lòng, Tiểu Bình ngay sau đó liền đọc cho mỹ phụ nghe toàn bộ kinh văn Vô Vi.

Đọc xong Tiểu Bình chợt nhận ra từ nãy giờ mỹ phụ cứ mỉm cười suốt, một nụ cười chỉ có ở những bậc từ mẫu đang ngắm nhìn đứa con yêu dấu và độ lượng khi thấy đứa con đó vì xúc nổi nên đang có những hành vi hầu như là không cần thiết. Tiểu Bình liền hiểu bản thân vừa có những cử chỉ thất thổ. Tiểu Bình đỏ mặt:

- Chao ôi, Bình nhi cứ mãi mê đọc một hơi như vậy mà quên rằng dưỡng mẫu nào phải là thánh nhân để có thể nghe một lần là thuộc? Hay là thế này, để Bình nhi đọc lại thật chậm cho dưỡng mẫu nghe?

Mỹ phụ lắc đầu và phì cười:

- Không cần đâu! Dù Bình nhi có đọc đi đọc lại năm bảy lần như vậy dưỡng mẫu có nghe cũng bằng không. Vì dưỡng mẫu đâu phải hạng người thông tuệ kiệt xuất, chỉ cần nghe qua là thuộc? Chuyện này cứ để từ từ, chúng ta đâu có gì phải vội?

Tiểu Bình càng thêm áy náy:

- Nhưng chẳng phải dưỡng mẫu đã bảo muốn luyện xong võ công này thì chí ít cũng phải mất ba năm đó sao? Điều này chứng tỏ dưỡng mẫu cần phải luyện ngay từ bây giờ thì hơn.

Nhưng mỹ phụ vẫn khẳng khái:

- Dưỡng mẫu cũng biết như vậy và nhận ra đó là thành ý của Bình nhi. Tuy nhiên dưỡng mẫu đã nghĩ lại, rất có thể Bình nhi đã từng nhìn thấy Linh Xà Đơn nhưng lại không biết đó là báu vật nên nhất thời không nhớ là bản thân đã từng tìm thấy. Và nếu chúng ta có Linh Xà Đơn trong tay, Bình nhi thử nói xem, chẳng phải việc chúng ta ly khai Bạch Cốt Cốc vừa dễ dàng vừa không phải mạo hiểm luyện công phu Vô Vi mà không có những đồ hình chú giải kèm theo sao?

Tiểu Bình chột thờ dài:

- Dưỡng mẫu càng nói càng làm cho Bình nhi cảm thấy bản thân thật vô dụng. Đúng là rất mạo hiểm nếu cứ luyện công phu Vô Vi mà không có đồ hình. A ...! Nhưng Linh Xà Đơn nào đó dưỡng mẫu vừa nói, quả thật Bình nhi chưa từng nhìn thấy.

Mỹ phụ thờ dài thườn thượt:

- Nếu là vậy, được rồi, Bình nhi hãy tạm lui ra ngoài, dưỡng mẫu sẽ từ từ nghĩ lại. Nếu dưỡng mẫu có chủ ý nào khác thì sẽ cho gọi Bình nhi, vì lúc này đã là Thiếu môn chủ của bốn môn, nên sẽ được dưỡng mẫu lập tức cho người đưa tin đến Bình nhi!

Do phiền não vì đã làm dưỡng mẫu thất vọng nên Tiểu Bình tuy có bỏ đi nhưng không còn chút nào hưng phấn như lúc được đưa vào Biệt Hành Cốc. Nhờ đó, Tiểu Bình kịp thời quay lại ngay khi nghe dưỡng mẫu gọi:

- Chậm đã nào! Bình nhi!

Tiểu Bình quay lại với tâm trạng nôn nóng:

- Dưỡng mẫu đã thay đổi ý định chấp thuận cho Bình nhi đọc bí kíp Vô Vi thật chậm!

Và Tiểu Bình phải một phen thất vọng. Mỹ phụ chỉ trao cho Tiểu Bình một vật nhỏ:

- Suýt nữa dưỡng mẫu quên, đây là tín vật dành cho Bình nhi, Thiếu môn chủ bốn môn.

Ngoại trừ dưỡng mẫu và một ít người mà dưỡng mẫu sẽ đưa Bình nhi đến diện kiến sau, còn những ai khác nếu nhìn thấy tín vật này đều phải tuân theo mọi mệnh lệnh của Bình nhi. Chỉ có (thiếu một đoạn - cuốn – trang ,) cầm trên tay, Bạch Phụng vội kêu:

- Bạch Cốt Thiết Bài? Một tín vật tối ư quan trọng như vậy tại sao ở trong tay Bình đệ?

Tiểu Bình bộc lộ:

- Đệ hiện là dưỡng tử của Môn chủ. Chính dưỡng mẫu đã trao cho đệ vật này.

Bạch Phụng thật sự vui mừng:

- Hóa ra tin đệ vừa trở thành Thiếu môn chủ của bốn môn là tin thật! Tỷ thật sự mừng cho đệ!

Tiểu Bình kinh nghi:

- Tỷ được tin này từ lúc nào! Có lý nào đệ vừa từ biệt dưỡng mẫu, người đã kịp loan tin đến mọi người? Cách loan truyền tin tức ở đây quả nhanh lạ khác thường.

Bạch Phụng vẫn tươi cười:

- Điều đó là hiển nhiên. Vì Môn chủ sư phụ vốn là bậc thần thông quảng đại, không những người thông tỏ từng động tĩnh nhỏ nhất ở đây mà cách người truyền thông tin cho toàn thể môn hạ cũng rất phi thường.

Tiểu Bình càng nghe càng băng khoăn:

- Nhưng chí ít dưỡng mẫu cũng phải có thời gian, nào là gọi người đến để sai phát hạ lệnh, nào là để người đó kịp báo tin đến mọi người. Đàng này lúc ở Biệt Hành Cốc thì chỉ có một mình đệ và dưỡng mẫu, đến khi chạm mặt tỷ cũng chỉ vừa mới cáo biệt dưỡng mẫu.

Thiết nghĩ tỷ không thể nhận được tin nhanh đến như vậy!

(thiếu một đoạn - cuốn – trang ,) mãi đến hôm nay mới mang ra hỏi đệ.

- Môn chủ sư phụ hỏi đệ như thế nào?

Tiểu Bình giải thích:

- Dưỡng mẫu bảo vì không có Linh Xà Đơn nên đành phải cùng mọi người cố luyện qua công phu Vô Vi, có như thế bổn môn mới có cơ hội xuất thế, không còn bị giam hãm mãi mãi ở Bạch Cốt Cốc này nữa.

Bạch Phụng thích thú vỗ tay reo:

- Có chuyện đó thật sao? Vậy thì hay lắm, rồi tỷ sẽ có dịp đi ra ngoài cho biết thế nào là cảnh hoạt náo vui nhộn như Tam lão thúc và mọi người từng kể.

Tiểu Bình chột hoai nghi:

- Tam lão thúc và mọi người đa phần đều được sinh thành ở đây. Họ làm gì biết cảnh hoạt náo bên ngoài mà kể cho Phụng tỷ?

Bạch Phụng thần nhiên đáp:

- Nào phải tất cả đều sinh thành ở đây. Trong số môn nhân bổn môn có không ít người vì hiếu kỳ nên đã lọt vào chỗ nội bất xuất ngoại bất nhập này, như đệ vậy. Và thế là dù muốn hay không họ cũng phải chấp nhận cảnh sống ở đây và trở thành môn nhân của bổn môn.

Nghe nói có nhiều người cũng gặp chung cảnh ngộ, Tiểu Bình cười toe toét, và cũng thuận miệng hỏi:

- Có trường hợp nào ngược lại không? Là có người tuy biết khó thể quay trở lại bên ngoài nhưng vì nguyên nhân nào đó nên không chấp nhận gia nhập bổn môn?

Bạch Phụng bỗng có nét mặt lo sợ, nhưng ngay sau đó liền tỏ ra bình thản:

- Tỷ sẽ không đáp câu này nếu đệ chưa trở thành Thiếu môn chủ với Bạch Thiết Cốt Bài trên tay. Đương nhiên là có những hạng người như vậy. Và để bảo vệ an toàn cho bổn môn, cũng là đương nhiên nếu Môn chủ sư phụ phải có thái độ thích đáng với họ.

Tiểu Bình vụt hiểu:

- Ném họ xuống Vực Xà Cốt, làm mồi cho lũ quái xà?

- Đúng vậy! Nhưng đó là đối với những người mà Môn chủ cảm thấy vô phương thuyết phục họ gia nhập bổn môn.

- Nghĩa là vẫn có người còn chút cơ may thuyết phục?

- Không sai! Riêng đối với những kẻ này Môn chủ sư phụ luôn có đủ nhẫn nại và độ lượng, tạo cho họ quãng thời gian cần thiết để cho họ cân nhắc chọn lựa. Và người giữ họ ở ...

- Phụng nhi ...!

Tiếng kêu khá to của Tam lão thúc chột vang đến từ xa khiến Bạch Phụng vì phải lên tiếng đáp nên không thể nói hết câu cho Tiểu Bình nghe. Bạch Phụng cũng kêu thật to:

- Phụng nhi đang ở đây! Tam lão thúc cũng vừa mới xuất quan sao?

Tuy cảm giác ngằn ngại mỗi lần chạm mặt Tam lão thúc vẫn còn, nhưng Tiểu Bình vẫn che giấu và vờ lên tiếng hỏi khi Tam lão thúc vừa dừng chân:

- Tam lão thúc quả là người lúc nào cũng toàn tâm toàn ý cho việc luyện công. Vì chỉ một năm qua thôi tiểu đệ đã thấy Tam lão thúc có đến năm bảy lần bế quan tu luyện.

Tam lão thúc mỉm cười:

- Thiếu môn chủ quả là người tinh ý. Không sai, đã bị giam hãm mãi ở chốn này, mọi người ở đây nếu không lấy chuyện luyện võ công làm vui thì còn biết phải làm gì cho qua ngày đoạn tháng?

Đoạn lão quay qua nhìn Bạch Phụng:

- Hôm nay ngươi không luyện công? Đại lão bá đang chờ ngươi kìa. Nhân tiện, ngươi hãy mang vật này đến cho Thất lão cô của ngươi!

Bạch Phụng nhận một gói nhỏ do Tam lão thúc vừa trao, sau đó đưa mắt nhìn Tiểu Bình:

- Đệ đã là Thiếu môn chủ, nếu muốn tìm hiểu điều gì thì cứ hỏi ngay Tam lão thúc.

Còn muốn gặp lại tỷ e rằng phải rất lâu. Vì lần này là đến lượt tỷ phải bế quan luyện công.

Hẹn gặp lại!

Bạch Phụng bỏ đi làm cho Tiểu Bình như có cảm giác hụt hẫng. Vì thế Tiểu Bình cứ mãi ngơ ngác nhìn theo, không hề biết Tam lão thúc đứng bên cạnh không hiểu sao lại nét mặt đăm chiêu một cách kỳ lạ.

Và nét mặt này của lão vụt biến đi đúng vào lúc Tiểu Bình chợt nhớ lại và quay người nhìn lão.

Chợt Tiểu Bình giật nảy người khi lại nghe Tam lão thúc đột nhiên quát lên:

- Kẻ nào?

Liền sau đó chính Tiểu Bình cũng nghe có tiếng động khẽ chột vang lên từ một động khẩu gần đó.

Thật nhanh, Tam lão thúc xoay mình lao như cơn gió về phía động khẩu vừa phát ra tiếng động. Lão còn quát thật lớn:

- Đã vào đến tận nơi này, ngươi còn trông mong đào thoát nữa sao? Chạy đâu cho khỏi! Vút!

Đúng vào lúc bóng dáng của Tam lão thúc biến mất hút vào động khẩu nọ thì ngay bên cạnh Tiểu Bình liền có một thanh âm rín rít vang thẳng vào tai:

- Ngươi được chọn làm Thiếu môn, quả là điều ngoài sự tiên liệu của ta. Hừ!

Tiểu Bình nhận ra thanh âm này, định há miệng kêu lên.

Thế nhưng toàn thân Tiểu Bình vụt bất động, đến cái miệng đã lỡ há ra cũng không thể nào tự ngậm lại, phải để yên mà nhìn mục đích phụ nhân Bạch Liễu đang cười cười với Tiểu Bình. Mục bảo:

- Cổ nhân lâu ngày gặp lại, thiết nghĩ ta và người còn nhiều điều phải nói với nhau cho minh bạch. Vội gì người định hô hoán. Mời Thiếu môn chủ tạm thời quá bộ đi theo thuộc hạ một chuyến. Ha ... ha ...

Vừa cười Bạch Liễu vừa chộp vào Tiểu Bình và mang đi thật nhanh.

Tiếng cười tuy không to lắm nhưng đủ để Tiểu Bình hiểu một khi mục chọn nơi này để dừng chân và dám cười thành tiếng như vậy chứng tỏ mục còn có chỗ để ý trọng! Nghĩ là người của đường mấu giả như có đồ xô truy tìm Tiểu Bình thì họ cũng không thể biết Tiểu Bình đang ở đâu mà tìm.

Và đó cũng là nguyên do khiến mục dám thân nhiên giải khai huyết đạo cho Tiểu Bình.

Mục chỉ nhắc nhở một cách nhẹ nhàng:

- Người vẫn chưa được chỉ điểm võ công, đủ hiểu người dù có kêu thì tiếng kêu cũng không vượt xa quá hai mươi trượng. Sẽ không một ai nghe tiếng người kêu, có chăng là ta sẵn sàng lấy mạng người nếu người cố tình khích nộ làm ta nổi giận. Và một khi ta bị khích nộ, có lẽ người từng biết ta là người có thủ đoạn như thế nào chứ?

Tiểu Bình chậm rãi hít vào một hơi thật dài, đoạn hỏi:

- Bạch Liễu không phải tính danh thật của mục?

Mục cau mày:

- Người có nghĩ chỉ vì cách xưng hô quá ư xách mé và trịch thượng vừa rồi của người sẽ bị ta cho người một chưởng chết ngay đường trường không?

Tiểu Bình phẫn nộ:

- Mục lại mong ta gọi mục một cách lễ phép như ta từng gọi ư? Sĩ khả sát bất khả nhục, mục đừng tưởng dùng cái chết là có thể uy hiếp được ta!

Mục ngạc nhiên:

- Úy! Thật không ngờ nha! Chỉ một năm không gặp mà người thay đổi khá nhiều đấy.

Nói đi, có phải mục Môn chủ dưỡng mấu người đã kịp nói xấu đủ điều về ta? Và mục đã nhồi nhét khá nhiều những thủ đoạn tàn ác xấu xa của mục cho người vốn được mục chọn làm Thiếu môn chủ?

Tiểu Bình trừng mắt nhìn Bạch Liễu:

- Mục đừng nghĩ ai cũng gian ngoa xảo trá như mục! Dưỡng mấu của ta không phải hạ người dễ tiện như mục nghĩ. Bất quá ở đây ai cũng mắng mục là phản đồ, còn việc nói xấu người vắng mặt là điều không hề có.

- Ta mà là phản đồ thì mục ấy, dưỡng mấu người là hạ khi sư diệt tổ, quên cội quên nguồn, hãm hại ân sư, bức hại đồng môn, mưu đồ gây họa cho giang hồ. Hừ! Nếu cần phải kể hết mọi tội danh của mục, ta e đến cả người cũng phải kinh tởm.

Tiểu Bình giận dữ đến phải quát lên:

- Mục không được ngậm máu phun người, gán cho người khác những tội danh mà có lẽ chỉ mục là đã từng thực hiện! Ta ...

Mục đột nhiên phát mạnh vào một bên vai của Tiểu Bình:

- Người không được quát tướng lên như thế. Trừ phi người cứ muốn chịu đau đón như thế này. Hừ ...

Cái phát tay của mụ như một nhát chùy quật mạnh vào vai, khiến Tiểu Bình chịu đau như vừa bị một vật nung đỏ đâm xuyên qua da thịt!

Thấy Tiểu Bình cứ mãi nhăn mặt vì đau, mụ cười lạnh:

- Người không tin những tội danh ta vừa kể vốn là những hành vi dưỡng mẫu người từng thực hiện. Người nghĩ ta ngậm máu phun người, vu khống cho người vô tội là dưỡng mẫu người! Vậy có lẽ người không hề biết à Bạch Phụng, tỷ tỷ người, bị lão quỷ Tam lão thúc sai đến chỗ mụ Thất lão cô cô là vì ý gì? Người nghĩ à sẽ không gặp lại người vì à cần phải bế quan luyện công ở chỗ lão thất phu Đại lão bá bá thật sao? Rốt cuộc dù sao người vẫn chỉ là một đứa bé, hết bị người này mê hoặc lại bị kẻ khác dối lừa, buộc người phải tin những gì lũ xấu xa đó muốn người phải tin.

- Mụ nói dối! Dưỡng mẫu ta không hề dối lừa ta! Cả Phụng tỷ tỷ cũng vậy. Phụng tỷ tỷ phải bế quan luyện công đó là sự thật! Mụ đừng mong ta lọt vào kế ly gián của mụ.

Tiếng kêu lần này của Tiểu Bình quá lớn, khiến Bạch Liễu phải biến sắc mặt sợ hãi.

Tự mụ hạ thấp giọng:

- Tuy ta chỉ mới lên quay lại Bạch Cốt Cốc này chưa đến nửa ngày nhưng cũng đủ cho ta hiểu bọn họ muốn gì ở người. Đó là ...

Tiểu Bình cười lạt:

- Mụ muốn ám chỉ bí kíp Vô Vi mà lần đó mụ chưa có cơ hội đắc thủ trọn vẹn? Cho mụ hay, chỉ mới sáng nay ta đã đọc lại kinh văn bí kíp Vô Vi cho dưỡng mẫu ta nghe đến kỳ thuộc, kèm theo đó là cả năm bức đồ hình có lẽ là dùng để luyện công. Ý ta muốn nói ta làm điều đó hoàn toàn là tự nguyện, không một ai, kể cả dưỡng mẫu của ta phải ép buộc ta!

Mụ cười lạnh:

- Vậy thì chuyện lão quỷ Tam lão thúc thúc lúc nào cũng bảo là phải bế quan luyện công, người tin đó là sự thật sao? Hừ! Tất cả đều là những lời dối trá và mục đích chỉ làm cho người tin rằng họ đều là những bậc quân tử, không hề biết đến chuyện dùng cực hình uy hiếp và tra khảo những nhân vật võ lâm, hoặc buộc họ gia nhập Bạch Cốt Môn hoặc phải trao truyền tuyệt học của họ cho lũ xấu xa đê tiện.

Chợt phát hiện Tiểu Bình há miệng định phản bác, mụ chợt điểm huyệt và chế trụ á huyệt của Tiểu Bình. Đoạn mụ nghiêng người thì thào vào tai Tiểu Bình:

- Bọn chúng vẫn đang tìm người, chứng tỏ ở người vẫn còn chút giá trị nào đó mà chúng muốn lợi dụng, ngoài kinh văn bí kíp Vô Vi người đã lỡ nói cho chúng biết. Nhưng ta sẽ không cho chúng toại nguyện, trừ phi, hừ ...

Mụ dừng một lúc lâu, sau đó bỗng cười hì hì và nói thật khẽ:

- Người sẽ biết bọn chúng thật sự bế quan luyện công hay đã gây ra những chuyện kinh thế hãi tục nào khác thì cứ thử hỏi đường tìm đến Lãnh Phong Đông thì rõ. Còn bây giờ, phiền Thiếu môn chủ cho thuộc hạ tạm mượn Bạch Cốt Thiết Bài một lúc.

Mụ ung dung tước đoạt Bạch Cốt Thiết Bài của Tiểu Bình, đúng vào lúc dưới triền núi có tiếng quát vọng lên, là tiếng quát của Môn chủ:

- Bạch Liễu! Ta biết người đang ẩn nấp ở trên đó. Hay mau ngoan ngoãn thúc thủ quy thuận, ta sẽ gia ân ban cho người con đường sống.

Đáp lại, mụ Bạch Liễu bật cười lồng lộng.....

Hồi 7

Mưu Ma Gặp Quỷ Kế

Lời của Bạch Liễu đang quát vọng xuống có phần nào làm cho Tiểu Bình bất ngờ:

- Sự phụ, Môn chủ, Sư cô! Trong những cách xưng hô này không hiểu loại người giả dối như Môn chủ muốn Liễu nhi phải dùng cách xưng hô như thế nào? Ha ... ha ...

Có tiếng dưỡng mẫu của Tiểu Bình hỏi vọng lên:

- Ta không hiểu người muốn ám chỉ điều gì! Bạch Tiểu Bình đâu?

Bạch Liễu thản nhiên bỏ qua câu hỏi của nhân vật từng là sư phụ của mẹ:

- Mẹ không hiểu thật hay đang giả vờ? Nếu ta, Triệu Thạch Liễu này không tìm thấy di thư tuyệt mệnh của gia phụ, cũng là tiểu sư đệ của mẹ, có lẽ ta đã không biết chuyện gì đã xảy ra và biết mẹ chính là sư cô của ta! Mẹ nói đi, ai đã bức tử gia phụ lúc người không chấp thuận sáng lập Bạch Cốt Môn như trước kia gia tổ Triệu Quang Bích đã từng phân bác?

Tiểu Bình càng thêm hoang mang, khi nghe dưỡng mẫu lớn tiếng quát mắng:

- Phụ thân người là ai, làm sao ta biết được, nếu người vốn là một cô nhi được ta cứu mang giáo dưỡng từ tấm bé? Nói mau, người đã làm gì Bạch Tiểu Bình?

Triệu Thạch Liễu cười vang:

- Ta mà là một cô nhi? Có phải chính vì thế mà ai ai cũng được mẹ gán ghép đặt cho mỗi người một họ Bạch, hầu dễ dàng quên đi cội nguồn mà mỗi người đều có chỗ xuất thân?

Hắn mẹ đừng quên Bạch Phụng cũng đã bị mẹ biến thành một cô nhi như thế nào! Tương tự ...

Dưỡng mẫu của Tiểu Bình lại quát:

- Câm ngay! Hãy mau nói yêu sách của người, nếu người chấp thuận phóng thích Bạch Tiểu Bình một cách nguyên vẹn!

Triệu Thạch Liễu khinh khỉnh hỏi ngược lại:

- Mẹ chưa thỏa mãn vì đã mê hoặc được Tiểu Bình, buộc y phải tự nguyện giao cho mẹ toàn bộ bí kíp Vô Vi! Ở Tiểu Bình còn vật gì khác mà mẹ nhất thiết phải chiếm đoạt?

- Hừ! Ta hiểu ý của người rồi! Được lắm, nếu người chấp thuận phóng thích Tiểu Bình, ta nguyện giao cho người hai mảnh gỗ mà trước kia Tiểu Bình từng dùng để khắc họa lại những đồ hình luyện công Vô Vi!

Triệu Thạch Liễu cười đắc ý:

- Vậy còn kinh văn bí kíp thì sao? Ta đâu thể luyện nếu chỉ có đồ hình mà không có khẩu khuyết kinh văn?

- Người muốn có kinh văn thì cần phải hỏi ở Tiểu Bình. Bởi ta không thể đáp ứng một khi ta chưa hề có kinh văn đó ...

Triệu Thạch Liễu bật rít:

- Nói dối! Chính tai ta nghe Tiểu Bình từng nói đã đọc toàn bộ kinh văn cho mụ nghe.

Mụ không thể gạt được ta như trước kia mụ từng lường gạt!

- Người nghe không đúng rồi. Để minh bạch, sao người không để Bạch Tiểu Bình lên tiếng? Tiểu Bình sẽ cho người biết là tuy y có đọc cho ta nghe một lần, nhưng chỉ với một lần như vậy liệu có đủ cho ta hoặc người ghi nhớ một cách đầy đủ không?

Không ngờ lại vô tình gây đại họa cho dưỡng mẫu, Tiểu Bình vừa nhìn thấy Triệu Thạch Liễu liếc mắt qua liền gạt đầu biểu thị lời của dưỡng mẫu hoàn toàn là sự thật.

Mụ tin hay không, Tiểu Bình thật sự không thể đoán biết, chỉ nghe mụ chột hét bảo dưỡng mẫu đang ở mãi phía dưới triền núi:

- Mụ luôn luôn là người trá ngụy, tạm thời ta chỉ tin ở mụ có một nửa. Hãy mau ném hai mảnh gỗ đó lên đây. Ta phải xem xét lại trước khi quyết định là có đáp ứng lời cầu tình của mụ hay không? Và nhớ đừng có dùng thủ đoạn nào khác đối với ta. Bằng không mụ chỉ nhận được thi thể của Bạch Tiểu Bình mà thôi.

Lời đáp lại của dưỡng mẫu làm cho Tiểu Bình xúc động:

- Nếu Tiểu Bình có mệnh hệ nào, dù chỉ là suy suyễn một chân tơ kẽ tóc, ta nguyện phanh thây người làm muôn mảnh để báo thù cho Tiểu Bình! Hãy xuất hiện và nhận lấy hai mảnh gỗ.

Tiểu Bình thấy Triệu Thạch Liễu đang nghiêng tai nghe ngóng liền đoán có lẽ dưỡng mẫu đã phải hy sinh hai mảnh gỗ và đang vận lực ném lên hầu giải nguy cho Tiểu Bình.

Tiểu Bình đã đoán đúng, Triệu Thạch Liễu chột nhấc Tiểu Bình lên và lao thật nhanh ra ngoài.

Vút!

Triệu Thạch Liễu vừa chop được cả hai mảnh gỗ thì Tiểu Bình nghe từ một tảng đá lớn ở bên trên chột có tiếng quát của Tam lão thúc vang lên:

- Hóa ra người ẩn ở đây? Người đã tự để lộ thân hình còn không mau nạp mạng? Đờ!

Triệu Thạch Liễu chột có phản ứng, khiến Tiểu Bình cũng phải thán phục. Mụ vờ ném ngược hai mảnh gỗ về phía Tam lão thúc:

- Lão vẫn không từ bỏ thủ đoạn chuyên ám toán hại người? Hãy đờ!

Và đến khi thấy Tam lão thúc thân nhiên chực quật một luồng cuồng phong, Triệu Thạch Liễu liền cười vang:

- Quả nhiên vẫn lại là thủ đoạn ấu trĩ độ nào mà bản thân ta từng mục kích! Lão cứ giữ lấy hai mảnh gỗ vô dụng này cho riêng lão! Đờ!

Triệu Thạch Liễu đến lúc này mới thật sự ném hai mảnh gỗ rời khỏi tay. Vì mụ nghĩ nếu đó là hai mảnh gỗ có giá trị thật sự thì tại sao Tam lão thúc lại thân nhiên giữa nguyên luồng cuồng phong như sẵn sàng phế bỏ báu vật? Và như thế hai mảnh gỗ đều là vật vô giá trị.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng chấn động vang lên, đủ làm tan tác hai mảnh gỗ đã sẵn ầm mục từ trước!

Đến lúc này Triệu Thạch Liễu chột hét:

- Bọn người muốn Tiểu Bình sống hay là chết?

Mụ đặt một tay lên đỉnh đầu Tiểu Bình, thừa đủ để dưỡng mẫu của Tiểu Bình từ phía dưới quát vọng lên thật khẩu trương:

- Dừng tay! Tất cả lùi lại!

Không chỉ có một mình Tam lão thúc bất ngờ xuất hiện. Có tất cả ba nhân vật, cả ba đều vội vàng lùi về khi nghe rõ mệnh lệnh vừa ban!

Vút!

Trước mặt Tiểu Bình liền xuất hiện khuôn mặt đầy lo lắng của dưỡng mẫu vừa mới từ phía dưới lao vọt lên.

Dưỡng mẫu đưa mắt nhìn Tiểu Bình:

- Bình nhi yên tâm. Bằng mọi giá, dưỡng mẫu sẽ không để bất kỳ ai gây hại đến Bình nhi Triệu Thạch Liễu cười lạnh:

- Hãy thôi ngay trò cười vay khóc mượn của mụ. Tiểu Bình hiện đang ở trong tay ta, mụ hãy mau ngoan ngoãn giao bí kíp Vô Vi đây.

Môn chủ Bạch Cốt Môn khẽ chớp mắt:

- Dường như người không hề ngại Độc Phong Tuyệt Khí, có lẽ nhờ nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô, người đã đoạt ngay trên tay Bình nhi?

Triệu Thạch Liễu nghiêng rằng:

- Mụ định trì hoãn? Lại một mưu kế nào nữa mụ chuẩn bị sắp bày! Hừ! Ta dám quay trở lại Bạch Cốt Cốc này tất không sợ thủ đoạn của mụ nếu sau ba lượt đếm của ta mà mụ chưa giao ta chân kinh bí kíp thì mụ đừng trách ta.

Môn chủ vụt kêu:

- Chậm đã! Kinh văn thì ta không có, đó là sự thật. Không tin người cứ hỏi Bình nhi.

Còn về đồ hình võ học thì hai mảnh gỗ vừa rồi ...

Đến lượt Triệu Thạch Liễu ngắt lời Môn chủ:

- Mụ tâm cơ luôn hơn người, chớ bảo với ta là mụ chưa lưu lại bất kỳ bản sao nào của chân kinh. Nào, ta bắt đầu đếm đây. Một ...

- Chậm đã ...

- Hai ...

Môn chủ Bạch Cốt Môn không thể giấu được nét mặt thật sự khẩn trương:

- Bạch Liễu! Hãy nghĩ tình chính ta đã cứu mang người hơn hai mươi năm dài, hãy chấp thuận một đề xuất nhỏ nhất của ta.

Triệu Thạch Liễu bật cười:

- Cuối cùng mụ cũng mở miệng van xin ta. Được thôi, ta chấp thuận. Nhưng mụ chớ có nghĩ đó là vì ta cảm kích công ân mụ đã cứu mang ta. Bất quá ta chỉ muốn biết mụ sắp sửa có thủ đoạn độc ác nào sẽ vận dụng với Triệu Thạch Liễu này! Ha ... ha ...

Công phu hàm dưỡng của dưỡng mẫu quả sâu dày, Tiểu Bình nhận định như thế khi thấy dưỡng mẫu vẫn tỏ ra nhẫn nhục cho dù bị Triệu Thạch Liễu nhục mạ và nói như mắng vào mặt.

Tuy nhiên, lúc dưỡng mẫu lên tiếng, Tiểu Bình càng nghe càng cảm thấy bất ngờ.

Dưỡng mẫu đang bảo mộ họ Triệu:

- Để ta và người dễ dàng thương lượng, tốt hơn hết người đừng để Tiểu Bình mục kích sự thất bại của ta. Người nghĩ sao?

Triệu Thạch Liễu cau mặt và cổ tình lướt mắt nhìn khắp nơi, hy vọng sẽ đoán ra ẩn ý nào khác mà theo mộ đối phương như đã có ý che giấu:

- Nào phải chỉ có một mình Tiểu Bình mục kích lần thất bại này của mộ, sao mộ chỉ sợ một mình Tiểu Bình không thấy?

Giọng nói của Môn chủ hơi chùn lại:

- Khác với mọi người, Bình nhi hiện là dưỡng tử của ta. Có đáng sanh thành nào chấp nhận cho cốt nhục mình mục kích sự thua kém dẫn đến thất bại nhục nhã của chính bản thân?

Lời nói có lẽ đối với người là khó tin, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Người hãy đáp ứng ta!

- Hừ! Nhưng Tiểu Bình vẫn phải ở bên cạnh ta. Để nếu ta có mệnh hệ gì thì người đầu tiên mất mạng chẳng phải chỉ có một mình ta.

Dưỡng mẫu của Tiểu Bình vội gật đầu:

- Ta cũng không đòi hỏi nhiều hơn, chỉ cần Bình nhi tạm thời không nghe biết chuyện này là đủ.

Triệu Thạch Liễu lại cười:

- Dường như ta vẫn chưa đoán biết ý đồ của mộ. Nhưng không sao, để xem mộ sắp có thủ đoạn như thế nào. Hạ. ha ...

Tràng cười của mộ họ Triệu chính là những âm thanh cuối cùng Tiểu Bình còn nghe được. Sau đó do bị chế trụ toàn bộ huyết đạo. Tiểu Bình dù vẫn chưa chết nhưng so với người đã chết thì chỉ hơn họ ở mỗi một điểm đó là Tiểu Bình vẫn còn tự hô hấp. Kỳ dư thì toàn thân bất động, mọi nhận thức hóa thành vô tri vô giác, Tiểu Bình chẳng nhận biết điều gì cho đến lúc tri giác bỗng quay trở lại với Tiểu Bình.

Đó là lúc xung quanh Tiểu Bình chỉ là bóng đêm đen duy nhất, chỉ có một âm thanh, chính là giọng nói đầy phẫn nộ của mộ họ Triệu chọt xọc vào tai Tiểu Bình:

- Người nên giả vờ như vẫn còn bị ta chế trụ nếu người muốn biết rõ tâm địa xảo trá và độc ác của dưỡng mẫu người. Đó là lời khuyên chí tình nhất ta muốn dành cho người vốn là kẻ đã và đang đi vào vết xe đổ của ta trước đây!

Nói đến đây, Triệu Thạch Liễu vụt đổi giọng và hét toáng lên:

- Tại sao mộ đã chấp thuận cùng ta dùng sinh mạng của Tiểu Bình để đánh đổi toàn bộ kinh văn Vô Vi, giờ lại đổi ý không mở lối cho ta xông ra ngoài?

Thanh âm của dưỡng mẫu vang lên, Tiểu Bình nghe đúng như thế:

- Người vốn là kẻ trá ngụy, chính người đã tạo khó cho người, dù sao đã nhận trọn bộ kinh văn, người lại mang Tiểu Bình chạy đến tận chỗ này? Người chớ tưởng ta dễ dàng làm mưu kế của người, để người thừa cơ hội mang Tiểu Bình cùng đi với người.

Triệu Thạch Liễu bật cười:

- Giả như lúc này ta giao trả Tiểu Bình cho mẹ, liệu mẹ có cho ta cơ hội chạy đến tận chỗ này chăng? Vô quyết đây có móng tay nhọn, mẹ đừng mưu há lẽ ta không biết dụng mưu?

Ha ... ha ...

- Chính vì người ngang ngược nên ta sẵn sàng hy sinh tánh mạng Tiểu Bình vẫn hơn là để người sau này tự tung tự tại, gây họa cho bốn môn! Có lẽ người đã biết người của bốn môn sẵn sàng phóng hỏa.

Triệu Thạch Liễu chợt bủ môi, bật ra một tiếng xì mai mỉa:

- Mẹ mà dám lấy mạng Tiểu Bình sao? Ta nghĩ mẹ chỉ dọa thể thôi chứ làm gì dám.

Trừ phi ở Tiểu Bình không còn chút giá trị nào để mẹ lợi dụng.

- Ta cho người cơ hội cuối cùng và lấy ba tiếng đếm làm hạn kỳ. Rồi sau đó người sẽ biết ta dám hay không dám! Một ...

Triệu Thạch Liễu cứ lặng im.

- Hai ...

Triệu Thạch Liễu chợt nói khế vào tai Tiểu Bình:

- Người nghĩ gì về việc làm này của mẹ! Riêng ta, ta sợ mẹ thật đấy!

Lập tức Triệu Thạch Liễu đánh tiếng:

- Ta sẽ ném người qua cho mẹ, ngược lại mẹ cũng phải bảo bọn họ mở rộng lối cho ta.

Dường mẫu của Tiểu Bình cười thành tiếng:

- Lối dành cho người chẳng phải ta đã mở sẵn rồi sao? Nhưng nếu người chẳng phải lao ra một mình thì chớ trách ta cho lệnh phóng hỏa!

Triệu Thạch Liễu bật quát:

- Mẹ chỉ chừa cho ta một lối đi quá hẹp, ta không tin mẹ sẽ giữ lời. Hãy bảo họ chừa một lối đi rộng đúng ba trượng. Nếu không chấp thuận, hừ, những gì ta và mẹ đã thương lượng kể như hủy bỏ, ta buộc phải giải khai huyết đạo cho Tiểu Bình đây!

- Được rồi, ta chấp thuận! Tam lão thúc và Đại bá cũng nghe rồi đó, hãy mau tạo một lối cho ả, rộng đúng ba trượng như ả muốn.

Được một lúc, Tiểu Bình có cảm nhận Triệu Thạch Liễu đã loay hoay làm gì đó trước khi mẹ lớn tiếng quát bảo:

- Hãy chuẩn bị đi! Ta sắp ném người về phía mẹ đây! Hãy đón lấy!

Vù ...

Tiểu Bình suýt nữa kêu toáng lên nếu như Triệu Thạch Liễu không kịp vươn tay điểm vào Á huyết của Tiểu Bình. Bởi Tiểu Bình phát hiện thay vì Triệu Thạch Liễu ném Tiểu Bình đi như đã hô hoán thì lại ném một vật gì khác to, riêng tay kia vẫn giữ Tiểu Bình lại!

Chưa kịp hiểu Triệu Thạch Liễu hành động như thế là có ý gì, Tiểu Bình nghe thanh âm của đường mẫu hô hoán:

- Quả đúng như ta đoán! Phóng hỏa mau, chớ để phản đồ chạy thoát! Ha ... ha ...

Triệu Thạch Liễu cũng cười sặc sụa:

- Mụ cứ phóng hỏa xem! Ha ... ha ...

Liền có tiếng dưỡng mẫu của Tiểu Bình gào thét thanh:

- Ả vẫn đang giữ Tiểu Bình. Dừng lại, không được phóng hỏa.

Triệu Thạch Liễu lại nói như rót vào tai Tiểu Bình:

- Ta biết người nghĩ dưỡng mẫu người vì quan tâm đến người nên mới miễn cưỡng dùng âm mưu hạ tiện này. Trước kia ta vẫn luôn nghĩ về mụ như vậy. Nhưng để người dễ dàng minh bạch hư thật, người đừng quên những gì ta đã nói với người, nhất là về Lãnh Phong Động! Tạm biệt!

Bằng một cử chỉ nhanh nhẹn, Tiểu Bình nhận ra mụ Triệu Thạch Liễu lần này vừa ném Tiểu Bình đi, vừa hô hoán, nhân đó mụ cũng làm cho toàn thân Tiểu Bình bất động, đến nỗi tri giác dần dần mờ đi, và chìm vào vô thức:

- Ta ném người ra đây! Mau đón lấy!

Vù ...

Cũng như vật lúc nãy, Tiểu Bình bị ném đi như một phé vật ...

Hồi 8

Tối Độc Phụ Nhân Tâm

Tiểu Bình cực chẳng đã phải giả vờ ngạc nhiên nhìn dưỡng mẫu:

- Dưỡng mẫu cuối cùng vẫn cứu được mạng Bình nhi? Mụ ác phụ đã buộc dưỡng mẫu phải dùng vật gì để đổi mạng Bình nhi? Sao dưỡng mẫu lại sẵn sàng hy sinh vì sinh mạng chẳng đáng gì của Bình nhi?

Dưỡng mẫu của Tiểu Bình cười gượng:

- Trên đời này đối với dưỡng mẫu còn có vật gì quý đến nỗi dưỡng mẫu phải bỏ mạng Bình nhi? Mà thôi, chuyện đã qua rồi, hà tất phải nhắc lại. Có chăng chúng ta nên lấy đó làm bài học, giả như ngay từ đầu dưỡng mẫu cứ truyền thụ võ công cho Bình nhi thì chuyện ngày hôm nay đâu đã xảy ra. Chỉ tội cho Bình nhi phải chịu một phen hoảng sợ.

Tiểu Bình phải rất khó khăn mới có thể tiếp tục giả vờ, và dễ nhất là giả vờ giận dữ:

- Vậy là mụ ác phụ đã chạy thoát? Cũng vì quan tâm đến Bình nhi, dưỡng mẫu phải chịu một phen nhục bại, mất cơ hội trừng trị phản đồ.

Mỹ phụ thở dài:

- Quân tử báo thù mười năm cũng chưa muộn! Bình nhi hãy nghe dưỡng mẫu, chớ quá bận tâm với những chuyện đã qua. Có lẽ Bình nhi đang cần nghỉ ngơi cho lại sức? Dưỡng mẫu sẽ không quấy rầy Bình nhi nữa. Dưỡng mẫu đi đây!

Vẫn không phát hiện ở dưỡng mẫu có điều gì xấu xa như Triệu Thạch Liễu đã cố nhồi nhét vào tâm trí Tiểu Bình. Nếu như mỹ phụ đừng bỏ đi quá nhanh có lẽ Tiểu Bình đã lên tiếng thú nhận tất cả.

Tuy nhiên, dự định của Tiểu Bình xem như đã muộn, nó đành nhắm mắt nằm yên có xua tan đi những ý nghĩ bất chính cứ luôn ám lấy tâm trí.

Được một lúc, có lẽ đã rất lâu kể từ khi mỹ phụ bỏ đi, Tiểu Bình chợt ngồi dậy. Rồi sau một lúc đắn đo cân nhắc, Tiểu Bình bỗng chép miệng thành tiếng và lên bước ra ngoài.

Đêm đen vẫn còn dày đặc, một ngày dài với khá nhiều diễn biến vừa xảy ra vậy mà vẫn chưa qua đi, Tiểu Bình lòng thắc thỏm lo âu vẫn bước đi theo những lối đi quen thuộc.

Đang đi, Tiểu Bình suýt giật mình khi nghe có tiếng người từ chỗ khuất vang lên khe khẽ:

- Thiếu môn chủ đó ư?

Cổ nén tiếng thở phào, Tiểu Bình hắng giọng:

- Đệ muốn đến chỗ dưỡng mẫu, không biết có làm phiền gì Chu huynh không?

Nhân vật họ Chu chợt bước ra:

- Biệt Hành Cốc nào phải đi theo lối này? Thiếu môn chủ có cần thuộc hạ đưa đường?

Tiểu Bình lắc đầu:

- Trước khi đến chỗ dưỡng mẫu, đệ còn muốn tìm Phụng tỷ. Đó là theo lời dưỡng mẫu căn dặn.

Gã họ Chu chợt xua tay:

- Bạch Phụng muội đang bế quan luyện công ở chỗ Đại bá bá. Thiếu môn chủ đã biết là không thể gặp, còn phí công làm gì?

Như đã dự định, Tiểu Bình làm tỉnh:

- Chu huynh cũng biết như đệ, Phụng tỷ đang ở chỗ Thất lão cô cô, đệ đang thi hành mệnh lệnh của dưỡng mẫu thật mà.

Gã họ Chu chợt hít hà:

- Vậy là Thiếu Môn chủ đã xin tội cho Bạch Phụng muội? Hay lắm, vì Lãnh Phong Động quả là nơi quá khắc nghiệt với Bạch Phụng muội.

Tiểu Bình thiếu điều nhảy nhồm lên nếu không cố dụng định lực đè nén lại. Tiểu Bình cũng gật gù:

- Đệ cũng biết như vậy nên muốn sớm đưa Phụng tỷ khỏi chỗ quái quỷ đó.

Định quay lưng bước đi, Tiểu Bình liền thềm kêu hồng khi nghe gã họ Chu gọi giật lại:

- Thiếu môn chủ chưa biết sao? Lãnh Phong Động ở mãi về phía Tây, không xa lắm với Biệt Hành Cốc.

Tiểu Bình đành quay người đổi hướng. Nhưng lần này thì sự việc lại không dễ như Tiểu Bình nghĩ. Vì gã họ Chu chợt xòe tay:

- Xin Thiếu môn chủ lượng thứ. Thuộc hạ vì trách vụ cần phải nhìn thấy lệnh bài của Môn chủ.

Gã nghi ngờ! Tiểu Bình liền cười nhẹ:

- Dưỡng mẫu có bảo, chỉ cần Bạch Cốt Thiết Bài, tín vật của Thiếu Môn chủ là đủ. Có phải Chu huynh muốn làm khó đệ?

Gã đáp:

- Thiếu môn chủ nên hỏi lại Môn chủ. Cốt Thiết Bài chỉ là vật tùy thân của nhân vật nào được Môn chủ đặc biệt lưu tâm. Còn muốn đưa một người rời khỏi Lãnh Phong Động thì cần phải có chính lệnh bài của Môn chủ.

Bốn chữ “đặc biệt lưu tâm” đối với Tiểu Bình lúc này mà nói thì đó là những chữ hàm ý rất rõ ràng, là Tiểu Bình đang được từng nhân vật ở Bạch Cốt Cốc buộc phải lưu tâm. Cảm nhận có sự bất ổn, Tiểu Bình bảo:

- Được lắm, vì Chu huynh cứ thích gây khó dễ, đệ sẽ đến chỗ dưỡng mẫu ngay bây giờ và bẩm báo về hành vi của Chu huynh. Nếu có đờm lược, Chu huynh hãy cùng đi với đệ.

Hừ!

Tiểu Bình liền bước đi và len lén thở phào nhẹ nhõm khi phát hiện gã họ Chu quả nhiên không dám ngăn mà cũng không dám theo chân Tiểu Bình.

Đi được một lúc, Tiểu Bình đâm hoảng thật sự, vội quay đầu dáo dác tìm quanh, sau đó co chân bỏ chạy thực mạng.

Chạy được một đoạn, Tiểu Bình lại thềm kêu hồng và hối hả tìm một chỗ kín đáo để ẩn thân!

Sau khi chui vào một động khẩu với cảm nhận đó chưa phải là nơi thật sự an toàn, Tiểu Bình lại quay ra tiếp tục chạy.

Màn đêm vẫn tối đen, khiến mục lực của Tiểu Bình cứ như người khiếm thị. Do không nhìn thấy gì nên Tiểu Bình phải nấp vào trong những ô đá chập chùng.

Huych!

Định đứng lên để tiếp tục chạy, Tiểu Bình bất ngờ chạm tay vào một chỗ hờ nhỏ ở giữa hai tảng đá cạnh đó.

Đúng lúc này, Tiểu Bình chợt nghe tiếng gã họ Chu réo gọi:

- Thiếu môn chủ, thuộc hạ sẽ đi cùng Thiếu Môn chủ! Thiếu Môn chủ đâu rồi!

Gã sắp gây kinh động! Nguy mất! Tiểu Bình hốt hoảng vội lùi hai chân vào giữa hai tảng đá.

Vút!

Gã họ Chu chợt lướt ngang, gã gọi:

- Thiếu Môn chủ!

Chưa bao giờ sợ hãi bằng lúc này, Tiểu Bình cố dấn người vào sâu hơn giữa hai tảng đá, cho dù hai bàn chân đã chạm phải chỗ tận cùng là một vách đá núi chắn ngang.

Tiếng gã họ Chu nghe xa dần, tuy nhiên, Tiểu Bình thừa hiểu chuyện gì sắp xảy ra nên nào dám khinh suất tự xuất đầu lộ diện.

Tiểu Bình tiếp tục lui người vào trong. Và thật may, chỗ chân Tiểu Bình vừa chạm vào chưa phải là vách núi chắn ngang. Nó chỉ là một khối đá khác, khối đá thứ ba và giữa khối đá lại có những khe hở khác. Tiểu Bình uốn người chui tiếp vào và thu tròn người nấp gọn vào đó.

Nỗi sợ hãi vội dần với ba bề đều có những khối đá to che chắn, Tiểu Bình sẵn sàng chờ đợi điều tồi tệ nhất ắt phải xảy ra.

Màn đêm tan dần, ngược lại tâm trạng khẩn trương lại làm cho Tiểu Bình vì mệt mỏi nên ngủ thiếp đi ...

oOo - Tất cả phải nhanh chóng tìm cho ra Thiếu môn chủ. Chớ để Thiếu Môn chủ vì không biết võ công sẽ gặp nhiều hiểm nếu vô tình lạc chân lọt vào trong những cạm bẫy mai phục của bốn môn! Hãy khẩn trương lên.

Mệnh lệnh điều động của Môn chủ Bạch Cốt Môn vang lên khá gần, vô tình đánh thức Tiểu Bình dậy.

Một mệnh lệnh khác giúp Tiểu Bình tỉnh hẳn lại:

- Mọi người nếu có bất kỳ tin gì dù nhỏ cần phải lập tức hồi bẩm về cho bản nhân.

Không được chậm trễ chỉ khiến Bạch Phụng thêm lo lắng.

Sau vài lượt chớp mắt để xua tan cơn ngái ngủ, Tiểu Bình lập tức nhớ lại chuyện đã xảy ra và nhận thức rằng chính bản thân đang ở đâu.

Không dám nhích động, đến há miệng ngáp lớn như thường khi vẫn làm, Tiểu Bình cũng phải cố gắng chế ngự, và Tiểu Bình bất giác tự nhủ mặt nhú mày hầu tự điểm lại mọi nhận định của bản thân về con người thật của dưỡng mẫu tức Môn chủ Bạch Cốt Môn.

Từ chỗ ẩn, đương nhiên Tiểu Bình không thể nhìn thấy những gì đang xảy ra bên ngoài.

Và Tiểu Bình hầu như đắm chìm vào những trần trở nội tâm, bản khoắn áy náy vì những suy nghĩ mâu thuẫn đang khiến Tiểu Bình phải tự dẫn lại.

Chuyện của Bạch Phụng, lời của gã họ Chu là đúng hay lời của Tam lão thúc nói là sự thật. Việc gì Phụng tỷ phải bị an trí tại Lãnh Phong Động, một nơi có lẽ do Thất lão cô cô cai quản, mà không bế quan luyện công ở chỗ Đại lão bá? Nhưng giả như lời của gã họ Chu là sai thì đêm hôm qua có gì gã cứ nằng nặc đòi Tiểu Bình phải đưa cho xem lệnh bài Môn chủ! Không lẽ việc Tiểu Bình vốn là Thiếu môn chủ muốn đến chỗ dưỡng mẫu dù lúc đó đã nửa đêm cũng cần phải có lệnh bài mới được phép đi hay sao? Có phải đó là vì Tiểu Bình đang được mọi người “đặc biệt lưu tâm”? Và theo ẩn nghĩa của bốn chữ này, phải chăng kể từ lúc Tiểu Bình được chọn làm Thiếu Môn chủ, có thể cả trước đó, thì mọi động tĩnh của bản thân Tiểu Bình đều được mọi người vì quá lưu tâm nên kể như bị giám sát?

Tiểu Bình cười thầm mĩa mai. Làm Thiếu Môn chủ để làm gì nếu nhất cử nhất động đều bị mọi người nhìn ngó, giám sát? Hừ!

Nhưng giả như Phụng tỷ không thật sự bế quan luyện công ở chỗ Đại lão bá, mẹ Triệu Thạch Liễu đã quả quyết điều này, thì tại sao Phụng tỷ lại bị Môn chủ trừng phạt bằng cách gởi qua chỗ Thất lão cô cô? Nhưng cũng đúng thôi, Tiểu Bình tự biện bạch, Tam lão thúc ngay khi nói cho Phụng tỷ biết Đại lão bá đang chờ Phụng tỷ đến để luyện công, lão còn trao cho Phụng tỷ một vật và nhờ cầm qua chỗ Thất lão cô cô là chuyện có thật. Và như thế, sai sót là ở chỗ này, rất có thể vì Thất lão cô cô có điểm ngộ nhận nên tiện đó giam luôn Phụng tỷ vào Lãnh Phong Động?

Nghĩ đến đây Tiểu Bình chợt nhận ra bản thân đang gật gù:

“Điều trước tiên cần phải minh bạch là phải hỏi ai đó để biết một cách chắc chắn rằng có phải chỗ của Thất lão cô cô được gọi là Lãnh Phong Động hay không? Chỉ sau khi minh bạch như vậy, ta mới rõ về con người thật của dưỡng mẫu. Là một vị Môn chủ nhân từ, đức độ và quang minh lỗi lạc hay chỉ là ngụy quân tử, phạm đủ mọi tội danh như Triệu Thạch Liễu tố giác!!” Minh định như thế, Tiểu Bình liền thôi ngay mọi dằn vặt, cũng như

đêm qua Tiểu Bình vì muốn mọi việc được sáng tỏ nên phải cố chế ngự cảm giác tội lỗi để đang lúc nửa đêm vẫn tìm đủ cách đi đến chỗ Thất lão cô cô. Và cũng đúng lúc này, một mệnh lệnh khác của dưỡng mẫu bỗng vang đến tai Tiểu Bình:

- Nhờ Tam lão thúc để mắt đến Bạch Phụng. Chớ để Bạch Phụng vì không tìm thấy Tiểu Bình, sẽ quá thương tâm mà có những hành vi hồ đồ khó thể lường trước.

Tiểu Bình xúc động, dưỡng mẫu quả là người nặng tình nặng nghĩa, huy động toàn bộ nhân lực để tìm cho bằng được Tiểu Bình, mà vẫn để tâm đến ái đồ Bạch Phụng. Nếu không phải Tiểu Bình vì hầy còn một chút nghi ngờ nên chưa thể tự xuất đầu lộ diện thì có lẽ Tiểu Bình đã vội chạy ra, xin dưỡng mẫu lượng thứ vì hành vi xốc nổi của Tiểu Bình đã làm cho mọi người lo lắng.

Tiểu Bình chợt nghĩ đến đó thì ...

Cạch!

Tiếng động này vang lên làm cho Tiểu Bình sợ đến giật nảy người. Và chỉ suýt nữa đầu của Tiểu Bình vì cất lên nên sắp đụng vào phần đá che kín ở bên trên. Tiểu Bình không bị chạm vì nhờ nhìn thấy một vật nhỏ vẫn đang chuyển động và từ từ ngưng lại. Đó là một hòn sỏi không hiểu sao lại tự lăn vào đến gần chỗ Tiểu Bình và chính hòn sỏi này là nguyên nhân tạo ra tiếng động bất ngờ vừa có.

Nghĩ có người ném vào để dò xét, Tiểu Bình kinh hãi đến phải nín thở. Tương tự, hai tai của Tiểu Bình cũng động cả lên, cố nghe ngóng xem có phải có ai đó đã vô tình phát hiện chỗ Tiểu Bình đang ẩn nấp hay không?

Và Tiểu Bình thêm kinh hoàng khi hai tai cùng một lúc bắt gặp một chuỗi thanh âm của ai đó đang cố phát thoại người là phát thoại bằng một giọng nói cố tình làm cho nhỏ đi, nhỏ đến độ Tiểu Bình dù có nghe cũng không phân biệt đó là âm thanh do ai phát ra. Thanh âm đó đang nói gần như là lẩm bẩm:

- Thật là khó tin, trừ phi khoảng cách đã vượt quá năm trăm dặm, lý nào đến cả Thiên Lý Tâm Hương Tiểu Phi Xà cũng không phát hiện chút dấu vết nào?

Nghe được tiếng người lẩm bẩm, có nghĩa là người này đang đứng cách chỗ Tiểu Bình ẩn nấp không xa, nếu không muốn nói là người đó đang đứng ngay bên cạnh. Tiểu Bình dù không còn hoảng sợ bao nhiêu nữa nhưng vẫn phải nín nhịn tiếng hô hấp hoặc chỉ dám hô hấp thật nhẹ, thật nhẹ. Bởi Tiểu Bình dù có sợ cũng bằng thừa vì còn ai dám vào đến tận đây để lên tiếng nếu đó không phải là người từng lưu ngụ ở đây và là người của Bạch Cốt Môn.

Nhưng không phải chỉ có một người tuy mở miệng để phát ra những thanh âm đã được thu nhỏ. Thêm một nhân vật nữa đang phát thoại bằng những tiếng rín rít khó nghe. Nhân vật này bảo:

(thiếu một đoạn – to - cuốn) Tam này là đúng, Trưởng Lão Hội sẽ phải thương nghị, phân xử và có quyết định về hành vi quá khinh suất của người, khiến bốn môn kẻ như không còn cơ hội xuất thế, cùng quần hùng các võ phái dương danh thiên hạ.

Tiểu Bình càng nghe càng bàng hoàng, bởi bản thân Tiểu Bình nếu không nhờ nghe mẫu đối thoại này có lẽ sẽ không bao giờ biết cùng một lúc có quá nhiều thủ đoạn tinh tế mà bấy lâu nay Bạch Cốt Môn đã dùng để đối phó với chính Tiểu Bình.

Còn chưa dám tin đây là sự thật, Tiểu Bình lại nghe thanh âm của nhân vật thứ hai vang đến tai, tuy cũng là thứ thanh âm rín rít khó nghe nhưng qua cách phát thoại của nhân vật thứ nhất vừa mới nói xong Tiểu Bình vẫn nhận rằng chủ nhân của thanh âm thứ hai

là ai. Đó chính là Môn chủ Bạch Cốt Môn, dưỡng mẫu của Tiểu Bình, qua một mệnh lệnh đang được ban ra:

- Mau đưa Chu Huỳnh đến chỗ bản nhân.

Tâm trí của Tiểu Bình chợt trở nên linh mẫn lạ lùng, Tiểu Bình biết rất rõ những tai họa gì sắp sửa giáng đầu Chu Huỳnh, là gã họ Chu tối qua đã tình cờ chạm mặt Tiểu Bình.

Chu Huỳnh được đưa đến:

- Thuộc hạ xin bái kiến Môn chủ và Tam lão thúc!

Thanh âm của dưỡng mẫu Tiểu Bình vẫn tỏ ra hòa hoãn như mọi khi:

- Bản nhân muốn nghe người thuật lại một lần nữa chuyện đã xảy ra.

Chu Huỳnh nói đúng với sự thật:

- Sau khi Thiếu Môn chủ bỏ đi, thuộc hạ vì vẫn còn nghi ngờ nên tự cho phép bản thân rời bỏ nơi phải tuần phòng để đuổi theo Thiếu Môn chủ. Kết quả suốt dọc đường dẫn đến Biệt Hành Cốc, thuộc hạ vẫn không một lần nhìn thấy Thiếu Môn chủ. Và đó là lý do khiến thuộc hạ phải bạo gan đang đêm vẫn làm phiền đến giấc ngủ của Môn chủ và mọi người.

Môn chủ Bạch Cốt Môn hỏi gặng:

- Thiếu Môn chủ đã nói qua với người, chỉ cần Bạch Cốt Thiết Bài là đủ?

Chu Huỳnh đáp:

- Đó là do Thiếu Môn chủ tự miệng nói ra, nhưng thuộc hạ vẫn không tin.

- Vậy người có nhìn thấy Thiếu Môn chủ cầm trên tay Bạch Cốt Thiết Bài không?

- Không có! Vì như thuộc hạ vừa bẩm báo, thuộc hạ đã giải thích với Thiếu Môn chủ là cần phải có lệnh bài của Môn Chủ mới được phép đến Lãnh Phong Động!

- Nhưng Thiếu Môn chủ không có lệnh bài?

- Quả đúng như vậy!

- Và người cũng không hỏi gì đến Bạch Cốt Thiết Bài?

- Thuộc hạ ...

- Người không nhìn thấy tín vật sao dám tin người đã gặp đêm hôm qua chính là Thiếu Môn chủ?

- Thuộc hạ ...

- Người định bào chữa rằng tất cả mọi người ở đây ai ai cũng biết Bạch Tiểu Bình chính là Thiếu môn chủ của bản môn. Do đó người tự cho phép người bỏ qua những qui định nghiêm ngặt của bản môn?

Chu Huỳnh khiếp đảm thấy rõ:

- Thuộc hạ biết tội rồi. Xin Môn chủ đại xá ...

Nhưng Môn chủ Bạch Cốt Môn bỗng hừ lạnh:

- Luật bất vi thân, đến cả Bạch Phụng còn bị bản nhân đối xử như thế nào, hãn người cũng biết? Người đã quá ư khinh suất, khiến bản nhân dù muốn châm chước cũng không còn biện pháp nào khác. Vĩnh biệt Chu Huỳnh!

Thanh âm từ miệng Chu Huỳnh phát ra chỉ là một tiếng hộc như tiếng dã thú vừa bị bọn thợ săn cổ tình bắn cho một mũi tên chí mạng.

- Hự!

Tiểu Bình vụt nhắm chặt mắt, cứ như hể mở ra có thể nhìn xuyên qua lớp đá che chắn để thấy Chu Huỳnh vừa bị mụ Môn chủ độc ác đoãn mạng!

Khấp người Tiểu Bình còn run bắn lên khi nghe mụ Môn chủ cổ ý gọi to:

- Bình nhi! Bình nhi đang ở đâu, Bình nhi có biết dưỡng mẫu và Phụng tử của Bình nhi đang rất lo lắng cho Bình nhi hay không? Hãy lên tiếng đáp lời dưỡng mẫu. Bình nhi!

Giọng nói trầm trầm của Tam lão thúc lại vang lên:

- Người chỉ phí công thôi, Quế Trân. Có lẽ tiểu tử vì có tám thân Bách Độc Bất Xâm nên đã lên bỏ đi ra khỏi Bạch Cốt Cốc này từ lâu rồi. Theo ta việc Trưởng Lão Hội phải tiến hành thương nghị là điều phải làm ngay bây giờ. Người có muốn trì hoãn cũng không được.

Mụ Môn Chủ cười khẩy:

- Tam thúc chớ quá vội. Bản nhân chưa bao giờ nhận định hoặc hành sự sai lầm. Không ai rõ tâm tính của tiểu tử bằng bản nhân. Đó là lý do khiến bản nhân cho đến tận lúc này vẫn bảo lưu chủ ý cho đến cùng.

Đoạn mụ khẽ hắng giọng:

- Đồng ý rằng việc dùng Bạch Cốt Thiết Bài đã thất bại và lý do là rất có thể tiểu tử đã lỡ đánh rơi tín vật ở chỗ nào đó mà đến cả Tiểu Phi Xà dù có tài Thiên Lý Tầm Hương vẫn không thể phát hiện ra. Tuy nhiên, bản nhân vẫn nhận định một cách chắc chắn rằng tiểu tử vẫn quanh quẩn ở Bạch Cốt Cốc này vì nguyên nhân là Bạch Phụng.

Mụ chợt đổi giọng và gọi to:

- Hãy đưa ngay Bạch Phụng đến Bạch Cốt Đình.

Tam lão thúc hừ lạnh:

- Người sẽ phải thất bại thôi, nếu tiểu tử thật sự đã bỏ đi! Vậy là y không hề biết, người có thái độ uy hiếp sinh mạng Bạch Phụng.

Mụ bảo:

- Rồi Tam thúc sẽ thấy. Đi nào! Chúng ta cũng cứ đến Bạch Cốt Đình thì hơn.

Tiểu Bình lắng nghe tiếng bước chân họ bỏ đi, lòng phần nộ vì đã rõ những thủ đoạn tàn ác của mụ Môn chủ Bạch Cốt Môn.

Chỉ sau đó một lúc lâu, khi đã cân nhắc kỹ từng ý nghĩ, Tiểu Bình thở dài và nhẹ nhàng từ chỗ ẩn chui ra.

Vật đầu tiên Tiểu Bình nhìn thấy chính là thi thể của Chu Huỳnh với bộ não đã nát bét.

Có phần nào thương cảm, Tiểu Bình dừng lại và thảm khấn cầu cho vong linh của Chu Huỳnh sớm được siêu thoát.

Nhờ đó, lúc Tiểu Bình định tiếp tục bước đi thì bất ngờ phát hiện ở lòng bàn tay đang nắm chặt của Chu Huỳnh như có vật sáng lấp lánh đang phần nào nhú ra.

Kinh nghi, Tiểu Bình bước lại gần và nhẹ nhàng gỡ bàn tay Chu Huỳnh ra.

Đó là một mũi ngân châm, nhọn như kim và dài như một thanh tiểu kiếm.

Tuy không biết vật đó có tác dụng gì nhưng vì nghĩ hể Chu Huỳnh dù đã chết vẫn giữ chặt vật đó trong tay, tất vật đó phải rất quan trọng, nên Tiểu Bình thuận tay giữ luôn vật đó.

Tiểu Bình đi xa dần và vẫn len lén ẩn mình nếu bất ngờ phát hiện có dấu hiệu khả nghi.

Được một lúc, thanh âm của mục Môn chủ bỗng vang vọng đến như thanh âm được xuất phát từ giữa tầng không, vừa mơ hồ vừa rất rõ ràng ...

Hồi 9

Linh Khí Hoàn Nguyên

Những lời đường mật của mục Môn chủ vẫn cứ vang vọng, kêu gọi Tiểu Bình như gọi một người thân thiết mà mục đang rất muốn gặp lại, và nếu như không toại nguyện có lẽ mục sẽ chết mất vì quá thâm sâu.

Tiểu Bình đành phải bịt kín hai tai, quyết không để cho những thanh âm này lọt vào và dối lừa làm lung lạc ý chí đã rất kiên định của Tiểu Bình.

Thế nhưng, Tiểu Bình vẫn chưa lường hết thủ đoạn của mục Môn chủ. Do đó Tiểu Bình cũng không thể làm ngơ khi tai chợt nghe chuỗi âm thanh bi thiết của Bạch Phụng vang lên:

- Sư phụ ...! Phụng nhi biết tội rồi! Xin hãy tha cho Phụng nhi ... đừng bắt Phụng nhi phải tan xác nếu bị ném từ đây xuống đáy vực ... Xin hãy tha cho Phụng nhi, sư phụ ...!

Bạch Phụng càng kêu càng làm cho những bước chân kiên định của Tiểu Bình như bị vật gì đó trói buộc, khiến chúng cứ chậm lại dần.

Sau cùng Tiểu Bình phải dừng chân lại, lúc nghe mục Môn chủ hô to:

- Bình nhi! Dưỡng mẫu biết Bình nhi vẫn ẩn nấp gần đây, và Bình nhi đang hận dưỡng mẫu vì biết dưỡng mẫu đối xử không phải với Bạch Phụng, Bình nhi hãy cho dưỡng mẫu một cơ hội, dưỡng mẫu sẽ không hại gì Bạch Phụng nếu Bình nhi quay lại với dưỡng mẫu! Bình nhi ở đâu, hãy lên tiếng đi!

Ngừng một lúc, mục lại kêu:

- Nếu Bình nhi thật sự quan tâm đến Bạch Phụng thì hãy mau mau quay lại với mọi người. Dưỡng mẫu xin lập thệ sẽ buông tha ngay Bạch Phụng, sẽ không hỏi gì đến Linh Xà Đơn nữa, dù đó là vật duy nhất môn đang rất cần! Không lẽ Bình nhi cam tâm nhìn Phụng tỷ tỷ của Bình nhi phải chết thảm!

Tự cười thầm vì mục vừa vô tình để lộ ẩn ý của mục, đúng như Triệu Thạch Liễu đã nói, mục tỏ ra quan tâm đến Tiểu Bình chỉ vì Tiểu Bình vẫn còn một chút giá trị cho mục lợi dụng, đó chính là Linh Xà Đơn, một vật mà đến bản thân Tiểu Bình cũng không biết nó có hình thù như thế nào. Tiểu Bình gào vang:

- Mục đừng gọi ta là Bình nhi nữa! Ta không muốn có một dưỡng mẫu đầy tâm cơ xảo quyệt như mục! Ta ...

Tiểu Bình chợt dừng lời, vì ngay trước mắt Tiểu Bình bỗng xuất hiện nụ cười độc ác của lão nhân mà Tiểu Bình từng gọi là Tam lão thúc.

Lão lạnh giọng:

- Hóa ra Môn chủ đã nhận định đúng. Người vẫn còn quanh quẩn gần đây thật! Hãy ngoan ngoãn đi theo lão phu nào!

Những cảm giác lo ngại về Tam lão thúc liền biểu hiện trở lại trong tâm trí Tiểu Bình.

Để tự vệ, Tiểu Bình cảm mũi châm lúc này đã lấy từ tay Chu Huỳnh và đưa ra phía trước:

- Lão không được đến gần ta. Bằng không ...

Lão chợt kêu hoảng:

- Tỳ Ngộ Tuyệt Độc Châm! Làm sao người có vật này nếu Tuyệt Châm Lão Phu Tử vẫn đang bị bọn ta giam giữ ở Lãnh Phong Động?

Tiểu Bình vỡ lẽ và âm thầm ghi nhớ những gì lão vô tình bộc lộ.

Nhưng Tiểu Bình chợt thất kinh khi nghe lão đổi giọng và cười sặc sụa:

- Suýt nữa lão phu bị tiểu tử người lừa! Ha ... Ha ... người không biết võ công, Tỳ Ngộ Tuyệt Độc Châm có ở tay người cũng chỉ là một phế vật thôi! Ha ... Ha ...

Tiểu Bình nghe xong liền cười nhạt:

- Vậy lão nghĩ thế nào khi tự ta dùng vật này uy hiếp chính sinh mạng của ta? Lão thử bước đến gần xem? Hừ!

Lão giận dữ quát lớn:

- Người ...

Chợt có tiếng của mục Môn chủ vang lên thật khẩn trương:

- Tam thúc chớ hồ đồ! Nên nhớ, Tỳ Ngộ Tuyệt Độc Châm chỉ cần thấy máu là bộc phát ngay chất độc. Hãy lùi lại nào Tam thúc!

Dù biết thế nào mục cũng chạy đến nhưng khi nghe thanh âm của mục, Tiểu Bình vẫn giật mình.

Tiểu Bình vội dịch người, bước chéch qua một bên, vừa đủ để nhìn thật rõ một vòng vây người đang từ từ phía tiến đến vây Tiểu Bình vào giữa.

Tuy khiếp đảm nhưng Tiểu Bình vẫn gượng kêu:

- Không ai được manh động! Bất kỳ ai nếu có dấu hiệu nào bất lợi, Tiểu Bình này lập tức dùng vật này để tự sát! Tất cả phải lùi xa, xa nữa nào. Không được đến gần ta, chí ít là trong vòng ba trượng! Mau!

Mọi người tuy lùi nhưng Tam lão thúc thì không. Vì lão đang bảo:

- Tiểu tử vốn không ngại độc! Chất tuyệt độc Tỳ Ngộ cũng không thể hại chết y.

Tiểu Bình thoáng mỉm cười khi phát hiện vì lời nói có phần hờ hênh của Tam lão thúc đang làm cho mục Môn chủ thất sắc.

Tiểu Bình liền chuyển đầu nhọn của mũi ngân châm vào đến tận bên ngoài vùng tâm thất:

- Vậy nếu ta cắm vật này vào tim thì sao? Đa tạ lão vừa có lời nhắc nhở ta!

Mục Môn chủ vẫn tỏ ra điềm tĩnh, cho dù mục đang liếc nhìn Tam lão thúc bằng ánh mắt sắc tựa dao. Mục bảo Tiểu Bình:

- Đừng xuẩn động như vậy, Bình nhi! Dưỡng mẫu ...

Tiểu Bình quát:

- Ta đã bảo mẹ đừng gọi ta như vậy! Mẹ chỉ là kẻ nói dối. Hãy nói đi, kinh văn bí kíp Vô Vi từ đâu mẹ có để trao cho Triệu Thạch Liễu?

Mẹ chối bay chối biến:

- Sao ngươi lại nghĩ ta đã dùng kinh văn Vô Vi để giao cho Triệu Thạch Liễu?

Tiểu Bình vụt nhoẻn cười:

- Vậy là mẹ đã tự thú nhận Bạch Liễu vốn có tính danh thật chính là Triệu Thạch Liễu?

Và nếu ta đoán không lầm, Triệu Quang Bích phải là tổ phụ của Triệu Thạch Liễu và cũng là nhân vật mà mẹ và những người liên quan đến mẹ đã hãm hại?

Mẹ biến sắc:

- Ngươi muốn nói ngươi đã nhìn thấy nơi táng thân của gia sư Triệu Quang Bích?

Tiểu Bình bủi môi:

- Triệu Thạch Liễu nói chẳng sai, mẹ mới chính là phản đồ, đã dám hãm hại còn không biết ngượng miệng khi gọi Triệu Quang Bích là sư phụ! Hừ!

Mẹ vòng tay ra phía sau lôi một người ra trước mặt mẹ. Mẹ rút:

- Nói mau, Linh Xà Đơn ngươi giấu ở đâu? Hay ngươi muốn Bạch Phụng sẽ phải chết vì thái độ bướng bỉnh của ngươi?

Tiểu Bình bàng hoàng nhìn Bạch Phụng vốn rất xinh đẹp ngay thơ giờ bỗng hóa thành một người không còn hình dạng một con người. Tiểu Bình buột miệng kêu:

- Phụng tỷ, đệ ...

Mẹ Mên chủ cười lạnh, khẽ điểm vào vài huyệt đạo trên người Bạch Phụng:

- Phụng nhi! Đây là cơ hội cho ngươi tự chuộc lỗi lầm. Hãy bảo y những gì ta dặn ngươi!

Mau!

Tiểu Bình phẫn nộ:

- Mẹ muốn ta giao Linh Xà Đơn cho mẹ? Chớ có hy vọng hão huyền!

Bạch Phụng cũng bật kêu:

- Bình đệ đừng giao Linh Xà Đơn cho mẹ! Mẹ sẽ không tha cho.... Mẹ bỗng nắm mạnh tay vào người Bạch Phụng:

- Súc sinh, ngươi muốn ta phải giết ngươi như trước đây ngươi từng nhìn thấy ư?

Có lẽ Bạch Phụng vì đang rất đau nên há miệng kêu ngoài ý muốn:

- Ôi chao ...

Tiểu Bình vùng cười ngất:

- Mẹ đã từng hạ thủ quá nhiều người? Vậy thì mẹ ngại gì nữa mà không giết luôn ta cùng Bạch Phụng? Vì ta không ngại cho mẹ biết, ta không hề nhìn thấy bất kỳ vật gì được gọi là Linh Xà Đơn.

Mụ cười một cách tự tin:

- Ta cũng nghĩ người không hề biết Linh Xà Đơn là vật như thế nào. Tuy nhiên ta lại biết rõ ràng người đã từng nhìn thấy, đã từng cầm Linh Xà Đơn trong tay.

Đoạn mụ hát hàm về phía Bạch Phụng vẫn đang nhăn nhó vì đau:

- Vì chính mắt Bạch Phụng từng nhìn thấy hai lần có ánh sáng phát ra từ Vực Xà Cốt.

Đó chính là ánh sáng tự có từ Linh Xà Đơn.

Tiểu Bình giật mình:

- Chính là viên Dạ Minh Châu?

Hai mắt mụ Môn chủ vụt sáng rỡ:

- Người gọi đó là Dạ Minh Châu? Cũng không sai lắm đâu! Nó đâu?

Tiểu Bình chột nghiêm mặt:

- Nếu viên Dạ Minh Châu ta tình cờ tìm thấy đúng là thứ mụ cần, hãy mau phóng thích Bạch Phụng ra, ta sẽ chỉ cho mụ.

Mụ hồ nghi:

- Người vẫn giấu Linh Xà Đơn ở đáy Vực Xà Cốt?

Tiểu Bình đầu dễ mắc mưu của mụ:

- Có lẽ mụ đã sục tìm khắp đáy Vực Xà Cốt? Vậy mụ có tìm thấy không? Ta không hề giấu ở đó?

Mụ chột lắc đầu:

- Người nói dối! Vì từ khi đưa người từ dưới Vực Xà Cốt lên có lúc nào ta không cho người giám sát từng động tĩnh của người? Người không hề giấu Linh Xà Đơn ở bất kỳ chỗ nào khác ngoài Vực Xà Cốt.

Dứt lời, mụ quay người ra lệnh cho lão Tam:

- Tam thúc hãy mau đi đi. Cần thiết thì vờ cả Đại bá, Nhị thúc và mọi người cùng tìm.

Bỏn môn đâu thể để một tiểu tử miệng còn hôi sữa như thế này uy hiếp?

Lão Tam bỏ đi, khiến Tiểu Bình càng thêm mừng!

Và sau đó, lúc lão Tam đã đi thật xa, Tiểu Bình liền hỏi mụ:

- Mụ bảo mụ luôn cho người giám sát ta? Vậy mụ thử giải thích xem, Tỷ Ngộ Tuyệt Độc Châm này từ đâu lọt đến tay ta?

Tiểu Bình phải thềm kinh hoảng khi nghe mụ bảo:

- Đâu có gì khó hiểu? Ta nghĩ đây là vật mà chỉ mới hôm nay người tình cờ nhặt được!

Và nếu ta đoán không lầm thì giả như Tam thúc của ta đừng nhanh nhẩu đoán có lẽ bản thân người cũng không hề biết vật đó được gọi là Tỷ Ngộ Tuyệt Độc Châm. Đúng không?

Tiểu Bình vẫn cố cãi:

- Mụ đoán sai rồi. Vật này đến tay ta từ lâu và ta còn biết đó là vật do Thần Châm Lão Phu Tử từng sử dụng! Đúng không?

Mụ trợn mắt:

- Hóa ra bấy lâu nay người cũng giả vờ với ta? Và kỳ thực người không hề tin ta, kể cả khi người đọc cho ta nghe kinh văn Vô Vi?

Tiểu Bình nhún vai:

- Mụ muốn nghĩ thế nào cũng được. Và ta nghĩ mụ sẽ phải chấp nhận một sự thật nếu lão quỷ kia, khi quay đầu lại bấm báo là không hề thấy Linh Xà Đơn.

Mụ thật sự biến sắc:

- Người giỏi lắm. Tiểu Bình! Thật ta không ngờ một người như ta lại bị một đứa bé như người lừa dối! Người giấu Linh Xà Đơn ở đâu? Phải chăng bấy lâu nay Bạch Phụng đã tiếp tay người, cùng lừa dối ta?

Rồi không đợi Tiểu Bình đáp lời, mụ chột bấm mạnh tay vào người Bạch Phụng:

- Người dám sinh tâm ư, Bạch Phụng? Người có biết người sẽ nhận chịu hậu quả như thế nào không, phản đồ? Hừ!

Bạch Phụng lại kêu ré lên:

- Ôi chao ...! Mụ ... mụ thật ác độc ... ối ối ...

Tiểu Bình chưa bao giờ phẫn nộ bằng lúc này:

- Mụ không được hồ đồ, Bạch Phụng không hề có liên quan gì đến hành động của ta.

Đó là sự thật, vì lúc ta nuốt vật đó vào miệng Bạch Phụng vẫn chưa ...

Tiểu Bình chột dừng lời nửa chừng. Nhưng đã quá muộn vì mụ Môn chủ đang bật cười ác độc:

- Thảo nào người luôn tự tin rằng không ai trong bọn ta tìm thấy Linh Xà Đơn. Ha ... ha ...

Lão Tam chột quay lại:

- Đã biết chỗ tiểu tử cất giấu Linh Xà Đơn rồi ư?

Tiểu Bình thảm tự mắng và cảm nhận đã thất bại hoàn toàn, không còn biện pháp nào để tự cứu hoặc chỉ ít giải nguy cho Bạch Phụng. Nhất là lúc Tiểu Bình nghe mụ Môn Chủ đắc ý đáp lời lão Tam:

- Y đã nuốt vào miệng. Tam thúc nghĩ sao, bốn môn còn hay không còn cơ hội xuất thế?

Lão Tam giật nảy người, quắc mắt nhìn Tiểu Bình:

- Tiểu tạp chủng thật muốn chết. Người nuốt Linh Xà Đơn có khác nào hủy hoại toàn bộ bao niềm hy vọng của bọn ta. Ta phải giết người!

Chột có tiếng quát lạnh lạnh vọng đến:

- Tam lão ca chột có hồ đồ! Môn chủ vẫn chưa nói rõ chủ ý, vội gì Tam lão ca lại hoang mang?

Vút!

Nhìn một lão bà bà vừa xuất hiện, Bạch Phụng dù đang đau đớn, nhưng tưởng không thể làm gì được nữa dù là một cái cất tay hay động chân nhưng nàng vẫn bất giác co rúm người lại. Chứng tỏ Bạch Phụng rất khiếp sợ ngay khi chạm phải mục quang của lão bà bà.

Đó là Thất lão cô cô, có lẽ cũng là người có trách nhiệm cai quản Lãnh Phong Động, nơi từng giam giữ nhiều nhân vật giang hồ, kể cả Bạch Phụng.

Nỗi sợ hãi của Bạch Phụng cũng lây sang Tiểu Bình, khiến Tiểu Bình hoàn toàn mất hết khí sắc khi nghe Thất lão cô cô lên tiếng hỏi mục Môn chủ:

- Ta đã nghe lão Tam nói rất nhiều về ngươi, nhất là những thất bại gần đây của ngươi.

Nhưng ta vẫn chủ trương trao cho ngươi quyền làm Môn chủ. Và Trưởng Lão Hội đương nhiên sẽ tin tưởng và tín nhiệm ở ngươi nhiều hơn nếu ngươi ngay bây giờ nghĩ được cách thu hồi Linh Xà Đơn. Hãy cho bọn ta biết chủ ý của ngươi là thế nào?

Mục Môn chủ khẽ gật đầu với Thất lão cô cô, nhưng sau đó vừa nhìn vừa hỏi ướm một lão nhân cũng vừa mới xuất hiện:

- Đại bá có thể cho tiểu đệ biết lời của Thất lão cô cô có phải cũng là chủ ý của toàn thể Trưởng Lão Hội?

Lão nhân đó chính là Đại lão bá. Nhân vật từng có nhiệm vụ truyền thụ võ công Bạch Cốt Môn cho Bạch Phụng. Tiểu Bình biết như thế nên cố lắng nghe lão nói. Và lão lên tiếng thật, sau một lúc đủ lâu ngẫm nghĩ:

- Trong Trưởng Lão Hội, ta tin chắc có thể kêu gọi lòng nhẫn nại của lão Ngũ và lão Tứ, cho dù gần đây bản thân ngươi đã phạm nhiều sai lầm. Tuy nhiên nếu Thất lão cô cô của ngươi đã nói như vậy, nghĩa là thêm Thất lão cô cô nữa, phe của ta là đa số, chỉ cần ngươi có đủ bản lĩnh đưa bốn môn vượt thoát khỏi nơi sanh cầm bắt đắc dĩ này, ta hứa, ngươi vẫn sẽ là Môn chủ và Trưởng Lão Hội bọn ta sẽ phải tuân phục ngươi như suốt thời gian qua đã tuân phục.

Mục Môn chủ khẽ cúi đầu, cố tình giấu đi nụ cười mãn nguyện:

- Đa tạ Đại bá và chư vị thúc thúc đã khoan dung, tiểu đệ hứa sẽ không để tất cả phải thất vọng.

Ngay sau đó mục đánh giọng hỏi Tiểu Bình:

- Ngươi vẫn muốn ta tha mạng cho Bạch Phụng, và đương nhiên phải để ngươi toàn mạng?

Tiểu Bình nuốt nước bọt khan:

- Mục sẽ làm gì để thu hồi Linh Xà Đơn, vật ta đã nuốt cách đây hơn một năm?

Mục mỉm cười:

- Ngươi có sợ không nếu ta bảo sẽ băm xác ngươi ra trăm nghìn mảnh vụn, rồi nấu đến tan chảy để thu hồi Linh Xà Đơn?

Tiểu Bình kinh hoàng đến trợn ngược cả hai mắt.

Nhưng mục chợt cười thành tiếng:

- Yên tâm đi, đó chỉ là lời ta nói đùa thôi! Tuy nhiên chuyện đó cũng có thể biến thành sự thật nếu ngươi tỏ ra thiếu sự hợp tác với bọn ta. Ngươi nghe rõ rồi chứ?

Tiểu Bình hết cả tự chủ, cứ gật đầu như thể đó là biện pháp duy nhất mà bản thân vẫn còn phần nào tự chủ:

- Ta sẽ hợp tác nếu mục hứa buông tha ta và Bạch Phụng!

Bạch Phụng chợt thét lên:

- Bình đệ đừng tin mụ! Mụ sẽ ...

Thật nhanh, mụ chế ngự huyết đạo của Bạch Phụng. Sau đó mụ bảo Tiểu Bình:

- Linh Xà Đơn một khi người đã nuốt thì không thể thu hồi. Tuy nhiên do Linh Xà Đơn là nội đơn của một loại Linh Xà nên toàn bộ công năng diệu dụng của nó vẫn còn tiềm ẩn trong người người. Để giúp bọn ta từng người một vượt thoát Độc Phong Tuyết Khí một cách an toàn, người phải để đích thân ta thúc đẩy nội lực vào nội thể người. Chỉ có cách đó mới làm cho Linh Khí Hoàn Nguyên từ nội thể của người phát tán ra giúp bọn ta thoát hiểm như ta đã giải thích cho người nghe một lần. Người nghĩ sao? Đâu có khó khăn phải không?

Tiểu Bình đắm chiêu tư lự, cố hiểu và cố đoán từng mưu mô thâm độc chắc chắn phải ẩn chứa trong từng lời mụ nói. Và cuối cùng Tiểu Bình cũng nhận ra kế mưu của mụ nên lắc đầu:

- Mụ không được đến gần ta. Cũng không ai được phép đến gần. Vào lúc này ta không tin ai cả. Ta chỉ tin ở ta, và có chăng là tin thêm Bạch Phụng!

Mụ tức tối giẫm chân:

- Bọn ta còn muốn hại người để làm gì? Một khi người chết thì Linh Xà Đơn đang tiềm ẩn trong người người cũng mất tác dụng. Ta đã bảo ta cần sự hợp tác của người mà, một người đã chết thì hai chữ hợp tác còn có ý nghĩa gì nữa? Người thử suy nghĩ đi, người vốn có tâm cơ mẫn tiệp lẽ nào lời giải thích của ta không giúp người phân biệt đúng sai?

Tiểu Bình còn đang chần chừ thì nghe lão Tam quát:

- Người không ưng thuận thì trước hết bọn ta cứ lấy mạng Bạch Phụng, sau đó sẽ đến lượt người.

Tiểu Bình cảm nhận đã có cách phân biệt hư thật, mũi ngân châm liền được Tiểu Bình đâm thật mạnh vào một đầu vai:

- Lão không phải dọa! Tiểu Bình này nào tiếc gì mạng sống! Xem đây!

Mụ Môn chủ thất sắc thật sự:

- Ô không ...

Và mụ bất ngờ quay qua quát nạt Tam thúc của mụ:

- Tam thúc đừng quên hiện giờ bản nhân vẫn còn là Môn Chủ bốn môn! Hy vọng Tam thúc luôn nhớ đến thân phận này của tiểu đệ, đừng để tiểu đệ phải vận dụng môn quy, khiến tình thúc đệ dù có cũng chẳng còn!

Mụ bà Thất lão cô cô cũng đánh tiếng:

- Sao lão Tam vẫn cứ hồ đồ và không biết nghĩ? Nhỡ tiểu tử chết thật, bọn ta làm gì còn cơ hội tìm ra một hoàn Linh Xà Đơn nào khác thay cho viên đã bị lão làm mất?

Lão Tam hậm hực:

- Nhưng ta hận nhất là lũ già bọn ta lại để cho một đứa bé chưa ráo máu đầu uy hiếp, không nhục nhẽ nào bằng.

Mụ Môn Chủ cười nhẹ:

- “Phải nhẫn với người và phải nghiêm khắc với chính bản thân”, đó là lời căn dặn của ai, hy vọng Tam thúc vẫn còn nhớ?

Lão Tam tái mặt:

- Người cũng biết câu nói này của sư nương người sao? Ai đã cho người biết?

Lão Đại hăng giọng:

- Là ta! Hay lão Tam người bảo Thạch Quế Trân không đủ cương cường và quyết liệt như Nhị tỷ của lão? Riêng ta luôn nhận thấy ngược lại. Quế Trân thật xứng đáng là hậu nhân đích truyền của Nhị muội, đến ta cũng phải khâm phục!

Lão Tam ngượng ngùng nín lời, đủ cho Tiểu Bình biết lão Tam tuy ngoài mặt đã tỏ ra thuần phục nhưng bên trong vẫn ngấm ngầm chống đối. Tiểu Bình thầm ghi nhớ điều này, hy vọng sau này sẽ có cơ hội tận dụng nếu thật sự có sau này!

Mụ Môn Chủ Thạch Quế Trân lại lên tiếng, và mụ tỏ ra lo lắng thật sự khi hỏi Tiểu Bình:

- Chất độc Tý Ngọ ở Tuyệt Độc Châm có gây tổn hại gì cho người không?

Tiểu Bình cũng bắt chước lão Đại hăng giọng:

- Mụ phải giải thích rõ hơn về việc thúc đẩy nội lực gì đó mà mụ vừa đề cập!

Thạch Quế Trân quả đủ nhẫn nại như lời lão Đại vừa tán dương:

- Là thế này, phàm người luyện võ nào cũng cần phải có một số nội lực, do người không có, nên chuyện làm cho Linh Xà Đơn phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên cần phải có người khác thúc đẩy nội lực của họ vào nội thể người. Và điều này vì quá mới lạ đối với người nên có thể khiến người sợ hãi và sinh ra tai họa. Do đó, khi ta bảo cần phải hợp tác là người không được tỏ ra hãi sợ. Người chỉ cần bình tâm là đủ, chuyện còn lại sẽ do người truyền lực quyết định!

Tuy chỉ hiểu một cách mơ hồ, nhưng Tiểu Bình vẫn khẳng khái:

- Nhưng người truyền lực tuyệt đối không phải là mụ. Ta không tin mụ!

Lão Đại lên tiếng:

- Chuyện đó sẽ do lão phu đảm đương.

Tiểu Bình cười nhạt:

- Bọn Trưởng Lão Hội của lão cũng vậy thôi, đâu khác gì Môn Chủ của lão! Ta không chấp thuận!

Thạch Quế Trân thờ dãi:

- Nhất định phải có người trút nội lực vào người. Không phải bọn ta thì ai bây giờ?

Tiểu Bình bảo:

- Bạch Phụng cũng biết võ công, cứ để Bạch Phụng truyền nội lực cho ta!

Mụ bật cười:

- Tại người chưa thật sự am hiểu đó thôi. Đâu phải ai cũng có đủ nội lực để làm cho Linh Xà Đơn phát tán Linh Khí? Nhất là Bạch Phụng chỉ có ba phần hỏa hầu về công phu môn.

Tiếng cười của mụ làm cho Tiểu Bình lúng túng. Mãi một lúc sau Tiểu Bình mới có thể lên tiếng, và Tiểu Bình chỉ bừa vào một môn nhân Bạch Cốt Môn đứng cạnh đó:

- Nếu để y trút truyền nội lực thì sao?

Mụ khẽ gật đầu:

- Cũng tạm được. Nhưng có kết quả hay không vẫn cần phải thử qua. Đi!

Mụ nhắc Bạch Phụng lên và thân nhiên đi đầu, dẫn mọi người đến nơi chỉ cách Bạch Cốt Độc Trận không bao xa.

Mụ đưa tay chỉ xuyên qua trận, nơi có một động khẩu lúc nào cũng phảng phất lớp sương vụ mờ ảo:

- Ta biết người có thể một mình vượt qua lớp Độc Phong Tuyết Khí để đào thoát, nhưng ta cũng tin vào nhận định của ta rằng, người sẽ không để Bạch Phụng vì người mà bị liên lụy.

Ta không giấu người một sự thật, đó là ta nghiêm khắc với bản thân ta chừng nào thì cũng tàn độc với người nào trái ý ta chừng nấy.

Đoạn mụ bảo:

- Bạch Lưu, người hãy cùng Tiểu Bình tiến vào giữa vùng Độc Phong Tuyết Khí. Bản nhân hy vọng người biết cách thúc đẩy nội lực vào y và làm cho Linh Khí Hoàn Nguyên được phát tán! Đi đi!

Gã Bạch Lưu chính là nhân vật lúc này đã bị Tiểu Bình chỉ định. Gã có phần hốt hoảng:

- Bẩm Môn Chủ, làm thế nào thuộc hạ biết Linh Khí đã được phát tán?

Mụ đáp:

- Nếu Linh Khí phát tán thì trước tiên chính người sẽ không bị Độc Phong Tuyết Khí gây hại. Còn ngược lại một khi Linh Khí không phát tán, người phải hiểu nguyên nhân đó là vì bản thân người chưa đủ nội lực, người hãy lui ngay và chạy đến Hoàn Nguyên Động để tự hóa giải. Rõ chưa?

Bạch Lưu đương nhiên hiểu rõ, tuy nhiên, sợ thì gã vẫn sợ. Điều này rất dễ nhận ra qua những bước chân rón rén của gã lúc bắt đầu bước vào trong vùng sương mù.

Tiểu Bình đi theo gã. Mũi ngân châm lúc nào cũng đặt ngay phía bên ngoài vùng tâm thất, đề phòng mụ Thạch Quế Trần đột nhiên giở trò!

Nhưng chuyện đó vẫn không xảy ra, chứng tỏ mụ và tất cả bao nhiêu người đương nhiên đang cần sự hợp tác của Tiểu Bình thật.

Việc được thúc đẩy nội lực quả nhiên quá mới lạ đối với Tiểu Bình, nhất là lúc Bạch Lưu đặt một bàn tay vào phía sau lưng Tiểu Bình. Biết rõ Tiểu Bình đang lo sợ, ở bên ngoài mụ lớn tiếng trấn an:

- Người chớ quá lo lắng! Bạch Lưu làm như thế là để thúc đẩy nội lực xuyên qua đại huyết Linh Đài của người. Cần phải bình tâm, cho dù có bất kỳ chuyển biến lạ nào xảy ra cho nội thể người. Hãy bắt đầu đi.

Vậy là lần đầu tiên chính bản thân Tiểu Bình mới có cảm nhận thế nào là nội lực. Vì từ nơi Bạch Lưu đặt tay, một luồng khí nóng chạy thấm nhập và xuyên vào người Tiểu Bình.

Do đó là một cảm nhận quá mới mẻ nên Tiểu Bình thay vì hốt hoảng thì lại thích thú, cố ý dõi theo luồng khí nóng đó sẽ lan tỏa như thế nào, và sau đó sẽ có hiện tượng gì xuất hiện.

Đang âm thầm dõi xem, Tiểu Bình chợt giật mình khi nghe Bạch Lưu đột ngột kêu:

- Không ổn rồi! Môn Chủ! Thuộc hạ có lẽ không chi trì lâu hơn Độc Phong.

Mụ bật kêu:

- Hãy lui mau! Chạy ngay đến Hoàn Nguyên Động.

Bạch Lưu lập tức thu tay về và tắt tả chạy đi!

Vút!

Đang chạy gã chợt hộc lên một tiếng:

- Hự!

Và gã ngã lăn ra đất.

Huych!

Có tiếng mụ Môn Chủ vang lên:

- Bạch Lưu quá kém cỏi! Đến lượt người đó, Bạch Vũ!

Một môn nhân Bạch Cốt Môn liền tung mình lao vào vùng sương vụ, ngay sau mệnh lệnh của mụ Môn Chủ cho Tiểu Bình biết đó chính là Bạch Vũ.

Đến lượt Bạch Vũ đặt tay vào huyệt Linh Đài của Tiểu Bình và một luồng khí nóng lại từ đó xuất hiện thấm xuyên vào người Tiểu Bình.

Nhưng Tiểu Bình bỗng làm cho Bạch Vũ phân tâm:

- Nhìn kìa, toàn thân của Bạch Lưu tại sao cứ khô tóp dần?

Mụ quát âm lên:

- Hãy chú tâm vào việc truyền lực. Phân tâm là chết ...

Đó là lúc Bạch Vũ ngã vật ra - Hự!

Tiểu Bình thêm bàng hoàng khi nhận ra sau Bạch Lưu là đến lượt Bạch Vũ phải uống mạng chỉ vì Độc Phong Tuyệt Khí.

Như hiểu rõ Tiểu Bình đang có tâm trạng như thế nào mụ Thạch Quế Trân vội giải thích:

- Một người thì nội lực chưa đủ hỏa hầu, người thứ hai thì do người phân tâm nên gây tai họa cho y. Thiết nghĩ nếu người thật sự lo cho Bạch Phụng thì hãy chân thành hợp tác, và hãy để một trong Thất Trưởng Lão truyền nội lực cho người.

Miến cưỡng, Tiểu Bình gọi:

- Ta chấp thuận cho lão Tam truyền lực!

Mụ vội hạ lệnh:

- Xin phiền Tam thúc!

Lão Tam tiến vào. Việc thúc đẩy nội lực lại tái diễn.

Và lần này thật sự có kết quả, đến nỗi chính mụ Thạch Quế Trân ở bên ngoài cũng phải reo:

- Có kết quả rồi, Độc Phong Tuyệt Khí đã có dấu hiệu tan biến dần.

Đến Tiểu Bình cũng nhìn thấy như thế. Và Tiểu Bình có thể hiểu tại sao lão Tam đột nhiên cất tiếng cười vang:

- Linh Khí Hoàn Nguyên! Ha ... Ha ... rốt cuộc ta cũng không uống công chờ đợi một ngày như thế này. Ha ... Ha ...

Nhưng sự thể lại diễn ra khác với những gì Tiểu Bình đang cho là hiểu. Luồng khí nóng lão Tam đang trút vào người Tiểu Bình không hiểu sao bỗng hoá thành một luồng khí lạnh như băng khiến Tiểu Bình dù biết là không thể có bất cứ hành động gì làm cho lão Tam phân tâm cũng phải giật nảy người kêu lên:

- Ôi chao ...

Đúng lúc này, mục Thạch Quế Trân ở bên ngoài vụt thét lạnh lạnh:

- Tam thúc dám trở mặt ư? Vậy đừng trách bọn Môn Chủ đây cũng tuyệt tình.

Tiểu Bình vừa kịp nhìn thấy mục Môn Chủ từ bên ngoài lao vào như cơn lốc thì toàn thân bỗng rùng bắn lên một lượt, như thể không chịu nổi sức lạnh giá đang lan tỏa cực nhanh khắp thân Tiểu Bình từ luồng khí cực lạnh do lão Tam vẫn tiếp tục trút vào.

Và diễn biến xảy ra thật nhanh. Tiểu Bình vụt hiểu tất cả, khi mắt chỉ nhìn thấy vẻ mặt phần nộ chưa từng có của mục Môn Chủ, còn tai thì nghe mục bật rít lên từng hồi qua hai hàm răng đang nghiến vào nhau:

- Người đã bắt nghĩa thì có sao ta lại không bắt nhân. Đỡ!

Một luồng cuồng phong uy mãnh chợt xuất hiện từ giữa lòng bàn tay đang rải ra của mục, cuộn thẳng về phía Tiểu Bình. Mục kích cảnh này và nhất là sắc mặt cực kỳ hung dữ của mục, tất cả đã tạo cho Tiểu Bình một nỗi kinh hoàng không thể tả. Và bấy nhiêu đó vậy là đủ cho Tiểu Bình chợt ngã vật ra hôn mê, hoàn toàn không còn một chút nhận thức nào nữa ...

Hồi 10

Làm Kế Ác Nhân

Mục Thạch Quế Trân vẫn đang cố thuyết phục Tiểu Bình:

- Được rồi, chúng ta hãy thẳng thắn với nhau. Không sai, ta và toàn thể môn nhân Bạch Cốt Môn cần phải xuất thế, cần phải thoát khỏi chỗ quỷ quái này, nơi trước kia tiền nhân của bọn ta vì muốn trốn tránh nhiều kẻ thù phải mạo hiểm xông vào đây hầu tìm cho bằng được một sinh lộ giữa muôn ngàn tử lộ. Ta không việc gì phải giấu người, đúng như người đoán, bọn môn đã không xuất thế thì thôi, một khi đã xuất thế thì máu sẽ nhuộm khắp giang hồ, thầy người sẽ ngã như rạ. Và những người sẽ bị bọn môn tầm thù chắc chắn phải là hạng đáng chết cả trăm lần, bởi họ từng có những hành vi tương tự như lão thất phu Tam thúc của ta.

Nói đến đây, giọng của mục chợt nhẹ lại và mục hỏi Tiểu Bình:

- Người là hạng người suýt bị lão lấy mạng, nếu sau này có cơ hội người giết hay không giết lão để báo thù?

Tiểu Bình cảm thấy khó trả lời, bèn đưa mắt nhìn qua Bạch Phụng hiện đang ngồi ngay bên cạnh mục Thạch Quế Trân và cũng là ngay bên cạnh Tiểu Bình. Tiểu Bình cất tiếng hỏi:

- Đệ vẫn chỉ tin ở một mình tỷ. Tỷ hãy nói đi, có phải Tam lão thúc suýt lấy mạng đệ?

Và lão thực hiện bằng cách nào, sao đệ không phát hiện?

Ngay từ lúc được mục Thạch Quế Trân đưa vào đây để gặp lại Tiểu Bình, tuy Bạch Phụng chưa một lần lên tiếng nhưng như thế không có nghĩa là nàng vẫn còn bị mục khổng chế huyết đạo. Trái lại, Bạch Phụng đã trở lại bình thường, đã được mục giải khai huyết đạo từ lâu và nàng có thể tùy nghi cử động hoặc mở miệng để cùng Tiểu Bình đối thoại.

Bạch Phụng rót cuộc cũng lên tiếng, sau một lúc ngẫm nghĩ:

- Đệ hãy nghe rõ từng lời của tỷ, vì đây là những lời dù tỷ không muốn nói cũng phải nói cho đệ hiểu. Tỷ vẫn rất căm hận ... người đã nhốt tâm giam tỷ vào Lãnh Phong Động, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Đệ suýt bị mất mạng không phải là do ai khác, mà chính là lão thất phu Tam lão thúc đã cố tình đưa vào người đệ cùng một lúc hai loại chân khí đối nghịch nhau. Và hậu quả là đệ, nói theo thuật ngữ của giới giang hồ thì đệ đã bị hiện tượng chân khí nghịch hành gây ra tai họa. Và nếu cũng nói theo thuật ngữ của giới giang hồ thì tai họa này dù có nhẹ cũng làm cho đệ mang thương tích suốt đời, còn nặng hơn gọi là tẩu hỏa nhập ma, thì đệ chỉ còn mỗi cách là chờ chết.

Nói đến đây Bạch Phụng bỗng thở dài:

- Môn Chủ lần này không hề đối gạt đệ. Người hại đệ chính là lão thất phu đề tiện kia.

Còn Môn Chủ lúc phát chưởng như đệ bảo là đệ có nhìn thấy thì đó là người phát chưởng để trừng trị kẻ manh tâm phản bội, kẻ định thoát đi một mình và ngăn mọi người cùng thoát bằng cách cố tình hạ sát đệ.

Tiểu Bình đưa mục quang qua nhìn mục Môn Chủ:

- Chân khí nghịch hành? Tẩu hỏa nhập ma? Tuy ta không hiểu chút nào về những cách gọi này nhưng thôi được, ta tạm tin mục lần này. Mục muốn gì ở ta?

Mục Thạch Quế Trân vẫn nhẹ giọng:

- Người vẫn chưa đáp câu hỏi của ta. Người sẽ hành động thế nào nếu sau này có cơ hội đối mặt lão thất phu Tam thúc?

Tiểu Bình hỏi ngược lại:

- Mục muốn nói dù mục đã cố ngăn cản, cố trừng trị kẻ manh tâm phản bội nhưng rốt cuộc lão vẫn thoát?

Mục bộc lộ sự độc ác của mục:

- Lão đã gặp may. Vì đúng vào lúc ta phát hiện lão có mưu đồ bất lợi cho bọn ta và cho cả người, lão đã vội bỏ chạy, nhân khi Độc Phong Tuyết Khí tạm thời bị Linh Khí Hoàn Nguyên phát tán từ người hóa giải. Nhưng ta có thể đoán chắc một điều, lão sẽ không có may mắn lần thứ hai.

Tiểu Bình lại hỏi:

- Nghĩa là mục sẽ không tha cho lão nếu mục thật sự có cơ hội tìm thấy lão?

Mục chợt hiểu:

- Ý của người là sẽ giúp bọn ta vượt qua Độc Phong Tuyết Khí nếu ta hứa báo thù hộ người?

Tiểu Bình cười lạt:

- Và mục phải lập trọng thệ sẽ để ta và Phụng tỷ hoàn toàn bình yên, cho dù bọn ta có lưu lại đây vĩnh viễn hay đến lúc nào đó, nếu cao hứng bọn ta cũng sẽ xuất thế như mục?

Mụ liền gật đầu:

- Đối với ta, ngươi và Bạch Phụng chỉ là một trong nhiều phương thế giúp bọn môn thoát hiểm. Ta cần gì hại bọn ngươi một khi bọn ta đã an toàn vượt thoát Độc Phong Tuyệt Khí?

Được, ta hứa.

Tiểu Bình nhòm người ngồi dậy và lắc đầu:

- Mụ không thể hứa suông như thế. Mụ phải lập trọng thệ ta mới tin.

Mụ kinh ngạc:

- Ngươi đã có thể cử động? Hiện trạng chân khí nghịch hành đã không còn tồn tại trong ngươi?

Tiểu Bình quát mắt:

- Mụ không được nói lảng sang chuyện khác. Mụ có lập thệ hay không nào?

Mụ chợt nhắm mắt lại và hít vào một hơi thật dài. Để sau đó, lúc mụ chịu mở mắt, mụ trịnh trọng lập thệ:

- Ta, Thạch Quế Trân, xin phát thệ. Nếu ta hoặc người nào đó là môn nhân bọn môn được ta ra lệnh hãm hại Bạch Tiểu Bình hay Bạch Phụng thì ta và Bạch Cốt Môn mãi mãi bị diệt vong, sống không chỗ dung thân và chết thì tử vô địa táng.

Đoạn mụ mỉm cười với Tiểu Bình:

- Như thế có được chưa?

Tiểu Bình nhìn Bạch Phụng:

- Phụng tỷ tin bao nhiêu phần?

Bạch Phụng thở dài:

- Hơn mười bảy năm được Môn Chủ cứu mang chăm sóc, tỷ chưa lần nào biết có trường hợp như thế này. Tỷ nghĩ có thể tin vào lời trọng thệ của Môn Chủ.

Tiểu Bình thở ra nhẹ nhõm, vội đặt tiếp câu hỏi thứ hai cho mụ họ Thạch:

- Kinh văn Vô Vi ...

Mụ hiểu rất nhanh và đáp ngay, không chờ Tiểu Bình hỏi dứt lời:

- Trong Trường Lão Hội bảy người, Lục thúc của ta được thiên phú cho trí nhớ khác thường. Do vậy nhờ sự sắp đặt của ta, ngươi vì làm mưu nên đã tự nguyện đọc ra toàn bộ kinh văn Vô Vi, trong khi đó Lục thúc thì đã nấp sẵn ở gần đó. Và lẽ đương nhiên Lục thúc đã ghi nhớ trọn vẹn kinh văn Vô Vi.

Tiểu Bình ngẩn người:

- Chỉ nghe một lần là thuộc, quả là người thông minh tuyệt đỉnh.

Mụ lắc đầu bảo:

- Nhớ rất nhanh thì có, chứ thông minh tuyệt đỉnh thì không. Trên đời này làm gì có người thập toàn?

Tiểu Bình gật gù và hỏi lại:

- Vậy còn đồ hình Vô Vi?

Mụ thờ dài:

- Giữa kinh văn Vô Vi và đồ hình như không có mối liên quan. Từ điều này có thể tạm kết luận, đối với bọn ta hoặc đối với Triệu Thạch Liễu, kinh văn Vô Vi kể như vô dụng!

Tiểu Bình mới vỡ lẽ:

- Vì thế mụ mới dám dùng kinh văn vô dụng để cùng Triệu Thạch Liễu trao đổi?

Mụ thừa nhận:

- Võ học của bốn môn là quá đủ cho bọn ta báo thù. Ta sẵn sàng đánh đổi tất cả miễn sao có được người và nhờ người mà bọn ta được thoát.

Tiểu Bình bất chợt hít vào một hơi thật dài:

- Mụ muốn ta làm gì để giúp mụ?

Mụ cười nhẹ:

- Vốn dĩ ta đã có chủ ý, nhưng vì người dường như không bị chân khí nghịch hành nên chủ ý đó đương nhiên phải có thay đổi. Nhưng điều tiên quyết là ta vẫn muốn hỏi ở người một số điều.

Tiểu Bình hoài nghi:

- Việc gì mụ phải phí công! Ta ...

Mụ phải xua tay ngăn lại:

- Ta khó có thể giải thích cho người hiểu. Cho dù là vị tất người có chịu tin ta. Sao người không để Bạch Phụng giải thích cho người hiểu?

Tiểu Bình nhìn Bạch Phụng và liền nghe Bạch Phụng giải thích:

- Môn Chủ nói không sai. Vì nếu đệ thật sự bị hiện tượng chân khí nghịch hành, để giúp đệ hoàn toàn khôi phục cần phải có một phương cách thích hợp. Nhưng nay hiện tượng đó không còn nữa thì biện pháp cũng phải khác đi. Để tránh những hậu quả khó lường là hậu quả về phía đệ, đệ phải thành thật đáp lại những gì Môn Chủ hỏi.

Tiểu Bình gật đầu:

- Vậy thì được, đệ sẽ đáp nếu có thể đáp.

Mụ họ Thạch liền hỏi:

- Trước hết ta muốn biết lúc người sắp ngất đi vì lão thất phu cùng một lúc thúc đẩy hai loại chân khí đối nghịch nhau, người đã có cảm giác như thế nào?

- Thoạt đầu là nóng, sau đó là lạnh!

Mụ lại hỏi:

- Vậy người có cảm thấy nôn nao khó chịu như bên trong người có một lực nào đó chực trào lên?

- Điều này ư? Không có!

Mụ kêu:

- Không có? Người chắc chắn?

- Chắc chắn!

Mụ hoài nghi:

- Vậy tại sao ngươi lại ngất?

Tiểu Bình lắc đầu:

- Ta không biết! Tuy nhiên ...

- Sao?

Tiểu Bình ngượng ngịu:

- Ta đã bị ngất như thế này không phải chỉ có một hai lần. Và thật kỳ lạ, hễ lần nào ta gặp phải tình thế làm cho ta quá khiếp sợ, không hiểu sao ta cứ ngất đi, có thể nói rõ hơn là ta cứ luôn phải chết khiếp vì sợ.

Mụ phì cười:

- Ngươi muốn nói ngươi không có đờm lược bằng người?

Tiểu Bình tuy đỏ mặt vì thẹn nhưng vẫn cố biện bạch:

- Trước kia ta đâu có như thế này? Ta vốn rất dạn dĩ, dù đang nửa đêm có bất ngờ gặp quỷ dữ ta cũng không biết sợ là gì. Và đây là điều khiến ta rất băn khoăn, đến nỗi ta phải nghĩ đó là chuyện có liên quan đến chiếc lá quái quỷ gì đó mà một nhân vật dơ bẩn lừa ta, buộc ta phải ngậm vào miệng.

Mụ kinh nghi:

- Chiếc lá nào? Ai là nhân vật dơ bẩn? Sao nhân vật đó bắt ngươi phải ngậm chiếc lá đó? Chuyện xảy ra từ lúc nào?

Tiểu Bình cứ lắc đầu quảy quảy:

- Đó là một chiếc lá khô, nhỏ và có sắc tím. Còn người đó là ai, tại sao bắt ta ngậm chiếc lá vào miệng thì ...

Mụ chợt kêu khe khẽ:

- Nghe rất giống như Tử Diệp Thảo, có tác dụng bồi nguyên và làm cho thân thể trở nên Bách Độc Bất Xâm. Nhưng nếu bảo chỉ vì Tử Diệp Thảo mà ngươi gặp phải hiện trạng cứ ngất đi thì hoàn toàn không đúng.

Tiểu Bình thở dài:

- Nếu là vậy, hóa ra ta đã ngờ sai cho nhân vật nọ?

Mụ lắc đầu:

- Đúng hay sai thì trừ phi ngươi gặp lại nhân vật đó và hỏi cho mình bạch. Còn bây giờ ta muốn được thăm dò qua khắp kinh mạch của ngươi.

Tiểu Bình ngơ ngác:

- Thăm dò kinh mạch? Là sao?

Bạch Phụng chợt cười, đó là lần đầu tiên Tiểu Bình thấy Bạch Phụng cười lại, kể từ khi nàng bị đưa vào Lãnh Phong Động.

- Cũng không có gì to tát lắm đâu. Nếu đệ có luyện công qua ắt phải biết việc thăm dò kinh mạch chỉ là chuyện bình thường, mục đích là tìm hiểu xem trong người đệ có chỗ nào bất ổn hay không. Đệ chớ quá lo ngại.

Tiểu Bình liền gật đầu với mụ Thạch Quế Trân:

- Nếu Phụng tỷ đã bảo như vậy, mụ muốn thăm dò thì cứ thăm dò!

Cách mụ thăm dò làm khuôn mặt Tiểu Bình cứ bưng bưng đờ, vì mụ đẳng nào cũng là nữ nhân vậy mà mụ cứ dùng tay sờ mó khắp hết mọi chỗ trên người Tiểu Bình.

Tuy vậy, lúc Tiểu Bình chuẩn bị nói ra lời phản bác thì mụ chợt lẩm bẩm:

- Quả nhiên tất cả đều nguyên vẹn, thông suốt. Chẳng lẽ lão thất phu chưa kịp hại y?

Một lần nữa Tiểu Bình định lên tiếng hỏi thì nghe mụ căn dặn:

- Được rồi, vì người không có chỗ nào bị ngưng trệ trong kinh mạch nên người phải lưu tâm, cố ghi nhớ những gì ta sắp sửa chỉ điểm. Đây là đại huyết Đan Điền, một trong hai vị trí tương hội của Đốc, Nhâm nhị mạch và cũng là điểm khởi đầu, đồng thời là kết thúc cho việc dẫn lưu nội nguyên. Người nhớ chưa?

Thấy Tiểu Bình lộ vẻ ngơ ngác như không hiểu, Bạch Phụng ứng tiếng:

- Môn Chủ cần phải truyền thụ cách thức dẫn lưu chân nguyên cho đệ. Hãy ghi nhớ cho kỹ và đừng để bất kỳ sai sót nào, đó chính là phần việc của đệ.

Tiểu Bình gật đầu:

- Đệ hiểu rồi. Đại huyết Đan Điền là một trong hai vị trí tương hội của nhị mạch Nhâm Đốc. Điểm xuất phát chân nguyên, cũng là điểm kết thúc. Đúng chưa?

Mụ khen:

- Người ghi nhớ rất nhanh, khá lắm! Còn đây là các huyết ở Đốc mạch gồm Khí hải, Cơ tuyền ...

Cứ như thế mụ họ Thạch tuần tự chỉ điểm cho Tiểu Bình từng bộ vị của các huyết đạo, một việc rất cần thiết cho dẫn lưu chân nguyên.

Sau đó mụ bảo:

- Để người có thể phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên, đương nhiên vẫn cần có người thúc đẩy nội lực vào người. Để ta thực hiện thì Trưởng Lão Hội qua hành vi của lão Tam không tin ta. Còn ngược lại ta cũng cảm thấy không thể nào tin bất kỳ ai trong họ. Do đó, sau khi thương nghị bọn ta đã quyết định là mỗi người sẽ trút truyền cho người khoảng năm năm công phu tu vi. Với sáu người truyền lực thì người kế như có được xấp xỉ ba mươi năm công lực, đủ cho người tự vận công làm cho Linh Khí Hoàn Nguyên phát tán. Và để có một kết quả thật mỹ mãn, tất cả bọn ta đều chỉ tin vào một mình người. Rằng người sẽ giữ lời, và dùng Linh Khí Hoàn Nguyên để giúp bốn môn có cơ hội xuất thế. Chỉ cần người thực hiện đúng như lời, ta hứa ta cũng sẽ giữ lời đã lập trọng thệ cùng người lúc nãy. Người nghĩ sao?

Bạch Phụng kêu lên:

- Phương pháp này rất hay, vô hình chung Bình đệ được hưởng lợi ngoài ý muốn. Đệ sẽ có công lực sánh bằng người đã khổ luyện ngoài ba mươi năm, đệ sẽ là cao thủ trên giang hồ.

Đệ nhận lời đi!

Bạch Phụng mừng, bấy nhiêu đó là đủ cho Tiểu Bình đáp ứng:

- Được, ta hứa!

Mụ bật cười:

- Chư vị thúc bá đã nghe rồi chứ? Mời chư vị cùng xuất hiện cho, bản nhân đã thuyết phục y xong rồi.

Năm lão nhân cùng xuất hiện, chứng tỏ ngay từ đầu họ đã sẵn có mặt ở chỗ khuất và đã nghe tất cả.

Lão Đại hắng giọng:

- Ta đã không làm khi vãn tín nhiệm người như từ thuở nào đã tín nhiệm. Người thật xứng danh là Môn Chủ bốn môn, sẽ làm cho bốn môn phát dương quang đại.

Đoạn lão nhìn Tiểu Bình:

- Bọn ta sẽ lần lượt trút truyền nội lực cho người. Phần của người là cứ theo cách Môn Chủ đã chỉ điểm mà quy hoàn toàn bộ chân nguyên về Đan Điền. Nhớ chưa?

Tiểu Bình cười khinh khỉnh:

- Đâu có gì mà không nhớ được? Nhưng ta sẽ không bao giờ xem đây là đại ân, cần phải ghi nhớ hoặc báo đáp.

Mụ Thất lão cô cô cười lạnh:

- Ngược lại bọn ta cũng không hề cảm kích người, cho dù nếu không có người bọn ta vẫn phải giam mình mãi mãi ở chốn này.

Tiểu Bình hừ nhẹ:

- Rất minh bạch! Ta cũng thích như thế! Hãy bắt đầu đi, nếu tất cả đã sẵn sàng.

Mụ Thạch Quế Trân bảo:

- Phiên Đại bá tiến hành đầu tiên cho! Cứ như thế tuần tự đến người cuối cùng cũng sẽ là tiểu diệt.

Lão Đại tiến đến đặt một tay lên đỉnh đầu Tiểu Bình, đó lại đại huyết Bách hội như Tiểu Bình vừa được mụ Môn Chủ buộc phải chỉ điểm.

Lão Đại hắng giọng:

- Hãy chú tâm, ta bắt đầu đây! Nào!

Một luồng khí nóng liền xuất hiện, xuyên từ huyết Bách Hội đến Đan Điền Tiểu Bình, và theo sự dẫn lưu của chính Tiểu Bình.

Lão Tứ, lão Ngũ, lão Lục rồi đến lượt Thất lão cô cô cũng phải truyền nội lực cho Tiểu Bình.

Người truyền lực sau cùng là mụ Thạch Quế Trân. Mụ mỉm cười khi cổ tình dùng tay thăm dò lại kinh mạch Tiểu Bình một lần nữa:

- Tất cả đều tuần thủ, tốt lắm. Bản thân người hiện đã có hai mươi lăm năm công phu tu vi. Giờ thì đến lượt ta, hãy mau mau tiếp nhận.

Từ tay mụ liền có một luồng khí nóng xuyên vào người Tiểu Bình. Tuy nhiên luồng khí đó so ra không nóng bằng những luồng khí do năm lão nhân lúc nãy đã truyền, và Tiểu Bình nghĩ đó là vì mụ kém niên kỷ nên nội lực mụ không bằng.

Đến khi mụ thu tay về, Tiểu Bình nghe mụ bảo:

- Ta đã cho Bạch Phụng dùng độc. Còn đây là giải dược ta trao cho người. Nhưng người không thể giao lại giải dược cho Bạch Phụng ngay lúc này, mà phải sau khi người vận công hóa giải Độc Phong Tuyết Khí để tất cả bọn ta tuần tự vượt qua. Có lẽ người không trách vì thấy ta cần phải cẩn trọng?

Tiểu Bình thu nhận giải dược và cười gượng:

- Cầm tắc thì vô ưu. Bài học này của mụ có lẽ sẽ giúp ta rất nhiều sau này.

Mụ vẫn mỉm cười:

- Vô độc bất trượng phu. Người cũng cần học thêm điều này nếu sau này muốn dương danh thiên hạ. Đi thôi!

Đàn ông phải để lại Bạch Phụng một mình, Tiểu Bình tiến bước đi theo bọn họ!

Mụ dừng lại và đưa mắt nhìn vào vùng có sương vụ mờ mờ:

- Người cứ tiến đến quãng giữa, vận công và cứ giữ như thế một khi phát hiện làn sương vụ từ từ tan đi. Cho đến lúc ta vượt qua, ta sẽ là người cuối cùng, thì người có thể tùy nghi hành động. Muốn lưu lại đây cũng được, muốn cùng Bạch Phụng bỏ đi cũng không sao.

Hãy thực hiện đi.

Mệnh lệnh của mụ có phần nào làm cho Tiểu Bình bất phục. Tuy nhiên điều gì đã hứa là đã hứa, Tiểu Bình cũng học thêm chữ nhẫn ở mụ, thản nhiên làm theo lời mụ.

Phần việc sau đó quả nhiên diễn ra suông sẻ, làn sương vụ tan dần và bọn họ đã từ từ vượt qua cho đến người cuối cùng là mụ họ Thạch.

Mụ đi ngang qua chỗ Tiểu Bình và cười độc ác:

- Theo ta, tội của người làm cho môn môn mất đi một báu vật hãn thế là Chu Quả, cho dù Chu Quả mất vào lúc chưa đến kỳ phát sinh công năng, diệu dụng thì tội vẫn là tội. Ta là Môn Chủ Bạch Cốt Môn đâu thể tha thứ cho người?

Vừa thoáng thấy mụ dừng lại Tiểu Bình đã cảm nhận ngay là có chuyện bất ổn. Thế cho nên việc Tiểu Bình ngưng ngay việc vận công và dừng hẳn việc phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên là hành động được Tiểu Bình cố ý thực hiện.

Phát giác làn sương vụ đã tan biến giờ lại tái hiện dần, mụ họ Thạch giận dữ:

- Súc sinh tạp chủng đáng phải chết! Hãy xem chưởng của ta!

Bùng!

Toàn thân Tiểu Bình chấn động và thật sự gục xuống như một thân cây đã mục rỗng đến kỳ đổ ụp xuống.

Huych!

Phải thật lâu sau đó, một thanh âm mơ hồ chợt vọng đến tai, giúp nhận thức của Tiểu Bình dần dần quay trở lại.

- Bình đệ ... Bình đệ có nghe ta gọi không? Ta là đại ca của đệ đây, Đoan Mộc Ngũ đây. Tiểu Bình cố mở dần hai mắt, hình ảnh của Bạch Phụng đang ở ngoài vùng sương vụ chợt lọt vào mục quang của Tiểu Bình.

Bạch Phụng có lẽ đứng như thế đã lâu, qua dáng đứng xiêu vẹo và lão đạo của nàng, Tiểu Bình đoán như thế.

Ở phía bên kia vùng sương vụ lại có tiếng Đoan Mộc Ngũ tiếp tục vang lên:

- Bình đệ mau tỉnh lại đi! Sao đệ cứ nằm mãi trong vùng độc khí? Nguy lắm, đệ có biết không?

Tiểu Bình tỉnh lại hoàn toàn. Thế nhưng, lúc lên tiếng Tiểu Bình mới biết bản thân vừa trải qua một cơn ác mộng dài và trong cơn ác mộng Tiểu Bình mơ thấy bản thân đã bị

mụ Thạch Quế Trân hành hạ độc ác, làm cho thân thể Tiểu Bình đau như dằm, tưởng phải chết đi.

Và sự thật vẫn là sự thật, Tiểu Bình lên tiếng thật khó khăn:

- Đại ca đó ư? Sao đại ca không vào đây với đệ? Đây nào phải vùng độc khí như đại ca nói?

Đoan Mộc Ngũ vẫn đứng ở ngoài xa:

- Không phải vùng độc khí là không phải đối với đệ mà thôi. Bằng không bọn Bạch Cốt Môn đâu phải chịu giam hãm ở trong đó suốt một trăm năm qua?

Tiểu Bình vụt vỡ lẽ:

- Đại ca có nhắc đệ mới nhớ. Quả thật đây là nơi đại ca không thể vào, trừ phi đệ phải vận công cho Linh Khí Hoàn Nguyên phát tán thì đại ca mới có thể vào!

Đoan Mộc Ngũ tỏ ra lo lắng:

- Vậy thì đệ mau mau vận công, nhìn thấy đệ như vậy đại ca thật lo lắng mà không biết làm gì giúp đệ!

Tiểu Bình từ từ nhòe dãi:

- Nhưng thân thể đệ rất đau, có lẽ ngay lúc này chưa thể vận công.

Giọng nói của Đoan Mộc Ngũ lại thêm khẩn trương:

- Đệ phải miễn cưỡng vận công thôi. Đại ca cần phải vào đó giúp đệ, giúp luôn vị cô nương kia, dường như đã bị nhiễm phải độc khí!

Lời của Đoan Mộc Ngũ làm cho Tiểu Bình tỉnh ngộ:

- Đại ca muốn ám chỉ Bạch Phụng! Nguy tai, Phụng tỷ đã bị mụ Môn Chủ Bạch Cốt Môn hạ độc, chỉ có giải được đệ đang giữ trong người mới có thể giúp Phụng tỷ giải độc!

Đại ca chớ quá nôn nóng, đệ phải giúp Phụng tỷ trước, sau sẽ nghĩ cách giúp đại ca vào!

Dứt lời, Tiểu Bình cố loạng choạng chạy về phía Bạch Phụng.

Đúng lúc đó Bạch Phụng khuỵu xuống, khiến Tiểu Bình chỉ kịp đỡ nàng vào tay nếu không muốn Bạch Phụng phải va mạnh vào đất.

Có tiếng Đoan Mộc Ngũ réo gọi bên ngoài, nhưng do Tiểu Bình đang vội, đang cố cho Bạch Phụng dùng giải được nên nào có lưu tâm đến lời Đoan Mộc Ngũ đang nói.

Và hậu quả đã xảy ra, Bạch Phụng tuy tỉnh lại nhưng sắc mặt cứ nhợt nhạt một cách kỳ lạ:

- Tỷ đau lắm! Như Bình đệ vừa cho tỷ dùng giải được? Nhưng sao giải được lại làm cho tỷ đau đớn như thế này? Ôi chao ...

Tiểu Bình càng thêm kinh tâm khi nghe Đoan Mộc Ngũ từ ngoài năm trượng gào toáng lên:

- Sao ta đã dặn mà đệ vẫn miễn cưỡng cho nàng dùng giải được của mụ ác ma trao? Mụ đã muốn hại đệ, có gì mụ lại trao giải được thật cho đệ? Và cho dù có là giải được thật đi nữa thì mụ cũng đã liệu trước cả rồi. Giải được đó sẽ biến thành độc được do đệ đã nằm quá lâu trong vùng độc khí. Chính độc khí đó đã biến giải được thành độc được! Đệ đã làm mưu của mụ rồi!

Tiểu Bình bàng hoàng kêu lên:

- Đại ca có dặn đệ rồi ư? Chao ôi, sao đệ lại vô tâm thế này? Đệ đã hại Phụng tử rồi!

Đệ phải làm gì đây, đại ca?

Đoan Mộc Ngũ bảo:

- Ta không thể giúp đệ nghĩ kế nếu chưa có cơ hội chạy qua vùng độc khí! Đệ còn chần chờ gì nữa!

Chợt hiểu tình thế đã đến lúc khẩn trương, Tiểu Bình bèn quay trở lại vùng sương vụ:

- Đệ sẽ cố vận công nhưng không thể chi trì đủ lâu như đại ca nghĩ! Đại ca phải thật nhanh mới được!

- Ta hiểu rồi, đệ không cần phải dặn! Nào, bắt đầu đi!

Tiểu Bình vận công và thế là Tiểu Bình lần đầu tiên biết thế nào là tâm trạng nôn nao, như có một lực nào đó ở bên trong người cứ chực trào dâng mà mặt Thạch Quế Trân từng hồi.

Tuy vậy, làn sương vụ cũng bị tan biến trong một thời gian ngắn, đủ cho Đoan Mộc Ngũ dùng khinh thân pháp lao vút qua:

- Được rồi! Đệ cũng phải lui mau! Nào!

Vút!

Tiểu Bình vội chạy theo Đoan Mộc Ngũ, làm cho lớp sương vụ lúc tái hiện cứ khép dần và đuổi theo ngay phía sau cả hai!

Đến chỗ Bạch Phụng, Tiểu Bình ngã lăn ra ngất lịm ...

Hồi 11

Thù Nhân Hay Bằng Hữu

Tiếng kêu của Bạch Phụng làm Tiểu Bình tỉnh lại:

- Bình đệ ...! Bình đệ ...!

Và vừa tỉnh lại, câu đầu tiên Tiểu Bình hỏi là:

- Phụng tử vẫn bình an? Là Đoan Mộc Ngũ đại ca đã giúp tử hoá giải chất độc?

Bạch Phụng chợt lắc đầu:

- Khắp người tử vẫn cảm thấy đau đớn, nào có ai giúp tử giải độc?

Tiểu Bình nhòm người ngồi dậy và đưa mắt nhìn quanh:

- Vậy Đoan Mộc Ngũ đại ca đâu! Có lẽ nào đại ca vì bị nhiễm Độc Phong Tuyệt Khí nên hiện giờ đang tìm nơi chữa trị?

Bạch Phụng thở dài:

- Có phải Đoan Mộc Ngũ là người mà đệ vừa giúp y vượt qua Độc Phong Tuyệt Khí? Y vẫn bình ổn, tử vì chưa hôn mê nên hoàn toàn nhìn thấy y ngay sau đó chạy thẳng vào trong.

Xem ra y đến đây là có chủ đích. Lời y hứa giúp tỷ hóa giải chất độc chỉ là lời dối trá, để chớ quá tin y.

Tiểu Bình lập tức phản bác, bênh vực Đao Mộc Ngũ:

- Đại ca của đệ không phải là hạng người như tỷ vừa đề quyết. Có thể đại ca đang giúp đệ bằng cách chạy thẳng vào trong và cố tìm cho bằng được giải dược cho tỷ. Còn như không phải thì có lẽ đại ca đã chạy đến Hoàn Nguyên Động, cho thấy đại ca ít nhiều gì cũng bị nhiễm Độc Phong Tuyết Khí cần phải hóa giải.

Bạch Phụng cười gượng:

- Tỷ thật chưa thấy ai như đệ, vẫn cứ luôn tin người và một khi đã tin thì không cần suy xét hơn thiệt. Đến lúc bị người hãm hại thì đệ có nhận ra cũng quá muộn.

Tuy biết Bạch Phụng muốn ám chỉ và so sánh Đao Mộc Ngũ với Thạch Quế Trân, người vừa gây hậu quả nghiêm trọng cho Tiểu Bình và Bạch Phụng, nhưng Tiểu Bình vẫn khư khư với ý nghĩ sẵn có. Tiểu Bình bảo:

- Còn tỷ thì khi bị người hại một lần liền tỏ ra quá đa nghi, hễ thấy ai có hành vi khó hiểu lập tức nghi ngờ người đó. Đệ rất tin ở Đao Mộc Ngũ đại ca.

Tiểu Bình vừa dứt lời, thanh âm của Đao Mộc Ngũ bỗng sang sảng vang lên:

- Bình đệ không những là hảo đệ đệ của đại ca mà còn là tri âm tri kỷ của Đao Mộc Ngũ này. Không sai, từ này giờ đại ca đã bỏ công tìm giải dược cho Bạch Phụng cô nương.

Tuy không có kết quả nhưng đại ca cũng chưa đến nỗi quay lại tay không. Bình đệ hãy xem đại ca tìm thấy vật gì đây?

Tiểu Bình và Bạch Phụng cùng đưa mắt nhìn về phía phát thoại. Cả hai đều thấy Đao Mộc Ngũ đang tỏ ra hớn hờ với một nhánh lá cây trên tay và đeo theo nhánh đó là một quả cây đang thời kỳ ửng đỏ.

Bạch Phụng chợt kêu lên:

- Các hạ đã kịp thời đến Bạch Cốt Đình và phát hiện nơi có loài cây Chu Quả này sinh trưởng?

Tiểu Bình vỡ lẽ cũng kêu lên:

- Đại ca muốn nói Phụng tỷ sẽ được hóa giải chất độc nhờ vào Chu Quả này? Phải chăng lệnh sư cũng bị kẻ thù hạ độc và đại ca nhờ lần đó đắc thủ Chu Quả nên lệnh sư cũng đã khôi phục?

Bạch Phụng vội quay nghiêng đầu nhìn Tiểu Bình:

- Hóa ra đây là người mà hơn một năm trước đã cùng Bình đệ lập kế, chiếm đoạt mất một quả Chu Quả, vốn là bảo vật của môn môn! Thảo nào y biết rõ nơi có loài Chu Quả này sinh trưởng?

Đao Mộc Ngũ mỉm cười:

- Mỗ thật toại nguyện vì sau cùng cũng tìm thấy một người thật sự am hiểu về loài Chu Quả này để giải thích cho mỗ một vài điều nghi vấn. Chẳng hay cô nương có vui lòng chỉ giáo?

Tiểu Bình ngạc nhiên:

- Kìa, đại ca, Phụng tử đang rất cần hoá giải ngay chất độc, sao đại ca không dùng Chu Quả giải độc cho Phụng tử trước, sau đó muốn hỏi gì Phụng tử cũng đâu chậm?

Bạch Phụng lộ vẻ sợ hãi:

- Dùng Chu Quả như thế này để giải độc là không được. Tử chưa muốn biến bản thân thành một loại người không ra người quỷ không ra quỷ.

Đoan Mộc Ngũ chột nghiêm mặt:

- Xem ra cô nương biết rất rõ tác dụng của loại Chu Quả này? Xin được thỉnh giáo, một người đã lỡ dùng Chu Quả và phải biến thành loại người như cô nương vừa nói, liệu phải làm thế nào để hóa giải?

Tiểu Bình càng nghe càng ngạc nhiên, vội kêu:

- Đại ca muốn nói lệnh sư đã biến thành ...

Đoan Mộc Ngũ đáp lại thật thương tâm:

- Không sai, gia sư từng bị kẻ thù hạ độc thủ và theo người chỉ điểm thì cần phải có Chu Quả mới hy vọng gia sư bình phục. Thế nhưng bao tâm huyết của đại ca và đệ một năm trước chỉ đưa đến một kết quả thảm hại. Từ khi Đoan Mộc Ngũ ta cho gia sư dùng Chu Quả, không hiểu sao gia sư bỗng hóa thành người nửa ngây nửa cuồng, và khắp thân thì cứ trướng phình nứt nẻ, toát ra mùi hôi thối không thể chịu được.

Đoan Mộc Ngũ nhìn Bạch Phụng:

- Mong cô nương tận tình chỉ giáo, bệnh trạng của gia sư có cách nào hóa giải?

Thay vì đáp, Bạch Phụng chột cất vắn ngược lại Đoan Mộc Ngũ:

- Chẳng hay lệnh sư là nhân vật như thế nào? Lai lịch ra sao? Vì lẽ gì bị kẻ thù hạ độc thủ đến phải cần Chu Quả mới mong bình phục?

Đoan Mộc Ngũ mỉm cười thật thản nhiên:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì cô nương từ lúc bé cho đến giờ vẫn chưa một lần rời Bạch Cốt Cốc? Giả như tại hạ nói rõ lai lịch gia sư, liệu cô nương có chút nhận thức nào về diện mạo cũng như bao đối thủ của lệnh sư?

Bạch Phụng cười nhạt:

- Nói là bốn phận của các hạ nếu các hạ quả là người thật tâm, đúng như lời Bình đệ tán dương các hạ. Còn như các hạ không muốn nói thì thôi, Bạch Phụng này cũng không miễn cưỡng.

Đoan Mộc Ngũ gật gù:

- Ý cô nương muốn nói đó là điều kiện để cô nương chỉ giáo cho tại hạ cách giúp gia sư khôi phục?

Bạch Phụng lắc đầu:

- Bạch Phụng nào dám đặt điều kiện? Bất quá Bạch Phụng này không tin các hạ là người thật tâm.

- Tại sao?

Bạch Phụng liếc nhìn Tiểu Bình, sau mới đáp lời Đoan Mộc Ngũ:

- Một năm trước đây các hạ đã đang tâm đẩy Bình đệ vào vòng nguy hiểm, và mục đích của các hạ đã đạt được, bất chấp Bình đệ sau đó có sống chết như thế nào. Đúng thế không?

Đoan Mộc Ngũ bật cười:

- Cô nương đã quá suy diễn đến nỗi phải nặng lời với tại hạ thế sao? Tại hạ để Bình đệ vào chỗ nguy hiểm như thế nào, muốn biết rõ sao cô nương không tự hỏi Bình đệ?

Được nhắc đến, Tiểu Bình liền lên tiếng:

- Phụng tử chớ quá nghi ngờ Đoan Mộc đại ca. Chính đệ một năm trước đã tự nguyện thực hiện thay đại ca việc này, bất chấp hậu quả. Đổi lại, đệ sẽ được ...

Thấy Tiểu Bình chợt ngập ngừng, Bạch Phụng hỏi dồn:

- Đổi lại Bình đệ sẽ nhận được gì? Sao Bình đệ không chịu nói?

Tiểu Bình chợt liếc nhìn Đoan Mộc Ngũ:

- Đệ không thể nói. Vì đệ đã hứa lời với Đoan Mộc đại ca.

Đoan Mộc Ngũ vừa gật gù vừa xua tay:

- Ta không ân hận khi đã cùng Bình đệ kết nghĩa huynh đệ. Đệ quả là người thủ tín, cho đến giờ vẫn ghi nhớ lời đại ca dặn. Nhưng đã đến lúc Bình đệ có thể giải thích cho Bạch cô nương hiểu, kéo Bạch cô nương vẫn cứ nghĩ ta lừa dối và lợi dụng đệ.

Tiểu Bình thờ phào nhẹ nhõm và giải thích cho Bạch Phụng nghe:

- Đoan Mộc đại ca từng có ân giải nguy cho đệ. Chính Đoan Mộc đại ca đã hứa, nếu đệ có thể giúp đại ca trong việc chữa trị cho sư phụ đại ca khôi phục, người cũng sẽ nhận đệ làm truyền nhân. Đó là nguyên nhân khiến trước kia đệ phải khước từ lời đề xuất của mục Môn Chủ Bạch Cốt Môn, không thể bán mục làm sư phụ.

Bạch Phụng lại lắc đầu:

- Đệ đã quá tin người! Phàm mọi nhân vật trên giang hồ ai lại chẳng biết Bạch Cốt Cốc chỉ là nơi có thể vào mà không có lối quay trở ra? Lời hứa của y đối với đệ liệu có chút giá trị gì nếu đệ phải chịu giam hãm mãi mãi ở Bạch Cốt Cốc này?

Tiểu Bình cười vang:

- Nhưng đệ vẫn có thể ly khai chốn này bất kỳ lúc nào đệ muốn, tỷ không nhớ điều đó sao? Hay tỷ vội quên đệ là người có tám thân Bách Độc Bất Xâm?

Đoan Mộc Ngũ vụt kêu:

- Đệ bảo đệ có tám thân Bách Độc Bất Xâm? Chuyện này là có thật? Vậy thì hay lắm, Bạch cô nương vậy là có cách hóa giải chất độc rồi!

Tiểu Bình reo lên:

- Đại ca nói thật? Đó là cách nào hử đại ca?

Bạch Phụng thì nghi ngờ:

- Liệu có gì liên quan giữa việc hóa giải chất độc và việc Bình đệ có tám thân Bách Độc Bất Xâm?

Đoan Mộc Ngũ cười thần bí:

- Rồi cô nương sẽ thấy Đoan Mộc Ngũ quay qua hỏi Tiểu Bình:

- Hiện trạng của Bình đệ là thế nào? Có phần nào bình ổn chưa?

Tiểu Bình miễn cưỡng đáp:

- Đệ có cảm nhận đang như người kiệt lực. Không biết có phải là do mụ ác ma đã quật vào đệ một chưởng không?

Đoan Mộc Ngũ gật đầu:

- Đúng là do một kích của mụ. Những lúc gần đây vì ta cứ lo tìm cách để gặp lại đệ nên vẫn lẩn quẩn ở ngoài. Những chuyện đã xảy ra ta đều có cơ hội mục kích, đệ không chết quả là điều ngoài sức tưởng của ta.

Tiểu Bình hí hửng giải thích:

- Phần nào nhờ đệ gặp may, vô hình chung được bọn Bạch Cốt Môn Trưởng Lão Hội mỗi người truyền cho năm năm công phu tu vi. Có lẽ nhờ đó mà đệ vẫn toàn mạng, cho dù bị mụ ác ma cố tình hạ thủ.

Đoan Mộc Ngũ thoáng giật mình:

- Đệ muốn nói hiện đệ có nội lực bằng mấy mươi năm công phu tu vi?

Tiểu Bình gật đầu, không nhìn thấy ánh mắt nháy nhó ra hiệu của Bạch Phụng:

- Có sáu người truyền lực cho đệ, vị chi là ba mươi năm công phu tu vi!

Đoan Mộc Ngũ chột bảo, với sắc mặt không một dấu hiệu nào thay đổi:

- Vậy thì tốt rồi! Với nội lực như thế nếu ta có trích một ít huyết từ đệ vào lúc này cũng không có hậu quả gì nghiêm trọng!

Bạch Phụng nghe mà giật mình:

- Sao lại trích huyết? Trích huyết để làm gì?

Đoan Mộc Ngũ mỉm cười:

- Đây là đạo lý thông thường trong y thuật. Bình đệ thì có tám thân Bách Độc Bất Xâm, cô nương thì cần hóa giải chất độc, tại hạ có trích huyết của Bình đệ cũng là để cứu mạng cô nương. Có lẽ cô nương tạm hiểu lời giải thích này của tại hạ?

Tiểu Bình cũng hiểu, nên nhanh nhẩu bảo Đoan Mộc Ngũ:

- Vậy thì còn chờ gì nữa đại ca? Đệ sẽ không ngại cho dù đại ca có phải trích hết máu huyết của đệ.

Đoan Mộc Ngũ phì cười:

- Nếu trích hết máu huyết chẳng khác nào tự ta bày ra cách này để làm uống mạng chính hảo đệ đệ của ta? Không cần nhiều như đệ nghĩ đâu!

Phát hiện Bạch Phụng vẫn nghi ngờ, Đoan Mộc Ngũ trấn an nàng:

- Tại hạ xin cam đoan cả hai sẽ vẫn bình yên vô sự và cô nương sẽ phải tin nếu cho phép tại hạ tiến hành ngay bây giờ. Không biết liệu chúng ta có thể có được một chỗ nào tương đối yên tĩnh không? Tại hạ sẽ yên tâm hơn nếu không bị một bất ngờ nào đó gây kinh động!

Bạch Phụng miễn cưỡng bảo:

- Có thể sử dụng Biệt Hành Cốc, vốn là nơi biệt cư của Môn Chủ bốn môn.

Đoan Mộc Ngũ thờ phào:

- Vậy phiền cô nương đưa đường cho. Có lẽ không đến nỗi làm cô nương thiệt mạng do độc chất công phá quá sớm.

Dù nửa tin nửa ngờ nhưng Bạch Phụng vẫn cố bước đi, đưa đường cho Đoan Mộc Ngũ và Tiểu Bình đến tận Biệt Hành Cốc. Vì vẫn lưu tâm nên Bạch Phụng nghe Đoan Mộc Ngũ đang khẽ hỏi Tiểu Bình:

- Bình đệ có nói Môn Chủ Bạch Cốt Môn định thu nhận đệ làm truyền nhân?

Tiểu Bình đương nhiên đáp, Bạch Phụng đoán chắc là như vậy và nàng đã không làm:

- Ngay ngày đầu tiên đến đây đệ đã khước từ, vì biết làm như thế chỉ khiến đại ca khó xử nếu sau này đại ca dẫn kiến đệ với lệnh sư. Nhưng chỉ mới cách đây vài ngày, đại ca cũng nghe đệ nói rồi đó, mụ Môn Chủ đã nhận đệ làm dưỡng tử và mụ có ý định sẽ tiến hành chỉ điểm võ học cho đệ.

Bạch Phụng thêm nghi ngờ khi nghe Đoan Mộc Ngũ chợt hỏi có phần nào vội vã:

- Bình đệ đã được chỉ điểm chưa?

Bạch Phụng cố nén tiếng thở dài ngao ngán lúc nghe Tiểu Bình không một chút nghi ngờ, cứ bộc bạch toàn bộ sự thật cho Đoan Mộc Ngũ am tường:

- Việc đó chưa kịp xảy ra thì đệ phát hiện mụ chỉ là người xảo trá, chỉ biết muốn lợi dụng đệ nên sự việc phải vỡ lở. Và kết quả, do mụ lấy sinh mạng Phụng tử uy hiếp đệ, buộc đệ phải hợp tác và giúp họ thoát ra ngoài nên đệ cho đến giờ kể như vẫn chưa hề bái sư.

Bạch Phụng ngay sau đó cảm thấy hoang mang khi nghe Đoan Mộc Ngũ bật cười:

- Cũng may Bình đệ chưa trở thành đồng lõa của bọn tà ma Bạch Cốt Môn, bằng không hậu quả sau này sẽ khó lường. Vậy là tốt, cứ chờ khi gia sư bình phục, đại ca nhất định sẽ nài nỉ người thu nhận đệ vào hàng môn hạ. Và với chỗ nội lực sẵn có, ha ... ha ... ta tin chắc đệ sẽ có một tiền đồ khó ai sánh bằng!

Tiểu Bình thật sự mừng rỡ khi bật reo:

- Đa tạ đại ca! Đệ biết thế nào đại ca cũng nói như vậy. Đại ca là hảo ca ca của đệ.

Vào Biệt Hành Cốc, với lòng nghi ngờ sẵn có, Bạch Phụng cố ý đưa Đoan Mộc Ngũ và Tiểu Bình vào một gian động thất xa lạ, đến như Tiểu Bình dù là người đã từng được đưa vào Biệt Hành Cốc một lần còn chưa biết ở đây lại có một động thất tĩnh lặng và nghiêm như thế này.

Đoan Mộc Ngũ đưa tay chỉ một nền đá khá sạch, mỉm cười với Bạch Phụng:

- Trong thủ thuật trích huyết chỉ có máu nóng mới lấy ra được dùng ngay là tốt nhất.

Bình đệ sẽ ngồi theo tư thế tọa công ngay cạnh chỗ này. Chỉ phiền Bạch cô nương chịu khó nằm ở đây một chút, không lâu lắm đâu!

Không một chút phản kháng, Bạch Phụng nằm ngay vào chỗ Đoan Mộc Ngũ chỉ định.

Đoan Mộc Ngũ nhìn Tiểu Bình:

- Lúc đại ca trích huyết, đệ phải ngưng thần và tọa công, dùng tâm pháp để vận dụng chân lực thúc đẩy cho máu huyết chảy ra. Đệ đã biết thế nào là tọa công chưa?

Tiểu Bình vừa ngồi xuống cách Bạch Phụng vừa đáp:

- Đệ vẫn chưa được ai chỉ điểm võ công bao giờ, nên việc này có lẽ cần phải nhờ đại ca chỉ giáo.

Đoan Mộc Ngũ gật đầu:

- Đương nhiên phải như thế rồi. Để ta giải thích cho đệ hiểu, thông thường máu huyết trong người sẽ tự chảy ra nếu bị cắt, hoặc đệ thực hiện điều đó đúng vào vị trí có huyết mạch lớn. Nhưng làm như thế sẽ bất lợi vì dù có kịp điểm huyết ngăn chặn thì máu vẫn khó thể ngưng lại kịp thời và hậu quả sẽ làm đệ kiệt lực. Do vậy ...

Tiểu Bình tỏ ra nôn nóng:

- Đệ hiểu hảo ý của đại ca rồi. Vậy còn chờ gì nữa, đại ca không bảo cho đệ biết phải tọa công như thế nào? Đừng chần chừ nữa, đại ca. Chỉ sợ Phụng tỷ không thể chi trì lâu hơn nếu chất độc bộc phát sớm hơn đại ca liệu.

Đoan Mộc Ngũ lại gật đầu:

- Ta cũng nghĩ như vậy. Thế này nhé, tọa công là phương pháp thông thường mà người luyện võ thường vận dụng mỗi khi cần thu hồi chân lực một cách nhanh chóng. Tương tự, tọa công cũng là cách khổ luyện nội công, giúp đệ hoặc giữ mãi hoặc làm cho nội lực tăng tiến theo thời gian. Bởi thế, đại ca sẵn sàng chỉ cho đệ một loại tâm pháp thông dụng vừa dễ thực hiện vừa mau giúp thủ thuật trích huyết đạt kết quả mỹ mãn. Tâm pháp đó là thế này ...

Chờ cho Tiểu Bình thấu triệt tâm pháp đến nhập tâm, Đoan Mộc Ngũ bảo:

- Bây giờ Bình đệ hãy thử vận dụng, liệu xem có chỗ nào sai sót không. Và nhớ điều tối kỵ nhất trong lúc tọa công là đệ bị phân tâm. Một khi điều đó xảy ra thì đệ dù có nhẹ cũng bị nội thương, nặng hơn là bị tẩu hỏa nhập ma, có thể dẫn đến cái chết! Rõ chưa?

Tiểu Bình vừa đáp vừa liếc nhìn Bạch Phụng:

- Về tẩu hỏa nhập ma hay chân khí nghịch hành, may thay Phụng tỷ có giải thích cho đệ hiểu một lần. Đại ca yên tâm, đệ sẽ luôn ghi nhớ lời đại ca dặn.

Đoạn Tiểu Bình nhắm mắt lại, thân liền ngươn thân và tọa công theo tâm pháp vừa được Đoan Mộc Ngũ chỉ điểm.

Những gì Đoan Mộc Ngũ vừa hành động càng khiến Bạch Phụng hoang mang, không biết phải nhận định về Đoan Mộc Ngũ như thế nào cho đúng. Y là hạng gian xảo vẫn luôn lừa dối Tiểu Bình hay là người thật sự quan tâm đến Tiểu Bình như quan tâm hảo đệ đệ?

Bạch Phụng vẫn dõi nhìn từng động thái và từng biểu hiện trên sắc mặt của Đoan Mộc Ngũ. Và nàng thấy Đoan Mộc Ngũ đang có những thao tác chuẩn bị cho thủ thuật trích huyết, nàng đoán là như vậy.

Đoan Mộc Ngũ vừa lấy từ trong người ra một bầu rượu nhỏ, có lẽ đã cạn rượu từ lâu đó cái bầu cứ nhẹ tênh trên tay Đoan Mộc Ngũ.

Đặt chiếc bầu ở bên cạnh, nơi y có thể với lấy bất kỳ lúc nào nếu cần đến, sau đó Đoan Mộc Ngũ tỏ lộ sự thân nhiên bằng cách ngồi nhìn Tiểu Bình tọa công.

Không nén những hoang mang, Bạch Phụng buộc phải lên tiếng:

- Sao không nghe các hạ hỏi nữa về liệu pháp giải trừ hậu quả cho Chu Quả gây ra?

Thản nhiên, Đoan Mộc Ngũ đáp lại:

- Tại hạ đã hỏi cô nương hai lần và là hai lần không nhận được lời đáp của cô nương.

Đủ cho tại hạ hiểu cô nương vì quan tâm đến Bình đệ nên đang nghi ngờ tại hạ như thế nào.

Vậy tại hạ hỏi làm gì nữa nếu biết trước sẽ tạo thêm nghi ngờ cho cô nương?

Bạch Phụng chợt thở dài:

- Bạch Phụng này biết làm thế nào hơn nếu mọi việc vẫn cho thấy ở các hạ có chút nào đó khiến Bạch Phụng không thể không nghi ngờ? Nhưng các hạ cứ yên tâm, sẽ không lâu nữa đâu, rất có thể hành vi của các hạ sẽ khiến Bạch Phụng nghĩ lại. Và lúc đó, không cần các hạ hỏi, Bạch Phụng vẫn tự có trách nhiệm nói cho các hạ biết những gì các hạ cần biết.

Hy vọng các hạ đừng lấy đó làm phiền.

Đoan Mộc Ngũ bật cười:

- Tại hạ sẽ rất phiền nếu cô nương có thái độ ngược lại. Nghĩa là cô nương không hề nghi ngờ tại hạ như đáng phải nghi ngờ, điều đó buộc tại hạ phải đi đến một kết luận là cô nương không thật sự quan tâm đến Bình đệ, cũng có nghĩa cô nương được Môn Chủ Bạch Cốt Môn cố ý lưu lại chứ không phải bị bỏ lại.

Sắc mặt của Bạch Phụng chợt có một chút biến đổi:

- Sao các hạ lại có một ý nghĩ kỳ quặc đến vậy? Tiểu nữ vốn hận mộ Môn Chủ đến thấu xương, có lý nào lại là người tâm phúc được mộ Môn Chủ cố tình lưu lại?

Đoan Mộc Ngũ cười nhẹ:

- Tại hạ vẫn chưa bảo cô nương là người tâm phúc của Môn Chủ Bạch Cốt Môn kia mà?

Cô nương đã t ra quá miễn cảm rồi đó.

Bạch Phụng định đáp trả thì nghe Tiểu Bình lên tiếng:

- Đại ca chớ nên nghi ngờ Phụng tỷ. Và ngược lại, Phụng tỷ cũng đừng bao giờ nghi kỵ hảo ý của Đoan Mộc đại ca.

Cả hai cùng giật mình, Đoan Mộc Ngũ bảo:

- Bình đệ đã nghe tất cả? Chứng tỏ lúc tọa công Bình đệ đã không thật sự chú tâm?

Bạch Phụng thì bối rối:

- Điều tối kỵ trong lúc tọa công là để cho phân tâm, cũng may do đây là lần đầu và cũng là lần thử nghiệm, nên chưa có hậu quả nào đáng tiếc xảy ra, lần sau Bình đệ đừng có như vậy nữa.

Tiểu Bình vội trấn an cả hai:

- Đệ tự biết lo liệu mà. Nhưng cũng xin đa tạ Phụng tỷ và đại ca, chỉ vì đệ mà cả hai phải lo lắng.

Để khỏi phải đề cập đến chuyện này nữa. Tiểu Bình đưa mắt nhìn Đoan Mộc Ngũ:

- Theo đệ hiểu, đại ca đã chuẩn bị xong cho việc trích huyết?

Đoan Mộc Ngũ lập tức nghiêm giọng:

- Đại ca đã chuẩn bị xong. Nhưng trước khi tiến hành thủ thuật đại ca buộc phải lập lại lời đã dặn. Đó là đệ phải thật sự bình tâm. Không được có bất kỳ phản ứng nào lúc đại ca đang thi thủ thuật. Bằng ngược lại, người phải gánh chịu hậu quả nghiêm trọng chính là đệ. Nhớ chưa?

Tiểu Bình vụt hít vào một hơi thật dài và bảo:

- Đệ sẽ ngồi yên như phỗng đá, cứ vờ như không biết chuyện gì đang xảy ra là xong.

Vậy là đủ chứ, đại ca!

Đoan Mộc Ngũ gật đầu:

- Cứ thế là tốt! Nào, đệ bắt đầu tọa công được rồi. Hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Và Đoan Mộc Ngũ đưa mắt nhìn bầu rượu rỗng đặt kế bên.

Bạch Phụng cũng nhìn theo, đó là lúc Tiểu Bình đang nhắm mắt và bắt đầu cho lần tọa công thật sự.

Tiểu Bình chìm vào vô thức thật nhanh, có lẽ do đã quen cách thức tọa công. Vì thế Tiểu Bình không hề nhìn thấy Đoan Mộc Ngũ nhân lúc Bạch Phụng vì mãi nhìn vào bầu rượu rỗng nên đã bất ngờ vươn tay chế trụ huyệt đạo toàn thân của nàng.

Bạch Phụng bị điểm huyệt bất ngờ nên trước khi bắt động toàn thân chỉ kịp trợn to hai mắt phần uất nhìn Đoan Mộc Ngũ. Và cũng với ánh mắt này Bạch Phụng chợt nảy người lên lần cuối khi phải chạm tia mắt nhìn giễu cợt của Đoan Mộc Ngũ.

Y mỉm cười và nháy mắt với tấm thân bất động của Bạch Phụng. Sau đó y lấy từ trong người ra một đoạn trúc nhỏ, đã vạt sẵn một đầu thật nhọn, đủ cho Bạch Phụng hiểu đó là đoạn trúc có lẽ được Đoan Mộc Ngũ chuẩn bị sẵn sàng lúc y có thời gian đi tìm nơi sinh trưởng của Chu Quả.

Bạch Phụng thêm tức tối lúc nhìn thấy Đoan Mộc Ngũ nhẹ nhàng đâm đầu nhọn của đoạn trúc vào huyệt mạch ở cổ tay Tiểu Bình.

Tiểu Bình có một chút phản ứng nhỏ cho biết là có bị đau. Nhưng sau đó, lúc máu huyết của Tiểu Bình bắt đầu theo đoạn trúc chảy vào chiếc bầu rỗng đang được Đoan Mộc Ngũ đưa ra hứng. Tiểu Bình vẫn điềm nhiên tọa công, đủ biết Tiểu Bình thật sự đang chìm vào vô thức hoặc đang vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Dòng máu vẫn chảy vào chiếc bầu và thanh âm vang ra từ chiếc bầu cho Bạch Phụng biết máu huyết của Tiểu Bình đang làm cho chiếc bầu đầy dần.

Với sự chuẩn bị chu đáo, lúc chiếc bầu đã thật sự đầy máu huyết của Tiểu Bình. Đoan Mộc Ngũ lẹ tay thu chiếc bầu về, dùng một vật nhỏ làm nút để bịt kín miệng bầu. Trong khi đó, y lại khom người, há miệng hứng dòng máu đỏ thắm của Tiểu Bình vào miệng y.

Y nuốt ừng ực, cứ như người khát nước đã lâu, nay mới có dịp thỏa mãn cơn khát.

Đã thế, y cứ chốc chốc liếc nhìn Bạch Phụng, mà qua cái nhìn Bạch Phụng có thể đoán y sẽ không bao giờ thực hiện lời hứa, tức là sẽ không dùng máu huyết của Tiểu Bình giúp nàng giải độc. Và thế là ánh mắt nàng như tối sầm lại, nàng hiểu cái chết đã đến quá gần với bản thân nàng.

Sắc diện của Tiểu Bình đang dần dần nhợt nhạt, cái nhợt nhạt của người sắp cạn kiệt dần huyết máu. Và khi sắc diện này của Tiểu Bình lọt vào mục quang Bạch Phụng, nàng chỉ muốn hét lên thật to đánh động cho Tiểu Bình biết để Tiểu Bình dừng tọa công nữa, cũng đừng vì quá ngu ngơ khờ khạo tự mình dẫn thân vào chỗ chết. Chỉ tiếc, nàng không thể kêu, không có năng lực để kêu.

Nhưng nàng không kêu thì có người khác giúp nàng thực hiện điều đó!

Vút!

Một bóng nhân ảnh chợt xuất hiện với một tràng cười vang dội.

Hồi 12

Thanh Y Giáo

Một chấn động chợt lan truyền khắp người, buộc Tiểu Bình phải mở mắt và choàng tỉnh. Trước mắt Tiểu Bình, ngoài Bạch Phụng vẫn cứ nằm nguyên vị, thì đại ca Đoan Mộc Ngũ đang cùng một nhân vật xa lạ, với nhân dạng bên ngoài tựa một quái nhân, giao chiến với nhau. Cả hai đang tranh nhau chiếc bầu do Đoan Mộc Ngũ giữ khư khư trong tay.

Quái nhân đang bật ra tràng cười đinh tai nhức óc:

- Tiểu tử ngươi chớ có đại thử thách lòng nhẫn nại của ta. Hãy mau ngoan ngoãn giao chiếc bầu đó cho ta, trước khi ta vì quá phần nộ buộc phải tể sát ngươi sau hai mươi năm dài tựa như đã quên chuyện sát nhân hiển tể. Ha ... ha ...

Đoan Mộc Ngũ thì phô diễn những cách di chuyển linh hoạt, cách di chuyển mà Tiểu Bình không ngờ đại ca có thể thực hiện được ở những bộ vị hầu như không tưởng. Đoan Mộc Ngũ còn oang oang cất giọng đùa cợt với đối phương:

- Hai mươi năm tay không nhuộm máu người, có lẽ đã quá đủ để biến một Độc Tâm Sát Thủ Ngụy Lão Đại lão thành người vô dụng. Hãy thử xem, liệu lão có đủ tư cách đoạt chiếc bầu trên tay một kẻ hậu sinh là ta chăng? Ha ... ha ...

Nếu không vì quan tâm đến tình trạng của Bạch Phụng có lẽ Tiểu Bình không dễ gì bỏ qua cơ hội hiếm có này, là được nhìn một cách mãn nhãn một trận giao đấu thực thụ của hai nhân vật giang hồ. Huống chi một trong hai nhân vật đang phô diễn thứ công phu phi phàm lại là đại ca Đoan Mộc Ngũ của Tiểu Bình.

Đành phải tiếc nuối bỏ qua cơ hội này, Tiểu Bình chồm người về phía Bạch Phụng.

Thật lạ, ý định của Tiểu Bình chỉ là muốn chồm qua để thử nhìn xem tính mạng của Bạch Phụng thế nào, nhưng không hiểu sao Tiểu Bình lại trở nên quá yếu ớt, đến nỗi đã ngã luôn lên người Bạch Phụng.

Sợ Bạch Phụng ắt phải có những ý nghĩ ngộ nhận về hành vi bản thân, Tiểu Bình vội chống tay định ngồi dậy, miệng lí nhí nói:

- Đệ ... đệ ...

Một tiếng quát cực to bỗng vang lên khiến Tiểu Bình vì giật mình phải ngã lại lên người Bạch Phụng. Tiếng đó quát:

- Chúng ta còn chờ gì nữa? Cơ hội duy nhất để thoát khỏi Bạch Cốt Cốc chính là ở tiểu quỷ kia. Chớ để máu huyết quý báu của tiểu quỷ cứ chảy mãi thành ra phí phạm.

Thoáng hiểu tiếng quát đó ám chỉ điều gì, Tiểu Bình liền đưa mắt tự nhìn vào cổ tay, nơi quả nhiên vẫn còn cắm một đoạn trúc, và từ đoạn trúc máu huyết của Tiểu Bình vẫn đang chảy.

Và điều gì đến phải đến, Tiểu Bình vừa tận mắt nhìn thấy máu huyết của bản thân đang chảy, một cơn choáng ngợp bỗng đến với Tiểu Bình, làm cho toàn thân Tiểu Bình bủn rủn và hai mắt cứ hoa lên.

Vẫn chưa hết, sau tiếng quát mới rồi Tiểu Bình còn nghe hàng loạt tiếng quát khác hòa lẫn vào nhau vang lên:

- Tiểu quỷ sắp cạn hết máu huyết rồi, đừng để tiểu quỷ chết mang theo tia hy vọng cuối cùng của Tuyết Sơn Thất Sát.

- Lão Nhị, lão Tam đừng chậm trễ nữa! Tam Ma Tái Bắc không lẽ lại chậm chân so với Thất Sát Tuyết Sơn một lần nữa! Nhanh lên nào!

- Ha ... ha ... chư vị hảo bằng hữu xin đừng quên phần Bạch Phát Đầu Đà này. Có hoạn nạn cùng chia thì khi có hưởng thù cũng phải được chia phần. Phải thế không? Ha ... ha ...

Quá khiếp sợ trước những lời lẽ vừa nghe, một hiện trạng vẫn thường xảy đến cho Tiểu Bình dĩ nhiên phải xảy đến, Tiểu Bình chợt ngất đi, ngất ngay trên người Bạch Phụng ...

Chợt ...

Bình!

Một lực va chạm thật mạnh không hiểu từ đâu bỗng đến với Tiểu Bình.

Bị va đầu, Tiểu Bình choàng tỉnh. Và khi thấy bản thân không hiểu sao đang nằm nghiêng, còn Bạch Phụng thì nằm gọn trong vòng tay của mình. Tiểu Bình bật hoảng, cố nhích người hoặc lùi lại hoặc phải ngồi lên, tránh tình thế khó coi đang diễn ra giữa bản thân và Bạch Phụng.

Tuy thế, mọi cố gắng của Tiểu Bình chỉ làm cho thân thể của cả hai tạm thời tách ra xa một quãng ngắn, đủ để Tiểu Bình phần nào nhìn rõ sắc diện đang tím tái của Bạch Phụng.

Chợt hiểu Bạch Phụng có sắc diện này vì độc chất vẫn chưa giải trừ, cũng có nghĩa đại ca Đoan Mộc Ngũ chưa hề có cơ hội nào cho Bạch Phụng dùng máu huyết của Tiểu Bình để giúp Bạch Phụng giải độc. Tiểu Bình lập tức đưa cao tay, cố nhét đầu của đoạn trúc vào miệng Bạch Phụng và hy vọng hành vi này sẽ có kết quả.

Kết quả có đến hay không thì Tiểu Bình chưa rõ vì Tiểu Bình chỉ nhìn thấy Bạch Phụng do đang tư thế nằm nghiêng nên bao nhiêu máu huyết của Tiểu Bình có chảy từ đoạn trúc vào miệng Bạch Phụng thì lúc này đây, máu huyết đó lại trào ra theo khóe miệng nằm nghiêng của nàng.

“Không ổn rồi!” Đó là ý nghĩ cuối cùng của Tiểu Bình giúp Tiểu Bình có một nỗ lực cuối cùng để đẩy Bạch Phụng nằm ngửa mặt lên. Sau đó, mọi nhận thức của Tiểu Bình đều tan biến vào hư không, một cõi hư không chỉ toàn màu đen u ám.

oOo - Đây là Bạch thiếu gia, công tử của Đại thế gia họ Bạch, đang trên đường viễn du tìm hiểu Phật pháp thì bị ngã bệnh! Nếu quý điểm muốn được trọng thưởng hậu hĩnh thì hãy mau chóng sắp đặt cho tỳ thiếu gia một chỗ nghỉ ngơi yên tĩnh, tiếp đó là giúp nô tài, thỉnh càng nhiều càng tốt những bậc đại phu đại tài hiện lưu ngụ ở trấn thành này đến chữa trị bệnh cho tỳ thiếu gia bình phục. Chỗ ngân lượng này có lẽ đủ cho quý điểm hiểu rõ phần nào thành ý của Bạch đại thế gia Kim Lăng? Hy vọng quý điểm tận tình giúp cho.

Sau câu nói có phần nào rõ ràng này thì mọi thanh âm về sau nếu có lọt vào tai Tiểu Bình vẫn chỉ là những thanh âm mơ mơ hồ hồ như nhiều lần trước đó thỉnh thoảng Tiểu Bình có nghe.

Do nghe rõ nên ở tâm trí của Tiểu Bình bỗng xuất hiện một tia ý nghĩ mang theo nhiều nghi vấn cùng lúc:

“Đó là thanh âm của Phụng tử! Sao Phụng tử tự xưng là nô tài? Nô tài của ai? Không lẽ là của Bạch thiếu gia nào đó với xuất thân là công tử của một đại thế gia họ Bạch? Ái chà, sao Tiểu Bình ta cứ lúc mê lúc tỉnh thế này? Sao ta không thể nhìn thấy Phụng tử? Còn Kim Lăng ư? Ta có nằm mơ không vậy? Nếu Phụng tử vẫn ở bên cạnh ta thì ta đã cùng Phụng tử đến tận Kim Lăng thật sao? Vậy còn Bạch Cốt Cốt? Chao ôi, Bạch Cốt Cốt ...” Có lẽ những nỗi khiếp hãi liên quan đến ba chữ Bạch Cốt Cốt vừa tự nhớ đến bỗng làm cho Tiểu Bình ngất đi, mê man bất tỉnh ...

oOo Có một vật nhọn bỗng đâm vào người Tiểu Bình, đó là một cảm giác rất rõ.

Cảm giác đau làm cho Tiểu Bình lại tỉnh.

Tai của Tiểu Bình chợt nghe rõ một câu nói mang đầy âm hưởng thất vọng:

- Có lẽ phần của tiểu nhân không đủ may mắn để thọ hưởng chỗ lộc trời ban này. Tiểu nhân xin được phép cáo lui.

“Lộc trời ban nào?” Tiểu Bình tự hỏi như thế và lập tức nhận được câu trả lời. Và câu trả lời đã đến từ mẫu đối thoại đang diễn ra. Đầu tiên là câu cầu khẩn của Bạch Phụng:

- Đại phu vốn được mệnh danh là đại danh y ở khắp vùng Cô Tô này, lẽ nào đến đại phu cũng thúc thủ? Hay đại phu cho rằng năm ngàn lạng bạc là chưa xứng đáng với y thuật của đại phu?

- Không phải, không phải, tuyệt đối không phải. Năm ngàn lạng bạc là số bạc tương đối vừa phải, chỉ tiếc tiểu nhân không có phần để hưởng. Vì bệnh của quý thiếu gia hoàn toàn vượt quá khả năng của tiểu nhân.

Có tiếng Bạch Phụng thở dài:

- Ý đại phu muốn nói tệt thiếu gia kể như không còn cách nào cứu vãn?

- Còn thì vẫn còn, nhưng khó lắm!

Thanh âm của Bạch Phụng liền đổi thành khẩn trương:

- Miễn là được. Có khó mấy kẻ nô tài này cũng phải cố lo cho tệt thiếu gia, mong được đại phu chỉ giáo cho!

Vị danh y nọ lên tiếng với mấy phần ngập ngừng:

- Đối với bệnh trạng của quý thiếu gia chỉ e vạn lạng không đủ để cầu y. Vì nhân vật này ... là ...

Bạch Phụng càng thêm khẩn trương:

- Mong đại phu tận tình chỉ giáo cho. Đại ân này của đại phu nhất quyết tiểu nhân sẽ có cách bồi đáp. Và đây là phần của đại phu.

- Ấy chết! Đâu phải vì muốn được bồi đáp mà tiểu nhân ngập ngừng, chưa chịu nói?

Vô công bất thụ lộc, chỗ ngân lượng này tiểu nhân thật sự không dám nhận.

- Chỉ là chút thành ý của kẻ nô tài này, mong đại phu chớ có từ chối.

- Hà ... kỳ thực dù tiểu nhân có nói ra vị tất đã giúp ích gì cho quý thiếu gia. Nhân vật đang được tiểu nhân đề cập chính là nhân vật thuộc giới giang hồ. Mà những hạng người này, nếu quý chủ nhân bấy lâu nay vẫn là hàng đại thế gia vọng tộc có lẽ cũng am hiểu đôi chút về tính tình kỳ quặc của họ. Đâu phải chỉ dựa vào kim ngân tài vật mà thuyết phục được họ?

Bạch Phụng liền bảo:

- Là nhân vật giang hồ ư? Cũng may tề chủ nhân do sanh ý nên vẫn thường quan hệ với một ít bằng hữu trên giang hồ. Về việc thuyết phục họ chữa trị cho tề thiếu gia, phần này sẽ do tề chủ nhân lo liệu.

- Nếu được vậy là tốt! Nhân vật này được mệnh danh là quái y, vẫn luôn cư ngụ ở Kim Sơn, cách Cô Tô thành độ một trăm dặm về phía bắc. Tiểu nhân chỉ có thể giúp như thế thôi, những gì còn lại đành trông mong vào phúc phận của vị thiếu gia đây. Tiểu nhân xin cáo biệt.

- Đại phu xin hãy nhận chỗ ngân lượng này.

- Không cần đâu! Bồi lễ diện kiến của quý thiếu gia đã quá hậu hĩnh, tiểu nhân mà nhận nữa thật là không phải! Cáo biệt!

Nếu mẩu đối thoại có làm Tiểu Bình hoang mang nhiều thì nhờ đó Tiểu Bình cũng tự đoán biết được nhiều điều. Vì thế Tiểu Bình càng thêm mấy phần cảm kích Bạch Phụng khi nghe nàng ngay sau đó giả giọng ồm ồm của nam nhân để liên tiếp tuôn ra hàng trăm mệnh lệnh. Nào là:

- Gọi xa phu đưa cỗ xe đến!

Tiếp đó là:

- Thường cho Hồng Phúc điểm trăm lạng bạc, bảo với họ chúng ta phải lên đường ngay.

Tiếp nữa là:

- Chuyển Bạch thiếu gia ra xe. Vẫn phải nhẹ tay như mọi lần.

Và sau cùng là:

- Kim Sơn là chỗ bọn người không thể đến được, hãy nhận mỗi người năm trăm lạng bạc gọi là chút quà mọn đối với bọn người sau thời gian dài đã hầu hạ Bạch thiếu gia chu đáo.

Cũng trao luôn cho xa phu, vì từ nay trở đi tự ta sẽ đưa Bạch thiếu gia đi! Cứ thế nhé! Cáo biệt!

Những thanh âm cuối cùng Tiểu Bình nghe và cảm nhận được chính là tiếng vó câu thi nhau nện đều.

Cộc ... Cộc ... Cộc ...

oOo Một tràng cười vang dội làm cho Tiểu Bình mơ màng choàng tỉnh:

- Ta bảo người rồi, một là dùng võ công để đánh đổi việc ta chữa trị cho đệ đệ người, hai là người phải lưu lại đây, ban ngày thì hầu hạ ta như hạng nô tì, chỉ có lúc đêm về mới được ta đối xử như một nương tử. Người thuận hay không thuận, chỉ cần nói một tiếng là xong. Hà tất cầu khẩn van xin, hy vọng ta thương hại. Nhưng nhớ là, ha ... ha ... chỉ được chọn một trong hai giải pháp. Đừng tưởng cứ chọn giải pháp đầu, để có nhờ thăm bại thì vẫn còn giải pháp thứ hai. Ha ... Ha ...

Vừa nghe xong nếu Tiểu Bình chỉ dám lờ mờ đoán đó là lời nói dành cho Bạch Phụng, thì ngay sau đó thôi tất cả đều minh bạch.

Có tiếng Bạch Phụng cất lên:

- Về phương diện võ học tiểu nữ phải thừa nhận tôn giá quả là bậc cao minh, thoát nhìn đã đoán biết tiểu nữ đang cải dạng nam trang. Tuy nhiên, trước khi tiểu nữ quyết định phải chọn giải pháp nào, có lẽ tôn giá cũng nên biểu lộ chút y tài của tôn giá. Để xem

tôn giá liệu có đúng là người tiểu nữ đang cần không. Vì cổ nhân có câu họa hổ họa bì nan họa cốt ...

- Tri nhân tri diện bất tri âm! Ha ... ha ... Quái y này đâu ngại chuyện đó? Và để người tâm phúc khẩu phục, được, hãy nghe đây, hiện trạng của đệ đệ người chỉ là do mất quá nhiều máu huyết, nhưng nguyên nhân tuyệt đối không do ngẫu nhiên. Người thừa nhận chứ?

Tiểu Bình giật mình và nhờ đó tất cả những gì xảy ra tại Bạch Cốt Cốc đều xuất hiện trở lại trong tâm trí cứ như chuyện chỉ vừa mới xảy ra mà thôi.

Tương tự, Tiểu Bình cũng giật mình khi lần đầu tiên nghe Bạch Phụng dùng lời nói thật ngọt ngào để lên tiếng đối đáp với lão Quái Y vô lương:

- Quả là danh bất hư truyền! Sau gần hai mươi ngày bốn ba cầu y cho xá đệ và cũng gặp khá nhiều bậc danh y, tiện nữ phải thú nhận chỉ có tôn giá mới đáng với bốn chữ Đệ Nhất Danh Y. Chẳng hay y thuật của tôn giá có cao minh bằng thần nhãn, như tôn giá vừa chứng tỏ chẳng?

Được tăng bốc, điều này thì bất kỳ ai cũng thích, lão Quái Y cười khà khà:

- Sau khi người thắng được ta, hoặc người thuận tình làm nô tì cho ta, người sẽ biết y thuật của ta cao minh như thế nào. Còn bây giờ, ha ... ha ...

- Tôn giá chưa hiểu rõ ý của tiểu nữ rồi. Tiểu nữ đâu cần tôn giá trở tài diệu thủ ngay bây giờ? Điều tiểu nữ muốn biết là mong tôn giá giải thích phần nào phương cách tôn giá sẽ vận dụng để giúp xá đệ bình phục. Có như thế tiểu nữ mới thật sự tin và tâm phúc khẩu phục y tài của tôn giá.

Quái Y phần nộ:

- Người nghĩ ta không thể chữa trị cho đệ đệ người cho dù đã đoán biết nguyên nhân của bệnh trạng?

Bạch Phụng vẫn ngọt ngào:

- Tiểu nữ nào dám. Nhưng biết làm thế nào được nếu thế gian vẫn luôn có hạng người khẩu thuyết vô bằng, chỉ có hư danh nhưng không hề có chân tài thực học? Mong tôn giá chớ lấy đó làm phiền!

Quái Y giận dữ:

- Đã không tin ta, hà có người đến đây cầu y? Người cần ta, chứ không phải ta cần người, việc gì ta phải chịu theo ý muốn ngông cuồng của người?

Mọi diễn biến thế là xoay chiều, lần đầu tiên Tiểu Bình được nghe giọng nói lạnh như băng của Bạch Phụng:

- Ta thừa nhận ta đang là người cầu y. Nhưng người cũng phải hiểu rằng nhân vật mà ta cần phải là một Quái Y thực sự. Chứ không phải thứ giả danh như người.

Tiểu Bình thầm hoang mang không hiểu vì sao Bạch Phụng lại dám có những lời này với người mà nàng đang thật sự cần đến.

Có lẽ Quái Y cũng hoang mang như thế, Tiểu Bình nghe lão hỏi bằng giọng cổ kềm nén tâm trạng phần nộ:

- Người bảo ta chỉ là kẻ giả danh Quái Y?

Bạch Phụng hừ lạnh:

- Người có gian nhưng không có có ngoan, hay nói đúng hơn mức độ am hiểu của người quá chuẩn xác khiến ta nghi ngờ. Và để biết điều ta ngờ là đúng hay sai có lẽ chỉ có một biện pháp duy nhất! Đờ!

Giọng cười của lão Quái Y có dịp vang lên:

- Tiện tỳ người đã tự chuốc họa rồi. Kẻ cần phải động thủ chính là ta mới đúng. Xem chiêu, ha ... ha ...

Một tiếng chấn động tựa như tiếng sấm nổ ngay lập tức vang vọng vào tai Tiểu Bình, kèm theo đó là tiếng kêu kinh hoàng của lão Quái Y:

- Sao người cũng am hiểu công phu tà môn này? Bạch Cốt đã đến, chao ôi, Bạch Cốt đã đến!

Tiểu Bình nghe Bạch Phụng bật thét lạnh lạnh:

- Quả nhiên người đúng là hạng giả danh! Nói, điều gì khiến bọn người nghi ngờ, lại còn to gan dám lập mưu định đưa bọn ta vào bẫy?

Tiểu Bình vụt hiểu và thật sự thán phục Bạch Phụng, vì bằng cách nào không biết nàng đã mau chóng phát hiện sự giả dối của đối phương. Tuy nhiên nếu một nạn đề khác khiến Tiểu Bình không thể nào hiểu được. Đó là vì sao kẻ giả danh Quái Y lại nhanh chóng nhận biết Bạch Phụng là người của Bạch Cốt Môn, và tại sao kẻ đó khi nhắc đến hai chữ Bạch Cốt thì tỏ ra hoảng loạn đến tột cùng?

Bạch Phụng đã cải dạng nam trang, đây là điều Tiểu Bình vừa biết. Vì thế Tiểu Bình nghĩ, nhân vật nào nếu vì nhìn thấy Bạch Phụng liền nhận ra nàng cải dạng nam trang, đồng thời còn đoán biết lai lịch xuất thân của nàng ắt phải có tài thông thiên triệt địa hoặc phải có sự dò xét lâu dài, cộng với nguồn cung cấp tin chuẩn xác. Và vì nhân vật giả dạng Quái Y đã tỏ lộ tâm trạng hoảng kinh với hai chữ Bạch Cốt thì người này tuyệt đối không thể có tài thông thiên triệt địa. Cứ thế mà suy thì việc Bạch Phụng cho đối phương không chỉ có một người, nàng gọi là bọn người, dĩ nhiên là điều hoàn toàn đúng.

Nghĩ đến đây, Tiểu Bình kết luận Bạch Phụng đang phải đối phó với một nhóm người có thể nói là bất hảo với một hoặc nhiều âm mưu gây bất lợi cho nàng!

Lo sợ cho Bạch Phụng, Tiểu Bình chỉ muốn mở toang mắt và mở thật to miệng để bảo nàng đừng vì Tiểu Bình mà mạo hiểm, sẽ lụy đến bản thân. Tuy nhiên Tiểu Bình hoàn toàn bất lực và tự giận bản thân vì sự bất lực không đúng lúc như thế này.

Mạch suy nghĩ có lẽ sẽ cứ mãi tiếp tục đến và day dứt Tiểu Bình nếu như không có điều bất ngờ xảy đến. Đó là toàn thân Tiểu Bình bỗng chạm mạnh, cùng một lúc với tiếng quát cực to vang lên lồng lộng:

- Tiện nhân mau dừng tay, nếu không ta sẽ quật tiểu tử này tan xác.

Toàn thân đang trong tình trạng có thể ví như kẻ chết rồi, lực va chạm làm cho toàn bộ gân cốt huyết mạch Tiểu Bình thêm rệu rã, đau đớn.

Có tiếng Bạch Phụng thét vang:

- Bọn cẩu tặc các người chớ có nuôi mộng hảo huyền. Bạch Cốt Cốc lúc này chỉ là nơi hoang vắng. Đến một người hiện diện cũng chẳng còn, nói làm chi những chân kinh võ học hay vật báu hãn thế là những thứ không hề có như lời mọi người đồn đại.

Thân thể Tiểu Bình chợt bị lắc lư, một cảm nhận cho Tiểu Bình biết là bản thân đang được nâng lên cao, không còn nằm ở một chỗ nào đó cố định nữa. Đồng thời tai Tiểu Bình nghe một thanh âm cũng là thanh âm vừa mới phát ra tiếng quát lúc mới rồi:

- Người xem bọn ta là những đứa trẻ lên ba hay sao? Chỉ chưa đầy một tuần trăng, từ Bạch Cốt Cốc đã có quá nhiều nhân vật xuất hiện, và ai ai trong họ cũng đều xuất hiện với bản lĩnh hoàn toàn vượt trội so với lúc trước. Rõ ràng nhất chính là Bạch Cốt Môn và Thần Bang. Tại sao bọn ta phải tin lời người rằng ở Bạch Cốt Cốc không hề có báu vật?

Bạch Phụng đầu dụi, giọng nói của nàng đang thể hiện rõ điều đó:

- Thôi được, bọn người tin hay không thì tùy. Nhưng trước hết hãy đặt đệ đệ ta xuống, đừng quá mạnh tay khiến chút sinh khí còn lại của y không thể bảo toàn.

Vậy là Tiểu Bình hiểu mình đang bị người dùng sức lực cánh tay nâng Tiểu Bình lên cao, và nhân vật này như vừa hăm dọa Bạch Phụng sẽ quật Tiểu Bình thật mạnh xuống đất cho tan xác nếu Bạch Phụng không tỏ ra ngoan ngoãn. Nhân vật này lại bật cười:

- Bọn ta cũng đâu đại để đệ đệ người chết đi? Vì tin tức bọn ta thu thập ... hề ... hề ... thì bất kỳ ai muốn xuất nhập Bạch Cốt Cốc một cách vẹn toàn cần phải có một vật bảo đảm chính là đệ đệ người. Nào, nói đi chứ, có phải chỉ cần một vài giọt máu của đệ đệ người bọn ta sẽ ung dung ra vào Bạch Cốt Cốc mà không gặp bất kỳ chuyện gì bất ổn? Đúng thể không?

Tiểu Bình thầm giật mình với điều vừa nghe.

Có lẽ Bạch Phụng cũng có tâm trạng tương tự nên hốt hoảng kêu lên:

- Hoang đường! Giữa máu người và việc xuất nhập Bạch Cốt Cốc đâu thể có mối liên quan kỳ quặc như bọn người vừa nói.

- Hoang đường? Ha ... ha ... mà cũng có thể lắm, nếu hai chữ "máu người" người vừa nói sẽ không là máu của đệ đệ người. Chỉ tiếc, đệ đệ người lại có dấu hiệu đã bị mất quá nhiều huyết máu, một lượng máu đủ cho mấy mươi nhân vật từng bị thất tung tại Bạch Cốt Cốc mà nay đã tái xuất giang hồ. Trừ phi tiện nhân người có lời giải thích nào khác nghe thuận tai hơn về hiện trạng lúc này của đệ đệ người.

Bạch Phụng bối rối thấy rõ:

- Có thể đây chỉ là điều ngẫu nhiên. Vả lại, ta ... chuyện nhằm nhí như vậy mà bọn người cũng tin được sao?

Nhân vật đang nâng Tiểu Bình lên cao lại cười:

- Nghĩa là người không có cách giải thích nào khác? Vậy thì tốt, đệ đệ người sẽ đến lượt bọn ta quan tâm chu đáo, sẽ có người giúp đệ đệ người bình phục. Người không cần phải lo lắng gì nữa. Bằng không, ha ... ha ... chỉ một lời khước từ của người thôi, đệ đệ người sẽ ngay lập tức biến thành người thiên cổ. Ha ... ha ...

Bạch Phụng vụt kêu lên:

- Người muốn nói Quái Y thật đã bị bọn người khống chế? Bọn người định bảo Quái Y chữa trị cho đệ đệ ta, sau đó bọn người sẽ dùng máu huyết của đệ đệ ta để..... - Không sai! Đệ đệ người sẽ được an toàn, kể cả người cũng vậy nếu chấp thuận lời đề xuất của bổn giáo Thanh Y.

Bạch Phụng bật cười:

- Hóa ra bọn người là người Thanh Y giáo! Ta dù chưa biết Thanh Y giáo có thật sự lợi hại hay không nhưng thiết nghĩ Thanh Y giáo quả là to gan lớn mật, đã rõ ta là người Bạch Cốt Môn nhưng vẫn ngang nhiên hết dùng thủ đoạn bắt mình lại dùng lời đường mật mê hoặc. Bọn người nghĩ ta có thể an tâm giao đệ đệ ta cho bọn người ư?

Chính Tiểu Bình cũng nghĩ như thế. Nhưng khi có tiếng đối phương đáp lại, lời đáp liền làm cho Tiểu Bình và Bạch Phụng phải hoang mang ngỡ ngàng. Nhân vật nọ bảo:

- Chẳng trách Bạch Phụng cô nương từ nãy giờ vẫn quyết liệt cùng bọn ta đối đầu.

Hoặc là cô nương quá xem thường bốn giáo Thanh Y hoặc là cô nương nghĩ Thanh Y giáo luôn hành sự hồ đồ, không biết tiện lường hậu quả, dám đương đầu cùng Bạch Cốt Môn tuy mới xuất đầu lộ diện nhưng đã lộ rõ dã tâm mưu đồ độc bá võ lâm.

Bạch Phụng bật kêu:

- Sao ... các hạ biết rõ tính danh ta là Bạch Phụng?

- Đó là bằng chứng cho cô nương biết bốn giáo chưa bao giờ hành sự hồ đồ.

- Còn sao các hạ bảo Bạch Cốt Môn có mưu đồ độc bá võ lâm?

- Đây là bằng chứng khác cho cô nương thấy bốn giáo không phải hạng dễ xem thường.

Vì Bạch Cốt Môn dù có mưu toan thế nào đi nữa, bốn giáo vẫn không vì thế mà e ngại. Nói rõ hơn, dù cô nương có là môn đồ đang bị Bạch Cốt Môn tróc nã, bốn giáo vẫn có thừa thể lực tạo cho cô nương một chỗ dung thân.

Bạch Phụng để lộ sự bàng hoàng qua giọng nói:

- Ta là người đang bị Bạch Cốt Môn tróc nã? Thanh Y giáo không thế mà tạo cho ta một chỗ dung thân? Nếu ta hiểu không sai thì Thanh Y giáo đã từ lệnh tróc nã này mà đoán biết ta chính là Bạch Phụng, người luôn xuất hiện bên cạnh đệ đệ, một nhân vật bị mất nhiều máu huyết có liên quan đến Bạch Cốt Cốc?

- Không sai! Và ta có thể cho cô nương biết thêm một điều, chính vì sắc mặt nhợt nhạt của người mất nhiều máu huyết như lệnh đệ đã cáo tố thân phận thật sự của cô nương. Đồng thời vào lúc này không phải chỉ có một mình bốn giáo là biết rõ về lệnh tróc nã cô nương do chính Bạch Cốt Môn phát ra, cả võ lâm đều biết và từ đó có thể hiểu cô nương hiện đang là đối tượng được toàn thể võ lâm đặc biệt lưu tâm.

- Mục đích là xuất nhập Bạch Cốt Cốc tìm báu vật?

Nhân vật nọ cười dài:

- Không sai! Những gì cần nói ta đã nói cả rồi, có thể bốn giáo đã quá thành thật với cô nương. Giờ thì hãy xem cô nương sẽ có chủ ý như thế nào đáp lại thành ý của bốn giáo.

Lời Bạch Phụng đáp khiến bản thân Tiểu Bình giật mình:

- Ta thừa nhận quý giáo đã có thành ý. Được, ta chấp thuận giao đệ đệ ta cho quý giáo vì biết rằng quý giáo chỉ cần máu chứ không cần sinh mạng của đệ đệ. Phần ta ...

Nhân vật nọ chột hời chận ngang:

- Hình như cô nương bất bình vì biết rõ lệnh tróc nã dành cho cô nương?

Bạch Phụng hừ nhẹ:

- Tại sao ta phải bắt bình? Trái lại thì có, ta bắt phục khi nghe bảo Bạch Cốt Môn có mưu đồ độc bá võ lâm. Hay nói đúng hơn ta chỉ muốn minh bạch điều này là hư hay thực!

Nhân vật nọ hạ thấp giọng:

- Cô nương sẽ làm gì nếu bị mọi người và nhất là Bạch Cốt Môn tra hỏi về tung tích lệnh đệ?

Bạch Phụng liền tỏ rõ là người có tâm cơ khí khái đáp:

- Các hạ ngại mọi người biết tin Thanh Y giáo đang cầm giữ sinh mạng đệ đệ ta? Yên tâm đi, ta cũng đâu muốn đệ đệ ta mất mạng? Ta sẽ bảo, hừ, đệ đệ ta vì cạn kiệt khí huyết nên đã chết. Hẳn quý giáo hài lòng với sự sắp đặt này?

Nhân vật nọ bật cười:

- Chỉ tiếc cô nương vẫn còn ít nhiều thiện cảm với Bạch Cốt Môn là chốn cô nương xuất thân. Bằng không người như cô nương nếu chấp thuận gia nhập môn giáo, ắt môn giáo sẽ có thêm một nhân tài kiệt xuất! Hãy triệt thoái toàn bộ Thanh Y Cung thủ và cung nghinh tiễn Bạch Phụng cô nương! Ha ... ha ...

Bạch Phụng chỉ nói với Tiểu Bình một lời trước lúc nàng bỏ đi:

- Mong Bình đệ hiểu và đừng trách tỷ tỷ! Cáo biệt!

Vút!

Tiểu Bình vậy là biết Bạch Phụng đã bỏ đi và việc nàng lìa xa tạo cho Tiểu Bình trùng trùng nghi vấn, khó mong tìm lời giải đáp vào lúc này ...

Hồi 13

Hoạt Tử Nhân

Bản thân đang lâm vào tình huống như thế nào, qua những gì đã và đang xảy ra.

Tiểu Bình cũng dần dà tự hiểu. Vì thế, chính Tiểu Bình cũng đang lấy làm kinh ngạc, khi nhận ra chưa lần nào bản thân Tiểu Bình lại tỉnh táo như lần này, nhất là sự tỉnh táo kéo dài khá lâu, đủ cho Tiểu Bình nghe và hiểu tất cả những gì đang diễn ra xung quanh cho dù Tiểu Bình không thể cử động, cũng không thể tự mở mắt để nhìn và tự mở miệng để phát thành thanh âm.

Bạch Phụng đã đi khỏi, vậy là Tiểu Bình chỉ còn lại một mình giữa bốn người đều là Thanh Y giáo, khó phân biệt được họ là địch hay là bằng hữu.

Tiểu Bình nghe họ đang đối thoại với nhau. Một người đang tỏ ra thận trọng:

- Để cho ả đi, chúng ta làm như thế đúng hay là sai? Lợi và hại chỉ chênh nhau một kẻ tóc.

Người khác hừ nhẹ:

- Nếu đúng theo thông tin chúng ta nhận được thì ả Bạch Phụng này dù đi hay lưu lại cũng không gây hại gì cho chúng ta. Vì ả đang bị Bạch Cốt Môn tróc nã, ả bị quy cho tội phản đồ. ả khó có khả năng đứng về phe Bạch Cốt Môn và đối đầu cùng chúng ta.

Người thứ ba phản bác:

- Cho dù đó là thông tin đúng thì chúng ta vẫn phải lường trước việc ả sẽ bị Bạch Cốt Môn bắt giữ và tra hỏi về tiểu tử này. Và nếu chuyện đó thật sự xảy ra ắt Bạch Cốt Môn sẽ có thái độ với chúng ta. Liệu chúng ta có cách nào đối phó chúng chẳng?

Nhân vật lúc này đành hắng nhẹ lại lên tiếng và thủy chung nhân vật này vẫn tỏ ra điềm tĩnh:

- Vẫn vô ngại, nếu ả Bạch Phụng cứ tiếp tục xem trọng sinh mạng đệ đệ ả hơn chính sinh mạng bản thân ả như lúc này ả đã để lộ ra. Và như thế, tin đệ đệ ả đang do chúng ta sanh cầm nhất định không bao giờ tiết lộ.

- Nếu được vậy thì tốt. Chỉ sợ không ngậm miệng được lâu trước thủ đoạn tra khảo chắc chắn phải rất tàn khốc của Bạch Cốt Môn.

- Ắ phải chấp nhận thôi. Huống chi người có tâm cơ nhanh nhạy và tinh tế như ả ắt phải hiểu rằng ả có tiết lộ hay không thì một khi ả đã rơi vào tay Bạch Cốt Môn thì mạng sống ả kể như chẳng còn. Ắ đâu quá khờ khạo để gây họa thêm cho sinh mạng đệ đệ ả!

Được những lời lẽ này thuyết phục, toàn bộ những người đương diện đều thở phào nhẹ nhõm. Đến nỗi có một nhân vật cũng cao hứng thốt lên lời huênh hoang:

- Nếu vậy chúng ta không việc gì phải sợ. Ai đến mặc ai, Thanh Y cung thủ, đôi cung nỏ đầy lợi hại do chúng ta đã dày công đào luyện ắt sẽ đủ đối phó với bất kỳ ai không mời mà đến. Điều cấp thiết bây giờ là chúng ta cần phải tìm mọi biện pháp giúp tiểu tử tỉnh lại và phục hồi.

- Dễ thôi, chúng ta đã có Quái Y trong tay. Hy vọng Quái Y không gây khó dễ cho chúng ta, ngược lại còn giúp chúng ta hoàn thành kế sách đã định.

- Hừ! Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến. Để xem Quái Y có thật sự danh phù thực lực không?

Cùng với thanh âm khào khào chọt vang lên, Tiểu Bình còn nhận đang có một bàn tay di chuyển một cách linh hoạt khắp thân thể mình.

- Dương suy mà Âm cũng suy, mạch tượng thì mỏng manh như tơ, tuy vẫn còn chi tri nhưng chỉ là tạm thời. Cộng với máu huyết hồ như đã cạn kiệt, bọn Thanh Y giáo các người bảo lão phu phải làm gì đối với Hoạt Tử Nhân này đây?

Nhân vật Thanh Y giáo vẫn luôn tỏ ra điềm tĩnh thì ngay lúc này cũng điềm tĩnh:

- Lão còn gọi tiểu tử này là Hoạt Tử Nhân thì tốt rồi, chúng ta cũng cho là thế! Phần của lão, bấy lâu nay Thanh Y giáo đã đối đãi với lão thế nào, ắt lão vẫn còn nhớ, việc của lão chỉ là làm sao cho tiểu tử tiếp tục chi tri sự sống và sau nữa là làm cho máu huyết của tiểu tử tự phát sinh. Chúng ta không còn đòi hỏi gì hơn.

Giọng nói khào khào liên vang lên, cho Tiểu Bình biết đó là giọng của Quái Y đích thực:

- Người bảo không đòi hỏi gì hơn thì đó chính là sự thật. Bởi làm gì có đòi hỏi nào khác khiến lão phu biết là phải thúc thủ như đòi hỏi vừa rồi của người?

- Ý lão muốn khước từ?

- Hừ! Không khước từ thì còn phải làm gì? Để lão phu cho bọn người biết, hiệng trạng của tiểu tử này thì dù cho Hoa Đà có tái thế, Biển Thước có tái sinh cũng phải thúc thủ thôi.

- Nhưng lão là Quái Y, có việc kỳ quái nào mà lão không thể nghĩ ra và thực hiện? Lão hãy chứng tỏ lão là Quái Y thì hơn.

- Lão phu là Quái Y chứ chưa phải là Thiên Tào hay là Diêm Chúa. Lão phu đâu thể biến một kẻ chết thành người sống?

- Nhưng tiểu tử chưa phải là người chết. Chẳng phải lão vừa gọi tiểu tử là Hoạt Tử Nhân đó sao?

- Hoạt Tử Nhân thì sao? Nào khác gì một tử thi nếu không kể đến những nhịp hô hấp mỏng manh và thỉnh thoảng tiểu tử mới có được? Bọn người nên minh bạch một điều, tiểu tử kể như là người sắp chết, rõ chưa?

- Sắp chết chứ chưa phải đã chết. Trọng trách của lão là làm cho tiểu tử đừng chết, rõ chưa?

Giọng của Quái Y chùng xuống:

- Rõ rồi, và bọn người đang bắt lão phu làm một việc tợ như đội trời. Nhưng lão phu đành phải chấp thuận nếu bọn người giúp lão phu thực hiện một điều mà lão phu không thể thực hiện.

- Việc gì?

- Truyền nội lực cho tiểu tử đó, để tiểu tử có thể tự dẫn lưu chân nguyên giúp cho máu huyết bản thân y tự tái sinh, bọn người cũng phải truyền thụ cho y một thứ nội công tâm pháp gì đó cũng được. Thế nào?

- Sao? Truyền thụ nội công tâm pháp cho một kẻ đang trong tình trạng mê man và không biết đến bao giờ mới tỉnh? Lão đừng đùa chứ?

- Hừ! Đâu khác gì thứ đòi hỏi mà bọn người vừa đề xuất cho lão phu? Chính bọn người vừa đùa với lão phu đó thôi.

- Ta hiểu rồi! Ý lão muốn nói đó là cách duy nhất giúp tiểu tử hồi phục!

- Không sai! Và cách này chỉ có thể thực hiện nếu tiểu tử đừng có mê man, đồng thời chính tiểu tử cũng phải đồng tình để tự mình vượt qua ngưỡng cửa của thần chết. Lời của lão phu đến đây là hết, và đó cũng là tất cả những gì có liên quan đến kiến văn y thuật mà trọn một đời lão phu đã thu thập.

- Chao ôi! Vậy lão cũng không thể giúp tiểu tử tỉnh lại, cho dù chỉ trong một thời gian ngắn.

Lần đầu tiên Tiểu Bình nghe lão Quái Y cười:

- Người muốn tiểu tử tỉnh lại làm gì? Hay người nghĩ tiểu tử rồi sẽ vui vẻ tiếp nhận việc truyền thụ nội công tâm pháp, để sau đó khi có thể tự làm cho máu huyết tái sinh tiểu tử cũng sẽ vui vẻ để người rút hết bầu huyết này đến bầu huyết khác, tạo cho người cơ hội thao túng và lập thủ đoạn đối với những ai đang mạnh nha có ý đồ muốn xuất nhập Bạch Cốt Cốc?

Và nếu có ý nghĩ này phải chăng do người chủ quan, tưởng rằng tiểu tử hiện là người bị Thanh Y giáo sanh cầm? Người hãy tỉnh mộng là vừa. Ha ... ha ...

Lập tức có nhiều tiếng quát tháo vang lên, để cho Tiểu Bình biết sắp sửa có một trận giao chiến giữa Thanh Y giáo và Quái Y, như chuyện đã xảy ra giữa Bạch Phụng và bọn Thanh Y giáo lúc nãy.

Tiếng gầm to như tiếng sấm động của lão Quái Y vang lên:

- Đội Thanh Y Cung Thủ đã có lệnh triệt thoái, còn lại bốn người bọn người liệu có tư cách đối đầu với lão phu ư? Hãy xem chừng!

Ầm! Ầm!

Bọn Thanh Y giáo càng được có quát tháo ầm ỹ:

- Giỏi thật đấy, không ngờ bấy lâu nay bốn giáo và toàn thể võ lâm đều bị lão Quái Y che mắt. Hóa ra thân thủ còn cao minh hơn cả y thuật! Đỡ!

Ầm! Ầm!

Tiểu Bình bỗng bị một người nhắc lên. Sau đó có tiếng bọn Thanh Y giáo gào thét:

- Tiểu tử là do bọn ta lập mưu cầm giữ, lão Quái Y đừng hòng phỗng tay trên.

- Mau đuổi theo lão!

Tiểu Bình nghe tràng cười khùng khục của lão Quái Y vang ngay bên tai:

- Nơi này vốn là nơi lão phu từng cư ngụ, bọn người muốn đuổi cứ đuổi, nhưng rồi sẽ phải thất vọng thôi. Ha ... ha ...

Vút!

Cảm nhận không hề đánh lừa Tiểu Bình, qua việc gió đang thổi lồng lộng qua bên tai, Tiểu Bình biết bản thân đang được lão Quái Y dùng khinh thân pháp đưa đi và có lẽ càng lúc càng đi sâu vào Kim Sơn, nơi Quái Y do từng lưu ngụ nên rất thông thuộc địa hình.

Chợt Tiểu Bình nghe lão Quái Y lẩm bẩm:

- Bọn chúng điều động người cũng nhanh thật! Hừ! Định phong tỏa toàn Kim Sơn này à?

Không dễ thế đâu!

Thân hình Tiểu Bình vẫn tiếp tục bị đưa đi nhưng Tiểu Bình hiểu qua câu nói lẩm bẩm của lão chắc hẳn lão đang liên tục chuyển đổi phương hướng, quyết không để bọn Thanh Y giáo nhờ có nhân số thật đông sẽ phong tỏa mọi lối đi của lão.

Và điều này đương nhiên dẫn đến một hậu quả đó là thân hình của Tiểu Bình chợt bị va chạm vào một vật cứng, có lẽ lão đang chui vào những động kín và do khẩn trương nên lão không thể tránh cho Tiểu Bình những va chạm khiến Tiểu Bình vì đau phải trở lại tình trạng mê man như bao nhiêu lần trước đó.

oOo - Trưởng lão có chắc chắn bí thuật Mê Hồn sẽ giúp bốn cung thu kết quả.

Nhận thức của Tiểu Bình đã có trở lại, đúng vào lúc Tiểu Bình nghe câu nói trên do một thanh âm thánh thót, đích thị là thanh âm của một nữ nhân phát ra. Và liền sau đó Tiểu Bình nghe câu đáp của lão Quái Y, cũng là liên quan đến bí thuật Mê Hồn và một danh xưng kỳ lạ gọi là “Bốn Cung”! Lão đang biện giải:

- Tiểu tử kể như đã chết, bất quá chỉ còn một chút hơi thở để gọi tiểu tử là Hoạt Tử Nhân. Lão phu dù không phải là người độc ác vẫn đành miễn cưỡng chọn giải pháp duy nhất này hầu giúp bốn cung thu hồi thánh vật. Nhưng tán thành hay không đó là quyền quyết định sau cùng của Cung chủ.

Lần đầu tiên Tiểu Bình mới biết thế nào là tâm trạng sợ chết của người biết chắc bản thân phải chết. Và đó chính là hiện trạng của Tiểu Bình trong thời gian qua mặc cho Bạch Phụng đã tận lực tận chạy chọt mọi nơi mọi chỗ quyết giành giật lại Tiểu Bình từ

tay tử thần, và bất chấp y thuật cao minh vào bậc thượng đẳng của một nhân vật được mệnh danh Quái Y.

Tiểu Bình sắp chết, chao ôi đó là điều đáng sợ hãi, chẳng thà để Tiểu Bình tự cảm nhận sự thật đáng sợ này còn hơn là nghe tận tai lời người khác nói về mình như thế.

Tuy nhiên Tiểu Bình thầm cười mỉa bản thân, họ đâu có ý nói cho Tiểu Bình nghe. Vì đối với họ Tiểu Bình hiện đang là Hoạt Tử Nhân kia mà, một người kẻ như đã chết nếu nhìn qua dáng vẻ bên ngoài. Như vậy họ đâu nghĩ Tiểu Bình có thể nghe được những gì họ đang nói, đang đàm đạo cho dù những lời đó đề cập đến chính Tiểu Bình.

Chợt Tiểu Bình nghe giật thót cả người, đó là Tiểu Bình cảm nhận như thế, chứ bản thân Tiểu Bình nào có nhích động gì được để gọi là giật thót khi bên tai bỗng tiếp nhận ba chữ Hoạt Cương Thi dường như do lão Quái Y đã nói ra thì phải. Tiểu Bình vội chú tâm nghe tiếp.

Đúng là lão Quái Y đang nói:

- Có gọi như thế cũng không có gì là sai. Vì sau khi được Cung Chủ hoàn thành, với thủ thuật của lão phu, tiểu tử đương nhiên sẽ có đủ mọi dấu hiệu của một Hoạt Cương Thi. Nào là biết y có động cái chi, nào là có thể tự vận công dẫn lưu nội kinh theo tâm pháp mà Cung Chủ muốn tiểu tử phải vận hành. Có khác một điểm là nếu so với Hoạt Cương Thi thì tiểu tử vẫn có đầy đủ những cảm nhận như những người còn sống. Nghĩa là vẫn đau đớn về thể xác, vẫn phải ăn khi đói, uống khi khát, vẫn chảy máu huyết đến cạn cùng, nếu bị địch nhân đả thương. Nghĩa là ...

Giọng nữ nhân cắt ngang:

- Tiểu diệt hiểu rồi. Nói cách khác, y vẫn là người như mọi người chỉ trừ phần nhận thức về tri giác?

Quái Y thừa nhận:

- Đúng vậy! Vì thế theo lão phu, chúng ta nên gọi tiểu tử là Hoạt Tử Nhân thì đúng hơn.

Giọng nữ nhân ra chiều áy náy:

- Hoạt Tử Nhân? Vì hoài bão suốt mấy trăm năm qua của bốn cung, trưởng lão nói đi, chúng ta có nên tiến hành việc này chăng?

Quái Y trấn an:

- Lão phu cũng từng áy náy lương tâm. Nhưng mọi tâm trạng này sẽ không còn nữa nếu Cung Chủ nghĩ đến việc tiểu tử rồi sẽ như thế nào khi rơi vào tay Thần Bang hay Bạch Cốt Môn hoặc Thanh Y giáo hoặc là các môn phái khác. Tiểu tử sẽ chết, đó là điều chắc chắn.

Hoặc giả ...

Giọng nữ nhân chợt trầm lắng như cố nén cơn phẫn nộ:

- Hoặc giả y sẽ biến thành công cụ để Thanh Y giáo đã có ý định sử dụng? Trưởng lão nói không sai, bốn cung thà biến y thành Hoạt Tử Nhân còn hơn để mọi người vì ý đồ riêng tư sẽ biến y thành tội nhân thiên cổ!

Quái Y chợt cao giọng:

- Nghĩa là Cung Chủ tán thành giải pháp của lão phu!

Nữ nhân thở dài miễn cưỡng:

- Với điều kiện sau đó chúng ta phải tròn bổn phận chăm sóc cho y vĩnh viễn, phải lo lắng cho y như chúng ta vẫn lo lắng đối với môn nhân trung thành của bổn cung.

Có tiếng hai bàn tay của lão Quái Y xoa vào nhau:

- Lão phu sẽ tự tay lo liệu điều này, đúng như chủ ý của Cung Chủ. Tiểu tử thật đại phúc khi được Cung Chủ biệt đãi như thế này. Lão phu có thể bắt đầu?

Giọng nữ nhân bảo:

- Nếu thời gian thi hành thủ thuật chỉ mất một hai canh giờ như trưởng lão vừa nói, tiểu điệt nghĩ tiểu điệt có thể làm hộ pháp cho trưởng lão.

Lão Quái Y cất giọng hoan hỉ:

- Được như thế còn gì tốt bằng, lão phu cũng định đề xuất nhờ Cung Chủ tự thân truyền thụ tâm pháp cho tiểu tử.

- Tiểu điệt cũng nghĩ như vậy. Trưởng lão có thể bắt đầu được rồi, tiểu điệt sẽ chờ.

Tiếp đó Tiểu Bình nghe tiếng bước chân của lão Quái Y lại gần, đủ cho Tiểu Bình hiểu nguyên nhân bản thân sắp bị biến thành Hoạt Tử Nhân là điều không còn gì để bàn cãi.

Tuy vậy Tiểu Bình thật sự muốn kêu lên thật to, họ đã sai ở một điểm, rằng Tiểu Bình vẫn là người còn đầy đủ mọi nhận thức. Họ cần phải biết rõ điều này trước khi biến Tiểu Bình thành một Hoạt Tử Nhân.

Nhưng họ vẫn tiến hành. Cụ thể là lão Quái Y đang dùng nhiều vật nhọn, cắm liên tiếp vào nhiều nơi trên khắp thân thể Tiểu Bình. Đó là thủ pháp Kim Châm Đả Huyết mà Tiểu Bình đã một lần được ném thử.

Thật lạ, lão Quái Y quả có y thuật cao minh, thủ pháp Kim Châm Đả Huyết của lão tuyệt nhiên không hề gây đau đớn cho Tiểu Bình, trái lại càng làm cho tâm trí của Tiểu Bình thêm tỉnh táo để cảm nhận toàn thân đang sáng khoái vô thường.

Có lẽ biểu hiện này là rất rõ nên có tiếng nữ nhân nọ buột miệng kêu:

- Y đã có dấu hiệu hồi sinh? Y thuật của Trưởng lão đáng phải gọi là Thánh Thủ.

Lão Quái Y không một lời đáp lời, đủ cho Tiểu Bình hiểu lão vẫn đang toàn tâm toàn ý dụng thủ thuật đang tiến hành.

Được một lúc, khi đôi mắt của Tiểu Bình lần đầu tiên có thể tự máy động, lão Quái Y mới chịu lên tiếng:

- Đúng lúc rồi, phiên Chung Chủ nên nhân cơ hội này truyền thụ tâm pháp bổn cung cho tiểu tử!

Tiểu Bình rất muốn mở to mắt để nhìn quanh và nhất là nhìn nữ nhân luôn được lão Quái Y gọi là Cung Chủ. Rất tiếc, có lẽ do sức lực vẫn chưa phục hồi nên mọi ý muốn, không thể nào thực hiện được.

Có một động chạm nhẹ vào người Tiểu Bình, một động chạm vừa nhẹ nhàng vừa cẩn trọng chỉ có ở nữ nhân. Đó là lúc Tiểu Bình nghe lão Quái Y chột kêu:

- Hình như Cung Chủ vừa cho y dùng linh đan? Chuyện này tại sao Cung Chủ không chờ hỏi ý lão phu? Rất có thể lợi sẽ bất cập hại.

Nữ nhân đáp, cũng là lúc Tiểu Bình cảm nhận có một vật chột tan biến thật nhanh ngay trong miệng.

- Nào phải là linh đan trị thương khiến trường lão hốt hoảng? Kỳ thật tiểu điệt chỉ muốn giúp y sớm có một ít chân nguyên nội thể, nên vừa cho y một hoàn Tuyết Sâm Chí Thực.

Lão Quái Y có phần ngạc nhiên:

- Làm thế nào Cung Chủ có được Tuyết Sâm Chí Thực Hoàn, vốn là báu vật bất khả ly thân của Ngọc Tuyết Lão Lão?

- Có một lần do tình cờ tiểu điệt diện kiến Ngọc Tuyết Lão Lão, và Tuyết Sâm Chí Thực Hoàn chính là quà diện kiến của Lão Lão cho tiểu điệt.

- Cung Chủ được tặng bao nhiêu hoàn?

- Chỉ một mà thôi - Chao ôi! Nếu chỉ có một sao Cung Chủ lại phí phạm, không chịu lưu lại dùng cho chính bản thân?

Nữ nhân phì cười, khiến Tiểu Bình có phần nào cảm kích và chợt có thiện cảm.

- Tiểu điệt nghĩ cho y dùng chính là cách hay nhất mà không sợ phí phạm. Chẳng phải Trường lão vừa nói nhờ y thì chúng ta mới có cơ hội thu hồi Thánh Vật của bốn cung đó sao?

Trường lão cũng đừng phàn nàn nữa, vì dấu sao tiểu điệt cũng đã cho y dùng rồi.

Có tiếng lão Quái Y thờ dài tiếc nuối:

- Lão phu thật đa sự, mong Cung Chủ lượng thứ cho. Kỳ thực lão phu chỉ tiếc cho Cung Chủ vừa bỏ phí đi những hai mươi năm công phu tu vi từ một hoàn Tuyết Sâm Chí Thực duy nhất đó!

- Có tiếc thì chuyện cũng đã rồi, trường lão nghĩ sao, tiểu điệt có thể bắt đầu truyền thụ tâm pháp cho y được chưa!

- Đương nhiên là được. Nhưng để nhanh có kết quả, có lẽ Cung Chủ nên dùng thủ pháp Khai Đỉnh Đại Pháp mà truyền thụ cho y!

- Trường lão muốn nói tiểu điệt phải vừa truyền thụ khẩu quyết vừa dẫn dắt y cách dẫn lưu chân nguyên?

- Không sai! Tiểu tử là Hoạt Nhân, nghĩa là không còn nhận thức, chỉ bằng cách đó Cung Chủ mới có thể giúp y sau này tự hành chân nguyên nội thể theo bản năng.

- Tiểu điệt hiểu rồi. Nhưng có lẽ trường lão cũng phải lưu lại, làm hộ pháp trong lúc tiểu điệt truyền công.

Lão Quái Y ngập ngừng:

- Như thế có tiện chăng? Vì đây là nội công tâm pháp duy nhất dành cho Cung Chủ luyện.

- Không hề gì! Nếu không muốn nói là thứ tâm pháp hãy còn nhiều khiếm khuyết.

Trường lão dù có nghe cũng không sao. Sở dĩ bốn cung có qui định nghiêm ngặt như thế vì đó là qui định dành cho tâm pháp thượng thừa của bốn cung lúc chưa hề thất lạc. Còn như lúc này thì chúng ta còn gì nữa mà giữ gìn?

Lão Quái Y nghiêm giọng:

- Tuy lão phu không nghĩ như thế nhưng do lúc Cung Chủ truyền lực là lúc cực kỳ hệ trọng, lão phu thật không yên tâm nếu không được ở bên cạnh Cung Chủ.

Có người đỡ Tiểu Bình ngồi dậy và như người đó cũng ngồi ngay phía sau Tiểu Bình.

Giọng nói ôn nhu lại vang lên cho Tiểu Bình biết đích thị nữ nhân đang ngồi ngay phía sau, một hành vi cần biết cho việc truyền thụ tâm pháp theo cách thức Khai Đỉnh Đại Pháp.

Nữ nhân nói vào tai Tiểu Bình:

- Ta không biết các hạ là ai, dù vậy, kể từ nay ta sẽ xem các hạ là người của bốn cung.

Ta hứa quyết không bạc đãi các hạ. Còn bây giờ, dù các hạ nghe hay không nghe, hiểu hay không hiểu, ta cũng buộc phải truyền thụ khẩu quyết và chỉ dẫn các hạ cách dẫn lưu nội kinh theo tâm pháp của bốn cung ...

Những khẩu quyết của nội công tâm pháp liền sau đó được nữ nhân đọc đủ to vào tai và vào tiềm thức của Tiểu Bình. Đó là nữ nhân nghĩ như thế, chứ kỳ thực Tiểu Bình do vẫn còn nhận thức nên có nghe, có hiểu và có cả sự giật mình hoang mang.

Bởi những lời lẽ do nữ nhân đọc, Tiểu Bình chỉ thoáng nghe đã nhận ra đó là tâm pháp Vô Vi, hay nói rõ hơn đó là những kinh văn Vô Vi mà Tiểu Bình từng đọc và từng dùng để làm vật trao đổi với Triệu Thạch Liễu, với Môn Chủ Bạch Cốt Môn Thạch Quế Trân lúc còn ở Bạch Cốt Cốc.

Nhưng Tiểu Bình không có nhiều thời gian để kinh ngạc, bởi từ lòng bàn tay vừa được nữ nhân đặt lên đỉnh đầu Tiểu Bình đang có một luồng khí nóng thấm nhập qua, sau đó dẫn lưu qua các huyết đạo, quy tụ dần tại Đan Điền.

Một diễn biến kỳ lạ liền phát sinh, từ Đan Điền của Tiểu Bình cũng dâng trào lên một luồng khí nóng, chính là chân nguyên gần ba mươi năm công phu tu vi trước kia Tiểu Bình đã được bọn người Trưởng Lão Hội và mục Môn Chủ Bạch Cốt Môn trút vào.

Cùng lúc đó, Tiểu Bình nghe thanh âm của nữ nhân vang lên mừng rỡ:

- Y tiếp nhận chân khí và tiếp thụ tâm pháp rất nhanh! Trưởng lão, tiểu đệ đệ phải làm gì vì chân nguyên có từ Tuyệt Sâm Chí Thực Hoàn đã xuất hiện?

Có tiếng lão Quái Y đáp một cách khẩn trương:

- Cung Chủ cứ tiếp tục truyền lực, đừng vội ngưng lại lúc này. Hãy dùng chân nguyên của Cung Chủ giúp chân nguyên của tiểu tử dễ dàng dung hòa, sau đó được tiếp tục dẫn lưu khắp các kinh mạch theo đúng tâm pháp bốn cung.

Nữ nhân làm theo, và lại kêu:

- Trong người y lại phát sinh một luồng lực đạo. Không lẽ y trước kia vốn đã từng luyện công!

Lão Quái Y càng thêm nôn nóng:

- Chuyện không có gì là lạ. Máu huyết của tiểu tử nếu có thể khắc chế bách độc thì nguyên nhân có lẽ do tiểu tử đã từng vô tình dùng phải một linh dược nào đó hãn thế. Mãi đến bây giờ mới phát sinh hiệu dụng. Cung Chủ cần phải tiếp tục dung hòa. Hay nhất là phải làm cho tiểu tử tọa công, có như thế sau này tiểu tử rất có thể trở thành cao thủ bậc nhất đang cần cho bốn cung!

Riêng Tiểu Bình thì rõ luồng khí nóng đầu tiên xuất hiện từ Đan Điền chính là chân nguyên do Bạch Cốt Môn trút truyền. Chỉ có luồng khí nóng thứ hai cũng dâng lên từ Đan Điền mới chính là hiện tượng phát sinh từ Tuyệt Sâm Chí Thực Hoàn gì đó như nhận định của nữ nhân.

Riêng linh dược hãn thể hoặc gì gì đó như lão Quái Y vừa nói, theo Tiểu Bình thì chỉ là những suy đoán vô căn cứ của lão mà thôi.

Nhưng những suy nghĩ của Tiểu Bình chợt trở nên vô căn cứ khi thanh âm của nữ nhân một lần nữa vang lên:

- Không ổn rồi, Trưởng lão. Ở y lại có thêm một luồng lực đạo nữa xuất hiện. Tiểu diệt chân lực có hạn e không thể dùng hòa, đến kèm chế cũng không thể.

Tiếng lão Quái Y càng tỏ ra cấp bách:

- Cung Chủ chớ có bỏ cuộc. Bằng không bao công sức của chúng ta từ đầu cho đến giờ đều biến thành vô dụng.

Và nhịp hô hấp nặng nhọc của nữ nhân bắt đầu xuất hiện, lọt vào tai Tiểu Bình lúc bản thân Tiểu Bình rồi cũng nhận ra từ Đan Điền quả nhiên đang có một đợt khí nóng thứ ba xuất hiện lan tỏa.

Và cùng với việc xuất hiện luồng lực đạo này, chính Tiểu Bình cũng nhận thấy luồng lực đạo do nữ nhân truyền vào dù vẫn tiếp tục dẫn dắt ba luồng lực đạo bản thể của Tiểu Bình nhưng cũng bắt đầu hòa lẫn và chìm chìm vào ba luồng lực đạo kia, như thể nó không hề hiện diện.

Đó là lúc nữ nhân đang cố gượng kêu lên:

- Nguy rồi trưởng lão! Tiểu diệt ... tiểu diệt không thể thu chân nguyên về. Trái lại ... trái lại ...

Có tiếng lão Quái Y cười hăng hắc:

- Có phải chân nguyên nội thể của Cung Chủ cứ như bị hút chặt vào tiểu tử? Thật không ngoài dự liệu của lão phu, ha ... ha ...

Dù nhịp hô hấp đang khó khăn nhưng nữ nhân vẫn lấy làm lạ về những lời kỳ lạ của lão Quái Y:

- Sao trưởng lão cười? Phải chăng, phải chăng đây chỉ là hiện tượng nhất thời và sẽ không gây bất lợi gì cho tiểu diệt?

Lão Quái Y cười to hơn:

- Trong y thuật, hiện tượng này được gọi là Nhân Hoàn Nhân, cũng tương tự câu mạng đổi mạng mà giới giang hồ quen gọi. Nhờ đó, khi tiểu tử hồi sinh và được gọi là Hoạt Nhân thì chính Cung Chủ vì chân nguyên cạn kiệt nên phải biến thành loại người vô dụng, sống không ra sống mà chết không ra chết. Ha ... ha ...

Giọng nữ nhân hoảng loạn thấy rõ:

- Điều này có nghĩa là Trưởng lão đã biết trước tiểu diệt sẽ nhận chịu hậu quả này?

- Không sai! Nam Cung Yến người sẽ không còn là Cung Chủ Vô Vi cung, lão phu cũng không còn là thuộc hạ cho người tùy tiện sai khiến nữa. Không những thế Thảm Hóa Du này sẽ có thêm một gã nô bộc trung thành, đó chính là tiểu tử vừa nhờ người mà biến thành Hoạt Nhân. Có một điều mà vì người không hỏi nên lão phu cảm thấy không cần cho người biết trước, đó là Hoạt Nhân chỉ mãi mãi trung thành với người nào được y nhìn thấy trước tiên.

Và người đó hiện chính là lão phu, là Thảm Hóa Du này. Ha ... ha ...

Nam Cung Yến vỡ lẽ:

- Lão ... Thảm Họa Du lão định tâm làm phản, và đây là kế của lão nhằm hãm hại Nam Cung Yến ta?

- Người đừng dùng chữ phản với ta. Có chăng là ta không chấp thuận mãi mãi cứ là người cho người khác sai khiến. Và nhất là kẻ sai khiến ta lại là một tiểu nha đầu với một danh xưng vô nghĩa là Cung Chủ Vô Vi cung. Hừ! Vô Vi cung là gì cơ chứ? Chỉ là chút hư danh còn sót lại của thuở nào đó xa xưa là lúc Vô Vi cung từng hùng bá thiên hạ. Còn lúc này ba chữ “Vô Vi cung” không đủ làm cho bất kỳ nhân vật giang hồ nào kinh tâm hoặc e ngại! Vậy thì làm sao ta vẫn cứ bám mãi vào người nuôi mộng ảo có một ngày Vô Vi cung trở lại thuở hào hùng xa xưa? Ta phải tự lo cho ta, và Thảm Họa Du này sẽ có ngày độc bá thiên hạ với một Hoạt Nhân sở học cao minh, vừa được người thay ta đào luyện. Ha ... ha ...

Một chuyển biến quá bất ngờ, hoàn toàn ngoài sức tưởng của Tiểu Bình, vốn là người chưa một lần thật sự đụng chạm với giới giang hồ. Và Tiểu Bình không thể không phần nộ thay cho Nam Cung Yến là nhân vật vừa bị lão Quái Y Thảm Họa Du phỉnh phờ lừa dối, không hề nghĩ đến hai chữ thân tình, dù chỉ là tình người.

Tiểu Bình mở bừng hai mắt.

Và kìa, một lão nhân vừa có vóc dáng cao gầy vừa có niên kỷ chưa thật sự vượt quá ngũ tuần cũng đang đăm đăm nhìn lại Tiểu Bình. Đó chính là lão Quái Y Thảm Họa Du, Tiểu Bình nhận ra lão qua thanh âm lão đang phát thoại với Tiểu Bình:

- Hãy nhìn ta là chủ nhân của người. Từ nay ta sẽ gọi người là Tiểu Hoạt. Người phải chấp hành mọi mệnh lệnh của ta, của chủ nhân người. Người thử cử động xem nào.

Đó là điều Tiểu Bình đang muốn thử.

Tiểu Bình thận trọng nhích động hai tay, sau đó là hai chân. Tiểu Bình lấy làm mừng vì cuối cùng bản thân cũng có thể cử động theo ý muốn.

Quái Y Thảm Họa Du cũng mừng. Vì thế lão tiếp tục bảo:

- Khá lắm, Tiểu Hoạt người khá lắm. Giờ thì đứng lên nào, để ta giúp người gỡ toàn bộ những mũi kim chân vẫn còn cắm khắp người người.

Tiểu Bình chậm chạp đứng lên.

Chợt có một bàn tay khẽ chạm vào vai Tiểu Bình từ phía sau, như có ý giữ Tiểu Bình ngồi lại.

- Đừng, đừng nghe theo lệnh lão. Lão sẽ biến người thành công cụ để sát nhân thay lão.

Tiểu Hoạt hãy nghe ta, đừng nghe theo lão.

Tiểu Bình rung mình vì sự đụng chạm và thoáng lưỡng lự không biết có nên đứng lên hay không.

Quái Y Thảm Họa Du bỗng há miệng tuôn ra tràng cười đắc ý:

- Người sớm quên y chỉ là một Hoạt Nhân thôi sao? Người có nói gì cũng vô ích, vì Tiểu Hoạt chỉ biết trung thành với mỗi một mình ta thôi. Đừng, đừng ngăn y lại. Người có nghĩ chính vì hành động của người sẽ khiến ta vì một chút bực tức có thể sẽ ra lệnh cho Tiểu Hoạt hạ thủ người? Đừng dại dột như thế. Ha ... ha ...

Cánh tay đang đặt hờ trên vai Tiểu Bình liền thần thờ hạ xuống, kèm theo một tiếng thở dài tuyệt vọng:

- Ta đã hại ngươi rồi, Tiểu Hoạt, ta thật sự lo và tiếc cho ngươi.

Tiểu Bình lại rùng mình, nhưng nhờ đó Tiểu Bình có dịp đứng lên, khắp khởi mừng vì bản thân hầu như đã trở lại bình thường, đã có thể cử động bình thường.

Quái Y Thảm Hóa Du thấy rõ biểu hiện mừng rỡ của Tiểu Bình, lão càng thêm đắc ý:

- Phải chi ngươi có thêm nhận thức, ngươi không những là người bình thường như mọi người mà ngươi còn sẽ là đệ tử đắc ý nhất của ta. Yên tâm đi, rồi ta sẽ chỉ điểm nhiều loại công phu cho ngươi, những thứ công phu ta đã bỏ công thu thập từ những người từng được ta cứu mạng. Ha ... ha ...

Lão vừa cười vừa nhanh nhẹn vươn tay thu hồi lại toàn bộ những mũi kim châm đang cắm khắp người Tiểu Bình.

Nam Cung Yến loạng choạng đứng lên bằng cách bám vào tay Tiểu Bình:

- Lão đã chữa trị cho ngươi bằng cách buộc ngươi phải dùng công phu bản thân để trao đổi? Hoá ra từ lâu lão đã biến tâm? Lão đã làm nhục môn hộ, biến y thuật của Vô Vi cung thành công cụ của lão?

Quái Y Thảm Hóa Du bỗng gầm vang:

- Đừng nói với ta về Vô Vi cung nữa. Một người như ta tuyệt đối không thể thú nhận là có xuất thân từ một Vô Vi cung hèn hạ. Ngươi còn nói nữa ta sẽ giết ngươi như vắt bỏ đi tất cả những gì có liên quan đến Vô Vi cung.

“Đừng bao giờ đoạn tuyệt với quá khứ, nhất là thứ quá khứ đã giúp chúng ta nên vóc nên hình”. Lời của đại ca Đaoan Mộc Ngũ trước kia bất giác tái hiện trong tâm trí Tiểu Bình, càng khiến Tiểu Bình phẫn nộ với lão Quái Y, nhân vật vừa tự miệng thốt ra những lời bội nghĩa, những lời giũ bỏ quá khứ.

Tiểu Bình chợt quay nghiêng người, đưa mắt nhìn nữ nhân lần đầu tiên thấy mặt.

Chạm phải ánh mắt của Tiểu Bình, Nam Cung Yến không thể giấu nổi tâm trạng bàng hoàng.

- Ngươi ... các hạ không hề là một Hoạt Nhân!

Đến lão Quái Y Thảm Hóa Du cũng kêu:

- Tiểu Hoạt, ngươi ... sao ngươi tự quay người? Ta nào đã ra lệnh cho ngươi?

Tiểu Bình vẫn nhìn Nam Cung Yến, một nữ nhân có lẽ có niên kỷ chỉ bằng Bạch Phụng hoặc kém hơn một ít:

- Cô nương là Cung Chủ Vô Vi cung?

Quá đủ cho Nam Cung Yến từ trạng thái bàng hoàng chuyển sang ngỡ ngàng:

- Quả nhiên các hạ không hề là một Hoạt Nhân?

Tương tự, lão Quái Y cũng nhận ra sự thật:

- Tiểu tử quả đáng chết, sao dám dùng thủ đoạn dối lừa Thảm Hóa Du ta! Hãy đợi!

Một luồng cuồng phong liền sầm sập lao vào Tiểu Bình từ phía sau ..

Hồi 14

Bùng!!!

Tiểu Bình có cảm nhận như bản thân vừa bị một khối đá cực to giáng thật mạnh vào giữa hậu tâm và hậu quả xảy ra làm cho Tiểu Bình phải ngã chồm về phía trước, vô tình ngã ập luôn vào người Nam Cung Yến.

Bản thân bị chấn động không làm Tiểu Bình hoang mang lo lắng bằng sự việc đang xảy ra, đó là việc ngã vào người Nam Cung Yến. Sợ sự động chạm sẽ gây ngộ nhận cho Nam Cung Yến, Tiểu Bình theo bản năng cố gượng đứng lại. Nhờ đó tuy Tiểu Bình vẫn chạm vào người Nam Cung Yến nhưng may thay việc ngã đè lên người nàng vẫn chưa xảy ra.

Vẫn sợ bị Nam Cung Yến ngộ nhận, Tiểu Bình hốt hoảng nhìn vào mặt nàng.

Nam Cung Yến đang có sắc mặt thật kỳ quái, nửa như ngỡ ngàng và nửa như lo sợ đến thất sắc.

Nghĩ Nam Cung Yến có thất sắc như thế vì hành vi quá thất thố của bản thân, Tiểu Bình vội há miệng, định thốt lên lời tạ lỗi. Nào ngờ Nam Cung Yến đã lên tiếng trước, bằng giọng cực kỳ hoảng hốt:

- Các hạ không am hiểu công phu ư? Không ổn rồi, các hạ mau chạy đi, lão lại xuất lực đánh vào các hạ nữa kìa ạ Tiểu Bình vỡ lẽ, và với một tia nghĩ thật nhanh, Tiểu Bình vội hỏi nàng:

- Muốn vận dụng công phu phải làm gì? Cô nương ...

Nam Cung Yến vụt mở to hai mắt để lộ sự hoảng hốt tột cùng và hai tay nàng chột chộp vào Tiểu Bình, miệng thì gào thất thanh:

- Chạy đi! Ta quyết không để lão hạ thủ hoặc khống chế các hạ!

Hoàn toàn hiểu Nam Cung Yến đang muốn kéo Tiểu Bình qua một bên, có lẽ vì nàng đang nhìn thấy lão Quái Y Thảm Hóa Du sắp sửa quật thêm một luồng cuồng phong uy mãnh như đã xảy ra, Tiểu Bình liền đành mặt, nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Bảo tại hạ chạy nghĩa là cô nương định hứng chịu một chưởng của lão? Tại hạ đâu thể ...

Tiếng gầm của lão Quái Y chột cất lên, cắt ngang lời đang nói của Tiểu Bình:

- Người phải chết!

Và ...

Bùng ...

Không còn tự chủ được nữa, Tiểu Bình lần này thật sự ngã ập vào Nam Cung Yến. Do bản thân Nam Cung Yến đang lúc cạn kiệt chân nguyên nên cái ngã của Tiểu Bình làm cho nàng cũng phải bật ngã về phía hậu và chỉ một chút nữa thôi là nàng phải ngã sòng soài trên nền đất.

Không kịp phản nộ vì bị giáng thêm một lực thứ hai, Tiểu Bình hiện lúc này chỉ có một tâm trạng là sợ Nam Cung Yến ngã đau. Do đó, bằng một sức lực không hiểu từ đâu mà có Tiểu Bình bất giác vòng tay ôm gọn thân hình Nam Cung Yến. Sau đó bằng một cái đạp mạnh chân vào nền đất, thân hình Tiểu Bình vụt dịch bắn qua một bên, mang theo cả tấm thân mềm mại của Nam Cung Yến.

Vù ...

Tiếng quát tháo của lão Quái Y bám theo bén gót:

- Ta không tin nội nguyên chân lực của tiểu tử ngươi đã đạt mức tối thượng, sau hai kinh của ta mà không hề hấn gì. Hãy mau mau nạp mạng cho ta.

Ào ...

Tai nghe rõ tiếng cuồng phòng đang từ phía sau kéo đến, Tiểu Bình vụt quên bằng chuyện bản thân đang thực sự mạo phạm vào tấm thân trong ngọc trắng ngà của một nữ nhân, Tiểu Bình chỉ biết vội vã lập lại câu đã hỏi Nam Cung Yến:

- Muốn vận dụng công phu thì phải làm thế nào?

Tiểu Bình quên là chuyện của Tiểu Bình, riêng Nam Cung Yến thì đang đỏ mặt và nhắm hờ hai mắt như không muốn tự thân nhìn thấy cảnh đang được một nam nhân ôm ấp.

Do vậy nàng đáp lại thật nhẹ, tựa hồ không phải nàng đáp mà đó là do bản năng của một người từng luyện võ buộc nàng phải đáp:

- Đẩy chân nguyên từ Đan Điền đến tâm bàn tay bằng cách dẫn lưu nội kinh qua các kinh mạch như lúc tọa công. Đó là phương cách dễ nhất khi phải vận dụng công phu.

Luồng cuồng phong do lão Quái Y quạt đến hiện đã tiến sát vào người Tiểu Bình.

Không cần suy nghĩ và dù muốn cũng không kịp suy nghĩ, Tiểu Bình quay nghiêng nửa người về phía sau, chỉ để lại một tay nâng giữ Nam Cung Yến, tay còn lại liền được Tiểu Bình vận lực và hất mạnh ra, theo tư thế đã từng nhìn thấy nhiều nhân vật giang hồ, Tiểu Bình quát bừa:

- Lão muốn chết!

Có lẽ tiếng quát của Tiểu Bình làm cho Nam Cung Yến tỉnh lại với thực tại, vì tiếng nàng reo như đang hòa lẫn vào tiếng Tiểu Bình quát:

- Các hạ thực hiện đúng rồi. Hãy cho lão biết thế nào là nội lực phi phạm của các hạ.

Tiếng quát của Tiểu Bình được cộng thêm tiếng reo biểu lộ sự phấn khích của Nam Cung Yến ngay lập tức làm cho lão Quái Y Thảm Hóa Du thất kinh.

Lão nhảy lùi lại thật xa, hai mắt trợn trừng nhìn vào khoảng không trước mặt lão.

Tiểu Bình cũng đang nhìn vào khoảng không đó và càng lúc càng kinh ngạc vì khoảng không vẫn chỉ là khoảng không, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy ở khoảng không đó đang có hoặc sẽ biến động.

Lão Thảm Hóa Du cũng nhìn thấy điều này và không kèm được, lão cười phá lên:

- Tiểu tử chưa hề luyện công? Đến cách phát kinh thành chưởng cũng không biết? Ha ...

ha ...

Và lão bật tung người lao đến nhanh đến nỗi Tiểu Bình ngỡ như bản thân đang bị hoa mắt. Nhưng tiếng quát của lão lại là thật, cho Tiểu Bình biết việc lão lao đến cũng là thật:

- Hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào, tiểu tử. Rồi ngươi sẽ phải tuân phục ta thôi, người cũng sẽ là tên nô bộc ngoan ngoãn của ta thôi! Đờ!

Ào ... Ào ...

Đến lượt Tiểu Bình đỏ mặt vì xấu hổ. Và không còn gì xấu hổ bằng khi bị người khác chê cười cho rằng bản thân quá đỗi vô dụng, đến cách vận công cũng không biết. Tiểu Bình càng thêm uất ức, do đó mặt đỏ càng thêm đỏ.

Luồng cuồng phong do lão Quái Y phát ra vẫn cứ cuộn đến dần.

Ào ...

Chợt nhớ đến cách vận công đã từng được Môn Chủ Bạch Cốt Môn chỉ điểm, là cách để làm cho Linh Khí Hoàn Nguyên từ Linh Xà Đơn phát tán, Tiểu Bình đang uất ức nên quát thật to:

- Ai bảo Tiểu Bình này không biết cách vận công! Hãy xem đây!

Và sự thật đã làm cho Nam Cung Yến phải rùng mình thất sắc, đến nỗi nàng phải nhắm chặt hai mắt vì không dám nhìn. Có tâm trạng này vì như Nam Cung Yến nhìn thấy thì Tiểu Bình nào có chút cử chỉ nào cho thấy là đang vận công. Thay cho việc vươn tay theo tư thế hất kinh như lần vừa rồi Tiểu Bình đã hành động, thì lúc này Tiểu Bình lại vòng tay ôm chặt Nam Cung Yến. Và cùng với động tác khác lạ này, Tiểu Bình còn quay lưng lại, quay về phía lão Quái Y, đưa mặt với sắc diện nghiêm nghị về phía Nam Cung Yến.

Thế là chuyện gì đến phải đến. Luồng cuồng phong của lão Quái Y Thảm Hóa Du đã đến lúc giáng mạnh vào Tiểu Bình.

Ầm!

Hai mắt Tiểu Bình vẫn mở trừng trừng, nhất là lúc tai Tiểu Bình nghe tiếng Nam Cung Yến than nho nhỏ:

- Thế là hết! Cả hai chúng ta vậy là cùng thiệt mạng!

Nhưng ...

- Ôi chào!

Bùng!

Đó là tiếng kêu gào của lão Quái Y ngay khi có tiếng động âm vang lên lượt thứ hai.

Tin rõ điều này, Nam Cung Yến vụt mở mắt và nghiêng đầu nhìn về phía sau Tiểu Bình.

Không hiểu nàng đang nhìn thấy điều gì, Tiểu Bình chỉ biết Nam Cung Yến đột nhiên tỏ ra phấn khích bằng cách tự kêu lên:

- Thiết Bố Sam? Mà không phải phản kinh đã kích vào lão, đây chính là Cang Khí Hộ Thân, một cảnh giới tối thượng của Tiên Thiên Chân Khí thượng thừa.

Đối với Tiểu Bình thì trong toàn bộ nguyên câu nói của Nam Cung Yến, Tiểu Bình chỉ hiểu có mỗi một câu, đó là “phản kinh đã kích vào lão”. Vậy là quá đủ cho Tiểu Bình hiểu vì sao Nam Cung Yến lại tỏ ra phấn khích. Tiểu Bình liền quay đầu nhìn lại phía sau.

Lão Quái Y đang loạng choạng. Không những thế, với sắc diện của lão giờ đang nhợt nhạt nhất là đang tỏ ra khiếp đảm. Tiểu Bình còn hiểu thêm vậy là cách bản thân vừa vận lực đã thu được kết quả. Và Tiểu Bình cũng tỏ ra phấn khích, qua khoé miệng đang điểm một nụ cười.

Chạm phải nụ cười của Tiểu Bình, lão Quái Y vụt méo xệch cửa miệng lúc lão kêu lên:

- Người đã luyện được Càng Khí Hộ Thân? Người là truyền nhân của Bạch Tu Lão Tiên?

Hai mắt Tiểu Bình vụt chớp nhẹ đúng vào lúc từ phía xa có tiếng người huyên náo và hô hoán loạn xạ:

- Đã tìm thấy rồi! Hóa ra lão đang ẩn bên trong sơn động này!

- Võ công của lão rất cao minh, cần bố trí ngay đội Thanh Y Cung Thủ!

- Hừ! Lão chỉ giả vờ kêu toáng thế thôi. Ở đây làm gì có Bạch Tu Lão Tiên xuất hiện!

Tiến vào, chớ để lão đoạt mất tiểu tử vốn là vật chí bảo đã thuộc về Thanh Y giáo chúng ta.

Tiểu Bình giật mình, vậy là bọn Thanh Y giáo đã tìm đến.

Lão Quái Y cũng lo ngại. Vì thế, lão vụt xoay người, chui thật nhanh vào một ngách đá nằm khuất lấp phía sau một tảng đá to.

Tiểu Bình tuy nhìn thấy nhưng không thể nghĩ ra lão có hành động như thế để làm gì.

Vì thế Tiểu Bình cảm thấy ngỡ ngàng khi nghe Nam Cung Yến kêu khẩn trương:

- Đội Thanh Y Cung Thủ sắp đến, những mũi tiễn của chúng đều tẩm độc. Các hạ còn chờ gì nữa mà không chạy theo lão Quái Y?

Chạy? Đó là từ duy nhất có thể làm cho Tiểu Bình hiểu ngay Nam Cung Yến muốn gì và lão Quái Y đã làm gì.

Chạy thì chạy, Tiểu Bình đành nâng Nam Cung Yến trên hai tay và chạy đến chỗ có khối đá mà lão Quái Y vừa biến mất.

Phía sau khối đá chỉ còn là một vách đá phẳng lì, không hề có kẽ hở nào cho Tiểu Bình biết lối để chạy theo lão Quái Y.

Định đưa mắt tìm kiếm thì Tiểu Bình lại nghe Nam Cung Yến kêu:

- Bí môn đã bị khóa chặt. Lão đã phát động cơ quan, ngăn không cho ai đuổi theo lão.

Cơ quan nào? Tiểu Bình định hỏi Nam Cung Yến như thế, thì nghe nàng bảo:

- Các hạ hãy đặt ta xuống. Nhanh lên!

Nghĩa là nàng không muốn bị bất kỳ ai nhìn thấy cảnh nàng đang được hoặc bị một nam nhân bồng ẵm trên tay? Tiểu Bình ngưng ngưng đặt Nam Cung Yến đứng xuống.

Đang sợ nàng phải ngã vì không còn người đón đỡ, Tiểu Bình bỗng kinh nghi khi nghe nàng bảo tiếp:

- Đừng nhìn đâu cả, cũng đừng quá hoảng hốt hoặc hoang mang. Các hạ cứ nhìn ngay ta và để tâm cách ta đang thực hiện.

Nam Cung Yến sau khi cho tay vào bọc áo và rút ra, nàng đưa tay lên vuốt khẽ qua gương mặt.

Và thế là, dù đã được nàng dặn trước nhưng chỉ suýt nữa Tiểu Bình vì quá hoảng hốt phải kêu lên, do gương mặt đang xinh đẹp và trẻ trung của nàng vụt đổi thành một gương mặt nhăn nheo như một bà lão.

Lão bà đặt ngón tay thon thả lên miệng:

- Không việc gì phải hốt hoảng, đó chỉ là lớp giả diện mà thôi. Còn đây là lớp giả diện dành cho các hạ, hãy phủ lên mặt mau.

Lão bà Nam Cung Yến liền đặt vào tay Tiểu Bình một lớp lụa mỏng như cánh chuồn.

Tiểu Bình hiểu rất nhanh ẩn ý của nàng, cũng đặt lớp giả diện lên mặt và vuốt nhẹ.

Nàng thở ra nhẹ nhẹ:

- Bị lệch rồi, nhưng các hạ không còn thời gian để chỉnh lại đâu, họ đã đến rồi. Ta đành gọi các hạ là Tiểu Xú vậy. Hãy nhớ, ta là Lão cô cô của các hạ. Còn bây giờ hãy vững tâm và bắt đầu đi. Lão cô cô này đi ngược ra ngoài. Đi nào!

Tiểu Bình cũng hiểu bản thân hiện đang có một diện mạo thật khó coi, có thể là do Tiểu Bình đặt lệch lớp giả diện làm cho ngũ quan đều méo mó, có bị gọi Tiểu Xú cũng đáng!

Còn Nam Cung Yến, nàng tự nhận là Lão cô cô cũng không sai. Và nàng chẳng những có diện mạo già quá già của một lão bà bà còn run lẩy bẩy, cho thấy lúc đi đứng thật khó khăn, dĩ nhiên cần phải có người dẫn dắt.

Tiểu Bình dìu nàng bước đi và chỉ một thoáng đã thấy năm bảy nhân vật đang hung hăng đứng chắn lối:

- Đứng lại! Bọn người là ai?

Họ hỏi như thế chứng tỏ không ai trong họ nhìn ra Tiểu Bình.

Tiểu Bình chưa kịp đáp thì Lão cô cô của Tiểu Bình đã run rẩy lên tiếng:

- Ai vừa hỏi thế? Nếu phải là người của lão Thần Tiên Quái Y thì xin ra ân bẩm báo giùm lão. Hãy nài xin hộ lão sao cho lão Thần Tiên Quái Y chịu chữa trị bệnh tình ngặt nghèo của lão cô cô này.

- Ở đây làm gì có lão Thần Tiên Quái Y? Nói, thật sự mù là ai? Mù đến đây để làm gì?

Tiếng quát quá lớn khiến Tiểu Bình dù không muốn cũng phải ngã vật xuống và chực ngất đi nếu như không kịp nghe tiếng Nam Cung Yến trong lốt lão cô cô đang ra sức gào thét:

- Ối ... Tiểu Xú! Người làm sao rồi? Chư vị lão gia ôi xin làm ơn làm phúc đừng làm cho Tiểu Xú của lão phải thất đảm. Lão cô cô này già rồi, nếu không còn Tiểu Xú thì có ai đưa đường lão đến chỗ Thần Tiên Quái Y xin điều trị? Ối, Tiểu Xú ôi Tiểu Xú ...

Bọn họ hoang mang và nhìn nhau:

- Không phải lão? Cũng không có tiểu tử ở đây? Hay là ...

Có một nhân vật chợt gầm vang:

- Chúng ta làm mưu của lão rồi. Nhất định ở quanh đây phải có bí đạo cho lão lên thoát đi! Chia nhau tìm mau!

Bọn họ tản khai, nhanh chóng kiếm tìm khắp nẻo.

Trong khi đó, Nam Cung Yến vẫn cứ gào thét vì thấy Tiểu Bình trong lốt Tiểu Xú vẫn nằm mãi, không chịu đứng dậy cho:

- Ối, Tiểu Xú! Người làm sao rồi. Thiên địa ôi, có phải chư vị lão gia đã giết hại Tiểu Xú của lão? Tiểu Xú ôi Tiểu Xú ...

Tuy Tiểu Bình thừa biết đây là cơ hội tốt nhất để Tiểu Bình đưa Nam Cung Yến thoát đi, nhưng không hiểu sao Tiểu Bình dù cố đến mấy cũng không cử nhắc tay nhắc chân và

đứng dậy. Mãi sau đó có lẽ tiếng gào thét của Nam Cung Yến rất thật. Thật đến nỗi Tiểu Bình nghĩ nàng sắp sửa khóc đến nơi, Tiểu Bình phải vận dụng hết ý chí để bắt bản thân nhích động.

Tiểu Bình lồm cồm ngồi dậy, miệng lắp bắp ngoài ý muốn:

- Tiểu điệt ... tiểu điệt không hề gì. Lão cô cô đừng ... đừng gào thét, kẻ họ ... họ giận thì khốn. Đi nào, lão cô cô, chúng ta ... chúng ta đi nào ...

Đang đứng lên và định kéo Nam Cung Yến cùng đứng, bất ngờ Tiểu Bình nghe có tiếng quát vang đến từ phía hậu:

- Chính lũ ngu xuẩn này làm cho chúng ta chậm trễ. Ất chúng cũng là người của lão, được lão bố trí. Hừ!

Và thanh âm của một luồng cuồng phong cũng xuất hiện, lọt vào tai Tiểu Bình.

Ào ...

Tiểu Bình kêu thảm:

"Nguy mất! Ta và Nam Cung Yến phen này e chết mất!" Theo bản năng, Tiểu Bình vội vận công theo cách mục Môn Chủ Bạch Cốt Môn từng chỉ, vừa vòng tay ôm người Nam Cung Yến.

Ầm!

Tiểu Bình vận công quá chậm khiến lực đạo giáng vào lưng hất Tiểu Bình cùng Nam Cung Yến ngã lăn.

Tuy vậy, vẫn có một tiếng hô hoán:

- Úy! Gã Tiểu Xú này không ngờ lại có nội lực khá thâm hậu.

Một nhân vật Thanh Y giáo khác cười thành tràng lạnh lùng:

- Nếu là vậy, phiền nhị vị thông báo lai lịch cho, kéo lại bảo Thanh Y giáo chỉ toàn hạng thô lỗ không biết gì là lễ nghĩa! Thế nào? Ha ... Ha ...

Bên tai Tiểu Bình liên vang lên tiếng Nam Cung Yến thốt một cách vội vàng:

- Chạy! Càng nhanh càng tốt! Nào!

Tiểu Bình vùng người chồm lên và nhận thấy Nam Cung Yến đã tự vòng tay ôm cứng lấy Tiểu Bình. Vậy là hiểu, Nam Cung Yến đang phó mặc mạng sống của chính nàng cho bản thân chàng, Tiểu Bình lập tức co chân phóng chạy.

- Chạy đi đâu cho thoát! Đỡ!

Ào ...

Lại một luồng cuồng phong nữa đang ập đến. Tiểu Bình mím chặt đôi môi, vận công và vẫn tiếp tục bỏ chạy.

Ầm!

Lực đạo giáng vào càng giúp Tiểu Bình chạy nhanh hơn, chỉ để lại phía sau một tiếng gào thét:

- Ối ... chấn kinh? Không lẽ gã Tiểu Xú đã luyện qua Cang Khí Hộ Thân?

Tiếng gào này kéo theo nhiều loạt gào khác:

- Tiên Thiên Chân Khí?

- Ôi ... gã là truyền nhân của Bạch Tu Lão Tiên?

- Xạ tiễn, mau! Đừng để tiểu tử tháo chạy! Nhanh lên!

Cũng có tiếng Nam Cung Yến gào khe khẽ:

- Họ phát tiễn rồi! Chúng ta e phải chết vì độc tiễn!

Tiểu Bình vẫn chạy, cứ nhắm ra phía ngoài mà chạy.

Có năm bảy người đang giương cao trường cung, với những mũi tiễn lấp lánh ánh biếc ở đầu nhọn của từng mũi tiễn.

Nhớ lại cách lão Quái Y từng hoảng sợ trước cử chỉ hất tay như thể sắp phát kinh lúc mới rồi, Tiểu Bình vội hất mạnh cả hai tay ra ngoài, nhắm vào những nhân vật đang chực xạ tiễn.

- Ai muốn chết thì đỡ!

Chỉ là dọa thôi, vì Tiểu Bình biết bản thân hoàn toàn không thể phát kinh. Thế nhưng ...

Ào ... Ào.... Hai luồng cuồng phong bất ngờ bay lên ngay khi hai tay Tiểu Bình hất ra.

Và ...

- Chao ôi, chưởng kinh quá lợi hại!

- Úy, Tiên Thiên Chưởng Công? Chạy, chạy thôi ...

Những nhân vật chực xạ tiễn chợt tỏ ra hết hoảng khiến việc xạ tiễn có phần chậm lại vì họ hoang mang. Không biết có nên xạ tiễn hay không?

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Bình chạy ào qua giữa họ.

Có tiếng quát bám theo phía sau:

- Đừng để tiểu tử lừa. Y không biết khinh công, vị tất y là truyền nhân của Lão Tiên Bạch Tú!

- Mau phát tiễn ngăn giữ tiểu tử lại!

Cũng như lúc mới rồi, lần này Tiểu Bình cũng nghe tiếng Nam Cung Yến kêu khe khẽ:

- Đừng hoảng loạn, cũng đừng mạo hiểm xông vào làn độc tiễn của bọn chúng. Vẫn cứ giữ nguyên cách vận dụng chân lực, nhưng đưa lên thượng bàn càng nhiều bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Nhanh lên!

Tiểu Bình đang phấn khích vì rốt cuộc cũng biết cách đưa chân nguyên từ Đan điền ra đến bên ngoài thành chưởng. Do đó, khi nghe Nam Cung Yến bảo đưa chân khí lên thượng bàn, vì thế lại có thêm một cách khác để vận chuyển công phu nên Tiểu Bình làm theo.

Và kết quả Tiểu Bình suýt kêu rú lên do nhận thấy toàn thân bốc lên cao. May thay, lúc Tiểu Bình hết hoảng định xả khí và ngừng lại, thì nghe Nam Cung Yến reo tán thưởng:

- Tốt lắm! Hãy lần lượt điểm chân vào mặt đất như các hạ thường làm khi chạy. Được rồi, đi!

Tiểu Bình điểm chân thật mạnh, và thế là toàn thân chợt vùn vụt lao đi.

Vù ...

Không lường trước bản thân có thể lao đi nhanh như thế này, Tiểu Bình loạng choạng suýt ngã, lúc định điểm chân còn lại vào mặt đất ngay khi toàn thân vẫn đang lơ lửng giữa khoảng không.

Đến Nam Cung Yến cũng không ngờ nên vội bảo, khi thấy Tiểu Bình suýt ngã:

- Đừng quá vội vàng! Trong thuật khinh thân, ngoài việc lường định đúng chân lực cần phát ra vẫn còn phải biết cách điểm chân đúng lúc, cốt sao cho thân thể luôn ở vị thế cân bằng. Đúng rồi, các hạ hiểu rất nhanh, giờ thì tìm chỗ có địa hình bằng phẳng mà chạy.

Nam Cung Yến khen quá thừa, Tiểu Bình nghĩ như thế. Vì không cần nghe nàng bảo, do bản thân không muốn bị vấp ngã nên Tiểu Bình vẫn kịp có phản ứng làm cho thân thể cân bằng. Sau đó, lúc phát hiện nền đất đã dâng lên đúng tầm, Tiểu Bình lúc này mới dám dụng lực, điểm chân còn lại đúng vào một mô đá nhỏ, đủ làm cho thân hình tiếp tục lao bắn đi, vượt qua luôn vòng người vẫn đang lăm lăm trường cung và chực phát tiễn.

Vút!

Và một khi đã quen với cách di chuyển mới, dường như Nam Cung Yến vừa gọi cách này là thuật khinh thân thì phải, Tiểu Bình cũng không cần nàng nhắc vẫn biết đưa thân hình lao theo hướng có địa hình tương đối dễ di chuyển. Không cần bằng phẳng lắm vì nếu thế địa hình sẽ quá trống trải dễ làm đích cho bọn người Thanh Y giáo xạ tiễn nhắm vào. Cũng không phải địa hình quá phức tạp vì như thế sẽ làm chậm cước trình, khó thể thoát nếu bị bọn Thanh Y giáo huy động lực lượng bủa vây tứ phía.

Vừa nhìn thấy một chỗ có thể ngoặt được, thấp thoáng sau những tảng đá chồng lên nhau, nếu như bản thân không vì quá vội đề va vào những tảng đá đó, Tiểu Bình liền tìm cách giảm nhẹ chân lực khiến cước lực thoáng chậm lại phần nào. Và tuy chưa quen cách đoạn triết chân lực nhưng qua cách vừa thể hiện Tiểu Bình cũng mãn nguyện khi thấy chỗ có thể ngoặt đang tiến dần dần.

Và khi thân hình vừa tiến ngay chỗ ngoặt, như đã tính trước, Tiểu Bình lập tức đảo người và điểm chân đạp mạnh vào nền đất, quyết lao mất hút vào chỗ ngoặt.

Đúng lúc đó ...

Phập!

Bờ vai hữu của Tiểu Bình vụt nhói, khiến mắt và tai của Tiểu Bình chột mờ đi, làm cho mọi cảnh vật trước mắt cứ nhập nhòa nhập nhoạng, tai thì nửa nghe nửa không nghe những tiếng quát tháo đang mờ hồ vọng đến:

- Trúng đích rồi! Mau phát lệnh ngăn chặn các lối, không cho tiểu tử chạy thoát.

Có người giật vào tay Tiểu Bình, tiếp đó là tiếng nói phần nào lo sợ của Nam Cung Yến:

- Các hạ đã bị trúng độc tiễn? Đừng gượng nữa, hãy mau bỏ ta lại, các hạ không thể thoát nếu cứ tiếp tục mang ta theo.

Tiểu Bình nhờ đó choàng tỉnh. Chột mỉm cười, Tiểu Bình hất mặt, hít vào một hơi thật dài:

- Ai bảo chúng ta không thoát? Xem đây!

Dốc toàn lực vào cước bộ, Tiểu Bình tung người chạy biến vào chỗ ngoặt và phần nào quên đi mũi trường tiễn có lẽ vẫn còn cắm trên bờ vai hữu.

Vút!

Theo lối ngoặt là một sơn đạo, tiếp sau sơn đạo là một cốc núi, chỗ ngang cốc núi là một vách đá cao to, trên vách đá thì có đầy những mẩu đá nhô lổ chỗ đủ để Tiểu Bình thực hiện một hành vi mạo hiểm khi biết bản thân đang chạy vào tuyệt lộ.

Còn cách vách đá độ hai trượng, Tiểu Bình bắm bụng bật tung người lên cao ...

Hồi 15

Thần Bang

Sau một lúc truy đuổi và tìm mọi phương kế, cuối cùng bọn Thanh Y giáo gồm năm nhân vật vận y phục tuyền xanh cũng leo lên đến đỉnh vách đá.

Ở đó năm nhân vật này thật ngạc nhiên khi chỉ nhìn thấy một đôi nam nữ nửa tỉnh nửa mê đang ngồi dựa ngửa vào chân một vách đá khác tiếp nổi và hơi thụt vào trong so với vách đá mà năm nhân vật này vừa leo lên.

Và từ chỗ họ đứng đó là một nơi có thể tạm gọi là một lư bằng với một nền đá trống trải chỉ có hơn hai trượng chiều dài, và nhỉnh hơn một trượng chiều ngang, họ chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết đôi nam nữ kia là hai sinh linh duy nhất có mặt tại lư bằng này.

Họ nhìn nhau:

- Không lẽ gã Tiểu Xú không hề chạy theo lối này? Một nhân vật khác phản bác:

- Mọi nẻo đều bị người của chúng ta phong tỏa, nếu tiểu tử không chạy theo lối này thì chạy vào đâu? Không lẽ bay lên trời?

Đôi nam nữ vẫn nửa tỉnh nửa mê với toàn thân y phục hầu như chỗ nào cũng đầm huyết.

Nhân vật thứ ba chợt đưa mắt nhìn lên cao, xuôi theo chiều dựng đứng của vách đá đang ở ngay trước mắt họ:

- Nếu bảo tiểu tử có thể kip leo lên đến tận chỗ này, trước cả lúc chúng ta đuổi kịp y, thì điều này phải hiểu rằng tiểu tử là người quả có nội lực tâm hậu, đủ giúp y chỉ phóng một vài lượt là vượt qua độ cao bảy, tám trượng. Và như thế, hừ, ai dám chắc tiểu tử không nhân đó lao vượt luôn qua vách đá thứ hai, chỉ cao chưa đến sáu trượng?

Rồi không để những nhân vật còn lại có cơ hội lên tiếng, nhân vật vừa phát thoại xong vẫn tiếp tục nói, tiếp tục hỏi:

- Chúng ta vẫn chưa thông thuộc địa hình chốn này, có ai biết phía trên kia còn lối nào khác hay không? Và nếu có thì lối đó dẫn đến đâu?

Những người còn lại nhìn nhau. Sau cùng có người đưa tay chỉ vào đôi nam nữ họ:

- Chắc chắn chúng bị ngã từ trên kia xuống. Cũng may chúng chưa chết. Sao chúng ta không hỏi chúng về địa hình ở trên kia?

Bọn họ tán thành:

- Nhìn qua cũng biết chúng phải rất may mới không bị va đầu vào đá. Có khi nào đây là đôi cầu nam cầu nữ đi tìm chỗ tĩnh tự thì bất ngờ chạm phải Tiểu Xú nhảy lên, nên vô tình gặp thảm họa?

Bọn họ cười với nhau, tỏ vẻ thích thú với lời nói bông đùa của đồng bọn. Và đến khi có người định tìm cách cứu tỉnh đôi nam nữ thì nữ nhân chợt cựa mình:

- Ác tặc ... ác tặc thật nhẩn tâm ... nữ hãm hại ... hãm hại người vô tội ...

Bọn người Thanh Y giáo lại nhìn nhau:

- Ắ vừa gọi ai là ác tặc? Có phải là gã?

Nhân vật đứng giữa ra vẻ thủ lãnh, chợt hất hàm:

- Có lời lẽ này chứng tỏ ắ là người võ lâm. Thủ kiểm qua kinh mạch của ắ xem!

Một người nhanh nhẹn bước tới, và khi vừa chạm vào uyển mạch của nữ nhân, người này liền lùi lại:

- Chân khí của ắ nếu thật sự thì lúc này cũng đã suy kiệt. Có thể do ắ và tình lang cùng bị đối phương đột kích bất thần.

Nhân vật đứng giữa liền gật và tiếp tục ra lệnh:

- Hãy hỏi ắ về địa hình ở trên. Chỉ cần phát hiện tung tích của tiểu tử nọ thì lo gì chúng ta không được giáo chủ trọng thưởng?

Người nọ lại bước đến, dùng tay điểm vào vài huyệt đạo trên người nữ nhân:

- Cô nương hãy tỉnh lại đi! Cô nương ...! Cô nương!

Nữ nhân gượng mở mắt và đó là đôi mắt lơ dờ của người cận kiệt chân lực thật sự:

- Chư vị là ... là Thanh Y giáo ... Thanh Y giáo?

Người nọ gật đầu:

- Cô nương thật có kiến thức. Chẳng hay cô nương và vị tiểu huynh đệ đây thuộc môn phái nào?

Nữ nhân chợt rùng bắn thân hình, miệng lẩm bẩm; - Bạch Cốt ... Thần Bang ...! Bọn họ ... bọn họ đông lắm ... đông lắm ...

Những nhân vật Thanh Y giáo cũng rùng mình:

- Bạch Cốt Môn đến rồi ư? Có lẽ nào cũng là do Thần Bang tung tin, họ đã làm như thế với chúng ta?

Nhân vật đứng giữa vụt cau mặt:

- Chuyện này tuy khó tin nhưng Thần Bang thường nổi tiếng là có nhiều thủ đoạn. Hãy mau phát lệnh tiễn gọi tất cả triệt thoát. Thà tin là có còn hơn đợi đến lúc trở tay không kịp!

Đi nào.

Bọn họ định theo con đường đã lên, chợt có người hỏi:

- Còn đôi cầu nam nữ này thì sao?

- Khỏi phải bận tâm, cứ để số phận định đoạt cả hai. Chúng ta bắt tất phải dây vào!

Từ chỗ có lư bằng họ lần lượt nhảy xuống dưới, nhanh hơn nhiều so với lúc họ leo lên.

Chính lúc này gã nam nhân choàng tỉnh. Gã nhìn nữ nhân:

- Tại hạ quá vụng về, khiến cô nương phải bị chúng ngộ nhận và sỉ nhục. Tại hạ ...

Nữ nhân đưa một tay lên, yếu ớt xoa:

- Ngộ biến phải từng quyền. Chỉ biết rằng tuy đây là kẻ quá mạo hiểm nhưng chứng tỏ các hạ thật sự có tâm cơ hơn người. Bây giờ các hạ định lẽ nào? Chờ ở đây hay tiếp tục lao vượt qua vách đá thứ hai?

Gã cười gượng:

- Đến bọn Thanh Y giáo dù đông nhân số cũng chưa biết địa hình ở trên kia là thế nào.

Tại hạ dù có gan tày trời cũng không dám mạo hiểm đưa cô nương đến một chỗ chưa hề biết có những hiểm nguy gì chờ sẵn.

Nữ nhân ngập ngừng:

- Ý các hạ muốn lưu lại đây?

Gã thờ ra:

- Như vậy càng thêm nguy hiểm một khi bọn Thanh Y giáo phát hiện không hề có người của Bạch Cốt Môn hoặc Thần Bang xuất hiện.

Nữ nhân chớp mắt:

- Không thể lưu lại thì phải làm gì?

Gã quay đầu nhìn xa xăm:

- Trước sau cho thấy cô nương mang sẵn bên người đến bốn lớp giả diện. Hy vọng cô nương vẫn còn nhiều lớp giả diện khác để chúng ta có thể tiếp tục thay đổi diện mạo.

Nữ nhân thở dài:

- Các hạ bảo không ưa mạo hiểm nhưng thực chất vẫn muốn mạo hiểm. Các hạ định nhân lúc bọn họ còn giữ nguyên lệnh triệt thoái để bám theo họ và đi thoát chỗ này?

Gã quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt nữ nhân:

- Tại hạ chưa hề là người võ lâm, càng chưa hề bôn tẩu giang hồ. Phải chăng cô nương không tán thành ý định của tại hạ?

Nữ nhân gượng cười:

- Hiện ta đang phó thác sinh mạng vào các hạ. Dù ta không tán thành nhưng các hạ cứ thử xem, biết đâu đây là cách duy nhất mà mọi người vẫn thường gọi, là có vào chỗ chết mới tìm thấy con đường sống? Chỉ tiếc ta không còn lớp giả diện nào khác ngoài bốn cái đã sử dụng.

Gã nọ gật gù:

- Vào tử lộ để tìm sinh lộ? Câu nói nghe thật hay. Vậy thì thế này ...

Gã tự lột bỏ lớp giả diện gã đang mang trên mặt, để lộ ra một diện mạo thật của Tiểu Bình. Sau đó Tiểu Bình còn đeo vào mặt một lớp giả diện già nua, chính là lớp giả diện đã biến Nam Cung Yến thành lão cô cô độ nào!

Tiểu Bình quay bộ mặt nhăn nheo về phía Nam Cung Yến, chính là nữ nhân từ nãy giờ cũng vừa lột bỏ lớp giả diện để trở lại gương mặt thật thuở nào. Tiểu Bình bảo:

- Qua lần mạo hiểm vừa rồi, tại hạ có thể tạm nhận là thông hiểu thuật khinh thân. Và lần này nếu muốn dễ dàng đào thoát, tại hạ đành phải cống cô nương ở sau lưng. Chỉ ngại cô nương không chấp thuận làm tiểu điệt nữ của lão phu mà thôi.

Tiểu Bình giả giọng ồm ồm, thật giống giọng của người đã cao niên, khiến Nam Cung Yến cười thích thú:

- Phải thừa nhận các hạ là người thích ăn miếng trả miếng, quyết không để thua thiệt bất kỳ ai về bất cứ phương diện nào, dù nhỏ. Được thôi, ta đã một lần làm lão cô cô thì bây giờ có làm tiểu điệt nữ cũng đúng. Vậy các hạ có muốn ta phải mang một diện mạo xấu xí không, bù lại lần ta đã bắt các hạ thành gã Tiểu Xú?

Tiểu Bình lắc đầu:

- Không cần. Làm như thế có khác nào chúng ta tự “lạy ông tôi ở bụi này”, vì hai khuôn mặt đã dùng đi dùng lại, có dù đã tráo đổi thân phận. Theo tại hạ thì lần này cô nương cứ xuất hiện với diện mạo thật, không phải cải trang như thế càng giống người đang mang bệnh trầm kha không thể tự đi đứng được.

Nàng gật đầu:

- Nhưng đừng nói là mang bệnh trầm kha mà phải nói là mang thương tích nghiêm trọng, như thế mới đúng điều của giới giang hồ. Vì chuyện mang nội thương là chuyện thường xảy ra cho người võ lâm.

Tiểu Bình lại hướng mắt nhìn xa xăm:

- Tại hạ chỉ ngại chạm phải lão Quái Y. Khi đó chúng ta dù cố giấu vẫn bị lão nhận ra lai lịch.

Nam Cung Yến trầm giọng:

- Lão đã bắt nhân thì đừng trách Nam Cung Yến này bất nghĩa. Các hạ yên tâm, với nội lực có lẽ ngoài một Giáp tý như các hạ chỉ cần ta chỉ điểm cho một vài chiêu thức Vô Vi thì dù có chạm mặt lão vẫn dễ dàng chuyển nguy thành an.

- Công phu Vô Vi?

Tiếng kêu bất chợt của Tiểu Bình do được phát ra với âm hưởng khác nên tạo nghi ngờ cho Nam Cung Yến. Nàng hỏi dò:

- Các hạ kêu như thế đã từng nghe nói đến danh tự bổn cung?

Tiểu Bình thầm lo sợ những nghĩ suy và nhận định quá tinh tế của Nam Cung Yến. Để tránh những nghi ngờ hoàn toàn không cần thiết trong lúc này của Nam Cung Yến, Tiểu Bình nhanh nhẹn lắc đầu:

- Nghe thì tại hạ chỉ nghe những gì do cô nương và lão Quái Y đối thoại. Còn kêu như thế vì tại hạ ngại lão Quái Y cũng quá am hiểu công phu Vô Vi.

Nam Cung Yến cũng lắc đầu:

- Vậy thì vô ngại. Vì ta sẽ chỉ điểm cho các hạ riêng những chiêu thức chỉ có Cung Chủ Vô Vi cung mới có quyền luyện.

Tiểu Bình nhìn nàng:

- Cô nương thật sự là Cung Chủ Vô Vi cung?

Nàng thở dài và đáp một cách mập mờ như không muốn giải thích rõ thêm cho Tiểu Bình, vốn là người không có liên quan gì đến Vô Vi cung hiểu:

- Theo di mệnh kéo dài từ đời này đến đời kia thì đúng như các hạ nói. Nhưng đúng như lão Quái Y nhận định, hai chữ Vô Vi giờ chỉ còn là hư danh mà thôi.

Cũng không muốn hỏi gì thêm, kéo lại làm Nam Cung Yến nghi ngờ, Tiểu Bình chột bảo:

- Có lẽ đã đến lúc chúng ta lên đường. Cô nương hãy chịu khó ngồi phía sau tại hạ.

Cũng là chuyện bất đắc dĩ đó thôi, cô nương đừng nghĩ ngợi gì khác về tại hạ.

Nàng quàng hai tay ôm ngang cổ Tiểu Bình. Và khi được Tiểu Bình xốc lên, cho ngồi yên vị ngay phía sau lưng Tiểu Bình, nàng chột thốt ra một lời làm Tiểu Bình có phần nào rúng động. Nàng thổ thê:

- Bảo Nam Cung Yến này đừng nghĩ ngợi gì khác cũng không thể được. Bởi đây đâu phải lần đầu ta và các hạ phải động chạm nhục thể vào nhau, do biết tất cả chỉ là điều bất đắc dĩ.

Không dám nói và càng không thể nói, Tiểu Bình đành nín lặng, hít vào một hơi thật dài để vận dụng chân lực, sau đó bật tung người lao xuống phía dưới vách đá thật nhanh.

Vút!

Vượt qua cốc núi là tiến vào sơn đạo, qua sơn đạo, Tiểu Bình lại xuất hiện ở vùng chân núi, ngoại vi của dãy Kim Sơn, một nơi có địa hình hầu như bằng phẳng để bất kỳ ai dễ chịu đưa mắt lia qua là dễ dàng phát hiện Tiểu Bình đang di chuyển nhanh như cơn gió cuốn.

Vút!

Phần Tiểu Bình thì nhờ đang đi vào vùng có địa hình bằng phẳng nên cũng dễ dàng nhận ra ở xung quanh hoàn toàn không có bóng người ẩn hiện.

Vậy là ổn, Tiểu Bình nghĩ, cước chân nhân đó cũng chậm lại dần.

Nam Cung Yến thì nghĩ khác. Thấy Tiểu Bình chậm lại, nàng lo ngại:

- Vết thương ở đầu vai các hạ vẫn không ngừng chảy huyết. Có phải chất độc hoặc do thương tích đã ảnh hưởng đến thân pháp các hạ?

Tiểu Bình cười thành tiếng, buộc phải nói lớn để Nam Cung Yến phía sau dễ dàng nghe:

- Tại hạ vốn có tám thân bách độc bất xâm, đừng nói là độc tiễn, chột.... Chột ở phía tả, nơi có nhiều khuất lấp do những lùm cây hoang dại tạo ra, một tràng cười đắc ý bỗng vang lên lồng lộng:

- Bọn ta chờ ở đây đã lâu, Bạch Tiểu Bình, ngươi nên ngoan ngoãn theo bọn ta về hội diện Thần Bang bang chủ. Ha ... Ha ...

Vút! Vút!

Có khoảng mười nhân vật đột nhiên xông ra ngăn lối.

Tiểu Bình giật thót mình dừng lại:

- Sao chột vị biết tại hạ là ...

Nam Cung Yến bỗng hét vào tai Tiểu Bình:

- Thần Bang xuất hiện nhất định không có thiện ý. Đừng chần chừ nữa, chạy!

“Thần Bang vốn nổi danh là có nhiều thủ đoạn!”. Câu nói của một nhân vật Thanh Y giáo từng nói chột hiển hiện trong tâm trí Tiểu Bình. Lại dồn lực lên thượng bàn, Tiểu Bình tiếp tục dẫn nhanh cước lực.

Vút!

Những nhân vật đó cũng chợt động thân hình:

- Đã lọt vào Thiên La Địa Vĩng, Bạch Tiểu Bình ngươi còn mong chạy được ư? Đứng lại!

Bốn chữ Thiên La Địa Vĩng làm Tiểu Bình phần nào nao núng.

May thay, Nam Cung Yến liền làm Tiểu Bình tỉnh ngộ và tăng thêm dũng lược:

- Đó chỉ là lời trá ngữ, ngoại tổ chớ để chúng lừa. Chạy!

Tiểu Bình bất chợt điểm mạnh chân vào nền đất:

- Cứ yên tâm và tin vào ngoại tổ! Lũ hậu bối vô dụng này đâu dễ làm ngoại tổ chùn chân? Xem đây!

Bảo Tiểu Bình có thông hiểu phần nào thuật khinh thân quả nhiên có chỗ đúng. Vì Tiểu Bình chỉ vừa điểm chân một cái là thân hình liền theo đó bắn vọt lên không và dĩ nhiên sau đó lao vùn vụt qua đầu bọn người đang hùng hổ định chắn lối.

Vút!

Bọn kia kinh tâm vỡ mặt:

- Ôi chao! Khinh thân pháp quả là bất phàm?

- Phải chăng đã có điều làm lẫn. Tiểu tử Bạch Tiểu Bình đâu lẽ nào có công phu đạt đến mức tối thượng như thế này?

- Hừ, phải hay không vẫn cứ đuổi theo! Bang chủ đã có lệnh, không để bất kỳ sinh linh nào còn sống thoát ra khỏi Kim Sơn. Mau đuổi!

Họ ùn ùn đuổi theo.

Tuy nhiên, trước mắt họ, bốn nhân ảnh của một lão nhân và một nữ lang được lão nhân cõng theo chỉ còn là vệt mờ ở phía xa xa.

Tiểu Bình vẫn tận lực chạy.

Vút!

Tuy gió vẫn thổi ào ào qua tai nhưng Tiểu Bình cũng nghe rõ câu Nam Cung Yến chợt hỏi:

- Các hạ họ Bạch, và là Bạch Tiểu Bình?

Rồi lại sợ Tiểu Bình nói lớn tiếng như lúc nãy, sẽ gây kinh động không cần thiết, Nam Cung Yến lại bảo:

- Người có nội lực thâm hậu như các hạ nếu biết điều tiết chân nguyên vào âm thanh tất sẽ có lúc quát to như tiếng sấm động, và khi cần vẫn có thể làm cho thanh âm phát hành chuối mỏng như tơ để chỉ lọt vào tai người cần đối thoại. Cách thứ nhất gọi là sự tử hống, cách thứ hai gọi là truyền âm nhập mật! Sao các hạ không thử luyện qua hai bí thuật này để tiện dùng lúc cần?

Đoạn nàng thở thê nói vào tai Tiểu Bình cách vận dụng âm công, để luyện hai bí thuật như vừa bảo.

Nhờ đó, Tiểu Bình dễ dàng dùng bí thuật Truyền âm nhập mật để đối đáp với Nam Cung Yến. Tiểu Bình đáp lại câu hỏi lúc nãy của nàng:

- Tại hạ tình cờ lọt vào Bạch Cốt Cốc, và sau gần hai năm lưu lại đó, Môn Chủ Bạch Cốt Môn vì muốn lợi dụng tại hạ đã gọi tại hạ là Bạch Tiểu Bình, thực ra Bạch Tiểu Bình này từ bé đến lớn chỉ là một cô nhi, do không biết chỗ xuất thân nên chỉ có tên mà không có họ!

- Môn Chủ Bạch Cốt Môn lợi dụng các hạ trong việc giúp họ ly khai Bạch Cốt Cốc?

Tiểu Bình thở ra:

- Càng va chạm với giới giang hồ, tại hạ càng vỡ lẽ rằng ai trong họ cũng có lắm mưu mô thủ đoạn. Chẳng ai thật tâm với Tiểu Bình này cho bằng đại ca Đao Mộc Ngũ và tỷ tỷ Bạch Phụng.

- Bạch Phụng? Có phải vị cô nương đã đưa các hạ đến Kim Sơn cầu y? Nghe nói cô nương chính là nữ ái đồ thân tín nhất của Môn Chủ Bạch Cốt Môn?

Tiểu Bình cười gượng:

- Điều này có lẽ đúng với trước kia, lúc tại hạ chưa xuất hiện tại Bạch Cốt Cốc. Còn sau này, vì việc của tại hạ mà Phụng tỷ tỷ đã bị mù Môn Chủ Bạch Cốt Môn trừng phạt. Và hiện giờ Phụng tỷ đang là người bị Bạch Cốt Môn truy nã.

- Có vẻ các hạ rất tin tưởng ở vị tỷ tỷ này?

Tiểu Bình thừa nhận:

- Đưa tại hạ đi khỏi Bạch Cốt Cốc sau đó, và bốn ba khắp nơi hầu cầu y chữa trị cho tại hạ, đại ân của Phụng tỷ, Tiểu Bình này nào dám quên.

- Vậy còn vị đại ca Đao Mộc Ngũ? Y cũng là người Bạch Cốt Môn?

Tiểu Bình phì cười:

- Nói về Đao Mộc đại ca, chuyện xảy ra phải nói là rất lý thú. Đao Mộc đại ca không hề khinh Tiểu Bình này là hạng thấp hèn, đã nguyện kết thân và còn hứa sẽ giúp tại hạ thành người hữu dụng.

- Nói vậy Đao Mộc Ngũ quả là một hảo ca ca. Chuyện xảy ra như thế nào?

Đang lúc vui vẻ, Tiểu Bình thuật lại cho Nam Cung Yên nghe chuyện đã cùng Đao Mộc Ngũ gặp mặt và sau đó là kết nghĩa.

Kể mãi cho đến lúc nói về việc đã xảy ra ở Bạch Cốt Cốc, khi Đao Mộc Ngũ phải cùng bọn Tuyệt Sơn Thất Sát, Bạch Phát Đầu Đà và Tam Ma Tái Bắc ... Tiểu Bình chợt thở dài:

- Đại ca phải một mình đối đầu với đủ loại ác nhân, không hiểu kết quả đã như thế nào.

Liệu đại ca có kịp thoát hay không, hoặc chuyện lần đó đã khiến đại ca mất mạng?

Nam Cung Yên chợt nín lặng một lúc lâu sau đó mới bắt ngờ lẩm bẩm:

- Thất Sát, Tam Ma và Bạch Phát Đầu Đà đều là những hung nhân từng thất tung nhiều năm dài ở Bạch Cốt Cốc. Giờ đã rõ chúng bị Bạch Cốt Môn giam giữ! Hóa ra đó là lý do khiến bọn chúng sau khi thoát khỏi Bạch Cốt Cốc đều tự ý đầu nhập Thần Bang, giúp Thần Bang tăng thêm thực lực, trước mắt là để đối phó với bọn đã giam giữ chúng là Bạch Cốt Môn!

Tiểu Bình giật thót người:

- Cô nương bảo những nhân vật này hiện là người của Thần Bang? Chẳng trách Thần Bang biết rõ tại hạ là Bạch Tiểu Bình và còn tung tin này cho Thanh Y giáo biết?

Nam Cung Yến cũng giật mình:

- Theo lời các hạ kể thì bọn Thất Sát chỉ gặp các hạ có một lần và đó là lần các hạ chưa kịp nhìn rõ mặt họ thì đã hôn mê? Vậy tại sao họ biết các hạ là Bạch Tiểu Bình để bây giờ tìm thiên phương bách kế hầu hãm hại các hạ.

Tiểu Bình đáp sau một thoáng ngẫm nghĩ:

- Có lẽ do đại ca Đaoan Mộc Ngũ lúc cùng họ giao đấu đã lỡ lời nói ra chăng?

Nam Cung Yến hừ nhẹ:

- Là ai nói ra, điều đó giờ đây không còn quan trọng nữa. Có chăng là cần phải tìm hiểu xem Thần Bang có thái độ như thế đối với các hạ là có mưu đồ gì? Muốn các hạ chết để sau này không còn ai nhờ máu huyết của các hạ để xuất nhập Bạch Cốt Cốc nữa, hay tung tin này ra để dẫn dụ quần hùng vì quan tâm đến các hạ sẽ phải lũ lượt xuất hiện, và sau cùng là đều lọt vào mề lưới do Thần Bang giăng sẵn?

Tiểu Bình thêm hoang mang khi nghe Nam Cung Yến kết luận:

- Cho dù đó là mưu mô như thế nào thì cũng rõ Thần Bang đối với các hạ chỉ có địch ý, chứ không hề có thiện ý. Huống chi ...

- Huống chi thế nào?

Nam Cung Yến ngập ngừng:

- Nếu ta có nói ra thì các hạ đừng nghĩ là ta nghi ngờ này nọ. Vì theo lời giang hồ đồn đãi thì lão bang chủ Thần Bang quả đã có khoảng thời gian gần mười năm bị lâm vào cảnh một phế nhân, có phần nào giống tình cảnh của sư phụ Đaoan Mộc Ngũ mà y đã cho các hạ biết!

Tiểu Bình lắc đầu quày quật:

- Đaoan Mộc đại ca mà là bang chủ Thần Bang? Cô nương muốn ám chỉ Đaoan Mộc đại ca đang cố tình dùng thế lực Thần Bang để gia hại tại hạ, kẻ đã nhiều lần giúp đại ca tìm giải dược giải nguy cho sư phụ của đại ca?

Nam Cung Yến chột bảo:

- Ta không ám chỉ cũng không nghi ngờ, chẳng phải ta đã nói trước như vậy rồi sao?

Nhưng có điều này ta thật tâm muốn khuyên các hạ.

Tiểu Bình phản bác:

- Nếu là lời khuyên có liên quan đến Đaoan Mộc đại ca hoặc Bạch Phụng tỷ tỷ ...

Nam Cung Yến ngắt lời:

- Sao các hạ vẫn nghĩ ta có ý nghi ngờ những nhân vật được các hạ tin tưởng? Không hề có chuyện đó. Bất quá ta chỉ xin mượn một lời các hạ từng dùng, để khuyên các hạ mà thôi.

Tiểu Bình xằng giọng:

- Tại hạ đã nói gì?

- Các hạ từng nói:

“Càng va chạm với giang hồ, các hạ càng vỡ lẽ rằng ai trong họ cũng có mưu mô thủ đoạn”, đúng không?

Tiểu Bình miễn cưỡng thừa nhận:

- Và tại hạ cũng nói, chỉ có ...

- Phải, chỉ có Phụng tử và Đoan Mộc đại ca là thật tâm với các hạ. Nhưng dẫu sao họ vẫn là những nhân vật thuộc giới giang hồ, đúng không?

- Nhưng ...

- Đủ rồi, ta cũng không muốn nói gì thêm, trừ việc các hạ chưa cảm thấy đói hay sao mà không tìm chỗ dừng lại?

Nói đến đói Tiểu Bình cảm thấy đói thật, đói đến sắp lả.

Nhưng khi Tiểu Bình định tìm chỗ dừng lại thì nghe:

- Bình đệ! Nếu Bình đệ nghe tiếng ta gọi thì hãy mau đáp lời ta! Ta là đại ca của Bình đệ đây!

Thanh âm vắng vắng vọng đến làm cho Tiểu Bình rùng mình từng chập.

Hồi 16

Ngọc Tuyết Lão Lão

Ngần ngại một lúc thật lâu, Nam Cung Yến mới dám lên tiếng hỏi khẽ vào tai Tiểu Bình:

- Vì bực mình với ta nên các hạ quyết không gặp đại ca, cho dù nghe rõ lời y thiết tha gọi?

Và thay vì nghe những lời phản ứng gay gắt của Tiểu Bình, thì lạ thay, Nam Cung Yến thật sự kinh ngạc khi nghe Tiểu Bình buông tiếng thở thườn thượt:

- Tại hạ cũng đang tự hỏi bản thân như thế. Và sau đó là lấy làm lạ, không ngờ tại hạ lại tin ở cô nương, dù cô nương cũng là nhân vật thuộc giang hồ. Phải chăng vì tại hạ có phần nào đồng cảm với cảnh ngộ của cô nương, đã bị lão Quái Y phản bội, như tại hạ từng đồng cảm với Phụng tử bị sự phụ trưng phạt, và đồng cảm với Đoan Mộc đại ca khi biết ...

- Khi các hạ biết người thân nhất của Đoan Mộc đại ca đang lâm cảnh phế nhân? Chao ôi, các hạ quả là người dễ mũi lòng, và có lẽ đó là do các hạ từng là một cô nhi, không người thân thích?

Tiểu Bình hừ nhẹ:

- Đó là điều tại hạ cũng vừa nhận ra. Nhưng giờ thì hết rồi. Từ nay về sau tại hạ chỉ sẽ tin ở tại hạ, và tin vào những gì tại hạ tận tai nghe, tận mắt mục kích. Thế thôi, vì giới giang hồ quả là có lắm mưu mô thủ đoạn.

Giọng của Nam Cung Yến chợt dừng lại:

- Nghĩa là các hạ cũng không tin ở Nam Cung Yến này?

Tiểu Bình lập tức đáp ngay, mà không hề ngẫm nghĩ:

- Đương nhiên! Trừ những gì tại hạ đã nghe, đã thấy!

Nam Cung Yến cựa mình ở phía sau:

- Dừng lại! Các hạ có thể đi một mình. Phần ta, ta sẽ tự lo liệu.

Tiểu Bình dừng lại ngay. Nhưng thay vì đặt Nam Cung Yến xuống, Tiểu Bình lại hỏi:

- Cô nương sẽ tự lo liệu như thế nào? Chẳng nào cô nương nói ra cách lo liệu của cô nương và cho tại hạ thấy là cách tốt nhất, tại hạ sẽ không dám làm phiền gì cô nương nữa!

Nàng càng cự quạ mạnh hơn:

- Ta không cần các hạ quan tâm. Ta tự lo liệu như thế nào tùy ta. Các hạ không cần biết và cũng không cần ở bên cạnh ta! Mau đặt ta xuống.

Tiểu Bình đặt nàng xuống và thản nhiên quay lại nhìn nàng đang té khụy:

- Cô nương đứng còn không vững vậy mà bảo tự lo liệu được sao?

Nàng đổi hờn:

- Ai bảo ta đứng không được? Tại ta không thích đứng nếu các hạ cứ lưu lại đây và nhìn ta ra chiều thương hại, phiền các hạ bước đi cho.

Tiểu Bình bật cười và là cười thành âm lồng lộng do đã dồn nội lực vào thanh âm theo bí thuật Sư tử hồng đã được Nam Cung Yến chỉ điểm:

- Nếu vậy thì, cáo biệt! Ha ... Ha ...

Và Tiểu Bình quay người lao đi, chỉ một thoáng là biến mất khỏi tầm mắt của Nam Cung Yến.

Hoặc giả là Tiểu Bình đã biến mất, hoặc giả là do hai mắt của Nam Cung Yến đã phần nào ứ lệ nên nàng không còn nhìn rõ bóng nhân ảnh của Tiểu Bình nữa. Và nàng cứ thế hậm hực ngồi yên, không khóc, không giận hờn, cho dù đôi mắt càng lúc càng long lanh ngấn lệ.

Chợt ...

- Là Cung Chủ Vô Vi cung lẽ nào Cung Chủ lại quá yếu lòng? Xin Cung Chủ chớ vội quên lời di huấn nghiêm ngặt của tiền nhân, xem tình riêng lớn hơn đại sự cần phải hoàn thành.

Nam Cung Yến giật mình và tìm cách đứng lên:

- Lại là lão, Thẩm Hóa Du vong sư bội tổ!

Lão Quái Y Thẩm Hóa Du bật cười:

- Xin Cung Chủ đừng miễn cưỡng. Đứng không được thì cứ ngồi, vì đối với lão phu, Cung Chủ cần gì phải đa lễ! Ha ... Ha ...

Nam Cung Yến quả nhiên đứng không vững, phải té ngồi trở lại. Nàng trợn mắt:

- Lão muốn giết ta để không còn ai biết lão là người phản phúc như thế nào?

Quái Y Thẩm Hóa Du cười lạnh:

- Lão phu đã bảo người đừng bao giờ gọi lão phu là hạng phản phúc. Vì có lúc nào lão phu là người của Vô Vi cung đâu mà phản?

Nam Cung Yến thét lên:

- Lão không thừa nhận lão là người Vô Vi cung? Vậy thì y thuật của lão từ đâu mà có?

Ai đã thu nhận lão và truyền hầu như toàn bộ y bát cho lão nếu không phải là nội tổ của Nam Cung Yến này? Lão là hạng người vong ân, mãi mãi lão vẫn bị người đời nguyên rủa là kẻ vong ân.

Lão cũng gầm lên:

- Câm ngay! Thảm Họa Du này lúc nào cũng là người của Thần Bang, là người của Thần Bang nên lão phu không lúc nào quên mối hận của sư huynh đã từng bị lão Nam Cung nội tổ của người sát hại!

Nam Cung Yến giật mình:

- Lão là người của Thần Bang? Vậy huynh trưởng của lão chính là ...

Thảm Họa Du cười tàn ác:

- Là Thảm Họa Phong, người đã từng đảm nhiệm chức vụ Tổng đàn chủ Thần Bang ba mươi năm về trước! Hạ. Ha ...! Lão Nam Cung tuy cần trọng một đời nhưng lại nhất thời hồ đồ, không sớm liên tưởng Thảm Họa Du và Thảm Họa Phong là cốt nhục huynh đệ. Và lão phải trả giá cho sự hồ đồ của lão! Ha ... Ha ...

Nam Cung Yến nghe lạnh khắp người:

- Gia tổ không thể hồ đồ như lão nói. Trừ phi gia tổ đã bị lão lập mưu lừa gạt.

Thảm Họa Du lại cười, lần này cười đắc ý:

- Quả nhiên tiểu liễu đầu người có phần nào thông tuệ hơn phụ thân người Nam Cung Bang. Nhưng người đã tỏ ra thông tuệ lúc quá muộn. Vì cũng như phụ thân người, bản thân người từ lâu đã bị lão phu cho dùng loại độc dược, chỉ phát tác, và nếu lão phu không nói ra, có lẽ một năm nữa người cũng chết như phụ thân người từng chết vì ngỡ rằng bản thân là người yếu mạng. Ha ... Ha ...

Nam Cung Yến gượng đứng lên:

- Lão ... Lão thật độc ác! Ta ... Ta ...

Huych!

Nàng lại té khuỵu và mặt cứ bị bưng đờ khi nghe lão ác ma cứ cười châm chọc sự bất lực của nàng:

- Ha ... ha ...

Đột nhiên tràng cười của lão Quái Y Thảm Họa Du bị cắt ngang bởi một mệnh lệnh bất thần vang lên:

- Đừng để mất nhiều thời gian, Thảm hộ pháp! Hình như việc thiết yếu Thảm hộ pháp chưa đề cập đến?

Thảm Họa Du chột ngây người, sau đó lão hất hàm hỏi Nam Cung Yến:

- Nhân vật lúc nãy vừa chia tay với người có phải là ...

Lão không thể hỏi dứt lời, vì trước mặt lão chợt xuất hiện một bóng nhân ảnh thấp thoáng.

Vút!

Và ngay khi xuất hiện, bóng nhân ảnh nọ lập tức quát hỏi Thảm Họa Du:

- Tiểu lão nhi người là Thảm Họa Du, cũng là Quái Y như nhiều người thường gọi?

Dám gọi họ Thẩm là Tiểu lão nhi thì chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là nhân vật vừa xuất hiện phải cao thâm hơn họ Thẩm bội phần.

Thẩm Hóa Du nhìn nhân vật nọ và không thể không buột miệng hỏi:

- Tôn giá là ai?

Nhân vật nọ cau tít đôi chân mày bạch phếch:

- Người gọi lão phu như thế sao? Gọi bằng cách hỗn xược này của người cũng quá đủ bị lão đây trừng phạt!

Đó là một nhân vật che kín chân diện chỉ để lộ hai mắt và phần bên trên với nhiều đặc điểm cho thấy niên kỷ đã quá cao, như đôi chân mày bạc và một đầu tóc rối tung cũng bạc như cước. Đã thế, lúc lão nhân hất tay phát kinh cũng để lộ một bàn tay nhăn nheo và có phần nào run rẩy.

Vậy là đủ cho lão Quái Y Thẩm Hóa Du bất ngờ tỏ ra khiếp đảm phù hợp với lời lão đang kêu thất thanh:

- Tiền bối đây là ... Bạch Tu Lão Tiên?

Vừa kêu xong, bất chấp cái hất tay phát kinh của lão nhân thực chất vẫn chưa có biểu hiện gì đáng kể, Quái Y Thẩm Hóa Du vẫn xoay người bỏ chạy nhanh như tên bắn.

Vút!

Lão nhân đưa mắt nhìn theo, không hiểu sao đôi mắt cứ hấp háy một cách kỳ quái, một lúc lão lẩm bẩm:

- Không lẽ ta vụng về thế sao? Ta che kín thế này mà vẫn bị bọn hậu bối phát hiện lai lịch?

Đoạn lão nhân thở dài, đưa mắt nhìn Nam Cung Yến:

- Tiểu liễu đầu kia hãy mau nói thật xem, thoát nhìn ta thế này người biết ta là ai? Mà không, còn bé như người đương nhiên không thể biết ta là ai. Người chỉ cần cho ta biết ta có chỗ hở nào để người hoặc ai khác có thể phỏng đoán ta vốn có chòm râu bạc thường gọi là Bạch Tu?

Nam Cung Yến nghe bàng hoàng khắp người:

- Nói vậy ... lão tiền bối đây đích thực là Bạch Tu Lão Tiên, nhân vật duy nhất trên đời này đồng bối phận với Ngọc Tuyết Lão Lão?

Lão nhân lại cau tít đôi mày bạc:

- Tiểu liễu đầu người hình như cũng biết ít nhiều về mộ Ngọc Tuyết? Làm sao ta tin một đứa bé con như người ...

- Hừm ...

Nửa như tiếng háng giọng và một nửa như là tiếng hừ giận dữ, nhưng thanh âm vừa vang lên cũng đủ làm cho lão nhân nọ ngừng lời và tiếp đó là phải quay đầu nhìn lại phía sau, nơi vừa phát ra thứ thanh âm có nhiều ngụ ý nọ.

Đang lúc lão nhân quay đầu để nhìn thì tiếng kêu quá đổi kinh ngạc của Nam Cung Yến bỗng vang lên rành rọt:

- Chao ôi, tiểu bối sao lại được điểm phúc thế này, cùng một lúc đã nhìn thấy nhị vị lão nhân gia quang lâm? Xin thứ cho tiểu bối bất lực, không thể hành lễ phỏng bái Ngọc Tuyết Lão nhân gia!

Nếu hiểu đúng câu Nam Cung Yến vừa kêu lên thì nhân vật vừa phát tiếng “hừm” đầy ngụ ý chính là nhân vật có ngoại hiệu Ngọc Tuyết Lão Lão.

Và đúng như thế thật, hiện ở phía đối diện với lão nhân có đôi mày bạc phéch và có một đầu tóc cũng bạc phau phau chính là một lão bà da mồi, tóc bạc. Đồng thời để thể hiện đúng với hai chữ Lão Lão, lão bà còn có một thanh quả trượng trên tay, cho dù dáng đứng lúc này của lão bà cho thấy lão bà dù không có quả trượng vẫn ung dung đứng trên đôi chân của mình.

Có sự kiện này vì đó là lúc lão bà đang dùng quả trượng chỉ vào những chỗ ẩn khuất quanh đó để phát ra từng tiếng rít lạnh lùng và rõ ràng từng âm tiết:

- Bọn hậu bối các ngươi còn chờ gì nữa mà chưa cút đi cho khuất mắt lão thân? Hay các ngươi cho lão thân quá già, không còn đủ tư cách giáo huấn bọn ngươi một bài học bằng công phu Hóa Tuyết Phi Chỉ độ nào của lão thân? Mau cút!

Để lời dọa nạt tăng thêm uy lực, lão bà thu quả trượng về và tiện tay bà hất ra một tia chỉ lực xạ thẳng vào một tảng đá ở cách lão bà một quãng khá xa, khoảng tám trượng.

Tia chỉ lực xé gió lao đi.

Viu ...

Và khi cắm vào tảng đá, tia chỉ lực, ngoài việc xuyên tảng đá thành một lỗ thủng, cũng nhỏ như tia chỉ lực, còn phát ra một tiếng chấn động âm âm ...

B ... ù ...n ...g Lập tức từ những chỗ ẩn nấp vừa được lão bà dùng quả trượng chỉ, lúc này liền phát ra nhiều tiếng động sột soạt. Cho thấy ở đó quả nhiên có người ẩn nấp và những kẻ này khi đã được mục kích Hóa Tuyết Phi Chỉ của lão bà đều kinh tâm tán đởm, và đồng loạt tháo lui.

Cứ như bọn họ biết rằng hễ ai trong họ chạm chân thì thế nào cũng bị lão bà chọn làm mục tiêu cho lần phát xạ tia chỉ lực kế tiếp.

Nam Cung Yến thì vừa thán phục vừa có nét mặt tươi hơn hờ khi nhìn thấy thần công lợi hại do lão bà vừa phô diễn và có lẽ nếu không vì ngại chạm phải lòng tự tôn của lão nhân Bạch Tu Lão Tiên ắt hẳn Nam Cung Yến phải bật reo lên thành lời. Đằng này nàng không dám.

Lão nhân nọ cũng không dám, dù là mở miệng khen hoặc chê hoặc bình phẩm cách phô diễn võ học của lão bà. Lão nhân cứ im thin thít cho đến lúc Ngọc Tuyết Lão Lão háng giọng hỏi:

- Dám gọi lão thân đây là mụ, từ trước đến giờ chỉ có một nhân vật, đáng tiếc nhân vật đó đã hóa người thiên cổ cách đây ngót ngét bốn mươi năm. Chẳng hay các hạ là ai, sao lại dám một lúc giờ ra hai điều xúc phạm, một là giả thành lão Bạch Tu với cách giả trang hoàn toàn sai bét, hai là dám gọi lão thân đây là mụ! Nói!

Lão nhân nọ rung mình và thay vì nhìn thẳng vào mắt lão bà thì chỉ dám len lén nhìn qua Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến bắt gặp cái nhìn này, nàng kêu lên:

- Là các hạ?

Lão nhân giật thót mình và ngay lập tức quay người bỏ chạy.

Vút!

Ngọc Tuyết Lão Lão giận dữ hất cao quả trượng:

- Ai cho người chạy! Đỡ!

Nam Cung Yến hốt hoảng đứng bật lên:

- Lão nhân gia xin đừng ... ối!

Cùng với tiếng kêu thác loạn, Nam Cung Yến lại khụy xuống.

Phát hiện nàng té ngã, Ngọc Tuyết Lão Lão với thân thủ vô thượng chọt cuộn đến và kịp nâng nàng lên bằng một tay. Sau đó lão cũng tung người hóa thành cơn gió lao đuổi theo lão nhân lúc này.

Vút!

Nam Cung Yến vẫn tỉnh táo nên nhận ra hành vi cùng ẩn ý của lão bà. Và nàng chọt nhãn mặt bật lên tiếng rên trong hơi thở hào hển:

- Dừng lại thôi, lão nhân gia. Tiểu bối, hừ ... hừ ... tiểu bối e không thể chi trì ... chi trì lâu hơn ... hừ ... hừ.. Ngọc Tuyết Lão Lão cười lạt, bất ngờ dùng thủ pháp cách không điểm huyết chế ngự nàng.

Bị chế ngự khiến toàn thân đều bất động, Nam Cung Yến ngoài việc đưa ánh mắt lo lắng dõi nhìn xa xa, chỉ còn biết thở dài ảo não khi thấy khoảng cách giữa lão bà với lão nhân phía trước đang càng lúc càng thu ngắn lại dần.

Có lẽ cũng nhận thấy bản thân đang bị truy đuổi gắt gao, lão nhân phía trước liền tăng nhanh cước lực, tạm thời làm cho khoảng cách được tăng xa hơn một tí!

Ngọc Tuyết Lão Lão hừ lạnh và cố tình phát thoại cho lão nhân phía trước nghe:

- Tuy lần rồi lão thân không còn thấy ai có thuật khinh công cao minh như các hạ, nhưng dù sao nếu so về nội lực thì các hạ cũng là người kém thế. Sao các hạ không thức thời dừng lại thay vì cứ chạy mãi, rồi đến một lúc nào đó cũng phải dừng vì không còn sức để chạy?

Lão nhân phía trước vẫn lẳng lẳng lao đi. Ngọc Tuyết Lão Lão đuổi phía sau, biết rằng đối phương không dám lên tiếng vì sợ bị thoát lực.

Điều này làm cho Ngọc Tuyết Lão Lão chọt có hứng thú:

- Được thôi! Các hạ càng không lên tiếng càng chứng tỏ nội lực của các hạ có giới hạn.

Lão thân quyết cùng các hạ tỉ thí một phen! Hãy cẩn trọng nhé, lão thân đã đến lúc phải tận lực rồi đó! Hừ!

Nói thế nào làm thế nấy, Ngọc Tuyết Lão Lão từ đó không lên tiếng nữa và do đã bắt đầu tận lực nên khoảng cách giữa song phương lại có dấu hiệu bị thu ngắn dần.

Vút!

Lời nói và sự thể hiện của Ngọc Tuyết Lão Lão ít nhiều cũng tác động đến cước lực của lão nhân phía trước. Như Nam Cung Yến đang nhìn thấy thì lão nhân ở phía trước lại thêm một lần nữa tăng nhanh cước lực. Điều này được minh chứng qua khoảng cách giữa song phương. Sau một lúc bị thu ngắn bây giờ đã ở vị thế quân bình. Người ở phía trước không thể bứt xa hơn và người đuổi ở phía sau cũng không thể tiến lại gần.

Kinh ngạc về cước lực của lão nhân phía trước, Nam Cung Yến lén lén đảo tròn mắt để nhìn vào sắc diện của Ngọc Tuyết Lão Lão.

Đó là sắc diện của một người đã dồn toàn bộ chân lực vào việc tỷ thí khinh công. Ngọc Tuyết Lão Lão tuy vẫn có nhịp hô hấp trầm ổn, nhưng lại có thần thái nghiêm nghị, đủ

chứng tỏ lão bà đang thật sự toàn tâm toàn ý cho lần tỷ thí ngẫu nhiên này. Hiểu như thế, Nam Cung Yến thêm sợ, thêm lo lắng cho lão nhân phía trước.

Tuy vậy, trận tỷ thí vẫn bất phân thắng bại, cho dù cảnh quan lúc này đã nhập nhòa nhập nhoạng cho biết song phương đã chạy như thế đến suốt đêm. Nam Cung Yến thầm nghĩ, nếu cục diện bất phân thắng bại vẫn tiếp tục kéo dài.

Nam Cung Yến nghĩ không sai và khi màn đêm đã xuống dày thật dày, cũng là lúc hai mắt của Nam Cung Yến vì quá mòn mỏi nên cứ riu lại, thì trận tỷ đấu vẫn chưa có dấu hiệu ngã ngũ. Nàng thiếp đi ...

Khi nàng mở mắt ra, và điều đầu tiên đập vào mắt nàng chính là ánh dương quang gay gắt của một ngày đầy nắng vào đang lúc đúng Ngọ. Cảm nhận kế tiếp của nàng là Ngọc Tuyết Lão Lão đã dừng lại, vẫn nâng giữ nàng trong tay và đang nhắm hờ hai mắt cho thấy Ngọc Tuyết Lão Lão đang thổ nạp dưỡng thần.

Trận tỷ thí khinh công đã kết thúc? Và lão nhân nọ là người bại trận? Lão đâu? Đó là những nghi vấn đang thầm đến với Nam Cung Yến lúc nàng cố đảo ánh mắt tươi tỉnh để kiểm tìm hình bóng của lão nhân nọ.

Toàn thân vì vẫn bất động nên Nam Cung Yến dù đã cố đảo mắt nhưng tầm nhìn vẫn bị hạn chế.

Tuy vậy, cuối cùng nàng cũng tìm thấy điều cần tìm. Và tuy nàng không thể nhìn thấy nhân dạng, dù là một phần nhỏ của lão nhân, nhưng dấu sao nàng vẫn cho là nàng nhìn thấy lão.

Đó là một bóng đen, bóng của lão nhân được ánh dương quang in trên nền cát trắng.

Bóng nắng đã quá Ngọ hoặc chưa đến giờ Ngọ? Vì bóng đen nàng nhìn thấy có một phần nào đó được kéo dài trên nền cát.

Dựa theo bóng đen nhân ảnh đang nhìn, nàng thầm có nhận định lão nhân đang tự đứng trên hai chân, chứng tỏ lão nhân dù có bại trong trận tỷ đấu khinh công nhưng vẫn chưa đến nỗi mang nội thương nghiêm trọng buộc phải ngã dài hoặc té ngồi một chỗ.

Tiếp đó, lúc bóng nắng càng lúc càng ngã dài hơn, cho Nam Cung Yến nhìn rõ dần từng đường nét bao quanh thân lão nhân đang in sẫm trên nền cát, thì cũng là lúc nàng phát hiện độ nhấp nhô ở bụng lão nhân chỉ ở mức độ vừa phải. Đủ cho Nam Cung Yến hiểu nhịp hô hấp của lão nhân đang ổn định dần, chứng tỏ lão nhân không hề bại trận. Bất quá cả lão nhân lẫn Ngọc Tuyết Lão Lão sau một thời gian dài truy đuổi nhau, cả hai cùng kiệt lực và cả hai cùng phải dừng lại để cùng nhau tranh thủ dưỡng thần điều nguyên hầu chuẩn bị tiếp sức lực cho một trận tỷ đấu khinh công thế nào cũng tái diễn.

Hiểu như thế Nam Cung Yến liền ngao ngán thở dài.

Tiếng thở dài của nàng làm cho Ngọc Tuyết Lão Lão bừng tỉnh.

Tương tự, Nam Cung Yến cũng nhìn thấy bóng nắng sẫm màu nọ nhích động.

"Họ cùng thức tỉnh? Nghĩa là trận tỷ đấu khinh công sẽ lại tiếp tục?" Ý nghĩ này là của Nam Cung Yến và sự việc diễn ra cho thấy nàng đã nghĩ sai. Mọi việc được bắt đầu bằng câu phát thoại của Ngọc Tuyết Lão Lão:

- Lão thân chỉ được biết Bạch Cốt Môn và không ít những nhân vật vừa từ Bạch Cốt Cốc tái xuất giang hồ. Còn việc Bạch Cốt Môn cũng am hiểu công phu Vô Vi quả là điều lão thân hoàn toàn không ngờ đến. Hy vọng Môn Chủ đừng hẹp lượng mà hãy hạ cố giải thích cho lão thân rõ, được chứ?

Công phu Vô Vi đã lọt vào tay Bạch Cốt Môn? Nam Cung Yến rung động vì sự thật này. Và nàng thêm rung động khi bắt gặp bóng nắng nọ đúng đưa thân hình, thật phù hợp với một lời nói mà nàng cũng đang nghe bằng tai của chính mình. Quả nhiên chủ nhân của bóng nắng nọ đang nói:

- Bồn Môn Chủ tuy không hẹp lượng, nhưng phạm việc gì cũng phải xử sự tùy nơi tùy lúc. Và lúc này đây bồn Môn Chủ chỉ muốn biết rõ chủ ý của Lão Lão, rằng Lão Lão đã chấp nhận bại cuộc hay vẫn bất phục?

Nam Cung Yến hoang mang, như thế nghĩa là gì, tại sao Ngọc Tuyết Lão Lão đang cùng lão nhân nọ tỷ đấu khinh công, lại đột nhiên đổi thành cuộc tỷ đấu giữa Ngọc Tuyết Lão Lão và Môn Chủ Bạch Cốt Môn? Chuyện đó đã xảy ra khi nào? Hay ngay từ đầu lão nhân nọ không hề là người như Nam Cung Yến lầm tưởng mà chính là Môn Chủ Bạch Cốt Môn hóa thân?

Và nàng vụt hiểu khi nghe Ngọc Tuyết Lão Lão cười thành một tràng dài:

- Lão thân đã là người bại cuộc? Ha ... Ha ... Môn Chủ nói như thế mà không thấy thẹn sao, khi Môn Chủ buộc lão thân chịu ước thúc Tam chiêu đúng vào lúc lão thân suy kiệt, sau thời gian dài cùng tiểu tử kia tỷ đấu khinh công? Muốn lão thân nhận bại trừ phi Môn Chủ một lần nữa chứng tỏ có sở học cao minh hơn lão thân. Thế nào? Ha ... Ha ...

Vậy là Nam Cung Yến rõ, lão nhân đã cùng Ngọc Tuyết Lão Lão thi đấu khinh công quả nhiên chính là Tiểu Bình cải dạng. Còn mọi việc sau đó có lẽ là do mục Môn Chủ Bạch Cốt Môn bất ngờ xuất hiện, một sự xuất hiện quá trùng hợp khiến một kỳ nhân như Ngọc Tuyết Lão Lão phải chịu thảm bại trước mục Môn Chủ sau một ước thúc gọi là Tam chiêu.

Phỏng đoán của Nam Cung Yến vô tình được mục Môn Chủ Bạch Cốt Môn phần nào thừa nhận. Mục đang ngạo mạn và huênh hoang:

- Bồn Môn Chủ cũng đoán biết thế nào Lão Lão cũng có những lời này. Nhưng không sao, bồn Môn Chủ hy vọng Lão Lão sẽ tâm phục khẩu phục và tuân giữ đúng ước thúc đã giao. Hãy bắt đầu đi!

Ngọc Tuyết Lão Lão khẽ dịch chuyển và ngay lập tức Nam Cung Yến hiểu Lão Lão dịch chuyển để làm gì. Nàng được Lão Lão đặt nằm qua một bên, cũng trên nền cát trắng, có lẽ để Lão Lão rảnh tay thực hiện ước thúc Tam chiêu cùng mục Môn Chủ Bạch Cốt Môn.

Tuy được nằm yên chỗ, tuy biết chắc Ngọc Tuyết Lão Lão lần này sẽ thắng nhưng Nam Cung Yến vẫn phần nào thất vọng. Vì từ vị trí nàng được Ngọc Tuyết Lão Lão đặt nằm nàng không thể phóng tầm mắt để nhìn về phía sẽ diễn ra trận đấu tam chiêu mà nàng tin đó sẽ là trận thư hùng.

Nàng chỉ nghe tiếng kinh phong rú rít, cho thấy song phương đang vào cuộc và cả hai không một lời hô hoán, hoặc quát tháo như thường có ở những trận giao đấu khác của các nhân vật võ lâm thường thường bậc trung.

Và ...

Ầm!!!

Chiêu đầu vậy là qua đi, ai là người tạm thời chiếm lợi thế? Nam Cung Yến tự hỏi và bất giác thờ dài khi nghe mục Môn Chủ đang dương dương tự đắc:

- Đệ nhất chiêu đã xong, bồn môn chủ sẵn sàng thủ tiếp đệ nhị chiêu của Lão Lão. Mời!

Nàng kêu thầm:

“Lẽ nào Lão Lão lại thua?” Tuy nàng chỉ kêu thầm nhưng không hiểu sao bên tai nàng lại vang lên chính điều nàng đang nghĩ, đang lo:

- Lão Lão e thua mất, vì tại hạ biết Lão Lão đã bị mụ Môn Chủ ngấm ngấm hạ độc!

Đó là thanh âm của Tiểu Bình? Cho dù chuỗi thanh âm có nhỏ đến đâu, chứng tỏ Tiểu Bình đang vì nguyên nhân nào đó nên không thể nói lớn hơn. Nam Cung Yến vẫn nhận ra thanh âm của Tiểu Bình.

Nàng há miệng định lên tiếng, chợt nhận ra nàng không thể há miệng và càng không thể lên tiếng do bản thân vẫn còn bị chế ngự huyết đạo.

Tiểu Bình như hiểu điều này nên lại khế khàng hỏi:

- Muốn cô nương lên tiếng phải chăng tại hạ cần chạm vào Á huyết?

Nàng chớp mắt thay cho lời đáp. Và nàng nghe Tiểu Bình thì thầm:

- Chưa biết đúng hay sai thế nào, nhưng vị thế của các huyết đạo thì tại hạ phần nào am hiểu. Tại hạ xin thất lễ!

Á huyết được Tiểu Bình chạm vào. Và do lực đạo tác động nên Nam Cung Yến nhờ đó được giải khai.

Ầm!!!

Tiếng chạm kinh lần thứ hai vang lên, khiến câu nói đầu tiên lúc nói được của Nam Cung Yến đương nhiên phải là một câu hỏi:

- Kết quả lần này thì thế nào? Hy vọng Lão Lão vẫn chưa ...

Tiểu Bình ngắt lời:

- Chiêu này như có kết thúc hòa. Cả hai đang dưỡng sức, chuẩn bị cho chiêu tối hậu.

Nam Cung Yến lo lắng ra mặt:

- Các hạ bảo Lão Lão đã bị hạ độc?

- Mười phần đúng đến chín. Bằng không mụ Môn Chủ đâu dễ chuyển đổi thái độ từ e dè sợ sệt từ lúc đầu qua thái độ dương dương tự đắc lúc về sau! Tại hạ đã có cách giúp Lão Lão nếu được cô nương ngay lúc này chỉ điểm cho một vài chiêu công phu Vô Vi!

Nàng động tâm:

- Thương thế của các hạ ...

- Đừng chậm trễ nữa. Họ sẽ không dưỡng sức lâu nữa đâu. Tại hạ dẫu có chết cũng không hề gì, miễn sao đừng để Lão Lão vì vô tình làm kẻ tiểu nhân, sẽ mãi mãi bị mụ Môn Chủ ước thúc. Hãy giúp tại hạ đi, cô nương!

Nàng khế hít vào một hơi:

- Bốn cung nếu còn công phu nào cao minh thì đó chính là Vô Vi Ngũ Tuyệt Chương có liên quan đến Ngũ Hành Chiêu, thứ nhất là một chiêu thuộc Hành Kim, như sau ...

Nàng vừa dừng lời liền nghe Tiểu Bình hồi thúc:

- Đừng quan tâm đến tại hạ. Hãy đọc luôn bốn chiêu còn lại.

Nàng đọc:

- Chiêu thứ hai thuộc Hành Thổ ...! Thứ ba thuộc Mộc, là ...! Thứ tư thuộc Hỏa ...

Nàng sắp đọc đến khẩu quyết của chiêu thứ tư trong Vô Vi Ngũ Tuyệt Chương thì nghe Tiểu Bình bật than:

Không còn thời gian nữa rồi! Họ sắp phát chiêu thứ ba, tại hạ phải đi đây! Vĩnh biệt!

Hai chữ sau cùng của Tiểu Bình làm cho Nam Cung Yến kinh hoảng. Và nàng bật kêu:

- Tiểu Bình ...

Tiếng kêu của nàng dù sao cũng gây kinh động, và nàng nghe mục Môn Chủ buột miệng hỏi:

- Ai là Tiểu Bình? Là gã Tiểu Xú này ư?

Nam Cung Yến sực tỉnh. Tiểu Bình đã từ lốt lão nhân che mặt đổi sang lốt giả dạng một gã Tiểu Xú, có lẽ Tiểu Bình thực hiện sự chuyển đổi này lúc vẫn còn cùng Ngọc Tuyết Lão Lão thi thố khinh công. Thảo nào mục Môn Chủ Bạch Cốt Môn cho dù quá quen biết Tiểu Bình vẫn không nhận ra Tiểu Bình đang dưới lốt một gã Tiểu Xú.

Thanh âm của Tiểu Bình vang lên:

- Dùng độc để ngấm ngấm hại người, thủ đoạn của mục thật đê tiện. Ta nguyện lãnh giáo công phu Vô Vi của mục!

Mục Môn Chủ vụt cười sặc sụa:

- Ta nhận ra người rồi! Chỉ có duy nhất Tiểu Bình người mới không bị Tỷ Ngộ Tuyệt Độc Châm gây hại. Nhưng không sao, chờ sau khi ta thu thập mục Lão Lão kia sẽ đến lượt người! Hãy tiếp đệ Tam chiêu của bốn Mục Chủ nào, Lão Lão! Ha ... Ha ...

Cuối cùng Nam Cung Yến cũng tin vào lời Tiểu Bình, quả nhiên Ngọc Tuyết Lão Lão đã bị mục Môn Chủ ngấm ngấm hạ độc! Và khi đã tin nàng càng thêm lo cho Lão Lão, nếu Lão Lão không qua nổi đệ tam chiêu của mục ác ma.

Nào ngờ, nàng nghe tiếng Tiểu Bình gầm to như tiếng sấm động bên tai:

- Tiểu Bình ta không thể chờ đợi lâu hơn! Hãy đỡ đệ nhất chiêu của ta.

Vù ...

Và Nam Cung Yến nghe mục Môn Chủ kêu thắng thốt:

- Là công phu Vô Vi! Tiểu tử người ...

Ầm!!!

Sau tiếng chạm kinh, Nam Cung Yến vụt thở phào nhẹ nhõm khi nghe Tiểu Bình ung dung cười vang dậy:

- Thế mục nghĩ chỉ có mục là am hiểu công phu Vô Vi thôi sao? Còn đây là đệ nhị chiêu!

Đỡ!

Ào ... Ào ...

Mục Môn Chủ đang phẫn nộ:

- Tiểu quỷ người thật trí trá. Càng khiến ta phải loại bỏ người để ngừa hậu họa sau này!

Đỡ!

Ầm!!!

Mục lại gầm tiếp, chừng tỏ chiêu vừa rồi mục đã chiếm phần thắng:

- Mau mau nạp mạng cho ta!

Ào ...

Nam Cung Yến nghe nhịp đập quả tim như chùng lại.

Thế nhưng nhịp đập trái tim đó lại rộn lên khi Nam Cung Yến nghe Tiểu Bình cũng bật lên tiếng quát với uy thế rõ ràng là lấn át cả tiếng gầm của mục Môn Chủ:

- Ta nạp mạng hay chính mục mới là người nạp mạng? Đệ tam chiêu Vô Vi! Đỡ!

B ... u ... n ... g ...!!!

Tiếng chạm kinh cứ âm vang mãi và hòa lẫn vào đó là tràng cười cực kỳ phấn khích của Tiểu Bình:

- Mục còn tự đắc nữa thôi? Ha ... Ha ... Thạch Quế Trân, bây giờ sẽ là lúc Tiểu Bình này đòi lại món nợ mục đã vay độ nào. Đỡ! Ha ... Ha ...

Ào ...

Mục Môn Chủ chột rít lên, tiếng rít nghe thật lạnh lùng chứng tỏ đó là tiếng rít chứa đầy căm phẫn:

- Nội lực của ngươi đã tăng nhanh một cách đáng ngờ, chắc chắn là do Thiên Niên Hà Thủ Ô. Tội của ngươi càng đáng chết.

Ầm!!!

Nam Cung Yến hoàn toàn sửng sò khi nghe Tiểu Bình không hiểu sao bỗng hộc lên một tiếng.

- Hự!

Nhưng vẫn chưa hết những điều làm cho nàng sửng sò, vì có tiếng mục Môn Chủ thét lạnh lạnh:

- Ngươi phải c ... h ... ế ... t ... !!!

Không còn tự chủ được nữa, Nam Cung Yến bất giác nhắm chặt hai mắt và trong tâm trí vụt hiện lên hai chữ “Vĩnh Biệt” mà lúc này chính Tiểu Bình đã cố ý nói với nàng.

Và điều gì đến phải đến, Nam Cung Yến dù nhắm chặt hai mắt thì tai vẫn nghe thanh âm gào rùng rợn do chính Tiểu Bình phát ra:

- Mục cũng phải c..h.. ế..t ...!

Ầm!!!

A ... a ...

“Là tiếng ai gào thảm thiết nếu không là Tiểu Bình?” Nam Cung Yến tự hỏi thầm như thế và nhận ra từ hai khóe mắt đang nhắm chặt của nàng vẫn có những giọt lệ tuôn trào. Nàng khóc cho ai nếu không phải khóc cho Tiểu Bình vốn có số mệnh quá ngắn ngủi?

Một loạt tiếng thét lạnh lạnh bỗng vang lên, vô tình minh chứng cho điều Nam Cung Yến đang thầm nghĩ:

- Chao ôi! Ta đến chậm một bước rồi! Mục họ Thạch độc ác kia. Đã đến lượt mục phải đền mạng dưới chưởng Triệu Thạch Liễu này! Đỡ!

Triệu Thạch Liễu? Đó là một danh xưng xa lạ mà Nam Cung Yến mới lần đầu được nghe. Tuy nhiên danh xưng đó dù có xa lạ đến đâu vẫn không làm cho Nam Cung Yến

quan tâm bằng biến cố đã xảy ra cho Tiểu Bình, biến cố đã làm Tiểu Bình phải uổng mạng như ngụ ý đã quá rõ ràng trong câu phát thoại vừa rồi của nữ nhân mới đến và có danh xưng là Triệu Thạch Liễu.

Nam Cung Yến càng tuân nhiều lệ thảm hơn, đến nỗi nàng hầu như chẳng còn chút quan tâm nào đến thực tại cho dù tai nàng vẫn đang tiếp nhận nhiều loạt thanh âm huyền ảo cứ âm ỉ vang đến. Trong đó rõ nhất là tiếng quát trầm hùng, chứng tỏ người phát ra tiếng quát phải có nội lực kinh thâm:

- Triệu Thạch Liễu phản đồ, ngươi tưởng ngươi có thể thoát khỏi sự truy lùng của Trường Lão Hội bọn ta ư? Ngươi lầm rồi. Và bây giờ ngươi phải nạp mạng chính là ngươi.

Ha ... Ha ...

Nam Cung Yến vẫn không quan tâm, cho dù đây là một thông tin quý báu cho nàng biết Triệu Thạch Liễu chính là phản đồ của Bạch Cốt Môn.

Tuy vậy vẫn có một sự việc khiến nàng không thể không quan tâm. Đó là có người vừa tiến đến gần nàng điểm luôn vào Hôn huyết của nàng đúng vào lúc nhân vật đó nhắc nàng lên như thể muốn cầm giữ sinh mạng của nàng.

Cảm nhận rõ điều này, tự thâm tâm nàng chỉ nghĩ đến một điều duy nhất:

“Càng tốt! Ta có chết cũng không sao, vì như thế càng sớm gặp lại Tiểu Bình ở chốn cửu tuyền ...” Nàng lịm đi ...

Hồi 17

Bạch Tu Lão Tiên

Nam Cung Yến vẫn rơi lệ, và điều đó làm mắt nàng nhòa đi, không thể nhận rõ nhân dạng gầy gò ốm yếu của một nhân vật vốn đã rất cao niên là Ngọc Tuyết Lão Lão.

Chỉ khi Lão Lão lên tiếng bằng thứ thanh âm lão thảo của người đang lúc kiệt sức, thì Nam Cung Yến mới sực tỉnh và cố kìm chế nỗi đau lòng để lắng nghe những lời căn dặn sau cùng của Ngọc Tuyết Lão Lão:

- Bình sinh lão thân không thích thu nhận truyền nhân ... nhưng sự thế đã như thế này, Lão Phu Tử hóa ra đã sanh tâm ... cùng Bạch Cốt Môn định tạo nghiệt trên chốn giang hồ ...

Ngươi phải vì lão thân ... vì đại cục giang hồ ... hãy lưu lại đây cho đến lúc luyện thành tuyệt nghệ ... Ngươi đừng phụ lòng kỳ vọng của lão thân ... đừng để lão thân chết mà không thể nhắm mắt ...

Nam Cung Yến lập tức chồm đến, ôm chặt lấy người Lão Lão và òa khóc:

- Lão Lão!

Nhưng tay nàng vừa chạm vào người Lão Lão thì bỗng có một luồng nhu kinh đột nhiên xuất hiện làm cho thân hình nàng đột ngột dịch chuyển ra xa. Kèm theo đó là một thanh âm hùng hậu vang đến:

- Chớ nói nhảm! Ngọc Tuyết nếu chết đi thì Lão Bạch Tu này sao đáng gọi là lão bằng hữu tri âm tri kỷ suốt mấy mươi năm dài với Ngọc Tuyết!

Một lão nhân theo đó xuất hiện và chỉ cần nhìn thoáng qua thôi, Nam Cung Yến cũng nghe có tiếng từ thâm tâm mách bảo lão nhân đó mới chính là Bạch Tu Lão Tiên đích thực!

Bởi lẽ, ngoài vóc dáng bên ngoài hoàn toàn phù hợp với ngoại hiệu Bạch Tu Lão Tiên thì chính Ngọc Tuyết Lão Lão cũng bật kêu mừng rỡ lúc nhìn thấy lão nhân xuất hiện.

- Hoàng lão ca! Lão ca đến thật đó sao? Ngọc Tuyết thật không ngờ ... không ngờ ...

Lão nhân nọ vội xua tay:

- Nào chỉ có Ngọc Tuyết muội không ngờ? Mà thôi, lão ca ca này đến có phần muộn nhưng tình thế vẫn chưa phải là không còn cơ cứu vãn. Nào, lần này Ngọc Tuyết phải nghe lời lão ca này thôi. Đừng nói gì nữa và hãy nhắm mắt lại dưỡng thần. Lão ca quyết cùng lão Diêm Vương tỷ thí một phen. Kìa, hãy ngoan ngoãn nhắm mắt lại nào.

Bạch Tu Lão Tiên tuy già người già thanh âm, nhưng lời lẽ của lão thì lại trẻ trung và ôn nhu đến mức Nam Cung Yến cũng không thể ngờ là có.

Và nàng nhìn thấy lão nhân đang nhẹ nhàng áp chưởng tay vạt hóa trắng như tuyết vào đại huyệt Khí Hải của Ngọc Tuyết Lão Lão, nhưng không thật sự chạm vào. Trong khi đó, đôi mắt của Ngọc Tuyết Lão Lão đã ngoan ngoãn khép lại, cứ như đã bị lời lẽ ôn nhu của Lão Bạch Tu thuyết phục.

Nam Cung Yến chậm rãi đứng lên và cứ thế nàng chiêm ngưỡng một cảnh quang thật kỳ lạ đang diễn ra giữa hai nhân vật đều có độ tuổi gần đất xa trời và hiện là huyền thoại đang được truyền tụng khắp chốn võ lâm.

Gọi là kỳ lạ vì không những chưởng tay của lão nhân đã biến đổi thành màu trắng như tuyết mà đến cả toàn thân lão như cũng bị màu trắng ở chưởng tay lây lan, chỉ trong thoáng chốc đã biến thành màu trắng. Hay nói đúng hơn lão nhân lúc này không chỉ là Lão Tiên Bạch Tu mà kỳ thực lão chính là Bạch Lão Nhân.

Và Nam Cung Yến chợt hiểu Bạch Tu Lão Tiên đang thi triển một loại công phu thượng thừa là Tiên Thiên Chân Khí để giúp Ngọc Tuyết Lão Lão khôi phục, điều này đã góp phần giải thích tại sao toàn thân Ngọc Tuyết Lão Lão đang bị một vàng sương vụ mờ mờ trắng bao phủ. Đó chính là bạch khí toát ra từ chân khí Tiên Thiên thượng thừa của Bạch Tu Lão Tiên.

Mục kích cảnh này Nam Cung Yến đột nhiên nảy ra một nghi vấn:

“Vì lão nhân luyện Tiên Thiên Chân Khí nên có ngoại hiệu là Bạch Tu (râu trắng) hay do lão nhân có chòm râu trắng nên dễ dàng luyện được chân khí Tiên Thiên, loại công phu chỉ những ai có tư chất thiên bẩm hơn người mới có thể luyện được?” Từ nghi vấn này Nam Cung Yến do tự cảm thấy đó là câu hỏi kỳ quặc nên nàng mỉm cười một mình.

Thật khéo, đúng lúc đó Bạch Tu Lão Tiên thu tay về làm cho toàn thân lão thôi không còn trắng nữa, kể cả Ngọc Tuyết Lão Lão cũng không còn bị lớp bạch khí bao phủ. Bạch Tu Lão Tiên đưa ống tay áo lau qua vàng trán đầm ướt mồ hôi, làm cho chòm râu trắng xóa của lão lay động như gặp gió thoảng qua và lão lên tiếng:

- Tiểu liễu đầu, ngươi chịu cười rồi sao? Mà oa nhi ngươi cười cũng phải, may ta đến kịp nên lệnh sư kể như đã bình yên. Phì ...

Nam Cung Yến kinh ngạc, không hiểu vì sao lão nhân tuy vẫn quay lưng về phía nàng nhưng nụ cười mỉm của nàng vẫn bị lão nhân phát hiện.

Và nàng không dám hỏi. Thay vào đó, Nam Cung Yến tiến đến chỗ Ngọc Tuyết Lão Lão:

- Lão tiền bối bảo Lão Lão đã bình yên sao Lão Lão vẫn còn ngồi im bất động?

Bạch Tu Lão Tiên mỉm cười và bước lùi qua một bên:

- Dù có là kỳ nhân thì Lão Lão vẫn là người. Sau một phen kiệt lực lại còn bị ngấm độc, ít nào người cũng phải cho Lão Lão một thời gian điều tức phục nguyên chứ? Và ta cũng không ngoại lệ.

Dứt lời, Bạch Tu Lão Tiên ngồi xuống. Và quả nhiên đến lượt lão nhắm mắt tọa công.

Nhìn cả hai lúc này cứ ngồi yên như hai pho tượng, Nam Cung Yến không thể không tự hỏi:

“Xem thâm tình của cả hai nhất định trước kia giữa hai người phải có một đoạn ân tình kỳ diệu. Sao họ không biến ân tình đó thành phu thê! Biết đâu họ sẽ là đôi phối ngẫu duy nhất trên võ lâm tạo thành một câu chuyện huyền thoại không có gì so sánh bằng?” Cứ thế, nàng hết ngấm nhìn lão nhân ngồi bên này đến mỉm cười nhìn lão bà ngồi im phẳng phắc ở bên kia. Cho đến khi nàng nghe cả hai cùng vươn vai buông thành tiếng thở phào tràn trề sung mãn.

Và hành vi của nàng đã bị cả hai cùng phát hiện.

Ngọc Tuyết Lão Lão chợt hỏi:

- Tiểu nha đầu người sao cứ nhìn lão thân mà cười.

Bạch Tu Lão Tiên cũng hỏi:

- Người cứ ngấm nhìn ta, dường như người đang có ý nghĩ hết sức kỳ quái muốn gán ghép cho ta thì phải?

Nàng thật sự kinh ngạc. Rõ ràng lúc họ đang tọa công nàng thấy cả hai cùng nhắm mắt, vậy tại sao họ vẫn phát hiện từng cử chỉ nhỏ của nàng.

Không nhìn được nữa, nàng đem điều này hỏi cả hai.

Nghe nàng hỏi, cả hai cùng mỉm cười và khi đáp, chính Ngọc Tuyết Lão Lão là người lên tiếng đáp:

- Lão thân đã chọn hai tử ngoại làm đệ tử đích truyền, thiết nghĩ lão thân có thể giải thích cho người rõ điều này. Đó là vì bọn ta đã luyện đến cảnh giới Tâm – Khí – Thần hợp nhất, để khi cần, hầu tránh lúc tọa công điều nguyên bị thù nhân hãm hại, bọn ta vẫn có thể tạm phân thân, nên mọi diễn biến xảy ra xung quanh đều bị bọn ta phát hiện.

Nào phải đây là lần đầu Nam Cung Yến nghe đề xuất của Ngọc Tuyết Lão Lão muốn chọn nàng làm truyền nhân. Thế cho nên, nàng nửa ngờ ngàng nửa hoang mang khi lên tiếng hỏi lại:

- Ngay khi được Lão Lão giải nguy và đưa đến đây, lúc Lão Lão đề xuất việc thu nhận, tiểu bối cứ ngỡ vì Lão Lão không còn đủ tinh táo nên mới nói như thế. Kỳ thực, so về bối phận, tiểu bối nào có đủ tư cách làm truyền nhân của Lão Lão?

Bạch Tu Lão Tiên cũng tỏ ra kinh ngạc:

- Hóa ra cả hai đã đề cập đến chuyện này một lần?

Lão Lão cười nhẹ:

- Đó là lúc lão thân vừa thoát khỏi mưu đồ ám hại của tiện nhân Môn chủ Bạch Cốt Môn. Tiểu liễu đầu có nhận định như thế cũng đúng. Vì quả thật khi lão thân cảm thấy cái chết đã cận kề, việc đòi lại món nợ của lão thất phu Thần Châm Lão Phu Tử kể như không còn cơ hội, lão thân đành chọn giải pháp tối hậu là thu nhận tiểu liễu đầu làm truyền nhân.

Giải thích xong với Bạch Tu Lão Tiên, Ngọc Tuyết Lão Lão quay sang Nam Cung Yến:

- Tuy vậy, hài tử ngươi đừng nghĩ lão thân có ý định đổ vào lúc tâm trí có phần nào hồ đồ. Kỳ thực lão thân đã có ý đồ từ lâu, ngay lần đầu gặp ngươi kia. Nếu không phải như thế, ngươi thử hỏi lão Bạch Tu xem, có khi nào lão thân vì quá cao hứng mà bất ngờ ban tặng ngươi một hoàn Tuyết Sâm Chi Thực?

Nam Cung Yến mãi đến lúc đó mới dám tin đây là phúc phận của nàng. Vì điều này càng được minh chứng rõ hơn khi nàng nghe Bạch Tu Lão Tiên bật kêu:

- Tiểu nha đầu ngươi đã được Ngọc Tuyết ban cho một hoàn Tuyết Sâm Chi Thực? Vậy ngươi có biết Ngọc Tuyết trước sau chỉ luyện được có ba hoàn Tuyết Sâm? Vì đó là nguyên do khiến mấy mươi năm qua Ngọc Tuyết vẫn luôn xem chúng quý như sinh mạng, đến bản thân cần cũng chẳng dám dùng, và nếu đây là chuyện có thật, hà ... hà ... ngươi đừng nghĩ Ngọc Tuyết Lão Lão là người có thể tùy tiện muốn ban báu vật đó cho ai thì ban. Ngươi còn chờ gì nữa mà không hành lễ bái sự, gọi Ngọc Tuyết là sư phụ?

Đột nhiên Nam Cung Yến cảm thấy chân động. Nàng tái sắc và run rẩy quỳ xuống:

- Mong Lão Lão lượng thứ. Tiểu bối thật đắc tội!

Ngọc Tuyết Lão Lão thất kinh:

- Ngươi muốn nói ngươi từ chối lời đề xuất của lão thân?

Nam Cung Yến càng thêm sợ hãi:

- Được Lão Lão thu nhận đó là điểm phúc tày trời của tiểu bối này, tuy nhiên ...

Bạch Tu Lão Tiên cũng vì quá kinh ngạc nên không giữ nổi thái độ trầm tĩnh vốn có:

- Ngươi bảo đó là điểm phúc nhưng ngươi vẫn chưa chịu bái sư ngay. Vì sao chứ? Hay ngươi có uẩn khúc gì cứ nói!

Đúng là khó nói thật, nhưng rốt cuộc Nam Cung Yến cũng phải nói:

- Ngưỡng mong nhị vị lão nhân gia lượng thứ. Vì Tuyết Sâm Chi Thực hoàn đã được tiểu bối cho kẻ khác.

Cứ như tiếng sấm thét qua tai, Ngọc Tuyết Lão Lão giật nảy người lên:

- Người nào được ngươi thật lòng quý mến đến nỗi báu vật đó cũng được ngươi trao cho?

Lão Bạch Tu thì hồ nghi:

- Như ta vừa được tin, Quái Y Thủ Hóa Du bấy lâu nay tuy được ngươi xem là hạng thân tín nhưng vào lúc này hẳn lại là Tổng hộ pháp của Thần Bang. Ngươi hãy nói thật đi, có phải Tuyết Sâm Chi Thực hoàn đã bị hắn ...

Nam Cung Yến thừa biết có nói dối với họ cũng vô ích. Nàng thú nhận:

- Tuy chuyện có liên quan đến kẻ phản bội họ Thẩm, nhưng người được tiểu bối trao cho Tuyết Sâm Chi Thực hoàn lại chính là Tiểu Bình.

Tiếp đó nàng kể lại cho hai vị kỳ nhân nghe câu chuyện đã xảy ra cho Tiểu Bình, lúc Quái Y Thử Hóa Du định biến Tiểu Bình thành một Hoạt Nhân.

Nàng dứt lời đã lâu nhưng hai lão kỳ nhân vẫn ngồi im như phỗng đá. Điều này khiến nàng thêm lo sợ trăm bề.

Mãi một lúc sau, Ngọc Tuyết Lão Lão mới nhẹ nhàng buông tiếng thở dài:

- Nói về gã Tiểu Bình, tuy lão thân đã dò hỏi người khá nhiều về gã, suốt đoạn đường lão thân đưa người về tận đây, nhưng ở gã vẫn có khá nhiều điều kỳ quái khiến lão thân cứ nghi vấn mãi không thôi.

Bạch Tu Lão Tiên gật gù:

- Ta cũng nghe ít nhiều về gã này, lúc vô tình mục kích cảnh ả họ Triệu, hình như ả có tính danh là Triệu Thạch Liễu thì phải, ả đã cố nhưng vẫn bị bọn Bạch Cốt Môn truy đuổi.

Dường như gã cũng từng là người của Bạch Cốt Môn, và cũng vừa từ Bạch Cốt Cốc xuất hiện?

Nam Cung Yến vội bẩm báo:

- Theo tin của lão họ Thẩm đưa về thì Tiểu Bình nguyên là người tình cờ xuất hiện ở Bạch Cốt Cốc. Sau đó vì nguyên nhân nào không hiểu, Tiểu Bình đã bị Bạch Cốt Môn dùng hết kế này đến kế kia uy hiếp Tiểu Bình và buộc Tiểu Bình đưa họ ly khai Bạch Cốt Cốc.

Kế tiếp là ...

Bạch Tu Lão Tiên chợt xua tay:

- Chậm đã! Gã Tiểu Bình tuyệt đối không thể có năng lực này. Huống chi Bạch Cốt Cốc suốt mấy trăm năm qua vẫn là nơi bất khả nhập đối với những ai ở bên ngoài muốn vào và bất khả xuất đối với những kẻ đã lỡ vào nhưng may vẫn chưa mất mạng. Lời của Thẩm Hóa Du thật khó tin.

Nàng vội giải thích tiếp:

- Như tiểu bối vừa bẩm trình, ở Tiểu Bình có nhiều điều rất kỳ lạ mà hiện nay vẫn chưa một ai có thể tìm ra lời giải thích hợp lý. Nhị vị lão nhân gia có tin không, huyết mạch của Tiểu Bình còn có đặc tính giải trừ bách độc. Và theo tiểu bối từng đoán thì đó là lý do khiến Thần Bang thay vì giữ kín thông tin này lại cố tình tiết lộ cho Thanh Y Giáo biết. Chắc hẳn ý đồ của Thần Bang là muốn quần hùng qua cử động của Thanh Y Giáo sẽ đổ xô nhau truy tìm Tiểu Bình, điều này sẽ dẫn đến việc quần hùng vì thế mà tranh giành nhau, xô xát lẫn nhau. Tạo cơ hội cho Thần Bang cứ ung dung đứng giữa mà tọa sơn quan hổ đấu để toan hưởng kỳ thành.

Ngọc Tuyết Lão Lão cau mày:

- Chuyện máu huyết của gã Tiểu Bình có diệu dụng giải trừ bách độc ắt không liên quan đến Tuyết Sâm Chi Thực hoàn.

Nam Cung Yến đáp:

- Tiểu bối nghĩ là không. Vì trước khi tiểu bối cho Tiểu Bình dùng Tuyết Sâm Chi Thực hoàn thì hiện trạng của Tiểu Bình đã là người suy kiệt máu huyết. Theo giải thích của Thử Hóa Du thì hầu hết lũ hung nhân vừa thoát ra từ Bạch Cốt Cốc, bọn chúng có thể thoát ra an toàn chính là nhờ máu huyết của Tiểu Bình.

Nhân đó nàng kể cho hai nhân vật kỳ nhân câu chuyện do chính miệng Tiểu Bình thuật lại, có liên quan đến việc đại ca của Tiểu Bình là Đao Mộc Ngũ đã trích huyết Tiểu Bình vào một bầu to. Nàng tiếp:

- Tuy Tiểu Bình không hề nghi ngờ Đao Mộc Ngũ nhưng theo ngu ý của tiểu bối thì hành vi của gã này thật đáng ngờ. Bằng không, lũ hung nhân kia vì sao có được mỗi người một ít máu huyết của Tiểu Bình để có thể an toàn ly khai Bạch Cốt Cốc.

Lão Bạch Thu đăm chiêu:

- Người muốn ám chỉ gã Đao Mộc có liên quan đến Thần Bang?

Nàng kinh ngạc:

- Đúng là tiểu bối có ý nghĩ này. Nhưng sao lão nhân gia biết?

Lão Bạch Tu cười gượng:

- Thời gian qua ta cứ mãi vân du hạc nội mây ngàn, mọi chuyển biến trên giang hồ đúng là ta ít có quan tâm. Tuy nhiên, như câu chuyện người vừa kể, nếu ta không tình cờ mục kích cảnh bọn Bạch Cốt Môn truy đuổi ả Triệu Thạch Liễu, có lẽ ta vẫn không biết gì về diễn biến mới đây trên giang hồ, kể cả tin Ngọc Tuyết vô tình bị Môn chủ Bạch Cốt Môn dùng Tý Ngọ Tuyệt Độc Chân của Thần Châm Lão Phu Tử hãm hại. Nhưng có muộn cũng không sao, và ta được biết lũ hung nhân vừa thoát khỏi Bạch Cốt Cốc đều là người của Thần Bang cả, vì thế ta mới đoán người đang nghĩ như thế nào về gã Đao Mộc.

Ngọc Tuyết Lão Lão chợt ưỡn người hít vào một hơi thật dài:

- Về chuyện này chỉ cần tìm hiểu thật kỹ về lai lịch của gã Đao Mộc là xong. Rất có thể gã có xuất thân từ Thần Bang. Riêng phần Tiểu Bình, lão thân vẫn còn nhiều nghi vấn.

Quay qua lão Bạch Tu, Ngọc Tuyết Lão Lão chợt hỏi:

- Gã Tiểu Bình này có nội lực xấp xỉ một trăm năm công phu tu vi, Hoàng lão ca tin không?

Câu hỏi của Lão Lão đến cả Nam Cung Yên là người vốn biết Tiểu Bình có nội lực phi phàm cũng phải kinh ngạc. Nàng kêu:

- Làm gì đến ngần ấy công phu, Lão Lão? Tuyệt Sâm Chi Thực hoàn nhiều lắm thì chỉ cho Tiểu Bình hai mươi năm công lực, của tiểu bối bị Tiểu Bình vô tình hấp thụ cũng chỉ chừng ấy công phu tu vi. Bất quá Tiểu Bình chỉ có thêm chừng hai mươi năm công phu mà theo Thấu Hóa Du đoán là do Tiểu Bình ngẫu nhiên ăn phải một loại vật báu hãn thế nào đó cũng giúp Tiểu Bình có tám thân bách độc bất xâm. Vị chi chỉ chừng một Giáp Tý công phu tu vi mà thôi.

Ngọc Tuyết Lão Lão chợt nheo mắt:

- Lão thân sẽ hỏi hải tử người câu này, có phải Tiểu Bình hoàn toàn chưa biết võ công?

Nàng nhìn nhận:

- Điều này thì đúng!

- Và kinh thân pháp của gã chỉ toàn là nhờ vào nội lực tự thân gã, không hề theo bất kỳ loại khẩu quyết kinh thân pháp nào thượng thừa?

Nàng cũng thừa nhận:

- Đúng như thế!

Ngọc Tuyết Lão Lão liền chùn giọng:

- Vậy mà gã vẫn khả dĩ cùng lão thân so về khinh công gần như trọn một ngày một đêm mà không hề phân thắng bại. Điều này giải thích như thế nào?

Bạch Tu Lão Tiên thật sự kinh ngạc:

- Có chuyện này thật sao?

Và lão quay nhìn Nam Cung Yên:

- Người có biết không, Ngọc Tuyết cũng như ta đều có nội lực chỉ xấp xỉ sáu bảy mươi năm là cùng, đó là nhờ bọn ta đều có niên kỷ trên dưới bát tuần. Một tiểu tử như gã Tiểu Bình với một chút võ học cũng không có, nếu gã có thể bắt phân thắng bại về khinh công với Ngọc Tuyết thì nội lực của gã đúng là ngoài một trăm năm công phu tu vi. Phải chăng người chưa biết gì nhiều về gã Tiểu Bình này?

Nam Cung Yên càng nghe càng kinh tâm tán đờm, đến nỗi không có lời gì để đáp lại câu vấn nạn lão Bạch Tu vừa nêu.

Ngọc Tuyết Lão Lão thấy vậy càng hỏi nhồi thêm:

- Lúc gã đột nhiên khôi phục chân lực và thay lão thân đương đầu với Môn chủ Bạch Cốt Môn, có phải công phu Vô Vi của gã là do hài tử người chỉ điểm?

Nàng đáp với tâm trạng vẫn bàng hoàng:

- Đúng vậy! Và Tiểu Bình tiếp nhận sự chỉ điểm rất nhanh cho dù tiểu bối chỉ mới một lần chỉ điểm cho Tiểu Bình cách vận công theo tâm pháp Vô Vi. Và cũng đúng một lần tiểu bối đọc qua chi Tiểu Bình nghe về ba trong năm chiêu Vô Vi Ngũ Tuyệt Chưởng! Vậy mà Tiểu Bình vẫn kịp lĩnh hội và vận dụng thật linh hoạt!

Ngọc Tuyết Lão Lão nghe thế liền thờ người, sau đó mới nói ra những gì đã nghĩ:

- Môn chủ Bạch Cốt Môn đột nhiên am hiểu công phu Vô Vi, thứ công phu đã thất tung gần hai trăm năm của Vô Vi cung. Gã Tiểu Bình thì từng lưu lại Bạch Cốt Cốc những hai năm và gã thì tỏ ra quá thông tuệ khi lĩnh hội quá nhanh những gì hài tử người chỉ điểm. Phải chăng công phu Vô Vi thực chất đã bị thất lạc tại Bạch Cốt Cốc và chỉ có những ai từng tình cờ có mặt tại Bạch Cốt Cốc mới có dịp nhìn thấy và luyện qua những công phu này?

Nam Cung Yên chợt thở dài:

- Lão Lão nhận định rất đúng. Chỉ tiếc Tiểu Bình đã mất mạng, bằng không tiểu bối nhất định phải đem chuyện này hỏi Tiểu Bình.

Lão Bạch Tu ngơ ngác:

- Gã chết rồi sao? Chuyện như thế nào?

Ngọc Tuyết Lão Lão cũng thở dài:

- Cũng như lão thân, gã cũng kiệt lực sau gần một ngày một đêm cùng lão thân chi trì cuộc truy đuổi lẫn nhau. Và khi bất ngờ chạm trán Môn chủ Bạch Cốt Môn, chính gã là người đầu tiên bị hại. Nhưng sau đó, đúng như tiểu nha đầu vừa nói, có lẽ do gã có tâm thần bách độc bất xâm nên gã đã lảng lạng phục hồi nguyên lực. Vậy là gã tự đứng ra thay lão thân đương đầu mục Môn chủ. Kết quả, hà ... một người dù có nội lực uyên thâm nhưng nếu thiếu hiểu biết về chiêu thức thì phản ứng biến đương nhiên phải kém người đã từng nhiều năm chuyên luyện. Gã đã bị Môn chủ Bạch Cốt Môn đẩy bay vào dòng hải triều với thương tích thập phần nghiêm trọng. Chắc chắn gã phải chết!

Do Nam Cung Yến không có cơ hội mục kích cảnh bi thảm đã xảy ra cho Tiểu Bình nên khi nghe Ngọc Tuyết Lão Lão kể rõ như thế, nàng bật khóc.

Hai nhân vật kỳ nhân ái ngại nhìn nhau và họ hiểu tâm trạng của Nam Cung Yến lúc này là thế nào. Do đó, cả hai đã lẳng lặng lùi chân, không thể nhẫn tâm làm Nam Cung Yến thêm xao động vào lúc này, là lúc nàng cần ở lại một mình với những gì đang diễn ra trong tâm tưởng của nàng và chỉ có mình nàng biết.

oOo Dòng hải triều vẫn nhấp nhô và cuộn cuộn từng đợt sóng, cho Tiểu Bình biết bản thân vẫn đang trôi giạt giữa biển khơi. Nhưng vẫn có một điểm khác biệt tạo nghi hoặc cho Tiểu Bình, và sự khác biệt này có lẽ đã diễn ra cho Tiểu Bình giữa hai thời điểm là mất nhận thức và có lại nhận thức.

Cổ chớp mắt vài lượt để minh bạch bản thân đang thật sự tỉnh táo và hiện có đầy đủ mọi nhận thức, để rồi Tiểu Bình nhận ra rằng quả nhiên đã có sự khác biệt hoặc là sự thay đổi đã diễn ra kể từ lúc Tiểu Bình rơi xuống biển, mất đi nhận thức và bây giờ lại có lại nhận thức.

Sự thay đổi đó là vào lúc này, tuy Tiểu Bình vẫn đang lênh đênh giữa biển khơi nhưng thay vì toàn thân bị ngập chìm hoàn toàn trong làn nước, như chuyện đã xảy ra mà Tiểu Bình hãy còn ghi nhận, thì giờ đây giữa Tiểu Bình và biển khơi đang có một sự ngăn cách. Và sự ngăn cách đó sở dĩ có là do Tiểu Bình hiện đang nằm trên một chiếc thuyền.

“Có người do thấy ta sắp bỏ mạng giữa đại dương nhưng vì lòng nhân từ đã kịp ra tay tương trợ? Đó là ai? Ta chỉ hy vọng đừng rơi trở lại vào tay bọn Bạch Cốt Môn là tốt!” Cầu được ước thấy, một thanh âm vang lên như để đáp lại lòng mong ước của Tiểu Bình.

- Y tỉnh lại rồi, phụ thân! Quả nhiên y có cốt nhân thiên tướng, đúng như hải nhi đoán, rốt cuộc Long Vương cũng phải buông tha y.

Tiếp nối theo sau chuỗi thanh âm trong trẻo của một nữ nhân là thanh âm ồm ồm của người có lẽ đã quá tứ tuần:

- Muốn biết Long Vương có buông tha y hay không, nha đầu người cứ chờ đến lúc thuyền của phụ tử ta thật cập bến an toàn đã. Người cứ nhìn về phía trời Đông thì rõ, chẳng phải Long Vương đang thịnh nộ vì bị phụ tử ta đoạt mất của lão một mạng người đó sao?

Cách nói của hai nhân vật này tuy có phần kỳ lạ, nhưng Tiểu Bình vì là người từng đơn độc lăn lộn với đời nên ít nhiều cũng đoán ra ẩn ý của họ.

Phía trời Đông là phía Tiểu Bình đang trực diện quay mặt nhìn. Do đó Tiểu Bình càng hiểu thêm ẩn ý của họ khi mục quang chạm phải lớp mây đen dày đặc đang xuất hiện từ phía trời Đông.

Và một nụ cười gượng liền xuất hiện trên miệng Tiểu Bình:

“Ta không thể trách họ. Vì rõ ràng ta đã là người được đại dương chọn làm vật sinh tế, họ cứu ta có khác nào cướp mất tế vật của Long Vương? Chỉ mong sao họ vẫn bình yên và đừng bị cơn bão sắp đến nhận chìm. Nếu họ không thoát thì lỗi này là do ta.” Nhưng Tiểu Bình đã quá lo hão, giọng nữ nhân lại vang lên, bộc lộ niềm kiêu hãnh của hạng người từng quen chống chọi phong ba bão táp:

- Lão Long Vương có thịnh nộ thì đã sao? Vì đây nào phải lần đầu tiên Tiểu Kinh Ngự này cùng lão Đại Quái Ngự đương đầu cùng Hải Thần Long Vương? Phụ thân này, hải nhi chỉ sợ y không chịu nổi, rồi cũng bị Long Vương cuốn xuống biển thôi.

Giọng ồm ồm phá lên cười:

- Nha đầu này thật khéo tán dương. Yên tâm đi, vật gì đã rơi vào tay Đại Quái Ngư ta thì dù lão Long Vương có muốn đòi lại cũng phải hỏi ta có bằng lòng hay không. Nhưng để tránh mọi sơ suất không cần thiết, nha đầu ngươi đừng đứng yên mãi như thế, hãy tạm thời chế trụ huyết đạo, cho y ngủ thêm một lúc nữa. Sau đó hãy lấy lưới guồng chặt quanh y, đừng để y rơi xuống biển. Để xem lão Long Vương thắng hay hai phụ tử Đại Quái Ngư và Tiểu Kinh Ngư sẽ thắng. Ha ... Ha ...

Tiểu Bình giật mình:

“Họ là người võ lâm? Thảo nào họ không hề sợ giông bão, đã thế lại còn lấy đó làm trò đùa!” Bóng dáng một nữ lang chợt xuất hiện ngay trong tầm mắt Tiểu Bình.

Đó là một cô nương xinh xắn, hoàn toàn khác xa với ngoại hiệu Tiểu Kinh Ngư như nàng vừa tự phụ nêu lên.

Nàng ta phóng mục quang của người từng luyện võ vào Tiểu Bình:

- Ta biết các hạ là người từng luyện công. Nhưng không phải ai ai cũng có sẵn bản lĩnh chống chọi phong ba bão táp, nhất là các hạ hiện đang mang nội thương nghiêm trọng. Chi bằng các hạ cứ yên tâm giao phó sinh mạng cho ta và gia phụ. Chờ khi sóng yên gió lặng, ta sẽ giải khai huyết đạo cho các hạ sau. Cứ thế nha!

Không hiểu dùng lực từ đây xuất hiện, Tiểu Bình chợt kêu:

- Hãy cho tại hạ cơ hội được một lần mục kích cảnh uy mãnh của hoàn vũ. Chỉ cần cô nương giữ cho tại hạ đừng rơi là được rồi!

Nàng ta liền ngược mặt nhìn phía đằng sau Tiểu Bình:

- Phụ thân, y muốn xem cảnh bão tố.

Thanh âm ồm ồm liền đáp:

- Cứ để mặc y. Chỉ mong sao y đừng quá vì sợ mà vỡ mật lăn ra chết. Nhanh lên nào, nha đầu. Con cuồng nộ của Long Vương đến rồi kia.

Bị thúc hối, nàng ta hành sự thật nhanh tay, cho Tiểu Bình có cảm nhận nàng ta có thân thủ không phải kém.

Dùng một cuộn lưới để quán quanh thân Tiểu Bình, sau đó cũng bằng cuộn lưới đó nàng ta guồng chặt Tiểu Bình vào một vật cố định ngay trên mặt thuyền. Và chỉ thoáng chốc sau nàng ta đã có mặt ngay nơi nàng cần có mặt, chỉ nghe thanh âm nàng lạnh cất lên:

- Hải nhi xong rồi, phụ thân! Chúng ta đi vật hay đâm thẳng vào Hải thần?

Đó là lúc quang cảnh trước mặt Tiểu Bình đang biến đổi một cách nhanh chóng. Bầu trời vụt tối sầm và chỉ còn phần đầu bạc trắng xóa của những đợt sóng to là hiện rõ trong tầm thị tuyến của Tiểu Bình.

Quả là cảnh quang hùng vĩ Tiểu Bình chưa từng bao giờ thấy. Và do bị cảnh quang mê hoặc nên Tiểu Bình hầu như không còn nghe rõ lời đáp của lão Đại Quái Ngư, phụ thân của cô nàng tự xưng là Tiểu Kinh Ngư.

Tiểu Bình chỉ nhìn thấy một phần của mạn thuyền đang hùng dũng đưa lưng cọ xát vào và vượt qua từng đợt sóng hung dữ.

Ngọn sóng to thật khủng khiếp và nếu đúng như những gì Tiểu Bình đang hình dung thì mỗi một ngọn sóng chính là một quả núi nhỏ bất ngờ nhô lên rồi đổ ụp xuống như muốn nghiền nát chiếc thuyền.

Và lời nói của Tiểu Kinh Như từng nói đã có dịp chứng minh là đúng. Không phải ai ai cũng sẵn có bản lĩnh chống chọi cơn hung hãn của Hải Thần.

Chỉ với một hai đợt sóng đầu tiên, lúc mũi thuyền nghiêng chúc xuống thì Tiểu Bình liền có cảm nhận sinh mạng bản thân thật nhỏ nhoi so với thần lực thiên nhiên của hoàn vũ.

Và đến khi con thuyền sắp bị ngọn sóng to nhấn chìm, nhưng sau đó con thuyền nhỏ nhoi lại vươn mình ngoi lên thì Tiểu Bình có thể cảm nhận bản thân đang là trò hí lộng của hoàn vũ.

Với hai cảm nhận liên tiếp này, Tiểu Bình phải thành thật thú nhận với chính bản thân.

Tiểu Bình sợ thật, sợ đến chết khiếp và sợ rằng mình đang sợ chết đến vỡ mật thật.

Nhưng không phải ai ai cứ mỗi lần sợ đều nhắm chặt hai mắt. Tiểu Bình là người từng nhiều phen vào sinh ra tử, chí ít cũng là quãng hai năm trở lại đây, do đó Tiểu Bình dù có sợ nhưng hai mắt vẫn mở trừng trừng. Mở nhưng không hề nhìn thấy, hoặc có thấy nhưng không còn bất kỳ cảm nghĩ gì để gọi là ngắm cảnh uy mãnh của hoàn vũ.

Có thể nói đây là tình huống Tiểu Bình vì quá sợ nên đang chết đi từng phần. Đầu tiên là trạng thái tê buốt, giá lạnh, hoặc gọi là sự chết lặng của phần nhận thức. Tiếp theo đó, nếu Tiểu Bình không kịp hồi tỉnh trong trạng thái chết lặng này, có lẽ một cái chết thật sự sẽ đến với Tiểu Bình, và như thế thì không còn gì để nói nữa.

May thay sự việc lại không diễn ra như vậy. Hay nói đúng hơn nhờ một chuyển biến ngẫu nhiên chợt đến đã làm cho Tiểu Bình vượt qua trạng thái chết lặng đầy hung hiểm này.

Ào ...

Con thuyền không hiểu sao bỗng bị chệch hướng một chút, khiến cho mạn thuyền thay vì cọ xát vào ngọn sóng thì bị một phần ngọn sóng quét thẳng vào. Và kết quả là con thuyền bị chìm ngập vào đầu ngọn sóng đang lúc vỡ vụn ra thành muôn ngàn hạt nước nhỏ.

Tiểu Bình cũng bị ướt đầm.

Đầu tóc sưng ướm, khắp mặt thì nhòe nhoẹt nước, liền sau đó là vị mặn của nước biển tuôn qua miệng thấm vào đầu lưỡi. Những cảm nhận này ngay lập tức trở lại cho Tiểu Bình toàn bộ mọi nhận thức.

“Ngọn sóng là ngọn sóng. Nó tuy hung hãn và to lớn nhưng bản thân lại là do nghìn vạn giọt nước kết hợp lại thành. Nó trông cứng rắn và vững chãi như quả núi, tuy hình thể của nó đúng là hình thể của một quả núi. Tóm lại, khác với quả núi, ngọn sóng vẫn mềm mại khi vỡ ra.” Có nhận định này là Tiểu Bình đã tự trấn an bản thân và kết quả là Tiểu Bình vượt qua tâm trạng sợ hãi.

Kể từ đó, bằng cái nhìn trực diện vào điều sắp phải đương đầu, Tiểu Bình mới thực sự ngắm nhìn cảnh cuồng nộ đang diễn ra.

Từng đợt sóng to tiếp nối xuất hiện và hết đợt này đến đợt kia, những đợt sóng đều phải thúc thủ không thể khuất phục nổi một chiếc thuyền nhỏ nhoi và quá ư mỏng mảnh.

Thuyền được làm bằng gỗ, vốn là vật thể cứng, nhưng do khôn khéo và không hề trực diện đối đầu với sức hung hãn của những cơn sóng dữ mà chỉ nương theo sức tàn phá của chúng nên chiếc thuyền vẫn ung dung lướt qua và thản nhiên tồn tại.

Điều này đối với Tiểu Bình như là một nghịch lý mà chỉ có bàn tay của hóa công mới có thể tạo ra. Nước vốn nhu nhược nhưng nếu cần nước vẫn có đủ năng lực nghiền nát bất kỳ vật thể cứng rắn nào dám đương đầu với nước. Trái lại, một vật thể cứng là chiếc thuyền nếu biết xoay sở, lánh trọng tìm khinh, nương theo sức mạnh cần phải đương đầu thì chiếc thuyền dù cứng vẫn tỏ ra uyển chuyển mềm mại để vượt thắng mọi sức mạnh tàn phá.

“Nhu chế Cương và Cương khắc Nhu”, đạo lý này mãi về sau Tiểu Bình mới nghe nói đến, và dù chưa hề nghe nói đến nhưng tự bản thân Tiểu Bình của lần mục kích cảnh cuồng nộ này cũng phần nào lĩnh hội một đạo lý chưa bao giờ nghe.

Sóng dần yên, biển dần lặng, phát hiện Tiểu Bình vẫn cứ ngây người và không hề phát thoại bất kỳ một lời nào, vị cô nương Tiểu Kinh Ngư liền khẽ chạm vào Tiểu Bình:

- Ê! Không phải người đang sợ đến chết khiếp đó chứ?

Tiểu Bình sực tỉnh, tạm gác qua những nghịch lý đang làm Tiểu Bình ngẫm nghĩ, Tiểu Bình nhìn nàng:

- Sắc diện của tại hạ có giống hạng người như cô nương vừa nói lắm hay sao?

Nàng ta trở mắt:

- Hay a! Người là người đầu tiên ta thấy là không hề sợ hãi mức độ hung hãn của phong ba.

Và nàng lập lại câu nói đó lúc cố ý quay mặt về phía sau Tiểu Bình:

- Phụ thân có nhìn thấy ai như y bao giờ chưa? Y không sợ hãi chút nào, phụ thân có thừa nhận y là người thứ nhất phụ thân mới gặp không?

Sóng đã êm, chỉ còn là những tiếng vỗ nhẹ nhàng quanh mạn thuyền. Đó là nguyên do khiến Tiểu Bình có thể nghe rõ từng tiếng chân bước nhẹ của nhân vật có giọng nói ồm ồm đang vừa tiến lại gần vừa bảo:

- Cũng có thể y đã nhắm tịt cả hai mắt ngay từ đầu. Nha đầu người cần phải hỏi lại y điều này.

Và nhân vật đó xuất hiện ngay bên cạnh vị cô nương Tiểu Kinh Ngư.

Tiểu Bình nhìn cả hai và tự hỏi:

“Gọi là lão Đại Quái Ngư thì đúng rồi. Vì cứ nhìn diện mạo đầy hung dữ của lão cũng đủ biết, người như lão lại có một ái nữ xinh đẹp không hề giống lão chút nào?” Tiểu Bình tạm ngừng điều nghi vấn, khi nghe Tiểu Kinh Ngư hỏi:

- Gia phụ bảo người có thể nhắm cả hai mắt ngay từ đầu, người nghĩ sao?

Tiểu Bình mỉm cười:

- Bình sinh Tiểu Bình này chỉ bị người dối gạt chứ chưa dối gạt ai bao giờ.

Nhân vật Đại Quái Ngư chột há hốc mồm:

- Người là Tiểu Bình?

Và y quay nhìn ái nữ:

- Nha đầu người thử nhớ lại xem, Tạ Hương Chủ đã căn dặn phụ tử ta điều gì?

Đến lượt Tiểu Kinh Ngự tỏ ra kinh nghi, một lúc mới buột miệng hỏi Tiểu Bình:

- Người là Tiểu Bình, nhân vật duy nhất có thể xuất nhập Bạch Cốt Cốc?

Tiểu Bình tái dần sắc mặt:

- Tạ Hương Chủ và lệnh tôn vừa đề cập đến vốn dĩ là nhân vật thể nào?

Không đáp, thay vào đó Đại Quái Ngự vươn tay chạm vào Tiểu Bình qua lớp lưới vẫn đang cuộn quanh thân Tiểu Bình:

- Tiểu tử, người đứng là người bổn giáo đang phát lệnh truy tìm. Và đúng là người sẽ là người đem may mắn cho phụ tử Đại Quái Ngự này.

Đại Quái Ngự nói xong liền quay qua ra lệnh cho Tiểu Kinh Ngự:

- Phát hỏa hiệu. Sau đó quay mũi thuyền vào bờ. Mau!

Tiểu Kinh Ngự vội vàng làm theo, và từ tay nàng lập tức có một ngọn hỏa pháo được phóng lên cao, sau đó tỏa thành một vùng hỏa quang mang màu xanh rực rỡ. Màu xanh của Thanh Y Giáo.

Huyệt đạo đã bị chế ngự, Tiểu Bình chỉ còn biết ngao ngán thở dài nhìn dải bờ đen thẫm đang càng lúc càng được con thuyền tiến lại gần.

"Thanh Y Giáo! Ta lại rơi vào tay Thanh Y Giáo, một diễn biến có thể nói là không hề kém tởm nếu so với việc bị rơi vào tay Bạch Cốt Môn!"

Hồi 18

Độc Phong Tuyệt Khí

Chín nhân vật vận Thanh Y vẫn hậm hực nhìn Tiểu Bình:

- Bổn giáo không cần lấy máu huyết của người, chỉ cần người hợp tác với bổn giáo mà thôi. Vì lẽ gì người không ưng thuận?

Tiểu Bình thủy chung vẫn hỏi ngược lại bọn họ mỗi một câu:

- Tại hạ cần một lời giải thích. Vì sao người của quý giáo vẫn cứ khẳng định tin vào việc tại hạ có thể vận dụng công phu xưa tan Độc Phong Tuyệt Khí ở Bạch Cốt Cốc?

Chát!

Lần nào như lần nấy, hễ Tiểu Bình lập lại câu nghi vấn này thì không người này cũng nhân vật kia trong nhóm chín nhân vật vận Thanh Y liền có người vươn tay quật vào mặt Tiểu Bình.

Và lần này người vừa quật vì đã không còn đủ nhẫn nại nên có quát thêm một câu:

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Tiểu tử người phải chăng muốn bọn ta rút hết máu huyết của người cho đến chết thì mới cam lòng sao?

Tiểu Bình cười nhạt:

- Tại hạ không phải trẻ lên ba, chứ vị đừng dọa sẽ rút hết máu huyết của tại hạ nữa. Vì nếu điều đó có ích, chứ vị đã thực hiện từ lâu rồi. Huống chi Thanh Y Giáo như tại hạ biết đâu phải chỉ gồm hạng không đủ nhẫn tâm để thực hiện bất kỳ điều gì mà chứ vị cảm thấy có lợi? Nếu muốn tại hạ hợp tác, được, hãy giải thích điều tại hạ cần nghe giải thích. Bằng không, hừ, chứ vị thà giết tại hạ là hơn.

Bọn họ đồng loạt bối rối, chỉ biết lấy mắt nhìn nhau mà không thể có lấy bất kỳ lời đáp nào.

Mãi sau đó mới có người lên tiếng:

- Điều này vượt quá phận chúng ta. Theo mõ có lẽ nên bấm báo và chờ thỉnh ý Giáo chủ?

Họ tán đồng. Và một lần nữa Tiểu Bình bị họ giải đi với phương tiện tùy thời tùy lúc.

Như lúc này chẳng hạn, Tiểu Bình bị giải đi bằng đường thủy, trên một ngư thuyền nên mọi người kể cả Tiểu Bình đều phải cải dạng cho phù hợp.

Họ luân phiên canh giữ Tiểu Bình, chỉ thỉnh thoảng mới giải huyết cho Tiểu Bình thuận tiện khi dùng bữa.

Thuyền cập bến, Tiểu Bình đã phải đối mặt với từng cấp bậc trong Thanh Y Giáo. Đầu tiên là Đại Quái Ngư đưa Tiểu Bình đến gặp Tạ Hương Chủ, sau đó gã Hương chủ họ Tạ đưa Tiểu Bình đến chỗ của mục to béo, nghe đâu là Quản sự của một Tổng Hương đường. Mục Quản sự lại đưa Tiểu Bình đến gặp một đường chủ. Vị Đường chủ này lại đưa Tiểu Bình đến gặp chính nhân vật được gọi là Hộ pháp hay Trưởng lão gì đó. Và bây giờ, Tiểu Bình nghĩ, có lẽ sẽ là cấp cuối cùng Tiểu Bình được gặp là Giáo chủ.

Nhưng ...

Thịch thịch thịch ...

Tiếng chân người khua nện lên lòng thuyền bằng gỗ và sau đó chín nhân vật đã từng xuất hiện nay lại xuất hiện.

"Không thêm nhân vật nào khác đi theo họ! Có nghĩa là họ vừa nhận được lệnh phải giải ta đến chỗ Giáo chủ của họ?" Ý nghĩ này của Tiểu Bình liền được minh chứng là sai. Bởi Tiểu Bình không những đang nhìn thấy sắc mặt khấn trương của chín nhân vật đó mà một người trong bọn họ còn tỏ ra hối hả cấp bách lúc lên tiếng buông một câu mệnh lệnh cộc lốc:

- Giọng thuyền!

Chiếc thuyền chuyển dịch nhẹ nhàng, sau đó chỉ còn lại những tiếng khua mặt nước rợn rợn cho Tiểu Bình biết chiếc thuyền quả thật đang băng băng lướt trên mặt nước.

"Giáo chủ của họ không có ở đây, và họ cần phải khấn trương vì muốn sớm thỉnh thị chủ ý của Giáo chủ ở một nơi khác?" Và lần này sự ước đoán thâm của Tiểu Bình vẫn chỉ là ước đoán. Cũng có thể đó là sự ước đoán mơ hồ vì Tiểu Bình mãi mãi vẫn không nhận được một dấu hiệu nào cho thấy sẽ có lời xác nhận để nói lên ước đoán đó là đúng hay sai.

Thời gian vẫn cứ tiếp tục trôi, cũng như chiếc thuyền vẫn tiếp tục giòng trên mặt nước, mang theo nỗi nghi hoặc của Tiểu Bình càng lúc càng lớn hơn.

Thuyền lại cập bờ.

Chín nhân vật nọ cùng xuất hiện trước mắt Tiểu Bình. Một người chọt trao cho Tiểu Bình một hoàn thuốc nhỏ:

- Người đã bị chế ngự huyết đạo một thời gian khá dài. Do vậy, dù người có được bọn ta giải huyết thì việc khôi phục chân nguyên cũng không thể xảy ra ngay. Hoàn linh đan này sẽ có ích cho người. Cầm lấy!

Tiểu Bình cười lật lúc đưa tay tiếp nhận hoàn thuốc:

- Cho dù đây là hoàn độc dược, tại hạ cũng không việc gì phải lo ngại.

Nhìn Tiểu Bình thản nhiên ném hoàn linh đan vào miệng, chín nhân vật nọ sau khi đưa mắt nhìn nhau như muốn ngấm ngấm hội ý, liền có một nhân vật lên tiếng:

- Người vốn có tám thân Bách độc bất xâm, bọn ta cần gì cho người dùng độc dược?

Đợi đến khi người cảm thấy khắp người đều nóng bừng hãy cho bọn ta biết. Bọn ta sẽ giải khai toàn bộ huyết đạo cho người ngay.

Khắp thân nóng bừng? Điều đó đã bắt đầu xảy ra cho Tiểu Bình.

Và vì đây là cảm giác lần đầu tiên xảy ra cho Tiểu Bình nên Tiểu Bình thật sự phát hoảng.

- Đến rồi, lúc này thân thể tại hạ đang rất nóng, nóng không chịu nổi.

Chín nhân vật nọ đột nhiên cùng cười lên.

Và khi tay của một nhân vật chạm vào Tiểu Bình, có nghĩa là lúc Tiểu Bình được giải khai toàn bộ huyết đạo, thì cơn nóng khắp thân thể Tiểu Bình liền dồn tụ lại, sau đó xộc thẳng lên khuôn mặt, tạo cho Tiểu Bình một cảm giác đau buốt.

Và rất lạ, cảm giác đau buốt đó không phải xuất hiện đều khắp trên khuôn mặt mà chỉ xuất hiện và xuyên thấu vào hai nhãn huyết của Tiểu Bình.

“Không ổn rồi!” Tiểu Bình thầm nghĩ như thế.

Rồi cũng chính lúc này nhãn quang của Tiểu Bình vụt tối xảm, tạo một tâm trạng hoảng loạn khiến Tiểu Bình phải kêu toáng lên:

- Mắt của tại hạ? Ôi chao ...! Mắt của tại hạ mù rồi? Sao lại thế này? Chư vị đã làm gì tại hạ? Bọn người đã làm gì ta? Hãy mau giải khai nhãn huyết cho ta!

Bọ Thanh Y Giáo vẫn cười và như có người lại chạm tay vào Tiểu Bình.

“Họ sắp giải khai nhãn huyết cho ta?” Tiểu Bình thầm hy vọng rồi nhanh chóng biến thành tuyệt vọng lúc nghe người đó lên tiếng:

- Mọi việc đều chuẩn xác, thông tin bọn ta nhận được về người cũng chuẩn xác. Máu huyết của người đã mất khả năng giải bách độc. Bằng chứng là người vừa bị mù hai mắt do chất độc trích từ Độc Nhãn Thảo mà bọn ta vừa cho người dùng. Yên tâm đi, bọn ta sẽ giải độc cho người một khi người ưng thuận và đưa bọn ta xuất nhập Bạch Cốt Cốc an toàn. Thế nào?

Chưa lúc nào Tiểu Bình phần nộ như lúc này:

- Bọn người là lũ người độc ác. Hãy giết ta đi! Nếu không, sau này khi có cơ hội ta quyết không tha bất kỳ kẻ nào có liên quan đến Thanh Y Giáo!

Bọn họ tiếp tục cười:

- Chuyện đó cứ để sau hãy nói. Còn trước mắt, người vừa bị bọn ta khống chế huyết đạo, người có muốn vùng vẫy hoặc muốn thoát khỏi tay bọn ta thì thật là chuyện xa vời.

Nào, người thuận hay không thuận? Nói đi chứ? Ha ... Ha ...

Đó là sự thật, bởi lúc này Tiểu Bình chỉ còn duy nhất mỗi một cách để phản ứng là dùng miệng vẫn còn cử động được để quát mắng, thóa mạ hoặc nguyền rủa lũ người vô nhân.

Nhưng làm như thế để làm gì nếu không phải tự bản thân đang loại bỏ dần cơ hội báo thù? Tiểu Bình thầm nghĩ như thế và tự quyết định phải nhẫn nại.

“Hừ! Quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn!” Tiểu Bình cố hít vào một hơi thật dài để dần nén tâm trạng phẫn nộ vẫn cứ muốn trào dâng. Sau đó Tiểu Bình chậm rãi lên tiếng:

- Ta chấp thuận! Và ta cũng không cần bọn người đáp ứng lời đề xuất của ta nữa. Bọn người khỏi phải giải thích chuyện vì sao bọn người biết ta có thể hóa giải Độc Phong Tuyết Khí! Được chưa!

Họ đáp:

- Người quả là kẻ thức thời! Tốt lắm. Vì dù bọn ta có muốn vẫn không thể giải thích mọi việc cho người biết.

Trong bóng đêm mịt mù hiện đang vây tỏa mỗi một mình Tiểu Bình. Tiểu Bình cười nhạt:

- Quả nhiên bọn người biết rất rõ về năng lực hóa giải Độc Phong Tuyết Khí của ta. Và như vậy hẳn bọn người cũng phải biết rằng để hóa giải Độc Phong Tuyết Khí ta cần phải có đầy đủ nội nguyên chân lực để vận công phát tán Hoàn Nguyên Linh Khí?

Họ nhất loạt biểu thị sự am hiểu của họ về chuyện này:

- Bọn ta có biết chuyện này!

- Đó à điều đương nhiên. Vì thế bọn ta thủy chung đâu có muốn phế bỏ võ công của người?

- Người cứ yên tâm. Đến lúc cần, bọn ta sẽ cho người thời gian phục hồi nguyên khí.

Và bọn ta quyết giữ lời, là sẽ giải độc cho người!

Tiểu Bình tuy trong lòng cười thầm, nhưng khi lên tiếng vẫn không để lộ ra điều đang suy tính:

- Bọn người vẫn chưa cho thuyền dịch chuyển, phải chăng bọn người không cần dùng đến nữa?

Có người đáp:

- Không sai! Độ ba canh giờ nữa bọn ta sẽ đưa người lên bờ. Cũng nên cho người biết rằng chỉ còn độ hai mươi dặm nữa là đến Bạch Cốt Cốc. Nơi bọn ta chờ người thi triển công phu, phát tán Hoàn Nguyên Linh Khí để đổi lấy sự vẹn toàn cho chính bản thân người.

“Ba canh giờ nữa? Là khi màn đêm đã buông thật dày? Họ muốn đến Bạch Cốt Cốc một cách kín đáo và không để bất kỳ ai phát hiện? Được! Ta cũng đủ nhẫn nại để chờ đến lúc đó!” Thời gian chờ đợi thế là đã trôi qua, Tiểu Bình được một người nhắc lên:

- Đến lúc rồi! Đi nào!

Vút!

Tiểu Bình được đưa đi thật nhanh. Tuy thế, nếu Tiểu Bình nghe và đoán không lầm thì từ đâu đó ở phía sau lưng như có vang lên hàng loạt những tiếng kêu la thảm thiết.

“Bọn họ sát hại trạo phu? Hóa ra lũ trạo phu đó không phải giáo đồ Thanh Y Giáo? Ác độc thật. Họ muốn sát nhân diệt khẩu đây mà? Chúng tôi ta đoán đúng, họ cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho ta, cho dù ta có giúp hay không giúp họ xuất nhập Bạch Cốt Cốc!”

Được lắm, họ sẽ nhận được phần của họ. Hừ!” Hai mươi dặm đường nào phải là quãng dài, và chỉ một lúc sau, Tiểu Bình đã “nghe” họ cùng dừng lại.

Có người lên tiếng:

- Trước mặt người là quãng năm trượng chính là lối duy nhất dẫn vào Bạch Cốt Cốc, nơi đang có Độc Phong Tuyệt Khí ẩn hiện mờ mờ như sương vụ!

Người khác lên tiếng tiếp nói:

- Bọn ta chỉ cần người chỉ trì cho một canh giờ, đủ cho bọn ta đi vào và sau đó quay trở lại ngay. Một canh giờ này là quá đủ để đổi lấy sự vẹn toàn của người. Hy vọng người hiểu bọn ta muốn ám chỉ điều gì!

Người kế tiếp lên tiếng:

- Và người cũng đừng trách tại sao bọn ta quá cẩn trọng. Dây hỏa dược bọn ta sẽ buộc ngay vào lưng người. Dây dẫn hỏa có chiều dài đủ cho một người trong bọn ta từ chỗ an toàn để châm hỏa một khi phát hiện người có dấu hiệu giở trò. Nhưng thật tâm mà nói, bọn ta không hề muốn người phải chết thảm theo cách này. Chỉ là để dự phòng mà thôi.

Có người cột một vật gì đó vào lưng Tiểu Bình, đó là hỏa dược, và hỏa dược sẽ phát nổ, phá hủy một vật ngay bên cạnh nơi có hỏa dược, trong đó đương nhiên phải có Tiểu Bình.

Và cũng người này lên tiếng khi chạm tay và giải khai huyết đạo cho Tiểu Bình:

- Bọn ta được biết người có nội lực khá thâm hậu. Có lẽ chưa đến một khắc thời gian là người vẫn có thể phục hồi chân nguyên.

“Họ dự tính tất cả? Và họ cũng nhận khá nhiều thông tin về ta! Họ cẩn trọng thế này ta e nguy mất!” Tiểu Bình miễn cưỡng bảo:

- Tại hạ không muốn bị gây kích động lúc tọa công điều nguyên. Tại hạ sẽ vào thẳng vùng Độc Phong Tuyệt Khí để điều tức.

Họ ngăn lại:

- Người đã mất năng lực tự hóa giải bách độc, có nghĩa là người cũng phải nhờ vào Linh Khí Hoàn Nguyên mới có thể an toàn tiến vào vùng Độc Phong Tuyệt Khí, bọn ta không muốn người mạo hiểm một cách vô ích và càng không muốn vì người mà bọn ta mất cơ hội xông vào Bạch Cốt Cốc. Tốt nhất người cứ ở nguyên vị và tọa công. Bọn ta thừa biết hậu quả sẽ như thế nào nếu chính bọn ta gây kinh động đến người. Nào, bắt đầu đi, đừng trì hoãn nữa!

Mọi cơ hội báo thù do Tiểu Bình từng liệu tính trước, hầu như đều bị bọn họ phòng xa và loại bỏ tất cả.

Bất đắc dĩ, Tiểu Bình phải làm theo đề xuất của họ.

Tiểu Bình tọa công.

Đến khi có tiếng người khế hô hoán:

- Vùng Độc Phong Tuyệt Khí đang có dấu hiệu tan biến? Quả nhiên tiểu tử có năng lực diệu kỳ!

Tiểu Bình ngưng ngay việc vận công:

- Tại hạ cần tọa công thêm nếu chưa vị buộc tại hạ phải chi trì tình thế này đủ một canh giờ. Xin chớ gây phân tâm cho tại hạ.

Có người cười nhẹ:

- Chuyện đó là không cần thiết. Bọn ta nghĩ lại rồi, người sẽ cùng bọn ta vượt qua vùng Độc Phong Tuyệt Khí, sau đó người sẽ có thời gian nghỉ ngơi lúc bọn ta thám sát khắp nơi.

Và khi quay lại, bọn ta cũng chỉ phiền người một lần nữa thôi. Nào, vận công phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên đi nào.

Tiểu Bình thấy vậy là mất cơ hội tọa công để khôi phục toàn bộ chân nguyên vẫn có.

Họ quá ư cẩn trọng.

Cố che giấu tâm trạng thất vọng, Tiểu Bình bắt đầu vận công làm cho Linh Xà Đơn ẩn trong người phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên.

Có người đẩy vào lưng Tiểu Bình:

- Người đi trước, chậm thôi, vừa đi vừa vận công! Nhớ đừng giờ trò. Đi nào!

Bị đẩy vào lưng, Tiểu Bình có cảm nhận chỗ hỏa dược họ buộc ở lưng dường như không chặt lắm.

Ngắm ngòm ghi nhận điều này, Tiểu Bình chậm rãi đi trước họ.

Hành vi của họ tỏ ra hiệu quả:

- Độc Phong Tuyệt Khí lại tiếp tục tan. Tốt lắm, cứ thế nha tiểu tử!

Tiểu Bình cười thầm:

"Rồi họ sẽ biết thế nào là tốt và tốt cho ai!" Tiểu Bình vừa đi vừa thầm đếm bước. Vùng Độc Phong Tuyệt Khí chiếm khoảng năm sáu trượng, Tiểu Bình đã đi xấp xỉ nửa chặng đường.

"Đúng lúc rồi!" Tiểu Bình định bật tung người lao đi, tạo thế bất lợi cho họ, ngay lập tức bị Độc Phong Tuyệt Khí vừa tan đi chợt quay ập trở lại và vây hãm họ.

Nhưng ...

- Không ổn rồi!

Có tiếng người nào đó hô hoán khiến Tiểu Bình lo ngại.

Lại có người hăm hực:

- Không lẽ do lớp Độc Phong Tuyệt Khí ở vùng trung tâm quá dày, tiểu tử vì chưa đủ chân nguyên cần thiết nên không thể xua tan hoàn toàn.

Lưng Tiểu Bình bị ai đó chạm vào:

- Tận lực lên nào, tiểu tử! Vì nếu có biến cố xảy ra, người mất mạng đầu tiên chính là người.

Tiểu Bình vì cũng thầm ngại chính bản thân cũng bị Độc Phong Tuyệt Khí gây hại nên đành phải tận lực thật!

- Độc Phong Tuyệt Khí như đang quay lại! Đúng là do tiểu tử giở trò!

Hốt hoảng, Tiểu Bình bật kêu:

- Đừng nói nhảm! Ta đang cố hết sức đây! Nhưng giả như diễn biến xảy ra quả là kém hiệu quả thì đó là do bọn người không cho ta cơ hội tọa công lâu hơn.

- Được rồi! Độc Phong Tuyệt Khí tuy có ập trở lại nhưng vẫn cách người một quãng vừa đủ. Người cứ tiếp tục như thế là xong! Đi nào!

Một quãng vừa đủ có lẽ là một khoảng trống chưa bị Độc Phong Tuyệt Khí ập vào, đủ cho bọn họ chín người cùng chen chân đứng vào mà không bị Độc Phong Tuyệt Khí xâm nhập.

Tiểu Bình càng thêm nghi hoặc khi bỗng ngay phía sau có tiếng người rên rỉ:

- Nguy tai! Dường như ta đã bị Độc Phong ...

Lại có tiếng hô hoán:

- Độc Phong Tuyệt Khí càng lúc càng lấn áp. Nhất định là do tiểu tử giở trò!

Và một câu quát tháo vang lên:

- Đó là tiểu tử tự chuốc họa, đừng trách bọn ta quá độc ác.

Xi ...

Mùi diêm sinh ngùn ngụt lan tỏa.

Tiểu Bình kinh tâm khi mừng tượng cảnh bọn họ đã châm lửa vào dây dẫn hỏa và chỉ một lúc nữa thôi hỏa dược sẽ phát nổ.

Nhưng cũng chính lúc này, Tiểu Bình nghe có tiếng quát ầm ỹ ngay bên cạnh tai:

- Không được hồ đồ! Tắt dây dẫn hỏa ngay! Chúng ta cần phải quay trở ra nữa mà!

Người nọ quát ngược trở lại:

- Chính tiểu tử giở trò, có nghĩa là y muốn bọn ta cùng mất mạng với y. Sao lại bảo mỡ hồ đồ?

Và có thêm tiếng người rên rỉ:

- Ôi ...! Đến lượt ta bị nhiễm Độc Phong Tuyệt Khí rồi! A ... a ...

Tiểu Bình nghe bán loạn khắp tâm can. Có lẽ nào ngoài việc bản thân mất năng lực hóa giải bách độc, Tiểu Bình còn mất luôn khả năng phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên?

Quá sợ hãi, chính Tiểu Bình cũng quát:

- Để tại hạ cố một lần nữa! Tại hạ cũng đâu muốn chết vì Độc Phong Tuyệt Khí!

Tiểu Bình đang cố gắng thật.

Nhưng ...

- Người đã mất năng lực diệu kỳ của người thật rồi, tiểu tử! Nhưng ta cũng không dễ để người uống mạng quá sớm! Chạy mau!

Người đó vận lực đẩy mạnh vào lưng Tiểu Bình, làm cho toàn thân Tiểu Bình bật lao đi, đồng thời cũng làm cho số hỏa dược ở lưng Tiểu Bình rơi xuống.

Vù ...

Hành vi của nhân vật này là có tính toán và bị một nhân vật khác phát hiện:

- Lão Vương định ăn mảnh một mình sao? Chờ mỗ với!

Vút!

- Đừng để Hổ mỗ ở lại chứ? Ta ... ối ...

Huych!

Tiểu Bình vụt hiểu, vậy là trước sau đã có bảy trong chín người vì bị nhiễm Độc Phong Tuyệt Khí nên đành phải lưu lại vĩnh viễn.

Ầm! Ầm!

“Họ bị thảm tử đến hai lần. Một lần vì Độc Phong Tuyệt Khí, lần sau thì do hỏa dược của chính họ hủy hoại thân xác họ! Đúng là ác lai ác báo! Hà ... Hà ...

Đang thầm cười, Tiểu Bình nghe nhân vật họ Vương thở hắt ra:

- Vào thì được, nhưng lúc ra thì như thế nào đây, tiểu tử? Phải chăng đây chính là thủ đoạn của ngươi?

Tiểu Bình chưa kịp giải thích thì nghe thanh âm của nhân vật thứ hai may kịp theo vào nên toàn mạng đang lên tiếng:

- Không cần biết tiểu tử có giờ trò hay không, do chúng ta còn cần tiểu tử cho lần quay trở ra nên tốt nhất là phải chế ngự tiểu tử ngay!

“Nguy rồi! Bọn họ cũng phát hiện ta không còn năng lực phát tán linh khí, trước sau gì ta cũng mất mạng. Vậy tại sao ta không nhân cơ hội này ...” Một cái chạm khẽ đang bắt đầu động vào Tiểu Bình.

Tiểu Bình vụt quay ngoắt lại:

- Ta quyết liều chết với hai ngươi! Đỡ!

Ầm!!

Hự! Huych!

“Vậy là một!” Tiểu Bình đang đắc ý vì một chiêu xuất kỳ bất ý đã thu kết quả thì nghe tiếng quát xé tai vang lên lồng lộng:

- Ngươi thật to gan! Nằm xuống nào!

Bung!

Tiểu Bình loạng choạng và hoàn toàn mất phương hướng, không còn biết đối phương duy nhất hiện đang đứng ở vị trí nào!

- Đỡ! Ha ... ha ...

Bùng!

Tiểu Bình khụy xuống, toàn thân đau đớn như muốn tan thành nghìn mảnh vụn.

Và người nọ chạm tay vào Tiểu Bình với tràng cười thâm độc:

- Đa tạ ngươi đã thay ta loại bỏ lão họ Tôn! Còn bây giờ, Ha ... Ha ... ngươi nên ngoan ngoãn nằm lại đây chờ ta quay lại. Sau đó, Ha ... ha, ta và ngươi sẽ cùng quay ra ngoài Bạch Cốt Cốc. Vì ta biết ngươi vẫn còn chút nào đó năng lực phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên đủ cho hai người chúng ta cùng thoát! Ha ... ha ...

Tràng cười xa dần, cho Tiểu Bình tự hiểu người duy nhất còn lại chính là lão họ Vương và lão đang đắc ý tự thân tìm những báu vật mà ai ai cũng nghĩ là thế nào cũng có tại Bạch Cốt Cốc này.

Hai mắt mất ánh sáng, toàn thân bất động, Tiểu Bình nghe uất nghẹn cho bản thân và cảm giác ngao ngán cho tình người đầy thủ đoạn của giới giang hồ.

Và sau đó, khi hai cảm giác này hợp lại làm một, tạo sự phẫn nộ cho Tiểu Bình, một suy nghĩ duy nhất liền đến với Tiểu Bình:

“Tại sao ta không cố tự giải khai huyết đạo? Chỉ cần ta thực hiện điều này thì còn lo gì mất mạng?” Rồi do tự biết việc tự vận lực vào lúc toàn thân huyết đạo đã bị chế ngự là điều hết sức khó khăn, nếu không muốn nói là không thể, nên Tiểu Bình cố chi trì một ý nghĩ nhẩn nại đến tột cùng.

Chân nguyên luôn xuất phát từ Đan điền, Tiểu Bình biết rõ điều này nên việc đầu tiên cần thực hiện là làm cho huyết Đan điền thôi bị phong tỏa.

Từng chút một, Tiểu Bình đang mừng tượng cảnh đại huyết Đan điền rồi cũng xuất phát chân nguyên từng chút một.

“Nhích động đi chứ, huyết Đan điền! Ta không muốn mãi bất động thì người có lẽ nào lại muốn mãi bất động? Hãy nhích động đi nào, hãy làm ơn tuôn ra cho ta chỗ chân nguyên mà người đang thu giữ đi nào!” Tự khích lệ và tự trấn an như thế nào đi nữa thì kết quả đến với Tiểu Bình vẫn là thất bại.

“Người không thể nhích động ư? Thôi nào, người hãy làm đám mây đen nho nhỏ đầu tiên xuất hiện ở trời Đông. Sau đó hãy tự lớn dần, rồi phình to ra, người hãy chứng tỏ sức mạnh uy mãnh vốn có của người đi nào!” Tâm ý của Tiểu Bình đang quay lại cảnh đầu tiên xuất hiện nơi phong ba cuồng bão mà Tiểu Bình đã duy nhất một lần được mục kích.

Và Tiểu Bình không còn nghĩ gì nữa ngoài việc hồi tưởng và sống trở lại hiện cảnh đã xảy ra giữa đại dương bao la.

Cảnh này càng tái hiện rõ thì càng làm cho Tiểu Bình thêm phẫn khích. Đó là sự hưng phấn Tiểu Bình chưa một lần cảm nhận. Kể cả lần Tiểu Bình đã thật sự ném trái cơn phong ba.

Thật quái lạ, nhờ hồi tưởng cảnh uy vũ này của hóa công, nên chỉ một lúc sau, từ nội thể Tiểu Bình liền xuất hiện một sự phún trào của chân nguyên xuất phát từ Đan điền.

Thân thể và tâm ý của Tiểu Bình như nhập lại làm một. Tương tự, Tiểu Bình như đang hiện hữu cùng một lúc ở hai nơi, một thì ở ngay đây và một kia cũng hiện hữu ở giữa lòng đại dương đang cuộn trào từng đợt sóng dữ.

Xem sự phún trào của chân nguyên, nội thể là từng đợt sóng cuộn dâng, Tiểu Bình thầm kêu:

“Đúng rồi! Hãy dâng lên, cao nữa! Khá lắm, bây giờ thì quật đi, hãy phá hủy những gì đang ngăn cản sức hung hãn của người. Ừ, quật đi, quật mạnh vào!” Vật cản chính là từng huyết đạo bị khống chế, ngọn sóng cuộn dâng thì chính là từng đợt chân nguyên đang bị Đan điền tổng thúc ra.

“Một! Hai! Hay lắm! Tiếp tục đi! Quật đi!

Cứ như thế, bằng phương pháp này, Tiểu Bình đã tự khích động toàn bộ chỗ chân nguyên bị tích tụ, bị dồn nén ở Đan điền để tự đột phá từng huyết đạo bị chế ngự phong tỏa.

Và theo đường dẫn lưu chân nguyên phải đi khắp các huyết đạo qua tâm pháp đang vận hành. Tiểu Bình bắt đầu đưa chân nguyên nội thể đến hai huyệt!

“Xông phá nào! Nhanh nào! Ồi ...” Mọi nỗ lực của Tiểu Bình chỉ làm cho hai mắt vệt đau buốt. Đau đến không chịu nổi buộc Tiểu Bình phải dừng lại và cứ thế nằm yên và thở hào hển:

- Người đừng phí lực và cũng đừng nuôi hy vọng hão! Vì người chưa đủ tư cách để tự giải khai thủ pháp điểm huyết độc môn của Vương Tân này!

“Lão đã quay lại? Ta không còn cơ hội nữa ư?” Phẫn nộ, Tiểu Bình vệt nhảy bật lên mà không ngờ bản thân có thể nhảy bật.

- Úy! Người đã tự ...

Hướng vào chỗ đang có tiếng phát thoại, Tiểu Bình quật một chiêu tận lực:

- Nạp mạng!

Ầm!

Oa!

Cũng lúc đó, do Tiểu Bình vận dụng chân nguyên thì phải, ha mắt Tiểu Bình lại đau buốt. Và nỗi đau tột độ lần này làm Tiểu Bình phải gào lên, đồng thời là tung chân chạy loạn.

- A ... a ...

Hồi 19

Thần Châm Lão Phu Tử

Víu ... bộp!

Víu ... bộp!

Hai mẩu đá nhỏ vậy là đã ném trúng vào Tiểu Bình sau nhiều lần trước đó Tiểu Bình hoặc nhờ may hoặc nhờ kịp có phản ứng nhanh nhạy nên đã tránh thoát.

Và với hai lần bị ném trúng này, tức là có hai huyết đạo bị lực đạo từ mẩu đá chế ngự, Tiểu Bình càng thêm phẫn nộ đến phải gào vang động:

- Đê tiện, hạ lưu! Cho dù người là ai đi nữa, Bạch Cốt Môn hay Thanh Y Giáo gì cũng vậy, chỉ là hạng hạ lưu như người mới dùng thủ đoạn hèn hạ và đốn mạt như thế để đối phó với ta. Nếu không phải như thế, hừ, người có đờm lược thì cứ chường mặt ra, hãy đường đường giao đấu với ta, thử xem ta có quật người chết không thì biết! Đồ hạ lưu, đồ vô ...

Bộp!

Một mẩu đá nữa vút tới chạm đúng vào phần môi trên của Tiểu Bình. Và ngoài cảm giác đau đớn, vừa có ở chỗ bị mẩu đá ném phải, Tiểu Bình còn có cảm nhận môi trên đã lập tức sưng vều lên, khiến bao nhiêu tiếng thóa mạ tục tẩn, Tiểu Bình định tuôn ra đều bị dập tắt.

Mãi đến lúc này Tiểu Bình mới nghe thanh âm vang lên từ chủ nhân của những mẩu đá đã liên tiếp ném xạ vào Tiểu Bình:

- Tiểu oa nhi người chỉ cần mở miệng nói lên bất kỳ lời nào hồ đồ như nầy giờ đã nói thì đừng trách lão phu sẽ phải trừng trị nặng tay hơn. Hừ, người mắng ai là hạ lưu?

Môi thì sưng vếu, toàn thân thì hoàn toàn bất động, một hoàn cảnh chỉ toàn bất lợi cho Tiểu Bình, thế là đủ cho Tiểu Bình tự dặn lòng phải nhẫn nại, cần phải thật nhẫn nại mới mong bảo toàn tính mạng.

Nhưng nhũn nhặn ngay lập tức là tỏ ra bất trí, bởi sẽ tạo nghi ngờ cho đối phương chưa biết là ai và gồm bao nhiêu người, vì thế Tiểu Bình vẫn giả vờ hậm hực:

- Nếu người không muốn nghe ta mắng sao vẫn cứ ném đá vào ta? Hoặc giả ta đã dắc tội gì với người?

Bộp!

Một mẩu đá khác đã bay đến gõ vào trán Tiểu Bình vang thành tiếng khô không khóc, kèm theo đó là lời mắng của nhân vật vừa phát thoại:

- Hãy khoan đề cập đến những gì được xem là tiểu oa nhi người dắc tội với lão phu. Chỉ nội lỗi xưng hô nầy giờ của người cũng đáng bị lão phu trừng phạt. Nếu người muốn tốt cho bản thân hãy ngoan ngoãn gọi lão phu là lão tiền bối, và tùy theo đó, người hãy tìm lỗi tự xưng cho thích hợp. Thử một lần xem nào?

Tiểu Bình cố tình không đáp.

Nhân vật hèn hạ vừa bắt Tiểu Bình phải gọi là lão tiền bối liền bật cười:

- Người bị mù, lão phu đương nhiên phải nhận ra điều đó. Nhưng tại người vẫn nghe rõ kia mà? Không lẽ qua thanh âm của lão phu người không thể nhận định và đoán định phần nào niên kỷ của lão phu là đáng tuổi nội tổ hoặc ngoại tổ của người sao?

Tiểu Bình vẫn cắn răng nén chịu, quyết không mở miệng.

Nhân vật hạ lưu dám tự ví bản thân là nội hoặc ngoại tổ của Tiểu Bình chột chép miệng:

- Người tuổi trẻ lúc nào cũng bướng bỉnh, nếu không muốn nói là ương gàn. Lão phu không trách người ở điểm này. Chỉ trách người quá hồ đồ, chưa gì đã mở miệng mắng té tát vào đối phương. Không cần biết ai là người có lỗi và cũng không chịu phân minh hắc bạch để tự hỏi tại sao bản thân lại bị đối phương đối xử như thế. Hừ, lại còn bảo lão phu là người Bạch Cốt Môn? Lũ sâu bọ đó có tư cách gì để bảo lão phu là người cùng phe với chúng, hả?

Hữu thủ của tiền bối liền chớp động. Vậy là một chiêu Vô Vi được Tiểu Bình quật thẳng vào chỗ phát thoại:

- Nếu vậy lão là người Thanh Y Giáo? Cũng một giuộc như nhau mà thôi! Đỡ!

Vù ...

Đối phương có phần bất ngờ:

- Úy! Tiểu oa nhi khá thật nha. Cũng biết tự giải khai huyết đạo cho bản thân, lão phu không ngờ đấy.

Ầm!

Rào ... rào ...

Tiểu Bình hoang mang đến phải sửng người lại và nghe ngóng. Tại sao sau tiếng chấn kinh thay vì là tiếng đối phương kêu thảm thiết thì lại là tiếng đá vụn vỡ rào rào?

Điều đó ngay lập tức Tiểu Bình được minh bạch. Đối phương đang cười:

- Khá khen cho người vì đã nhận định phương vị khá chuẩn xác. Chỉ tiếc lão phu đang ngồi chứ không phải đứng, và chỗ lão phu ngồi lại là một nền đá đột nhiên lồm xướng. Đó là nguyên nhân khiến chiêu chưởng của người chỉ quật phải vào đá mà thôi! Ha ... ha ...

Tiểu Bình lại phát tay:

- Lão thật là ngu xuẩn, mới tự chỉ điểm phương vị cho ta. Lần này thì ...

Tiểu Bình không thể quát hết lời và cũng không thể tiếp tục phát thành chiêu chưởng như đang thực hiện. Bởi vì ...

Bộp!

Huyệt Kiên Tinh trên đầu vai hữu của Tiểu Bình đã bị một mẩu đá quật vào. Gọi là quật vì lần này lực đạo của mẩu đá có nhiều uy lực hơn những mẩu trước đó, khiến Tiểu Bình phải lập tức xuôi xuống cánh tay hữu vừa nâng lên.

Bất phục và phẫn nộ, Tiểu Bình cất nhanh tay tả:

- Lão ...

Lần này thì ...

Bộp! Bộp! Bộp!

Ba lần chạm liên hoàn đã làm ý định của Tiểu Bình trở nên bất thành. Vì lần chạm thứ nhất do trúng vào Á huyệt nên Tiểu Bình lập tức á khẩu. Lần chạm thứ hai làm cho tả thủ cũng phải xuôi xuống như hữu thủ, do huyệt Kiên Tinh ở đầu vai tả cũng bị một mẩu đá gõ vào. Còn lần chạm thứ ba thì làm cho Tiểu Bình bất động toàn thân.

Và hậu quả là Tiểu Bình phải đứng yên chịu trận. Mặc nhiên nghe lời quát mắng và có phần nào đó là lời giáo huấn của đối phương:

- Người đã biết thế nào là tuyệt kỹ lợi hại của Đệ Nhất Thần Châm này chưa, hử? Hơn năm mươi năm nay lão phu bôn tẩu trên giang hồ, kể cả mười mấy năm lão phu vô tình bị lũ sâu bọ Bạch Cốt Môn sanh cầm, chỉ có người là người thứ nhất dám mắng ta là lão ngu xuẩn.

Hử! Nếu ngay từ đầu lão phu đừng nhận ra người vốn là người không có liên quan gì đến Bạch Cốt Môn. Và nếu lão phu đừng quá nương tay với người liệu người có còn sống cho đến lúc này không? Người nghĩ người là ai nào? Người chỉ là một kẻ mù lòa có phần nào đó được lão phu thương hại mà thôi. Chứ ngữ như người vốn là một phế nhân, lão phu muốn giết người lúc nào mà chẳng được? Hay người nghĩ vì lúc đầu nhờ may mà người thoát được một vài mẩu ám khí của lão phu nên người nghĩ người thừa tư cách để muốn mắng Thần Châm Lão Phu Tử này như thế nào thì mắng?

Nói một hơi khá dài nên mệt, nhân vật tự nhận là Thần Châm Lão Phu Tử liền ngừng lời một lúc mới nói tiếp:

- Chưa đủ đâu, hay nói đúng hơn trên đời này thật sự chưa có một ai gọi là đủ tư cách để mắng lão phu. Đến như Ngọc Tuyết Lão Lão hoặc tên thất phu tự xưng là Bạch Tu Lão Tiên cũng vậy. Đó là hai nhân vật mà so về mọi phương diện họ đều hơn người bội phần, đến như họ cũng không dám mắng lão phu. Hoặc giả lũ bọn chúng, đã từng ngẫu nhiên sanh cầm lão phu mười mấy năm nay ở Bạch Cốt Cốc này, chúng là hạng người mà cái gì cũng dám làm, dám thực hiện. Chẳng hạn chúng uy hiếp lão phu và khi uy hiếp bất thành thì chúng dám lần lượt phế bỏ tứ chi của lão phu. Tuy nhiên, tuyệt đối chúng không hề dám mắng lão phu dù chỉ một lời. Vì chúng khác với người, chúng biết

Thần Châm Lão Phu Tử này gì thì gì cũng cứ cần răng chịu đựng, có như thế mới bảo toàn sinh mạng để sau này tìm cơ hội báo thù.

Nhưng hể chúng mắng lão phu là chúng phải chết. Chết ngay lập tức. Mà nào phải chỉ có một mình chúng là am hiểu quá minh bạch điều đó? Tất cả võ lâm đều biết. Và ai ai cũng phải biết hể mở miệng mắng lão phu là lập tức đi xuống tuyền đài ngay, có than khóc có hối hận cũng bằng thừa. Do vậy lão phu đã sống đến từng tuổi này và chỉ duy nhất có một mình người là dám mắng lão phu. Người – to – gan – thật – đấy!

Lão gần giọng cơ hồ như muốn nện từng âm tiết của câu nói cuối cùng vào tai Tiểu Bình. Và dĩ nhiên Tiểu Bình phải gánh chịu hậu quả, đó là màng nhĩ ở hai tai Tiểu Bình bị rung động thật mạnh, mỗi khi nghe lão dằn một tiếng. Năm tiếng là năm lần bị tra tấn, khiến hai tai Tiểu Bình bị nhói lên, tạo cho Tiểu Bình cảm giác như hai tai đều bị chấn âm xuyên thủng.

Tiểu Bình kinh tâm thất đảm khi nhủ thầm:

“Có lẽ ta chịu chưa đủ mọi khốn khổ. Đã mất thị giác rồi giờ lại mất luôn cả thính giác?

Cao xanh ơi cao xanh, lão hại Tiểu Bình này đến bao giờ mới chịu thôi?” Sợ quá đến hóa ngất, Tiểu Bình thường vẫn gặp tình huống này ...

oOo - Lão phu đã gặp rất nhiều người, cả những người được gọi là quái dị, và cũng gặp nhiều sự việc vào loại cực kỳ quái dị, nhưng chưa bao giờ nghe biết trường hợp như người. Hừ, sợ quá hóa ngất, nếu không phải người cổ tình hí lộng lão phu thì ắt trong nội thể người phải có gì đó bất ổn.

Tiểu Bình hướng ánh mắt vô hình nhìn vào chỗ đối diện, nơi Tiểu Bình biết chắc là có nhân vật Thần Châm Lão Phu Tử đang ngồi với hình hài không còn một chi nào dính vào thân. Tiểu Bình cười gượng:

- Có bất ổn hay không thì tiểu bối không biết! Tiểu bối chỉ biết chắc một điều là chuyện này chỉ bắt đầu xảy ra độ hai năm về trước, hoặc hơn chút ít gì đó. Vì kỳ thực trước kia nào phải tiểu bối chưa bị lần nào hoảng sợ? Nhưng sợ đến chết ngất là chuyện không hề xảy ra.

Tiểu Bình nghe Thần Châm Lão Phu Tử chép miệng:

- Thôi! Chuyện đó cứ để sau hãy xem xét lại. Bây giờ thì quay trở lại chuyện lão phu đã đề xuất. Người nghĩ thế nào?

Tiểu Bình lập tức nghiêm giọng:

- Thiện ý của lão tiền bối chỉ được tiểu bối ứng thuận nếu như lão tiền bối chịu nói rõ ý đồ thật của lão tiền bối.

- Hừ! Người nghĩ lão phu có ý đồ?

Tiểu Bình gật đầu:

- Nhất định là có. Vì chẳng phải lão tiền bối bấy lâu nay luôn nung nấu ý báo thù, nhưng lại lâm cảnh lực bất tòng tâm đó sao?

Lão Thần Châm nổi giận:

- Ai bảo lão phu không thể tự báo thù? Có chuyện gì mà Thần Châm Lão Phu Tử này phải lực bất tòng tâm?

Tiểu Bình cười không ra cười, chế nhạo không ra chế nhạo:

- Tiểu bối thừa nhận lão tiền bối có dư đầy ý chí và năng lực để báo thù. Chỉ tiếc kẻ thù của lão tiền bối, cụ thể là bọn Bạch Cốt Môn lại không còn lưu ở đây, hoặc họ không hề có ý muốn dẫn xác đến tận đây cho lão tiền bối phục thù.

Lão Thần Châm nín lặng một lúc, sau đó bỗng nhiên buông một tràng cười sắc súa:

- Người đoán không sai! Vậy là người rõ rồi đó, lão phu đang cùng người trao đổi và sự trao đổi này dĩ nhiên đem đến điều lợi cho cả hai. Nhưng có một điều thật sự lão phu rất muốn biết. Có phải đối với ai người cũng có chút nào đó nghi ngờ về thiện ý của họ ngẫu nhiên dành cho người?

Tiểu Bình gật đầu:

- Mọi người thường lợi dụng lẫn nhau. Và chuyện đó sẽ xảy ra thường xuyên hơn đối với những nhân vật giang hồ! Đó là tất cả những gì tiểu bối học được và lọc được từ kinh nghiệm bản thân kể từ khi thật sự va chạm với giới giang hồ.

- Hay! Tiểu oa nhi người có nhận định này thật đúng ý lão phu. Không sai, quan hệ giữa người với người chỉ là lợi dụng. Và người này nếu có hơn người kia, nếu có thành đạt hơn người nọ thì chỉ vì người đó biết khôn khéo lợi dụng người khác thì nhiều mà để người khác lợi dụng lại chỉ là một phần nhỏ.

Có vẻ lão Thần Châm đang gật gù, lúc lão bật lên câu hỏi:

- Từ đâu mà tiểu oa nhi người có được nhận định này, trong khi lão phu phải đến gần ngũ tuần mới tự thấu nghiệm điều đó!

Tiểu Bình kể về chuyện Đoan Mộc Ngũ, sau đó bảo:

- Tuy chưa có đủ bằng chứng nhưng tiểu bối vẫn tin rằng Đoan Mộc Ngũ chỉ muốn lợi dụng tiểu bối mà thôi. Và khi xong việc ...

Lão Thần Châm tiếp lời:

- Lão phu hiểu rồi! Người có ý ngờ chính Đoan Mộc Ngũ là kẻ đã tiết lộ cho bọn Thanh Y Giáo biết máu huyết của người có được tánh trừ bách độc?

- Nếu chỉ có thế, tiểu bối vẫn chưa nghi ngờ y. Mà là chuyện có liên quan đến Linh Khí Hoàn Nguyên kia!

Lão Thần Châm bảo:

- Người nghi ngờ cũng đúng! Vì theo người kể, Bạch Cốt Môn tuy có biết chuyện này nhưng vì muốn truy tìm và bắt giữ lại người nên chúng không dám tiết lộ bí ẩn này cho ai khác biết? Vậy là chỉ còn mỗi một mình đại ca người, Đoan Mộc Ngũ?

Tiểu Bình cười lạt:

- Biết máu huyết của tiểu bối có thể giải độc chính là y, suy đoán máu huyết của tiểu bối sau khi tự tái tạo đã mất được tánh này thì lão Quái Y Thấu Hóa Du. Lão họ Thẩm cho Đoan Mộc Ngũ biết, Đoan Mộc Ngũ tiết lộ cho Thanh Y Giáo biết. Và duy nhất chỉ có mỗi một mình Đoan Mộc Ngũ là muốn giết tiểu bối, để Thanh Y Giáo hạ thủ là hay nhất!

- Còn về phần Bạch Phụng? Một nha đầu theo lão phu đoán là đối xử rất tốt với người?

Vẫn nụ cười lạt, Tiểu Bình đáp:

- Tiểu bối còn chút giá trị lợi dụng, đó là những bức đồ hình Vô Vi công phu! Nàng cũng chỉ muốn lợi dụng tiểu bối mà thôi nên phải tận lực chạy chữa cho tiểu bối.

- Người nghĩ nha đầu và Bạch Cốt Môn vẫn còn quan hệ?

- Còn!

- Tại sao?

- Vì Bạch Cốt Môn xuất hiện quá đúng lúc. Chứng tỏ nếu không do Bạch Phụng cáo giác thì Bạch Cốt Môn đâu thể biết tiểu bối đang bị Thanh Y Giáo sanh cầm?

- Còn Bạch Cốt Môn? Chính người bảo Thạch Quế Trân đã cố ý lấy mạng người mà?

- Mụ họ Thạch phát hiện tiểu bối đối phó mụ bằng chính công phu Vô Vi, biết nếu còn lưu tiểu bối lại là sau này mụ và Bạch Cốt Môn mang họa. Vậy thì cứ nên hạ thủ vì cường là thượng sách.

- Người cũng ngờ luôn Ngọc Tuyết Lão Lão và ả Nam Cung Yến?

Tiểu Bình thoáng đăm chiêu:

- Người giang hồ thường lắm mưu mô, lắm thủ đoạn. Và kể từ khi tiểu bối bị hồng thị giác thì bù lại tiểu bối cũng cảm nghiệm đến thấu triệt khá nhiều điều mà trước kia dù có nhìn thấy cũng không nhận ra.

Lão Thần Châm bật reo:

- Đúng lắm! Đó là lý do duy nhất khiến lão phu thay vì lấy mạng người do tội người dám mắng lão phu thì lão phu lại nảy ý thu người làm truyền nhân.

Tiểu Bình không vội mừng:

- Tuyệt kỹ của lão tiền bối là Thần Châm. Chọn tiểu bối để truyền tuyệt nghệ, e lão tiền bối sẽ phải thất vọng.

- Không hề! Vì lão phu đã từng ngẫm nghĩ rất nhiều về điều này, không phải mới đây mà đã từ lâu lắm rồi. Đó là tại sao lão phu chỉ được kể ngang hàng với Ngọc Tuyết và Bạch Tu, phải cam chịu bị xếp chung với họ thành một danh xưng chung là Tam kỳ nhân. Và lão phu đã thấu triệt nguyên do.

- Nguyên do gì?

Lão Thần Châm cười khà khà:

- Dễ thôi, đó là vì lão phu còn đủ hai mắt. Hay nói đúng hơn trước khi lão phu xuất phát tuyệt kỹ Thần Châm thì điếm mà lão phu định phát xạ đã bị ánh mắt của chính lão phu cáo giác.

Ngừng lời một lúc ngắn, sau đó lão giải thích tiếp:

- Nói như vậy không phải lão phu chê bí thuật phát xạ thần châm chưa đủ nhanh. Đương nhiên phải có nhanh đến thế nào đó mới khiến lão phu có danh hiệu Đệ nhất thần châm.

Tuy vậy, so với Ngọc Tuyết và Bạch Tu, họ cũng nhanh đâu kém gì lão phu. Vậy là họ chỉ cần chú mục nhìn vào ánh mắt của lão phu là đủ đoán biết lão phu sắp phát xạ thần châm vào đâu, để họ nhanh chân dịch chuyển và lẩn tránh trước.

Tiểu Bình ngó người:

- Nghĩa là mắt thị giác như tiểu bối cũng có lợi?

- Lão phu nghĩ như thế. Trừ phi người không đủ tư chất để lĩnh hội trọn vẹn tuyệt kỹ thần châm của lão phu.

Tiểu Bình vội khom người:

- Đệ tử không dám tự phụ là thông minh đỉnh ngộ nhưng quyết không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ.

Lão Thần Châm cười khoái trá:

- Hào đệ tử, hào đồ đệ! Được! Người từ tâm đến ý đều hợp cách, thật giống lão phu độ nào. Tốt lắm, sư phụ hài lòng nhận lễ bái sư của đồ nhi. Ha ... Ha ...

Hồi 20

Tiếp Nhận Chân Truyền

Hãy mừng tượng trước mặt người độ năm trượng là một thù nhân có vóc dáng cao gầy. Y đang quay nghiêng người về phía người. Linh Đại huyệt, điểm!

Đó là tiếng chỉ điểm của lão Thần Châm và Tiểu Bình do cảm sẵn một nắm đá vụn trên tay nên lập tức phát xạ, một viên đá nhỏ được ném vào khoảng không ở (thiếu một đoạn – trang , - cuốn) luyện theo cách này e không đủ thời gian cho đồ nhi bỏ thói quen hầu như đã trở thành bản năng. Hay hơn hết là ...

Lão Thần Châm nạt ngang:

- Người phải bỏ ngay thứ bản năng đó. Nếu không đừng gọi ta là sư phụ!

Tiểu Bình hốt hoảng:

- Xin sư phụ cho đồ nhi giải bày. Có một cách khác khả dĩ có thể giúp đồ nhi.

Lão Thần Châm cười lạnh một tiếng:

- Có phải vì người mãi suy nghĩ về chuyện này nên thiếu chuyên chú trong lúc luyện công?

Lão từng bảo Tiểu Bình là hạng ương bướng, mà Tiểu Bình ương bướng thật, khi cố ý thừa nhận:

- Không sai! Nhưng cho dù đồ nhi cố không nghĩ đến chuyện này thì việc loại bỏ thói quen đã thành nếp cũng không nhờ vào đó mà tự mất đi. Ý đồ nhi muốn nói sư phụ phải giúp đồ nhi luyện thành một thói quen khác.

Lão Thần Châm giận dữ đến không thể nói lên thành lời.

Đã sống bên cạnh sư phụ ngót nghét gần hai tuần trăng, Tiểu Bình thừa hiểu sư phụ đang có tâm trạng như thế nào vào những lúc như thế này. Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Bình nói luôn một hơi:

- Bản năng là do một thói quen nào đó, một hành vi nào đó được lập đi lập lại mãi mà thành. Vậy thì để xóa bỏ một thói quen đã trở nên không phù hợp thì phải luyện một thói quen khác. Đồ nhi không thể hướng mặt về phía đã được sư phụ chỉ dẫn, cho dù không nhìn thấy gì thì đó vẫn là hành vi tự phát do bản năng. Đồ nhi có thể tự bỏ thói quen này nếu sư phụ giúp đồ nhi luyện theo cách khác.

Sự ương bướng của Tiểu Bình rốt cuộc cũng thu kết quả như đôi ba lần trước đó đã từng xảy ra, lão Thần Châm chột gần giọng:

- Người đề xuất như thế nào?

Tiểu Bình nghiêm mặt, không dám để lộ sự hài lòng vì sợ sư phụ lại nổi giận:

- Sư phụ từ lúc bị phế bỏ hai tay đã luyện ném tuyệt kỹ bằng miệng?

Lão đáp, và cũng như bao lần trước đó hễ đề cập đến mối hận bị hủy tứ chi là lão cảm phần:

- Lữ Bạch Cốt Môn đã tỏ ra hả dạ khi biết ta vì mất tứ chi nên không thể phát xạ tuyệt kỹ. Nhưng chúng đã lầm, ta dùng miệng để phát xạ Thần Châm vẫn chuẩn xác như lúc dùng hai tay.

Tiểu Bình cố ý chờ đợi, để sư phụ có cơ hội phát tiết song phần nào lòng cảm phần vốn đã tích tụ từ lâu. Và ngay khi sư phụ dứt lời, Tiểu Bình liền mỉm cười:

- Không phải ngẫu nhiên đồ nhi đề cập đến tài phát xạ Thần Châm bằng miệng của sư phụ. Sao sư phụ không thử dùng cách này để giúp đồ nhi luyện cách phát xạ mà không cần nhìn và cũng không cần nghe sư phụ điểm chỉ phương hướng?

Lão Thần Châm mơ hồ hiểu:

- Người muốn nói ...

- Đúng vậy! Đầu tiên sư phụ cứ dùng miệng bắn ra từng mẩu đá, không cần bắn mạnh lắm mà cũng không cần theo phương hướng nào nhất định. Đồ nhi sẽ nhận định phương vị bằng tai và xem mẩu đá đó là đích để lập tức vận dụng tuyệt kỹ ném ra một mẩu đá khác đánh rơi mẩu đá của sư phụ! Cứ như thế ...

Đến lượt lão Thần Châm cướp lời Tiểu Bình để reo ầm lên:

- Hảo đồ đệ, người khá thật đấy! Không sai, luyện được kỹ năng này tức thì người không cần nhìn, mà còn luyện cho thính giác thêm tinh nhạy. Đó là chưa kể người còn luyện được cách phát xạ Thần Châm theo bất kỳ mọi hướng, miễn đó là hướng có địch nhân. Được lắm, dục tốc bất đạt. Ta sẽ phát xạ bằng miệng thoát tiên chỉ một mẩu đá mà thôi.

Có một lúc yên lặng ngắn, dù cho Tiểu Bình biết sư phụ đang khom người há miệng, rồi lại dùng miệng đó để nhặt và ngậm chặt một mẩu đá. Đó là cách duy nhất mà Thần Châm Lão Phu Tử phải chấp nhận để luyện lại cách phát xạ Thần Châm danh bất hư truyền. Và mỗi lần Tiểu Bình mừng tượng ra cảnh này là mỗi lần Tiểu Bình thêm cảm phần bọn người Bạch Cốt Môn.

Đang nghĩ, Tiểu Bình chợt giật mình khi nghe thanh âm bỗng trở nên ngọng ngịu do chính sư phụ bật thốt ra từ miệng đã ngậm chặt một mẩu đá:

- Ất ầu! Ém! (Bắt đầu! Ném!) Tiểu Bình cố ngưng thần nghe ngóng, nhưng do vừa có một thoáng phân tâm nên khi Tiểu Bình phát hiện hướng của mẩu đá vừa được sư phụ phát xạ thì đã muộn.

Tiểu Bình vội hít vào một hơi thật dài:

- Là lỗi của đồ nhi! Lần này thì đồ nhi sẽ không để chuyện đó xảy ra nữa! Hãy bắt đầu lại nào!

Vù!

Có tiếng mẩu đá đang xé gió lao đi và chéch chéch khá nhiều về phía tả Tiểu Bình.

Không dám chần chừ, Tiểu Bình vẩy mạnh hữu thủ và ném mẩu đá của mình ra:

- Trúng!

Ào ...

- Hơi chệch một tí nhưng lần đầu như vậy cũng kể là khá. Cứ tiếp tục theo cách này là được!

Được sư phụ khích lệ, Tiểu Bình vừa cảm kích vừa thêm phần tự tin. Tiểu Bình lại ngưng thần:

- Đồ nhi chuẩn bị xong!

Lập tức ...

Vù.. Tiểu Bình vấy tay.

Bộp!

Lại một tiếng xé gió khác ở một hướng khác.

Vù ...

Tiểu Bình hơi xoay người và vấy tay.

Cạch!

Cứ thế Tiểu Bình luyện từ chậm đến mau, từ một đến hai hoặc ba mẩu đá được sư phụ cùng một lúc phát xạ. Và mọi việc được tiến triển theo từng ngày, từng ngày ...

oOo Tiểu Bình hít vào một hơi thật dài và chờ đợi.

Lão Thần Châm lên tiếng:

- Khác với những mẩu đá vốn nặng, lá cây vì nhẹ nên không bao giờ có được phương hướng nhất định. Tương tự, do lần này người phải ném bằng châm thật sự, không phải như những mẩu đá người đã từng ném nên lực đạo người vận dụng đương nhiên có phần khác biệt! Người phải thật lưu tâm.

Tiểu Bình đáp lại:

- Sư phụ cũng phải thận trọng. Vì nhớ có một chiếc lá nào đó bay lạc về phía sư phụ lại gặp lúc đồ nhi phát xạ Thần Châm chưa được chuẩn, e sẽ gây tổn thương cho sư phụ.

Lão Thần Châm phì cười:

- Nếu người phát xạ chưa chuẩn làm sao ta dám mạo hiểm giúp người luyện thêm kỹ năng theo phương cách này? Đừng quá lo lắng. Bằng không, chính vì quá lo sẽ khiến người chùn tay! Thôi, người có thể bắt đầu được rồi. Phần ta, hừ, ngậm một nắm lá như thế này cũng không phải dễ.

Lại có một thoáng yên lặng ngắn. Và lần này lòng căm phẫn dành cho bọn Bạch Cốt Môn, Tiểu Bình dồn cả vào nắm Thần Châm đang giữ hờ trong lòng hai bàn tay.

Tiểu Bình không hề phân tâm, phân thần ...

Hàng loạt những thanh âm rít gió liên vang lên náo loạn.

Viu ... viuu ... viuu ...

Toàn thân vẫn đứng nguyên vị, chỉ có hai tay là được Tiểu Bình khuếch loạn làm cho những mũi Thần Châm cũng được phát xạ tám phương tứ hướng.

Vù ... vù ... vù ...

Và, Phập phập phập ...

Những âm thanh hỗn loạn đó rồi cũng phải tắt dần, trả lại bầu yên tĩnh cho không gian vốn tĩnh lặng của một nơi nội bất xuất ngoại bất nhập là Bạch Cốt Cốc.

Sự tĩnh lặng kéo quá dài làm cho Tiểu Bình vụt hốt hoảng:

- Sư phụ! Sư phụ vẫn bình ổn chứ?

Mãi đến lúc đó mới có tiếng lão Thần Châm phá lên cười, và lão cười thật dài như chưa bao giờ được cười.

- Tuyệt hảo! Không sai một mũi nào cho dù ta rất muốn nhìn thấy người ném chệch ít nhất là một chiếc lá. Cuối cùng thì Thần Châm Lão Phu Tử này cũng được một đệ tử đích truyền. Ha ... ha ...

Tiểu Bình vụt chết lặng.

Không sai lệch cho dù là một mũi? Nghĩa là Tiểu Bình đã làm được điều mà chính Thần Châm Lão Phu Tử, sư phụ của Tiểu Bình, từng nói là lão cũng không thể thực hiện nổi?

Và cũng có nghĩa là thời điểm Tiểu Bình phải ly khai Bạch Cốt Cốc, xa lìa sư phụ cũng đã đến?

- Sao thần thái của người quá kỳ quặc?

Thanh âm của sư phụ đột ngột vang lên làm cho hai chân Tiểu Bình vụt nhún đi! Tiểu Bình khẩu đầu lạy tạ:

- Sư phụ! Đồ nhi thật cảm kích công ân sư phụ đã thành toàn. Đồ nhi chỉ muốn lưu lại mãi mãi để ...

- Đừng nói nhảm! Người không phải cảm kích ta. Đừng quên, ta và người vẫn đang lợi dụng nhau. Nhưng ta chấp nhận để người lợi dụng, miễn sao người luôn nhớ những gì người đã hứa với ta, với lão phế nhân này!

Lời quát nạt của sư phụ làm cho Tiểu Bình tỉnh ngộ!

Tiểu Bình ngược mặt lên:

- Đồ nhi quyết không quên! Trước là hủy diệt toàn bộ Bạch Cốt Môn để phục thù cho sư phụ. Sau sẽ dương danh Tuyệt kỹ Thần Châm, trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân như sư phụ từng mong ước!

Lão cười:

- Hủy diệt Bạch Cốt Môn! Ha ... Ha ...! Trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, Ha ... Ha ...

Chờ sư phụ ngưng cười, Tiểu Bình chợt hỏi:

- Đồ nhi vẫn còn dư hai ngày so với hạn kỳ, liệu sư phụ có cho phép:

- Người học ở đâu thói mềm yếu như hạng nữ nhi thường tình? Phải loại bỏ ngay thói đó!

Người đừng quên hạn kỳ là do ta và người cùng lượng định, khó thể nói hạn kỳ đó là đúng hay sai. Do vậy, người cần phải thử ngay lúc này. Đi đi, nếu may người vượt qua được thì đừng vì ngu xuẩn mà tùy tiện quay trở lại già biệt ta. Ngược lại, chỉ cần nghe tiếng người quay lại, ta sẽ nghĩ ra người không còn năng lực phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên và đã không thể vượt qua Độc Phong Tuyệt Khí. Và điều đó cũng đồng nghĩa với thất bại, ta sẽ lập tức tự sát. Người rõ rồi chứ?

Tiểu Bình nghe chấn động. Lão nói là lão làm. Và từ lúc đó Tiểu Bình chỉ thầm cầu mong sao cho bản thân vẫn còn phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên chỉ ít là một lần. Bằng

không, phần Tiểu Bình thì còn lý do để cố chi trì một kiếp sống chờ đợi, không như sư phụ, một phế nhân đã quá già như lão đầu còn gì để kéo dài mãi kiếp sống tàn?

Tiểu Bình lay tạ lần cuối:

- Đồ nhi đã rõ rồi! Tạm biệt! Đồ nhi chỉ quay lại khi đã thực hiện xong những gì sư phụ kỳ vọng!

Tiểu Bình quay đi!

oOo Tiểu Bình đã gặp may. Hay nói đúng hơn số phận đã bắt đầu thay đổi với Tiểu Bình.

Thứ nhất, đúng như sư phụ lượng định, Linh Khí Hoàn Nguyên vẫn còn phát tán lần cuối cùng và lượng Linh Khí phát tán là cũng vừa đủ cho Tiểu Bình vượt qua vùng Độc Phong Tuyết Khí một cách an toàn, một bằng chứng là cho đến tận lúc này Tiểu Bình vẫn cảm thấy hoàn toàn bình ổn.

Thứ hai, quanh Bạch Cốt Cốc vẫn luôn hoang vắng, vẫn không một bóng người như thuở nào, vì hoàn toàn không có bất kỳ ai được dịp nhìn thấy cảnh Tiểu Bình vì đã mất đi thị giác nên phải một thời gian thật lâu sau đó Tiểu Bình mới tự làm quen với cách di chuyển mà không cần người đưa đường hoặc chỉ điểm. Để đạt điều này nào phải Tiểu Bình không bị vấp ngã nhiều lần? Và mỗi lần như vậy, ngoài việc Tiểu Bình đã bị ngã lồm lem khắp người thì Tiểu Bình vẫn phải vận dụng tuyệt kỹ khinh công thành danh của sư phụ để bất ngờ dịch chuyển qua phương vị khác ngay khi biết bản thân vì đang vấp vào vật cản nên sắp ngã. Phô diễn công phu, nhất là phô diễn mà bị ai đó phát hiện là điều Tiểu Bình hoàn toàn không hề muốn. Tiểu Bình đã có mọi dự định cho dịp tái xuất từ Bạch Cốt Cốc lần thứ hai này. Và trong những dự định đó Tiểu Bình cũng có một dự định dành cho bản thân, là Tiểu Bình chỉ muốn xuất hiện trước mắt mọi người trong vai trò một người vì đã mất thị giác – đó là sự thật – nên không còn những phản ứng nhanh nhạy hoặc còn những công phu đầy uy lực như thuở nào. Tiểu Bình không muốn bị ai đó phát hiện bản thân Tiểu Bình đang ẩn tàng nhiều sở học thường thừa. Vì nếu để cho mọi người biết, nhất là kẻ thù, họ sẽ không chịu lộ diện ngay. Trái lại, họ sẽ tha hồ lập mưu tạo kế hãm hại Tiểu Bình một cách ngấm ngầm mà Tiểu Bình vì không còn thị giác nên không thể phát hiện.

Và điều may mắn thứ ba đã liên tiếp xảy đến cho Tiểu Bình; là Tiểu Bình tuy chỉ dựa vào một vài ký ức mơ hồ để di chuyển nhưng may mắn thay Tiểu Bình lại di chuyển đúng về phía cần phải đi.

Tiếng nước vỗ nhẹ nhàng vào bờ đã bắt đầu lọt vào tai Tiểu Bình.

Tiểu Bình thoáng dừng lại:

“Sư phụ bảo người khiếm thị thường được bù đắp bằng việc có thính giác tinh tường hơn lúc chưa bị khiếm thị. Cứ thế mà suy có lẽ ta còn cách bờ sông nơi trước kia bọn Thanh Y giáo cho thuyền cập bờ và buộc ta phải đưa chúng vào Bạch Cốt Cốc, áng chừng ba hoặc bốn mươi trượng. Ta cần phải kiểm chứng lại điều này, có thể mới hiểu rõ bản thân hiện có thính lực tinh nhạy đến mức độ nào!” Nghĩ là làm, Tiểu Bình lại chậm chân bước đi, lấy tiếng nước vỗ bờ ở phía trước làm phương hướng.

Khẽ hất tay làm cho thanh cây được chọn làm vật dò đường phải dịch chuyển về phía trước mặt một đoạn ngắn và Tiểu Bình thăm đếm lúc đầu kia của thanh cây thật sự chạm vào đất.

“Một ... hai ... ba ...! Vậy là một trượng ...” Tiểu Bình cứ thế tiếp tục đếm quãng đường vừa đi qua.

“Hai trượng ... mười trượng ... hai mươi trượng!” Vừa định đếm đến trượng thứ hai mươi mốt Tiểu Bình thoáng khựng lại:

“Không lẽ ta nghe lầm? Rõ ràng đây là tiếng hô hấp của người nào đó đang cố nín nhịn nhưng vẫn để phát ra? Bọn Thanh Y giáo từng cho thuyền cập bờ ở đây, vậy tiếng hô hấp này nhất định là của bọn chúng? Nhưng mà thôi, ta là người đã mất võ công và đương nhiên cũng không còn thị giác, cứ giả vờ như không biết là hơn.” Đó là ý nghĩ chỉ đến với Tiểu Bình trong một thoáng ngẩn ngui, ngẩn đến độ không làm Tiểu Bình phải dừng lại lâu. Vì thế khi tiếp tục bước đi với thanh cây dò đường trên tay Tiểu Bình vẫn tự tin là chủ nhân của tiếng hô hấp nọ nhất định sẽ không phát hiện sự giả vờ của Tiểu Bình.

“Hai mươi lăm trượng ... ba mươi trượng! Cũng lạ thật, người kia nếu là giáo đồ Thanh Y giáo thì việc y vẫn còn giữ im lặng cho đến giờ nhất định là do y chưa biết mặt ta. Hừ, nhưng nếu y vẫn cứ ở đây, nghĩa là y vẫn tiếp tục âm thầm dò xét ta thì ta đâu thể ngang nhiên tiến thẳng đến mặt nước để tìm kiếm chiếc thuyền độ nào? Làm như thế chẳng khác nào ta tự thú nhận cho y biết là ta tuy mù mắt nhưng vẫn biết về sự hiện hữu của chiếc thuyền ở đây? Vậy là y thế nào cũng tự hỏi:

“à, cái gã mù lòa kia bằng cách nào để đoán biết ở đây vốn có sẵn chiếc thuyền?”. Rồi y lại tiếp tục tự hỏi là:

“gã mù lòa đó tìm chiếc thuyền để làm gì” hoặc giả “có lẽ gã mù đã được ai đó sai phái nên cố tình tìm đến chiếc thuyền để dò la tin tức của bọn giáo?” và còn nhiều câu nữa y phải tự hỏi!” Tiểu Bình tuy vẫn tiếp tục di chuyển nhưng trí nghĩ vẫn cứ lao lung tìm kế.

“Ta đã đi đến trượng thứ ba mươi bảy rồi, chỉ còn một quãng ngắn nữa là đến chỗ có thể chạm vào mặt nước. Ta phải làm gì để tên do thám Thanh Y giáo kia đừng nghi ngờ?” Đã đi quá trượng thứ bốn mươi và Tiểu Bình nhận ra rằng phải còn ít nhất là năm trượng nữa mới đến chỗ thật sự đang phát ra tiếng nước vỗ bờ.

Thảm mừng vì thính lực thật sự tinh tường vượt quá điều mong đợi thì Tiểu Bình càng mừng hơn vì rốt cuộc cũng tìm ra một kế khả thi.

Quyết hành động theo chủ ý vừa nghĩ ra, Tiểu Bình vậy là ung dung tiến thẳng đến chỗ chắc chắn có mặt nước.

Một trượng nữa ...

Ba trượng nữa ...

Và một lúc ngắn sau đó.

Bồm!

Đầu kia của thanh cây dò đường vậy là đã bị Tiểu Bình chọc thẳng vào mặt nước.

Tiểu Bình dừng lại và làm ra vẻ cẩn trọng khi từ từ ngồi xuống.

Để thanh cây dò đường đứng nghiêng, cho chạm một phần vào bờ bai bên tả, Tiểu Bình bắt đầu dùng hai tay khua nhẹ nhẹ vào mặt nước.

Gã kia cho đến giờ vẫn không chịu lên tiếng, chí ít là báo hiệu cho Tiểu Bình biết là có sự hiện diện của gã ở tại đây, chỉ cách Tiểu Bình mười trượng ở phía sau và có phần chệch về phía tả một đoạn ngắn.

Tiểu Bình nhủ thầm, mặc kệ y, mình cứ giả vờ như người cần tìm đến đây để gội rửa mọi nhơ bẩn đang bám khắp người.

Tiểu Bình khoát nước lên mặt, rửa mặt và rửa hai tay.

Để giống như thật Tiểu Bình còn khom người úp nguyên khuôn mặt vào nước.

Bõm!

“Nguy! Thanh cây của ta đã ngã vào nước! Nếu không nhanh tay chop lại thì thanh cây sẽ trôi mất. Nhưng nếu chop, chao ôi, không lẽ ta phải bộc lộ thân thủ quá sớm như thế này sao?” Cũng may Tiểu Bình có sự cân nhắc này đúng vào lúc khuôn mặt vẫn còn úp sấp vào nước. Vì thế, cho dù Tiểu Bình có chút sơ hở nào đó để lộ qua nét mặt thì vẫn không bị ai đó phát hiện. Và khi Tiểu Bình ngước đầu lên thì việc cân nhắc đã xong, Tiểu Bình đã có giải pháp thích hợp.

Đó là Tiểu Bình từ từ đứng lên với một tay theo bản năng hươu tìm thanh cây dò đường.

Vờ như đến lúc này mới phát hiện thanh cây đã mất, Tiểu Bình cố ý bộc lộ sự hốt hoảng bằng cách quay đầu dáo dác và khoa loạn hai tay. Sau đó, người mù nào cũng vậy, Tiểu Bình vì hốt hoảng và vì không tìm thấy thanh cây, lại do đang quay đầu tứ tung mà quên mất bản thân đang đứng ở một vị trí như thế nào, nên Tiểu Bình phải bị mất đà và bắt đầu loạng choạng để chực ngã vào nước.

Đúng lúc đó, Vút!

Dù tai có nghe thanh âm của tiếng gió lao đến nhưng Tiểu Bình do đang là người sắp ngã nên cứ giả vờ như không nghe. Huống chi tiếng xé gió đó không phải lao thẳng về phía Tiểu Bình, vậy là đủ cho Tiểu Bình an tâm rằng nhân vật đang lao đến đó tạm thời chưa có ý đối phó với Tiểu Bình.

Tiểu Bình vậy là ngã thật. Và để cho thật giống, Tiểu Bình định há miệng kêu lên.

Chợt có một vật khẽ chạm vào Tiểu Bình, giữ Tiểu Bình lại và không cho Tiểu Bình tiếp tục ngã. Cùng lúc đó có một thanh âm vang lên:

- Thí chủ, lần sau nhớ phải cẩn trọng hơn. Có phải thí chủ muốn tìm lại thanh cây này?

Lực đang giữ Tiểu Bình khỏi ngã là một lực đạo nhu hòa, được truyền từ chủ nhân của chuỗi thanh âm ôn nhu qua thanh cây của Tiểu Bình rồi truyền đến thân Tiểu Bình. Nhận định này lập tức được Tiểu Bình ghi nhận trong khi ngoài miệng thì lắp bắp hỏi, lắp bắp đáp tạ:

- Sao sư thái biết ... biết tại hạ đang tìm ... đang tìm ... Đa tạ sư thái kịp thời ... kịp thời ứng cứu ...

Lực đạo đó kịp thời biến đi lúc Tiểu Bình đã hoàn toàn ổn định. Nhưng vẫn may là chuỗi thanh âm nọ cũng chưa đến nỗi biến mất như lực đạo đã bị chủ nhân của chuỗi thanh âm thu về:

- Hóa ra thí chủ cũng là người võ lâm. Phải chăng mắt của thí chủ là do thù nhân hãm hại? Thí chủ đã thử tìm đến y sư chưa? Bần ni từng nghe biết ở Kim Sơn vốn có Quái Y Thảm Hóa Du là nhân vật có y thuật cao minh tuyệt thế ...

Tiểu Bình giật mạnh thanh cây về và có cảm nhận gương mặt đang đỏ bừng bừng:

- Không sai! Mắt của tại hạ là do thù nhân hãm hại nhưng có gì sư thái phải quan tâm?

Tại hạ không cần y sư và càng không cần thứ y thuật cao minh của lão Quái Y ác độc đó!

Sư thái có thể đi được rồi. Mời!

Giận thì nói thì đuổi, nhưng chính Tiểu Bình lại là người đầu tiên quay lưng bước đi.

Do quên rằng bản thân đang bị mù lòa và càng quên rằng đối với người mù thì chuyện ghi nhớ kỹ phương hướng là điều tối ư cần thiết, thế cho nên khi Tiểu Bình giận dữ quay lưng bước đi thì do không còn nhớ gì đến phương hướng nên việc phải đến là Tiểu Bình thật sự bị vấp ngã.

Theo phản ứng đã thành bản năng chỉ suýt chút nữa Tiểu Bình vận dụng công phu để thi triển thành khinh công. May thay việc hiển lộ công phu của Tiểu Bình đã bị vị sư thái nọ kịp thời chặn đứng.

Có một lực đạo nhu hòa xuất hiện đỡ lấy thân hình Tiểu Bình. Kèm theo đó là một lời phát thoại đồng cảm lọt vào tai Tiểu Bình:

- Nam mô a di đà phật! Bản thân thì bất lực, phải trông cậy vào sự quan tâm của người khác, thời gian trước bản ni cũng từng lâm phải cảnh ngộ này nên có thể hiểu vì sao thí chủ lại tỏ ra bức tức. Do vậy, nếu bản ni có chỗ nào lỡ lời mong được thí chủ lượng thứ cho.

Tiểu Bình đứng sững người, không biết phải đối đáp như thế nào và càng không biết phải phản ứng như thế nào cho hợp lẽ.

Đó là lúc vị sư thái nọ chợt buông tiếng thở dài:

- Nếu không phải bản ni đang có việc cấp bách cần phải làm nhất định bản ni sẽ không nề hà đưa thí chủ đến chỗ gia sư một chuyến. Vì y thuật của gia sư tuy không đáng để gọi là cao minh nhưng dù sao người cũng có thể nghĩ ra cách nào đó giúp thí chủ!

“Không ai ngẫu nhiên tốt với ai, trừ phi đó là người có ý đồ lợi dụng!” Tiểu Bình vừa nghĩ đến điểm này liền lắc đầu và nhẹ nở một nụ cười:

- Tại hạ cũng có lỗi vì đã trút bức tức vào sư thái. Nhưng giờ thì ổn rồi, tại hạ dù sao cũng quen chịu đựng, đa tạ sư thái đã quan tâm. Cáo biệt!

Bình thân dùng thanh cây dò đường, Tiểu Bình quay người bước đi. Và chuyện vấp ngã vậy là không còn nữa.

Đi được hơn trượng, Tiểu Bình chợt dừng lại và hơi quay đầu về phía sau:

- Sao sư thái vẫn chưa đi, nếu sư thái thật sự có chuyện cấp bách!

Có tiếng đáp:

- Điều cấp bách bản ni vừa nói có khởi đầu từ điểm này. Và bản ni có ý định chờ khi nào thật sự thấy thí chủ bình yên rời khỏi chỗ này, đến lúc đó bản ni mới bắt tay vào việc dò xét khắp con thuyền đã bị bỏ phế tại đây.

Tiểu Bình ngồi bệt xuống đất:

- Nếu ở đây có chiếc thuyền, đó là điều tại hạ đang cần, tại hạ sẽ chờ đến khi nào sư thái xong việc mới xem thử liệu chiếc thuyền có còn dùng được hay không?

- Thí chủ muốn vượt qua bên kia sông?

Tiểu Bình cười nhẹ:

- Giong thuyền trên mặt nước, mặc cho chiếc thuyền muốn trôi về đâu thì thôi, đó là điều duy nhất có thể giúp tại hạ thành thoi.

- Vậy thì không được rồi! Chiếc thuyền tuy còn khá tốt nhưng do đã lâu không người chăm sóc nên có bị khô nứt nhiều nơi. Nó không thể trôi lâu trên mặt nước nếu không muốn nói thí chủ sẽ cùng đắm chìm với chiếc thuyền.

Tiểu Bình cười lạt:

- Tại hạ không tin như vậy. Nhưng giả như là có, tại hạ chết đi vẫn còn hơn.
- Nam mô a di đà phật! Phật tổ từ bi xin cứu khổ cứu nạn. Sao thí chủ bỗng dưng lại có ý nghĩ này? Đừng bi quan đến thế, cũng đừng xem nhẹ sinh mạng bản thân. Mỗi người đều có một số phận, thí chủ vội gì phải tìm đến cái chết?

Tiểu Bình phì cười:

- Sự thái tự mâu thuẫn rồi. Vì nếu số tại hạ là chưa chết thì dù tại hạ cố ý tìm chết cũng không thể chết. Sự thái nghĩ có đúng không?
- Đức năng thắng số. Nếu thí chủ tự chủ bản thân để vượt thắng số phận thì được, chứ còn thách đố với số phận thì không nên. Giả như thí chủ cố ý vận lực tán mạng, thử hỏi, số thí chủ có phải dù không chết cũng phải chết đó sao? Dùng ý chí để vượt qua số phận, đó là điều nên làm, chứ đừng dùng những ý nghĩ bi quan và cam chịu hoặc đầu hàng số phận.

Tiểu Bình cười lạt:

- Đa tạ sư thái đã có lời điểm hóa, chỉ tiếc tại hạ không phải hạng người dễ dàng thúc thủ trước số phận nghiệt ngã. Sự thái có thể ngưng lời được rồi.

Nhưng thanh âm nọ vẫn cứ phát lên:

- Thí chủ nói lên điều này khiến bản ni yên tâm. Được rồi, bản ni sẽ không quấy rầy thí chủ nữa. Nhưng do bản ni vẫn ở gần đây, nếu thí chủ cần gì ...

Tiểu Bình gắt gỏng:

- Tại hạ chỉ cần sự yên tĩnh thôi. Tại hạ giải thích như vậy đã rõ chưa?
- Rõ rồi!

Tiếng đáp nghe thật nhỏ, có thể nghĩ người đáp đang có tâm trạng ưu tư do không biết bản thân đã làm điều gì sai và càng không biết phải chuộc lại lỗi lầm như thế nào!

Tiểu Bình đoán như thế và có phần nào áy náy vì có cảm giác bản thân có hơi quá đáng.

Tuy vậy, sự việc dù sao cũng đã rồi. Tiểu Bình đành chôn chặt nỗi áy náy vào lòng và xem đó là một chút mềm yếu mà sau này không nên lặp lại.

Chợt, - Ái!

Tiểu Bình đứng phắt dậy:

- Chuyện gì vậy sư thái!

Thanh âm đáp lại vẫn còn phần nào hốt hoảng:

- Trên thuyền có nhiều người chết. Họ chết đã lâu, thi thể vừa khô quắt vừa bốc mùi ... ọe ...!

Tiểu Bình lại ngồi xuống:

- Có vẻ như sư thái chưa quen nhìn thấy thi thể người chết thì phải? Nếu người luyện võ nào cũng biết hoảng sợ như sư thái ắt võ lâm sẽ bớt đi nhiều hiện trạng họ cứ tàn sát lẫn nhau.

- Đệ tử Phật môn phải lấy đức từ bi làm đầu. Bần ni tuy không ngại chuyện sát hại kẻ hung tàn nhưng nếu bất ngờ bắt gặp những cảnh như thế này thì có hoảng sợ cũng là điều phải lẽ. Huống chi bần ni dù sao cũng là nữ nhân, đâu có như ...! Chao ôi!

Tiểu Bình lại đứng bật dậy:

- Là chuyện gì nữa vậy?

Thanh âm tỏ vẻ lo lắng tột cùng:

- Bần ni vừa phát hiện những thi thể này đa phần đều bị mất mạng do chưởng Kim Sa của phái Trường Bạch.

Tiểu Bình cố nén tâm trạng nôn nóng:

- Chuyện đó đâu có gì khó hiểu! Dù là phái này hay phái khác, ai ai cũng có kẻ thù, phái Trường Bạch đâu phải ngoại lệ?

- Nhưng có điều kỳ lạ là y phục của những nạn nhân lại nói lên họ là những trạo phu bình thường. Và cái chết của họ cho thấy họ đã bị sát hại mà không có phản ứng gì chống trả. Thử hỏi, phái Trường Bạch vì lẽ gì lại sát hại những người vô tội? Trừ phi ...

- Sao?

Lại một tiếng kêu như lúc nãy vang lên:

- Sao lại vậy? Như đây là tuyệt kỹ của phái Côn Luân, Mai Hoa Chỉ Pháp!

Tiểu Bình cố ép mình ngồi xuống:

- Vậy là rõ, hai phái Trường Bạch và Côn Luân vì hiềm khích nên giao đấu với nhau.

Vô tình gây họa lây cho những người vô tội!

- Không phải như thí chủ nghĩ! Có hai thi thể bị Mai Hoa Chỉ Pháp sát hại!

- Vậy thì sư thái xem lại xem. Có thể những người đã chết không phải vô tội như sư thái suy đoán. Bằng không họ đâu đến nỗi bị hai phái Côn Luân - Trường Bạch gây thảm họa!

- Còn nữa đây, Nam mô a di đà phật, hóa ra cũng có cả Thái Cực Kiếm của Võ Đang.

Không biết chừng thí chủ nói đúng, rất có thể bọn trạo phu vốn là người thuộc môn phái khác giải dạng. Đó là lý do duy nhất để giải thích vì sao họ lại bị nhân vật của ba đại phái liên tay sát hại.

- Sư thái nghĩ xem là môn bang phái nào bị ba đại phái Côn Luân, Võ Đang, Trường Bạch cùng liên tay đối phó?

- Chỉ có Bạch Cốt Môn là một, Thần Bang là hai, Thanh Y giáo là ba. Nhưng Bạch Cốt Môn và Thần Bang có thanh thế rất mạnh, họ đâu dễ để thuộc hạ chết phơi thây ở đây mà không lo an táng, nhất là không lo báo thù?

- Vậy thì Thanh Y giáo?

- Thanh Y giáo lại không có thói quen dùng thuyền. Vả lại họ giả làm trạo phu ắt phải có mưu đồ. Và với mưu đồ sẵn có thật khó tin chỉ có mỗi người của họ là bị sát hại.

- Sư thái dựa vào đâu mà bảo Thanh Y giáo không có thói quen dùng thuyền?

- Dễ thôi! Trú sở của Thanh Y giáo là ở một nơi không hề có sông nước. Giả như họ có thuyền thì thuyền đó họ để ở đâu? Đó là chưa nói họ cần phải có số người tinh thông thủy tánh để điều động thuyền khi cần. Và số người này nếu có ắt võ lâm phải biết.

Đáng tiếc là cho đến nay, cả tề phái Nga Mi cũng không hề biết ở Thanh Y giáo lại có số người này.

Tiểu Bình phì cười:

- Ngộ biến phải từng quyền. Sư thái đừng quên họ có thể cướp đoạt hoặc thuê một chiếc thuyền của ai đó. Vậy là họ dễ dàng trà trộn hoặc hóa trang thành cả một đội trạo phu mà không sợ ai khác phát hiện!

- Cũng có thể lắm nếu không tính đến chuyện họ giong thuyền đến tận đây và không kịp trở tay khi bất ngờ chạm phải người của tam phái.

Tiểu Bình ngó người:

- Ý sư thái muốn nói nếu Thanh Y giáo có mưu đồ thì mưu đồ đó đã bị người của tam phái phát hiện. Và khi đến tận đây họ mới bị tam phái do phục sẵn nên bất ngờ xuống tay?

Có tiếng thở dài:

- Nếu luận theo việc mà suy thì suy đoán của thí chủ có thể đúng! Đáng tiếc theo tin tề phái thu thập thì có một nhóm nhân vật hầu như gồm đủ các phái đã cùng ngồi chung trên một chiếc thuyền. Sau đó tất cả đều biến mất, kể cả chiếc thuyền và những trạo phu họ đã thuê.

Tiểu Bình giật mình:

- Sư thái bảo đây là chiếc thuyền đã từng chở một nhóm nhân vật gồm đủ các phái?

- Chiếc thuyền này bị bỏ phế đủ lâu, có thể bảo là phù hợp với thời gian mà nhóm nhân vật đó thất tung. Sau đó qua dấu vết của ba loại tuyệt kỹ được lưu lại có thể minh định đây là hành vi của nhóm nhân vật này. Duy có một điều khó hiểu là tại sao họ lại sát hại lũ trạo phu vô tội? Không lẽ bọn trạo phu đúng là người Thanh Y giáo cải trang?

Tiểu Bình thở ra nhẹ nhẹ:

- Còn một cách giải thích khác, chỉ sợ sư thái không chịu nghe!

- Sao thí chủ lại nói như vậy! Qua những gì nãy giờ thí chủ đã bày tỏ, bản ni có cảm nhận thí chủ là người khá hiểu biết, lời giải thích nào của thí chủ nghe cũng thuận tai. Bản ni mong thí chủ chỉ giáo cho.

Tiểu Bình chợt gật đầu:

- Sư thái hãy lại đây. Đứng mãi trên chiếc thuyền chỉ toàn là những thi thể, sư thái chưa thấy ái ngại sao?

Vút!

Nghe rõ tiếng đao bào của vị sư thái vũ phần phật trong gió khi lao đến, Tiểu Bình không khỏi thâm kinh ngạc.

Vì thế lúc nhận ra vị sư thái đã đến đủ gần, thay vì nói ngay đến cách giải thích thứ hai như đã đề cập, Tiểu Bình lại đột ngột hỏi:

- Chín nhân vật đã cùng đi chung một chiếc thuyền như sư thái bảo là có hay không có người của quý phái Nga Mi.

Không nghe vị sư thái đáp ngay, Tiểu Bình chợt tỏ ra nóng vội:

- Sư thái cảm thấy khó nói ư?

Lập tức có tiếng đáp:

- Không phải đâu! Kỳ thực vừa rồi bản ni có lắc đầu thay vì lời đáp mà quên rằng hai mắt của thí chủ ...

Tiểu Bình xua tay:

- Ngõ thế nào. Về việc mắt của tại hạ hà tất sư thái phải ái ngại. Có nghĩa là người của phái Nga Mi không hề có trong chín nhân vật đó?

- Đúng vậy! Và theo tin tề phái nhận được thì tám phái còn lại hầu hết đều có mặt trên chiếc thuyền đó.

Tiểu Bình gật gù:

- Chín nhân vật nhưng chỉ có tám phái. Nghĩa là có riêng một phái nào đó hiện diện đến những hai người? Hoặc giả nhân vật thứ chín trên chiếc thuyền không hề là người của Cửu Đại Phái?

- Tề phái thiên về ý thứ hai?

- Theo sư thái, nhân vật thứ chín có lộ số xuất xứ như thế nào? Bạch Cốt Môn, Thần Bang hay Thanh Y giáo?

- Tề phái chưa có chủ ý gì nhất định. Tuy nhiên cũng có thể như thí chủ đoán.

Tiểu Bình lại gật đầu:

- Vì lẽ gì sư thái xuất hiện ở đây? Hay trước khi đến đây sư thái có nghe phong phanh về sự hiện hữu của chiếc thuyền kỳ quái này?

- Có một việc bản ni đang nghĩ không biết có nên cho thí chủ biết hay không?

- Là việc gì?

- Bản ni vẫn chưa quyết định. Mong thí chủ đừng trách.

Tiểu Bình cười nhẹ:

- Nhất định phải là chuyện hệ trọng và sư thái sẽ không bao giờ thổ lộ một khi chưa rõ tại hạ là ai?

- Nam mô a di đà phật!

Tiểu Bình gật đầu:

- Tại hạ không trách sư thái đâu. Tuy vậy tại hạ vẫn có thể cho sư thái biết cách giải thích thứ hai về việc tại sao hoặc điều gì đã khiến bọn trạo phu vô tội kia chết thảm.

- Thí chủ thiên về ý họ là những người vô tội?

Tiểu Bình hỏi ngược lại:

- Chẳng phải chính sư thái là người phát hiện họ chết mà không có dấu hiệu phản kháng?

- Nhưng nếu chỉ vì thế mà kết luận họ là người vô tội e có phần quá vội!

- Cũng không hề gì. Vì họ vô tội hay không thì cách giải thích của tại hạ vẫn phù hợp.

- Mong thí chủ sớm cho lời chỉ giáo!

Một lần nữa, Tiểu Bình thay vì nói rõ cách giải thích thứ hai lại đặt thêm câu hỏi:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì như không phải ở phái Nga Mi chỉ có một mình sư thái quan tâm đến chuyện này?

- Đương nhiên là không! Trên thì có gia sư chưởng môn, dưới thì có rất nhiều tỷ muội đồng môn đều được lệnh dò xét tung tích của chính nhân vật này!

- Vậy sư thái không chỉ đến đây một mình?

- Lần này thí chủ đoán sai rồi! Cánh cửa bản ni tuy có năm người nhưng vì muốn dễ truy tìm nên tạm thời có phân khai. Và bản ni là người gặp may mới vô tình tìm thấy chiếc thuyền này.

Tiểu Bình lại hỏi:

- Sư thái vẫn muốn nghe cách giải thích thứ hai của tại hạ?

- Đó là điều bản ni đang nóng lòng chờ đợi.

- Được, tại hạ xin nói! Tuy nhiên ...

- Nếu thí chủ ngại thì thôi, bản ni thật không dám miễn cưỡng. Huống chi ...

Tiểu Bình xua tay chặn lại:

- Tại hạ chỉ e sư thái nghe xong lại không tin!

Có tiếng phì cười:

- Thí chủ chưa nói gì làm sao biết bản ni tin hay không tin?

Tiểu Bình cau mày:

- Sư thái là người cửa Phật, đệ tử Phật môn có được cười như sư thái vừa cười chẳng?

- Thí chủ nói thật hay, có ý mai mỉa bản ni? Đành rằng bậc thanh tu phải giữ thất tình lục dục, nhưng cười vui thì vẫn chưa đến nỗi phạm vào thanh quy.

- Được rồi, hình như sư thái niên kỷ còn rất trẻ?

- Nam mô a di đà phật! Sao thí chủ lại hỏi bản ni điều này? Trẻ hay không thì bản ni vẫn là người đã quy y.

- Tại hạ chỉ thuận miệng hỏi thế thôi. Vả lại, như tại hạ nghĩ, chỉ có người đã cao niên mới có vẻ mặt lúc nào cũng nghiêm nghị, họ đâu dễ cười như sư thái vừa cười.

- Thí chủ nghĩ cũng đúng. Vì kỳ thực nếu tính cho thật tròn thì năm nay bản ni chỉ mới có ...

Bỗng có tiếng hắng giọng vang lên:

- Thanh Tâm muội đang cùng ai đàm đạo vậy? Còn việc sư phụ giao phó, ta hy vọng muội vẫn chưa quên!

Vị sư thái nãy giờ đã cùng Tiểu Bình đối đáp vội lên tiếng:

- Thanh Nhàn tỷ! Tỷ đến từ lúc nào? Còn những tỷ muội khác đâu? Sao họ không cùng đến đây với tỷ?

Giọng nói của Thanh Nhàn sư thái không hiểu sao nghe cứ lạnh tanh như thế nào ấy:

- Ta muốn hỏi muội, nhân vật nào đang cùng muội trò chuyện? Muội nên đáp lời ta thì hơn!

Thanh Tâm có vẻ bối rối:

- Vị thí chủ đây là ...

Tiểu Bình cảm thấy có bốn phận phải lên tiếng:

- Tại hạ vốn là một phé nhân, chỉ tình cờ có mặt ở đây, thế thôi.

- Người hà danh hà tánh? Đã bảo là tình cờ sao ta nghe người cứ hỏi mãi về niên kỷ của Thanh Tâm sư muội?

Thanh Tâm lo ngại:

- Sao chưa gì sư tỷ đã vội trách người? Huống chi sư tỷ là người mới đến, đâu thể nào bảo vị thí chủ đây cố tình dò hỏi mãi về chuyện này chuyện kia?

- Muội đã phạm phải thanh quy. Ta khuyên muội cứ yên lặng thì hơn. Bằng không đừng trách ta sao quá nhấn tâm, đem chuyện này bẩm trình cho sư phụ!

Có một thoáng ngừng lời, sau đó Tiểu Bình nghe Thanh Nhân hỏi:

- Người vẫn chưa xưng danh? Hay người nghĩ đối với hạng mù lòa như người sẽ khiến ta không nở xuống tay?

Tiểu Bình nghe phùng phùng lửa giận. Nhưng chưa kịp phản ứng thì Tiểu Bình nghe Thanh Tâm vẫn tiếp tục lên tiếng:

- Sư tỷ mau dừng lại! Hành vi của sư tỷ là hành vi ám toán, nếu tỷ không dừng lại thì đừng trách muội vô lễ.

Nghe thế Tiểu Bình cũng cảm thấy lạnh khắp người, nhất là lúc nghe Thanh Nhân ung dung đáp lại:

- Muội có biết nhiều bằng ta về vô vàn thủ đoạn hại người của bọn hạ lưu chưa? Đây là cách ta muốn biết y mù thật hay chỉ giả vờ. Muội chớ nóng nảy mà làm hỏng đại sự của ta!

Cách đó là cách gì, tuy nhiên Tiểu Bình chưa thật hiểu nhưng dẫu sao Tiểu Bình vẫn ngấm ngấm vận lực sẵn vào lòng bàn tay.

Chợt, Choang!

Tiếng kim thiết va chạm nghe thật gần, và gần hơn là tiếng thét giận dữ của Thanh Tâm.

- Kiếm của sư tỷ đã đến quá gần người, nhưng người vẫn chưa nhận ra, đủ chứng tỏ vị thí chủ này đã mất nhãn quang thật. Có sao tỷ vẫn còn cố ý nhích kiếm đến gần hơn, cứ như muốn hại người thật?

Tiểu Bình vỡ lẽ.

Theo như sư phụ Thần Châm chỉ điểm, Tiểu Bình biết võ lâm đương đại vốn có ba phái thiện dụng kiếm, trong đó có phái Nga Mi. Và Tiểu Bình không hề nghe Thanh Nhân phát kiếm, có lẽ do Thanh Nhân lúc xuất hiện đã cầm sẵn kiếm trên tay. Vậy là tất cả đều do Tiểu Bình sơ hở, đã để Thanh Nhân đứng quá gần. Để rồi Thanh Nhân một là muốn kiểm chứng thật, hai là có ý đồ đen tối đã lặng lẽ chong kiếm và nhích mãi đến thật gần Tiểu Bình.

Nghĩ đến đây Tiểu Bình một lần nữa nghe lạnh toát khắp người, giả như Thanh Tâm không vì bất nhẫn mà kịp thời vung kiếm chặn đứng hành vi của Thanh Nhân, giả như Thanh Nhân có ác ý thật và nhân lúc tối hậu cứ xuất kỳ bất ý đẩy kiếm đến thật nhanh, có lẽ Tiểu Bình dù thân tàng tuyết nghệ cũng phải bó tay và uống mạng.

Mạch suy nghĩ của Tiểu Bình có lẽ sẽ kéo dài hơn nếu như không bị tiếng quát của Thanh Nhân đánh động làm cho tỉnh lại.

Thanh Nhân đang quát:

- Muội dám vì một ngoại nhân mà chống lại ta là sư tỷ của muội ư? Ta hỏi lại, gã phế nhân kia là gì của muội?

Tiểu Bình cảm kích khi nghe tiếng Thanh Tâm đáp quả quyết:

- Muội không bênh vực ngoại nhân, muội chỉ lần đầu gặp vị thí chủ kia. Muội cũng không muốn chống lại tỷ. Muội chỉ bất bình thay cho người vì chưa gì tỷ đã đề quyết người ta có ý dò la về bốn phái!

- Vậy tại sao muội vẫn chưa dừng tay?

- Muội đã đôi ba lần định dừng, nhưng vì vẫn thấy tỷ chưa bỏ hẳn ý định hại người, muội buộc phải ngăn lại.

- Vậy thì đỡ!

Choang! Choang!

Tiểu Bình vẫn ngồi yên, và cũng như từ đầu cho đến giờ Tiểu Bình vẫn chưa một lần lơ là, tai vẫn đề ý nghe ngóng tiếng hô hấp thẳm lặng của ít nhất bốn nhân vật nữa hiện giờ vẫn nấp kín.

Kỳ thực thì lúc đầu Tiểu Bình chỉ phát hiện có một tiếng hô hấp mà Tiểu Bình cho đó là tiếng hô hấp của một nhân vật thuộc Thanh Y giáo. Đến khi Thanh Tâm xuất hiện, tiếng hô hấp nọ vẫn còn, tạo cho Tiểu Bình mới hoài nghi, rằng chủ nhân của tiếng hô hấp nọ chủ yếu là chờ đợi và dò xét sự xuất hiện của Thanh Tâm.

Mãi sau đó, lúc đang cùng Thanh Tâm đối thoại, Tiểu Bình lại phát hiện có thêm bốn loạt hô hấp khác chỉ mới xuất hiện. Chủ nhân của bốn tiếng hô hấp này như cùng một phe, do họ xuất hiện từ một phía và hoàn toàn không có liên quan đến tiếng hô hấp đầu tiên.

Tiếp theo đó, Thanh Nhân đã từ chỗ có bốn tiếng hô hấp xuất hiện, cho Tiểu Bình biết đến Thanh Nhân cũng có ý dò la Thanh Tâm, cho dù cả hai vốn là sư tỷ muội đồng môn.

Kịp nghe Thanh Tâm hỏi về những sư tỷ muội còn lại, sao không thấy đến cùng Thanh Nhân, Tiểu Bình liền nghĩ ba tiếng hô hấp còn lại chính là những sư tỷ muội được Thanh Tâm hỏi đến.

Nhưng với những gì đang xảy ra Tiểu Bình nhờ cố tâm suy nghĩ và ghi nhận nên không thể không có một nhận định khác:

“Thanh Tâm - Thanh Nhân vừa là đồng môn vừa cùng là nữ nhân, nhịp hô hấp của họ nghe có phần thanh thoát hơn. Không như ba tiếng hô hấp kia, tuy có dài hơn nhưng vẫn cứ trầm trầm thế nào ấy, ắt hẳn ba nhân vật đó không thể là nữ nhân. Nhưng Nga Mi phái đa phần đều thu nhận nữ, vậy ba nhân vật đó tuyệt đối không phải đệ tử phái Nga Mi. Như vậy thì lạ thật, Thanh Nhân không phải đến một mình mà cũng không đến với đồng môn sư tỷ muội, lại còn cố tình nấp kín một lúc lâu mới chịu xuất đầu lộ diện. Tại sao Thanh Nhân cố ý dò xét sư muội Thanh Tâm? Hay là Thanh Nhân chỉ muốn dò xét ta? Phải rồi, vừa xuất hiện là Thanh Nhân tìm cách hạ thủ ta, nhất định đối tượng của Thanh Nhân chính là ta rồi!

Nhưng tại sao lại như vậy? Ta đã để lộ sơ hở? Hay Thanh Nhân và ba nam nhân kia đã nhận ra ta? Còn gã đầu tiên là ai? Thuộc bang phái nào? Có sao cho đến giờ gã vẫn

nấp kín? Gã dò xét ta hay dò xét Thanh Tâm? Hay gã dò xét tất cả, gồm những ai đã để lộ sự quan tâm đến chiếc thuyền?” Choang! Choang! Choang!

Tiểu Bình càng thêm giật mình khi nghe Thanh Nhân quát:

- Vậy sao muội không bảo gã nói lên cách giải thích thứ hai của gã? Chắc chắn gã có liên quan đến sự thất tung của chín nhân vật kia nên gã mới đề quyết rằng chỉ có cách giải thích của gã là phù hợp.

Thanh Tâm phản bác:

- Muội đâu thể miễn cưỡng. Cũng như vị thí chủ kia vẫn không hỏi gì thêm khi biết muội không có ý định nói về chủ ý của các bậc tôn trưởng các đại phái!

- Nhưng gã có liên quan. Và nhiệm vụ của muội là phải thu thập càng nhiều càng tốt những gì có liên quan đến sự thất tung của chín nhân vật kia. Muội không hỏi gì nghĩa là muội cũng muốn phản lại sư phụ!

Thanh Tâm giận dữ:

- Tỷ chớ nói nhảm! Tóm lại, muội quyết bảo lưu ý của muội. Muội sẽ mời vị thí chủ kia đến chỗ sư phụ. Nếu muội phản, muội đâu dám tự đề xuất điều này?

- Người chớ nhiều lời và cũng đừng hòng trái ý ta. Hãy để ta hỏi gã cho minh bạch.

Mau tránh!

Véo ...

Thanh Tâm phát kiếm ngăn lại:

- Muội tránh để tỷ tha hồ hành hạ người vô tội ư? Không bao giờ!

Choang! Choang!

Tuy là sư tỷ nhưng công phu của Thanh Nhân như không cao minh hơn Thanh Tâm bao nhiêu. Tiểu Bình có nhận định như thế vì ít ra cả hai hiện vẫn bất phân thắng bại cho dù đã giao chiến gần ba mươi hiệp.

Có lẽ đó cũng là nhận định của ba nhân vật đã cùng lên đến một lúc với Thanh Nhân.

Ba nhân vật đó đồng loạt xuất hiện:

- Cùng là đồng môn, có lẽ đó là điều làm cho nhị vị không nỡ hạ sát chiêu?

- Đã muộn lắm rồi! Nhân muội! Muội có cần biểu huynh này tiếp một tay?

- Để tránh đêm dài lắm mộng, Thanh Nhân. Nếu người không nỡ nhấn tâm thì cứ giao phó mọi việc cho bọn Lệnh Sứ! Thế nào?

Sự xuất hiện của ba nhân vật này làm cho Thanh Tâm bàng hoàng:

- Sư huynh Võ Đang sao dám xưng là biểu huynh của Thanh Nhân sư tỷ! Còn Lôi Tự Thành, các hạ nguyên là đại đệ tử của phái Hoa Sơn, có sao lại nhận mình là Lệnh Sứ? Phải chăng Lệnh ở đây là ...

Có tiếng Thanh Nhân đột ngột thét vang:

- Người hỏi lắm như thế để làm gì? Muốn hỏi hãy xuống Nại Hà Kiều mà hỏi! Nạp mạng!

Véo ...

Thanh Tâm bật la hoảng:

- Sư tử sao ... ôi chao ...!

“Gã nọ vẫn chưa chịu ra mặt! Vậy thì gã quả nhiên không phải là người của Cửu phái, nếu không gã phải xuất hiện tiếp ứng Thanh Tâm hoặc bộc lộ thái độ đồng tình với Thanh Nhân! Nguy rồi, ta làm sao ứng cứu Thanh Tâm mà không cần để lộ công phu?” Nghĩ thật nhanh và rồi giải pháp cũng đến với Tiểu Bình thật nhanh. Sẵn thanh cây dò đường trên tay, Tiểu Bình vừa hốt hoảng đứng dậy và cố tình làm cho thanh cây rơi xuống.

Nhân đó, Tiểu Bình dùng một chân giẫm vào một đầu của thanh cây, chân còn lại Tiểu Bình vờ bước loạn và làm ra vẻ vô tình bị vấp chân vào phần còn lại của thanh cây. Kết quả là Tiểu Bình ngã nhào, nhưng vẫn làm cho thanh cây do bị một chân vấp vào, phải dịch chuyển một cái, quét thành một vòng rộng và nhân đã quật luôn vào chân của Thanh Nhân.

Tiểu Bình lượng định thật chuẩn xác. Đúng vào lúc Tiểu Bình vấp ngã thì cũng là lúc thanh cây do đường quét thẳng vào chân trụ của vị sư thái Thanh Nhân.

Bộp!

Thanh Nhân cũng ngã nhào:

- Ôi ...

Và chiêu kiếm sát thủ của Thanh Nhân, có thể nói như vậy, dĩ nhiên là chỉ quất vào khoảng không.

Véo ...

Thanh Nhân bị huyệt chiêu đã bất ngờ bật lên tiếng thóa mạ:

- Tiệt tỳ không ngờ lại gặp may. Tất cả là do gã mù lòa khốn kiếp này. Người phải chết!

Ào ...

Tiểu Bình dù bị ngã nhào những tai vẫn nghe rõ một chiêu kiếm lạng lẹ đang được ả tặc ni lộn sông Thanh Nhân cố tình hạ thủ vào bản thân và Tiểu Bình sẽ có biện pháp ứng phó đúng lúc.

Nhưng chính lúc đó tình thế chợt biến đổi. Có hai tiếng quát cùng một lúc vang lên:

- Đừng giết gã vội! Nhân muội!

- Dừng tay!

Tiểu Bình đành nằm yên và ngấm ngấm buông tiếng thở phào nhẹ nhõm:

“Ít nhất ta vẫn chưa đến lúc bộc lộ thân thủ, vì xem chừng gã đệ tử Võ Đang gì đó tạm thời sẽ ngăn Thanh Nhân lại. Thứ nữa, hà..., vậy là gã ẩn nấp đầu tiên rút cuộc rồi cũng phải lộ diện, có chuyện hay rồi đây!” Nhân vật ngay từ đầu đã ẩn nấp quanh đó quả nhiên đã xuất đầu lộ diện thật. Và tiếng hét bảo dừng tay của nhân vật này đã phát cùng một lúc với tiếng hô hoán ngăn lại của gã đệ tử Võ Đang đang làm cho Thanh Nhân và ba gã nam nhân cùng phe phải kinh nghi kêu vang:

- Cô nương là ai?

Và, - Là Bạch Cốt Môn công phu?

Hồi 21

Cửu Phái Nhất Thống Lệnh

Tiếp theo đó là đến lượt Tiểu Bình vừa kinh nghi vừa nghe chấn động khắp toàn thân ngay khi Tiểu Bình có cảm nhận thanh âm của nhân vật mới xuất hiện đang ngạo mạn phát thoại là quá quen thuộc:

- Cửu Phái Nhất Thống Lệnh! Bỏn cô nương những tưởng danh xưng này chỉ là bọn gianh hồ rồi hơi đờm đặt. Không ngờ lại là chuyện có thật. Có phải Lôi Tự Thành các hạ là một trong chín sứ giả của Cửu Lệnh Chủ? Thật may được diện kiến!

Lôi Tự Thành, đại đệ tử Hoa Sơn phái bật cười sắc súa:

- Còn cô nương, qua thân thủ vừa rồi là môn hạ Bạch Cốt Môn? Nếu là vậy phiền cô nương tạm lui gót cho. Bằng không, chính Lôi mỗ đành phải bắt trình sự việc này đến quý Môn chủ, và e bản thân cô nương khó tránh khỏi sự quở phạt từ phía thượng tòa. Ha ... ha ...

Thanh Nhân có phần hoang mang:

- Lôi Lệnh Sứ phải chăng muốn ám chỉ giữa Bạch Cốt Môn và bọn ta ...

Thanh âm của gã đệ tử Võ Đang vang lên:

- Sự thật như thế nào rồi đây biểu huynh sẽ cho Nhân muội rõ. Tự trung huynh muội chúng ta đã không còn đường nào để chọn. Hãy chờ nghe Lôi Lệnh Sứ xử lý xong chuyện này đã nào!

Thanh Tâm sư thái đang tự nhóm dậy vừa đặt trả thanh cây dò đường vào tay Tiểu Bình, Thanh Tâm sư thái vừa phẫn nộ quát:

- Chính sư tỷ đã bội phản sư môn chứ không phải muội. Và chuyện các bậc trưởng bối lo ngại về Cửu Phái Nhất Thống Lệnh hóa ra là chuyện có thật, đã được phát sinh từ những đệ tử thân tín nhất của Cửu phái. Sư phụ đã làm gì khiến sư tỷ sanh tâm?

Thanh Nhân cũng quát trả:

- Câm ngay! Ta ...

Bạch Phụng - Tiểu Bình đã nhớ ra thanh âm quen thuộc kia là của Bạch Phụng, nhân vật ngay từ đầu đã ẩn nấp chính là Bạch Phụng, và nàng đang cười thành một tràng dài:

- Đủ lắm rồi. Bất luận là Cửu Phái Nhất Thống Lệnh hay Thần Bang hoặc Thanh Y giáo, hễ đắc tội với bỏn cô nương là phải chết! Và đây cũng là chủ trương của bỏn môn Bạch Cốt! Tất cả hãy mau nạp mạng. Ha ... ha ...

Có tiếng Lôi Tự Thành kêu hoảng:

- Vân Vụ Bạch Cốt Độc! Tiệp tỷ người thật sự là ai? Sao dám đối xử với bọn ta như thế này, đi ngược lại chủ trương của Bạch Cốt Môn chủ?

Bạch Phụng vẫn cười:

- Hãy đem những nghi vấn đó xuống tận tuyền đài mà hỏi lão Diêm Vương. Ha ... ha ...

Lôi Tự Thành gầm vang:

- Đích thị người là kẻ sanh tâm bội phản Môn chủ Bạch Cốt Môn. Vậy đừng trách bỏn Lệnh Sứ chuyên quyền, tùy tiện thay quý Môn chủ thanh lý môn hộ! Xem đây!

Tiểu Bình cũng bị chấn động như Bạch Phụng đang chấn động:

- Thiết Bài Bạch Cốt Lệnh! Thảo nào tất cả bọn người đều tỏ ra ung dung không hề sợ Vân Vụ Bạch Cốt Độc do bản cô nương vừa phát động. Mau tiếp chiêu!

Ào ...

Lôi Tụ Thành cũng quát:

- Động thủ ngay, tất cả, đánh!

Àm! Âm!

Choang!!

Thanh cây dò đường trên tay Tiểu Bình chợt bị ai đó nắm vào và khê giật.

Tiểu Bình định phản ứng thì nghe thanh âm của Thanh Tâm nhỏ nhẹ vang vào tai:

- Thí chủ chớ kinh hoảng, bản ni đây! Để bản ni đưa thí chủ cùng chạy! Nào!

Tiểu Bình có một thoáng lưỡng lự:

“Còn Bạch Phụng ...? Mà thôi, ta càng tránh xa nàng càng tốt.” Đó là một thoáng lưỡng lự vừa đủ cho Thanh Tâm khó thể nhận ra. Và sau đó Tiểu Bình chấp thuận để cho Thanh Tâm cùng lôi chạy.

Vút!

Đúng là Bạch Phụng đang có dấu hiệu không quan tâm chút nào đến Tiểu Bình. Nàng vẫn đang cùng bọn Lôi Tụ Thành giao chiến, có vẻ như tuy thấy Tiểu Bình được Thanh Tâm lôi đi nhưng nàng vẫn bỏ mặc, không chút đoái hoài.

oOo - Thanh Tâm! Sao đồ nhi chỉ đi có một mình, lại còn tỏ ra hốt hoảng! Tỷ muội còn lại của đồ nhi đâu? Và đây là ai, sao đồ nhi phải vất vả đưa người này cùng chạy?

Tiểu Bình đã vận lực sẵn, trước cả lúc câu phát thoại kia chưa vang lên.

Thanh Tâm đã dừng lại với nhịp thở hổn hển. Tuy nhiên Thanh Tâm vẫn đáp:

- Sư phụ Thanh Nhân tỷ đã phản ... Những tỷ muội cùng đi với đồ nhi ... có lẽ cũng đã bị bọn phản đồ của Cửu phái sát hại ... như đồ nhi suýt nữa bị hại.

“Là sư phụ của Thanh Tâm chưởng môn nhân phái Nga Mi? Vậy thì ổn rồi, ổn cho Thanh Tâm và ổn luôn cả cho ta!” Tiểu Bình len lén xả bỏ công lực vừa rồi đã vận dụng sẵn. Đó là sư phụ chưởng môn của Thanh Tâm sư thái lên tiếng:

- Từ từ đã nào, Thanh Tâm. Đừng vội vã cũng đừng quá hồ đồ, kẻ tam vị thúc bá đang cùng đi với sư phụ lại cười chê sư phụ không khéo dạy dỗ đồ nhi. Trước hết đồ nhi hãy tiến lên hành lễ ra mắt tam vị chưởng môn đã.

Thanh Tâm nhân lúc sư phụ nói đã kịp điều hòa chân nguyên. Và khi làm theo mệnh lệnh của sư phụ, giọng nói của Thanh Tâm đã ổn định kể như được bảy phần:

- Đệ tử Thanh Tâm thật đắc tội. Mong được sự lượng thứ của tam vị thúc bá, chưởng môn tam phái Võ Đang, Trường Bạch và Hoa Sơn!

Không hiểu sao câu nói của Thanh Tâm lại làm cho toàn thân Tiểu Bình chợt rung động nhẹ nhẹ.

Thế là một giọng nói ồm ồm liền thốt lên:

- Thanh Tâm diệt nhi đang phần nào hốt hoảng, đủ hiểu chuyện thất lễ là không đáng trách. Thế còn vị thể huynh đây, dường như mục quang đã không còn. Thanh Tâm diệt nhi vẫn chưa cho bọn ta biết tính danh của y để tiện bề xưng hô!

Thanh cây dò đường trên tay Tiểu Bình chột rung lên nhẹ nhẹ:

- Trước mặt thí chủ chính là chưởng môn nhân của bốn phái trong Cửu đại phái. Đây là cơ hội duy nhất để thí chủ giúp bản ni minh bạch mọi hành vi không thể tha thứ của bọn tự xưng là Cửu Phái Nhất Thống Lệnh. Tính danh của thí chủ là gì?

Tiểu Bình liền tạo ra vẻ mặt ngờ ngác:

- Cửu Phái Nhất Thống Lệnh nào? Sư thái bảo sư thái vì thương hại tại hạ nên có hứa là giúp đưa tại hạ vượt qua sông an toàn. Sao sư thái không thực hiện lời hứa, đã thế còn đưa tại hạ đến chỗ chực vị đây và nói những gì mà tại hạ không thể hiểu?

Vị sư thái chưởng môn Nga Mi chột nghiêm giọng và có phần gắt gỏng:

- Người xuất gia không bao giờ ngụy ngôn vọng ngữ, có phải đồ nhi đang cố tình làm hoen ố mất thanh danh trăm năm qua của bốn phái đấy không?

Thanh Tâm hốt hoảng và bối rối:

- Sư phụ, đồ nhi nào dám có hành động như sư phụ nghi ngờ? Còn thí chủ, có lẽ nào chính thí chủ cũng muốn hãm hại bản ni? Chẳng phải thí chủ đã nghe thấy tất cả rồi sao?

Thanh Nhân tạo phản, Lôi Tự Thành là sứ giả gì đó của Cửu Phái Nhất Thống Lệnh, và lại còn chuyện sư huynh Võ Đang phái thân mật gọi Thanh Nhân là muội muội, trong khi cả hai đều là đệ tử của Đạo Gia và Phật Môn. Lẽ nào mọi chuyện đều bị thí chủ lằng quên đi tất cả?

- Cửu Cửu sư thái!

Tiếng gằn giọng của một vị chưởng môn nào đó bỗng vang lên làm cho vị sư thái chưởng môn Nga Mi phái cũng phải cao giọng giận dữ:

- Không được hồ đồ, Thanh Tâm! Đồ nhi có biết những lời lẽ vừa rồi của đồ nhi đã làm cho Đoàn bá bá đây phần nộ không? Sao đồ nhi dám bảo đại đệ tử của Đoàn bá bá là người của Cửu Phái Nhất Thống Lệnh?

Thanh Tâm run giọng:

- Sư phụ ...

Cửu Cửu sư thái nạt ngang:

- Hừ, lại còn bịa ra một chuyện đòi bại làm hoen ố thanh danh của nhị phái Võ Đang và Nga Mi bao đời nay. Còn không mau tự vả miệng và cúi đầu nhận chịu sự trách phạt của Đoàn chưởng môn?

Thanh Tâm tấm tức khóc:

- Sư phụ ...

Cửu Cửu sư thái quát:

- Quỳ xuống! Mau!

Nhân vật họ Đoàn chột bật cười:

- Chuyện đâu còn có đó, sư thái không thấy lệnh đồ dù đã quỳ nhưng vẻ mặt vẫn còn tỏ ra bất phục đó sao? Tốt hơn hết hãy để lệnh đồ có cơ hội giải bày, kéo lệnh đồ lại ngấm ngấm rửa sả, bảo bọn trưởng bối chúng ta, Ha ... ha ...

Họ Đoàn cố tình buông lỏng lời nói. Và có lẽ vì cách nói lấp lửng của họ Đoàn, thái độ của Cửu Cửu sư thái càng thêm quyết liệt:

- Nghịch đồ sao còn chưa tự vả miệng bồi tội? Có phải ngươi muốn bốn chưởng môn đích thân trừng trị mới cam lòng?

“Lão họ Đoàn chính là hạng tâm xà khẩu Phật. Chỉ tiếc Tiểu Bình này hãy còn thiếu một chút bằng chứng nên đành phải chờ tự miệng lão thổ lộ. Bằng không hừ, Thanh Tâm tiểu sư thái xin lượng thứ cho Tiểu Bình này một phen, chỉ một lần này thôi!” Tuy đã ngấm ngấm kêu xin Thanh Tâm sư thái lượng thứ nhưng từ thâm tâm Tiểu Bình vẫn cảm thấy đau nhói từng cơn mỗi khi nghe từng thanh âm chát chúa vang lên do Thanh Tâm đang thực hiện mệnh lệnh của sư môn tạo thành.

- Đệ tử có tội, xin tự vả vào miệng mình, để bồi tội đã tự gây ra cho Đoàn bá bá, và cho sư phụ. Mong Đoàn bá bá, và chư vị trưởng bối tha thứ cho ... Hự!

Lão họ Đoàn bỗng buột miệng cười khẩy:

- Cửu Cửu tâm pháp của Nga Mi phái quả danh bất hư truyền. Chỉ với niên kỷ như lệnh đồ mà cũng luyện đến ba, bốn phần hỏa hầu. Chẳng trách bấy lâu nay đến Thiếu Lâm, Võ Đang cũng phải nhân nhượng quý phái đôi ba phần. Đâu như tể phái Hoa Sơn dù đã cố công khổ luyện vẫn không dám sánh bằng tam phái đứng đầu võ lâm.

Tiểu Bình thầm hoang mang:

“Lúc nãy chính vì lão nói khích nên Thanh Tâm mới bị trừng phạt. Còn lần này lão có ẩn ý gì đây? Lão khả ố họ Đoàn ngươi cứ chờ đó, hể Thanh Tâm tiểu sư thái có vì Tiểu Bình mà chịu trừng phạt một thì sau này lão sẽ lại phải chịu đến mười. Tiểu Bình này nói là làm. Hừ!

Và Tiểu Bình ngay sau đó liền hiểu lão họ Đoàn, chưởng môn phái Hoa Sơn có ẩn ý gì khi nghe mục sư thái hồ đồ Cửu Cửu lên tiếng một cách gay gắt:

- Ngươi định qua mặt ai vậy, Thanh Tâm? Chỉ mới vả vào miệng đúng bảy lượt thôi mà ngươi đã kiệt lực rồi sao? Nếu muốn Đoàn bá bá ngươi tha thứ hãy cứ tiếp tục cho đến lúc nào ta bảo dừng thì dừng. Nhanh lên!

Vẫn có câu “Con giun bị xéo mà cũng phải oằn”, đây đúng là tình trạng của Thanh Tâm, một trong nhiều đệ tử phái Nga Mi.

- Đồ nhi có lỗi, chát, là đã không bẩm báo sớm đến sư phụ, chát, Lôi Tự Thành đã tự nhận y chính là, chát, sứ giả Lệnh Chủ của Cửu Phái Nhất Thống Lệnh, chát, và hiện y đang bị người của Bạch Cốt Môn, chát, hãm vào chỗ nguy hiểm, chát, có cả Thanh Nhân, và, chát, ...

- Dừng tay! Ngươi hãy nói mau, đại đệ tử của ta đang ở đâu?

Thanh Tâm cất giọng phều phào:

- Y đang cùng những người cũng nhận là Cửu Phái Nhất Thống Lệnh ...

Lão họ Đoàn quá nôn nóng:

- Điều đó thì ta biết rồi. Điều ta cần là ngươi hãy chỉ ngay địa điểm của bọn Lôi Tự Thành đang gặp họa. Ở đâu nào?

Thanh Tâm càng phều phào nhiều hơn:

- Họ ở ...

- Hãy chờ đã, Thanh Tâm!

Tiếng nạt lạnh tanh của Cửu Cửu sư thái vang lên bất ngờ nhưng cũng đủ cho Tiểu Bình hiểu là tình thế đã có biến chuyển.

Quả nhiên là thế, họ Đoàn lập tức gầm lên:

- Đoàn mỗ đang chờ lệnh đồ nói, có sao sư thái có ý ngăn lại?

Cùng đến với sự phụ chưởng môn của Thanh Tâm không phải chỉ có một mình lão họ Đoàn. Và Tiểu Bình không hề kinh ngạc khi nghe một trong hai nhân vật cùng đến với lão họ Đoàn bỗng cất giọng lạnh như băng lên tiếng:

- Đoàn huynh vẫn chưa nhận ra sự thật ư? Á tiểu ni cô kia khá thông tuệ, đã lừa Đoàn huynh nói ra thân phận là người của Cửu Phái Nhất Thống Lệnh. Và mụ ni Cửu Cửu cũng đã kịp nghe câu thừa nhận này của Đoàn huynh rồi.

Giọng của Cửu Cửu sư thái vang lên với tâm trạng không còn kèm nổi sự phẫn nộ:

- Nói như vậy, nhị vị chưởng môn Hải - Từ cũng đã biết sự thật này từ lâu! Hay nói đúng hơn thì cả tam vị đều là người của Cửu Phái Nhất Thống Lệnh bấy lâu nay ngấm ngấm thao túng và muốn ngấm sâu Cửu phái vào một mối?

Nhân vật nọ cười vang:

- Sư thái bảo thao túng là sai rồi. Vì ở Cửu Phái Nhất Thống Lệnh không hề có chuyện người này thao túng người kia. Vả chăng, chẳng phải Hải mỗ, Từ huynh và Đoàn huynh đều là những nhân vật đang đảm đương cương vị cao nhất ở từng môn phái đó sao? Vậy nói đến chuyện thao túng là chuyện thừa, và đối với từng Lệnh Chủ trong Cửu Lệnh Chủ, Ha ... ha ...

chuyện tranh giành danh vị là chuyện sẽ không bao giờ xảy ra! Ha ... ha ...

Tiếp nổi giọng cười của nhân vật họ Hải là lời quát nạt của nhân vật họ Từ:

- Chớ để phí thời gian nữa? Lôi Tự Thành sẽ làm hỏng việc nếu y lỡ tay gây thương tích cho người của Bạch Cốt Môn, vô tình gây phương hại cho mối giao hảo đã quá mỏng manh giữa chúng ta và Bạch Cốt Môn chủ.

Lão họ Đoàn liền có thái độ:

- Á tiểu ni người vẫn chưa chịu nói ra địa điểm ...

Có tiếng Cửu Cửu sư thái quát lớn:

- Dừng tay ngay! Kẻ nào chạm vào tệ đồ, kẻ đó sẽ phải ném ngay Cửu Cửu Công Dương Chưởng của bản ni!

Và, - Đoàn chưởng môn muốn như thế phải không? Đờ!

Ào ...

Lão họ Đoàn lập tức quát:

- Ta muốn như thế thì sao nào? Xem chiêu!

Ầm!

Tiếng chạm kinh quá mạnh, thừa uy lực để đẩy vào Tiểu Bình làm cho y phục của Tiểu Bình cứ phần phật bay chệch qua một bên, những tường sẽ rách toạc nếu Tiểu Bình không vì cần phải có phản ứng thích hợp nên tự ý loạng choạng ngã theo, khiến y phục không còn bị dư kinh giằng xé nữa.

Tiểu Bình cố ý ngã, trước là để biểu lộ thân thủ chẳng có gì gọi là cao minh, sau là tự ý ngã về phía Thanh Tâm, người vừa có dấu hiệu là do không chịu nổi dư kinh đã bị đẩy bay và lăn lông lốc trên nền đất, cách Tiểu Bình không xa.

Một người khiêm thị như Tiểu Bình nếu có ngã thì đương nhiên phải có phản ứng là quơ loạn thanh cây từng dùng để dò đường. Và lúc này thanh cây đó liền biến thành chỗ trụ cho Tiểu Bình giữ thân hình lại, không để bị đẩy lăn. Và thật khéo thanh cây đó cũng biến thành vật cản một cách tình cờ để giữ đà lăn của Thanh Tâm lại. Đó là nhờ Tiểu Bình đã cố ý vận lực vào thanh cây, làm cho thanh cây đủ lực để chọi vào nền đất, vừa giữ Tiểu Bình và Thanh Tâm lại, vừa là vật tạm thời ngăn cách giữa hai người đã cùng bị ngã lăn, mỗi người ở một bên khác nhau của thanh cây.

Trận giao đấu giữa Cửu Cửu sư thái và lão họ Đoàn vẫn tiếp diễn.

Phía bên ngoài đương nhiên vẫn còn sự quan chiến của hai vị chưởng môn hai phái Côn Luân và Trường Bạch, và thái độ ứng cứu ngấm ngấm của Tiểu Bình dành cho tiểu sư thái Thanh Tâm vậy là vẫn không làm cho hai nhân vật này nghi ngờ.

Tuy nhiên có một người duy nhất đang có ý ngờ Tiểu Bình.

Đó là Thanh Tâm, lúc Thanh Tâm tiểu sư thái phều phào lên tiếng đáp tạ:

- Trước mặt bần ni là Thái Sơn thế mà bần ni vì ngu muội nên không nhận ra. Đa tạ thí chủ vừa ra tay hỗ trợ.

Tiểu Bình thầm rung động, miệng khe khẽ lầu bầu:

- Hóa ra sư thái cũng bị ngã như tại hạ. Sư thái nói làm nhằm điều gì vậy? Tại hạ nào có hỗ trợ gì sư thái?

Thanh Tâm đã từng vả vào miệng nhiều lượt, đó là lý do thanh âm của Thanh Tâm lúc này chỉ vừa đủ cho Tiểu Bình nghe. Tiểu sư thái Thanh Tâm bảo:

- Lực đạo từ thanh cây vừa truyền vào bần ni. Nếu không phải thí chủ là nhân vật thân tàng bất lộ thì hẳn là do phật tổ từ bi đã với quyền lực của người dùng thí chủ làm người ứng cứu bần ni, giúp bần ni khỏi phải chịu thêm nhiều tội hồ làm hoen ố thanh danh phái Nga Mi.

Tiểu Bình cảm thấy hổ thẹn:

- Ý sư thái muốn trách vì tại hạ mà sư thái bị như thế này?

- Thí chủ nói gì vậy? Bần ni nào dám trách! Nếu thí chủ vì ẩn tình nào đó không muốn dây vào chuyện của Cửu phái nên không chịu giúp lời cho bần ni thì bần ni phải hiểu rằng bần ni không thể miễn cưỡng, không thể đùn cho thí chủ một việc mà theo lẽ phải do bần ni đảm đương!

Nếu Thanh Tâm sư thái vì quá từ bi nên không trách thì chính Tiểu Bình phải tự trách:

- Tại hạ hoàn toàn có lỗi. Phải chi tại hạ lập tức nói ra chuyện của bọn Lôi Tự Thành ...

Thanh Tâm sư thái chột hạ thấp giọng, làm cho thanh âm càng khó nghe thêm:

- Bần ni đang tự hỏi, không biết vì lẽ gì thí chủ cố tình làm như quên, hoặc không muốn đề cập đến chuyện của Lôi Tự Thành cùng Thanh Nhân sư tỷ?

Tiểu Bình cảm thấy có bốn phận phải chuộc lỗi, phải thổ lộ phần nào những ý nghĩ của bản thân:

- Sự thái còn nhớ những dấu vết có lưu lại trên chiếc thuyền không? Gồm những tuyệt kỹ của phái nào và phái nào?

Thanh Tâm vỡ lẽ:

- Thí chủ quả thông tuệ. Phải rồi dấu vết lưu lại trên chiếc thuyền là của ba phái Trường Bạch, Côn Luân và Võ Đang. Và ở đây chương môn nhân của hai trong ba phái đó lại đồng hành xuất hiện, thí chủ không chịu nói cũng phải. Chỉ có bản ni vì quá tối dạ, nên

...

Tiểu Bình ngắt lời:

- Đừng gây kinh động! Bằng không thủ đoạn sát nhân diệt khẩu ắt sẽ được bọn Cửu Phái Nhất Thống Lệnh lập lại một lần nữa!

- Một lần nữa? Ý thí chủ muốn bảo bọn trạo phu trên chiếc thuyền đã bị thảm sát là để

...

Đột nhiên Thanh Tâm đổi giọng cổ gọi thật lớn:

- Sự phụ ...

Tiểu Bình cũng kêu thào:

“Không phải họ Hải thì cũng là họ Từ đang có mưu đồ bất lợi cho ta và Thanh Tâm. Vị tiểu sư thái này đã kiệt lực, kêu không đủ to như thế này thì dù mụ ni cô hồ đồ kia có muốn nghe cũng không thể nghe. Hoặc có nghe thì khi chạy đến tiếp ứng cũng đã muộn.” Đúng là muộn thật!

Tiểu Bình nghe thanh âm tiếng rít từ miệng nhân vật họ Từ bật ra:

- Đừng kháng cự vô ích, tiểu ni sư thôi tha!

Vù ...

Bên tai Tiểu Bình lại vang lên tiếng hươ tay yếu ớt của Thanh Tâm:

- Từ chương môn định làm gì bản ni? Hãy ...

Không còn cách nào khác, Tiểu Bình đành nén tiếng thở dài và khẽ chạm thanh cây vào thân Thanh Tâm.

Vậy là một lực đạo đủ mạnh liền truyền từ Tiểu Bình qua thanh cây, xộc thẳng vào người Thanh Tâm, biến cái hươ tay của Thanh Tâm từ yếu ớt chuyển thành mạnh mẽ.

- ...đỡ!

Ầm!!

Chấn kinh nếu chưa đủ mạnh làm cho họ Từ phải kinh hoàng thì lại quá đủ để từ phía kia có tiếng Cửu Cửu sư thái phát lên thịnh nộ:

- Từ Khắc Mộ thật to gan! Hãy xem tuyệt kỹ của bốn phái.

Vù ...

Tiểu Bình thu lực đạo về và nằm yên ngẫm nghĩ:

“Mụ ni hồ đồ cũng am hiểu cách phát xạ ám khí lợi hại. Không hiểu so với tuyệt kỹ Thần Châm của ta thì thế nào nhỉ?” Không phải Cửu Cửu sư thái đang ném ám khí!

Có tiếng của Từ Khắc Mộ kêu vang:

- Cữu Cữu Phi Hoàn! Ồi ...

Vẫn còn một nhân vật thủy chung chưa một lần xuất thủ. Đó là nhân vật họ Hải. Và đây, nhân vật họ Hải cũng phải xuất thủ:

- Tuyệt kỹ Cữu Cữu của phái Nga Mi quả nhiên lợi hại! Hải Bá Thiên này buộc phải ra tay thôi! Đỡ!

Cng ...

Phi Hoàn là một chiếc nhẫn có lẽ được luyện bằng kim thiết vừa do Cữu Cữu sư thái dùng tuyệt kỹ Cữu Cữu ném vào họ Từ. Đó là nguyên nhân khiến tiếng chạm giữa một kinh cấp bách của Hải Bá Thiên và phi hoàn đã vang lên thành tiếng kêu thánh thót.

Cữu Cữu sư thái đang thu hồi phi hoàn, Tiểu Bình nhận ra điều này và thảm thán phục vì ở tuyệt kỹ Thần Châm không hề có khẩu quyết tương tự để thu hồi. Và Cữu Cữu sư thái đang rút lên the the:

- Chính vì bọn người sanh tâm bấy lâu nay chẳng trách cữu đại phái dù đã tận lực vẫn không ngăn được Bạch Cốt Môn cùng Thần Bang, Thanh Y giáo! Phật tổ từ bi, chẳng trách bản ni vận dụng sát thủ. Hãy đỡ!

Ào ... Ào ...

Từ Khắc Mộ cũng quát âm lên, như muốn khóa lấp niềm hốt hoảng vừa rồi:

- Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Trong Cữu phái chỉ còn lại mụ, lão trọc Vị Thiên và lão lỗ mũi trâu Võ Đang là chưa thức thời, khiến Cữu phái mất dần ngôi vị độc tôn bấy lâu nay! Mụ đã muốn chết thì đừng trách bọn ta ác độc! Đỡ!

Vù ...

Lão họ Đoàn và Hải Bá Thiên cũng hậm hực quát bảo:

- Nói làm gì với mụ “mũ ni che tai”? Cứ giết mụ là xong! Đỡ!

- Đúng vậy! Chỉ cần loại bỏ mụ thì lo gì vị chương môn nhân kế nhiệm của Nga Mi phái sẽ không trao tâm pháp Cữu Cữu cho bọn ta cùng tham luyện! Đỡ!

Ầm! Ầm! Ầm!

Tay của Thanh Tâm bỗng chạm vào thanh cây dò đường của Tiểu Bình.

- Nguy rồi, thí chủ! Một mình gia sư đâu thể đương đầu nổi, bọn họ cũng đều là chương môn nhân như gia sư?

Tiểu Bình chép miệng:

- Tại hạ nghe cả rồi. Nhưng biết làm sao bây giờ nếu tại hạ thật sự lực bất tòng tâm?

Thanh Tâm bối rối:

- Là chân nhân bất lộ tướng như thí chủ lẽ nào lại bảo lực bất tòng tâm, rồi cứ khoanh tay đứng nhìn?

Tiểu Bình hắng giọng:

- Sư thái làm rồi. Thứ nhất, tại hạ nào phải là chân nhân? Thứ hai, tại hạ đang ngã nằm chứ không phải đứng. Thứ ba, tại hạ là người đã bị mất nhãn quang, có muốn nhìn cũng không thể nhìn!

Thanh Tâm có dấu hiệu như chực khóc:

- Bần ni chỉ lỡ lời thôi mà. Mong sao thí chủ đừng vì thế mà bỏ mặc gia sư!

Tiểu Bình tặc lưỡi:

- Cũng bởi tại hạ đa sự, chỉ muốn chuộc lỗi nên vừa rồi đã không tự lượng sức, đem chút công phu thô thiển ứng cứu sư thái, để bây giờ đâm ra khó xử! Tại hạ biết phải nói như thế nào sư thái mới chịu hiểu đây?

Thanh Tâm hoàn toàn tin vào lời này của Tiểu Bình:

- Nhưng dù sao có thí chủ giúp vẫn hơn là không có. Hay là thí chủ hãy làm như lúc này, hãy tiếp trợ lực đạo cho bần ni.

Hiểu ý Thanh Tâm muốn nói gì, và thâm tâm cũng biết đó là cách duy nhất nếu muốn đáp lại lòng nhân hậu của Thanh Tâm, nhưng ngoài miệng Tiểu Bình vẫn nói:

- Đối phương đông người và đều là cao nhân, đương đầu với họ sao bằng tẩu đào vi thượng? Giờ thì thế này, sư thái vẫn cứ lùi tại hạ chạy như lúc này, mà nhớ đừng bao giờ buông rời đầu của thanh cây. Và sư thái phải nói làm sao cho lệnh sư đừng vì quá cao ngạo quật cường mà không chịu chạy theo! Chỉ còn mỗi một phương cách đó thôi. Nếu lệnh sư không chấp thuận phương cách này, cho việc bỏ chạy là nhục nhã, tại hạ xin nói thật, tại hạ chỉ còn cách bỏ đi một mình vì sư thái để gì mà không ở lại cùng lệnh sư? Đúng như thế chứ?

Thanh Tâm đang gượng đứng lên:

- Bần ni sẽ cố thuyết phục gia sư. Quả nhiên gia sư vẫn luôn có tánh quật cường, đúng như thí chủ là người lần đầu gặp mà đã có nhận định hoàn toàn chuẩn xác. Nhưng bần ni sẽ cố thuyết phục!

Tiểu Bình tự đứng lên và nhờ lực đạo của Tiểu Bình đang truyền qua cho Thanh Tâm nên lúc này Thanh Tâm cũng đứng thật vững.

Thanh Tâm chột bảo:

- Chưa đánh đã chạy, gia sư e không chấp nhận và cũng không bao giờ tha thứ cho bần ni!

Tiểu Bình thở dài:

- Vẫn sĩ diện hão. Được rồi! Đánh thì đánh. Sư thái phát chiêu đi! Nhưng đừng quên ...

Cảm nhận lực đạo đã được truyền đến từ thanh cây dò đường của Tiểu Bình, Thanh Tâm sư thái chột hô hoán, thay cho câu đáp với Tiểu Bình:

- Sư phụ, hãy vì đại cuộc võ lâm, chạy thôi!

Hữu kiếm của Thanh Tâm cũng theo đó rít gió phát chiêu:

- Tiếp chiêu!

Véo ...

Khác với nhận định của Tiểu Bình, Cửu Cửu sư thái bất ngờ hạ lệnh:

- Đó cũng là ý của sư phụ. Đồ nhi hãy nhân lúc còn cơ hội mau thoát thân. Đem tin này báo đến phương trượng Thiếu Lâm và chưởng môn Võ Đang phái. Nhanh lên, đừng lo cho sư phụ. Ố!

Ầm! Ầm!

Đoán biết sự lo lắng thế nào cũng có ở tiểu sư thái Thanh Tâm, Tiểu Bình miễn cưỡng lên tiếng:

- Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn! Lệnh đồ đâu thể yên tâm nếu phải để một mình sư thái ngăn địch! Mong sư thái ...

Lời của Tiểu Bình đã có tác dụng ngược lại, Cửu Cửu sư thái có phần sững sốt, khi cất tiếng kêu lên:

- Thanh Tâm, tiểu huynh đệ kia là ai? Sao đồ nhi vẫn quan tâm đến y?

Thanh Tâm vẫn tiếp tục lời Tiểu Bình vào nơi đang có giao chiến:

- Sư phụ, đó là ...

Tiểu Bình vụt cười rộ:

- Sư thái thật khéo giáo huấn lệnh đồ. Đang lúc lâm nguy thế này mà lệnh đồ vẫn không nở để tại hạ giữa bọn người lòng lang dạ sói. Phải chăng sư thái không đủ lòng nhân như lệnh đồ, muốn tại hạ cùng lệnh đồ phải chết thảm sư thái mới hài lòng? Hóa ra tại hạ đã nghe lầm về thịnh danh bấy lâu nay của đại phái Nga Mi sao? Ha ... ha ...

Không lường trước Tiểu Bình sẽ có những lời lẽ như thế này đối với sư phụ, Thanh Tâm bỗng quay lại nhìn Tiểu Bình:

- Thí chủ sao lại có lời lẽ quá cay nghiệt với gia sư! Bần ni ...

Chợt Tiểu Bình nghe tiếng Cửu Cửu sư thái quát:

- Thanh Tâm! Từ Khắc Mộ, đỡ!

Ào ...

Từ Khắc Mộ chợt cười:

- Đã muộn rồi! Ha ... ha ...

Tiếp đó là tiếng Thanh Tâm kêu hoảng:

- Ôi chao!

Tiểu Bình vỡ lẽ, Thanh Tâm đã có một thoáng phân tâm và Từ Khắc Mộ đang thừa cơ hội tung sát thủ. Tiểu Bình lập tức thu lực đạo về, nhân đó kéo nhẹ thanh cây, đủ cho Thanh Tâm do bị mất lực truyền phải ngã theo đà thanh cây bị kéo về.

Vụt!

Thoáng chết trong gang tấc, Thanh Tâm thay vì hiểu cho Tiểu Bình vừa dùng phương cách duy nhất để cứu nguy cho chính Thanh Tâm thì lại kêu lên có phần hoang mang kinh ngạc:

- Sao đột nhiên thí chủ lại thu kinh lực về? Hay thí chủ đã đổi ý, không muốn giúp bần ni và gia sư nữa?

Tiểu Bình thăm hoảng hốt và có lẽ sắc mặt của Tiểu Bình cũng đang tái đi. Bằng chứng là có tiếng cười lạnh của lão Hải Bá Thiên vang lên ngay sau câu nói hớ hênh của Thanh Tâm:

- A ha, hóa ra các hạ đây vốn là cao nhân tiềm ẩn, làm Hải mỗ này giờ chậm tiếp nghinh, quả là thất lễ. Đỡ!

Tiểu Bình kip trấn tĩnh vì nhận ra Hải Bá Thiên hàm ý mai mỉa và chậm chọc nhiều hơn, chứ chưa thật sự tin Tiểu Bình là cao nhân như lời lão vừa nói.

Tương kế tựu kế, Tiểu Bình vờ kêu toáng lên:

- Thanh Tâm sư thái đâu rồi, mau giúp tại hạ với nào!

Cùng lúc đó Tiểu Bình hươ loạn thanh cây và làm như ngẫu nhiên khi để thanh cây chạm trúng vào Thanh Tâm cũng vừa đưa tay ra.

Được tiếp nhận lực đạo từ Tiểu Bình truyền sang Thanh Tâm sư thái lập tức nhảy bật lên và phát ngay một kinh:

- Một chưởng môn nhân như lão sao nhẫn tâm dùng thủ đoạn đê hèn, định hạ thủ với một người hoàn toàn không còn nhẫn quang để ứng phó? Hãy đỡ!

Ầm!

Cả Thanh Tâm và Tiểu Bình bị chấn lùi, vậy là đủ cho Hải Bá Thiên cười sặc sụa:

- Chỉ là một gã mù và một ả tiểu ni không biết tự lượng sức, vậy mà đòi ứng cứu cho mù ni sư phụ người ư? Hãy ngoan ngoãn nạp mạng nào! Ha ... ha ...

Vù ...

Chỉ suýt nữa Tiểu Bình đã mất hết nhẫn nại và quyết cho lão ngạo mạn Hải Bá Thiên một bài học vì tội dám mắng Tiểu Bình là một gã mù lừa. Tuy nhiên Tiểu Bình cũng kịp nén lại sự giận dữ, và kịp nén luôn tiếng thở phào nhẹ nhõm khi nghe thanh âm đồng đặc của Cửu Cửu sư thái vang lên thật đúng lúc:

- Hãy chạy thật nhanh về hướng Bắc, Thanh Tâm! Sư phụ sẽ đoạn hậu cho! Nào!

Bùng bùng bùng ...

"Sư phụ của Thanh Tâm vậy là đã chấp nhận tẩu đao vi thượng. Hay lắm, sẽ tránh cho ta không phải hiển lộ công phu quá sớm!" Đó cũng là ý nghĩ của Thanh Tâm khi hồi hải thúc giục Tiểu Bình:

- Mau giúp bản ni cùng chạy nào thí chủ. Một khi đã có gia sư đoạn hậu, chúng ta lo gì không thoát! Đi nào!

Tiểu Bình vội xoay người, theo hướng mà thanh cây dò đường vừa xoay chuyển, là thanh cây dò đường được xoay chuyển theo hướng Bắc là hướng Thanh Tâm đang dự định dịch chuyển để bỏ chạy như lời Cửu Cửu sư thái chỉ thị.

Nhưng loạt kinh phát lộ thần uy của Cửu Cửu sư thái vừa rồi lại làm cho ba nhân vật chưởng môn nợ tăng thêm phần nợ. Bọn họ cùng quát ầm lên:

- Hoàn Phúc này không tin ba người chúng ta hợp lực vẫn không loại trừ nỗi mù tặc ni Cửu Cửu này. Đánh!

- Đúng vậy! Cửu Cửu tâm pháp của mù vẫn chưa đạt đủ thập hỏa hầu kia mà, sợ gì chứ?

Đánh nào!

- Ai bảo Từ Khắc Mộ này sợ Cửu Cửu công phu! Hãy xem đây!

Ầm! Ầm! Ầm!

Thanh Tâm đang lồi Tiểu Bình chạy, hay nói đúng hơn là Thanh Tâm đang được Tiểu Bình đẩy chạy đi, đó là nguyên do khiến Thanh Tâm vẫn có thể ung dung quay đầu lại vì quan tâm đến sư phụ. Vì thế, Thanh Tâm chọt kêu toáng lên:

- Nguy thật rồi, bọn họ đã tận lực, gia sư e không thể tự bứt phá để bỏ chạy theo chúng ta?

Đó chính là điều Tiểu Bình đang lo ngại. Tuy thế, Tiểu Bình vẫn tìm lời trấn an tiểu sư thái Thanh Tâm:

- Một người nếu đã quyết liều thì đối thủ dù đông vẫn không thể ngăn cản. Biết đâu đó là cách của lệnh sư, tạo cơ hội cho chúng ta chạy rõ xa để sau đó đến lượt lệnh sư bỏ chạy mà không phải lo bị bọn họ truy đuổi? Bởi nếu là tại hạ thì tại hạ cũng hành động như vậy?

Có phần an tâm, Thanh Tâm hỏi:

- Thí chủ đoán chắc chứ?

Tiểu Bình gật đầu bừa và bảo:

- Đừng để lệnh sư vì quan tâm đến chúng ta mà phải phí nhiều sức lực cùng bọn chúng chi trì quá lâu. Chạy đi!

Có một việc đã xảy ra ngoài ý muốn của Tiểu Bình. Đó là vì muốn Thanh Tâm chạy nhanh hơn nên vô tình Tiểu Bình trút thêm lực đạo vào Thanh Tâm, làm cho cuộc tháo chạy của hai như bị biến thành cuộc phô diễn khinh công.

Vút! Vút!

Chính Thanh Tâm phát hiện điều này:

- Chao ôi! Có được khinh công như thế này là điều bản ni thường ao ước. Hóa ra sở học và nội lực của thí chủ thật sự cao minh hơn bản ni bội phần.

Tiểu Bình cũng đã phát hiện sơ suất của bản thân. Và đã quá muộn cho Tiểu Bình thu bớt lực đạo về so với câu tán dương hoàn toàn thật tâm do Thanh Tâm vừa thốt lên.

Thở dài, Tiểu Bình vận dụng bí pháp truyền âm nhập mật để thú nhận một phần sự thật vào tai Thanh Tâm:

- Tại hạ có rất nhiều kẻ thù. Đó là nguyên do khiến tại hạ tạm thời giữ kín thân thủ.

Chính vì lòng nhân của tiểu sư thái mới buộc tại hạ phải phá lệ. Bằng không, hừ, tại hạ hoàn toàn không phải hạng người hiệp nghĩa, sẵn sàng bạt đao tương trợ cho bất kỳ ai lần đầu gặp mặt. Mong tiểu sư thái hiểu cho và đừng bao giờ tiết lộ chuyện này. Và chỉ cần ai khác biết ngoài tiểu sư thái, tại hạ lập tức bỏ đi ngay, dù cho tiểu sư thái và lệnh sư có lâm phải cảnh ngộ nào cũng mặc. Rõ chưa?

Thanh Tâm cất giọng run run:

- Bản ni ... rõ rồi! Nhưng thí chủ sẽ không bỏ mặc gia sư chứ? Vì gia sư cho đến giờ vẫn chưa chạy theo ... theo chúng ta!

Tiểu Bình trầm giọng:

- Tại hạ sẽ đợi, một khi chúng ta đã chạy quá năm mươi trượng đường. Đừng hốt hoảng nữa, chạy tiếp đi!

Nhưng ngay sau đó, dù biết khoảng đường năm mươi trượng vẫn chưa chạy đủ. Tiểu Bình cũng tự ý thu bớt lực đạo về. Rồi không để Thanh Tâm kịp nói gì. Tiểu Bình lại vận dụng bí pháp truyền âm nhập mật dấn khế vào tai Thanh Tâm:

- Chưa biết là thế nào, nhưng tiểu sư thái nên dự phòng trước trường hợp chúng ta sắp rơi vào một nơi đang bị mai phục. Hãy tỏ ra thản nhiên, và nhớ, người phải ra đối mặt đối phó chính là tiểu sư thái!

Tuy được dặn trước nhưng mục quang của Thanh Tâm sư thái vẫn loang loáng nhìn quanh.

Tiểu Bình đoán biết điều này vì nghe Thanh Tâm đột nhiên kêu văng lên:

- Là những tăng huynh phái Thiếu Lâm. Chúng ta thoát rồi, thí chủ. Họ là bằng hữu, không phải địch nhân định mai phục chúng ta như thí chủ vừa có ý lo sợ.

Tiểu Bình thu hết lực đạo về và bất ngờ ném vào tai Thanh Tâm một câu:

- Rất tiếc, tiểu sư thái vừa vi phạm ước thúc. Tại hạ đành bỏ đi thôi. Chỉ mong sao đây đúng là những vị bằng hữu như tiểu sư thái vừa nhận định. Cáo biệt!

Thu luôn thanh cây dò đường về, Tiểu Bình quay người về phía tả, là nơi không phải không có tiếng người hô hấp mà là có rất ít, chỉ độ hai ba người là nhiều. Và Tiểu Bình vừa dò đường vừa bước đi.

Thanh Tâm sư thái cũng nhận ra bản thân vừa có hành vi sơ suất và để chuộc lỗi sư thái Thanh Tâm liền có cử chỉ thật đúng mực:

- Nam mô a di đà phật! Mong thí chủ tự bảo trọng. Người có lòng nhân như thí chủ ắt sẽ được trời phật độ trì, sẽ giúp thí chủ hưởng những ngày còn lại trong thanh nhàn và không gặp nhiều khó khăn hoạn nạn như vừa gặp. Nam mô a di đà phật.

Và Tiểu Bình không thể không thầm cười mãn nguyện khi nghe một đệ tử Thiếu Lâm phái chếp miệng khi lên tiếng:

- Ai di đà phật! Người mù vốn luôn được bù đắp chỗ khiếm khuyết bằng thánh lực. Thế mới hiểu tại sao một nhân vật khá là bình thường như vị thí chủ kia lại nhận biết sự hiện diện của bọn bản tăng có phần nhanh hơn Thanh Tâm sư muội!

Rồi vị tăng nhân này lên tiếng hỏi Thanh Tâm:

- Duyên cớ nào khiến Thanh Tâm sư muội cùng đi chung đường với vị thí chủ kia? Và nếu như không có sư muội đưa đường, liệu thí chủ kia đi lại một mình như thế có ổn không?

Đó là lúc Tiểu Bình dù có thanh cây dò đường trong tay nhưng chỉ suýt nữa là va vào một trong ba tăng nhân vô tình đứng chắn ngay trước lối đi của Tiểu Bình, nếu như tăng nhân đó không kịp tránh bước.

Và Tiểu Bình thoáng lo ngại khi nghe cũng tăng nhân từng phát thoại chọt bảo:

- Giác Duyên sư đệ, hãy hỏi vị thí chủ đó định đi về đâu! Và nếu tiện, phiền sư đệ đưa thí chủ đó một đổi đường. Vì dù sao đó cũng là nhiệm vụ cứu nhân độ thế của Phật môn đệ tử chúng ta!

Lập tức có tiếng người phát thoại ngay bên cạnh Tiểu Bình:

- A di đà phật! Bản tăng rất sẵn lòng làm người dẫn đường cho thí chủ nếu được biết thí chủ định đi về đâu?

Tiểu Bình rửa thềm:

“Lại là bọn khẩu phật tâm xà! Xem ra Cửu đại phái chỉ có mỗi Nga Mi là đáng để Tiểu Bình này phân nào nhân nhượng. Hừ! Bọn người định dò xét Tiểu Bình này à? Muốn thế thì cứ việc. Mời!” Tiểu Bình cười gượng:

- Hàn xá vốn ở tiểu trấn phía trước không xa, nhưng phải vượt sông. Nếu đại sư có lòng, chắc ... tại hạ càng thêm cảm kích vì không ngờ chỉ nội trong một ngày mà lại có duyên được đến hai vị đệ tử phật môn giúp đỡ! Đa tạ, đa tạ!

Đầu kia của thanh cây dò đường đang có một bàn tay giữ chặt. Và có một sức lực đang nhẹ nhàng kéo Tiểu Bình bước đi:

- Thí chủ quả khéo nói, khéo nói! Nhưng chuyện này dẫu sao cũng là bổn phận của bản tăng, thí chủ đề cập đến hai chữ cảm kích chỉ khiến bản tăng thêm ngại. Mong thí chủ cần trọng cho, vốn dĩ thí chủ cũng là người võ lâm ắt cũng hiểu bản tăng sắp đưa thí chủ đi nhanh hơn bằng khinh thân pháp?

Tiểu Bình gật đầu:

- Tại hạ cũng đang chờ điều này. Vì Thanh Tâm sư thái lúc nãy cũng đưa tại hạ ... Hự!

Có một lực đạo đang truyền qua thanh cây để nâng và lôi Tiểu Bình đi. Dù thừa biết điều đó thế nào cũng xảy ra và cũng biết trước khi có lực đạo truyền đến thân nhưng Tiểu Bình vẫn vờ như người bị giật mình thật, đến phải khe khẽ bật kêu lúc bất ngờ bị đưa đi quá nhanh.

Vút!

Tiếp đó Tiểu Bình thoáng cười thầm vì nhận ra ngoài một ít lực đạo đang được tăng nhân Giác Duyên vận dụng để đưa Tiểu Bình đi thì đa phần những lực đạo còn lại đều được Giác Duyên điều động, dao cho vừa thấm nhập vào Tiểu Bình, vừa thăm dò toàn bộ kinh mạch cũng của Tiểu Bình.....

Hồi 22

Thần Bang

Chẳng trách mọi người luôn xưng tụng Thiếu Lâm phái là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm. Nội lực của tên tăng nhân thú này quả thâm hậu, có thể vừa thi triển khinh công vừa dùng chân lực để thăm dò bản thân nội lực của ta. Như đây là bí kỹ Vân Long Thám Trảo của Thiếu Lâm được Giác Duyên cải sửa đôi chút để biến thành Vân Long Thám Huyệt? Chỉ e tên trọc ngươi phải thất vọng thôi. Hà ... hà ...” Vừa cười thầm trong lòng, Tiểu Bình vừa thực hiện việc phát tán chân khí, sao cho lực đạo của Giác Duyên dù xông đến bất kỳ huyệt đạo nào của Tiểu Bình cũng đều chạm phải một phần nào đó thật nhỏ cho thấy có sự kháng cự.

Trong khi đó, Tiểu Bình vẫn vờ kêu lên:

- Xin đại sư thu bớt chân lực về. Đừng truyền nhiều như thế nữa chỉ khiến tại hạ càng lúc càng thêm khó chịu.

Giác Duyên liền hừ lạnh:

- Chỉ mới bấy nhiêu đó thì đâu thấm gì so với thủ đoạn của thí chủ? Nói đi, thí chủ đã làm gì Thanh Tâm tể sư muội? Và nhớ đừng tìm cách chối quanh, bởi bọn ta đã kịp nhận ra Thanh Tâm đang bị thương tích rất nghiêm trọng! Mau nói!

Tiểu Bình lập tức đẩy đưa theo mạch chuyện do Giác Duyên khởi xướng:

- Chính vì Thanh Tâm tiểu sư thái bị nội thương nên tại hạ buộc phải giúp Thanh Tâm sư thái một đổi đường.

- Thật không ngờ hạng người như thí chủ cũng có từ tâm. Hừ, đưa một đổi đường? Thế sao lúc gặp bọn ta thí chủ lại vội bỏ đi, đến một lời từ biệt cũng chẳng có?

Tiểu Bình vờ hốt hoảng:

- Không lẽ chỉ vì thế mà đại sư nghi ngờ, định bắt tội tại hạ?

Giác Duyên bỗng dừng chân:

- Không sai! Và nếu như ngươi không chịu nói thật thì đừng trách bản tăng đây độc ác!

Luồng lực đạo đang được Giác Duyên truyền sang bỗng bị dội ngược như đang gặp phải phản lực kháng cự mãnh liệt.

Không những thế, đến lượt Giác Duyên phải nghe tiếng cười lạt của Tiểu Bình:

- Ngươi độc ác hay ta độc ác, bây giờ ngươi rõ rồi đấy! Hừ! Chỉ vì cứ mãi gặp những hạng người như bọn ngươi nên khiến ta dù muốn yên thân cũng không được toại nguyện.

Còn bây giờ cũng bởi mạng ngươi vẫn còn chút giá trị lợi dụng, ta tạm gởi mạng ngươi lại đây vậy! Hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào.

Hự!

Bằng cách như Giác Duyên đã hành động, Tiểu Bình đột ngột tăng lực đạo, cho lực đạo đó xuyên thẳng vào kinh kỳ Đại Bát Mạch của Giác Duyên, khiến Giác Duyên phải ngã vật ra phía sau và bất tỉnh nhân sự.

Với thính lực tinh tường, Tiểu Bình sau một lúc nhận định và ghi nhớ mọi tiếng động quanh đó, có tiếng lá cây xào xạc do bị gió thổi luân qua bờ phía tả, có tiếng gió xoáy nhẹ do gặp phải một vài khối đá chắn ngang, lại có tiếng côn trùng bắt đầu rả rích kêu do bắt gặp một vài cơn gió lạnh báo hiệu hoàng hôn đã buông về, Tiểu Bình liền nhắc thân hình bất động của Giác Duyên lên, lò dò tiến về phía ắt có những khối đá.

Tiểu Bình nửa đặt nửa giấu Giác Duyên ở một chỗ kín, sau đó tung người lao đi mất dạng.

Vút!

oOo Thanh Tâm tiểu sư thái cho đến lúc này vẫn còn hốt hoảng:

- Càng thấy sư phụ đến chậm đồ nhi càng lo. Cũng may sư phụ kịp chạy thoát. Bằng không, chỉ suýt nữa thôi, nếu chư vị sư huynh đây không ngăn lại có lẽ đồ nhi đã quay lại để tìm sư phụ.

Cửu Cửu sư thái vẫn đang thở dốc từng hồi:

- Nam mô a di đà phật! Cũng may đồ nhi không quay lại. Nếu không, hà ... có thêm đồ nhi nữa, bốn phái e không tránh khỏi tổn thất nặng nề.

Đoạn Cửu Cửu sư thái nhìn quanh:

- Nơi đây địa hình quá trống trải, phải chi Thiếu Lâm phái có đủ người để bố trí Đại La Hán trận thì có lẽ cũng không đến nỗi nào. Chỉ tiếc người của chúng ta đã ít, lại thêm bản ni đang mang thương thế khá nặng, khó mong hồi phục ngay, nhờ bọn Thần Bang thật sự kéo đến thì e rằng vì Nga Mi phái mà Thiếu Lâm cũng bị họa lây.

Một tăng nhân đứng cạnh đó liền mỉm cười:

- Chưởng môn sư thái xin chớ quá lời. Vì với hiện tình như sư thái vừa nói, tam phái Thiếu Lâm - Võ Đang - Nga Mi cần phải thông hiểu và hiệp lực với nhau nhiều hơn. Còn chuyện đối phó với tình thế trước mắt, tiểu đệ tin rằng Giác Duyên sư đệ nếu chậm quay lại có lẽ cũng vì nhận được tin Thần Bang xuất hiện, đã cấp thời đi bẩm báo đến tể chưởng môn. Mọi việc ở đây xin cứ để tiểu đệ lo liệu, chưởng môn sư thái hãy yên tâm trị thương!

Như sực nhớ đến Thanh Tâm bật hỏi:

- Giác Duyên sư huynh đưa người qua tận bên kia sông, có phải phương trượng sư bá cũng ở gần đó?

Tăng nhận nọ lại mỉm cười:

- Thiên cơ bất khả lộ. Chưởng môn phương trượng hiện ở nơi nào, Giác Nhân sư huynh này chưa tiện tiết lộ! Thanh Tâm sư muội chỉ nên biết rằng Giác Duyên sẽ quay lại ngay thôi và cũng không vượt qua sông như sư muội đã nghe.

Thanh Tâm lo ngại:

- Không qua sông? Vậy còn vị thí chủ từng có đại ân với sư đồ của bản ni thì sao?

Giác Nhân lắc đầu:

- Thanh Tâm sư muội chớ quá tin người. Sư huynh bảo Giác Duyên đưa đường chỉ là cái cớ, kỳ thực thì ngấm ngấm bảo Giác Duyên thăm tra và dò xét xuất xứ của y. Giác Duyên chưa quay lại, có nghĩa là Giác Duyên đã hoàn thành sứ mệnh.

Thanh Tâm kêu lên:

- Giác Nhân sư huynh làm rồi! Vị thí chủ đó ...

Cửu Cửu sư thái chột hắng giọng, cho dù vẫn nhắm hờ hai mắt theo tư thế tọa công trì thương:

- Sư phụ cũng thấy lai lịch của kẻ đó thật đáng ngờ. Ý sư phụ muốn hỏi đồ nhi vì lẽ gì đã gặp, lại còn vội tin vào người lần đầu tiên gặp mặt?

Thanh Tâm thuật lại tuần tự những gì đã xảy ra, sau đó bảo:

- Tuy đồ nhi chưa biết gì về lai lịch cũng như xuất xứ của vị thí chủ đó nhưng đồ nhi tin chắc rằng người đó không hề có ý gây bất lợi cho chúng ta.

Giác Nhân lắc đầu, tỏ vẻ thương hại Thanh Tâm:

- Nếu y thật sự không gây bất lợi cho chúng ta, có sao y tỏ ra dửng dưng, vô tình hại Thanh Tâm sư muội phải chịu lệnh sư trừng phạt một cách oan uổng? Y chỉ giả nhân giả nghĩa thế thôi, đó là cách duy nhất để y trước là chiếm lòng tin của Thanh Tâm sư muội, sau là sẽ dò la về Cửu phái chúng ta. Biết đâu chuyện Thần Bang đột nhiên xuất hiện là do y trước đó kịp thời báo tin?

- Y không phải hạng người như vậy, bản ni ...

Thanh Tâm đang cố biện minh cho Tiểu Bình thì bị Cửu Cửu sư thái nạt ngang:

- Đủ rồi, Thanh Tâm. Lòng người vốn hiểm ác, thủ đoạn khó lường. Cứ như trường hợp môn phái Côn Luân, Hoa Sơn, Trường Bạch mà suy. Họ vốn từng thân thiết với chúng ta nhưng khi trở mặt thì so ra còn độc ác hơn kẻ thù. Sư phụ tuy không hề có chút định kiến nào về gã khiếm thị đó nhưng trước khi biết rõ gã là ai, đồ nhi đừng quá nhẹ dạ, cả tin mà làm mưu kẻ xấu. Cứ thế đi, đồ nhi cứ tuân thủ theo mọi sắp đặt của Giác Nhân sư huynh là không có gì phải lo nữa.

Nói dứt lời, Cửu Cửu sư thái lại tiếp tục nhắm mắt tọa công, ý cho thấy câu chuyện về Tiểu Bình vậy là không còn gì để đề cập đến nữa.

Phát hiện vẻ mặt của Thanh Tâm vẫn còn có vẻ buồn phiền, Giác Nhân bảo:

- Trời đã tối lắm rồi, sao Thanh Tâm sư muội không nhân cơ hội này nhắm mắt dưỡng thần một lúc? Đường như thương thế của sư muội vẫn chưa thật sự hồi phục?

Thanh Tâm cúi mặt:

- Từ lúc gặp chư vị tăng huynh cho đến giờ, bản ni cũng được nghỉ ngơi khá đủ. Giác Nhân sư huynh nếu không cảm thấy bất tiện hãy cho phép bản ni ở bên cạnh gia sư. Bản ni chỉ muốn hầu hạ gia sư, nhất là vào những lúc như thế này!

Giác Nhân vẫn cứ nài ép:

- Sư huynh đã bố phòng cẩn mật, sư muội cũng nhìn thấy rồi đó, hãy nghỉ ngơi được lúc nào hay lúc ấy, phân lệnh sư đã có đích thân sư huynh lo liệu!

Hai mắt nhắm hờ của Cửu Cửu sư thái lại hé mở:

- Nếu Thanh Tâm đã có hảo ý như vậy, thôi thì Giác Nhân hiền đệ hãy chịu ý tề đồ.

Hà.., nhìn Thanh Tâm mà lòng bản ni không thể không nhớ đến Thanh Nhân. Có lẽ do những lúc gần đây bản ni mãi lo khổ luyện công phu Cửu Cửu mà có phần chênh mảng việc giáo huấn, khiến Thanh Nhân và một số đệ tử nữa sanh tâm. Đó quả là bài học đắt giá cho kẻ làm sư phụ và làm chương môn như bản ni.

Giác Nhân cúi đầu vâng dạ nhưng lại buột miệng hỏi:

- Tiểu đệ vẫn nghe nói Cửu Cửu tâm pháp tuy vốn là sở học do tiền nhân Nga Mi phái lưu lại, nhưng mãi đến đời chương môn sư thái do có tâm cơ hơn người và lại gặp duyên may nên kẻ như chương môn sư thái là nhân vật đầu tiên tìm thấy di học này sau hơn ba trăm năm bị tiền nhân giấu kín. Không biết có đúng như thế không?

Cửu Cửu sư thái mỉm cười:

- Giác Nhân hiền đệ quả không hổ danh là đệ tử đích truyền của Vị Nhân đại sư, thủ tọa La Hán Đường. Không sai, chẳng biết những kiến văn này của Giác Nhân hiền đệ là do vị nào trong tam vị cao tăng ở hàng chữ Vị:

Vị Thiền, Vị Nhân và Vị Pháp, đã điểm hóa cho?

Giác Nhân thoái thác:

- Một bí sự trọng đại như thế này gia sư và nhị vị thúc bá đâu dễ gì tiết lộ cho bọn hậu bối như tiểu đệ biết. Duy có một lần, nhân lúc tiểu đệ đến lượt phải hầu trà, khi chương môn sư bá và tam sư thúc đến chỗ sư phụ chuyện văn, tiểu đệ đã tình cờ nghe lỏm.

Cửu Cửu sư thái gật nhẹ đầu:

- Vậy là rõ rồi! Tam vị cao tăng phái Thiếu Lâm đâu dễ gì cho Giác Nhân hiền đệ nghe nếu như họ cố ý muốn giấu? Trong này không hề có chuyện tình cờ, Giác Nhân hiền đệ có nhận thấy như thế không?

Giác Nhân sau một thoáng bối rối chợt thừa nhận:

- Mãi sau này tiểu diệt mới nhận thấy đúng như lời chương môn sư thái vừa nhận định.

Nhưng tiểu diệt thật tình muốn thỉnh giáo sư thái, tam vị sư thúc bá của tiểu diệt vì sao cố tình để tiểu diệt lên nghe?

Cửu Cửu sư thái nheo nheo mắt:

- Sao Giác Nhân hiền đệ không đem điều này hỏi chính lệnh sư? Lệnh sư là người đương cuộc lẽ dĩ nhiên phải hiểu rõ tại sao hơn, bản ni chỉ là người ngoài cuộc.

Giác Nhân thè lưỡi rùn vai:

- Đã lên nghe lại đem chính chuyện này đi hỏi, tiểu diệt dù có ba đầu sáu tay cũng không dám.

Cửu Cửu sư thái phì cười:

- Đã không dám thì cứ giữ kín trong lòng. Bản ni chỉ có thể khuyên Giác Nhân hiền đệ một câu, “họa thường đến từ cửa miệng”, hay một câu khác, “thần khẩu hại xác phàm”.

Mong Giác Nhân hiền đệ ghi nhớ và tự lĩnh hội.

Giác Nhân tái mặt:

- Tiểu diệt hiểu rồi, đa tạ chương môn sư thái đã chỉ giáo.

Cửu Cửu sư thái lại nhắm mắt:

- Nam mô A di đà phật!

Chợt từ phía xa có một tràng cười lồng lộng vang lên xé tan màn đêm:

- Không có phật nào to gan dám xuất hiện ở đây. Chỉ có Thần Bang bọn ta mà thôi.

Ha ... ha ...

Giác Nhân lập tức cao giọng:

- Địch nhân đã xuất hiện từ lúc nào? Sao chư đệ mắt nhắm, để địch tiến đến gần mà không hề có phản ứng. Còn Giác Duyên, Giác Duyên đã quay lại chưa?

Vút! Vút!

Bọn Thần Bang quả nhiên đã xuất hiện, nhưng chỉ có năm người, giúp Giác Nhân mau chóng trấn tĩnh. Giác Nhân lập tức hạ lệnh:

- Đề phòng địch nhân còn có viện binh sẽ đến sau, Giác Ngộ, phiên đệ đi tuần phòng quanh đây khắp lượt. Số còn lại, tất cả hãy tiến lên ngăn địch. Động thủ!

Với cách phục sức phần nào mang vẻ ma mỵ huyền bí, là những râu kim tiền dài được đeo lưng lửng ở cổ và ở hai cánh tay, năm nhân vật Thần Bang không những không tỏ ra sợ hãi trước sự chênh lệch về nhân số giữa song phương, Thiếu Lâm phái có nhân số đông hơn bội phần, trái lại bọn họ còn thần nhiên buông giọng cười rũ rượi:

- Nếu muốn động thủ, Giác Nhân. Ha ... ha, bọn ta khuyên ngươi trước hết hãy nhìn lại để có nhận định đúng mực về tình thế của ngươi hiện nay. Trừ phi bản thân ngươi chỉ muốn uổng mạng thì bọn ta không còn gì để nói. Ha ... ha ...

Có tiếng Thanh Tâm kêu lên thất thanh:

- Giác Nhân sư huynh! Những người cùng đi với sư huynh! Những người cùng đi với sư huynh dường như không phải đệ tử phái Thiếu Lâm?

Giác Nhân cũng nhìn rõ tình hình. Và đôi mục quang của Giác Nhân vụt long lên sòng sọc, phần nộ nhìn Giác Ngộ:

- Chuyện này là thế nào, Giác Ngộ?

Giác Ngộ là tăng nhân mà lần lên tiếng trước Giác Nhân đã có lệnh bảo phải đi tuần phòng khắp lượt. Lúc này Giác Ngộ đang thần nhiên đứng quay lưng về phía năm nhân vật Thần Bang, diện đối diện với Giác Nhân đại sư. Giác Ngộ cười lạnh:

- Đừng gọi ta là Giác Ngộ nữa! Ta họ Nhạc, nguyên tính danh của ta là Nhạc Bất Vi, di tử của một người cũng họ Nhạc mà ta tin rằng lão trọc sư phụ ngươi, Vĩ Nhân, cho đến tận bây giờ vẫn còn nhớ.

Giác Nhân rung động bước lùi lại, cùng Thanh Tâm đứng án ngữ ngay trước mặt Cửu Cửu sư thái lúc này vẫn đang tọa công trị thương. Giác Nhân lăm lét nhìn Giác Ngộ - Nhạc Bất Vi:

- Phó bang chủ Thần Bang Nhạc Phi Sơn là tiên phụ của ngươi? Vậy là ngươi vì muốn báo thù nên bấy lâu nay cam tâm quy y đầu phật?

Giác Ngộ - Nhạc Bất Vi sau khi đảo nhanh tròn mắt để nhìn khắp lượt mới chịu dừng mục quang ở ngay Giác Nhân:

- Nào phải chỉ có một mình ta âm thầm thực hiện khổ nhục kế. Những kẻ này từng kính cẩn gọi ngươi là sư huynh kỳ thực họ chính là đồ tử đồ tôn của hầu hết những nhân vật

bồn bang mà mười hai năm trước đã bị người của Cửu phái liên tay đồ sát. Không tin, người thử nhìn vào mắt của họ thì rõ, xem họ đang phần nộ như thế nào. Hãy nhìn đi.

Nhạc Bất Vi cố tình gằn giọng ở những âm cuối cùng, khiến Giác Nhân càng thêm rung động. Và Giác Nhân đảo mắt nhìn.

Quả thật, hầu hết những tăng nhân đệ tử Thiếu Lâm phái đi theo Giác Nhân lần này, họ tuy vẫn giữ nguyên trên người bộ tăng bào của Thiếu Lâm, nhưng mục quang và thần sắc của họ rõ ràng đang bộc lộ tâm trạng phần nộ tột cùng dành cho Giác Nhân.

Giác Nhân chợt liếc mắt nhìn Thanh Tâm sư thái:

- Liệu đến lúc nào lệnh sư mới thật sự hồi phục? Tình thế này e rằng ...

Nhạc Bất Vi bỗng phá lên cười:

- Người đừng quá ầu trĩ như vậy chứ Giác Nhân? Hay người nghĩ ta là người không biết tận dụng cơ hội, bỏ qua dịp may thu phục và chế ngự mục Cửu Cửu tặc ni? Người đừng quên bất kỳ ai hề là người của Cửu phái đều là kẻ thù của bồn bang. Mục tặc ni sẽ phải đền mạng nhưng trước đó mục vẫn phải là thượng khách, được bồn bang trọng đãi. Ha ... Ha ...

Thanh Tâm nhanh tay bật kiếm:

- Bọn cuồng đồ các người hóa ra đang có tham vọng muốn chiếm đoạt Cửu Cửu chân kinh? Bần ni quyết không để điều đó xảy ra. Đỡ!

Thanh Tâm tận lực lao ra phía trước và hữu kiếm cũng tận lực phát chiêu.

Véo ...

Nhạc Bất Vi với phản ứng vi diệu, vừa hồi bộ vừa há miệng bật thành tiếng gầm:

- Đừng nghĩ ta là hạng thương hoa tiếc ngọc. Tiểu ni người muốn chết!

Cùng lúc đó cũng có tiếng thét của Cửu Cửu sư thái vang lên:

- Thanh Tâm, hãy mau cùng Giác Nhân chạy mau. Đối với bọn Thần Bang tà đạo, sư phụ quyết cùng chúng một mất một còn. Đỡ!

Nhạc Bất Vi phát chương và giữa vùng chương ảnh của y bỗng có bóng nhân ảnh của Cửu Cửu sư thái hòa lẫn vào.

Ầm! Ầm!

Giác Nhân chớp nhanh vào Thanh Tâm tiểu sư thái:

- Lệnh sư nói rất đúng, Thanh Tâm sư muội tạm thời hãy theo sư huynh tìm gia sư và chương môn sư bá. Đi nào.

Thanh Tâm định hất tay Giác Nhân ra thì nghe Cửu Cửu sư thái bật gầm lên lạnh lạnh:

- Hãy làm theo lời Giác Nhân đi, Thanh Tâm! Sư phụ sẽ vững tâm hơn nếu biết Vị Thiên, Vị Nhân chắc chắn sẽ đến ứng cứu kịp thời. Hãy xem tuyệt học Cửu Cửu của ta. Đờ!

Ào ... Ào ...

Như thần long quấy lộn trong cơn cuồng nộ, Cửu Cửu sư thái cũng đang từ phương vị này chột bật nhanh chuyển qua phương vị khác, quạt liên tiếp mấy loạt kinh vào lũ tăng nhân đệ tử tuy mang tăng phục Thiếu Lâm nhưng lúc này đã bộc lộ rõ thân phận là người của Thần Bang, chúng đang ngăn chặn ý muốn tháo chạy của Giác Nhân và Thanh Tâm tiểu sư thái.

Năm nhân vật Thần Bang ma mỵ lập tức động thân phát kình:

- Mụ tặc ni chớ quá ngông cuồng. Bọn ta đến đây phải để xem mụ hung hăng lộng hành?

Đờ!

Àm! Âm!

Thanh Tâm vẫn phân vân lưỡng lự, ở lại thì bất tuân thượng lệnh của sư phụ, còn chạy theo Giác Nhân thì lại sợ sư phụ khó thể tự chi trì, nhưng Thanh Tâm vẫn bị Giác Nhân nắm tay lôi đi:

- Hãy chạy mau!

Và Giác Nhân như có dịp hiển lộ thần oai, quát vào lũ tăng nhân đang có ý đồ ngăn lối:

- Kẻ nào ngăn cản thì đừng trách Giác Nhân ta trở mặt. Cứ thử đi thì biết. Hừ!

Nhưng những tăng nhân nọ quả nhiên đang phẫn nộ vì có mối thâm thù đại hận với Cửu phái, trong đó có Thiếu Lâm như lúc này Giác Ngộ - Nhạc Bất Vi đã thổ lộ. Họ vẫn xông đến.

- Giác Nhân, ngươi đâu đủ tư cách nói ra những điều này? Hãy đờ!

Họ phát kình quạt vào Giác Nhân.

Ào ...

Ào ...

Thanh Tâm xoạc kiếm:

- Lũ cuồng đồ muốn chết! Đờ!

Véo ...

Chợt có một tiếng quát to vang lên, tạo thành một diễn biến như chuyện vừa xảy ra, làm cho Thanh Tâm với hai lần xuất phát kiếm chiêu đều trở lên hai lần xuất kiếm bất thành.

Tiếng đó quát bảo:

- Nhị vị có thể đi được rồi. Phần bọn chúng hãy để tại hạ đối phó. Xem đây!

Giữa màn đêm đen dày đặc liền xuất hiện một bóng nhân ảnh không hề xa lạ với Thanh Tâm tiểu sư thái.

Thanh Tâm bật kêu lên ngỡ ngàng:

- Là thí chủ đó ư? Hóa ra thí chủ không hề bị Giác Duyên sư huynh ...

Giác Nhân cũng kinh ngạc tột độ khi tận mắt nhìn thấy nhân vật vừa xuất hiện chính là Tiểu Bình, một kẻ hoàn toàn mất nhân quang và kém bản lĩnh nhưng vào lúc này thì nhân quang như đã có trở lại và bản lĩnh thì lại vào hạng thượng thừa.

Tiểu Bình đang dùng thanh cây dò đường trên tay, ung dung cùng bọn tăng nhân Thần Bang giao chiến.

Và tả thủ của Tiểu Bình chợt hất ra tứ phía.

- Trúng!

Những tiếng rít gió vang lên hỗn loạn.

Viu ... Viu ...

Tiếp theo là tiếng kêu la huyên náo của bọn Thần Bang.

- Ối!

- Hự!

- Chao ôi ...! Là ám khí của gã mù?

Giác Nhân chợt giật mạnh vào tay tiểu sư thái Thanh Tâm:

- Đừng bỏ lỡ cơ hội. Đi nào!

Và Giác Nhân lôi Thanh Tâm lao đi.

Vút! Vút!

Thanh Tâm vẫn ngỡ ngàng vì bản lĩnh không thể ngờ Tiểu Bình lại có. Thanh Tâm cố kêu vớ lại:

- Phiên thí chủ quan tâm hộ gia sư. Bản ni sẽ lập tức quay lại ...

Tiểu Bình vùng cười thật to:

- Bọn ngươi đã biết thế nào là lợi hại của gã mù này rồi chứ? Hãy tiếp chiêu! Ha ...

Ha ...

Giác Ngộ - Nhạc Bất Vi cũng phát hiện một Tiểu Bình hoàn toàn khác với lúc trước. Y bật lao đến:

- Tiểu tử chó đắt ý vớ! Đờ chiêu!

Ào ...

Khó có thể tin Tiểu Bình là người hoàn toàn không còn nhãn quang. Chiêu chương của Nhạc Bất Vi vừa phát ra thì Tiểu Bình bỗng lạng người biến mất, để rồi lại hiển hiện ngay bên tả Nhạc Bất Vi với tràng cười ngạo mạn:

- Tại sao ta lại không đắt ý! Hãy đờ!

Thanh cây dò đường trên tay Tiểu Bình liền nhẹ nhàng chọc thẳng vào đại huyệt Môn Đường của Nhạc Bất Vi.

Véo ...

Nhạc Bất Vi chấn động, vội đảo bộ lùi về, tránh xa thanh cây dò đường của Tiểu Bình như quái xà xuất động.

Vút!

Và Nhạc Bất Vi gầm phẫn nộ:

- Ngươi thật sự là ai? Ta không tin một kẻ mù như ngươi lại có được bản lĩnh này. Hãy đờ!

Ào ...

Tiểu Bình chợt phát động tả thủ:

- Ta là ai, một kẻ dối sư lừa tổ và lăm thủ đoạn như ngươi có tư cách gì để hỏi? Tiếp một chương của ta.

Tả thủ của Tiểu Bình cũng nhả kinh.

Ầm!

Nhạc Bất Vi loạn choạng thối lui và gào lên hồn bất phụ thể:

- Nội lực của ngươi ... thật sự thâm hậu thế sao? Hự!

Diễn biến xảy ra khiến mọi người đương diện đều hoang mang rúng động. Và một tiếng gầm bỗng vang lên xé toang màn đêm:

- Bất luận tiểu tử là ai, giết!

Mắt vẫn không nhìn thấy gì nên đối với Tiểu Bình cảnh quang dù phải hay không phải đêm đen thì cũng vậy. Tiểu Bình chợt phát hiện ở phía Cửu Cửu sư thái rõ ràng đang vang lên một tiếng rên khe khẽ:

- Hự!

Dự cảm đã xảy ra điều gì mờ ám và chắc chắn là bất lợi cho Cửu Cửu sư thái, Tiểu Bình lập tức chớp động thân mình.

Vút!

Và cũng lúc đó, tả thủ Tiểu Bình sau khi cho vào bọc áo, lấy ra cũng được vài cây Thần Châm, vẩy thật nhanh, tạo thành một tiếng gió rít ghê rợn.

Viu ... Viu ...

Cảm nhận và thính lực không hề đánh lừa Tiểu Bình, có một câu thóa mạ đang vang lên:

- Sao bảo tiểu tử đã mù? Phát xạ ám khí chuẩn xác thế này, con bà nó, đến người còn đủ hai mắt cũng phải được chân truyền mới có thể thực hiện.

Nhưng tiếng gầm khi nãy một lần nữa lại vang lên:

- Đừng để phí thời gian nữa! Mụ tặc ni đã bị chế ngự, mụ không chạy được đâu mà lo.

Hãy mau lập trận, thu thập luôn tiểu tử này! Nào!

Lập tức ở tứ phía Tiểu Bình liền vang lên hàng loạt những chuỗi thanh âm lạ tai, cứ như có nhiều người đang cố tình dùng những mảnh kim thiết gõ loạn vào nhau. Và chính những thanh âm hỗn loạn huyền ảo này có phần làm cho Tiểu Bình rất khó khăn trong việc phát hiện những tiếng chuyển dịch khác quan trọng hơn cũng đang diễn ra xung quanh Tiểu Bình.

Chính sắc mặt lúc này của Tiểu Bình đã tự tố giác tâm trạng. Một tràng cười vụt vang lên:

- Hãy nhìn tiểu tử kia. Quả nhiên tiểu tử đã mất đi thị lực. Thật không khó cho chúng ta thu thập tiểu tử. Ha ... ha ...

Môi Tiểu Bình cũng ngay tức khắc nở một nụ cười nhẹ. Và thanh cây dò đường trên tay Tiểu Bình cũng thần tốc phát chiêu, chiếu đúng vào vị trí vừa phát ra tràng cười ngạo mạn nhưng lại quá ư ngu xuẩn.

Véo ...

Hự!

Một nhân vật Thần Bang, người đã hai lần phát ra hai loạt găm, lần này là lần thứ ba cũng phải găm lên:

- Hãy cẩn trọng với thánh lực của tiểu tử. Đừng một ai lên tiếng nữa, kéo lại lâm vào tình cảnh như Ngô Bửu lão tứ vừa bị.

Môi Tiểu Bình lại nở một nụ cười. Và thanh cây dò đường một lần nữa được Tiểu Bình chớp động.

Véo ...

Nhưng, “Trước rồi! Đó là nhờ lão nhanh hay do lão đã đoán trước là ta sẽ phát chiêu nhắm vào lúc lão phát thoại?” Tiểu Bình không thể biết và cũng không thể có bất kỳ một nhận định nào về hành vi của đối phương, nhân vật có vẻ là đầu lĩnh của bọn Thần Bang qua đôi ba lần găm thét chỉ điểm cho đồng bọn. Bởi bên tai Tiểu Bình cho đến giờ vẫn còn hiển hiện hàng chuỗi những thanh âm huyền ảo tương tự tiếng của những mảnh kim thiết chạm nhau khiến Tiểu Bình không thể nhận định phương vị dịch chuyển của đối phương.

Ào ...

Có tiếng kinh phong đổ ập vào Tiểu Bình từ phía tả. Tiểu Bình thận trọng dịch nhẹ về phía hữu.

Thế nhưng, - Ngươi làm mưu rồi! Trúng!

Bung!

Một kinh lực không hiểu xuất phát từ lúc nào đã bất ngờ quật mạnh vào Tiểu Bình, cho Tiểu Bình biết bản thân quả nhiên đã lâm kế tiểu xảo trá nguy của một nhân vật nào đó trong bọn Thần Bang:

Tiểu Bình lão đảo ngã nghiêng ngược về phía tả và dĩ nhiên phải lọt hoàn toàn vào vùng phạm vi uy lực của ngọn kinh từ này giờ đã hiển hiện ở phía này.

Ào ...

“Ta không thể để trúng thêm ngọn kinh nào nữa. Bằng không, chao ôi, hậu quả thật không thể lường.” Nhanh như ý nghĩ vừa có, Tiểu Bình vận lực và nhảy bật người lên cao.

Vút!

Một tràng cười vang lên:

- Tiểu tử quả nhiên phải có phản ứng đúng như thế này. Tốt lắm! Ha ... Ha ...

Theo sau đó là một chuỗi tiếng động vang lên chát chúa.

Keng! Keng! Keng.

“Lại là thanh âm của những mảnh kim thiết chạm nhau vang lên. Chúng hành động như thế là có ý gì? Không lẽ một người đã luyện được bản lãnh thượng thừa như ta lại gặp thất bại ngay lần đầu tiên đối địch?” Vẫn đang để thân hình lơ lửng trên cao, Tiểu Bình vừa có ý nghĩ này liền liền linh cho thân hình trầm xuống thật nhanh.

Vụt!

Chuỗi tiếng động vừa có lập tức phát ra nhiều tiếng xé gió và lao sần sạt qua bên cạnh thân Tiểu Bình.

Có một câu thóa mạ:

- Trượt rồi! Tổ bà nó, tiểu tử quả là may mắn.

Tiểu Bình lập tức cho hữu thủ chớp động.

Véo ...

Hự!

“Hai tên! Hừ! Đừng nghĩ Tiểu Bình ta gặp may, mà phải nói chính bọn ngươi đã không gặp may khi chạm phải Tiểu Bình ta!” Nhân vật đầu lãnh cũng có ý nghĩ tương tự. Lão đang rít qua kẽ răng:

- Đã bảo đừng lên tiếng mà! Hừ!

Liền sau đó không gian vây xung quanh Tiểu Bình chỉ còn lại hàng chuỗi những thanh âm do những mảnh kim thiết chạm nhau vang lên bất tận.

Keng! Keng! Keng!

“Không một ai lên tiếng nữa? Ta phải làm gì để đối phó tình trạng có phần bất lợi cho ta bây giờ?” Hối và không thể nghĩ ra lời đáp, Tiểu Bình đành đứng yên bất động, cố ngưng thần nghe ngóng, đồng thời cố phân biệt để liệu xem đâu là tiếng đối phương dịch chuyển giữa một chuỗi những thanh âm huyền ảo kia.

Hành vi của Tiểu Bình đủ cho đối phương biết Tiểu Bình đang có ý đồ gì.

Vậy là, Vù ...

Một âm thanh nhẹ nhẹ và khá nhỏ vừa lọt vào thính lực Tiểu Bình, cho biết có người đang lảng lảng đẩy một kinh âm thẳm vào Tiểu Bình.

Tuy đang nôn nóng, chỉ muốn phát kinh ngăn cản hoặc đương đầu nhưng Tiểu Bình tự bắt buộc phải dằn lòng:

“Chờ đã! Đừng để đối phương biết ta đã phát hiện thủ đoạn của y. Nếu không, đối phương sẽ thu kinh về và lại dùng tiểu kế như khi nãy đã dùng.” Tiểu Bình cố đứng yên và ... chờ đợi.

Đề khi đối phương vì quá đắc ý phải bật thốt lên:

- Trúng này!

Thì Tiểu Bình cũng bật thét; - Ta cũng bảo là trúng!

Ầm!

Ồi! ... hự!

“Ba tên! Vậy là còn hai hay chỉ là một? Nếu là một, Cửu Cửu sư thái vậy là bị một tên tự tay không chế. Còn nếu là hai, chao ôi, vậy thì ai đang không chết Cửu Cửu sư thái?” Tiểu Bình thật sự hoang mang đến nỗi việc ngưng thần có phần nào xao lãng.

Phát hiện rõ tâm trạng của Tiểu Bình, có tiếng quát thịnh nộ vang lên:

- Tiểu tử ngươi phải chết! Đờ!

Ào ...

Tiểu Bình có phản ứng thật nhanh với tả chương xô ra.

- Chưa chắc. Đờ!

Vù ...

Thì, - Ngươi lại làm nữa rồi! Ha ... Ha ...

Bùng!

Do làm kẻ nên Tiểu Bình phải lãnh chịu hậu quả. Tuy nhiên, Tiểu Bình vẫn được lợi vì biết bản thân còn đối phó với đối phương hai người.

“Một tên vờ gây tiếng động ở phía trước để tên phía sau có cơ hội lén lút tập kích ta?

Hừ! Bọn ngươi có mưu ma thì Tiểu Bình ta đây đâu thể không có quỷ kế? Cứ chờ đó thì biết!” Và Tiểu Bình lại chờ đợi.

Keng! Keng!

Chuỗi thanh âm huyền ảo tuy cũng còn nhưng đã ít đi, cho Tiểu Bình cảm nhận chuỗi thanh âm là do mỗi một tên trong bọn đối phương phát ra. Đối phương đông người thì chuỗi âm thanh phát ra nhiều, đối phương bị giảm nhân số thì chuỗi thanh âm cũng giảm đi.

Có tiếng rít gió khe khẽ vang lên.

Vù ...

Tiểu Bình tương kế tựu kế, đẩy tả kinh về phía đang phát ra tiếng gió kinh.

Ào ...

Và diễn biến xảy ra đúng như Tiểu Bình nhận định. Có tiếng quát đặc ý vang lên từ phía sau Tiểu Bình:

- Nạp mạng!

Ào ...

Tiểu Bình cười vang:

- Thật thế ư? Xem đây! Ha ... Ha ...

Thanh cây dò đường ở hữu thủ và ngọn kinh ở tả thủ liền được Tiểu Bình cùng lúc phát động về hai hướng.

Bung!

Phập! Cạch!

Thanh cây quá mỏng manh nên bị chấn gãy. Tuy vậy, Tiểu Bình vẫn thu kết quả là chấn đúng vào hai tên cuối cùng của bọn Thần Bang.

Chuỗi leng keng cũng tắt lịm.

Đúng lúc đó, Tiểu Bình nghe có tiếng người động thân lao vọt đi.

Vút!

Một ý nghĩ mơ hồ và nghi ngờ liền đến với Tiểu Bình. Và sau một thoáng ngẩn ngui lắng nghe, Tiểu Bình phát giác cung cách lao đi của kẻ nào đó tuy bình ổn nhưng vẫn có phần trầm trọng:

“Y có mang theo một người? Y không thể mang theo đồng bọn do đồng bọn của y nào phải chỉ có một người? Ta hiểu rồi, y mang theo Cửu Cửu sư thái! Hừ!” Tiểu Bình nào dám quên lời căn dặn của tiểu sư thái Thanh Tâm, phải quan tâm Cửu Cửu sư thái, Tiểu Bình bật nhanh người lao theo.

Vút!

Tiểu Bình lao đi chỉ có một thân một mình, hướng chi Tiểu Bình lại có khinh thân pháp linh lẹ, và kết quả xảy ra đúng như Tiểu Bình mong muốn.

Vút!

Người đang bỏ chạy đã bị Tiểu Bình lao vượt qua đầu.

Tiểu Bình hạ thân xuống, cất giọng trầm trầm phát lên, cố ý cho kẻ vừa bị Tiểu Bình lao vượt qua, hiện tại đang đứng lại ngay phía sau Tiểu Bình, phải nhận ra một tình huống đã quá rõ ràng:

- Các hạ không thể nhanh hơn ta. Hay nói đúng hơn các hạ chưa là đối thủ của ta. Hãy ngoan ngoãn bỏ Cửu Cửu sư thái lại. Nếu ngoan cố, chớ trách ...

Kẻ đó bật quát phẫn nộ ...

Hồi 23

Thiếu Lâm Hỗn Loạn

Tiểu Bình rúng động toàn thân khi bị đối phương đẩy vào tình huống này. Đối phương đang quát thật lớn:

- Tiểu tử ngươi muốn mục tặc ni sống hay chết? Mục sẽ chết nếu ngươi có bất kỳ dấu hiệu nào manh động.

Tiểu Bình vẫn quay lưng về phía đối phương nên tin rằng sắc mặt bản thân dù có tỏ ra khản trương hay không, đối phương cũng không thể nhìn thấy. Tiểu Bình nhẹ nhàng phát thoại:

- Ta nhận ra thanh âm của các hạ rồi. Các hạ là Nhạc Bất Vi, từng vì phụ thù phải ẩn nhẫn tiềm nhập vào Thiếu Lâm với pháp hiệu Giác Ngộ. Đúng không?

Đáp lại là một tràng cười tàn khốc:

- Đến bây giờ ta mới tin ngươi thật sự đã mù lòa. Và bù lại ngươi đã có một thính lực tinh tường và miễn tiếp để có thể ghi nhận thanh âm của ta chỉ sau một lần nghe. Không sai, ta là Nhạc Bất Vi. Còn ngươi, xưng danh đi chứ?

Tiểu Bình chưa thể xưng danh nên cố tình bỏ qua câu hỏi này của đối phương. Thay vào đó, Tiểu Bình lại hỏi:

- Thần Bang của các hạ quả có lòng tham không đáy. Muốn báo thù cừu phái thì cứ báo thù, can gì phải để tâm muốn chiếm đoạt sở học của phái Nga Mi?

Đối phương đâu dễ để Tiểu Bình qua mặt, y bảo:

- Ngươi không xưng danh cũng không sao. Chỉ có điều, nếu ta đoán không lầm thì ngươi hoàn toàn vô can với phái Nga Mi, sao ngươi không bỏ đi, đừng vì mục tặc ni này mà buộc ta phải có những hành vi ngoài dự kiến.

Đối phương là hạng người có ý chí kiên định, Tiểu Bình nghĩ như thế, cũng như Tiểu Bình cũng mãi mãi kiên định lập trường là thế phái báo thù rửa hận cho bản thân vào cho sự phụ là Thần Châm Lão Phụ Tử. Tiểu Bình ít nhiều gì cũng phải cảm thông và ngưỡng mộ đối phương, cho dù cả hai đang ở thế đối lập.

Tiểu Bình bảo:

- Nhưng ta đã hứa với tiểu sư thái Thanh Tâm rằng ta phải ...

- Ha ... Ha ...! Vậy thì người nên lo lắng cho ả tiểu ni Thanh Tâm hơn là lo cho mục tặc ni này. Và ta nghĩ rằng người sẽ phải cảm kích nếu ta cho người biết một sự thật?

Tiểu Bình thoáng chấn động:

- Sự thật gì? Phải chăng có liên quan đến chuyện Thanh Tâm đang cùng Giác Nhân đi cầu viện?

- Người thông tuệ thật đấy? Chà ... Chà ...! Một người có nhiều bản lĩnh như người quả là hạng người bốn bang đang cần. Sao người ...

Tiểu Bình khẽ nạt:

- Các hạ đã mê hoặc lầm dối tượng rồi. Tốt hơn hết đừng để ta có những hành vi thất lễ, hãy mau nói cho ta biết về Thanh Tâm. Có phải tiểu sư thái sẽ gặp nguy nếu cứ cùng Giác Nhân đồng hành.

- Và người sẽ bỏ đi ngay sau khi ta giải thích xong?

Thủy chung Tiểu Bình vẫn chưa quay người lại. Và lần này do diễn tiến của câu chuyện nên Tiểu Bình đang chậm chậm quay người:

- Các hạ hoàn toàn lầm lẫn khi dám đặt yêu sách đối với ta!

Người quay lại tuy chậm nhưng khi Tiểu Bình phát động tả thủ thì lại phát động quá nhanh.

Viu ...

Đối phương phát hiện cử chỉ của Tiểu Bình:

- Người ...

Nhưng đối phương phát hiện đã chậm. Và một mũi châm vừa được Tiểu Bình phát xạ đã cắm ngay vào đầu vai đối phương.

Phập!

Đối phương kêu đau:

- Ôi ...

Tiểu Bình lao vọt đến.

Vút!

Hữu thủ Tiểu Bình vụt phát nhanh, vừa chiết trụ huyết đạo đối phương vừa thu hồi thần châm đã gây thương tích cho y và vừa đoạt lại Cửu Cửu sư thái.

Thân thủ của Tiểu Bình làm Nhạc Bất Vi sững sờ:

- Ngươi không bị mù?

Tiểu Bình cười nhẹ:

- Các hạ nghĩ sao cũng được. Chỉ có điều, hừ, nghĩ tình các hạ là người đang mang nặng thâm thù và có chí báo phục, ta không gây tổn thương cho các hạ thêm. Hãy nói về Thanh Tâm sư thái đi.

Nhạc Bất Vi thở dài đánh sụt:

- Giác Nhân đã bị Bạch Cốt Môn thu phục. Y chắc chắn sẽ không tha tiểu ni Thanh Tâm, chừng nào chưa đoạt được Cửu Cửu tâm pháp.

Tiểu Bình nghe mà rung động. Tiếp theo đó, Tiểu Bình thêm rung động khi bỗng dưng nghe một câu niệm phật vọng vọng từ xa đưa đến:

- Không được hồ đồ! Thiện tai, thiện tai, A di đà phật! Tệ đồ Giác Nhân không thể nào là hạng người như vậy!

Vút! Vút!

“Hai nhân vật cùng đến? Chà, khinh thân pháp của họ quả cao minh, đến ta cũng không phát hiện nếu họ không lên tiếng.

Nhạc Bất Vi liền kêu, vô tình giúp Tiểu Bình minh bạch thêm cho nhận định vừa có:

- Vị Nhân, Vị Pháp cùng đến? Tiểu tử ngươi đã hứa là không gây hại gì thêm cho ta, có sao không mau mau giải khai huyết đạo cho ta?

Tiểu Bình chợt thở dài, vì bất đồ nghe thêm một tiếng quát khác:

- Phần tử nào của Thân Bang cũng đều đáng chết. Tiểu tử ngươi sẽ là đại địch của võ lâm nếu có ý buông tha y.

Tiểu Bình vụt cười nhạt và nhanh tay giải bỏ cấm chế cho Nhạc Bất Vi:

- Đi đi! Hừ! Bình sinh ta không ưa những giọng điệu hàm ý dọa nạt thế này.

Nhạc Bất Vi lập tức quay người và cười vang:

- Tuy ta nợ người một ân tình nhưng người đừng nghĩ ta đại độ lưu lại để cùng người đối đầu với đại phái Thiếu Lâm và thêm một Cái Bang nữa. Ha ... Ha ...

Vút!

Cái Bang đệ tử đã đến thật, Tiểu Bình nghe hàng loạt những tiếng huyên náo:

- Không được buông thả y!

- Mau chặn tên phản đồ Thiếu Lâm lại. Chớ để y thoát!

- Chạy đi đâu? Đờ!

Ào ... Ào ...

Nhạc Bất Vi vẫn cười và tròng cười càng lúc càng xa:

- Vị Nhân! Lão không đuổi kịp Giác Ngộ - Nhạc Bất Vi này đâu. Trừ phi lão muốn ném thủ pháp độc môn của Thần Bang thì cứ tùy tiện.

Ha ... Ha ...

Tiểu Bình có tâm trạng mâu thuẫn, không hiểu bản thân vừa có hành vi như vậy là đúng hay sai.

Một câu niệm phật chợt vang lên làm cho Tiểu Bình giật mình:

- A di đà phật! Thiù chủ hà phương hà tánh? Nếu thí chủ đã buông tha cho phản đồ tệt phái, phải chăng thí chủ giữ Cửu Cửu sư thái trong tay là có mưu đồ?

Tiểu Bình há miệng chực đáp thì nghe một thanh âm găm gù vang lên đầy ác ý:

- Đại sư hà tất phải phí lời, cũng không cần giữ khách sáo với tiểu tử đã rõ là đồng bọn của Thần Bang. Bôn bang quyết không tha cho thứ hạng người như tiểu tử ...

Vù ...

Qua thính lực tinh tường, Tiểu Bình có cảm nhận bản thân không phải chỉ đối diện với hai nhân vật. Một là Vị Pháp đại sư của Thiếu Lâm, và một kia chắc chắn là một nhân vật có bối phận khá cao ở Cái Bang. Bởi xung quanh Tiểu Bình có khá nhiều tiếng động, cho biết bản thân Tiểu Bình đang bị người của Thiếu Lâm và Cái Bang vây hãm.

Tiểu Bình cố giữ trấn tĩnh:

- Cửu Cửu sư thái là ...

Tiếng gió kinh khi nầy vẫn vang đến và Tiểu Bình nghe càng lúc càng trầm trọng, chứng tỏ chủ nhân của loạt kinh phong này không hề nhẹ tay và cũng không hề có ý buông tha cho Tiểu Bình, đúng như lời của nhân vật này mới nói. Diễn biến này khiến Tiểu Bình phải ngưng lời để lo vận lực phát kinh ngăn đỡ.

Tiểu Bình hất mạnh tả thủ:

- Thất lễ!

Ầm!

Tiểu Bình thoáng chấn động và mặt mày khẽ nhăn lại với lý do chỉ có một mình Tiểu Bình tự biết.

Trong khi đó, nhân vật vừa cùng Tiểu Bình đối chiêu đã phải kêu lên:

- Úy! Thương Hạo này đã nhận định chưa đúng về thân thủ của ngươi rồi. Khá lắm, tiểu tử! Đỡ!

Ào ...

Với nét mặt vẫn còn phần nào nhăn nhó, Tiểu Bình vụt quát:

- Dừng tay!

Tiếng quát tràn đầy nội lực của Tiểu Bình làm cho một câu niệm phật khác phải vang lên:

- A di đà phật! Thương trưởng lão xin hãy tạm dừng tay và đừng quá xem thường nội lực của đối phương mà uổng mạng.

Nghe thanh âm này, Tiểu Bình nhẹ nhõm cả người.

“Vị Nhân đại sư đã quay lại, họ Nhạc vậy là đã thoát! Tiểu Bình ta cũng may chưa đến nỗi bội tín!” Thương Hạo, trưởng lão Cái Bang có lẽ đã dừng tay, Tiểu Bình tin như vậy khi nghe Vị Nhân đại sư lại lên tiếng:

- Tiểu thí chủ hãy ngoan ngoãn giao Cửu Cửu sư thái cho người của bản tăng. Những chuyện còn lại chúng ta sẽ dễ dàng giải quyết.

Tiểu Bình cười ngặt nghẽo:

- Đại sư định giải quyết như thế nào? Bằng trận La Hán như tại hạ vừa nghe người của quý phái đang lặng lẽ phát động ư? Hãy ngưng lại đi, và tốt hơn hết là đừng đề tại hạ có thêm định kiến nào không tốt về phái Thiếu Lâm nữa! Ha ... ha ...

Vị Nhân giật mình:

- Thí chủ bảo thí chủ “nghe”. Không lẽ ...

Tiểu Bình chợt bật tung người lên cao. Đưa Cửu Cửu sư thái lao vọt qua khỏi vòng người có lẽ đang vây hãm Tiểu Bình.

Vút!

Thương Hạo quát:

- Chạy đi đâu cho thoát? Đờ!

Ào ...

Tiểu Bình đã hạ thân an toàn ở bên ngoài và quát trả:

- Để giữ hòa khí hiện vẫn được tại hạ dành cho Cái Bang và Thiếu Lâm, chư vị xin đừng bức bách tại hạ. Mọi việc xảy ra thế nào, sao chư vị không chờ nghe Cửu Cửu sư thái tự miệng nói ra?

Và Tiểu Bình có cử chỉ như người chưa hề bị mất nhãn quang, là giải khai huyết đạo cho Cửu Cửu sư thái.

Sư thái khẽ thở phào và lời đầu tiên nói ra là sự lo lắng của sư thái dành cho Thanh Tâm.

- Nhị vị đại sư, Thương trưởng lão. Xin thứ cho bản ni ngay lúc này không tiện giải thích.

Hãy để bản ni cùng vị thí chủ đây được đi. Rất mong chư vị đừng làm khó dễ gì cả. Chúng ta đi thôi, thí chủ cần phải ứng cứu ngay cho Thanh Tâm tiểu đồ.

Chợt có tiếng Vị Nhân vang lên:

- Chậm đã nào! Có vẻ như chương môn sư thái đã bị lời lẽ của phản đồ Giác Ngộ lung lạc. Nếu muốn tìm lệnh đồ Thanh Tâm, mong chương môn sư thái thuận tình cho bọn bản tăng tiếp trợ!

Thương Hạo quát:

- Sư thái đã bị tiểu tử kia uy hiếp nên mới có lời lẽ này! Sư thái yên tâm, Thương mỗ sẽ ...

Có hai sự việc đồng thời xảy ra khiến trưởng lão Cái Bang Thương Hạo phải ngưng lời giữa chừng. Thứ nhất, Tiểu Bình cười lật vừa tự ý bước lùi xa Cửu Cửu sư thái. Thứ hai, chính Cửu Cửu sư thái lên tiếng phản đối, biện hộ Tiểu Bình:

- Thương trưởng lão đừng ngộ nhận nữa về vị thí chủ này. Đó là chưa kể bản ni có đủ bằng chứng để không tin Giác Nhân. Xem ra, ọe ...

Tiếng thổ huyết khan của Cửu Cửu sư thái khiến Tiểu Bình thập phần lo ngại. Và Tiểu Bình càng lo ngại hơn lúc phát hiện có tiếng người động thân lao ào vào Cửu Cửu sư thái.

Tiểu Bình cũng lập tức dịch chuyển đến chỗ Cửu Cửu sư thái, miệng quát vang:

- Dám ám toán hại người, thủ đoạn thật dê hèn! Đáng chết!

Tiểu Bình vẩy mạnh một kinh vào nhân vật quả nhiên đang lao vào Cửu Cửu sư thái.

Ào ...

Nhân vật nọ hét vang:

- Sao dám bảo bản tăng ám toán hại người? Thí chủ mới là kẻ có ý đồ thâm độc! Đờ!

Ầm!

Tiểu Bình loạn choạng và nếu không kịp dẫn nén có lẽ Tiểu Bình cũng đến lượt thổ huyết.

Một loạt những tiếng hô hoán vang lên:

- Tiểu tử muốn chết, vì dám đả thương Vị Pháp đại sư! Đờ!

- Đừng để tiểu tử hại luôn sư thái Cửu Cửu! Động thủ!

Ào ... Ào ...

Tiểu Bình hồn bất phụ thể, vội chụp vào Cửu Cửu sư thái và bật tung người lên cao, dịch chuyển thật nhanh về phía có tiếng động nhất.

Vút!

Nhưng Thương Hạo vẫn kịp đuổi bám Tiểu Bình:

- Muốn chạy thì phải lưu mạng lại!

Ào ...

Tiểu Bình tự biết bản thân sau nhiều loạt cùng dịch nhân giao phong đã có dấu hiệu mang thương thể. Do vậy, Tiểu Bình lại tiếp tục động thân, đưa Cửu Cửu sư thái lao đi.

Vút!

Chợt ở phía sau có tiếng Thương Hạo cười dài:

- Ngươi thoát được sao nếu phía trước đã là tuyệt lộ? Ha ... Ha ...

Tiểu Bình cũng vừa nhận ra điều đó. Tiếng lá cây ào ào ở trên cao, tiếng gió thổi luân qua nhiều khe đá, đủ cho Tiểu Bình hiểu bản thân vì hai mắt bị mù nên chạy đâu không chạy lại chạy ngay vào chân một dãy núi, chính là tuyệt lộ như Thương Hạo vừa đắc ý cười.

Miễn cưỡng, Tiểu Bình phải dừng chân và quay người lại thật nhanh.

Rào ... Rào ...

Tiếng va chạm và rơi của nhiều mảnh đá vụn chợt vang lên lúc Tiểu Bình giẫm chân quay người.

Cảm nhận đã có lối thoát, Tiểu Bình vội khom người và vơ vào tay một nắm đá vụn.

Thương Hạo đã lao đến:

- Một Cửu Cửu sư thái kỳ thực vẫn chưa đủ để đổi lấy mạng ngươi. Tuy nhiên, nếu người tỏ ra ngoan ngoãn, giao Cửu Cửu sư thái cho bọn ta, rất có thể sinh mạng ngươi có cơ vẫn hồi, thế nào?

Tiểu Bình đang ngưng thần nghe ngóng. Quả nhiên Tiểu Bình đã lâm vào tuyệt lộ, từ ba phía trước mặt và hai bên, đang có tiếng chân người lại gần.

Tiểu Bình hít nhẹ một hơi và đột ngột cười vang:

- Tại hạ đành thất lễ thôi, nếu như chư vị vẫn cứ ngộ nhận cho tại hạ là người đã hãm hại Cửu Cửu sư thái! Cáo biệt! Ha ... ha ...

Vừa cười Tiểu Bình vừa liêu lĩnh tung người về phía Thương Hạo.

Vút!

Thương Hạo bật quát:

- Ngươi thật sự chỉ muốn uống rượu phạt? Đờ!

Ào ...

Nhưng Tiểu Bình đã bất ngờ uốn cong thân hình, chuyển đổi phương hướng về phía tả và quát:

- Đừng trách tại hạ phải dùng thủ đoạn này! Xem đây!

Nắm đá vụn liền được Tiểu Bình vấy xạ ra khắp nơi.

Viu ... Viu ...

Hàng loạt những tiếng hô hoán vang lên:

- Ối!

- Đề phòng ám khí của ... hự!

Bộp! Bộp!

Đã có lối thoát, Tiểu Bình nhân đó vù qua.

Vút!

Vẫn lo ngại hoặc sẽ có người quyết liệt đuổi theo hoặc bản thân lại làm hướng tự dẫn thân vào tuyệt lộ, Tiểu Bình tuy tiếp tục chỉ trì cước bộ với khinh thân pháp thượng thừa, nhưng vẫn đề tai nghe ngóng tứ phía. Nhờ đó Tiểu Bình nghe rõ lời kinh ngạc của Vị Nhân đại sư đang kêu đầu đó ở phía sau:

- Thiên Mã Hành Không! Khinh thân pháp của đại kỳ nhân Lão Phu Tử!

Thật khó biết bản thân đang chạy về đâu và liệu có phải gặp điều gì đó cản ngại, Tiểu Bình chợt có tâm trạng nhẹ nhõm khi nghe thanh âm của Cửu Cửu sư thái ào ào vang lên:

- Thí chủ là truyền nhân của Thần Châm Lão Phu Tử đại kỳ nhân?

Tiểu Bình thoáng dừng lại:

- Tại hạ đang rất cần chỉ điểm phương hướng, mong sư thái ...

- Ôi chao! Trước mặt thí chủ là một khu rừng. Qua khu rừng sẽ là tiểu trấn, nơi bàn ni từng hẹn gặp các đồ đệ những khi cần thiết. Nếu thí chủ cần dừng lại để nghỉ ngơi ...

Tiểu Bình nôn nóng ngắt lời:

- Chưa cần đâu. Và lại, như tại hạ có cảm nhận, phải chăng chính sư thái cũng không thích chạm mặt những nhân vật Thiếu Lâm vào lúc này?

Cửu Cửu sư thái thở dài:

- Thí chủ quá thông tuệ khiến bản ni chẳng còn biết nói thế nào cho phải. Vì dường như Thiếu Lâm phái không còn là Thiếu Lâm phái như thuở nào nữa rồi. Đã có một Giác Ngộ với thân phận thật sự là người có xuất xứ từ Thần Bang, lại thêm Giác Nhân bị Giác Ngộ tổ giác là kẻ đã được Bạch Cốt Môn thu phục, vậy thì ai dám quyết chắc rằng Vị Nhân, Vị Pháp hay chính bản thân Vị Thiên hiện là nhân vật như thế nào nữa?

Tiểu Bình cười lạt:

- Chuyện của cửu phái, rất tiếc tại hạ không hề có cao hứng để luận bàn. Tại hạ chỉ biết vào lúc này mà gặp lại họ, là điều chưa phải là hay. Do vậy, tại hạ dù có muốn ngồi nghỉ cũng không thể ngồi nghỉ. Trừ phi tại hạ đưa sư thái đến một nơi đủ an toàn như sư thái mong muốn, sau đó sẽ đến lượt tại hạ hành động.

- Thí chủ muốn ám chỉ tệt đồ Thanh Tâm?

Tiểu Bình gật đầu:

- Chỉ phần nào thôi. Nhưng nhất định tại hạ sẽ không để lệnh đồ gặp bất kỳ hung hiểm nào.

Vừa dứt lời Tiểu Bình chợt đánh mặt khi nghe ở mé tả, chỉ cách Tiểu Bình chưa đến ba trượng, bỗng có người khe khẽ gọi:

- Nếu Bình đệ muốn như vậy sao không tạm lánh vào đây để cùng đại ca bàn định kế sách?

Tiểu Bình liền hạ thấp giọng hỏi Cửu Cửu sư thái:

- Đã canh mấy rồi, sư thái?

Cửu Cửu sư thái cũng hỏi:

- Gần sáng rồi! Thí chủ có một vị đại ca?

Tiểu Bình cố tình để lộ vẻ mặt ngờ ngác:

- Hóa ra sư thái cũng nghe có tiếng người vừa khẽ gọi? Vậy là tại hạ không hề nằm mơ?

Đoạn Tiểu Bình ngoảnh mặt nhìn quanh và cũng kêu khe khẽ:

- Có phải là Đoan Mộc đại ca? Đại ca đang ở đâu?

Người lúc nãy đáp lại:

- Bình đệ không nhìn thấy đại ca cũng đúng thôi. Hãy tiến về phía trước đủ ba bước, sau đó ngoặt sang bên tả hai bước là Bình đệ sẽ nhìn thấy đại ca.

Tiểu Bình lẩm nhẩm đếm bước:

- Một, hai, ba ... ngoặc sang tả ...

Cửu Cửu sư thái chột chép miệng:

- Đại ca của thí chủ quả có sở học cao minh. Đến trận đồ phản Ngũ Hành cũng am hiểu vốn là loại trận chỉ mấy lúc gần đây bản ni mới phần nào thấu triệt.

Có tiếng Đoan Mộc Ngũ cười vang:

- Sư thái chỉ quá khen. Với chút kiến văn ngu muội, tại hạ đang thâm lo ngại sẽ chẳng bỏ làm trò cười cho sư thái.

Cửu Cửu sư thái đột ngột hỏi:

- Có hiểu biết về nghịch thuận Ngũ Hành, trên đời này như chỉ còn lại một người vốn tự xưng là Thần Toán Tử, một nhân vật cũng họ Đoan Mộc? Phải chăng giữa Đoan Mộc thí chủ và nhân vật này ...

Đoan Mộc Ngũ phì cười:

- Pháp nhãn và kiến văn của sư thái quả lợi hại. Không sai, đó chính là gia tổ.

Cửu Cửu sư thái thở dài:

- Lệnh tổ là một nhân vật bản ni từng ngưỡng mộ và hằng mong mỗi được bái phỏng chỉ ít một lần. Gặp Đoan Mộc thí chủ đây qua là điều may mắn cho bản ni.

Đoạn Cửu Cửu sư thái khẽ cự mình:

- Đoan Mộc thí chủ đây kẻ như không phải người ngoài. Thí chủ có thể nghỉ ngơi được rồi.

Hiểu ý Cửu Cửu sư thái, Tiểu Bình vội khom người đặt sư thái xuống.

Chợt có tiếng Đoan Mộc Ngũ kinh nghi:

- Sao Bình đệ không đặt sư thái ở chỗ này, sạch sẽ hơn? Hình như ...

Tiểu Bình chỉ mới gượng cười chưa kịp đáp thì nghe Cửu Cửu sư thái lên tiếng:

- Lệnh đệ nhãn quang không còn, Đoan Mộc thí chủ lẽ nào không biết?

Đoan Mộc Ngũ bật kêu:

- Sao lại xảy ra chuyện này, Bình đệ? Kẻ nào đã khiến Bình đệ ra nông nỗi này? Hãy cho đại ca biết, đại ca sẽ báo thù cho đệ.

Tiểu Bình buông người ngồi xuống.

- Câu chuyện nói ra khá dài. Đệ chỉ có thể nói ngắn gọn, đó là do Thanh Y giáo gây ra.

Có tiếng Đoan Mộc Ngũ nghiêng răng phần nộ:

- Là Thanh Y giáo? Được, đại ca sẽ ...

- Hừ! Người sẽ làm gì chứ, gã Đoan Mộc Ngũ giả dối kia?

Tiểu Bình định nhắm mắt dưỡng thần thì âm thanh và cả câu nói nọ, lập tức làm Tiểu Bình bị chấn động.

Và không phải chỉ có một mình Tiểu Bình bị chấn động, Đoan Mộc Ngũ bỗng có cử chỉ thật đột ngột, đó là y vừa lao đi vừa ném lại một câu:

- Tại hạ sẽ quay lại ngay. Trận thế này thừa đủ cho nhị vị ẩn mình.

Vút!

Tiểu Bình len lén thở phào nhẹ nhõm.

“Y cũng biết đó là Bạch Phụng, y đang lo ngại, do đó vị tất y phải ở lại, y phát hiện Tiểu Bình ta cũng biết đó là Bạch Phụng!” Và Tiểu Bình lên tiếng:

- Thần Toán Tử, đây là nhân vật như thế nào?

Cửu Cửu sư thái hỏi ngược lại:

- Còn thanh âm của nữ nhân vừa rồi, như thí chủ cũng biết. Đây là ai?

Cửu Cửu sư thái quá tinh tế, khiến Tiểu Bình biết bản thân càng cố che đậy càng làm cho Cửu Cửu sư thái nghi ngờ, Tiểu Bình miễn cưỡng giải thích:

- Nàng ta là người vốn có xuất xứ từ Bạch Cốt Môn. Và nghe đâu đang bị Môn chủ Bạch Cốt Môn truy nã vì bị quy kết là phản đồ.

- Bạch Phụng?

- Sư thái cũng biết?

- Có biết! Đó là lần chỉ cách đây chưa tròn nửa năm, ả Bạch Phụng này từng làm giang hồ rung động do có chuyện liên quan đến một nhân vật mà bản thân có năng lực xuất nhập Bạch Cốt Cốc một cách khác thường.

Tiểu Bình cười gượng:

- Vậy sư thái cũng biết ít nhiều về nhân vật đó?

Cửu Cửu sư thái đáp nhẹ:

- Bần ni bất quá cũng chỉ biết qua lời đồn đãi, rằng nhân vật này không hề biết võ công.

Còn năng lực kỳ diệu của y thì mỗi người giải nghĩa một cách, chỉ khiến bần ni dù có nghe cũng không tin, nếu không muốn nói là chỉ thêm hoang mang.

Tiểu Bình bỗng chùng giọng xuống:

- Đến tại hạ cũng hoang mang vì không hiểu bản thân tại sao lại có năng lực đó.

Phản ứng của Cửu Cửu sư thái là điều Tiểu Bình đã đoán trước, Cửu Cửu sư thái kêu và có lẽ sư thái đang trợn tròn hai mắt nhìn vào Tiểu Bình:

- Thí chủ muốn nói ... nhân vật đó chính là thí chủ?

- Tại hạ nghĩ trước sau gì sư thái cũng đoán ra điều này. Chỉ đáng tiếc còn nhiều điều nữa tại hạ định nói, nhưng e không còn cơ hội.

- Tại sao?

Tiểu Bình quay mặt hướng về Cửu Cửu sư thái:

- Hãy nói cho tại hạ biết về Thần Toán Tử. Tại sao sư thái có ý ngưỡng mộ và định bái phỏng nhân vật này?

Có tiếng cười nhẹ trước khi Cửu Cửu sư thái đáp:

- Dùng hai chữ ngưỡng mộ chỉ là lời khách sáo, không hàm ý nói dối hay tăng bốc. Còn bái phỏng, vì bần ni quả thật có điều muốn thỉnh giáo Thần Toán.

Đoan Mộc Ngũ quay trở lại, đủ cho Tiểu Bình biết tiếng cười nhẹ vừa mới có là do Đoan Mộc Ngũ khi quay lại đã lên nghe và đã phát lên tiếng cười. Và lần này Đoan Mộc Ngũ cười thành tiếng hẳn hoi:

- Gia tổ là người thiên cổ. Nếu sư thái thật sự muốn thỉnh giáo người e phải hỏi chính tại hạ thôi.

Cửu Cửu sư thái tiếc nuôi và thất vọng:

- Lệnh tổ đã quá vắng? Có nghĩa là truyền nhân duy nhất của lệnh tổ chính là Đoan Mộc thí chủ đây?

Đoan Mộc Ngũ thừa mẫn tiếp để đoán biết ý nghĩ của Cửu Cửu sư thái:

- Sư thái có ý ngại tại hạ chỉ là kẻ giả danh?

Cửu Cửu sư thái hỏi ngược lại, như đã từng dùng để đối phó với Tiểu Bình:

- Đoan Mộc thí chủ đã xử trí nhân vật Bạch Cốt Môn lúc nãy như thế nào?

Đoan Mộc Ngũ bật cười:

- Hóa ra sư thái đang nghĩ tại hạ đúng là hạng người như ả Bạch Phụng nữ cao đồ của Môn chủ Bạch Cốt Môn khi nãy đã nói? Cũng không hề gì vì sự thật dù sao cũng sẽ là sự thật, trước sau gì sư thái cũng phải tin vào những gì tại hạ vừa thú nhận. Còn ả ư? Ha ... Ha ...

Đoan Mộc Ngũ cười xong liền tiếp lời và cố ý nói cho Tiểu Bình nghe:

- Chuyện ả đang bị Môn chủ Bạch Cốt Môn phát lệnh truy nã là chuyện có thật. Và có chuyện vẫn thật hơn là ả đang cùng Môn chủ Bạch Cốt Môn thi triển một kế gọi là khổ nhục kế. Vì ả vẫn là nữ ái đồ của mụ Môn chủ.

Tiểu Bình vờ sùng sốt:

- Đại ca nói thật? Thế tại sao Phụng tỷ vẫn đưa đệ chạy khắp nơi, cốt ý giúp đệ điều trị thương thế, trong khi đó đệ lại là nhân vật bị Bạch Cốt Môn truy lùng?

Và Tiểu Bình không thể không cảm kích Cửu Cửu sư thái lúc được sư thái phụ họa theo, sư thái vờ kêu:

- ả đã từng giúp thí chủ điều trị? Thí chủ muốn nói thí chủ chính là Tiểu Bình, một nhân vật từng làm toàn thể võ lâm xao động.

Tiểu Bình liền nở một nụ cười gượng:

- Tại hạ ngỡ sư thái đã đoán ra lúc nghe Đoan Mộc đại ca gọi tại hạ là Bình đệ. Còn về chuyện làm cho giang hồ xao động, giờ thì hết rồi. Năng lực diệu kỳ tại hạ từng có, hà..., có lẽ do thương tích trước kia quá ư nghiêm trọng khiến năng lực đó đã mất đi tính hiệu quả.

- Thí chủ nói thật chứ?

Tiểu Bình nghiêm giọng:

- Nếu không thật thì tại hạ đâu đến nỗi bị bọn tiểu nhân dùng Độc Nhãn Thảo làm mù hai mắt?

Đoan Mộc Ngũ thất kinh:

- Độc Nhãn Thảo? Đây là độc thảo chỉ có ở vùng Tái Bắc. Lẽ nào bọn hại Bình đệ không phải Thanh Y giáo mà là Tái Bắc Tam Ma cách đây không lâu đã thoát từ Bạch Cốt Cốc?

Tiểu Bình thật sự giật mình:

- Đại ca không lầm chứ? Vì đệ nghe nói Tái Bắc Tam Ma đã đầu nhập Thần Bang?

Cửu Cửu sư thái lên tiếng:

- Đoan Mộc thí chủ không hề lầm. Nếu chất độc đã hại thí chủ chính là Độc Nhãn Thảo thì người thi độc không ai khác ngoài Tam Ma. Và quả nhiên cả Tam Ma đều là người của Thần Bang.

Tiểu Bình gật gù:

- Thần Bang? Một bang phái có nhiều duyên nợ với đệ, kể từ lúc đệ gặp gỡ lão Quái Y Thâm Hóa Du. Đệ đã biết sẽ phải đối phó với Thần Bang như thế nào.

Đoan Mộc Ngũ làm như vô tình hỏi:

- Vậy còn đối phó với Bạch Cốt Môn?

Tiểu Bình mỉm cười:

- Đương nhiên đệ cũng ghi nhớ lời đại ca vừa cảnh tỉnh. Chỉ có điều, lúc này chuyện gì đã xảy ra và Phụng tỷ ...

Đoan Mộc Ngũ đáp mà không hài lòng:

- Ắ như đã nhận hầu hết chân truyền của mộ Môn chủ Thạch Quế Trân. Ta đã đề ả chạy thoát. Nhưng sao Bình đệ vẫn gọi ả là Phụng tỷ?

Tiểu Bình vẫn giữ nguyên nụ cười:

- Tri nhân tri diện bất tri âm, nếu Phụng tỷ vẫn đối tốt với đệ, đệ sẽ sai nếu chưa gì đã trở mặt với Phụng tỷ. Huống chi ...

Tiểu Bình ngập ngừng khiến Đoan Mộc Ngũ nôn nóng:

- Đệ không thật sự tin đại ca này?

Tiểu Bình lắc đầu:

- Đó là điều đệ định nói. Trên đời này đệ chỉ có hai nhân vật tạm gọi là thân, một là đại ca, hai là Phụng tử. Đệ vẫn luôn xem đại ca là đại ca, chỉ trừ khi đệ biết đại ca đã làm điều gì đó sai với đệ. Tương tự, đệ cũng sẽ có thái độ nếu như Phụng tử quyết ý gây phương hại đến đệ.

Đoan Mộc Ngũ bật cười:

- Liệu đệ thực hiện đúng như lời được không, nếu thật sự Bạch Phụng đã đạt đủ chân truyền của mộ họ Thạch?

Tiểu Bình ung dung đáp:

- Nhưng võ học của Phụng tử vừa chứng tỏ là chưa cao minh bằng đại ca. Có đại ca bên cạnh, đệ nghĩ, đâu đến phần đệ phải lo?

- Phải! Nói rất phải! Bình đệ cứ yên tâm, người khiếm thị như đệ đương nhiên đại ca phải có bồn phận chăm lo và không để bất kỳ ai gây phương hại đến đệ. Đoan Mộc Ngũ này hứa chắc điều đó. Ha ... Ha ...

Tiểu Bình gật gù và không hiểu sao bỗng nghiêng người về phía Cữu Cữu sư thái:

- Đã lâu không nghe sư thái lên tiếng, phải chăng vẫn là do thương thể chưa có dịp điều trị?

Đột nhiên có tiếng Cữu Cữu sư thái kêu khẽ:

- Hự!

Và thanh âm của Đoan Mộc Ngũ cũng vang lên, ngẫu nhiên sao lại quá đúng lúc khiến Tiểu Bình tưởng chừng như không hề nghe tiếng Cữu Cữu sư thái vừa kêu:

- Sắc mặt của sư thái quả nhiên không đổi, Bình đệ nghĩ sao nếu đại ca nguyện ý dùng nội công giúp sư thái điều trị thương thể?

Tiểu Bình đầy lo lắng, vội hươ loạn hai tay:

- Tâm pháp Cữu Cữu gì đó của sư thái thật không dễ cho bất kỳ ai muốn truyền lực là truyền. Đại ca đừng vội, mà hãy ...

Cũng là quá ngẫu nhiên khi tay của Tiểu Bình trong lúc hươ loạn lại tình cờ chạm vào tay của Đoan Mộc Ngũ. Chỉ tiếc, cái chạm không hề nhẹ như những cái chạm bình thường.

Mà là, Bộp!

Tiểu Bình bật người nhảy lên:

- Đệ chỉ lỡ tay, sao đại ca cố ý dùng lực với đệ?

Đáp lại có tiếng rít của Đoan Mộc Ngũ:

- Nếu đệ không dụng lực sao biết ta dụng lực? Cứ như đệ có ý đề phòng đại ca này vậy, đúng không?

Tiểu Bình bật cười, làm cho bao nét mặt giả vờ này giờ liền biến mất:

- Vậy là rõ, đệ cũng như đại ca, cả hai đều đề phòng lẫn nhau. Vậy tại sao chúng ta không nói thẳng ra thay vì cứ che đậy? Thế nào thì tốt hơn, đại ca? Ha ... Ha ...

Đoan Mộc cũng vùng cười lớn:

- Khác với đệ, tại sao ta lại phải đề phòng? Có chăng là đệ do mặc cảm với thân phận phế nhân nên đã quá đa nghi thôi! Ha ... Ha ...

Tiểu Bình lại có cảm nhận khác:

“Ta đừng đề y khích nộ! Ý của y là thế, y muốn ta phải phần nộ để y thừa cơ hạ thủ!

Ta không được làm mưu y!” Tiểu Bình liền gọi, và lời gọi là hướng về Cửu Cửu sư thái:

- Sư thái cảm thấy thế nào? Sư thái hãy lên tiếng đi, đừng mãi nín lặng như thế!

Nhưng Tiểu Bình đã phải ân hận, Đoan Mộc Ngũ có tâm cơ sâu độc hơn Tiểu Bình nghĩ.

Và y quát:

- Trúng! Trúng!

Bùng! Bùng!

Tiểu Bình có ân hận thì cũng đã muộn, do lúc Tiểu Bình kêu Cửu Cửu sư thái cũng là lúc Tiểu Bình có sơ hở, tạo dịp may cho Đoan Mộc Ngũ xuất kỳ bất ý ra chiêu. Và hậu quả là Tiểu Bình phải bị chấn lùi và thổ huyết lai láng.

Đoan Mộc Ngũ cười dài:

- Võ công của Bình đệ hãy còn kém. Và còn kém hơn chính là tâm cơ và lịch lãm của bản thân đệ! Hãy ghi nhớ bài học này để kiếp sau chớ có nên lầm lẫn nữa! Ha ... Ha ...

“Y vẫn lo ngại ta? Hay nói đúng hơn y vì quá tinh ranh nên vẫn cứ cẩn trọng, dùng tiếng cười để khóa lấp che đậy tiếng phát kinh lần tối hậu y đang dành cho ta! Nhưng y vẫn có điểm lầm lạc. Đó là y không lường hết năng lực về thính giác của ta! Tốt!” Đang lúc Tiểu Bình có ý nghĩ này thì quả nhiên toàn thân Tiểu Bình có cảm nhận đang bị một làn hơi kinh ép vào người. Vì thế, cùng với ý nghĩ cuối cùng, mỗi một chữ tốt, vồn vện hữu thủ của Tiểu Bình cũng được cho vào bọc áo. Để khi lấy tay ra và phát xạ cực nhanh, từ tay Tiểu Bình liền xuất phát một mũi ám khí, chỉ duy nhất một mũi thần châm tuyệt kỹ mà thôi.

Viu ...

Đoan Mộc Ngũ lập tức thét vang:

- Ối ...

Không bỏ lỡ cơ hội, đến lượt tả thủ cũng được Tiểu Bình vấy xạ liên tục.

- Đờ! Đờ!

Đoan Mộc Ngũ phản ứng quá nhanh, nhanh hơn Tiểu Bình đã thâm đoán là sẽ có:

- Ngươi giỏi lắm, Tiểu Bình. Lần sau, hự, lần sau ta sẽ lấy mạng của ngươi, bù lại mọi tổn thất ngày hôm nay!

Vút!

Tiểu Bình dù biết Đoan Mộc Ngũ đã bỏ đi nhưng vẫn tiếp tục ngưng thần nghe ngóng.

Mãi sau đó, khi biết chắc Đoan Mộc Ngũ không còn dám quay lại, tả thủ của Tiểu Bình liền buông lỏng xuống, cho thấy đó là một bàn tay hoàn toàn rỗng, không hề có bất kỳ mũi thần châm nào được Tiểu Bình cầm sẵn. Lúc này, lúc Tiểu Bình phát xạ cánh tay tả này, đó chỉ là một cử chỉ cốt ý dọa nạt Đoan Mộc Ngũ mà thôi. Kỳ thực, Tiểu Bình không có lấy một chút cơ hội còn con để lấy thêm, dù chỉ là một mũi thần châm.

“Cũng may y đã quá cẩn trọng. Do quá cẩn trọng nên y thà bị mắc lừa còn hơn để ta đoạt mạng y. Lần sau, hự, y còn có lần sau nữa ư? Y – còn – có - lần – sau - nữa – ư?”

Tiểu Bình khụy xuống và mơ mơ màng màng chìm vào hôn mê ...

Hồi 24

Thuận Nghịch Ngũ Hành

Thổ sanh Kim, Thổ khắc Thủy ... Mà Thủy lại khắc Hỏa, nhưng Thủy sinh Mộc ...

Những thanh âm mơ hồ, nửa như có và nửa như không hề có, cứ văng vẳng lọt vào tai làm Tiểu Bình tỉnh lại.

Tuy thế, Tiểu Bình vẫn nằm yên và nhờ đó Tiểu Bình lại nghe những lời lầm bầm như lúc nãy đã nghe, về những gì Thủy Thủy Thổ Thổ mà Tiểu Bình không thể nào hiểu. Có chăng Tiểu Bình chỉ hiểu rằng người đang lầm bầm những lời đó chính là Cửu Cửu sư thái.

“Sư thái đã hồi phục? Nghĩa là ta hôn mê khá lâu, đủ thời gian cho sư thái tự hồi phục?

Và nếu sư thái thật sự có được một quãng thời gian này thì phải chăng Đoan Mộc Ngũ cho đến giờ vẫn chưa một lần quay lại? Vậy thì tốt, quanh đây chỉ còn ta và sư thái, ta sẽ có cơ hội nói cho sư thái nghe những gì ta nghi ngờ về cửu phái, nhất là về Cửu Phái Nhất Thống Lệnh mà không sợ một ai đến phá rối như lần vừa rồi bị Đoan Mộc Ngũ kịp quay về làm hỏng.” Những lời lầm bầm của Cửu Cửu sư thái dù muốn dù không cũng lọt vào tai Tiểu Bình:

- ...ngũ hành gồm:

Kim, Mộc, Thủy, Thổ, Hỏa. Có sinh có khắc, tại thành thuật Ngũ Hành. Nhưng còn nghịch Ngũ Hành thì sao? Thế nào là chính thế nào là phản? Lúc nào thì vận dụng phản Ngũ Hành, còn lúc nào thì vận dụng phần nghịch lại? Chao ôi, kiến văn như lão Thân Toán Tử quả cao minh và lợi hại, không lẽ ta không còn cách nào để tự thoát khỏi một trận phản Ngũ Hành nhỏ bé này ...

Tiểu Bình vụt vỡ lẽ và phải lên tiếng:

- Chúng ta đang bị giam trong trận? Sao lại bị giam, sư thái?

Phản ứng của Cửu Cửu sư thái là điều tất yếu:

- Úy! Thí chủ đã tỉnh lại? Nam mô a di đà phật? Vậy mà bản ni cứ ngỡ ...

Tiểu Bình ngồi bật dậy:

- Có phải sắc diện của tại hạ quá tồi tệ, làm cho sư thái phải ngỡ rằng ...

Như cả hai đều kiêng kỵ, không muốn nói đến chữ “chết”, nên cả hai cứ mỗi lần cảm thấy sắp phải nói đến chữ đó đều bỏ lửng giữa chừng, nhưng vẫn đủ để người cùng đối thoại hiểu điều họ sắp nói.

Cửu Cửu sư thái trầm giọng:

- Rất tồi tệ. Và so ra, có lẽ tình trạng của bản ni cũng không kém gì thí chủ ...

Tiểu Bình một lần nữa kinh ngạc:

- Sư thái muốn nói ngay lúc này, sư thái vẫn chưa hồi phục?

Có tiếng Cừu Cừu sư thái thở dài:

- Không có thời gian! Bần ni phần thì nơm nớp lo sợ gã Đoan Mộc Ngũ kia bất ngờ quay lại, phần thì mãi tìm cách phá giải trận phản Ngũ Hành này. Thế cho nên ...

Tiểu Bình có cảm nhận bản thân đang nhần mặt:

- Phá trận? Nghe sư thái nói cứ như việc phá trận còn khó khăn hơn bội phần so với việc phá vòng vây của địch nhân thì phải?

Lời đáp của Cừu Cừu sư thái chỉ khiến Tiểu Bình trước là ngỡ ngàng, sau nữa là bàng hoàng:

- Một trận đồ đúng nghĩa và ẩn tàng nhiều biến hóa, đương nhiên phải lợi hại hơn bội phần so với việc thí chủ phải một mình đối đầu với thiên binh vạn địch. Vì địch nhân thì hữu hình, có chỗ sơ hở, hoặc có đối tượng cho thí chủ công phá đương đầu. Còn trận thế ư, vô hình và đầu biến hóa, thí chủ dù muốn phá, muốn xông pha từ chỗ nào?

- Biến hóa? Tự thân một trận thế vốn bất động lại có thể có nhiều biến hóa ư?

- Cứ lấy Ngũ Hành làm ví dụ, có lẽ thí chủ sẽ dễ hiểu hơn nếu biết Ngũ Hành gồm ...

Tiểu Bình bần chồn ngắt lời:

- Gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Và có sinh có khắc, như tại hạ vừa tình cờ nghe sư thái lầm bầm như thế. Nhưng sinh là sao và khắc là thế nào?

Cừu Cừu sư thái chép miệng:

- Thí chủ ghi nhận quả là nhanh. Càng tốt, đỡ cho bần ni khỏi phải phí lời giải thích.

Còn sinh khắc là thế này, như Mộc chẳng hạn, Mộc là gỗ và gỗ nhất định sẽ bị hỏa thiêu hủy.

Từ đó mà suy Mộc sinh Hỏa. Và chính Hỏa này làm nung chảy các loại kim thiết, chứng tỏ Hỏa phải khắc Kim ...

Tiểu Bình chợt tỏ ra một người chịu nghe, chịu tiếp nhận và những gì được Cừu Cừu sư thái nhần nại giải thích đều lọt vào tai, thấm nhập vào tâm thức. Đến nỗi Cừu Cừu sư thái vì biết lời của bản thân không hề rơi vào khoảng không nên cứ nói cứ giải thích và nói mãi như chưa bao giờ được nói.

Nhưng vẫn có một điều lạ, và điều này nhờ Tiểu Bình chịu chú tâm nghe nên mới phát hiện, đó là Cửu Cửu sư thái nếu lúc đầu là nói cho Tiểu Bình nghe thì càng về sau có vẻ như Cửu Cửu sư thái chỉ nói cốt ý cho bản thân nghe mà thôi.

Tiểu Bình vì tin vào nhận định này nên khi có dịp liền lên tiếng:

- Tại hạ hiểu rồi, sư thái muốn thỉnh giáo lão Thần Toán Tử nào đó vì sư thái cho đến tận lúc này vẫn chưa thể hiểu đến thấu triệt cái gọi là thuận nghịch hoặc chính phản Ngũ Hành?

Người có tâm cơ thường dễ dàng hiểu nhau và hiểu nhau rất mau. Cửu Cửu sư thái cũng hỏi:

- Còn bản ni, bản ni cũng hiểu đây là lần đầu tiên thí chủ được nghe bản ni nói về Ngũ Hành, về những gì liên quan đến Ngũ Hành?

Tiểu Bình gật nhẹ đầu:

- Sư thái đoán không sai! Tuy vậy về chính và phản Ngũ Hành có lẽ sư thái nên tự giải thích theo cách khác.

- Cách khác? Là cách nào?

Tiểu Bình trầm ngâm:

- Thổ sinh Hỏa, Hỏa khắc Kim, đó là những gì thuộc về thuận, về chính Ngũ Hành.

Nhưng nghịch thì hình như không phải Hỏa khắc Kim đổi chuyển qua Kim khắc Hỏa, mà phải là Kim sinh Hỏa, nếu sư thái có đủ năng lực để dùng lửa tam muội chân hỏa biến thành lửa thật phát sinh từ thanh kiếm trên tay, giả dụ sư thái thuận dùng kiếm. Tương tự ...

Tiếng kêu quá bất ngờ của Cửu Cửu sư thái chợt vang lên làm ngắt lời Tiểu Bình:

- Tự thí chủ đã hiểu ra hay trước đó thí chủ đã được ai đó giải thích? Mà cũng lạ, sao tự bản ni lại không nghĩ ra những đạo lý này kia?

Tiểu Bình mỉm cười:

- Tại hạ chỉ mới hiểu thế thôi. Và dường như đây là những gì thuộc về cảnh giới cao nhất trong võ học?

- Không sai! Vì muốn phát sinh tam muội chân hỏa đâu phải ai cũng làm được? Phải là người có nội lực từ một giáp tý công phu trở lên. Do vậy, gọi đây là cảnh giới cao nhất của võ học cũng đúng, mà bảo phản Ngũ Hành là đạo lý tối diệu chỉ có người đạt cảnh

giới cao nhất của võ học mới thấu hiểu cũng là điều hoàn toàn đúng. Phải chăng thí chủ đúng là truyền nhân của một trong tam kỳ nhân Thần Châm Lão Phu Tử?

Tiểu Bình thở ra nhẹ nhẹ:

- Tại hạ sẽ làm gia sư thất vọng nếu thiếu bản lĩnh vượt thoát và hóa giải trận phản Ngũ Hành này. Mong sư thái chỉ giáo. Chỉ tiếc, tại hạ không còn nhãn quang nên ý đồ làm loạn nhãn của trận này đối với tại hạ là vô hiệu.

Cửu Cửu sư thái sững sờ:

- Thí chủ giải thích rất mạch lạc, có phải đó cũng là phần kiến văn do lệnh sư truyền thụ?

Tiểu Bình mỉm cười:

- Gia sư nếu tinh thông trận đồ lẽ nào lúc này sư thái lại hỏi tại hạ như đây là lần đầu được nghe về Ngũ Hành? Mà thôi, nếu sư thái có phần tín nhiệm tại hạ, sao chúng ta không thử phá trận theo cách vừa giải bày.

Cửu Cửu sư thái phân vân:

- Nói như thí chủ, chúng ta ngay bây giờ cần dịch chuyển từ Kim sang Hỏa!

- Không sai! Và sau đó do Hỏa lại biến thành Kim nên chúng ta cứ từ đó dịch chuyển sang phương vị Hỏa một lần nữa. Thế nào! Sư thái có dám cùng tại hạ mạo hiểm chăng?

- Hà ...! Cũng đành vậy thôi! Nào! Thí chủ hãy để bản ni đưa đi.

Vị thế đã thay đổi, lần này Tiểu Bình được Cửu Cửu sư thái cầm tay đưa đi, không phải ngược lại như bao lần trước đó.

Được một lúc, Tiểu Bình nhẹ thở phào khi nghe Cửu Cửu sư thái bật reo:

- Thoát rồi! Giờ thì chỉ cần tìm thấy tiểu đồ Thanh Tâm nữa là xong, bản ni sẽ thật sự nhẹ nhõm như tâm trạng lúc này của thí chủ.

Tiểu Bình vừa nghe nhắc đến tiểu sư thái Thanh Tâm liền nghe cõi lòng chùn xuống.

Và còn tệ hơn thế nhiều. Tiểu Bình đột nhiên nghe có tiếng người phát thoại:

- A di đà phật! Lời của chương môn sư thái nhất định sẽ được đáp ứng. Đây chẳng phải Thanh Tâm lệnh đồ, người đang được sư thái mong chờ được gặp sao?

- Sư phụ!

Tiểu Bình rung động toàn thân:

“Là Giác Nhân? Gã giả hòa thượng này đang không chế Thanh Tâm?” Nhưng không như Tiểu Bình đoán, có tiếng hai người ôm chầm lấy nhau và rõ nhất là tiếng nức nở của Thanh Tâm tiểu sư thái:

- Vậy là đồ nhi đã gặp lại sư phụ! Sư phụ vẫn bình yên vô sự? Thế mà đồ nhi nghe phải Thiếu Lâm và Cái Bang bảo sư phụ đã bị ...

Cửu Cửu sư thái chợt phì cười:

- Tất cả chỉ là do họ ngộ nhận. Họ cho rằng vị thí chủ kia đã uy hiếp sư phụ, bắt giữ sư phụ. Kỳ thực ...

Có tiếng chân người tiến lại gần Tiểu Bình. Và không cần nghe thanh âm Tiểu Bình cũng đoán biết người đó chính là Thanh Tâm. Tiểu sư thái Thanh Tâm bảo:

- Đa tạ thí chủ đã giúp bản ni bảo toàn cho gia sư. Bản ni ...

Tiểu Bình chợt vươn tay chộp vào Thanh Tâm, lúc Thanh Tâm đến đủ gần:

- Triệu Thạch Liễu! Người đừng tưởng ta không nhận ra người! Thanh Tâm đâu?

Tiếng quát của Tiểu Bình đã bị tràng cười lạnh lạnh của Thanh Tâm lấn át:

- Người lợi hại thật đấy, Tiểu Bình! Không sai, ta chính là Triệu Thạch Liễu đây! Ha ...

Ha ...

Và, Bùng!

Tiểu Bình bị chấn ngã, đủ hiểu Tiểu Bình do chân nguyên chưa phục hồi nên sinh ra kém thính lực và kém luôn phản ứng mới để Triệu Thạch Liễu bất ngờ phát kinh đả bại.

Tiểu Bình cố gượng ngồi lên và kêu:

- Triệu Thạch Liễu người dụng kế khá hay. Có phải người cũng đã chế ngự Cửu Cửu sư thái?

Có tiếng của Giác Nhân thừa nhận:

- Tiểu Bình, người đúng là một đại địch mà bọn ta cần phải trừ khử để tránh hậu họa sau này. Hừ! Triệu nương đã giả thành Thanh Tâm y như thật, đến nỗi mục tặc ni cũng không thể nhận ra và phải chịu để Triệu nương chế ngự, vậy mà vẫn bị người phát hiện, người có tài thông thiên triệt địa chắc?

Triệu Thạch Liễu bật cười:

- Phu quân chó vợi quên hai điều, thứ nhất, người khiếm thị thường có thính lực tinh tường, nhất là Tiểu Bình từng ghi nhận thật sâu đậm thanh âm giọng nói của thiếp. Thứ hai, Ha ... Ha ...

Tiểu Bình chột thờ dài:

- Phu quân, thiếp? Hai người đã là phu thê? Và hai người đều bị Bạch Cốt Môn thu phục? Vậy mỗi thù giữa Triệu Thạch Liễu ngươi và mộ Thạch Quế Trân ...

Triệu Thạch Liễu quát:

- Ngươi lắm rồi! Triệu Thạch Liễu ta đâu thể cùng mộ Thạch Quế Trân đội trời chung.

Bất quá ta đang giúp mộ họ Thạch tạo càng nhiều ác danh càng tốt. Ta sẽ biến mộ họ Thạch thành đại công địch võ lâm. Và khi đó, Ha ... Ha ... Khi ta đã thu thập đủ Vô Vi và Cửu Cửu tâm pháp vào tay, một mình ta sẽ vì giang hồ mà diệt trừ mộ đại công địch. Ta sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân, được quần hùng ngưỡng mộ và thần phục. Mọi người sẽ suy tôn ta làm minh chủ võ lâm. Ha ... Ha ...

Tiểu Bình choáng váng:

- Và đó là điều thứ hai ngươi định nói? Ngươi sẽ uy hiếp ta và Cửu Cửu sư thái và mưu đồ là đắc thủ một mình ngươi cả hai loại tâm pháp Vô Vi và Cửu Cửu?

Triệu Thạch Liễu gằn giọng:

- Ngươi cho là không được? Hay ngươi nghĩ ta chưa đủ tư cách thực hiện những điều này? Được, ta sẽ cho ngươi mục kích thủ đoạn của ta! Hừ!

Cùng với tiếng hừ đầy ác độc này, Tiểu Bình cũng bị Triệu Thạch Liễu chế ngự huyết đạo đến phải bất động toàn thân và cũng không thể lên tiếng phát thoại.

Đổi lại, nếu Cửu Cửu sư thái này giờ bị Triệu Thạch Liễu bất ngờ chế trụ huyết đạo làm cho lời nói của sư thái lúc này bị ngưng giữa chừng thì lúc này lại bắt đầu phát thoại. Cửu Cửu sư thái phần nộ quát thét âm lên:

- Giác Nhân! Hóa ra ngươi bấy lâu nay vẫn ngấm ngấm bội phản phái Thiếu Lâm.

Thanh Tâm đâu? Ngươi đã làm gì tiểu đồ?

Giác Nhân cười hăng hắc:

- Á Thanh Tâm ư? Sư thái yên tâm, bản tăng vì thất tình lục dục khó thể loại trừ nên cho đến lúc này Thanh Tâm vẫn là thượng khách của Giác Nhân ta. Và Thanh Tâm sẽ mãi

mãi bình yên nếu ả thuận tình cùng Giác Nhân này nên nghĩa phu thê. Có phải thế không, Triệu nương của ta? Ha ... Ha ...

Triệu Thạch Liễu cười phụ họa, khiến Tiểu Bình càng nghe càng không tin đó là sự thật.

Huống chi Triệu Thạch Liễu đang bảo Giác Nhân:

- Thiếp sẽ không bao giờ ngăn cấm, chừng nào phu quân còn giúp thiếp đạt được tâm nguyện. Phu quân sẽ có nhiều thật nhiều tỳ thiếp, và chính thiếp sẽ giúp phu quân. Ha ...

Ha ...

Cửu Cửu sư thái giận đến phát cuồng:

- Lũ vô sỉ, phường hạ lưu. Vị Nhân đã quá làm lần khi thu nhận người làm môn đồ. Ta không bao giờ ta thứ cho người nếu người dám xúc phạm tiểu đồ Thanh Tâm! Ta ...

Bộp!

Lời quát mắng của Cửu Cửu sư thái bỗng bị một âm thanh chói chói vang lên cắt ngang.

Và tiếp theo đó là lời thóa mạ của gã Giác Nhân ác thú đội lốt hòa thượng:

- Câm ngay! Nếu mụ tặc ni người còn có những lời tương tự thì đừng trách Giác Nhân ta lột bỏ toàn bộ tầng bào của mụ, nhân tiện cho mụ hưởng dụng thú vui mà mụ chưa bao giờ tận hưởng.

Lời của Giác Nhân tuy quá sỗ sàng nhưng lại tỏ ra có hiệu quả. Cửu Cửu sư thái nín lặng hoàn toàn, vì biết Giác Nhân rất có thể thực hiện như ý định nếu sư thái dám nói thêm nửa lời như đã nói.

Đắc ý, Triệu Thạch Liễu lên tiếng:

- Mong sư thái hiểu cho và đừng bao giờ khích nộ hoặc thử thách lòng nhẫn nại của chiết phu. Giờ thì thế này, sư thái sẽ được toàn mạng, sẽ tiếp tục được lệnh đồ Thanh Tâm chăm sóc nếu sư thái thổ lộ cho chiết phu biết nơi ẩn dấu Cửu Cửu Chân Kinh. Thế nào?

Cửu Cửu sư thái không bao giờ thổ lộ, Tiểu Bình nghĩ như thế và không hề ngạc nhiên khi nghe sư thái đáp:

- Cửu Cửu chân kinh chỉ còn là mảnh vụn tự mục nát sau thời gian tồn tại là ba trăm năm. Đến như ta cũng không thể đọc hết toàn bộ kinh văn nếu đó là ý đồ của bọn người.

Không tin, bọn người muốn hành hạ ta như thế nào cũng được, sự thật vẫn là sự thật mà thôi!

Soạt!

Tiểu Bình nghe tiếng của một mảnh y phục bị xé toạc. Và đó là sự thật được minh chứng bằng tràng cười khà ồ của Giác Nhân đang vang lên:

- Giác Nhân ta sao nở tâm hành hạ mụ? Huống chi, bây giờ, ha ... hạ., nhìn da dẻ mụ trắng ngần như thế này ta càng không thể nở tâm! Ha ... Ha ...

Cửu Cửu sư thái vừa then vừa phẫn nộ:

- Súc sinh, ngươi ...

Soạt!

Lại một mảnh y phục nữa, chắc chắn là của Cửu Cửu sư thái vừa bị Giác Nhân xé rời, lần này y gầm vang:

- Mụ nói hay không nói nào? Hừ! Mụ đừng vọng tưởng sẽ có người bắt ngờ xuất hiện giải cứu mụ và đừng nghĩ Giác Nhân ta không dám làm nhục mụ.

Giận đến uất nghẹn, Cửu Cửu sư thái chỉ kêu lên một câu nói ào ào khó nghe:

- Giết ta đi, súc sinh! Hự!

Bộp! Bộp!

Những thanh âm chát chúa lại vang lên, cho Tiểu Bình biết hoặc Giác Nhân hoặc Triệu Thạch Liễu đang thực sự cuồng nộ và tát liên hồi vào mặt Cửu Cửu sư thái.

Và thanh âm của Triệu Thạch Liễu đã vang lên, xác định người gì Tiểu Bình đang nhận định:

- Dừng tay nào, phu quân! Kéo cứ mạnh tay như phu quân, mụ Cửu Cửu vì mang thương thể trầm trọng sẽ không chi trì nổi như ả Thanh Tâm đã có thể chi trì.

Giác Nhân giận dữ:

- Nhưng bọn ta sẽ không có Cửu Cửu tâm pháp hầu hợp cùng tâm pháp Vô Vi để luyện thành tuyệt kỹ vô thượng. Ta muốn mụ phải nói.

Triệu Thạch Liễu vụt trầm giọng:

- Phu quân tin vào lời đồn đãi này thật sao? Thiếu thì nghĩ, thật khó tin nếu cho rằng hai loại tâm pháp này lại có chung xuất xứ. Một đằng là tâm pháp của Vô Vi cung. Một còn lại thì là tâm pháp phật môn do Nga Mi phái lưu lại, cả hai sao lại có thể liên quan? Vẫn chưa hết, nếu hai tâm pháp này thật sự có liên quan thì tại sao bản thân Vô Vi cung và

Nga Mi phải không hề biết? Trái lại một phái không liên quan gì đến hai tâm pháp này là phái Thiếu Lâm lại có di tự ghi rõ điều bí ẩn này?

Giác Nhân đáp:

- Tại sao thì ta không biết. Ta chỉ biết rằng từ khi ta nghe về Cửu Cửu chân kinh, ta đã bỏ công tìm hiểu và phát hiện ở Tầng Kinh Các có một mẫu di thư đã lưu rõ điều này.

Không có lửa tất không có khói, một di thư được lưu tại Tầng Kinh Các Thiếu Lâm nhất định không thể là ngẫu tạo. Và ngẫu tạo để làm gì nếu Thiếu Lâm phái thật sự không hề có chút liên quan nào đến hai tâm pháp tối thượng kia?

Giọng của Triệu Thạch Liễu chột điệu lại:

- Nói như phu quân, có lẽ chúng ta cần đưa mụ về giam giữ, từ từ tìm hiểu hư thực sau.

Giác Nhân đồng tình:

- Cả tiểu tử kia cũng thế! Triệu nương đừng quên, phần kinh văn Vô Vi trước kia mụ họ Thạch đã giao cho Triệu nương rất có thể đã bị mụ tráo đổi chút ít. Chúng ta cần phải có tiểu tử để kiểm chứng lại.

Và để đáp lại ý đồ của Giác Nhân, Tiểu Bình bất ngờ đứng bật dậy.

- Bọn người còn vọng tưởng được nữa sao? Và đây là câu trả lời của ta! Đờ!

Tiểu Bình phát loạn hai tay, làm cho nhiều thanh âm bé nhỏ cú đồng loạt rít gió vang lên.

Viu ... Viu ...

Triệu Thạch Liễu thất kinh, kêu thảng thốt:

- Là Ty Ngộ tuyệt độc châm của Thần Châm Lão Phu Tử?

Giác Nhân cũng kêu:

- Hóa ra tiểu tử chính là truyền nhân của Thần Châm Lão Phu Tử! Ồi ...

Sợ bọn chúng vẫn chưa chịu bỏ chạy như đang thẳm hy vọng, Tiểu Bình lại hất tay:

- Bọn người cũng nhận ra ư? Càng tốt, hãy xem thần châm tuyệt kỹ của ta!

Viu ... Viu ...

Và diễn biến xảy ra đúng như Tiểu Bình mong muốn, Giác Nhân và Triệu Thạch Liễu đều quay người bỏ chạy.

Vụt! Vụt!

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Bình vội quờ tay kiểm tìm Cừ Cừ sư thái. Sau đó, khi đã tìm thấy, Tiểu Bình vội tự cởi bỏ trường phục bên ngoài và dùng để quấn quanh thân Cừ Cừ sư thái, đoạn đưa sư thái cùng đi, ngấm ngấm bám theo Giác Nhân và Triệu Thạch Liễu.

Vụt!

Hồi 25

Cừ Cừ Chân Kinh

Vừa phát hiện Cừ Cừ sư thái đang có dấu hiệu hồi tỉnh, Tiểu Bình lập tức nghiêng đầu phụ nhĩ:

- Chúng ta đang lâm vào tình thế thật nguy hiểm, mong sư thái chớ gây kinh động.

Có lẽ Cừ Cừ sư thái đã mở to hai mắt và đang nhìn quanh, Tiểu Bình nghe sư thái ào ào:

- Xung quanh hoàn toàn vắng lặng, chỉ có đá với đá, sao thí chủ bảo tình thế thật nguy hiểm.

Miễn cưỡng, Tiểu Bình khe khẽ giải thích:

- Vì muốn giải cứu lệnh đồ, tại hạ đã lên bám theo Triệu Thạch Liễu và Giác Nhân. Và nếu tại hạ “nghe” không lầm thì Bạch Cốt Môn đã xuất hiện, đang sắp cùng Triệu Thạch Liễu và Giác Nhân diễn ra trận thư hùng. Ồ ...

Cổ lắng nghe nhưng không thể nghe như Tiểu Bình đang nghe, tiếng kêu vừa rồi của Tiểu Bình làm cho Cừ Cừ sư thái động tâm:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Bình khẽ quát:

- Đùng lớn tiếng như vậy! Mụ Môn chủ Bạch Cốt Môn cũng đã xuất hiện. Và lạ thay, Giác Nhân hóa ra là đệ tử tâm phúc của mụ Thạch Quế Trân, có lẽ đã được mụ thu nhận gần đây hầu đặt Triệu Thạch Liễu vào tử địa. Hà ... Triệu Thạch Liễu phen này e khó thoát.

- Vậy thì nguy cho tiểu đồ mắt. Thí chủ không thể phát hiện chỗ chúng giam giữ tiểu đồ sao?

Tiểu Bình thở dài:

- Tại hạ có ý định này. Chỉ tiếc, Bạch Cốt Môn xuất hiện quá sớm, khiến Triệu Thạch Liễu và Giác Nhân chưa thể đưa tại hạ đến chỗ giam giữ lệnh đồ.

Và đột nhiên Tiểu Bình đổi giọng:

- Có rồi! Giác Nhân vừa có lệnh đưa lệnh đồ đến. Chúng ta đi thôi.

Đúng như nhận định ban đầu của Cửu Cửu sư thái, Tiểu Bình đã vô tình đặt chân vào một nơi chỉ toàn là đá với đá và Tiểu Bình sẽ vô phương tìm được lối đi nếu như không có Cửu Cửu sư thái chỉ điểm. Ngược lại, sư thái cũng sẽ phải lầm lối nếu không có Tiểu Bình là người nhờ thính lực tinh tường nên dễ dàng “nghe” và phát hiện phương hướng dịch chuyển của Giác Nhân qua mấy lần đá.

Như lúc này chẳng hạn, sư thái chợt hỏi:

- Phía trước có hai lối rẽ ...

Tiểu Bình đáp ngay:

- Giác Nhân đang di chuyển bên phía tả.

Cửu Cửu sư thái nắm tay Tiểu Bình và lôi đi.

- Vậy thì rẽ tả. Nào!

Cứ thế cho đến lúc Tiểu Bình tự ý dừng lại:

- Giác Nhân đã dừng lại, chỉ cách chỗ chúng ta đứng chừng hai trượng.

Sư thái ào ào:

- Phía trước đã bị một lớp đá chắn ngang, không có một khe hở nào đi qua hoặc nhìn.

Tiểu Bình vận dụng nội lực vào tay hữu, tả thủ thì cảm vài mũi thần châm:

- Tại hạ sẽ phá vỡ vách đá và đối phó ngay với Giác Nhân. Phiền sư thái tự lo giải nguy cho lệnh đồ.

- Thí chủ đã khôi phục hoàn toàn?

Tiểu Bình cười nhẹ:

- Sư thái sợ gây kinh động, làm cho bọn Bạch Cốt Môn chạy đến! Đó chính là ý định của tại hạ, chỉ ngại sư thái và lệnh đồ vì quá chậm chân sẽ khó bề tẩu thoát.

- Bần ni không có ý định tẩu thoát. Chỉ mong sao tiểu đồ được bình an, để sau này thay bần ni chấp chương phái Nga Mi.

Tiểu Bình nghi ngại:

- Sư thái hãy cố nhẫn nại. Đừng vì quá quẫn trí mà ảnh hưởng đến đại cục, nhất là nguyên khí của phái Nga Mi rất cần có sư thái để bảo toàn:

- Bần ni cho đến lúc này vẫn chưa một lần thâm tạ ân tình sâu nặng của thí chủ đã dành cho tệt phái. Thế này vậy, bần ni sẽ vì thí chủ, vì tệt phái Nga Mi, quyết không để thí chủ thất vọng! Được chứ?

Tiểu Bình mỉm cười:

- Thế là tốt! Vì tại hạ vẫn còn ghi nhớ lời nói của lệnh đồ, rằng người xuất gia không hề ngoa ngôn ngụy ngữ. Bắt đầu đây.

Và Tiểu Bình vỗ mạnh hữu thủ vào vách đá ngay trước mặt.

Ầm!

Rào ... Rào ...

Vách đá không mấy dày nên vỡ toang. Có tiếng Giác Nhân bật kêu:

- Kẻ nào dám ...

Tiểu Bình hất nhanh tả thủ:

- Là ta! Đỡ!

Viu ...

Phập!

Giác Nhân gào vang:

- Tỷ ngọc tuyệt độc châm? Người là ... ối ...

Tiểu Bình nghe tiếng Thanh Tâm phều phào kêu khóc:

- Sư phụ! Đồ nhi ... Đồ nhi ...

Cửu Cửu sư thái vội lên tiếng:

- Đừng vội thế, Thanh Tâm! Trước tiên hãy cho sư phụ biết cửu cửu nếu không là bát thập nhất thì phải là thế nào?

Câu hỏi của Cửu Cửu sư thái làm cho Tiểu Bình sững sờ. Nhưng ngay sau đó Tiểu Bình liền vỡ lẽ khi nghe Thanh Tâm thút thít đáp:

- Bẩm, sư phụ từng dạy Cửu Cửu công phu do không còn đủ chín chiêu nên với năm chiêu, mỗi chiêu là chín thức biến hóa, vị chi chỉ còn tứ thập ngũ.

Cửu Cửu sư thái lúc bấy giờ mới reo:

- Đúng rồi! Đây mới thật là đồ nhi của ta, không phải do ai khác giả mạo nữa. Chúng ta mau đi thôi, đồ nhi!

Tiểu Bình cũng nhắc Giác Nhân lên, gọi Cửu Cửu sư thái:

- Chúng ta sẽ kịp thoát nếu sư thái vẫn chưa quên lối chúng ta vừa đi vào. Nhanh nào!

Họ bước đi vội vã và may là Cửu Cửu sư thái vẫn chưa quên lối đã tiến vào. Mãi đến khi có tiếng kêu của Thanh Tâm tiểu sư thái vang lên, Tiểu Bình mới dám tin là mọi người đã thật sự thoát, chưa bị bọn Bạch Cốt Môn phát hiện. Thanh Tâm kêu kinh ngạc:

- Sư phụ, tăng bào của sư phụ sao lại ...

Cửu Cửu sư thái vội ngăn lại:

- Sư phụ không còn thời gian giải thích, chưa kể đó là nỗi ô nhục mà kiếp này sư phụ không thể nào quên. Đừng chần chừ nữa, Thanh Tâm, đồ nhi hãy mau cùng Tiểu Bình thí chủ ly khai chốn này. Đi đi, càng đi xa càng tốt.

Hiểu rõ tâm ý của Cửu Cửu sư thái, Tiểu Bình lên tiếng:

- Một mình sư thái nhất định không thể là đối thủ của Bạch Cốt Môn. Sao sư thái vẫn quyết ý tìm chết, vội quên lời đã hứa cùng tại hạ? Mong sư thái cân nhắc và nghĩ lại, đại họa thật sự của võ lâm, ngoài Bạch Cốt Môn, Thần Bang, Thanh Y giáo hãy còn có Cửu Phái Nhất Thống Lệnh. Mà để đối phó với nhân vật đã chủ xướng Cửu Phái Nhất Thống Lệnh đó đương nhiên không thể thiếu sư thái.

Thanh Tâm tỏ ra hoang mang và hoảng hốt:

- Sao sư phụ lại phải tìm đến cái chết? Có chuyện gì rất nghiêm trọng đã xảy ra cho sư phụ?

Không thể đáp và càng không tiện giải thích, Tiểu Bình nghe Cửu Cửu sư thái miễn cưỡng bảo:

- Đa tạ thí chủ đã nhắc nhở. Và ngược lại, bản ni cũng muốn nhắc nhở thí chủ, người mà võ lâm đang cần để đối phó với bao đại họa thí chủ vừa kể cũng không thể thiếu thí chủ.

Nếu thí chủ vẫn khăng khăng đòi đương đầu với Bạch Cốt Môn vào lúc này thì đó là hành vi bất trí khiến bản ni thật sự thất vọng. Sao thí chủ không tạm thời nhẫn nại, cùng bản ni ly khai chốn này và sau đó là thương nghị một kế sách vẹn toàn hầu giúp võ lâm vẫn hồi đại cuộc?

Tiểu Bình chợt phì cười:

- Rốt cuộc ý của sư thái là muốn tại hạ cùng đi nên giả vờ làm khó tại hạ? Được thôi, nhưng còn gã Giác Nhân biến tính này thì sao?

Cửu Cửu sư thái bảo:

- Hình như thí chủ chưa muốn giết y? Có thể cho bản ni biết tại sao?

Tiểu Bình thở dài:

- Chẳng biết sư thái có tán đồng hay không, tại hạ định dùng y để đánh đổi Triệu Thạch Liễu có lẽ đã bị mụ Thạch Quế Trân bắt giữ.

Và câu nghi vấn của Cửu Cửu sư thái đương nhiên được nêu lên không ngoài dự đoán của Tiểu Bình:

- Thí chủ suýt bị ả sát hại, hành động này của thí chủ ắt hẳn phải có mưu đồ?

- Không sai! Tại hạ vẫn luôn quan niệm rằng người với người sẽ là bằng hữu nếu cả hai bỗng có chung một kẻ thù, Triệu Thạch Liễu sẽ hữu ích cho tại hạ hơn là tại hạ phải bỏ tay hạ thủ một kẻ thù đề tiện và đội bại như gã Giác Nhân này.

- Thảo nào ngay lúc này thí chủ vẫn cứ muốn cùng Bạch Cốt Môn đương đầu. Nhưng không sao, bản ni chợt nghĩ ra một cách có thể giúp thí chủ tạm thời lánh mặt Bạch Cốt Môn nhưng vẫn buộc chúng tìm đến ta để đối người.

Tiểu Bình kinh ngạc:

- Sư thái có cách nào?

- Lệnh sư Thần Châm Lão Phu Tử vốn có một thủ pháp độc môn gọi là Tý Ngọ châm ...

Tiểu Bình ngắt lời:

- Tý Ngọ tuyệt độc châm chứ?

- Không phải bản ni nói sai đâu. Mà là do người giang hồ vì quá khiếp sợ tuyệt kỹ thần châm của lệnh sư nên mới gọi bừa Tý Ngọ châm thành Tý Ngọ tuyệt độc châm. Khiến sau này bất kỳ ai thoát nghe đều ngỡ đó là mũi châm có tẩm độc. Kỳ thực đó là loại thủ pháp mà hễ lệnh sư thi triển với bất kỳ ai thì kẻ đó sẽ mãi mãi bị đau đớn mỗi ngày hai lần vào hai giờ Tý và Ngọ. Thí chủ lẽ nào không biết?

Tiểu Bình lắc đầu:

- Tại hạ không hỏi và cũng chưa từng nghe gia sư giải thích như thế bao giờ.

- Vậy thí chủ nghĩ gì về năm chữ “Tý Ngọ tuyệt độc châm”?

Tiểu Bình cười gượng:

- Tại hạ cũng nghĩ đó là mũi châm đã bị tẩm độc. Hóa ra không phải ư?

- Đương nhiên là không. Vì một nhân vật được xem là đại kỳ nhân như lệnh sư lẽ nào tự hạ thấp thân phận bằng cách dùng độc. Có nghĩa là lệnh sư chưa truyền thụ cho thí chủ thủ pháp Tý Ngọ châm?

- Vậy thì chưa? Sao?

Tiểu Bình nghe tiếng Cửu Cửu sư thái thở dài:

- Ý định của bản ni là bảo thí chủ dùng thủ pháp này thi triển trên người Giác Nhân.

Sau đó khi được buông tha, Giác Nhân vì muốn tự cứu mạng nhất định phải tìm cách giải thoát cho ả Triệu Thạch Liễu để cầu xin thí chủ sự hóa giải. Nhưng cách này giờ đã không thực hiện được nữa rồi, tiếc thật!

Tiểu Bình cũng tiếc ngẩn tiếc ngơ:

- Cũng tiếc thật đấy. Nhưng tại sao gia sư không hề nhắc gì đến thủ pháp này cho tại hạ biết?

Không ai có thể giải thích tại sao, và đó là nguyên do khiến Cửu Cửu sư thái chột lên tiếng:

- Vẫn còn một cách khác. Đó là chúng ta nên mau chóng tìm một chỗ kín đáo để ẩn thân, chờ đến khi bản ni và nhất là tiểu đồ Thanh Tâm hoàn toàn hồi phục, bọn bản ni sẽ giúp thí chủ tìm cách đòi người. Thí chủ nghĩ sao?

Tiểu Bình thở dài:

- Cũng đành vậy thôi! Chỉ sợ bọn Bạch Cốt Môn vì phát hiện thấy mất Giác Nhân, chúng sẽ tìm đúng vào lúc sư thái chưa kịp hồi phục.

Cửu Cửu sư thái vội ngắt lời:

- Tất cả rồi sẽ ổn thỏa nếu ngay bên ngoài chỗ ẩn thân của chúng ta lại được bản ni bố trí thêm một trận đồ, như trận phản Ngũ Hành chẳng hạn?

Tiểu Bình tươi tỉnh lên ngay:

- Quả là diệu kế. Mọi việc xin cứ theo chủ trương của sư thái.

Thanh Tâm cũng reo:

- Vậy thì chờ gì nữa, chúng ta đi thôi, sư phụ.

Có thêm Thanh Tâm dẫn đường, Tiểu Bình thật sự vững tâm và tin tưởng nhiều vào kế sách của Cửu Cửu sư thái. Tuy vậy, tự đáy sâu trong tâm khảm Tiểu Bình vẫn cứ ngờ ngợ và hoang mang, không hiểu vì sao bọn Bạch Cốt Môn lại tỏ ra quá vụng về. Giác Nhân bị thất tung kể đã lâu thế mà bọn họ mãi cho đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu truy tìm. Đúng là lạ thật đấy.

oOo Cửu Cửu sư thái chợt hỏi:

- Thí chủ thật sự không cần tọa công tịnh dưỡng?

Tiểu Bình lắc đầu:

- Tuy chúng ta đang ẩn thân ở một nơi kín đáo, bên ngoài lại có trận phản Ngũ Hành đủ ngăn chặn vạn mã thiên binh, nhưng tại hạ sẽ yên tâm hơn nếu trong lúc sư thái và lệnh đồ tọa công vẫn còn có tại hạ làm hộ pháp. Đa tạ sự lo lắng của sư thái.

- Người cần phải đa tạ chính là bản ni đây thì đúng hơn. Thử nghĩ nếu không có thí chủ bất ngờ tự giải khai huyết đạo, lại còn kịp phục hồi gần như toàn bộ chân nguyên để xuất kỳ bất ý giải nguy cho bản ni, thì có lẽ lúc này bản ni đã ra người thiên cổ từ lâu rồi.

Tiểu Bình phì cười:

- Có phải sư thái lấy làm lạ và không hiểu vì sao tại hạ có thể tự giải khai huyết đạo, sau đó lại còn đủ thời gian khôi phục phần nào công phu?

- Mong thí chủ chớ trách, quả thật bản ni có ý này. Huống chi, vì đã biết thí chủ đúng là truyền nhân của Thần Châm Lão Phu Tử nên bản ni cũng hoang mang. Bởi lệnh sư hình như cũng chưa bao giờ có năng lực này?

Tiểu Bình đáp:

- Nếu tại hạ bảo đó là do tại hạ tự thức ngộ ra, sư thái liệu có tin không?
- Đương nhiên là tin. Vì dù sao chuyện đó hầu như cũng xảy ra ngay trước mắt bản ni, sao bản ni không thể không tin?

Tiểu Bình cười bí ẩn:

- Nghĩa là sư thái vẫn chưa tin? Thế này vậy, tại hạ xin mạn phép giải thích, nếu sư thái khi nghe xong vẫn chấp nhận đó là lời giải thích.

Và Tiểu Bình kể lại lần bản thân đã cùng phụ tử Tiểu Kinh Ngự đương đầu một trận bão biển. Qua đó Tiểu Bình cũng nói về sự thức ngộ của bản thân về hai đạo lý võ học cương nhu mà Tiểu Bình tự thấu triệt từ trận bão biển. Để kết luận, Tiểu Bình bảo:

- Vậy là từ đó về sau, cứ mỗi lần tại hạ bị đối phương chế trụ huyết đạo, tại hạ lại dùng phương cách này để tự giải khai. Và nhân đó, khi nội lực nguyên chân lực bị thúc đẩy, tựa như từng đợt sóng biển trào dâng, thì cho dù tại hạ có đủ thời gian để tọa công điều nguyên, công phu vẫn tự khôi phục ba, bốn thành.

- Thí chủ chỉ mừng tượng bấy nhiêu đó mà thôi? Không theo bất kỳ một tâm pháp nào cả.

Tiểu Bình lắc đầu:

- Đã bị chế ngự toàn thân, kể cả kinh mạch, sư thái thử nghĩ, tại hạ đâu còn cách nào để vận dụng tâm pháp? Chỉ khi huyết đạo đã tự giải khai, để ra tay hành động, tại hạ mới phải vận dụng tâm pháp.

- Đó là tâm pháp ...

- Tâm pháp Vô Vi! Tại hạ sẽ mang tội thất kính nếu ngay lúc này vẫn chưa giải thích cho sư thái rõ một việc. Đó là nhờ lời giảng giải của sư thái về chính phản Ngũ Hành mà tại hạ vô tình thức ngộ đôi ba phần về tâm pháp Vô Vi này.

- Thí chủ đã đắc thủ tâm pháp Vô Vi?

Tiểu Bình thở ra nhẹ nhẹ:

- Nguyên đó là bí kíp Vô Vi Bát Mạch do tại hạ tình cờ phát hiện. Tuy vậy, kèm theo bí kíp về tâm pháp lại có thêm năm bức đồ hình, khiến tại hạ tự lấy làm lạ, là vì sao chỉ có năm bức đồ hình trong khi danh xưng của bí kíp lại là Bát Mạch. Mãi đến khi nghe sư thái nói về Ngũ Hành ...

- Ý thí chủ muốn nói tâm pháp Vô Vi và tâm pháp Cửu Cửu có chỗ liên quan?

Tiểu Bình gật đầu:

- Đó cũng là điều mà Giác Nhân và Triệu Thạch Liễu vì nghi ngờ nên cố tìm cách đắc thủ cả hai loại tâm pháp. Cũng may, nhờ nghe họ nói như vậy nên tại hạ lại tăng thêm một tầng hiểu biết.

- Tóm lại, thí chủ đã thức ngộ bao nhiêu về tâm pháp Vô Vi?

- Chín phần!

- Chín phần! Nghĩa là thí chủ sắp đạt đến đại thành nếu ngay lúc này bỗng có thêm kinh văn Cửu Cửu?

Tiểu Bình ngờ ngợ:

- Như ý sư thái muốn thành toàn cho tại hạ?

- Bần ni cũng muốn. Nhưng chỉ tiếc ...

- Sao?

- Kinh văn Cửu Cửu có quá nhiều khiếm khuyết, chỉ sợ ...

Tiểu Bình mỉm cười:

- Cửu Cửu chân kinh của quý phái không thể bảo là khiếm khuyết nếu quả như nó gồm năm chiêu với mỗi chiêu là chín thức biến hóa như tại hạ từng nghe lệnh đồ nói. Vì khẩu khuyết của tâm pháp này chẳng phải vẫn lấy Ngũ Hành làm chủ đó sao? Mà Ngũ là năm, không phải bắt buộc có đủ chín chiêu như sư thái từng lo sợ.

- Nhưng danh xưng của chân kinh lại là Cửu Cửu?

- Cũng có thể đúng nếu hai tâm pháp Vô Vi và Cửu Cửu được hợp lại làm một. Vô Vi bí kíp có tất cả năm đồ hình, Cửu Cửu chân kinh lại có năm chiêu, nếu được hợp lại, tại hạ nghĩ ắt sẽ được chín chiêu với chiêu sau cùng phải là sự phối hợp giữa một chiêu Cửu Cửu với một đồ hình Vô Vi.

- Thí chủ muốn bảo với sở học hiện giờ của thí chủ, đã có bốn chiêu Vô Vi được thí chủ đắc ngộ?

Tiểu Bình không ngần ngại gật đầu thừa nhận:

- Đúng vậy! Và riêng với đồ hình thứ năm, nếu tại hạ đoán không sai, đó chính là phân nửa của chiêu tuyệt kỹ sau cùng và cần phải phối hợp với một chiêu nào đó trong năm chiêu Cửu Cửu của quý phái.

Giọng nói của Cửu Cửu sư thái chợt tỏ ra hoan hỷ:

- Nếu đó là sự thật, được, bản ni sẽ vì đại cục vô lâm, nguyện trao truyền đủ năm chiêu Cửu Cửu cho ...

Một tràng cười lạnh lạnh chợt vang lên:

- Hạ. Ha ...! Đã là thú tự chui đầu vào bẫy, bọn ngươi còn huênh hoang khoác lác được nữa sao! Đúng là lũ người ấu trĩ! Ha ... ha ...

Tiểu Bình thất kinh, quờ tay nhắc bổng Giác Nhân lên:

- Là mục Thạch Quế Trân, Môn chủ Bạch Cốt Môn? Nhưng còn trận phản Ngũ Hành, lẽ nào ...

Mục Thạch Quế Trân lại cười ngạo mạn:

- Ngươi quên rồi sao, Tiểu Bình? Ta từng là dưỡng mẫu của ngươi và chẳng phải ngươi từng tỏ ra hiếu thuận khi trao cả toàn bộ kinh văn Vô Vi cho ta sao? Ngươi có thể tự am hiểu trận phản Ngũ Hành thì tại sao ta lại không thể? Hãy tỏ ra ngoan ngoãn nào, Tiểu Bình. Rồi ta và ngươi sẽ cùng chia đôi thiên hạ, ngươi vẫn là dưỡng tử của ta! Ha ... Ha ...

Tiểu Bình phần nộ, nhắc Giác Nhân cùng lao ra ngoài, lấy tràng cười của mục họ Thạch làm đích nhắm đến:

- Dưỡng mẫu ôi dưỡng mẫu! Phen này mục phải nạp mạng cho ta thôi! Đờ!

Ào ...

Mục họ Thạch vẫn không ngớt cười:

- Ha ... Ha ...

Chợt giữa hàng loạt những tiếng huyên náo, tiếng kinh phong do tự Tiểu Bình quật ra, tràng cười và luồng chưởng phong quật ngược lại của mục họ Thạch, Tiểu Bình nhờ thính lực tinh tường bỗng nghe như có tiếng hô hoán thất thanh của Thanh Tâm len vào và vang lên:

- Đề phòng kẻ trá nguy của mục ác ma! Vực sâu ...

Tiểu Bình nghĩ thật nhanh:

“Thanh Tâm đang tọa công kia mà? Phải chăng tiếng huyên náo đã gây kinh động, làm tiểu sư thái Thanh Tâm choàng tỉnh? Còn vực sâu nào Thanh Tâm muốn đề cập đến?”
Nghĩ thật nhanh và Tiểu Bình cũng có sự nhanh trí cùng với phản ứng nhanh không kém.

Giác Nhân đang ở trong tay Tiểu Bình liền được Tiểu Bình dùng chân lực thúc đẩy làm gã tỉnh lại.

Giác Nhân bật kêu kinh hoàng:

- Môn chủ? Môn chủ mau mau ngăn y lại, đừng để tiểu tử lôi luôn tiểu nhân xuống vực!

Ồi ...

Cùng lúc với tiếng kêu này của Giác Nhân, Tiểu Bình cũng cảm nhận luồng kinh phong đối kháng của mục họ Thạch không hiểu sao chợt biến mất đi, hoàn toàn không còn chút kháng lực nào ngăn cản ngọn lực đạo đang được Tiểu Bình quật ra.

Hoàn toàn vỡ lẽ, Tiểu Bình chợt cảm thấy toàn bộ tâm trí hầu như đều tê cứng và một hình ảnh duy nhất là còn tồn tại và đang động lại trong tâm trí Tiểu Bình, một hình ảnh mà Tiểu Bình thừa khả năng để tự mừng tượng ra. Đó là mục Thạch Quế Trân ngay khi xuất hiện đã cố ý đứng ngay bên cạnh bờ miệng một vực sâu. Để khi mục đã có cách kích nộ và làm cho Tiểu Bình phải cuồng nộ xông ra, xông ngay vào vị trí mục đang đứng, mục chỉ cần thu kinh về và lập tức dịch chuyển bộ vị qua chỗ khác thế là đủ cho Tiểu Bình lao toàn thân về phía vực. Cái chết sẽ đến với Tiểu Bình mà không hề hao tổn chút sức lực nào của mục.

“Thủ đoạn thật tàn độc! Hừ! Mục hẳn tâm dùng thủ đoạn này để đối phó với một kẻ đã bị mất hoàn toàn nhãn quang là ta! Thạch Quế Trân ơi Thạch Quế Trân! Mục thật đáng chết cả trăm lần!” Ý nghĩ này đến với Tiểu Bình lúc chợt có lại nhận thức và nhận biết nền đất dưới chân chỉ là một khoảng không vô tận.

Có lại nhận thức là có phản ứng, Tiểu Bình lập tức hất ngược gã Giác Nhân về phía sau và lập tức nghe gã dù chới với vẫn cố chộp hai tay vào vật gì đó khá cứng.

Bộp! Bộp!

Vậy là đủ cho Tiểu Bình có luôn hành động kế tiếp để tự cứu. Thứ nhất, tiếng Giác Nhân chộp hai tay vào vật nào đó nhưng chỉ cách Tiểu Bình chưa đến nửa trượng về phía sau, thứ hai, tuy Tiểu Bình có ném gã Giác Nhân đi nhưng chưa phải là ném hẳn. Tiểu Bình vẫn còn giữ một phần chéo áo tăng bào của gã. Tiểu Bình vội truyền thêm lực đạo vào nội thể gã Giác Nhân, giúp gã nếu đã chộp thì phải chộp thật vững vào vật gì đó, chắc chắn phải là mép của bờ vực. Và sau đó, Tiểu Bình đột ngột thu kinh về, dồn cả lên thượng bàn, đồng thời hét lên một tiếng thật to:

- Lên!

Vút!

Lập tức có nhiều tiếng trầm trồ thán phục dù chỉ là miễn cưỡng:

- Ô! Khinh thân pháp Thiên Mã Phi Hành!

- Ôi chao! Hảo thân pháp! Tiểu tử đúng là truyền nhân của Thần Châm Lão Phu Tử!

Đang đà uốn người bay ngược lên cao và chéch về phía hậu, những tiếng trầm trồ nộ làm cho Tiểu Bình động tâm:

“Là lão Đại bá bá? Có cả mụ Thất lão cô cô! Hay lắm! Chỗ Trưởng Lão Hội của Bạch Cốt Môn đứng nhất định phải là chỗ thật sự an toàn, cho họ và cho ta! Ha ... Ha ... “ Lòng cười thâm và Tiểu Bình bất ngờ lao ập luôn về phía vừa phát ra những tiếng trầm trồ:

- Đây là món quà hậu đãi và tri ngộ của gia sư Thần Châm Lão Phu Tử bảo ta phải tặng cho bọn ác ma các ngươi. Đờ!

Viu ... Viu ...

Một nắm phi châm đã được Tiểu Bình dùng tuyệt kỹ thần châm ném đi.

Những tiếng trầm trồ lúc nãy liền đổi sang những tiếng kêu thất thanh:

- Ôi chao! Thần châm tuyệt kỹ ...

- Ngươi đã luyện hết, thần châm của lão ... Hự!

- Tiểu tử đã mù nhưng sao ... Hự!

Tiểu Bình thoát chết tan xác dưới vực, lại còn dùng tuyệt kỹ tối diệu của Thần Châm Lão Phu Tử hạ thủ một loạt nhiều mạng người, toàn là những điều làm cho mụ họ Thạch phẫn nộ.

Mụ lao đến:

- Tiểu tử chó quá ngông cuồng! Đờ!

Vù ...

Tiểu Bình đang chờ cơ hội này:

- Mụ muốn chết!

Ào ...

Ầm!

Mụ thất kinh:

- Vô Vi Tuyệt Ngũ Thức? Người thực sự đã luyện xong Vô Vi tuyệt học?

Tiểu Bình thân tốc lao vào mụ:

- Chớ nhiều lời! Nạp mạng!

Ào ...

Có tiếng thân hình mụ dịch chuyển thật nhanh.

Vút!

Tiểu Bình cười khanh khách:

- Mụ chạy thoát được sao với tuyệt kỹ thần châm của ta? Ha ... Ha ...

Viu ... Phập!

Mụ nghiêng răng ken két và đột nhiên gầm vang:

- Dừng tay! Hoặc người muốn ta hạ thủ ngay lập tức ả tiểu ni này?

Tiểu Bình dừng lại như bị một lực đạo vô hình cột giữa hai chân:

- Là Thanh Tâm? Lệnh sư đâu rồi tiểu sư thái!

Mụ họ Thạch cười ngạo nghễ:

- Người hỏi làm chi mụ Cửu Cửu chỉ biết thụt cổ như rùa! Hãy ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh ta, bằng không ... Ha ... ha ...

Tiểu Bình bất ngờ dịch chuyển thân hình.

Vút!

Và khi Tiểu Bình xuất hiện trở lại thì trên tay Tiểu Bình chính là Giác Nhân, gã vừa leo lên vực và vô tình gây tiếng động tạo cơ hội cho Tiểu Bình thực hiện kế mưu chột có. Tiểu Bình bật cười.

Hồi 26

Cửu Cửu Công Phu

Môn chủ Bạch Cốt Môn cố ý cười to hơn, át cả tràng cười đang do Tiểu Bình phát ra:

- Người đừng tưởng người làm thế là khôn ngoan. Gã hòa thượng đó sống hay chết nào có liên quan gì đến Thạch Quế Trân này. Ha ... Ha ...

Tiểu Bình bủi môi, chuyển Giác Nhân qua tả thủ và cho hữu thủ vào bọc áo:

- Mụ đừng vờ vĩnh nữa. Hãy gọi người của mụ cùng lùi lại. Nếu bất tuân, hừ, mụ và người của mụ chắc chắn sẽ nếm thử pháp độc môn của gia sư thường được mọi người gọi là Tỷ Ngộ châm.

Và Tiểu Bình có phần nào chấn động khi nghe mụ ung dung đáp:

- Người cũng đừng uông công đe dọa ta. Vì nếu người thật sự am hiểu thủ pháp đó lẽ ra ngay từ đầu người đã thi triển rồi. Và do người vẫn chưa thi triển nên ta nghĩ. Ha ... ha ...

Người không thể am hiểu thủ pháp đó. Hay nói đúng hơn, một phé nhân đã trở nên vô dụng như lão ngu muội Thần Châm cho dù có muốn cũng không có cách nào truyền thụ cho người toàn bộ bí kỹ một đời của lão.

Tiểu Bình không hề lầm, có sự việc gì đó rất lạ đang âm thầm diễn ra xung quanh Tiểu Bình. Và Tiểu Bình hoang mang:

- Sao mụ biết ta đã mù để có sẵn đủ loại dự mưu nhằm đối phó với ta? Còn nữa, nhờ vào đâu mà mụ biết ta hoàn toàn không am hiểu thủ pháp thi triển Tỷ Ngộ châm? Trừ phi ...

Bằng kế sách đã một lần vận dụng, Tiểu Bình vừa nghĩ đến đây liền dụng lực thúc đẩy nội nguyên chân lực vào nội thể gã Giác Nhân. Đồng thời với hành động này, Tiểu Bình cũng bất ngờ cười vang:

- Mụ đang tự trấn an đấy à? Bằng không sao mụ chưa cho lệnh phát động Bạch Cốt Độc Trận với độc chất quen dùng là Vân Vụ Độc Bạch Cốt? Chính bản thân mụ cũng không đủ tự tin phải không? Ha ... Ha ...

Gã Giác Nhân từng chứng tỏ là một gã tham sinh úy tử. Và gã chợt kêu thất thanh đúng như mong muốn của Tiểu Bình:

- Xin Môn chủ nghĩ tình, đừng phát động Bạch Cốt Độc Trận vội! Tiểu nhân ...

Mụ họ Thạch giận dữ quát át đi:

- Người vô dụng thế sao, Giác Nhân? Tiểu tử rõ ràng là đang đoán bừa và vị tất y tin vào điều y đoán. Vậy mà người chưa gì đã tỏ ra hoảng sợ, làm hỏng bao mưu đồ của ta.

Người thật đáng chết?

Hữu thủ của Tiểu Bình từ nãy giờ vẫn còn giữ nguyên trong bọc áo và chỉ đến lúc này Tiểu Bình mới chịu rút tay ra:

- Mụ trách y vô dụng thì ai sẽ là người trách mụ đây. Đỡ!

Viu ...

Phập!

Cùng với việc phát xạ một mũi Thần Châm, Tiểu Bình cũng động thân lao thẳng về phía mụ họ Thạch ...

Và với tiếng bước chân dịch chuyển quá rõ của mụ, kèm theo mụ vẫn là Thanh Tâm tiểu sư thái với những bước chân nặng nề, Tiểu Bình vừa lao đến liền tận lực hất ngay một kinh:

- Nạp mạng!

Ào ...

Đến lúc này mụ họ Thạch dù có nhận ra xảo kế của Tiểu Bình thì cũng muộn. Mụ đành nghiêng răng ken két, tiếc nuối buông bỏ Thanh Tâm và lao nhảy lui để tự cứu lấy thân.

Vút!

Tiểu Bình đắc ý cười ha hả khi tay hữu rút cuộc cũng chớp giữ được tiểu sư thái Thanh Tâm:

- Mụ thấy ta đã mù nên dụng nhiều mưu ma kế quỷ, nhưng tự thâm tâm mụ lại vẫn luôn xem ta là kẻ vô dụng, và tự nó đã tạo nhiều sơ hở cho ta tận dụng. Mụ đừng phần nộ nữa, đạo lý trên đời vốn vẫn luôn như vậy, lừa người, lừa ta, mụ đâu thể đắc ý mãi. Triệu Thạch Liễu đâu? Ta muốn dùng Giác Nhân để trao đổi Triệu Thạch Liễu.

Mụ họ Thạch đâu thể không phần nộ:

- Tiểu tử ngươi thật trá ngụy. Được, ta thừa nhận là đã có phần nào xem nhẹ ngươi.

Tuy nhiên, hừ, ngươi muốn trao đổi ả họ Triệu ư? Ha ... Ha ... Đối với ta, sinh mạng của ả đất giá hơn gã Giác Nhân vô dụng kia nhiều. Ha ... Ha ...

Tiểu Bình chợt thì thảo vào tai tiểu sư thái Thanh Tâm:

- Tiểu sư thái vẫn ổn chứ? Nếu có gì khác lạ phiền tiểu sư thái hãy mau cho tại hạ biết ngay.

Và đổi giọng, Tiểu Bình nói với mụ họ Thạch:

- Ta cũng thừa nhận mụ rất căm hận Triệu Thạch Liễu. Nhưng thiết nghĩ, mụ là người biết trông xa nhìn rộng, nói đúng hơn mụ vẫn còn nuôi nhiều tham vọng, trong đó nhất định mụ phải có tham vọng được cùng Cửu Phái Nhất Thống Lệnh đập bằng võ lâm, xưng bá giang hồ, hủy diệt toàn bộ mọi chương ngại. Vậy thì mụ sao thể vì một tiểu tiết mà bỏ qua đại cục? Hãy mau ngoan ngoãn giao Triệu Thạch Liễu cho ta, đổi lại, mụ sẽ có Giác Nhân chắc chắn là nhân vật duy nhất giúp mụ giữ nguyên vẹn mối giao hảo sẵn có với Cửu Phái Nhất Thống Lệnh. Nào?

Lời của Tiểu Bình đã làm cho mụ họ Thạch nao núng. Mụ hoang mang:

- Sao ngươi biết chuyện giữa ta và Cửu Phái Nhất Thống Lệnh?

Tiểu Bình cười khẩy:

- Muốn người không biết thì mụ đừng làm. Còn nguyên nhân ta biết ư? Nhiều lắm.

Nhưng rõ nhất vẫn là chuyện Giác Nhân đã cho Triệu Thạch Liễu vào trông. Thế là ta tự nhớ lại, chính mảnh Bạch Cốt Thiết Bài mà trước kia Triệu Thạch Liễu đã cướp đoạt từ tay ta đã giúp mụ dò xét và am hiểu từng động tĩnh của Triệu Thạch Liễu. Chẳng phải mụ từng dùng con Tiểu Phi Xà với biệt tài Thiên Lý Tâm Hương để mong truy tầm ta lúc đó là người được mụ trao tặng Bạch Cốt Thiết Bài đó sao? Triệu Thạch Liễu đã vì Thiết bài này mà lần lượt bị mụ nào là phát hiện nào là giờ hết quý kẻ này đến mưu đồ khác để rồi cuộc biến thành công cụ của mụ. Giác Nhân sẽ chết ngay nếu mụ không giao Triệu Thạch Liễu cho ta.

Và Tiểu Bình một lần nữa thúc đẩy chân lực vào người Giác Nhân. Nhưng lần này là làm cho toàn bộ khí huyết kinh mạch của Giác Nhân bị đảo lộn, khiến Giác Nhân vừa giãy dụa vừa kêu la thảm thiết:

- Ối ... Ối ... Ối ... Đừng làm như thế nữa! Ối ... đau lắm, ta đau đến chết mất.

Cũng lúc này, Tiểu Bình lần đầu tiên nghe tiếng Triệu Thạch Liễu thét lên phẫn nộ:

- Giác Nhân! Hóa ra ngay từ đầu ta đã bị ngươi lừa. Và càng không phải mãi sau này ngươi mới bị mụ họ Thạch uy hiếp và thu phục như gần đây ngươi đã biện bạch với ta. Ta hận ngươi ... Ta mãi mãi hận ngươi.

Tiếng thét của Triệu Thạch Liễu sẽ còn tiếp tục mãi nếu như mụ họ Thạch do không chịu nổi phải quát át đi:

- Đủ rồi! Ta sẽ không tha nha đầu họ Triệu. Ngươi muốn trao đổi diễn ra như thế nào đây? Nói mau!

Tiểu Bình cười nhẹ:

- Mụ đừng quá nôn nóng. Trước hết, vì hai mắt ta đã mù nên ta không thể không cẩn trọng, phiền mụ hãy đưa toàn bộ người của mụ xuống chân núi, và địa điểm phải là một nơi thật bằng phẳng, thật rộng rãi. Sau đó, nhớ đấy, đừng giở trò gì trên người Triệu Thạch Liễu, một người nguyên vẹn sẽ được trao đổi với một người cũng được nguyên vẹn. Ta sẽ không khách khí đâu nếu mụ không tuân thủ đúng những điều kiện này. Mời!

Mụ cam chịu thất bại, điều này khiến Tiểu Bình nghi ngờ, cho dù trước khi lui chân mụ có hậm hực ném lại một câu:

- Ta nhượng người lần này. Nhưng sẽ không có lần thứ hai đâu. Nhớ đấy, hừ!

Chờ cho mụ họ Thạch và người của mụ đi đủ xa, Tiểu Bình chợt hạ thấp giọng hỏi Thanh Tâm:

- Tiểu sư thái này, lệnh sư thật sự đã bỏ chạy một mình như mụ ác ma vừa bảo?

Thanh Tâm lập tức phản bác:

- Mụ ta đã lừa thí chủ. Kỳ thực, lúc phát hiện mụ và người của mụ xuất hiện, như bản ni tận mắt nhìn thấy, gia sư vì nôn nóng nên đã phát chiêu ngay vào đối phương. Chỉ tiếc, có lẽ do thương thế gia sư chưa hồi phục nên gia sư kể như đã thảm bại ngay chiêu đầu và bị phe đối phương hai người truy đuổi. Bản ni đang lo không biết gia sư lúc này mệnh hệ như thế nào.

Tiểu Bình gục gặt đầu:

- Tại hạ cũng cảm nhận như vậy. Vả lại, vẫn còn có tiểu sư thái đây, đâu có lý nào lệnh sư vì lo cho bản thân mà cố tình bỏ lại tiểu sư thái? Chúng ta đi thôi.

Được Thanh Tâm dẫn đường, Tiểu Bình vừa đi vừa hỏi chuyện, nhất là hỏi về địa hình cả hai đang đi đến nơi hẹn gặp mụ Thạch Quế Trân.

Và theo từng lời đáp của Thanh Tâm, Tiểu Bình rồi cũng mừng tượng ra hình thái của địa hình. Để sau đó, Tiểu Bình phải buột miệng hỏi:

- Lệnh sư dù cần phải chọn một nơi ẩn nấp thật kín đáo nhưng cũng đâu cần lựa một địa thế quá ư hiểm trở, khiến địa thế đó phải biến thành trở ngại, hại ngược lại chúng ta, một khi bị đối phương phát hiện và phong tỏa như sự việc đã xảy ra?

Thanh Tâm bảo:

- Gia sư luôn là người cẩn trọng. Và khi chọn địa thế này, có lẽ gia sư không hề nghĩ sẽ bị bọn Bạch Cốt Môn phát hiện. Nhân vô thập toàn mà, gia sư nào có tài thông thiên triệt địa để có thể đoán bọn chúng vẫn có cách phát hiện nơi ẩn nấp của chúng ta?

Tiểu Bình lại gục gặt đầu:

- Tiểu sư thái nói cũng phải. Chính tại hạ cũng bị bắt ngờ vì sự xuất hiện phải nói là quá đúng lúc của mục họ Thạch. Đã đến nơi chưa?

Thanh Tâm đáp:

- Chân núi ở trước mặt. Qua một khe đá bần ni có thể nhìn thấy chỗ bọn ác ma đứng chờ chúng ta. Chúng đã chọn địa điểm đúng như thí chủ đề xuất.

Tiểu Bình liền nghiêm giọng:

- Tốt lắm! Giờ thì phiên sư thái giữ hộ gã ác nhân này, và nhớ đừng bỏ qua từng dấu hiệu nhỏ của tại hạ. Hãy đợi đến lúc tại hạ ra hiệu, tùy theo đó tiểu sư thái hoặc hạ sát gã, sau đó bỏ chạy ngay, hoặc có thể ung dung cùng đưa gã xuất hiện. Rõ chứ?

Thanh Tâm nghi ngại:

- Thí chủ định đánh tháo Triệu Thạch Liễu và không tiến hành việc trao đổi?

Tiểu Bình cười thần bí:

- Tại hạ chỉ tùy cơ ứng biến thôi. Và nếu có cơ hội, tại sao tại hạ phải trao đổi một khi vẫn có cách đánh tháo Triệu Thạch Liễu? Nhưng diễn biến vì chưa xảy đến nên thật khó nói sẽ như thế nào, sao tiểu sư thái không chờ xem? Cứ thế nha! Tại hạ đi đây!

Vút!

Thanh Tâm lo ngại, đưa mắt nhìn theo Tiểu Bình qua khe đá hờ, và Thanh Tâm không thể không bàng hoàng khi nhìn thấy Tiểu Bình ngay lúc xuất đầu lộ diện đã không hề có dấu hiệu nào cho thấy là Tiểu Bình muốn cùng mục Môn chủ họ Thạch tiến hành việc trao đổi.

Trái lại, Tiểu Bình đã xuất thủ ngay, chính thanh âm cười sảng sặc của Tiểu Bình đang vang đến đã góp phần minh chứng cho nhận định này của Thanh Tâm.

Quả thật Tiểu Bình đang cười:

- Bình bắt yếm trá, mục đừng trách ta sao không giữ lời. Vì đây là cơ hội duy nhất giúp ta báo thù rửa hận cho chính ta và cho gia sư Thần Châm Lão Phu Tử. Hãy đỡ tuyệt kỹ thần châm của ta. Ha ... Ha ...

Đang lơ lửng giữa tầng không, Tiểu Bình liên tiếp phát xạ nhiều mũi thần châm và bất kỳ vị trí nào Tiểu Bình phát hiện có tiếng người hô hấp.

Viu ... Viu ...

Bọn Bạch Cốt Môn khá đông, cho Tiểu Bình biết mục họ Thạch cũng đang sẵn có mưu đồ bắt lợi dành cho bản thân Tiểu Bình. Cho dù mục có tiến hành việc trao đổi thì sau đó mục vẫn có thái độ quyết quăng một mẻ lưới để triệt để thu thập cả Tiểu Bình cùng Triệu Thạch Liễu. Mục đâu dễ dàng nhận bại nếu lần sau đó mục không cảm thấy có cơ hội đổi lại sự công bằng?

Đúng như Tiểu Bình đoán, thái độ của Tiểu Bình buộc mục phải hét toáng lên:

- Phát động ngay Bạch Cốt Độc Trận. Ném tất cả Vân Vụ Bạch Cốt Độc ra mau! Số còn lại hãy mau phân khai truy tìm cho bằng được ả tiểu ni Thanh Tâm và Giác Nhân.

Nhanh lên!

“Bọn chúng đều náo loạn cả! Tốt lắm! Vậy thì kế của ta có cơ đắc thành! Ha ... Ha ...”
Tiểu Bình thầm cười và thần tốc đảo người về phía mục họ Thạch:

- Đệ tam chiêu Vô Vi đây! Đỡ!

Ào ...

Mục bối rối phát chiêu ngăn đỡ:

- Trong tay ta chính là ả họ Triệu. Người không sợ ả phải chết dưới chưởng của người sao?

Tiểu Bình vẫn lặng lẽ lao đến:

- Ta biết rồi! Nhưng mục vẫn phải nạp mạng thôi! Hãy đỡ!

Quát là quát vậy nhưng đến lúc tối hậu Tiểu Bình đột ngột thu chiêu về. Thay vào đó, Tiểu Bình hất nhẹ tả thủ vào mục họ Thạch:

- Mục lại làm kế của ta rồi. Đây, mới thật là chiêu dành cho mục. Đỡ!

Viu ...

- Âm khí thần châm?

Mục họ Thạch kêu đúng như vậy:

- Là thần châm tuyệt kỹ? Ồi ...

Vụt!

Tiểu Bình vươn hữu thủ chộp đúng vào Triệu Thạch Liễu.

Thật nhanh, Tiểu Bình vừa vận lực ném Triệu Thạch Liễu đi vừa thúc ép một luồng lực đạo vào người Triệu Thạch Liễu, giúp ả giải khai toàn bộ những huyết đạo đã bị khổng chế.

Tiểu Bình còn quát:

- Ngươi khỏi phải đa tạ ta. Đi thôi!

Vụt!

Chợt hiểu tất cả ý đồ của Tiểu Bình, mục họ Thạch quát phần nộ:

- Ngươi thật sự muốn cùng ta một mất một còn sao, tiểu tử? Vậy thì đỡ!

Ào ...

Tiểu Bình liền hừ lạnh:

- Chính ta cũng chờ đợi điều này! Xem chương!

Ầm!

Mục họ Thạch cười khanh khách:

- Nào phải chỉ có một mình ngươi am hiểu tuyệt kỹ Vô Vi? Tiếp chiêu! Ha ... Ha ...

Ầm!

Tiểu Bình thoáng rung động:

- Mục am hiểu mau thế này, có phải do trong tay mục đã có kinh văn Cửu Cửu từ chương môn Nga Mi phái Cửu Cửu sư thái?

Mục quát:

- Hãy đem điều đó mà hỏi lão Diêm Vương! Đỡ!

Ào ...

Tiểu Bình đánh sắc mặt:

- Vị tất ta phải chết như mục nghĩ! Đỡ!

Ầm!

Chợt từ đâu đó phía sau Tiểu Bình bỗng có một tiếng rít gió vang lên.

Viu ...

Nghĩ có người tập kích, Tiểu Bình định lách tránh thì nghe mục họ Thạch hét vang:

- Người dám quay lại ư, Triệu Thạch Liễu? Hãy đỡ!

Vù ...

Và Tiểu Bình nghe Triệu Thạch Liễu cười ngạo mạn:

- Mục quên rồi sao? Ta quay lại chỉ là để trả cho mục mảnh Bạch Cốt Thiết Bài. Còn chuyện giữa ta và mục hãy để sau này vậy! Ha ... Ha ...

(thiếu một đoạn - cuốn – trang ,) - Người phải chấp nhận số mạng dành cho người thôi tiểu tử! Đỡ! Ha ... Ha ...

Ào ...

Tiểu Bình phản ứng quá chậm.

Ầm!

Tiểu Bình loạng choạng:

- Hự!

Mục họ Thạch lao đến:

- C ... h ... ế ... t!

Ầm!

Tiểu Bình thổ huyết:

- Oe!

Mục họ Thạch lại tận lực giáng kình:

- Nạp mạng!

Ào ...

Tiểu Bình chực trút ra một tiếng thở dài tuyệt vọng thì nghe mục họ Thạch bỗng kêu lên:

- Tam thúc? Lão còn dám xuất hiện trước mặt ta sao? Ta ...

“Tam thúc? Hóa ra là tam thúc lão nhân, nhân vật đã từng phản lại Trương Lão Hội Bạch Cốt Môn. Lão xuất hiện để làm gì? Hay là ...” Ý nghĩ của Tiểu Bình chỉ đến đây là hết, vì toàn thân Tiểu Bình vụt bất động, cả thần trí cũng hôn mê hoàn toàn ...

Hồi 27

Tự Tình Nhi Nữ

Thanh âm của Bạch Phụng vang lên, đúng vào lúc Tiểu Bình tỉnh cơn tỉnh lại:

- Sao Tam lão thúc phé bỏ toàn bộ võ công của y? Diệt nhi từng bảo ...

Giọng nói của Tam lão thúc vang lên, đường đột cắt ngang câu nói đang lơ dờ của Bạch Phụng:

- Ta vẫn nhớ lời ngươi từng căn dặn! Nhưng ngươi cũng đừng quên rằng ta chỉ hứa giúp ngươi cứu người, chứ không phải cứu người vẫn còn nguyên vẹn võ công! Huống chi ...

Tiểu Bình tự vận dụng chân lực và hoàn toàn tuyệt vọng! Sự thế đã xảy ra đúng như lời lão Tam thúc đang nói một cách đặc ý:

- Huống chi tiểu tử vẫn có cách tự giải khai huyết đạo nếu y còn nguyên vẹn võ công!

Ta làm như thế chỉ là để đề phòng cho chính ta mà thôi.

Bạch Phụng thở dài:

- Cũng là Tam lão thúc đề phòng diệt nhi trở mặt, đúng không?

- Không sai! Vì cô nhân từng nói “hồ phụ ắt sinh hồ tử”! Ngươi dù sao vẫn là cốt nhục của Thạch Quế Trân, do đó tuy ngươi hiện đang có hành vi bội phản chính mẫu thân ngươi, nhưng ta làm sao biết rồi đây ngươi sẽ giở trò gì! Vả lại, hà ...! hà ... ngươi cũng đâu muốn tiểu tử còn nguyên vẹn công phu, để rồi khi tiểu tử nhận biết rõ lai lịch thật của ngươi, liệu tiểu tử có chịu bỏ qua mối thù để đáp lại mối tình chung mà ngươi dành cho y không?

Bạch Phụng lại tiếp tục thở dài:

- Mẫu tử tuy vẫn là tình thâm nhưng dù thế nào đi nữa, kể từ khi diệt nhi được nghe biết về lai lịch thân thế, diệt nhi vẫn không quên bao thủ đoạn mà gia mẫu từng dùng để đối phó với chính diệt nhi! Hành vi của gia mẫu, diệt nhi khó thể chấp nhận!

- Tuy chỉ những lúc gần đây ngươi mới được biết về thân thế lai lịch nhưng dù sao ngươi cũng được gần gũi mẫu thân ngươi từ tấm bé! Lẽ nào ngươi không hiểu tính cách cương liệt và hầu như là tàn nhẫn của mẫu thân ngươi? Đừng nói là đối với ngươi, ta e chính mẫu thân ngươi cũng nhiều lần tàn nhẫn đối với bản thân, miễn sao mẫu thân ngươi đắc thành sở nguyện, và trở thành thiên hạ đệ nhất nhân mới cam lòng.

Bạch Phụng càng thêm thờ dài:

- Sinh ư nghệ, tử ư nghệ! Tham vọng đồ bá của gia mẫu rồi sẽ hại ngược lại chính gia mẫu thôi! Giờ thì Tam lão thúc có thể giao y cho diệt nhi rồi chứ?

Thân hình của Tiểu Bình liền được lão Tam thúc nhắc lên:

- Dễ thế, Bạch Phụng?

Bạch Phụng hoang mang:

- Sao vậy, Tam lão thúc, vậy còn lời hứa của Tam lão thúc thì sao?

Lão Tam thúc cười vang:

- Ngươi có cho ta biết về nội tình của Cửu Phái Nhất Thống Lệnh, ta có thay ngươi cứu người! Sự ước thúc giữa ta và ngươi thế là xong! Còn bây giờ, nếu ngươi muốn có người thì ta cũng muốn có tính danh đầy đủ của nhân vật đã chủ xướng Cửu Phái Nhất Thống Lệnh!

Đó là điều kiện của ta và ngươi cần phải đáp ứng, nếu muốn có tiểu tử này! Thế nào? Ha ...

Ha ...

Bạch Phụng phẫn nộ:

- Tam lão thúc dám dùng cả thủ đoạn thô thiển này đối với diệt nhi nữa sao? Cứu người tất phải giao người, có đâu Tam lão thúc lại phân thành tách bạch hai sự việc riêng biệt như vậy?

Lão vẫn cười:

- Ngươi đâu thể trách ta! Có chăng ngươi nên tự trách ngươi là vẫn còn quá kém cỏi so với cơ trí quá ư miễn tiệp của mẫu thân ngươi! Nào nói đi chứ? Ha ... Ha ...

Bạch Phụng bị kém thế hoàn toàn! Nàng thở ra nhẹ nhẹ:

- Diệt nhi đành để Tam lão thúc thất vọng thôi! Vì đừng nói là diệt nhi, chỉ e đến cả gia mẫu cho đến giờ vẫn chưa biết nhân vật đó là ai.

- Ngươi đừng mong lừa dối ta! Ai chứ riêng mẫu thân ngươi thì, hừ ... mẫu thân ngươi đâu phải hạng người dễ dàng tin theo người mà không hề biết người đó là ai?

Bạch Phụng vẫn khẳng khái:

- Tam lão thúc không tin thì diệt nhi đành chịu! Vì như gia mẫu từng giải thích, mối giao tình giữa gia mẫu và người đó chỉ đơn thuần là lợi dụng nhau! Qua đó, cả hai không cần biết mặt và khi cần thiết thì đã có Giác Nhân làm trung gian.

- Ngươi đã thử dò hỏi Giác Nhân chưa? Lẽ nào chính Giác Nhân cũng không biết?

- Hời rồi, và câu đáp của Giác Nhân cũng như là không đáp.

- Y đáp thế nào?

- Giác Nhân bảo, người mà y cần phải hội ý chỉ là một nhân vật vô hình.

- Vô hình? Nghĩa là sao?

- Theo Giác Nhân đoán, nhân vật đó ngoài cách tự làm cho thanh âm biến đổi còn có thể làm cho thân hình tự mờ đi, khiến Giác Nhân dù đứng thật gần, dù cố hết sức để nhận định vẫn không thể đoán biết nhân vật đó là ai.

- Lợi hại thế sao? Còn riêng ngươi, ngươi tự đoán như thế nào về nhân vật kỳ bí đó.

Bạch Phụng lại thở ra:

- Nếu ở bốn môn đã có diệt nhi là người đang có hành vi bội phản thì nhân vật đó rất có thể là một trong những người cũng đang ngầm ngầm phản lại Thần Bang.

- Không đúng! Nhân vật này tuyệt đối không phải là người của Thần Bang.

- Sao Tam lão thúc biết?

- Vì ở Thần Bang không hề có bất kỳ ai dám ngầm ngầm tạo phản.

- Ý Tam lão thúc muốn nói ở Thần Bang vốn có phương cách riêng để cấm chế môn nhân!

- Ngươi đoán đúng! Nhưng đừng nói lãng đi như thế, ngươi hãy trở lại vấn đề đang đề cập thì hơn.

Bạch Phụng thở ra:

- Vậy chỉ còn người ở cửu phái?

- Sai rồi! Không kể những phái khác vì không có người đủ tư cách đứng ra chủ xướng Cửu Phái Nhất Thống Lệnh, ở Nga Mi thì mục Cửu Cửu kể như vất đi, ở Võ Đang và Thiếu Lâm thì hai phái này đang ráo riết dò xét và hành xử bất kỳ đệ tử nào lỡ có những hành vi đáng nghi ngờ! Vậy thì không thể bảo nhân vật đó có xuất xứ từ cửu phái.

- Cái Bang chẳng?

- Ha ... Ha ... Đệ tử của bang chủ Cái Bang dù bị bọn ta hành hạ đến chết đi sống lại nhiều lần vẫn khăng khăng phủ nhận lập luận này.

- Bọn ta? Có vẻ như Tam lão thúc bấy lâu nay không chỉ hành sự có một mình?

Lão Tam thúc có phần ngắc ngứ:

- Ta ... Ta ... Nhưng đó là chuyện của ta, người hỏi làm gì? Tốt hơn hết hãy cứ nói về điều kiện giữa ta và người.

Bạch Phụng bồn chồn lo lắng:

- Tam lão thúc, diệt nhi đã đưa ra bao nhiêu là lời đoán rồi và tất cả đều bị Tam lão thúc phản bác phủ nhận! Diệt nhi biết phải làm sao bây giờ?

Lão Tam thúc bật cười:

- Người không biết ư? Dễ quá mà! Ta sẽ cho người một hạn kỳ, một tuần trăng chẳng hạn! Và trong quãng thời gian đó, phần người thì cứ lo dò la lai lịch của nhân vật kỳ bí kia, còn ta thì sẽ giữ tiểu tử này lại để sau này cùng người trao đổi! Thế nào? Ha ... Ha ...

Bạch Phụng ngập ngừng:

- Nhưng Tam lão thúc phải hứa là không gây thêm tổn hại gì cho y?

- Ta hứa! Cứ thế đi! Đúng một tuần trăng sau người sẽ trở lại đây tìm ta! Hẹn gặp lại!

Ha ... Ha ...

Nhưng Bạch Phụng chợt kêu lên:

- Chờ đã, Tam lão thúc!

- Người chịu nói thật rồi sao?

- Không phải! Chẳng qua diệt nhi vừa nhớ đến hai nhân vật ...

- Người muốn ám chỉ Bạch Tu Lão Tiên và Ngọc Tuyệt Lão Lão? Bỏ đi, đôi kỳ nhân này còn đang lo hàn gắn mối tình dang dở độ nào, làm gì còn đủ thời gian hoặc hào khí để nghĩ đến chuyện tranh bá thiên hạ? Và giả như có, hừ, họ phải xuất hiện đủ đôi! Bằng không, người này vì kiêng dè người kia, sẽ không một ai dám tự ý manh động.

Lời của lão Tam thúc vừa dứt liền có tiếng một nữ nhân vang lên:

- Khá khen cho lão vì đã có nhận định quá đúng về nhị vị gia sư! Chỉ tiếc, nếu nhị vị lão nhân gia không vì chuyện tranh bá mà xuất hiện thì cũng vì bao đại họa đang xảy ra trên gianh hồ mà chấp nhận cho bốn cô nương đây xuất hiện.

Vút!

Tiểu Bình chợt ngọ nguậy thân hình.

“Là Nam Cung Yến? Nàng đã là nữ đồ đệ duy nhất của hai nhân vật kỳ nhân, ngang hàng với sư phụ Thân Châm Lão Phu Tử?” Bạch Phụng bỗng kêu:

- Là Nam Cung Yến cô nương đó sao? Xin cô nương hãy mau giúp Bạch Phụng này giải thoát cho Tiểu Bình.

Nam Cung Yến có phần giật mình:

- Tiểu Bình? Là người đang bị lão ma kia kèm chế? Và sao cô nương biết ta có quen biết với Tiểu Bình?

Bạch Phụng lại kêu:

- Chao ôi, muộn mất rồi! Lão đã bỏ chạy, lại còn phát ngọn hỏa giáo làm tín hiệu cứu viện nữa kia?

Quả nhiên Tiểu Bình cũng nhận ra bản thân đang bị lão Tam thúc nhắc mang đi.

Và Tiểu Bình ngấm ngấm thất vọng khi nghe chính Nam Cung Yến bật kêu lo lắng:

- Là Thanh Quang lệnh của Thanh Y giáo? Có lẽ nào lão ma đã là người của Thanh Y giáo?

Có một tràng cười ngạo mạn vang đến, đáp lại tiếng kêu như hỏi của Nam Cung Yến:

- Cung chủ Vô Vi cung đó ư? Cung chủ vậy là chưa biết từ lâu Thanh Y giáo đã đầu nhập vào làm người của bốn bang rồi sao? Thảm Hóa Du mỗ thật đắc tội vì trước kia vẫn chưa cho cung chủ biết tin này! Ha ... Ha ...

Đó là tràng cười của lão Quái Y Thảm Hóa Du! Và lẽ đương nhiên Nam Cung Yến phải có tâm trạng ngổ ngàng! Nàng thét lên phẫn nộ:

- Hóa ra lần lão bị người Thanh Y giáo đánh đuổi chỉ là kế trá ngụy giữa bọn Thần Bang với nhau? Lão đã dám dối lừa ta hết lần này đến lần khác, tội của lão thật đáng chết! Đỡ!

Viu ...

Thẩm Hóa Du bật cười:

- Hóa Tuyết Phi Chi? Nhưng chỉ e cung chủ phen này phải thất vọng thôi, phiền cung chủ thử nhìn lại xung quanh xem! Ha ... Ha ...

Nam Cung Yên thẳng thốt:

- Ngũ Hành Khôn Thiên Trận?

Bạch Phụng cũng bàng hoàng không kém:

- Tam lão thúc! Lão thật sự tuyệt tình đến thế sao? Hóa ra lão đã bố trí sẵn tất cả, và lão chỉ giả vờ trao đổi!

Lão Tam thúc vẫn tiếp tục đưa Tiểu Bình đi và cứ làm như lão không hề nghe tiếng kêu hàm ý oán trách uất hận của Bạch Phụng dành cho lão! Bất quá lão chỉ biết cười và cười - Ha ... Ha ...

Điều này làm cho Tiểu Bình phẫn nộ, phẫn nộ còn hơn lúc Tiểu Bình phát hiện công lực bản thân chẳng còn.

Và thật lạ, đã lâu lắm rồi Tiểu Bình cứ ngỡ chuyện này đã tự biến mất đi, như năng lực tự hóa giải bách độc của Tiểu Bình đã tự biến mất, thế mà giờ đây lòng phẫn nộ tột cùng bỗng làm cho Tiểu Bình ngất đi! Một hiện trạng chỉ xảy đến từ từ, không như bao lần trước đó Tiểu Bình chỉ bị ngất vì sợ và hề ngất là ngất lịm hoàn toàn! Đáng này, Tiểu Bình có cảm nhận rất rõ sự chiếm hữu của vô thức đang lấn át dần nhận thức, cũng như người biết mình sắp chết trước sau gì cũng cảm nhận cái chết đến từ từ, từ từ ...

oOo Gió cứ nhẹ nhẹ thổi qua, khẽ mơn man trên khắp da thịt Tiểu Bình, tạo cho Tiểu Bình một cảm giác bình yên chưa hề có.

Tiểu Bình đã tự tỉnh lại và cảm giác bình yên đó cứ mặc nhiên tồn tại khiến Tiểu Bình phải chấp nhận và cho phép bản thân được thụ hưởng cảm giác hiếm có này.

Xung quanh vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng lá cây thỉnh thoảng bị một vài cơn gió đủ mạnh làm chạm vào nhau và vang lên xào xạc! Ngoài ra không còn tiếng động nào khác, đến tiếng hô hấp của một nhân vật giả như là đang dò xét Tiểu Bình cũng không hề có! Một khung cảnh quả là bình yên.

Càng thụ hưởng Tiểu Bình càng khoan khoái, khiến toàn thân cứ lâng lâng và để mặc cho cảm giác này tồn tại, chiếm ngự.

Uởn ngực về phía trước, Tiểu Bình phồng mũi hít một hơi thật dài từ một làn gió thanh bình đang thổi đến, và từ từ, Tiểu Bình chỗi người đứng lên.

Đúng lúc đó, cảnh bình yên vụt biến mất vì một thanh âm bỗng xuất hiện:

- Bình đệ hãy cẩn trọng! Ta và đệ đang chiếm ngự đỉnh cao nhất của dãy Thất Diệp Sơn này, không phải là một vùng bằng phẳng như đệ đang lầm tưởng mà định thả chân ngao du đâu.

Tiếc nuối cho cảnh thanh bình chợt mất, Tiểu Bình sáng giọng:

- Đừng gọi ta là Bình đệ! Ta không thừa nhận có một đại ca như ngươi! Ngươi đến từ lúc nào?

Đoan Mộc Ngũ tươi cười, đó luôn là tính cách cố hữu của y, nếu Tiểu Bình nhớ không lầm:

- Ta vẫn luôn đứng bên cạnh đệ ngay từ đầu! Và nguyên do khiến đệ không nhận biết sự hiện diện của ta có lẽ là vì đệ đã không còn võ công!

Lại thêm một lần tiếc nuối nữa cho tâm nguyện chưa thành đã trở thành một phé nhân đủ nghĩa, Tiểu Bình tái mặt:

- Ngươi đắc ý lắm phải không? Nói đi, ngươi muốn gì ở ta? Chân Kinh Vô Vi hay Thần Châm Tuyệt kỹ?

Người như Đoan Mộc Ngũ vốn có thừa nhẫn nại:

- Đệ đừng quá thiên về ý nghĩ này! Ta muốn gì ở đệ ư? Đệ không quên chứ, ta vẫn thường mong muốn luôn có một hảo đệ đệ bên cạnh để chăm sóc, để quan tâm và để ...

Tiểu Bình nạt ngang:

- Đừng làm ta bần tãi vì những lời dịu ngọt của ngươi! Tốt hơn hết hãy nói rõ ý đồ của ngươi! Bằng không, hãy để ta nói thay ngươi vậy.

Lần đầu tiên Đoan Mộc Ngũ cười thành tiếng:

- Đệ muốn nói gì thay ta? Tốt thôi! Ta và đệ thử đánh cuộc nha.

- Cuộc?

- Phải! Hãy cuộc thế này, nếu đệ đoán đúng ý đồ của ta, đó là nói theo cách nói của đệ, được, ta sẽ để đệ sống một cách bình yên như lòng đệ đang muốn.

- Ngươi sẽ phải thua cuộc thôi! Vì ta đã biết quá rõ về ngươi.

- Vị tất như đệ nghĩ! Vì thế sẽ có vẻ thứ hai, đó là nếu đệ đoán sai thì đệ phải thành tâm xem ta là đại ca của đệ! Thế nào?

- Ta cuộc!

- Được! Vậy đệ có thể bắt đầu được rồi.

Tuy đáp ứng một cách mau mắn nhưng vào thời điểm tối hậu như thế này Tiểu Bình lại dậm ra ngần ngại.

Không ngần ngại sao được khi Tiểu Bình đang phải đối đầu với một nhân vật có thể nói là có tâm cơ hoặc bằng hoặc hơn chứ không thể kém mụ Thạch Quế Trân! Và điều đó đã được chứng thực khi Tiểu Bình đáng lý phải bị mụ họ Thạch bắt giữ thì giờ đây lại rơi vào tay nhân vật này, một người hoàn toàn kém niên kỷ và kém luôn về bản lĩnh nếu so với mụ họ Thạch ...

- Đệ đang sợ ư?

Tiểu Bình cười lạt:

- Đúng! Ta đang sợ! Và sợ nhất là dù ta đoán đúng nhưng ngươi vẫn khẳng khẳng bảo là sai thì sao? Ngươi quá quỷ quyết, quá mưu lược, đó là điều khiến ta không thể không sợ.

Đoan Mộc Ngũ bật cười:

- Đa tạ đệ quá khen! Kỳ thực, nói về tâm cơ và mưu trí là những phương tiện mà ta hằng tự phụ, thế nhưng ta vẫn phải bái phục đệ! Vì cho đến tận lúc này ta vẫn chưa nghĩ ra là ta đã để lộ sơ hở gì khiến ngay từ đầu gặp lại đệ đã có ý nghi ngờ ta? Tại sao chứ?

Tiểu Bình bữu môi:

- Ngươi bảo ngươi không có sơ hở? Cũng đúng thôi, với điều kiện là ngươi đừng bao giờ thừa nhận điều ta sắp nói đây chính là sơ hở duy nhất của ngươi.

- Nghĩa là có? Vậy ta xin rửa tai lắng nghe lời chỉ giáo của đệ.

Tiểu Bình ngẩng cao đầu:

- Ngươi xem, ta hiện nay như thế nào?

- Cao lớn và đã là một trang nam tử hán chứ không còn là một đứa bé như thuở nào!

Nếu không tính đến đôi mắt của đệ đã ...

Tiểu Bình gắt ngang:

- Đó chính là sơ hở duy nhất của người, khiến ta dù đã mù vẫn dễ dàng phát hiện.

Đoan Mộc Ngũ hoang mang:

- Ta vẫn chưa hiểu! Là sơ hở gì có liên quan đến việc đệ đã thành nhân mà không còn là ...

Y ngập ngừng đủ cho Tiểu Bình được dịp cười thỏa thích:

- Người rốt cuộc cũng nhận ra? Vậy là người thừa nhận? Và nếu người đã thừa nhận, ha ha ... Ta khuyên người từ nay về sau đừng bao giờ xem ta là một đứa bé nữa! Bằng không, ha ... ha ... chính đứa bé này sẽ làm người vấp ngã đấy! Ha ... Ha ...

Phải một lúc lâu sau đó Tiểu Bình mới nghe Đoan Mộc Ngũ lên tiếng với giọng nói đã hoàn toàn bình ổn nếu từ này giờ y có bị bất ổn! Y bảo:

- Lời Bình đệ quả không sai! Ta đã có sơ hở rất lớn là quá xem thường Bình đệ, cứ ngỡ đệ còn bé như ngày nào! Hóa ra sau gần hai năm lưu lại tại Bạch Cốt Cốc với bọn Bạch Cốt Môn, đệ đã lớn, đã trưởng thành và đã am hiểu khá nhiều thủ đoạn! Quả đó là môi trường thuận lợi nhất giúp đệ sau này có thừa lịch lãm để bôn tẩu giang hồ! Và nếu ta đoán không lầm thì đệ đã bắt đầu nghi ngờ ta lúc ta lần đầu tiên được đệ đưa vào Bạch Cốt Cốc?

Tiểu Bình xua tay:

- Người hiểu như thế là tốt! Chỉ tiếc, dù ta có nghi ngờ nhưng lại thiếu bản lĩnh để bắt người phải lộ bộ mặt thật! Vì thế, ta đành để người rút cạn máu huyết của ta, giúp người lấy đó làm điều kiện để thu phục hầu hết những hung nhân bấy lâu bị Bạch Cốt Môn giam giữ, để bây giờ họ đều trở thành lũ thủ hạ thân tín của người, của thiếu bang chủ Thần Bang.

- Đệ cũng biết ta đang là thiếu bang chủ Thần Bang?

- Một thân phận khá cao đấy chứ! Và nếu người có thân phận cao hơn thì phải là bang chủ, một khi sư phụ người vì không qua nổi thương thế thuở nào đã đến hồi tạ thế? Sao?

Đoan Mộc Ngũ cạn dần nhẫn nại khi bị Tiểu Bình tuần tự vạch rõ từng hành vi của y:

- Khá lắm, Tiểu Bình! Và đến đây ta có thể kết luận, người đúng là thứ vật cản duy nhất của ta! Cũng may, hiện giờ ta đã nắm được người.

Tiểu Bình đã chuẩn bị sẵn nếu phải chết, vì thế cứ tỏ ra ung dung:

- Người còn muốn đánh cuộc nữa không?

Bị khích nộ, Đoan Mộc Ngũ cười lớn:

- Sao lại không? Và ta còn biết chắc rằng ta sẽ thắng người nữa là khác! Ha ... Ha ...

Chờ Đoan Mộc Ngũ cười xong, Tiểu Bình bắt đầu độc thoại:

- Vậy thì nghe đây, nếu bảo người là có ý đồ chiếm hữu tâm pháp Vô Vi thì ta phải tự hỏi, người cần công phu đó để làm gì một khi người hầu như đã có đủ thực lực để một phen sinh tử với Bạch Cốt Môn? Vậy thì không phải! Kế tiếp, bảo người ham muốn tuyệt kỹ thần châm của sư phụ ta là Thần Châm Lão Phu Tử thì ta lại phải nảy ra một ý nghi ngờ khác, đó là người cần tuyệt kỹ đó để làm gì nếu như người đã tỏ ra không hề sợ hãi vị kỳ nhân còn lại là Bạch Tu Lão Tiên và Ngọc Tuyết Lão Lão? Vậy thì không phải nốt! Do đó, ta chợt nghĩ, phải chăng ý đồ của người là ...

Đoan Mộc Ngũ không kèm được nữa tâm trạng nôn nóng! Y hỏi quá nhanh:

- Là ý đồ gì?

Chính Tiểu Bình cũng đang tự hỏi như thế và câu trả lời đã tự bật ra khi Tiểu Bình nhớ đến câu:

“Người với người chỉ lợi dụng nhau mà thôi.” Vậy là ở Tiểu Bình, ngoài những gì có liên quan đến võ học thì vẫn còn một vài điểm nào đó có chút giá trị cho Đoan Mộc Ngũ lợi dụng.

- Đó là ...

Tiểu Bình chợt phì cười:

- Người nôn nóng vì quá lo cho sư phụ ta sắp phải tạ thế?

- Ta ...

Y ngập ngừng đủ cho Tiểu Bình nói thẳng ra ý đồ thật của y:

- Vậy là người có ý đồ dò hỏi ta, để biết xem tại sao bản thân ta đã từng có năng lực hóa giải bách độc? Người biết ta từng dùng một loại lá mà người gọi là Tử Diệp Thảo, và cũng theo người, Tử Diệp Thảo chưa đủ công năng giúp ta chế ngự bách độc! Người muốn biết năng lực đó từ đâu ta có? Để theo đó người tìm cách giải độc cho sư phụ người! Có phải như thế không hỏi Đoan Mộc Ngũ? Ha ... Ha ...

Từ phía Đoan Mộc Ngũ đang đứng, Tiểu Bình dù mắt hết võ công vẫn nghe tiếng y nghiêng răng ken két.

“Y quá giận! Y sắp giết ta mất!” Đúng như Tiểu Bình vừa nghĩ, Đoan Mộc Ngũ bật rít lên:

- Không sai! Đó chính là ý đồ của ta! Và vì ngươi đoán đúng, ha ... ha ... ta sẽ giữ lời, sẽ ban cho ngươi một kiếp sống bình yên, mãi mãi bình yên! Ha ... ha ...

“Còn nơi nào thật sự bình yên nếu không phải là chốn cửu tuyền.” Tiểu Bình chỉ thẳm đoán đúng có một nửa, Đoan Mộc Ngũ đang vừa cười vừa bảo:

- Rồi ngươi sẽ có đủ thời gian để tự ngẫm nghĩ, tự nhớ lại và tự nói ra cho ta biết vì sao bản thân ngươi có thể tự kháng lại bách độc! Ta có thừa nhẫn nại để chờ ngươi! Ta – có - thừa - nhẫn - nại - để - chờ - ngươi! Ha ... Ha ...

Một luồng gió hắt nhẹ về phía Tiểu Bình mang thân trí của Tiểu Bình đi vào cõi vô thức ...

oOo Có lệnh đưa Tiểu Bình từ chỗ giam giữ ra chỗ Đoan Mộc Ngũ đang chờ.

Đoan Mộc Ngũ đang tỏ ra khoan khoái:

- Cửu phái lúc này đã đứng hẳn thành hai phe! Một phe do Cửu Phái Thống Nhất Lệnh cầm đầu và được sự hậu thuẫn của Bạch Cốt Môn! Số còn lại thì cần chỗ dựa để tiến hành việc thanh lý môn hộ, và chỗ dựa duy nhất đó chính là bổn bang! Ngươi nghĩ thế nào, Tiểu Bình?

Không phải đây là lần đầu tiên Tiểu Bình được Đoan Mộc Ngũ loan tin về từng chuyển biến trên giang hồ! Để sau khi loan tin xong y đều hỏi Tiểu Bình những câu tương tự! Có thể hiểu đó là y dò hỏi ý của Tiểu Bình và qua câu đáp hoặc câu nhận định của Tiểu Bình tựa hồ như y sẽ nghĩ ra một đối sách thích hợp nào đó để tiếp tục cùng Bạch Cốt Môn đương đầu! Và lần này cũng vậy, y hỏi thì Tiểu Bình đáp! Có khác chăng là lần này Tiểu Bình đáp bằng một câu hỏi:

- Ngươi đang đắc ý lắm, phải không?

Y cười:

- Ngươi cũng cảm nhận được điều đó ư? Vậy thử nói xem, tại sao nào?

- Cửu Phái Thống Nhất Lệnh đã xuất đầu lộ diện?

- Đã! Như ta vừa nói!

- Còn nhân vật chủ xướng?

- Ta vẫn luôn tự hỏi y là ai?
- Nghĩa là người chỉ miễn cưỡng đắc ý?
- Sao người nói như vậy?

Tiểu Bình tự thưởng cho bản thân một tràng cười:

- Còn vì sao nữa, nếu không phải người vẫn chưa biết chắc là người đã hiểu rõ về Cửu Phái Thống Nhất Lệnh đến mức độ nào! Và trong khi người tự phụ là người đã biết từng động tĩnh của Cửu Phái Thống Nhất Lệnh! Kể cả Bạch Cốt Môn thì chính bản thân người lại đang lo ngại, không hiểu một trong những nhân vật đang cần đến người làm chỗ dựa, ai sẽ là Đại Lệnh chủ thật sự của Cửu Phái Thống Nhất Lệnh! Đúng thế chứ? Ha ... Ha ...

Ngữ điệu của y có phần nào đó nghi ngờ:

- Như người đã biết ai là Đại lệnh chủ của Cửu Phái Thống Nhất Lệnh?
- Ta biết!
- Ai?
- Sao ta phải cáo giác với người?
- Người phải cáo giác! Và đó là sự thật.

Tiểu Bình bấu môi:

- Người khỏi phải dọa ta!
- Dọa người? Sai rồi! Tại sao ta lại phải dọa người trong khi ta vẫn cần đến người?

Trái lại, kẻ ta cần dọa chính là người mà người từng quen biết.

Tiểu Bình lo ngại:

- Bạch Phụng?
- Ắt rất khôn ngoan, đã tìm đến chỗ Bạch Tu Lão Tiên để ẩn thân! Nhưng sẽ có ngày hoặc ả bị chính mẫu thân ả lấy mạng hoặc sẽ lọt vào tay ta.
- Vậy là Nam Cung Yến?
- Cũng không phải! Vì ta đâu đại khích nộ mụ già Ngọc Tuyết Lão Lão?

- Là sư phụ ta? Người đã vào Bạch Cốt Cốc và đã bắt giữ ...

Đoan Mộc Ngũ bật cười:

- Hóa ra Thần Châm Lão Phu Tử vẫn còn ẩn thân ở Bạch Cốt Cốc? Tốt lắm! Ta thật cảm kích vì chính người đã cho ta biết điểm mà ta có thể dựa vào đó uy hiếp người! Ha ...

Ha ...

Thâm mắng bản thân đã quá vụng về, Tiểu Bình chợt quát:

- Người thật vô sỉ! Ta thật không ngờ ...

Đoan Mộc Ngũ ngắt lời:

- Đừng vội mắng ta như thế! Hãy chờ một lúc nữa người sẽ tha hồ mắng! Dem người đến.

Tiểu Bình thật sự hoang mang, không biết Đoan Mộc Ngũ sắp giờ thủ đoạn gì và ai sẽ là nạn nhân của y để y dùng đó mà dọa Tiểu Bình sợ.

Và sự việc xảy ra thật lạ thường! Đầu tiên là có tiếng người thóa mạ từ xa vọng đến:

- Phong Bách Nhật, người là phường hạ lưu đê tiện! Có sao người không giữ lời với ta?

Không những thế người còn ngấm ngầm hạ thủ ta, sanh cầm ta! Người bội tín nhưng người đâu thể làm nên đại sự?

Tiểu Bình thở ra nhè nhẹ:

“Là Triệu Thạch Liễu? Sao ả lại bị Đoan Mộc ... mà không, dường như tính danh thật của gã chính là Phong Bách Nhật? Chà ... Chà ... Hóa ra gã không phải Đoan Mộc Ngũ, gã cũng không phải là nội tôn của lão Thần Toán Tử cũng họ Đoan Mộc?” Nhìn rõ sắc diện của Tiểu Bình lúc này, Đoan Mộc Ngũ bật cười:

- Người đừng vội nóng! Đúng là Triệu Thạch Liễu đang bị Phong Bách Nhật này vì bội tín nên bắt giữ! Nhưng chỉ một lúc nữa thôi, người sẽ hiểu chuyện gì sẽ xảy ra cho ả, và có thể cũng xảy ra cho chính người! Đừng có nóng vội như thế! Ha ... Ha ...

Triệu Thạch Liễu sẽ còn mắng, sẽ còn thóa mạ tiếp tục nếu như ả không tỏ ra bất ngờ vì nhìn thấy Tiểu Bình! ả kêu:

- Bạch Tiểu Bình? Vậy là suốt hai tuần trăng vừa qua, ta hiểu rồi, vì người bị Phong Bách Nhật bắt giữ nên trên giang hồ không ai nhìn thấy người xuất hiện? Vô công như người sao lại để tên bội tín họ Phong đả bại?

Đoan Mộc Ngũ - Phong Bách Nhật lại cười:

- Cổ nhân lâu ngày gặp lại, Triệu Thạch Liễu người sao còn chưa cho Tiểu Bình biết chút ít về thân thể của y?

Tiểu Bình giật mình:

- Thân thể của ta?

Triệu Thạch Liễu vỡ lẽ:

- Bao ta nói cho y biết thân thể? Người định giở trò gì đây, Phong Bách Nhật? Người muốn điều gì ở Tiểu Bình nhưng vì không toại ý nên người định đem chuyện này uy hiếp Tiểu Bình ư?

Tiểu Bình mất hết nhẫn nại:

- Triệu Thạch Liễu, người biết gì về thân thể của ta?

Triệu Thạch Liễu ngập ngừng:

- Ta chỉ đoán phần nào thôi! Nhưng ... Người không bị Phong Bách Nhật uy hiếp chứ?

Tiểu Bình gắt:

- Ta có bị uy hiếp hay không, đó là chuyện của ta! Điều duy nhất mà ta cần biết chính là thân thể của ta.

Có vẻ như Triệu Thạch Liễu đang nhìn và đang dò xét Phong Bách Nhật thì phải! Vì Tiểu Bình nghe Phong Bách Nhật lên tiếng hỏi thúc Triệu Thạch Liễu:

- Người nói đi chứ, Triệu Thạch Liễu! Là y chứ nào phải ta kêu cầu người?

Triệu Thạch Liễu thở ra nhẹ:

- Tiểu Bình! Nếu ta nhớ không lầm thì có lần ta nhìn thấy ở đầu vai bên tả của người có chạm rõ một tự dạng!

Tiểu Bình nôn nao lạ:

- Đó là chữ Bình! Dựa theo đó, mọi người gọi đó là tên của ta! Sao?

- Nhưng bao quanh chữ Bình còn có thêm một hình vuông, đúng không?

Tiểu Bình ngờ ngợ:

- Người bảo đó là ám ký, thay cho đại tánh của ta? Là chữ Điền?

- Phải! Nhưng cũng có ý nghĩa khác là chữ Trang!

- Trang Bình?

- Cũng có thể, nếu bảo người có liên quan đến một nhân vật từng vang danh thiên hạ, được gọi là Quỷ Cốc Tiên Sinh Trang Thụ!

Tiểu Bình hoang mang:

- Vì sao người nghĩ như thế?

- Chính Phong Bách Nhật đoán!

Tiểu Bình bật à lên một tiếng khá dài:

- Người cũng nghĩ như thế sao Triệu Thạch Liễu? Phong Bách Nhật thì vì muốn giải độc cho sư phụ y nên mới tìm hiểu nguyên nhân giúp ta có tâm thân bách độc bất xâm, và điều này thì có thể có liên quan đến xuất xứ của ta! Còn người, vì sao người cũng muốn tìm hiểu điều này?

Triệu Thạch Liễu chột kêu:

- Người đừng ngộ nhận nha! Kỳ thực, ta vì muốn cảm kích người, muốn đáp lại phần nào ân cứu mạng người đã thực hiện cho ta nên ta chỉ thể hiện chút quan tâm dành cho người thôi. Nhưng sao người bảo y muốn cứu sư phụ? Y ...

Phong Bách Nhật bật cười:

- Đủ rồi, Triệu Thạch Liễu, người nói bấy nhiêu đó đủ rồi! Còn bây giờ thì ...

- Hự!

Tiểu Bình giật mình:

- Người đã hạ sát Triệu Thạch Liễu?

- Chưa đâu! Dường như người cũng có quan tâm đến ả?

Tiểu Bình cười lạt:

- Quan tâm? Tại sao ta phải ...

- Chậm đã nào! Rồi ta sẽ biết người có hay không có quan tâm đến ả! Về thân thể của người, người nghĩ sao?

Tiểu Bình thầm hoang mang, vì rốt cuộc Tiểu Bình vẫn chưa biết y có âm mưu gì! Đó là lý do khiến Tiểu Bình buộc phải đổi lòng:

- Ta nghĩ tất cả chỉ là phỏng đoán, huống chi đó là sự phỏng đoán của chính ngươi! Một lỗi phỏng đoán miễn cưỡng chỉ có thể phù hợp với âm mưu của ngươi.

Phong Bách Nhật hừ lạnh:

- Xem ra chính ngươi cũng đang phân vân, không biết bản thân ngươi họ Điền hay họ Trang! Được, ta sẽ giúp ngươi giải đáp mọi vấn nạn này! Trước hết (thiếu một đoạn - cuốn – trang ,) - Những gì ngươi vừa nêu có lẽ chỉ có một mình lão Trang Thụ nếu được đội mồ sống đây là có thể giải thích! Chứ riêng ta, ta có cách khác để minh chứng!

- Cách gì?

- Quý Cốc Tiên Sinh ngoài tài bốc dịch, có thể đoán biết quá khứ vị lai, còn cần phải thêm y tài và y thuật, có thể sánh ngang lão Quái Y! Trước lúc lão đột ngột tạ thế khoảng đôi ba năm gì đó, từng có lời đồn đại rằng lão đã vô tình phát hiện một pho cổ thư, kèm theo đó là tiên đan do dị nhân lưu lại! Và cũng theo lời người đương đại kể, tiên đan do dị nhân lưu lại có thể giúp người luyện công, luyện được một loại công phu đã thất truyền từ lâu, đó là Vô Tướng Vô Nhai Bảo Mệnh Chân Khí.

- Vô Tướng Vô Nhai Bảo Mệnh Chân Khí là loại công phu gì?

- Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Chỉ có điều theo ngữ nghĩa của danh xưng đó thì người nào luyện được mặc nhiên có một loại chân khí hộ thân, tương tự như Càng Khí Hộ Thể thượng thừa, nhưng chỉ bảo hộ phần nguyên mệnh mà thôi.

Tiểu Bình vừa cười vừa lắc đầu:

- Ta hiểu ý ngươi rồi! Ngươi muốn nói ta đã nhờ Bảo Mệnh Chân Khí nên mặc nhiên có thể hóa giải bách độc!

- Ngươi không nghĩ như thế?

- Không! Và hai mắt ta đã bị Độc Nhãn Thảo làm cho mù, đó là lời phản chứng hùng hồn nhất cho giả thuyết của ngươi! Đó là chưa kể việc ta luyện được công phu thượng thừa từ lúc mới sinh, quả là điều không thể tưởng.

Phong Bách Nhật như bị bất ngờ trước lập luận của Tiểu Bình:

- Hình như ngươi không hề có hứng thú trong việc tìm hiểu và xác minh thân thế?

- Để làm gì! Nếu như sau đó ngươi sẽ dùng mọi hiểu biết của ngươi để uy hiếp ta.

- Người nghĩ ta sẽ làm gì?

Tiểu Bình cười khẩy:

- Ta quá am hiểu người để tự đoán rằng người sẽ bảo người biết ai là người hạ thủ Quỷ Cốc Tiên Sinh! Và người sẽ đem điều đó buộc ta phải cùng người trao đổi tính danh của nhân vật chủ xướng Cửu Phái Thống Nhất Lệnh! Đúng chứ?

Phong Bách Nhật vùng quát lên:

- Không sai! Vậy là người không chịu nói?

- Không!

Sau tiếng đáp gọn lỏn của Tiểu Bình, Triệu Thạch Liễu có lẽ bị Phong Bách Nhật không chế đã bất ngờ bật thét lên:

- A ...

Tiếp theo là tiếng hô hấp hào hển cũng của Triệu Thạch Liễu, đứt quãng và xen kẽ với những lời thóa mạ:

- Người ... giết ta đi ... Tên ác ma ... Phong ... Phong Bách Nhật..... Bằng giọng trầm trầm, Phong Bách Nhật hỏi giạt cục:

- Người có cảm giác gì, Tiểu Bình? Nói hay không nói?

Tiểu Bình cố tạo giọng thản nhiên:

- Không phải ta là người bị nhục hình, tại sao ta phải có cảm giác?

Lập tức, - A ... Súc sinh ... Phong Bách Nhật súc sinh ...

Phong Bách Nhật cười khục khục trong miệng:

- Người vẫn không nói, cho dù ả họ Triệu sẽ vì người mà mất mạng?

- Không!

Lời đáp khẳng khái của Tiểu Bình chỉ khiến Triệu Thạch Liễu kêu thét nhiều hơn:

- A ...a ...a ...

Bất đồ, Tiểu Bình nghe như có hơi thở của Phong Bách Nhật thổi phả vào tai:

- Đừng giả vờ nữa! Người từng vì Triệu Thạch Liễu mà cứu ả khỏi tay mù môn chủ Bạch Cốt Môn! Ta biết người bên ngoài cứng cỏi nhưng bên trong thì vẫn là tấm lòng nhân hậu! Người vờ không quan tâm để ta khỏi phải hành hạ ả? Người làm rồi, Phong Bách Nhật ta không phải hạng người như người nghĩ! Thế nào, nói hay không nói?

Tiểu Bình cố tình quát vào tai họ Phong:

- Vậy người muốn ta phải làm gì? Cầu xin người để rồi người vẫn tiếp tục vận dụng nhục hình? Hạng người như người làm gì còn tính người để ta van xin cầu cạnh?

Để tỏ ra ý đã quyết, Tiểu Bình cất cao giọng gọi Triệu Thạch Liễu:

- Lần này ta phải bó tay rồi, Triệu Thạch Liễu! Nếu người có mệnh hệ gì, a ... Không phải lỗi của ta!

Chát!

Toàn thân Tiểu Bình vụt choáng váng, gã họ Phong vừa trút phần nộ vào Tiểu Bình!

Nhưng gã vẫn còn chút lý trí nên chưa đến nỗi lấy mạng Tiểu Bình, gã chỉ cật lực đánh vào một bên mặt Tiểu Bình mà thôi.

Và Phong Bách Nhật phần nộ thật sự qua tiếng quát bảo của gã:

- Giam hẩn lại! Cả tiện nhân kia nữa! Mau!

Tiểu Bình bị lôi đi! Nhưng có một câu nói và tiếp đó là một diễn biến lạ kỳ làm cho toàn thân Tiểu Bình vụt hóa đá.

Đó là một câu nói ngốc nghếch của một gã nào đó vốn là bang đồ Thần Bang:

- Giam ... giam cả Triệu cô nương ư?

Phong Bách Nhật vội quát át đi:

- Vô dụng! Người vô dụng như người còn sống để làm gì?

Và, Âm! ! Oa ...

Vậy là một thầy người gục ngã vì vô tình đón nhận, hứng chịu cơn phần nộ của Phong Bách Nhật - Đoan Mộc Ngũ! Và đó là nguyên nhân khiến bước chân di chuyển lần này của Tiểu Bình cứ nặng nề như bị những tảng đá nặng buộc vào?

Cứ thế, tâm trạng của Tiểu Bình vẫn tiếp tục nặng nề, đến nỗi Tiểu Bình cứ mãi câm lặng cho dù đã bị ném trở lại nơi giam giữ, một nơi Tiểu Bình có thể trút bỏ mọi tâm sự như bao lần trước đó từng trút bỏ.

Nhân vật đồng cảnh ngộ với Tiểu Bình! Một người cũng bị giam giữ như Tiểu Bình và chỉ cách Tiểu Bình đứng một tầm tay, nhân vật này cũng biết Tiểu Bình đang mang một tâm sự nặng nề nên cũng lặng câm, không nổi hỏi Tiểu Bình dù chỉ là một câu ...

Hồi 28

Thân Thế Lai Lịch

Tiểu Bình kết thúc câu chuyện kể bằng một lời than oán:

Tại hạ cứ ngỡ Triệu Thạch Liễu là người đã thay tâm chuyển ý, nhất là sau lần ả được tại hạ cứu mạng. Nào ngờ ả lại cùng Phong Bách Nhật toa rập nhau, dựng lên khổ nhục kế hầu làm lung lạc tại hạ. Tại hạ hoàn toàn lầm lẫn. Và từ nay về sau tại hạ còn dám tin vào ai bây giờ?

Người đồng cảnh ngộ với Tiểu Bình cũng thờ dài:

- Cổ nhân vẫn nói:

“Tôi độc phụ nhân tâm”. Đừng nói là nguoi, đến ta vừa nghe xng cũng phẫn hận ả.

Và tiếp đó, vẫn như mọi lần, người đồng cảnh ngộ với Tiểu Bình bắt đầu đặt những câu hỏi sau chuyện “viễn du” bất đắc dĩ của Tiểu Bình:

- Lần này y báo cho nguoi những tin gì?

Tiểu Bình vậy là được dịp trút bỏ tâm sự:

- Tin về sự phân hóa của cửu phái!

- Phân hóa thế nào? Có phải vẫn là chuyện Cửu Phái Thống Nhất Lệnh?

- Không sai! Nhóm nhân vật này đã thực sự lộ mặt, liên kết với Bạch Cốt Môn.

- Hừ! Đúng là lũ vô sỉ. Bạch Cốt Môn chuyện ác gì cũng dám làm, chúng cấu kết với Bạch Cốt Môn có khác nào ngư tử tử ngư tử tử tử tử?

- Số còn lại cũng không kém, đã tự dán thân vào bùn nhơ khi liên minh với Thần Bang.

- Cái gì? Người của Cửu phái nguyên là danh môn chính phái, lẽ nào không biết Thần Bang cũng tà độc chẳng kém gì Bạch Cốt Môn, sao họ lại tự liên minh?

Tiểu Bình phì cười:

- Thế mới nói! Đó cũng là nguyên nhân khiến tại hạ phải thốt lên như vừa rồi, là bây giờ chẳng còn biết phải tin vào ai.

Người đồng cảnh ngộ với Tiểu Bình lập tức tỏ lòng phẫn nộ:

- Không được! Ta phải nghĩ cách thoát khỏi chỗ này. Ta phải ngăn mọi người lại. Ta phải cho họ biết mọi sự thật về Thần Bang và bảo họ đừng làm lẩn, đừng xuẩn ngốc mà liên minh với Thần Bang.

Tiểu Bình lắc đầu:

- Các hạ liệu thoát được ư? Nếu có thể, sao các hạ đã ba năm rồi vẫn chịu giam giữ ở đây.

Người đồng cảnh ngộ thờ dài ngao ngán:

- Ngươi nói đúng! Gã Đoan Mộc Ngũ đâu dễ gì ...

Đột ngột đổi giọng, người đồng cảnh ngộ vụt hỏi:

- Suýt nữa ta quên hỏi ngươi câu này. Gã đã là Đoan Mộc Ngũ sao bây giờ bỗng đổi thành Phong Bách Nhật. Không lẽ lâu nay gã vẫn dùng giả danh với ngươi?

Một tia chớp vụt lóe lên trong tâm trí Tiểu Bình. Và Tiểu Bình lắc đầu:

- Đây là danh xưng thật của gã, tại hạ hiện giờ vẫn chưa thể biết. Chỉ có điều ...

- Sao?

- Có lẽ tính danh thật của gã chính là Phong Bách Nhật và gã chỉ dùng giả danh khi cần thiết.

- Ừm ... Có thể ngươi nói đúng. Đến ta cũng không biết gã có tên là Phong Bách Nhật.

Tiểu Bình cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên:

- Còn điều này nữa, gã có đề cập đến lai lịch của tại hạ.

- Lai lịch của ngươi? Sao bảo ngươi vốn là một cô nhi?

- Các hạ có nghe nói đến Quỷ Cốc Tiên Sinh Trang Thụ?

- Sao lại không? Y thuật và tài bốc dịch của lão này ...! Mà khoan đã, sao bỗng dưng ngươi đề cập đến Trang Thụ?

- Tại hạ sẽ giải thích sau. Các hạ hãy nói những gì các hạ được nghe biết về nhân vật này.

- Về Quỷ Cốc Tiên Sinh ư? Ta chỉ biết rất ít về lão.
- Có vẫn hơn không. Thế nào?
- Ừm ... Lão võ công rất kém.
- Sao nữa?
- Mà không phải. Như có lần ta nghe biết chuyện lão tình cờ phát hiện một cỗ thư và một hoàn tiên đan.
- Cỗ thư gì? Y thư? Võ thư?
- Có thể là võ thư?
- Sao lại có thể?
- Vì có lời đồn lão đã ngấm ngấm luyện được một loại công phu, gọi là Vô Tướng Vô Nhai gì đó.
- Vô Tướng Vô Nhai Bảo Mệnh Chân Khí?
- Đúng rồi! Người cũng biết ư?
- Chính Phong Bách Nhật nói, nhưng tại hạ không tin.
- Vì lẽ gì?
- Vì Trang Thụ vẫn bị sát hại cho dù đã luyện Bảo Mệnh Chân Khí.
- Lão bị sát hại? E không phải? Vì theo ta biết lão đã quẩn trí nên tự vẫn.
- Tự vẫn? Vậy mà theo khẩu khí của họ Phong, tại hạ có cảm giác y có vẻ biết ai là hung thủ sát hại Trang Thụ.
- Cũng có thể ta nghe lầm. Vả lại, khắp thiên hạ vẫn đồn đại như thế. Có lý nào Phong Bách Nhật vì nguyên nhân nào đó nên biết rõ tường tận thì sao?
- Ý các hạ có phân đồng tình với họ Phong?
- Gã rất tinh minh, lại hay dò xét cẩn trọng, có thể của gã là đúng.
- Rồi cuộc Quỷ Cốc Tiên Sinh tự vẫn hay bị sát hại?
- Bị sát hại!

- Hung thủ là ai?
- Ta không biết! Mà sao ngươi cứ hỏi mãi về Trang Thụ.
- Trang Thụ có còn hậu nhân?
- Điều này thì có. Nhưng đã lâu hình như không có tin gì về hậu nhân của lão!
- Có thể hậu nhân của Trang Thụ cũng bị sát hại cùng với lão?
- Không hề! Vì sau khi sự việc xảy ra mọi người dù cố tìm vẫn chỉ thấy mỗi một thi thể của lão với huyết tích đầy người.
- Rất nhiều huyết tích?
- Nhiều, nhiều lắm! Cứ như bị loạn kiếm phân thân vậy.

Tiểu Bình phì cười:

- Các hạ cũng được mục kích ư?
- Đương nhiên! À ... mà không phải, ta chỉ nghe, chỉ nghe ...

Tiểu Bình vụt trầm giọng:

- Đủ rồi! Bây giờ thì các hạ nói thật đi, ai là hung thủ sát hại Quỷ Cốc Tiên Sinh?
- Sao ngươi lại hỏi ta? Ta đã bảo là không biết mà?
- Các hạ có biết. Không những thế, các hạ phải biết. Bằng không, Phong Bách Nhật đâu dám sắp đặt các hạ ngay bên cạnh tại hạ để dò xét.
- Ta? Ngươi bảo ta là người do Phong Bách Nhật bố trí để dò xét ngươi?
- Không sai! Và mưu mô này của Phong Bách Nhật quả nhiên lợi hại, vượt ngoài sức tưởng của Tiểu Bình này. Các hạ có muốn biết vì sao âm mưu này bị tại hạ khám phá không?
- Ta ... Không phải ...
- Các hạ có phủ nhận cũng vô ích. Và các hạ đã làm hỏng đại sự của họ Phong và gã sẽ không bao giờ tha thứ cho các hạ, cũng như gã đã không tha thứ cho một kẻ vô dụng mà tại hạ vừa kể cho các hạ nghe.

- Thật thế ư? Ôi chào! Nếu thế thì ta e nguy mất. Ta không thể để thiếu bang chủ biết chuyện này. Ta phải ... Đúng rồi, chỉ còn mỗi một cách duy nhất mà thôi, đó là, đó là ... ha ...

ha ...

Y đột nhiên cười và Tiểu Bình dù có ngu xuẩn đến đâu cũng phải hiểu tại sao y lại có tròng cười này. Tiểu Bình thất sắc hô lớn:

- Ngươi định giết ta? Ngươi mà chạm đến, ta sẽ hô hoán cho mọi người chạy đến. Lúc đó ngươi sẽ ...

Y vẫn cười:

- Ngươi cứ tha hồ gào thét, chứ đừng nói là hô hoán. Vì đây là biệt lao, cách xa tổng đàn đến vài dặm. Hơn nữa, ha ... ha ... Thiếu bang chủ đã hạ lệnh, nếu phát hiện ngươi có bất kỳ hành vi nào gây bất lợi cho bốn bang, thì ta, ha ... ha ... Ta được quyền hạ sát ngươi.

Sao ngươi không thử gào lên? Ta sắp giết ngươi đây này, sao ngươi không cố gào lên? Gào lên đi chứ? Ha ... Ha ...

Vòng tay của hung thủ bắt đầu siết dần quanh cổ Tiểu Bình. Y chọn biện pháp này vì có lẽ y muốn Tiểu Bình có cơ hội gào la, y muốn Tiểu Bình phải gào nên y chưa vội bóp nghẹt yết hầu Tiểu Bình.

Tiểu Bình ngạt thở dần:

- Ấc ... Ấc ...

Và trước lúc chết vì ngạt, nỗi khiếp sợ đã làm Tiểu Bình một lần nữa ngất đi ...

oOo Tiểu Bình vụt thở hắt ra một hơi, nhờ đó Tiểu Bình mới biết bản thân vẫn chưa chết.

- Ngươi thật sự có tên là Tiểu Bình?

Một thanh âm có phần nào đó khá quen tai nhưng Tiểu Bình chịu, không có cách nào nghĩ ra đã nghe thanh âm này từ lúc nào. Tiểu Bình nhòm người ngồi dậy:

- Các hạ là ai?

Có một bàn tay chặn lên nửa thân trên Tiểu Bình, không cho Tiểu Bình ngồi lên như ý đã định:

- Chỉ có ta hỏi ngươi thôi. Nhớ đấy, hoặc ngươi bất tuân hoặc chỉ cần ngươi có nửa lời dối trá thì ta dù đã cạn kiệt chân lực vẫn thừa khả năng lấy mạng ngươi như đã đoán mạng tên cầu tặc, nha tráo của gã họ Phong đề tiện.

“Tên cậu tặc, nha trảo của gã họ Phong? Nghĩa là ta vẫn đang ở nơi bị giam giữ!” Tiểu Bình vụt kêu:

- Hóa ra các hạ chính là ...

Bàn tay đang ở trên ngực Tiểu Bình vụt di chuyển lên đến tận cổ của Tiểu Bình:

- Ngươi thử lập lại xem?

Đó là một bàn tay quả nhiên đã yếu vì kiệt lực, nhưng Tiểu Bình vẫn tin chắc bàn tay yếu ớt đó lại có đủ khả năng để thực hiện đúng như lời nhân vật đó vừa hăm dọa.

Tiểu Bình thở ra nhè nhẹ:

- Các hạ muốn giết cứ giết. Đừng nghĩ tại hạ lại một lần nữa tin vào kế trá nguy của Thần Bang.

Bàn tay đó thoáng run lên:

- Ngươi thật sự muốn chết?

Tiểu Bình cười lạt:

- Đã là người, ai lại không thiết sống. Nhưng sống để bọn Thần Bang các ngươi lừa phỉnh, dối gạt, hù, ta thà chết còn hơn.

Bàn tay nọ thu về:

- Ta không phải người của Thần Bang! Ta là đệ tử Cái Bang.

Tiểu Bình vẫn nằm im:

- Gã kia cũng từng thừa nhận gã là môn hạ Hoa Sơn phái.

Bàn tay nọ bỗng chộp vào tay Tiểu Bình:

- Nhưng ta không như gã. Đây là thi thể của gã, ngươi cứ chạm vào thì biết.

Quả nhiên tay của Tiểu Bình đang chạm phải một thi thể đã giá lạnh. Tuy nhiên Tiểu Bình sau đó lẳng lặng thu tay về:

- Giết người là chuyện mà Thần Bang các ngươi từng làm. Nhất là giết người để làm cho kẻ khác phải tin, làm cho ta phải tin vào kế trá nguy của bọn ngươi một lần nữa.

Không còn sự động chạm nào nữa của bàn tay kia vào Tiểu Bình. Chỉ có tiếng thở dài phát ra:

- Đã làm kẻ của người nào một lần, thì lần sau vẫn sợ, vẫn nghi ngờ đúng như câu “kinh cung chi điều”. Ta muốn nói đó là tâm trạng của ta khi phát hiện người, sau đó là gã này, lần lượt bị bọn Thần Bang ném vào nơi từng giam giữ ta. Và ta nghĩ, người và gã này đều là tâm phúc của Phong Bách Nhật, dùng kế khổ nhục để dụ ta vào tròng. Đó là nguyên do khiến ta không một lần mở miệng, cho dù đã ba tuần trăng qua người cùng bị giam một nơi với ta.

Tiểu Bình không lên tiếng. Miễn cưỡng, người đồng cảnh ngộ thứ hai của Tiểu Bình lại lên tiếng:

- Ta mới biết, do lòng tin của con người bị nhiều kẻ gian ác lợi dụng nên lòng tin đó rồi cũng phản tan biến đi. Người không tin ta, ta cũng không tin người. Lòng nghi kỵ này càng tồn tại càng đem lại lợi ích cho Phong Bách Nhật. Và đó chính là ý muốn của gã.

Tiểu Bình ngồi lên:

- Muốn ta tin các hạ, dễ thôi, các hạ hãy nói về xuất xứ lai lịch bản thân, cùng nguyên nhân khiến các hạ bị sanh cầm.

- Ta họ Gia Cát, tên Nguyên. Đại đệ tử của bang chủ Cái Bang ...

- Đại đệ tử Cái Bang?

- Người cũng biết?

Tiểu Bình vội lắc đầu:

- Không! Các hạ nói tiếp đi!

Gia Cát Nguyên chộp cả hai tay vào Tiểu Bình:

- Người có biết! Phản ứng vừa rồi của người đã nói lên điều này. Người nói đi, người đã biết gì về ta? Hay người đã biết gì về bản bang, về bang chủ Cái Bang, sư phụ ta? Phải chăng Cái Bang đã gặp chuyện gì bất ổn? Hoặc giả Phong Bách Nhật vì không lay chuyển được ta nên đã tung tin ra ngoài phao rằng ta đã phản bội bang chủ, hay phao những tin gì đó đại loại là gây bất lợi cho ta? Người nói đi! Ta nài xin người đó.

Tiểu Bình thở dài:

- Ta thật sự không biết, nhất là những gì các hạ vừa đề cập. Ta chỉ nghe về các hạ mỗi một lần, đó là lúc ta bị bọn Thần Bang bắt giữ.

- Người nghe như thế nào?

- Có người nghĩ nhân vật chủ xưởng Cửu Phái Thống Nhất Lệnh chính là bang chủ Cái Bang, và người của Thần Bang phản bác, bảo đại đệ tử của bang chủ Cái Bang dù bị giam cầm, dù chịu nhiều nhục hình vẫn khăng khăng phủ nhận chuyện đó.

- Có phải là lão họ Cố, một trưởng lão phản bội lại Bạch Cốt Môn?

- Ta quen gọi lão là Tam lão thúc, không hề biết có phải họ Cố hay không?

- Chính là lão, với ta lão tự xưng là Cố Mộc. Chính lão đã dùng kế, đẩy ta vào tình trạng này. Ta hận vì không biết đến ngày nào mới có cơ hội gặp lại lão để báo thù.

Khó thể nói là Tiểu Bình đã tin vào Gia Cát Nguyên, tuy nhiên chàng vẫn phải hỏi:

- Vì sao các hạ muốn biết ta có phải là Tiểu Bình hay không?

Gia Cát Nguyên ngập ngừng:

- Suốt thời gian vừa qua, tuy ta có nghe gã này gọi mãi tên ngươi là Tiểu Bình, nhưng ta không hề quan tâm. Vả lại, ta quan tâm đến làm gì khi vẫn nghĩ ngươi và gã chỉ là giả vờ, đồng lõa với nhau để lừa dối ta theo bố trí của gã họ Phong? Và ta chỉ bắt đầu quan tâm khi thấy ngươi. Ngươi ...

- Các hạ nói tiếp đi! Chính thái độ ngập ngừng của các hạ khiến tại hạ thêm nghi ngờ, nghĩ các hạ mới đúng là người do Phong Bách Nhật bố trí.

Gia Cát Nguyên thở dài:

- Ngươi nghi ta, trong khi ta cũng nghi ngờ ngươi. Chi bằng, thà không nói gì vẫn hơn.

Tiểu Bình cười lạt:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Gia Cát Nguyên bất ngờ bật cười:

- Ngươi cũng nghĩ như thế ư? Mà như vậy cũng phải. Vì xem ra, cho dù ngươi là hạng người như thế nào, thái độ ương bướng này của ngươi vẫn là bản sắc của anh hùng nam tử hán. Ha ... Ha ...

Tiểu Bình chợt rung mình vì tiếng cười này. Và sau một thoáng ngẫm nghĩ có phần khản trương, Tiểu Bình bỗng hạ thấp giọng trầm thì, tựa như đang lẩm bẩm:

- Chiếu lá! Muốn trở thành bậc anh hùng hảo hán thì hãy ngậm chiếu lá? Không lẽ ...

Gia Cát Nguyên một lần nữa bỗng chộp vào Tiểu Bình:

- Chiếc lá nào? Người đề cập đến chiếc lá nào vậy?

Tiểu Bình lại rùng mình một lượt nữa:

- Các hạ cũng biết về chiếc lá đó ư? Một chiếc lá đã úa khô?

- Người ... Người chính là ... là đứa bé độ nào đã được ta trao cho ...

- Trao cho một chiếc lá! Hóa ra nhân vật lần đó chính là các hạ?

- Còn người là đứa bé kia? Một đứa bé cô thân cô thích đã bị một vài đứa bé khác vây đánh?

Tiểu Bình gật đầu:

- Các hạ vẫn nhớ kỹ như thế sao?

- Sao lại không? Ta còn nhớ người từng nói:

đã là anh hùng thì có bước vào ... Tiếp theo sau là gì nhỉ?

Tiểu Bình mỉm cười:

- “Thì có bước vào núi kiếm rừng đao cũng đâu có gì là sợ?” Quả nhiên các hạ chính là nhân vật đã trao cho tại hạ một chiếc lá ...

- Còn người thì đúng là đứa bé năm xưa đã từng khiến ta cao hứng, tặng cho người một chiếc lá Tử Diệp Thảo chí báu.

Và cả hai cùng cười, nghĩa là giữa cả hai nếu thật sự có nghi kỵ thì nhờ nhắc lại câu chuyện xưa khiến mọi nghi kỵ đều tan biến.

Sau đó, câu chuyện giữa hai nhân vật đồng cảnh ngộ lại tiếp diễn. Đầu tiên là câu hỏi của Tiểu Bình:

- Tên gọi của tại hạ vì sao khiến các hạ quan tâm?

Gia Cát Nguyên hỏi ngược lại:

- Vì sao người có tên là Tiểu Bình?

Tiểu Bình phì cười vì thói đa nghi của Gia Cát Nguyên:

- Đương nhiên phải có nguyên do. Nếu không do thân sinh phụ mẫu đặt thì từ đâu mà có?

- Nhưng người vốn là một cô nhi kia mà?
- Có người đã chạm rõ tên của tại hạ vào đầu vai, lúc tại hạ còn bé.
- Đầu vai nào? Bên tả hay bên hữu?
- Các hạ sao như bị khích động? Là đầu vai bên tả!
- Đầu vai bên tả? Có phải còn có một hình vuông vức bao bên ngoài một chữ Bình?
- Các hạ đã nghe ai nói? Triệu Thạch Liễu hay Phong Bách Nhật?

Phản ứng của Gia Cát Nguyên làm cho Tiểu Bình từ hoang mang chuyển sang sững sờ, sau đó biến thành trạng thái bàng hoàng.

Đầu tiên là Gia Cát Nguyên xé toạc mảnh vải ở đầu vai bên tả Tiểu Bình.

Soạt!

Kế đó, Tiểu Bình nghe Gia Cát Nguyên lẩm nhẩm thành nhiều tiếng đứt đoạn:

- Đây rồi! Quả nhiên là chữ Bình ... còn có ám ký của chữ Trang bao chung quanh ... !

Không thể nào có một sự giả mạo ở đây ... Đúng là bút tích và tự dạng của lão chủ nhân!

Không thể nào lầm lẫn được! Nét cuối của chữ Bình đã bị kéo dài, do lúc đó Tiểu chủ nhân vì quá đau, cố giằng dựa nên bút tích của lão chủ nhân phải quá đà một ít! Hoàng thiên hữu nhãn! Đúng là Hoàng thiên hữu nhãn đã để lão chủ nhân còn có một hậu nhân.

Đoạn Gia Cát Nguyên ôm chầm lấy Tiểu Bình:

- Tạ ơn trời phật! Tiểu chủ nhân vẫn còn tại thế, không bị thù nhân sát hại như đã sát hại lão chủ nhân! Tiểu chủ nhân vẫn bình yên vô sự! Tiểu chủ nhân vẫn bình yên! Tạ ơn cao xanh! Tiểu chủ nhân ôi Tiểu chủ nhân, hạ nhân chính là tiểu thư đồng của lão chủ nhân độ nào đây! Còn nhìn thấy Tiểu chủ nhân như thế này, hạ nhân quả không uổng một kiếp sống, không uổng một thời gian dài bôn ba vất vả truy tìm tung tích của Tiểu chủ nhân. Vậy là Trang gia có ngày khôi phục, mối thù của lão chủ nhân ắt sẽ được Tiểu chủ nhân báo trả.

Tiểu Bình nhẹ tay đẩy Gia Cát Nguyên ra:

- Từ từ đã nào! Các hạ bảo các hạ là tiểu thư đồng của ai?

Giọng nói của Gia Cát Nguyên vẫn còn phần khích:

- Còn ai nữa ngoài lão chủ nhân?

- Lão chủ nhân của các hạ là ai?

Gia Cát Nguyên voi dần con phần khích:

- Chính là phụ thân của Tiểu chủ nhân! Hóa ra Tiểu chủ nhân vẫn chưa tin. Tiểu chủ nhân là hậu nhân duy nhất của lão chủ nhân, Quỷ Cốc Tiên Sinh Trang lão gia, Trang Thụ?

Tiểu Bình thở ra nhè nhẹ:

- Vì các hạ là tiểu thư đồng, từng hầu hạ Trang lão gia nên nhận ra bút tích trên đầu vai tại hạ chính là bút tích của Trang lão gia?

Gia Cát Nguyên đã trấn tĩnh:

- Không sai, dù là một nét nhỏ. Vì lúc lão chủ nhân tiến hành việc này cũng có hạ nhân ở đó!

- Tại sao Trang lão gia phải tiến hành việc này? Vì ý thích chợt có ư?

Gia Cát Nguyên nghiêm giọng:

- Lời của gã lúc này hoàn toàn đúng! Lão chủ nhân có phát hiện một pho cổ thư và một hoàn tiên đan do đệ nhân lưu lại. Tiếp theo đó lão chủ nhân cũng phát hiện có một ít người cổ tình dò la lão chủ nhân.

- Sao họ biết rõ tin này?

- Hạ nhân từng ngẫm nghĩ mãi chuyện này suốt mười lăm năm qua ... nhưng vẫn không..... Tiểu Bình xua tay:

- Bỏ đi! Hãy nói tiếp về việc chạm chữ này!

- Nói tiếp ư? Là thế này, khi phát hiện sự việc đã vỡ lở, lão chủ nhân đã có ý định tìm nơi quy ẩn. Và trước bất kỳ hành động nào cũng vậy, lão chủ nhân thường tự xem cho bản thân một quẻ. Kết quả, quẻ cho biết lão chủ nhân phải gặp đại kiếp nạn.

- Hừ! Đã là người luyện võ ai lại tin những chuyện hoang đường này?

- Tiểu chủ nhân đừng nói như vậy! Huống chi, lão chủ nhân vốn thành danh là một Quỷ Cốc Tiên Sinh, thế cho nên ...

- Các hạ chớ quá vội gọi tại hạ là Tiểu chủ nhân! Vì vị tất tại hạ là Tiểu chủ nhân của các hạ!

- Hạ nhân không dám! Xin Tiểu chủ nhân cứ nghe tiếp thì rõ!

Và có một thoáng yên lặng như thể Gia Cát Nguyên đang hồi tưởng. Quả vậy, vì sau đó Gia Cát Nguyên thuật tiếp:

- Đương nhiên lão chủ nhân không tin. Vì thế lão chủ nhân cũng thử gieo một toán quẻ cho Tiểu chủ nhân.

- Là quẻ gì?

- Quẻ Ly?

- Ly tán ư?

- Lão chủ nhân cũng nghĩ như vậy nên đành chạm rõ tính danh của Tiểu chủ nhân vào đầu vai để sau này dễ nhận diện.

Tiểu Bình lại thở ra nhè nhẹ:

- Có quá nhiều yếu tố ngẫu nhiên khiến tại hạ chưa thể chấp nhận. Các hạ hãy tìm một vài minh chứng nào khác khả dĩ hơn xem sao?

- Hạ nhân cũng định bụng như thế! Và đây là một bằng chứng! Tiểu chủ nhân có bị nhiễm độc bao giờ chẳng?

Tiểu Bình cười lạt:

- Đã có, nhưng vô hại! Sao?

- Vậy là rồi! Chính lão chủ nhân vì lo Tiểu chủ nhân còn quá bé, khó chịu nổi những nghiệt ngã thế nào cũng có trong chuỗi ngày phân ly nên có trút thêm một ít công lực vào Tiểu chủ nhân. Và chính công lực này đã giúp Tiểu chủ nhân tiếp nhận và dẫn lưu hoàn tiên đan mà lão chủ nhân cố tình cho Tiểu chủ nhân dùng.

- Chỉ là nhờ hoàn tiên đan thôi sao?

- Còn nữa! Lúc dẫn lưu nội kinh cho Tiểu chủ nhân, tuy lão chủ nhân không dám tin vào hiệu quả nhưng vẫn miễn cưỡng cho chân khí dẫn lưu qua các kinh mạch theo tâm pháp có chỉ điểm rõ trong pho cổ thư! Đó là ...

- Là Vô Tướng Vô Nhai Bảo Mệnh Chân Khí?

- Không sai! Lúc nãy hạ nhân có nghe Tiểu chủ nhân đề cập đến danh xưng này! Có phải là do Phong Bách Nhật nói cho Tiểu chủ nhân biết?

- Chính y! Sao?

- Tại sao y biết gần như là tường tận?

- Các hạ nghĩ thế nào?

- Hạ nhân đang nghĩ, có thể là Phong Bách Nhật có liên quan đến hung thủ hạ sát lão chủ nhân?

Tiểu Bình một lần nữa lại xua tay:

- Chuyện đó cứ để sau hãy bàn! Giờ thì trở lại Bảo Mệnh Chân Khí. Các hạ bảo tại hạ có tâm thân Bách độc bất xâm thật ư?

- Đương nhiên là thật!

- Vậy còn Độc Nhãn Thảo thì sao?

- Độc Nhãn Thảo?

- Không sai! Mắt tại hạ bị thể này là do Độc Nhãn Thảo!

- Không đúng! Chẳng thà Tiểu chủ nhân chưa có Bảo Mệnh Chân Khí hộ thân, nghĩa là bất kỳ loại độc nào cũng gây hại cho Tiểu chủ nhân. Còn như Tiểu chủ nhân đã vô hại với nhiều loại độc, có nghĩa là hành động thuở nào của lão chủ nhân đã có hiệu quả thì đừng nói là Độc Nhãn Thảo, đến bách độc cũng không thể làm gì Tiểu chủ nhân.

- Nhưng hai mắt của tại hạ vẫn mù?

Gia Cát Nguyên chột bảo:

- Nhất định phải có nguyên do! Có thể nào Tiểu chủ nhân chịu phiên thuật lại toàn bộ câu chuyện bị trúng độc cho hạ nhân nghe qua được không?

Tiểu Bình cười nhẹ:

- Đương nhiên là được!

Và Tiểu Bình không chỉ thuật lại mỗi một việc là bị trúng Độc Nhãn Thảo mà còn thuật lại về chuyện Linh Khí Hoàn Nguyên ngừng phát tán, tiếp theo đó là chuyện cứ luôn bị ngất đi mỗi khi quá khiếp sợ hoặc quá phẫn nộ, kể từ khi được Gia Cát Nguyên trao cho Tử Diệp Thảo!

Càng nghe Gia Cát Nguyên càng chép miệng thở dài. Sau cùng, Gia Cát Nguyên lên tiếng than:

- Tất cả đều do lỗi của hạ nhân. Hạ nhân muốn tốt cho Tiểu chủ nhân, nhưng vô tình gây thành điều bất lợi! Hạ nhân thật xấu hổ!

Tiểu Bình hoang mang:

- Là ý gì?

Gia Cát Nguyên bảo:

- Tử Diệp Thảo có tính âm hàn, khác với Bảo Mệnh Chân Khí thuộc về dương nhiệt!

Tử Diệp Thảo là di vật cuối cùng của lão chủ nhân tặng cho hạ nhân khi lão chủ nhân bảo hạ nhân phải mau chóng ly khai, chờ qua cơn biến sự nếu có! Hạ nhân đã giữ gìn và chưa một lần dám dùng! Và lần đó vì gặp Tiểu chủ nhân, vì nghĩ Tiểu chủ nhân sau này bắt quá chỉ là thường nhân nên hạ nhân mới trao tặng!

- Bỏ đi! Còn về bất lợi thì thế nào?

- Là do Âm Dương xung khắc nên mỗi lần Tiểu chủ nhân gặp chuyện gì quá kích động sẽ lâm phải một hiện tượng gọi là tắt mạch xung khí, đúng như Tiểu chủ nhân vừa kể!

- Vậy còn Độc Nhãn Thảo?

- Độc Nhãn Thảo và hiện tượng Linh Xà Đơn mắt tính năng phát ra Linh Khí Hoàn Nguyên không liên quan đến Bảo Mệnh Chân Khí. Hãy nói về Độc Nhãn Thảo Trước, do Tiểu chủ nhân vừa vận dụng chân nguyên hầu tự giải khai huyết đạo, đồng thời lại bị bọn Thanh Y giáo chín người cũng cho phục độc đúng vào lúc đó nên chân khí có được chất lên hai nhãn huyết. Và khi Bảo Mệnh Chân Khí với tính năng hóa giải bách độc đã làm cho Độc Nhãn Thảo trở nên vô dụng thì luồng chân nguyên nội thể của Tiểu chủ nhân lại tác động mạnh lên nhãn huyết, tạo cho Tiểu chủ nhân trạng thái đau buốt.

Tiểu Bình vội gật đầu:

- Đúng là có tình trạng này, vậy sau đó sao mắt vẫn mù?

- Là hiện tượng Tắt mạch xung khí do Tử Diệp Thảo gây ra. Hay nói đúng hơn lúc bị đau buốt Tiểu chủ nhân vì nghĩ là mù nên có tâm trạng hốt hoảng cùng cực khiến hiện tượng kia xuất hiện. Làm cho hai nhãn huyết bị phong bế hoàn toàn.

Tiểu Bình kinh hãi:

- Các hạ muốn nói tại hạ sẽ mãi mãi mù!

- Vậy thì chưa hẳn. Nhưng để khai thông chỗ bế tắc Tiểu chủ nhân cần phải tự dụng lực đả thông hoặc giả phải tìm một nhân vật thuộc hàng nội gia cao thủ đả thông hộ.

Tiểu Bình chợt thở dài:

- Vậy còn chuyện Linh Xà Đơn?

- Linh Xà Đơn là nội đơn của một loại Linh Xà được kết tinh như một viên ngọc. Lúc Tiểu chủ nhân mới nuốt vào thì Linh Xà Đơn đương nhiên vẫn giữ nguyên dạng. Chỉ sau đó, khi diệu lực của Linh Xà Đơn từ từ ngấm vào từng kinh mạch của Tiểu chủ nhân thì điều hiển nhiên là Linh Xà Đơn cũng tan biến hoàn toàn đi. Do vậy, khi Linh Xà Đơn tan biến hoàn toàn, Tiểu chủ nhân dù có muốn phát tán Linh Khí Hoàn Nguyên cũng không còn Linh Xà Đơn để phát tán.

Tiểu Bình vỡ lẽ:

- Vậy công năng hiệu dụng của Linh Xà Đơn cũng biến mất?

- Cũng có thể nói như vậy nếu không kể số chân lực gần ba mươi năm công phu tu vi Tiểu chủ nhân đã bất ngờ có thêm từ Linh Xà Đơn.

- Nhưng giờ đây, tất cả đều bị phế bỏ!

- Phải chăng đó là lý do khiến Tiểu chủ nhân vừa thờ dài?

- Không sai! Hai mươi lăm công phu tu vi do Trưởng Lão Hội Bạch Cốt Môn miễn cưỡng trút truyền, Linh Xà Đơn thì cho ba mươi năm, tiếp đó là khoảng hai mươi năm công lực của Nam Cung Yên bị tại hạ vô tình cưỡng đoạt. Tất cả đều bị lão thất phu Cổ Mộc chỉ sau một cái chạm tay là phế bỏ hoàn toàn.

- Tiểu chủ nhân đừng quên tính vào đó có lẽ khoảng ba mươi năm công phu tu vi có từ hoàn tiên đan do lão chủ nhân hy sinh cho Tiểu chủ nhân.

- Vậy là một trăm năm công phu! Nếu số công lực này vẫn còn tại hạ sẽ ung dung khôi phục nhân quang, sẽ thả sức báo thù cho bao mối thù đang một mình đảm đương gánh vác!

Tất cả chỉ vì lão Cổ Mộc độc ác.

Giọng nói của Gia Cát Nguyên cũng chùng lại:

- Hạ nhân cũng vậy, cũng không còn hy vọng báo được thù cho lão chủ nhân. Tuy nhiên vẫn có điều làm cho hạ nhân phần nào nhẹ nhõm, đó là đã tìm thấy Tiểu chủ nhân, hậu nhân duy nhất của lão chủ nhân.

Tiểu Bình xúc động tận chân tâm:

- Gia Cát huynh! Đệ thật sự cảm kích, vì nhờ Gia Cát huynh, đệ mới tỏ tường lai lịch.

Xin Gia Cát huynh hãy nhận cho đệ một lễ này, gọi là ...

Tiểu Bình chưa kịp khom người hành lễ thì bị Gia Cát Nguyên dùng tay ngăn lại:

- Hạ nhân e phải tội thất kính mắt, mong Tiểu chủ nhân đại xá cho. Miễn sao Tiểu chủ nhân thừa nhận lai lịch này là thật, hạ nhân mãn nguyện lắm rồi.

Tiểu Bình vụt kêu lên:

- Đương nhiên là đệ phải tin, phải thừa nhận. Vì chữ trên vai đệ đúng là thật, cũng như chuyện bản thân đệ có công năng hóa giải bách độc đều đúng như Gia Cát huynh giải thích.

Đệ còn là ai khác nếu không phải là Trang Bình, cốt nhục của tiên phụ Quý Cốc Tiên Sinh Trang Thụ?

- Hay lắm! ha ha! Gia Cát Nguyên, người có thể lui ra được rồi. Ha ... Ha ...

Kèm theo tràng cười đắc ý của chính Phong Bách Nhật - Đoan Mộc Ngũ là thanh âm của những tiếng vỗ tay tán thưởng có lẽ cũng do Phong Bách Nhật phát ra.

Bốp Bốp ... Bốp!

Nhưng đối với Tiểu Bình thì chỉ cần nghe có tiếng cười của họ Phong là quá đủ cho Tiểu Bình phải bàng hoàng vì chấn động rồi.

Vậy là rốt cuộc Tiểu Bình cũng bị họ Phong thao túng, hí lộng và cho vào tròng, dễ như thò tay lấy đồ trong túi.

Tiểu Bình vẫn cứ bàng hoàng đến phải chấn động toàn thân cho dù có nghe tiếng Gia Cát Nguyên bầm báp:

- Thiếu bang chủ, mọi việc thế là minh bạch, tiểu tử quả đã dùng hoàn tiên đan và đúng là đã được lão họ Trang tiếp dẫn chân nguyên theo tâm pháp Vô Tướng Vô Nhai Bảo Mệnh Chân Khí. Việc hóa giải bách độc của y chính là vì nguyên do này.

Phong Bách Nhật hạ lệnh:

- Hãy bảo Quái Y Thâm Hóa Du chuẩn bị sẵn. Bản nhân rồi sẽ có cách giúp gia phụ khôi phục hoàn toàn. Thực hiện đi!

Có lẽ Gia Cát Nguyên đã bỏ đi, Tiểu Bình như mơ mơ hồ hồ khi nghĩ như thế, vì Phong Bách Nhật ngay sau đó lại phát ra một loạt cười đắc ý.

- Ha ... Ha ...

Hư Hư Thực Thực

Lời của Phong Bách Nhật cứ liên tiếp xoáy vào tai Tiểu Bình:

- Một kẻ sắp chết như ngươi lẽ nào lại không muốn biết ai là kẻ thù sát phụ?

- ...

- Ngươi không thể báo phục phụ thù, ta biết, nhưng chấp nhận một cái chết hồ đồ như ngươi, thử hỏi, lão Trang Thụ ở dưới cửu tuyền có yên lòng nhắm mắt không?

- ...

- Ngươi cũng cam lòng nhận chịu là bất hiếu tử sao? Không thể trả thù cho phụ thân, lại càng không muốn biết kẻ thù sát phụ là ai, ngươi đúng là kẻ bất hiếu!

“Kẻ bất hiếu ... Kẻ bất hiếu ...” Những thanh âm này cứ xoáy mãi vào tai làm cho Tiểu Bình phải lao đao nghiêng ngả như chiếc thuyền con đang bị một cơn phong ba bão tố điên cuồng vùi dập.

Sau cùng, với chủ ý đã định, Tiểu Bình chợt hít một hơi thật dài, thật dài:

- Trước hết, ta muốn biết cách dụng kế của ngươi là thế nào?

Phong Bách Nhật đáp tự phụ:

- Quá dễ! Vì đối với ngươi, có lẽ cũng như ta, quá tự phụ là tâm cơ chỉ có hơn chứ không kém người, ta đành dụng kế liên hoàn và luôn thay đổi để lúc thì hư lúc thì thực!

- Hư hư thực thực! Tốt! Hãy giải thích cụ thể xem!

- Trước hết ta đặt cạnh ngươi hai người, một thì nôn nóng luôn nói theo ngươi, phụ họa với ngươi làm ngươi hoặc mất dần cảnh giác hoặc phải hoang mang, chẳng biết tin vào đâu, và một còn lại thì giữ vai trò một kẻ thất thế, bị quan và sẽ đa nghi hơn cả ngươi, đó chính là Gia Cát Nguyên như ngươi đã biết!

- Ngươi vừa bảo đó là kế liên hoàn? Phải chăng trong đó có Triệu Thạch Liễu?

- À họ Triệu ư? Đương nhiên không thể thiếu phần ả, cho dù không có ả thì ta vẫn thừa khả năng thay ả bằng một nhân vật nào khác!

Tâm cơ máy động, Tiểu Bình vụt hỏi:

- Tìm người khác thay vào? Ngươi muốn nói ả họ Triệu không đồng tình với ngươi?

- Tại sao ả phải đồng tình một khi sự việc xảy ra đều ngoài ý muốn của ả?

Tiểu Bình vỗ lễ:

- Ta hiểu rồi! Hừ hừ thực thực ở đây là ả họ Triệu bị nhục hình là thật, còn việc người xuất thủ hạ sát kẻ dưới quyền là giả?

- Không sai! Chỉ tại người mù nên người mới làm kẻ mọn này của ta. Kỳ thực, ta chỉ cho ả la chứ đâu cho ả có cơ hội phát thoại. Do đó, trừ khi ả biết người đang ngấm ngấm oán hận ả, nghĩ ả là đồng mưu với ta, ái chà ... ả cứ lo lắng bồn chồn còn hơn là lo lắng cho chính sinh mạng của ả nữa! Xem ra ả này có phần nào nặng tình với người đây!

Tiểu Bình hừ lạnh:

- Còn người bị Gia Cát Nguyên hạ sát ...

Phong Bách Nhật ngắt lời và thản nhiên thừa nhận:

- Có giả phải có thật. Muốn chiếm lòng tin của một người đầy đa nghi như người, nếu phải giết một mạng người thì (thiếu một đoạn - cuốn – trang ,,) - Thế nào rồi, lão Quái Y?

- Từ từ nào! Người gấp không lẽ ta không gấp? Tình hình thế nào rồi?

- Y vẫn đang chờ ở chỗ lão ma. Có lẽ đã nóng lòng lắm rồi.

- Cứ để y chờ! Hừ! Nếu y hỏi, cứ bảo Quái Y này chưa xong việc! Đi đi!

- oOo - Sắp có kết quả chưa, lão Quái Y?

- Người đó à? Ta cũng đang trông người đây! Theo người, liệu pháp này có giúp Tiểu chủ nhân người khôi phục võ công?

- Chao ôi, sao lão lại hỏi ta? Lão là Quái Y, là đại danh y, trong khi ta trước sau chỉ là một kẻ học việc không hơn không kém. Ta biết gì cho lão hỏi?

- Hà ... Tuy ta cũng biết vậy nhưng hỏi thì cũng phải hỏi! Chẳng là ta chưa hề gặp một tình trạng nào tương tự như tình trạng này. Có quá nhiều loại tình được được y dùng, lại còn có quá nhiều loại chân khí mà y đã hưởng dụng. Tất cả cứ làm cho ta rối loạn lên!

- Phải mất bao lâu nữa?

- Người cứ đi mà hỏi y. Y chấp nhận đợi được bao lâu?

- Không quá hai canh giờ nữa!

- Tổ bà nó! Mau đi nói với y, ta chỉ là Quái Y, chứ không phải là Thánh y hay Thần Y!

Đi đi!

- Nhưng tình thế có vẻ như y sẽ không chờ lâu hơn!

- Nếu là vậy, cứ bảo y tự đến đây mà làm theo ý của y! Hãy lập lại nguyên văn lời của ta cho y biết! Đi đi!

oOo - Thất bại rồi sao, lão Quái Y? Nhìn tóc của lão kia, đã bạc trắng cả rồi!

- Hà ... Tóc bạc mà nói gì, ta tưởng ta sắp chết đến nơi rồi đây!

- Hãy cố lên nào! Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta đó!

- Cố! Cố! Cố! Bọn người chỉ biết nói với ta có bấy nhiêu lời đó thôi sao? Ta cố thì được rồi nhưng tiểu tử này có chịu cố đâu! Phải chi y chỉ cần cố một chút là ổn. Đẳng này y cứ ỳ ra, cho dù ta có dùng kim châm hay thúc đẩy chân khí gì cũng vậy, y cứ trơ trơ không thêm nhích động, dù chỉ là một mảy may! Mãi rồi ta chỉ muốn chết cho xong!

- Thôi nào! Lão Quái Y. Lão đâu thể trách y như vậy?

- Ta không trách, ta chỉ thất vọng! Thất vọng vì không còn phương cách nào làm cho một con người quá tuyệt vọng là y phải hiểu rằng tình thế của y kỳ thực vẫn chưa đi đến chỗ tuyệt vọng! Chỉ tiếc, y không tỉnh dậy thì ta làm gì có cơ hội giải thích?

- Không lẽ chúng ta thất bại sao? Không lẽ chúng ta cứ cam tâm nhìn những kẻ từng là phản bang nay lại nhâng nhâng điều động thao túng và ra lệnh cho chúng ta vốn là những người luôn trung thành với bọn bang?

- Tổ bà nó! Hay chúng ta cứ liều một phen? Chứ chờ tiểu tử này tỉnh lại để giải thích, để khuyên y phải thôi nghĩ đến cái chết và phải bảo y hãy tự vận dụng chân lực theo cái thứ tâm pháp mà chỉ một mình y biết thì có lẽ chúng ta phải chờ đến kiếp sau!

- Nhạc Bất Vi này cũng vừa nghĩ như vậy. Nhưng Gia Cát Nguyên lại không tán thành.

Y bảo ...

- Nói y muốn bảo gì thì cứ đi tìm mộ lão nương của y mà bảo! Hừ! Tất cả cũng tại y đã biết đó là kế của họ Phong, đã biết tiểu tử này chính là cốt nhục của Trạng Thu, là ngoại tôn của lão Bang chủ Thần Toán Tử Đoan Mộc Hà, vậy mà không chịu liều mạng tìm cách giải thoát cho tiểu tử. Mà nào phải y không có thời gian! Y đã ở bên cạnh thiếu chủ nhân của y suốt ba tuần trăng chứ ít gì? Sao không lo nghĩ kế giải thoát cho Tiểu chủ nhân của y?

- Thôi mà lão Quái Y! Gia Cát Nguyên đã ân hận lắm rồi. Mà lão cũng kỳ, trước kia lão cũng từng nhìn thấy Tiểu chủ nhân sao lão không mau mau tra hỏi lai lịch để chúng ta sớm có kế sách đối phó phản đồ?

- Hừ! Nói như ngươi thì dễ quá rồi! Không lẽ ta gặp ai cũng bảo người ta đưa đầu vai bên tả cho ra xem ư? Làm như thế liệu họ Phong không phát hiện à! Và một khi y phát hiện thì ...

- Im nào! Như có người đến!

Vút!

Thanh âm của Gia Cát Nguyên vang lên thật khản trương:

- Y sắp đến rồi! Chúng ta phải quyết định thôi! Hoặc là lão Quái Y phải động thủ, chí ít là làm cho y tin rằng lão Quái Y thực sự tiến hành việc thu hồi linh dược! Hoặc là ...

Lão Quái Y trầm giọng:

- Hoặc là liều một phen! Có phải đó là ý của ngươi? Nếu vậy, ta tán thành!

Nhạc Bất Vi cũng bảo:

- Ta cũng tán thành. Thế nào?

Gia Cát Nguyên lo lắng:

- Vậy còn Tiểu chủ nhân?

Quái Y thờ hất ra:

- Cứu được thì cứu. Bằng không chết thì chết cả. Thế nào?

Gia Cát Nguyên phân vân:

- Chúng ta làm như vậy liệu lão bang chủ ở chôn cứu tuyền có ...

Nhạc Bất Vi lại kêu:

- Mọii rồi! Mau quyết định đi! Chao ôi, y đến rồi ...

Có tiếng Phong Bách Nhật cười nói:

- Ngươi ám chỉ ai thế, Nhạc Bất Vi! Còn lão Quái Y, cả Gia Cát Nguyên ngươi nữa, sao cả hai cứ tỏ ra lúng túng thế kia? Hay việc ta bỗng dưng tìm đến làm cho tất cả bối rối?

Yên tâm đi, gia phụ đâu phải mới nằm bất động đây? Đã đợi gần mười lăm năm thì có đợi thêm đôi ba ngày nữa cũng đâu có can hệ gì! Ha ... Ha ...

Lão Quái Y len lén thở phào:

- Bọn thuộc hạ chỉ sợ thiếu bang chủ quá nóng lòng mà sinh ra hư việc. Chính vì thế mà khi thấy thiếu bang chủ đến, bọn thuộc hạ cứ phải ...

Phong Bách Nhật vụt ngắt ngang bằng một câu hỏi nghi ngờ:

- Khoan đã nào! Lão đang làm gì tiểu tử vậy? Hình như đó là thủ thuật Kim châm đá huyết thì phải?

Nhạc Bất Vi nhanh miệng:

- Đúng là thuật Kim châm đá huyết. Vì theo lời giải thích của lão Quái Y thì ...

Phong Bách Nhật hừ lạnh:

- Nếu đó là lời giải thích của lão thì cứ để lão tự nói. Nhạc Bất Vi ngươi cần gì phải nói hộ?

Lão Quái Y bói rồi:

- Như thuộc hạ từng giải thích thì đây là cách duy nhất để đưa bao nhiêu linh dược lờ ngấm vào người tiểu tử quy tụ tại một chỗ. Sau đó ...

Phong Bách Nhật khẽ cười:

- Lão đâu có giải thích với ta! Hay là ta có nghe nhưng vì lú lẫn nên không còn nhớ?

Lão giải thích lại xem nào!

Có tiếng lão Quái Y nuốt nước bọt khan:

- Là thế này. Thuộc hạ ... thuộc hạ ...

Chợt có tiếng Gia Cát Nguyên quát:

- Là thế này đây! Đỡ!

Vù ...

Nhạc Bất Vi cũng quát:

- Lão Quái Y mau đưa Thiếu chủ nhân đi! Ở đây đã có ta và Gia Cát Nguyên đảm nhận!

Đỡ!

Ào ...

Phong Bách Nhật cười vang:

- Bọn người đều gọi tiểu tử là Thiếu chủ nhân ư? Hóa ra bọn người cho đến giờ vẫn cứ trung thành và tưởng nhớ đến mồ ma của lão Thần Toán Tử? Vậy thì tốt! Ta sẽ cho bọn người toại nguyện! Ha ... Ha ...

Àm! Âm! Âm!

... Quá khứ được lập lại, và quá khứ ở đây chỉ là khoảng thời gian độ nửa năm hơn hoặc kém một chút.

Nửa năm trước, lúc Tiểu Bình lần đầu tiên ly khai Bạch Cốt Cốc, nếu Tiểu Bình được Bạch Phụng đưa chạy khắp nơi trong tình trạng hôn mê trầm trầm và sau cùng là đưa đến chỗ lão Quái Y, thì tình thế lúc này cũng vậy, Tiểu Bình cũng đang chạm mặt lão Quái Y.

Và cả hai lần đều có một điểm chung, đó là Tiểu Bình nghe cả, biết cả, nhưng không thể cử động không thể phát thoại!

Nhưng đã có một điểm khác, đó là sự khác biệt về vị thế của Tiểu Bình trong sự nhìn nhận của lão Quái Y. Nửa năm trước, lão Quái Y vì mưu đồ của bản thân đã định biến Tiểu Bình thành một Hoạt Nhân.

Nửa năm sau, chính là lúc này, lão Quái Y lại vì lợi ích của một đạo lý mà muốn cứu tỉnh, muốn vẫn hồi sinh mạng và công lực cho Tiểu Bình.

Tiểu Bình nghe tất cả, hiểu tất cả và đang nửa mừng nửa giận bọn người Nhạc Bất Vi, Gia Cát Nguyên và Thảm Hóa Du.

Nhưng giận thì để sau, còn mừng thì phải lo cho họ ngay bây giờ:

“Phải! Ngay bây giờ! Hoặc là lúc này hoặc là không còn lúc nào nữa! Hãy dâng trào lên đi từng đợt sóng chân khí cuộn trào! Hãy giúp Tiểu Bình này. Không, hãy giúp Trang Bình này mau khôi phục công phu! Lão họ Thảm vừa nói gì kia? Lão bảo ta hãy tự vận dụng chân lực theo thứ tâm pháp mà chỉ có một mình ta biết! Phải rồi, điểm khởi đầu sẽ là chút chân nguyên từ Bảo Mệnh Chân Khí! Được rồi, giờ thì là tâm pháp Vô Vi! Hãy cuộn dâng lên đi! Đúng rồi, cứ thế mà xung phá, một, hai ...! Dâng lên nữa đi, hãy vượt qua từng chướng ngại! Vượt nào, vượt nào! Được rồi! Kim Châm Đả Huyết? Ồi, chỗ này đã bị một mũi kim chân cản lại! Nào, dốc toàn lực nào! Bắn! Tốt rồi! Giờ thì là hai nhân huyết! Gia Cát Nguyên đã bảo sao nào? À, đừng quá phấn khích, đừng dễ kích động, kéo Tử Diệp Thảo lại làm ta mất cơ hội. Mà cơ hội vào thời điểm này thật quý báu! Từ từ thôi, từ từ thôi!

Tốt, tốt lắm! Giờ thì mở mắt ra nào! Chậm thôi, không việc gì phải vội! Cứ thế, cứ thế, chậm thôi! Được rồi! Giờ thì nhìn thử xem nào! Đúng là lão Quái Y rồi! Kia là Đoan Mộc Ngũ, mà không, y là Phong Bách Nhật! Còn hai nhân vật kia ai là Nhạc Bất Vi, ai là Gia Cát Nguyên? Mà thôi, chuyện đó cứ để sau hãy hỏi đến! Còn bây giờ thì ...” Tiểu Bình nhảy bật lên, thuận tay lôi lão Quái Y đang máu huyết đầm đìa về phía sau.

Và Tiểu Bình điểm một nụ cười lại nhìn Đoan Mộc Ngũ - Phong Bách Nhật:

- Ta vẫn nhớ cái cười này của ngươi! Và đúng như ta nhớ, ngươi không thay đổi mấy so với lần ngươi lừa ta, rút gần cạn máu huyết của ta. Hãy nhận lấy một lời chào của cô nhân nào!

Tiểu Bình hát nhẹ hữu kinh.

Vù ...

Phong Bách Nhật dù vẫn tròn tròn đôi mắt, nhưng cũng kịp phát kinh chống đỡ.

- Ngươi lại nhìn thấy rồi ư? Độc Nhân Thảo của ta ...

Ầm!

Tiểu Bình lướt người theo sát Phong Bách Nhật:

- Vậy là ngươi đã thừa nhận Độc Nhân Thảo là do ngươi trao cho bọn Cửu Phái Thống Nhất Lệnh giả làm Thanh Y giáo? Tội này đáng phạt! Đờ!

Bùng!

Oẹ!

Phong Bách Nhật thổ huyết do không đương nổi nội lực gần một trăm năm công phu tu vi vẫn còn của Tiểu Bình.

Tiểu Bình nhìn y, và ung dung dùng tay tự gỡ bỏ một vài mũi kim châm đang cắm trên người, ở phần trước thân.

Tiểu Bình vung vẩy nắm kim châm trên tay:

- Ta chưa để ngươi chết một cách dễ dàng đâu. Vì dường như ngươi chưa từng thử qua Thần Châm tuyệt kỹ của ta thì phải?

Phong Bách Nhật kinh tâm động phách vội quay đầu tháo chạy.

Vút!

Tiểu Bình cười vang:

- Được! Ta cũng muốn ngươi bỏ chạy đấy thôi. Chạy đi nào. Đừng chậm chân mà bị ta ban cho một mũi Thần Châm đấy! Ha ... Ha ...

Tiểu Bình đứng yên nhìn Phong Bách Nhật bỏ chạy xa dần. Đoạn Tiểu Bình nhìn Thẩm Hóa Du, Gia Cát Nguyên và Nhạc Bất Vi hiện vẫn đứng yên. Tiểu Bình bảo:

- Tam vị chỉ cần nói một câu thôi, thừa nhận hay không thừa nhận Trang Bình này là Bang chủ Thần Bang?

Gia Cát Nguyên sa lệ thảm:

- Thiếu Chủ nhân ...

Nhạc Bất Vi nhỏ lệ mừng:

- Thiếu chủ nhân đã thừa nhận lai lịch?

Thẩm Hóa Du vẫn quen thói thóa mạ, tuy đang đưa tay xì mũi:

- Tổ bà nó! Vậy là bốn bang vừa có tân bang chủ vừa có cơ phục hồi hưng thịnh.

Tiểu Bình lần đầu tiên mỉm cười với họ:

- Vậy là tốt! Tam vị còn chờ gì nữa mà không cùng bốn tọa đuổi theo gã Phong Bách Nhật phản đồ!

Họ liền chạy.

Vút! Vút! Vút!

Hồi 30

Ma Âm Kinh Hoàng

Bản năng của loài thú đang bị săn đuổi thường chạy thẳng vào hang ổ của nó.

Phong Bách Nhật cũng vậy, Tiểu Bình nghĩ như thế nên cứ ung dung đuổi bám theo.

Nếu cước lực của Phong Bách Nhật không thể nhanh vì đã bị nội thương thì đây là điều lợi cho ba người Thẩm Hóa Du, nhờ đó họ cũng không mấy vất vả khi cố tháp tùng Tiểu Bình.

Hang ổ của Phong Bách Nhật là Tổng đàn Thần Bang. Phong Bách Nhật lao vút vào trong Tổng đàn, miệng gào toáng lên:

- Tổng đường chủ, Nội chấp pháp, Ngoại hương đường. Tất cả mau chặn đánh bọn phản đồ to gan dám ám hại ta!

Vút! Vút! Vút!

Có nhiều nhân vật xuất hiện, nhưng theo nhận định của Tiểu Bình thì chỉ có ba nhân vật là đáng kể.

Nhạc Bất Vi may miệng nói tính danh cũng những nhân vật vừa hùng hổ xuất hiện:

- Ngoại trừ Tổng đường chủ là nhân vật trưởng bối của bốn bang, số còn lại mà Bang chủ cần quan tâm chính là Bạch Phát Đầu Đà và Tam Ma Tái Bắc.

Nhìn ba nhân vật hắc y có đeo những râu kim tiền lủng lẳng ở cổ và ở hai tay, Tiểu Bình gật gù:

- Ất hẳn nhờ tam vị mà bốn tòa đã một lần ném qua Độc Nhãn Thảo thập phần lợi hại có xuất xứ từ Tái Bắc?

Phong Bách Nhật vội vã hất tay:

- Chớ phí lời với bọn chúng! Giết!

Quái Y Thảm Hóa Du cũng vội không kém gì Phong Bách Nhật. Lão vận lực quát:

- Không được vô lễ! Bốn bang kể từ lúc này đã có tân bang chủ. Chính là ngoại tôn của lão Bang chủ Thần Toán Tử Đoan Mộc Hà. Hôm nay là ngày đền tội của phản đồ Phong Bách Nhật. Kẻ nào tuân lệnh y, kẻ đó phải chết!

Tam Ma Tái Bắc vùng cười lên:

- Kẻ vô lễ chính là Thảm Hóa Du nguoi! Còn không mau nạp mạng! Ha ... Ha ...

Bạch Phát Đầu Đà với tăng bào lếch thếch cùng gào toáng lên:

- Kẻ nào dám phản, kẻ đó sẽ ném ngay một chuồng của bốn chấp pháp! Là nguoi chẳng, Nhạc Bất Vi? Đờ!

Tiểu Bình sau một thoáng nhìn lướt qua tình hình, chợt nâng cao tả thủ và vung vẩy những mũi kim châm:

- Có vị nào còn nghi ngờ về thủ pháp tuyệt kỹ Thần châm của bốn tọa không? Nhất là lão hung ma Bạch Phát Đầu Đà kia, lão có muốn đem sinh mạng ra kiểm chứng không?

Bạch Phát Đầu Đà thoáng khựng lại. Nhưng chỉ một sát na sau, với khuôn mặt chột đỏ bừng, Bạch Phát Đầu Đà cứ bật phát một kinh mãnh liệt vào Nhạc Bất Vi:

- Cứ chờ đây tiểu tử, rồi sẽ đến lượt ngươi liền ngay sau tên bội phản này, nạp mạng!

Ào ...

Tiểu Bình hất nhanh tả thủ. Và thủ pháp của Tiểu Bình quả là đạt mức cao minh khi trong một nắm kim châm chỉ có một mũi là từ tay Tiểu Bình rút gió lao đi.

- Trúng!

Phập!

Như bị húc vào một bức tường chắn vô hình, toàn thân Bạch Phát Đầu Đà vụt dừng lại và khuôn mặt lão đang đỏ bừng thì càng trở nên đỏ hơn, một màu đỏ thắm như bị nhuộm huyết. Mà đúng hơn là gương mặt của Bạch Phát Đầu Đà bị nhuộm huyết thật. Huyết từ huyết Trung Đường, giữa hai mắt và cao hơn huyết Mi Tâm một ít, đang phun trào ra thắm nhuộm gương mặt lão. Khiến hai mắt lão đang trợn đứng cũng bị màn huyết mỏng che phủ làm cho thân sắc của lão trông thật đáng sợ.

Mũi châm của Tiểu Bình đã cắm sâu vào giữa trán Bạch Phát Đầu Đà. Không những thế, với lực đạo được Tiểu Bình phát động quá mạnh, mũi châm như đã xuyên sâu vào não bộ lão, chỉ còn nhô ra khỏi trán một chút thôi, đủ làm điểm dẫn cho máu huyết của lão cứ tuôn trào.

Tuyệt kỹ thần châm của Tiểu Bình ngay lập tức làm cho toàn trường rung động.

Tam Ma Tái Bắc đang cười, đang mở miệng toang hoác thì vẫn cứ mở miệng vẫn cười nhưng tuyệt đối không còn bất kỳ thanh âm nào phát ra.

Lão nhân Tổng đường chủ Thần Bang thì như bị một lực đạo cực mạnh kích vào, lão bước giật lùi, nói đúng hơn là lão bị dội ngược, chấn ngược về phía hậu.

Bang đồ Tiểu Bình đã và đang xuất hiện đều bị cái chết quá ư đột ngột của lão Bạch Phát Đầu Đà mê hoặc, tất cả đều trợn ngược hai mắt nhìn Bạch Phát Đầu Đà cứ đứng yên như hóa đá, đến một cử động nhỏ hoặc một thanh âm nhỏ cũng không thấy xuất phát từ thân hình bất động của lão Bạch Phát Đầu Đà.

Chỉ riêng Phong Bách Nhật là có phản ứng. Y kêu:

- Tất cả tiến lên, tiến lên chứ? Đừng để thủ pháp tầm thường của tiểu tử làm nhụt nhuệ khí bấy lâu nay của bốn bang.

Tiểu Bình lại hát nhanh tả thủ.

Phập!

Một mũi châm vậy là đã lao đi, đã trúng đích và hiện vẫn còn cắm vào vách đá ngay phía sau Phong Bách Nhật nhưng ngay trên đỉnh đầu của y một khoảng thật sự không đáng kể.

Tiểu Bình gần giọng:

- Bốn tọa chính là Trang Bình, di tử và di cô của tiên phụ Quỷ Cốc Tiên Sinh Trang Thụ, ngoại tôn đích thực của Thần Toán Tử Đoan Mộc lão nhân gia, hiện chấp chương ngôi vị Bang chủ Thần Bang. Tất cả bang đồ bốn bang nếu vẫn còn trung thành với gia tổ, lão bang chủ bốn bang, thì hãy mau lui cả ra và xem bốn tọa đích thân ra tay thanh lý môn hộ. Ngược lại kẻ nào bất tuân, nghĩa là vẫn mù quáng thuận phục phản đồ, chính bốn tọa đây sẽ không tha thứ! Thế nào?

Bóng nhân ảnh của Tam Ma Tái Bắc vụt chớp động. Cả ba đều lao bật lên cao và như không nhắm vào một đích nào cụ thể.

Vút! Vút! Vút!

Nhưng khi phát hiện cử động này của Tam Ma, chính Gia Cát Nguyên phải hốt hoảng hô hoán:

- Chúng sắp phát động Ma Âm! Bang chủ mau mau ngăn chúng lại, đừng để chúng có cơ hội dùng Ma Chương thao túng và uy hiếp mọi người.

Tiểu Bình cũng đã phát hiện cử động của Tam Ma, nhưng nói về Ma Âm, Ma Chương, thì đây là lần đầu Tiểu Bình được nghe. Vì thế, khi nghe Gia Cát Nguyên hô hoán, tuy Tiểu Bình mơ hồ hiểu Ma Âm, Ma Chương có lẽ là một loại bí thuật đã được Phong Bách Nhật vận dụng như phương cách khống chế toàn thể bang đồ Thần Bang, nhất là những ai có ý ngấm ngấm bội phản, nhưng cái hiểu của Tiểu Bình vậy là quá muộn.

Cng Cng ... Cng Cng ...

Trong tay Tam Ma là ba quả chuông nhỏ có màu đen nhánh, đen hơn cả y phục mà Tam Ma đang khoác lên người. Những thanh âm trong trẻo đang vang động là do từ ba quả chuông nhỏ kia.

Có tiếng Phong Bách Nhật cười đắc ý:

- Người không còn cơ hội nữa rồi. Ma Chung đã phát động. Ma Âm sẽ làm cho người mất mạng vì Ma Chương đang thôi thúc toàn bộ bang đồ cùng xông lên đương đầu với người!

Thôi nhé, người hãy tận hưởng lần cuối hương vị của cõi trần này đi! Ha ... Ha ...

Trước mắt Tiểu Bình diễn biến xảy ra đã bắt đầu minh chứng cho lời nói của Phong Bách Nhật là sự thật.

Những bang đồ Thần Bang nếu chỉ mới đây thôi còn tỏ ra sững sờ vì cái chết của Bạch Phát Đầu Đà thì ngay lúc này bọn họ đều phát lộ hung quang qua ánh mắt. Và toàn bộ những hung quang đó đều đổ dồn vào mỗi một mình Tiểu Bình.

Cng Cng ... Cng Cng ...

Ma Chung vẫn tiếp tục gióng lên hàng loạt những chuỗi Ma Âm.

Tiểu Bình hoang mang đưa mắt nhìn lão Quái Y Thảm Hóa Du.

Và nếu Tiểu Bình nhìn để định hỏi gì đó thì ngay lập tức câu hỏi đó đã bị ánh mắt cũng phát lộ hung quang của lão Quái Y làm cho tắc nghẹn.

Cả Gia Cát Nguyên và Nhạc Bất Vi cũng thế. Cả hai cùng nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống Tiểu Bình, không khác chút nào so với lão Quái Y và so với quá nhiều bang đồ Thần Bang đương diện cũng có những cái nhìn tương tự.

Nguyên nhân chính là từ Tam Ma Tái Bắc, Tiểu Bình hiểu như thế nào và tả thủ lập tức vậy ạ.

Viu ... Viu ...

Tam Ma Tái Bắc vì đã tận mắt mục kích thảm họa xảy ra cho Bạch Phát Đầu Đà và quá hiểu tuyệt kỹ Thần Châm của Tiểu Bình là lợi hại như thế nào. Nên từ nãy giờ chúng vẫn dõi nhìn vào từng động tĩnh một của Tiểu Bình.

Tiểu Bình chớp động tả thủ thì Tam Ma cũng chớp động thân hình.

Vút! Vút! Vút!

Bọn chúng thoát hiểm và những Ma Chung vẫn tiếp tục được chúng khua loạn.

Cng Cng ... Cng Cng ...

Tiểu Bình bật cười vang:

- Hóa ra Tam Ma cũng có đôi chút bản lĩnh! Nhưng cứ thử một lần nữa xem, bổn tọa không tin bọn người rồi cũng sẽ thoát. Ha ... Ha ...

Nhưng Tiểu Bình chưa kịp thực hiện ý định thì nghe lão Quái Y Thảm Hóa Du bắt ngờ quát:

- Nạp mạng!

Và, Áo ...

Lão Quái Y phát kinh quật vào Tiểu Bình thì Gia Cát Nguyên và Nhạc Bất Vi cũng phát kinh.

- Đỡ!

- Xem chiêu!

Vù ...

Áo ...

Vẫn chưa hết những điều Tiểu Bình chưa thể lường.

Bang đồ Thần Bang gồm mấy mươi nhân mạng đều ào ào lao đến, đổ dồn vào Tiểu Bình đủ loại tuyệt kỹ công phu.

- C ... h ... ế ... t!

- Đỡ chiêu!

- Nạp mạng!

Ào. Vù ...

Kinh tâm động phách, Tiểu Bình vội vận lực hết thật to:

- Hãy dừng lại ngay!

Vô ích, nếu không muốn nói tiếng quát của Tiểu Bình như có phần nào đó khích nộ thêm sự cuồng loạn của những ai đang bị Ma Chương làm cho cuồng loạn.

Áo ...

Vù ...

Những loạt kinh đơn lẻ đã đến lúc hợp lại thành một đợt sóng kinh với mức độ uy mãnh khó có gì sánh bằng. Và đợt sóng kinh này cũng đã đến lúc cuộn ngay vào Tiểu Bình là tâm điểm duy nhất phải hứng chịu.

Áo ...

Tiểu Bình lập tức nâng cao song thủ. Đó là lúc những đợt Ma Âm vẫn được Tam Ma Tái Bắc tiếp tục phát động Ma Chung làm cho vang lên.

Cng Cng ... Cng Cng ...

Một tia chớp chợt lóe lên trong tâm trí Tiểu Bình. Và, Vút!

Với khinh thân pháp Thiên Mã phi Hành thượng thừa, Tiểu Bình đã kịp thoát đi trước khi bị đợt sóng kinh ập đến đè bẹp và nghiền nát!

Nhưng, đợt sóng kinh không vì không còn đối tượng mà ngừng lại, nó vẫn cứ ào ào ập đến.

Ào ...

Chỉ vô phúc cho Bạch Phát Đầu Đà.

À ...m!

Bạch Phát Đầu Đà vì chết đứng mà đứng đúng vào phương vị mà uy lực của đợt sóng kinh tỏa rộng phạm vi nên thân hình lão phải chịu thêm một lần trừng phạt nữa, là một lần đủ cho trăm lần.

Rào ...

Thi thể của Bạch Phát Đầu Đà vỡ vụn ra, hóa thành trăm mảnh, sau đó nghìn mảnh, vạn mảnh, để đến lúc cuối cùng tất cả đều biến thành hư vô, như Bạch Phát Đầu Đà chưa bao giờ hiện diện. Lão hoàn toàn biến mất tăm.

Tiểu Bình nhìn thấy và rung động tốt cùng.

Cng Cng ... Cng Cng ...

Ba quả Ma Chung vẫn đều đều phát động Ma Âm.

Tiểu Bình nở một nụ cười nhẹ, mắt không hề nhìn về hướng đang phát ra những đợt Ma Âm, tả thủ cứ thế phát xạ và ném đi đúng ba mũi kim châm. Bất quá Tiểu Bình chỉ khẽ quát:

- Bọn ngươi phải chết!

Viu ... Viu ... Viu ...

Lập tức, Phập! Phập! Phập!

Kể đó là, Huych, huych, huych!

Tam Ma đã chết đúng như tình trạng Bạch Phát Đầu Đà cũng đã chết.

Và đúng vào lúc ba quả Ma Chung rơi ra từ tay Tam Ma, Tiểu Bình đã có một ý nghĩ thâm:

“Sự phụ nhận định không sai! Tuyệt kỹ thần châm chỉ có thể lợi hại tột độ nếu phát xạ mà không phải nhìn. Tam Ma khi nãy kịp thoát là do ánh mắt nhìn của ta đã đánh động bọn chúng! Cũng may ta đã không để xảy ra lần lần thứ hai!” Cng Cng ... Cng Cng ...

Ba quả Ma Chung chạm đất, nảy lên, tạo thành ba tiếng chạm sắc gọn và tắt lịm.

Lão Quái Y lập tức quay phắt người, mắt nhìn chăm chăm vào ba quả Ma Chung.

Những ai đã bị Ma Chung gây loạn cũng đều có cùng cử chỉ như lão Quái Y.

Tiểu Bình làm sao dám tin bọn họ nhìn như thế là đã thoát ma lực từ ba quả Ma Chung.

Do đó, Tiểu Bình tự nhủ là cần phải cẩn trọng.

Tiểu Bình lùi nhẹ về phía thi thể đang chết đứng của Tam Ma. Và nhớ lại tiếng quát vừa rồi của bản thân đã làm cho tất cả mọi người đều thêm phát cuồng. Tiểu Bình thử quát hỏi lão Quái Y:

- Lão hãy nhìn bốn tọa! Lão có nhận ra ...

Lập tức, - Muốn chết! Đờ!

Ào ...

Tình trạng lại diễn ra như đã diễn, tiếng quát của Tiểu Bình đã làm cho lão Quái Y điên cuồng phát kinh, và một người phát kinh thì tất cả cũng phát kinh.

- Đờ!

- C ... h ... ế ...t!

Ào ...

Vù ...

Tiểu Bình vỡ lẽ, Ma Chung tuy tắt lịm nhưng Ma Chương vẫn còn. Và Ma Chương càng thêm phát động nếu gặp phải bất kỳ một âm nào mang theo, dù là một chút âm công - nội công xuất hiện ở âm thanh.

Chợt hít vào một hơi, Tiểu Bình thi triển kinh thân pháp Thiên Mã Phi Hành, dịch chuyển qua phương vị khác.

Vút!

Như đã xảy ra cho thi thể Bạch Phát Đầu Đà, Tam Ma Tái Bắc cũng chịu chung số phận khi bị đợt sóng kinh tràn đầy uy lực ập vào.

À ... M ...!

Tiểu Bình nhìn mà rợn người và khiếp sợ cho bí thuật dùng để khống chế toàn bộ bang độ Thần Bang của Phong Bách Nhật.

Chợt có mấy loạt cười độc ác bỗng đồng loạt vang lên.

- Ngươi vẫn chưa chết ư? Nhưng sớm muộn gì ngươi cũng phải chết! Ha ... Ha ...

- Ha ... ha ...

- Ha ... ha ...

Bảy nhân vật xuất hiện, đủ gọi cho Tiểu Bình nhớ đến một danh xưng, Tiểu Bình bật hỏi:

- Tuyệt Sơn Thất Sát?

Bảy nhân vật nọ không đáp. Trái lại họ bắt đầu xông loạn vào giữa đám đông đang bị Ma Chưởng thao túng lung lạc. Và từ cửa miệng của bảy nhân vật này còn phát ra những thanh âm u u như những tiếng kêu hú gọi âm hồn.

Hú ...

Hú ...

Điều không tưởng vậy là đã xảy ra. Bọn ba người Thẩm Hóa Du và bao nhiêu bang đồ Thần Bang còn lại đều đảo mắt vô hồn nhìn quanh.

Khiếp đảm, Tiểu Bình chợt bước lùi!

Cử động của Tiểu Bình không hiểu sao đã bị những ánh mắt vô hồn này bắt gặp. Và thế là lão Quái Y bật quát:

- Ngươi muốn chết!

Ào ...

Tất cả lại cùng phát kinh.

Ào ...

Ào ...

Tiểu Bình rung động tận tâm can. Bởi nếu nói do Ma Chung không còn phát Ma Âm nên hề có bất kỳ âm công nào biểu hiện thì đó sẽ là mục tiêu cho những ai đang bị Ma Chưởng thao túng nhắm vào, thì tại sao bọn người Thảm Hóa Du lại nhắm vào Tiểu Bình, người không hề tạo ra bất kỳ âm công nào. Trong khi bọn Tuyết Sơn Thất Sát rõ ràng là đang phát âm công thì họ lại không nhắm đến? Còn nói đó là do Tiểu Bình di động, vô tình tạo mục tiêu cho họ thì tại sao Tuyết Sơn Thất Sát vẫn đang thỏa sức di động nhưng không bị một ai trong bọn Thảm Hóa Du chọn làm mục tiêu?

Thật khó hiểu! Tiểu Bình thầm than như thế và vội dịch chuyển thân hình lẫn tránh hợp kình sắp lao đến.

Vút!

Họa vô đơn chí, Tiểu Bình càng dịch chuyển thì càng thêm thu hút sự phấn nộ loạn cuồng của bọn người đang bị Ma Chưởng lung lạc! Bọn Thảm Hóa Du vẫn nhắm vào Tiểu Bình mà phát kình.

Ào ...

Bọn Tuyết Sơn Thất Sát vẫn như hồ điệp xuyên hoa, tha hồ đảo lộn giữa bọn người Thảm Hóa Du, và họ vẫn cứ phát động những tiếng hú ma mỵ.

Hú ...

Hú ...

Bọn Thảm Hóa Du như khích nộ đến tột cùng, Tiểu Bình dịch chuyển đến đâu họ phát kình theo đến đấy.

Ào ... Âm!

Vù ... Âm!

Chỉ tội cho Tổng đàn Thần Bang vô tình bị những loạt hợp kình này tàn phá.

Âm! Âm!

Có một đôi lần Tiểu Bình chỉ muốn phát chiêu ngăn họ lại. Nhưng do phát hiện những loạt chạm kình, dù chạm vào đâu đi nữa cũng chính là những âm công, càng làm cho bọn người Thảm Hóa Du thêm cuồng nộ, nên Tiểu Bình không dám và không nỡ phát chiêu.

“Nhưng cứ kéo dài mãi tình trạng này nào phải thượng sách?” Vì có ý nghĩ này nên Tiểu Bình đành phải mạo hiểm, thực hiện một hành động mà Tiểu Bình chưa từng hành động cũng không hề nghĩ là sẽ có lúc bản thân phải hành động.

Vậy là Tiểu Bình tuy vẫn tiếp tục dịch chuyển tránh chiêu nhưng lại bắt đầu ngưng thần nghe ngóng.

“Không được! Tiếng phong ba cuồng vũ của những loạt hợp kinh lại quá lớn, khiến ta khó thể nghe tiếng dịch chuyển của bọn Tuyết Sơn Thất Sát! Làm cách nào bây giờ?” Phải mạo hiểm thêm một lần nữa, Tiểu Bình nhắm hờ hai mắt lại.

“Đã có thể nghe, nhưng rất mơ hồ. Nếu ta phát xạ tuyệt kỹ thì e sẽ sát hại lắm không phải chỉ một người. Và nếu đã phát xạ lắm, hừ. Ta cũng là người thích lạm sát nào khác ác nhân Phong Bách Nhật? Như vậy sao được?” Tiểu Bình buộc phải nhắm chặt cả hai mắt.

Quả là hành vi quá ư liều lĩnh cho chính sinh mạng Tiểu Bình. Đã nhắm chặt mắt lại còn phải lo ngưng thần nghe ngóng, và còn phải thật nhanh chân để kịp tránh những loạt hợp kinh đang nhắm vào Tiểu Bình, đúng là Tiểu Bình đã quá liều lĩnh.

“Nhưng không thể không liều nếu ta muốn ngăn chặn sự cuồng nộ của mọi người lại bằng cách phải hạ thủ Tuyết Sơn Thất Sát. A ... đây rồi! Bọn người chó trách ta độc ác!” Tiểu Bình đã bắt gặp thật rõ tiếng dịch chuyển linh hoạt của Tuyết Sơn Thất Sát! Tả thủ của Tiểu Bình liền vẩy xạ.

Viu ... Viu ...

Vừa phát xạ xong, Tiểu Bình phải kêu thâm.

“Hồng mất một rồi! Tiếc thật!” Quả nhiên là vậy!

Phập! Phập!

Tiểu Bình cũng thâm đếm:

“Năm, sáu! Hà ...! Đúng là đã chệch một!” Tiểu Bình vụt mở mắt ra và vận lực quát to:

- Chỉ còn lại một mình, người chạy đâu cho thoát! Đờ!

Tiểu Bình lao vào bóng người duy nhất đang cuồng cuồng tháo chạy.

Vút!

Hợp kinh lại nhắm vào Tiểu Bình, do Tiểu Bình vừa chớp động thân hình vừa bật lên tiếng quát, rõ ràng là phát thành âm công.

Ào ...

Vừa kịp lúc Tiểu Bình chớp đúng vào nhân vật duy nhất còn lại của Tuyết Sơn Thất Sát đã chết sáu người, Tiểu Bình cũng cảm nhận hợp kinh đã ập đến quá gần.

Ào ...

Tiểu Bình hít vào một hơi thật mạnh và cố tình ném ngược nhân vật nọ về phía sau.

Đồng thời Tiểu Bình cũng mượn lực ném làm đà để bật lao đi một cách thần tốc về phía trước.

Vút!

Thế là nhân vật nọ phải phát hoảng kêu thất thanh:

- A ... a ...

Hợp kinh vẫn ập đến.

À ... m ...!

Nhân vật nọ tan xác!

Tiểu Bình thoát đi!

Bọn người Thảm Hóa Du vì mất phương hướng đều dừng cả lại!

Tuy nhiên, bọn người Thảm Hóa Du chợt có trở lại phương hướng. Đó là lúc Tiểu Bình đang lao ra ngoài bỗng ngừng phất lại và kêu kinh hãi:

- Lại thế nữa? Không lẽ đây là Ngũ Hành Khổn Thiên Trận?

Tiểu Bình vừa vô tình tạo thành âm công!

Bọn Thảm Hóa Du ùn ùn lao ra ngoài, đổ xô về hướng Tiểu Bình là hướng vừa có âm công.

Cùng với bọn người Thảm Hóa Du đang tiến đến từ phía sau, trước mặt và vây quanh tả hữu Tiểu Bình, lại có đến gần hai trăm bang đồ Thần Bang cũng lộ lộ hung quang, không hiểu đã đến từ lúc nào và đang dần dần tạo thành năm mũi tiến công, chuẩn bị khép chặt Tiểu Bình vào giữa. Và đó là nguyên do khiến lúc mới rồi Tiểu Bình phải kêu hoảng khi nhận định đó chính là Ngũ Hành Khổn Thiên Trận.

Có tiếng cười của Phong Bách Nhật oang oang vang lên:

- Tuy người cũng có đôi chút kiến thức nhưng có biết cũng vô ích. Vì đây là lần vùng vẫy cuối cùng của người giữa một trận Ngũ Hành Khổn Thiên chưa một lần thất bại! Còn đây là điều sẽ khiến người phải mất mạng! Ha ... Ha ...

Lập tức có tiếng Ma Âm phát động.

Coong Coong ... Coong Coong ...

Ngũ Hành Khổn Thiên Trận ngay từ đầu đã chuyển dịch thì giờ đây do bị Ma Âm thu hút nên càng chuyển dịch nhanh hơn, vây Tiểu Bình vào giữa!

Tiểu Bình đảo mắt kiếm tìm Phong Bách Nhật!

Y kia rồi và trên tay y có đủ ba quả Ma Chung, có lẽ lúc này y đã lên thu hồi khi phát hiện Tiểu Bình mãi lo đối phó, quên không nhặt hoặc phá hủy Ma Chung.

Y đang khua loạn ba quả Ma Chung cùng một lúc.

Coong Cng ... Coong Coong ...

Hồi 31

Bang Chủ Thần Bang

Chưa lần nào Tiểu Bình phải khốn đốn như lần này!

Tuyệt kỹ thần châm, Tiểu Bình đã vận dụng nhưng do số lượng phi châm có hạn nên Tiểu Bình chỉ có thể dùng tuyệt kỹ để chế trụ khoảng ba mươi hoặc hơn một ít những nhân vật bang đồ Thần Bang mà thôi! Số còn lại vẫn đủ lập trận Khổn Thiên Ngũ Hành và vẫn tiếp tục vây khốn Tiểu Bình theo nhịp điệu khua loạn Ma Chung của gã Phong Bách Nhật.

Khinh thân pháp thượng thừa Thiên Mã Phi Hành, Tiểu Bình cũng đã vận dụng nhưng vẫn không thể thoát Khổn Thiên Ngũ Hành Trận với chính phản Ngũ Hành đã bị Phong Bách Nhật cố tình làm cho lẫn lộn.

Tuy hãy còn nhiều sở học khác nhưng Tiểu Bình cho đến lúc này vẫn chưa dám và chưa nỡ vận dụng, bởi không như tuyệt kỹ Thần Châm hay Thiên Mã Phi Hành do sư phụ truyền thụ, những sở học còn lại đều đưa đến những hậu quả tai hại, sẽ có nhiều người uổng mạng, đó là điều Tiểu Bình không hề muốn!

Phong Bách Nhật thỉnh thoảng vẫn cười:

- Trừ phi người đã khai thông Sinh Tử Huyền Quan. Bằng không, ha ... ha ... người không thể chi trì mãi như thế này! Người sẽ cạn kiệt chân lực và sẽ chết nếu người cứ tỏ ra khoan nhượng, không nổi sát nhân hại người. Ha ... Ha ...

Ma Âm thì cứ phát động không ngừng.

Coong Coong ... Coong Coong ...

Nghĩa là Khổn Thiên Ngũ Hành Trận cũng không ngừng loạn xạ.

- Đờ!

Ào ...

- Chết!

Ào ...

- Phải giết cho kỳ được kẻ thù!

Ào ...

“Trước tình thế này không lẽ ta chỉ còn có mỗi một cách? Giết họ để họ không thể giết ta? Ta ...” Tâm cơ chợt máy động và máy động thật đúng lúc, Tiểu Bình vùng cười vang.

- Ha ... ha ...

Cùng lúc đó Tiểu Bình liếc nhìn nhắm chặt hai mắt lại.

Không nhìn thấy gì nghĩa là mọi biến hóa của chính phản Ngũ Hành đều vô nghĩa đối với Tiểu Bình. Tạm thời là thế!

Và nhờ thính lực vẫn tinh tường như thuở nào, Tiểu Bình phát hiện từng chỗ hở giữa bao biến đổi của trận Ngũ Hành Khổn Thiên. Nhân đó, Tiểu Bình vừa cười vừa thi triển khinh thân pháp Thiên Mã Phi Hành thần tốc lao qua từng chỗ hở đã phát hiện.

Vút!

Vút!

Với ý đồ đã định, Tiểu Bình đã thuận tay điểm huyết chế ngự bất kỳ ai vô tình vừa bị Tiểu Bình lướt qua!

Vút!

Diễn biến xảy ra tuy không phải là quá nhanh, vì Tiểu Bình đâu dễ chế ngự một lúc trên trăm người, nhưng Phong Bách Nhật càng nhìn thấy từng người một bị điểm huyết ngã khuyu thì y vì bàng hoàng nên chỉ biết trợn mắt đứng yên.

Đến khi y lại tỉnh hoàn hồn thì đã muộn.

Ngũ Hành Khổn Thiên Trận chỉ còn vồn vện chưa đến hai mươi người.

Phong Bách Nhật lúc bấy giờ mới hốt hoảng, cứ khua loạn ba quả Ma Chung một cách thất vọng.

Coong Coong ... Coong Coong ...

Tiểu Bình vẫn cười và bắt đầu dịch chuyển thân mình về phía Phong Bách Nhật.

- Ha ... Ha ...

Vút!

Chợt, - A di đà phật! Do không có người nghinh tiếp nên bọn bản tăng đành thất lễ tiến thẳng vào mà không chờ người bẩm báo! Mong Thiếu bang chủ lượng thứ!

Phong Bách Nhật như kẻ được hồi sinh vụt hét toáng lên:

- Chur vị đến thật kịp lúc! Bốn bang đang bị nguy khốn vì gã Tiểu Bình, nghĩa tử của mụ Môn chủ Bạch Cốt Môn! Đây là cơ hội cho chur vị cùng bốn bang diệt trừ ác đồ!

Tiểu Bình dừng phắt lại, đưa mắt nhìn mấy mươi nhân vật đang tuần tự xuất hiện.

“Họ có đủ cả tăng, ni, đạo, tục! Đúng là những nhân vật Cửu phái, không phải Cửu Phái Thống Nhất Lệnh!” Họ cũng đang giương mắt nhìn Tiểu Bình. Và lạ quá, trong những ánh mắt đó như có một ánh mắt đã phần nào đó tỏ ra có nhận biết Tiểu Bình.

Tiểu Bình nhớ lại, họ nhận biết Tiểu Bình vì họ đã từng thấy một gã mù hai mắt là Tiểu Bình.

Nhưng duy có ánh mắt của một vị tiểu sư thái là làm cho Tiểu Bình xao động.

Tiểu sư thái đó cũng bắt gặp Tiểu Bình đang nhìn mình, nên buột miệng hỏi:

- Nam mô a di đà phật! Là thí chủ đó sao?

Đứng bên cạnh hơi bước lên phía trước vị tiểu sư thái là một sư thái đã quá tuổi trung niên. Vị sư thái này cũng lên tiếng:

- Bần ni đã nhận ra thí chủ! Sao thí chủ gây loạn Thần Bang, thay vì cùng Thần Bang đương đầu đại họa Bạch Cốt!

Tiểu Bình nhẹ rung mình, nhưng sau đó che giấu bằng một vài lượt chớp mắt:

- Tại hạ cũng nhận ra thanh âm của sư thái và lệnh đồ! Quả là may khi lần đầu tại hạ được diện kiến tận mắt phong thái bất phàm của Cửu Cửu sư thái và lệnh đồ Thanh Tâm.

Tiểu Bình lại hướng mắt về tiểu sư thái Thanh Tâm:

- Hóa ra lần đó tiểu sư thái vẫn vô sự? Tại hạ cứ lo sợ tiểu sư thái khó thoát được sự truy đuổi của Bạch Cốt Môn.

Thanh Tâm chợt liếc nhìn sư phụ Cửu Cửu:

- Nhờ gia sư kịp quay lại, nếu không ...

Một tăng nhân cao niên chợt cao giọng:

- Chuyện này là thế nào đây chương môn sư thái? Thí chủ kia là bằng hữu hay chính là nghĩa tử của Môn chủ Bạch Cốt Môn như Phong thiếu bang chủ vừa cáo giác?

Để tăng thêm hiệu quả cho câu nghi vấn, tăng nhân đó còn hất đầu lần lượt về phía Tiểu Bình và chuyển sang Phong Bách Nhật.

Nào ngờ Phong Bách Nhật đã biến mất, khiến tăng nhân đó phải kinh ngạc:

- Úy! Phong thiếu bang chủ đâu rồi!

Tiểu Bình cũng phát hiện họ Phong biến mất nên hốt hoảng:

- Không ổn rồi, xin chư vị lượng thứ. Tại hạ sẽ quay lại và giải thích sau. Chỉ mong chư vị tạm thời để mắt đến những bang đồ của bản bang, dù đã bị hay chưa bị chế ngự huyết đạo!

Vút!

Tiểu Bình đi quá nhanh khiến những nhân vật mới đến không kịp có phản ứng!

Bất quá chỉ có tiếng Cửu Cửu sư thái chép miệng:

- Hào thân pháp! Chính là Thiên Mã Phi Hành tuyệt kỹ của Thần Châm Lão Phu Tử đại kỳ nhân!

oOo Phong Bách Nhật không lường hết thánh lực quá tinh tường của Tiểu Bình.

Tuy y luôn cẩn trọng khi di chuyển nhưng vẫn bị Tiểu Bình phát hiện.

Tiểu Bình lên tiếng đúng lúc Phong Bách Nhật định bước vào một mật thất:

- Ngươi còn thủ đoạn nào nữa không?

Và Tiểu Bình suýt phì cười vì nhìn thấy Phong Bách Nhật giật thót người khi bất ngờ nghe thanh âm của Tiểu Bình.

Tuy nhiên, Tiểu Bình dù muốn cũng không thể nào cười nổi! Phong Bách Nhật giật thót người là thật nhưng vẫn thật hơn là y quá tinh ma đã nhân cái thót người đó để lao thật nhanh vào mật thất!

Vút!

Bí môn của mật thất chợt khép lại, Tiểu Bình cả giận, tổng một chương toàn lực vào bí môn.

- Khai!

Ầm!

Rào ... Rào ...

Bất chấp đất đá vụn đang rơi vãi, Tiểu Bình bật lao vào mật thất.

Vút!

Và, - Đứng lại! Không được đến gần ta! Nếu không Triệu Thạch Liễu có mệnh hệ nào thì đó là vì ngươi!

Tiểu Bình dừng phất lại!

Sau đó, với khuôn mặt chợt đỏ bừng, Tiểu Bình cũng nhắm chặt hai mắt!

Bởi kẻ đang bị Phong Bách Nhật uy hiếp và không chế tuy chính là Triệu Thạch Liễu nhưng tình trạng của Triệu Thạch Liễu lúc này là không thể nhìn.

Màu đỏ bừng trên khuôn mặt Tiểu Bình liền chuyển sang màu hồng hồng đỏ vì giận dữ:

- Không ngờ ngươi vừa là ác nhân vừa là dâm tặc! Vô sỉ và dâm tiện như ngươi, thật trên đời này không ai sánh bằng.

Phong Bách Nhật cười dâm loạn:

- Sao ngươi không mở mắt ra để nhìn một lần cho biết thế nào là vu vật tuyệt trần?

Hay ngươi ngại vì ta có mặt? Thế này nha, vì ngươi là hảo đệ đệ, đại ca này sẽ bày cho ngươi cách tận hưởng thú hoan lạc mà chắc chắn là ngươi chưa hề thụ hưởng! Hãy xem hai quả tuyết lê này đi! Chà ...

Tiểu Bình cố nhắm thật chặt hai mắt và cố bịt kín thính nhĩ để đừng nghe những lời sàm sỡ của gã dâm tặc họ Phong!

Đó là lần sơ hở đầu tiên của Tiểu Bình.

Àm!

Tiểu Bình bất ngờ bị nhận một kinh khiến toàn thân phải thoái hậu thật xa về phía sau!

Vút!

Có tiếng Phong Bách Nhật lao đến.

Tiểu Bình mở mắt nhìn thì toàn thân lộ lộ của Triệu Thạch Liễu, chứ không phải Phong Bách Nhật đang lao ập vào Tiểu Bình.

Tiểu Bình thất kinh vừa nhắm mắt vừa lách người tránh qua một bên, quyết không nhìn và cũng không để chạm vào Triệu Thạch Liễu.

Vậy là toàn thân Triệu Thạch Liễu phải lao sượt qua Tiểu Bình.

Vù ...

Chợt Tiểu Bình nghe tiếng Phong Bách Nhật cười:

- Ngươi muốn chết thật rồi! Ha ... Ha ...

Bung!

Tiểu Bình bị chấn bay.

Hự!

Lại thêm một loạt cười nữa của gã họ Phong vang đến.

- Nạp mạng nào! Ha ... Ha ...

Bên tai tuy đang ong ong của Tiểu Bình chợt nghe có tiếng người mắng:

- Ta phải gọi ngươi là Tiểu Ngọc mới đúng, chứ không phải Tiểu Bình! Hừ!

Tiếng nói như tiếng muỗi kêu, đủ cho Tiểu Bình nhận ra chủ nhân của tiếng nói đó.

Nhưng Tiểu Bình chưa kịp nói gì, đến cả tính danh của người đó Tiểu Bình cũng chưa kịp gọi thì lại nghe thanh âm của chính nhân vật đó tiếp tục vo ve rót vào tai:

- Được rồi, người thì ta đã cứu xong, người còn chờ gì nữa mà chưa chịu xử trí ngay tên đâm tặc kia?

Triệu Thạch Liễu vậy là ổn, phần còn lại là phần việc của Tiểu Bình, đó là hai ý chánh mà Tiểu Bình vừa nghe xong đã hiểu ngay nếu loại bỏ đi những gì còn lại trong câu nói của nhân vật đó qua bí pháp truyền âm nhập mật.

Đó là lúc ngọn kinh của Phong Bách Nhật cũng vừa vắn đến!

Tiểu Bình vội vận lực, hét thật to:

- Đỡ!

Ầm!

Tiểu Bình đến lúc này mới mở mắt và kịp nhìn thấy Phong Bách Nhật đang lách người chui vào bí môn khác, ẩn ở phía sau mặt thất lúc nãy.

“Chồn cáo có nhiều hang thì y cũng có nhiều chỗ ẩn nấp không kém gì lũ chồn cáo!”
Tiểu Bình thần tốc lao bám theo y.

Vút!

Bí môn chợt khép lại, chỉ suýt nữa nghiền vào người Tiểu Bình nếu Tiểu Bình chậm chân hơn một ít!

Bên trong và ở ngay phía sau bí môn vừa khép lại là một nơi hoàn toàn tăm tối. Không có lấy một mẫu ánh sáng nào lọt vào. Cảm nhận có điều bất ổn sắp xảy ra, Tiểu Bình lập tức bế khí, nhún nhẹ thân hình lao vút lên bên trên.

Vừa lúc đó có một ngọn lực đạo lao sượt qua ngay bên dưới thân Tiểu Bình.

Vù ...

Lực đạo mất đối tượng, theo đà chạm luôn vào bí môn đã khép chặt.

Ầm!

Nhẹ nhàng hạ thân xuống phía dưới, Tiểu Bình thâm thán phục phản ứng quá nhanh và quá nhiều tâm cơ của Phong Bách Nhật.

“Không trách y vẫn luôn tự phụ là có cơ trí hơn người. Nếu không phải ta, có lẽ ai khác đã bị y đoạt mạng bằng phản ứng quỷ quyết này!” Phong Bách Nhật cũng đang nghĩ như vậy. Tiểu Bình nghe y thờ phào nhẹ nhõm:

- Tiểu tử quả gặp may. Bằng không, hừ, hấn mà theo kịp vào thì hấn nhất định phải chết! Hà ...! Vậy là ta tạm thời thoát nạn! Phì ...

Tiểu Bình vẫn không lên tiếng cứ để y nghĩ như thế mà hay, và Tiểu Bình tiếp tục bé khí quyết không để y phát hiện.

“Sao y vẫn chưa chịu bật hỏa tập! Đây là nơi nào! À ... y đang di chuyển? Tốt lắm!

Để xem y sẽ dẫn ta đi đến đâu?” Phong Bách Nhật tỏ ra rất thông thạo chốn này, y di chuyển nhanh, rẽ hướng chuẩn xác mà không hề va vấp vào đâu cho dù cảnh quang nơi này vẫn cứ tối như hũ nút.

Tiểu Bình cũng lặng lẽ bám theo và nếu không nhờ đã quen sống trong bóng tối suốt thời gian dài có lẽ Tiểu Bình khó lòng theo kịp Phong Bách Nhật mà không bị y phát hiện.

Có một đôi chỗ y dừng lại, Tiểu Bình nhờ thính lực tinh tường nên cũng kịp dừng bước, không để xảy ra tình trạng vì y nghi ngờ nên khế vận lực nghe ngóng hoặc có ý định nào khác ắt gây bất lợi cho Tiểu Bình.

“Y vẫn chưa một lần nghi ngờ là có ta bám theo? Tốt! Nhưng y định đi đến đâu? Sau suốt lối đi của y có quá nhiều tầng bí môn khiến y phải mở ra rồi đóng lại?” Có nghi ngờ là y đã phát hiện ra Tiểu Bình nhưng vẫn làm ra vẻ chưa hề phát hiện, Tiểu Bình liền chậm lại, không dám di chuyển gần y.

Điều này chỉ suýt nữa gây ân hận cho Tiểu Bình.

Đó là lần Phong Bách Nhật cũng dừng lại để khai mở một bí môn. Do Tiểu Bình giữ khoảng cách khá xa nên khi nghe tiếng động là bí môn chuyển dịch mà thành. Tiểu Bình định dần bước lên cho kịp nhưng vẫn muộn.

Kịt ...

Bí môn đã khép lại, chỉ còn một khe hở vừa đủ cho Tiểu Bình chọc một bàn tay vào.

Sợ Phong Bách Nhật bỏ đi mất thì ít, Tiểu Bình sợ nhất là Phong Bách Nhật sau một lúc giả vờ đã bất ngờ phát động cơ quan để giam giữ Tiểu Bình ở lại đây. Tiểu Bình lập tức vận lực vào tay, cố làm cho bí môn dịch chuyển một lần nữa, cho dù chỉ tạo một lối đi vừa đủ cho Tiểu Bình lách qua.

Đúng lúc đó, qua chỗ hở Tiểu Bình bắt chợp nghe thanh âm của Phong Bách Nhật vang lên:

- Phụ thân! Hải nhi đến để xin phụ thân lượng thứ! Có lẽ hải nhi không còn dịp nào để gần gũi và chăm sóc phụ thân. Nhưng hải nhi sẽ quay lại. Hải nhi hứa như thế. Chỉ tiếc, ngày mai hải nhi quay lại có lẽ phụ thân cũng chẳng còn trên dương thế này. Nhưng xin phụ thân cứ yên tâm. Hải nhi sẽ bắt thật nhiều kẻ thù phải chết theo để bồi táng cùng phụ thân.

Hải nhi phải đi đây. Vĩnh biệt!

“Phụ thân y mãi vẫn không lên tiếng. Ta nhớ rồi, y từng nói, người mà y cần gấp rút hóa giải chất độc gì đó chính là nhân vật này, phụ thân y vẫn cứ bất động suốt một thời gian dài! Hay lắm, cứ để phụ thân của y đó. Giờ thì phải ngăn y lại, ta đâu thể để y đi mất?” Lại dồn toàn bộ chân lực vào tay, Tiểu Bình làm cho bí môn từ từ dịch chuyển.

Kịt ... kịt ...

Có tiếng Phong Bách Nhật quát:

- Kẻ nào?

Y chưa đi xa nên vẫn phát hiện có tiếng động và y đang quay lại. Tiểu Bình sợ bỏ lỡ mất cơ hội nên vận lực nhiều hơn, nhiều hơn bội phần, cho đến tận cùng sức lực.

Kịt ... kịt ...

Có tiếng bật hỏa tập.

Xoạch!

Một tia lửa nháng lên và bắt đầu le lói phát thành một đốm hỏa quang.

Đó là lúc Tiểu Bình cố nghiêng người lách qua một lối đi nhỏ hẹp vừa xuất hiện.

Ào ...

Phong Bách Nhật đã nhìn thấy Tiểu Bình:

- Là người?

Y hoảng sợ, ném hỏa tập vào Tiểu Bình và xoay người bỏ chạy.

Vút!

Hỏa tập bị ném đi đương nhiên phải tắt, chỉ còn là một mẩu vật bay thẳng vào Tiểu Bình.

Vù ...

Tiểu Bình vươn tay, chụp thật chuẩn xác vào ngọn hỏa tập.

Tiếp đó thay vì bật hỏa tập lên hoặc tung người đuổi theo Phong Bách Nhật, một ý niệm chợt đến và Tiểu Bình hất tay ném ngọn hỏa tập lao đi.

Vù ...

Đã khổ luyện tuyệt kỹ Thần Châm thì bất kỳ vật gì lọt vào tay Tiểu Bình đều hóa thành ám khí lợi hại. Và tuyệt kỹ đó lúc này cũng chuẩn xác.

Bộp! Hự!

Tiểu Bình tự điểm một nụ cười, nhẹ nhàng lướt đến chỗ vừa phát ra tiếng hự đau đớn.

Nhưng tiếng hô hấp giật cục trong tâm trạng phần nộ của Phong Bách Nhật đã dễ dàng giúp Tiểu Bình nhận định phương vị bị đứng yên của y.

Tiểu Bình vỗ một tay vào đầu vai Phong Bách Nhật:

- Đáng tiếc, vì chẳng còn một cơ hội nào cho ngươi, một khi ngươi đã gặp phải tuyệt kỹ Thần Châm của ta! Đi nào!

Tiểu Bình khom người nhặt ngọn hỏa tập lên và bật sáng. Nhờ đó, không những Tiểu Bình có dịp nhìn qua diện mạo quá ư thâm trầm của nhân vật được Phong Bách Nhật gọi là phụ thân mà còn có cơ hội tìm hiểu và khám phá cách bố trí cơ quan của Phong Bách Nhật.

Ở mỗi bí môn có hai mô đá nhỏ có vẻ khác thường và trong đó phải có một để làm cho cơ quan phát động. Tiểu Bình giải thích Á huyệt cho Phong Bách Nhật:

- Đây là điểm để khai mở bí môn?

Y buông thõng một tiếng gọn lỏn:

- Trên!

Tiểu Bình gật đầu:

- Ta tin ngươi!

Và Tiểu Bình chạm vào mô đá ở phía bên trên thật.

Kịt ...

Bí môn khai mở trước ánh mắt tức tối của Phong Bách Nhật.

Đến bí môn thứ hai, y lại đáp khi bị Tiểu Bình hỏi:

- Trên hay dưới?

- Dưới!

Tiểu Bình phi cười:

- Sai rồi! Là ở trên!

Kịt ...

Bí môn lại được khai mở một cách dễ dàng.

Đến bí môn kế tiếp, y chỉ đáp:

- Người hỏi ta để làm gì nếu người vẫn có thể tự thực hiện?

Tiểu Bình lại gật đầu:

- Người nói cũng phải! Và lần này ta đoán là bên dưới!

Tiểu Bình thân nhiên chạm vào mô đá phía dưới.

Kịt ...

Đến bí môn thứ tư, Phong Bách Nhật nhắm tịt mắt lại và bật cười:

- Ta nhận ra rồi, người phát hiện là vì lên nhìn theo ánh mắt của ta! Giờ thì ta không nhìn nữa, để xem người làm cách gì để phát hiện nào! Ha ... ha ...

Tiểu Bình thăm mắng y:

“Y khôn ngoan và gian xảo hơn ta nghĩ! Hừ! Ta chỉ cần chạm lâm nhất định sẽ có chuyện hung hiểm xảy ra. Y có chết thì chính y đã tự chấp nhận, nhưng ý của y vẫn là muốn kéo ta cùng chết theo! Tức thật, không lẽ ta chịu thua y?” Chợt Tiểu Bình nói như rót vào tai y:

- Ta quên mất một điều khá hệ trọng. Người có muốn biết không?

Y vẫn nhắm tịt hai mắt.

Tiểu Bình cười hì hì vào tai y:

- Người rất yêu thương phụ thân. Được, để ta đưa phụ thân người cùng đi vậy! Hì ... hì ...

Y liền thở dài:

- Ta cũng bái phục ngươi. Được rồi, đừng lòi phụ thân ta vào đây! Ở dưới!

Tiểu Bình gục gặt đầu:

- Có thể chứ!

Và tay của Tiểu Bình liền khẽ chạm vào mô đá bên dưới. Đúng lúc tối hậu, như ý đã định, Tiểu Bình ném nhanh tia mắt vào y!

Y đã len lén mở mắt và vì nhìn thấy tia mắt của Tiểu Bình nên y nhắm tịt lại.

Tiểu Bình bật cười:

- Ngươi chậm rồi! Hóa ra là mô đá bên trên!

Ha ... Ha ...

Tiểu Bình chạm luôn vào mô đá bên trên.

Kịt ...

Đến bí môn sau cùng, nếu như Tiểu Bình nhớ không lầm, Tiểu Bình không cần nhìn y và cũng không cần hỏi gì y vẫn thản nhiên tự chạm tay vào mô đá bên dưới.

Kịt ...

Y vốn đang nhắm mắt, khi nghe tiếng bí môn khai mở, y liền mở mắt ra. Và y bắt gặp tia nhìn giễu cợt của Tiểu Bình.

Y thất sắc hỏi:

- Như ngươi đã nhận ra cách ta bố trí cơ quan?

Tiểu Bình bĩu môi:

- Hư hư thực thực, lúc phản lúc chính, chẳng phải đó là cách mà ngươi thường dùng, như gọi là phản Ngũ Hành thì phải?

Y thở dài:

- Ta bại dưới tay ngươi là phải. Vì ngươi đúng là kẻ được sinh ra để đối đầu với ta.

Tiểu Bình cũng thở dài:

- Người như ngươi mà chết kẻ cũng phí. Chỉ tiếc, ngươi lại chính là kẻ thù mà ta không thể tha thứ!

Y hốt hoảng:

- Ta có thù oán gì với ngươi?

- Thù sát phụ.

- Không phải ta. Ngươi lầm rồi. Ta không phải là hung thủ sát hại phụ thân ngươi! Trừ phi ngươi cho ta một bằng chứng thuyết phục.

Tiểu Bình khẽ hít vào một hơi:

- Ta đã biết thể nào ngươi cũng phủ nhận. Được, tuy ta có thừa lập luận để buộc ngươi phải thú nhận nhưng để ngươi tâm phục khẩu phục, ta quyết tìm cho ngươi ít nhất là một bằng chứng thuyết phục! Ma Chung đâu?

- Trong người ta!

Y quá ngoan ngoãn, đủ hiểu y đang có hy vọng và y không dại gì khích nộ Tiểu Bình vào lúc này!

Và vì y quá ngoan ngoãn nên Tiểu Bình lo rằng sẽ không thể nào tìm thấy dù là chỉ một bằng chứng, loại có sức thuyết phục như Tiểu Bình vừa hứa.

Nhưng đã lỡ lời rồi, Tiểu Bình đành tạm dưng khoảng thời gian ngắn ngủi y đang tỏ ra ngoan ngoãn:

- Cách hóa giải Ma Chương là thế nào?

Y ngập ngừng:

- Là ...

Tiểu Bình cười lạt:

- Tính ta cũng đa nghi như ngươi. Đừng để ta vì một chút nghi ngờ mà phải hủy bỏ lời vừa hứa với ngươi!

Y thở hắt ra:

- Đốt thật nhiều trầm hương, vừa xông vào người của những ai bị nhiễm Ma Chương vừa gõ loạn những khâu kim tiền, tạo thành càng nhiều âm thanh càng tốt.

Tiểu Bình kinh nghi:

- Sao lạ vậy? Cách hóa giải lại dễ dàng và kỳ lạ thế sao?

Y trừng một mắt:

- Danh xưng của bốn bang là Thần Bang và là do ngoại tổ của ngươi, lão Thần Toán Tử cố tình gọi như thế. Nếu ngươi nghĩ cách hóa giải này quá hoang đường, thì cứ chờ đến lượt ngươi phải xuống cửu tuyền sẽ tha hồ cật vấn lão!

Bốp!

Y biến sắc:

- Sao ngươi đánh ta?

Tiểu Bình quát mắt:

- Hai chữ bốn bang đâu phải để ngươi xưng nhận? Kế tiếp, ta đánh ngươi về tội dám tỏ ra vô lễ với ngoại tổ ta vốn là người đã khuất. Rõ chưa? Hừ! Ta chỉ hứa chưa giết ngươi chứ đâu phải hứa không trừng trị ngươi.

Đoạn Tiểu Bình vừa thu hồi ba quả Ma Chung vừa đẩy Phong Bách Nhật đi thoát khỏi mật thất ban đầu.

Nam Cung Yên đã đưa Triệu Thạch Liễu đi đâu mất, Tiểu Bình không thấy ai đứng bên ngoài chờ đón.

Nghĩ ngay đến chuyện bất ổn rất có thể đã xảy ra cho bọn người Thảm Hóa Du, Tiểu Bình vội nhắc Phong Bách Nhật lao đi.

Vút!

Hồi 32

Trở Tài Miệng Lưỡi

Nhìn cảnh quang đang diễn ra trước mặt, Tiểu Bình không biết nên khóc hay cười.

Chỉ có Triệu Thạch Liễu và sư đồ Cửu Cửu sư thái là có vẻ ngoại cuộc, nếu như không tính đến chuyện Triệu Thạch Liễu đang bị sư đồ Cửu Cửu sư thái giám sát qua bộ tăng bào Triệu Thạch Liễu đang khoác đỡ trên người. Còn bao nhiêu nhân vật còn lại của Cửu phái đều đang tất bật tách riêng bang đồ Thần Bang thành nhiều nhóm nhỏ.

Có một nhóm đang được nhiều tăng nhân giám sát và trong những bang đồ Thần Bang thuộc nhóm này, Tiểu Bình nhìn thấy có Nhạc Bất Vi.

Vậy là Tiểu Bình đã hiểu, những nhóm bang đồ Thần Bang đang được Cửu phái tách ra chính là những nhân vật từng tiềm phục vào Cửu phái và họ đang được xem là phản đồ của từng phái trong Cửu phái.

Tiểu Bình chợt thở ra nhè nhẹ và cũng nhẹ nhàng vừa phế bỏ võ công Phong Bách Nhật vừa hỏi vào tai y:

- Người có bao giờ nghe ai đề cập đến bí thuật Tý Ngọ châm của gia sư chưa?

Phong Bách Nhật biến sắc và suýt nữa kêu thành tiếng nếu như Tiểu Bình không kịp cười vào mũi y:

- Nghĩa là người cũng biết rõ sự lợi hại của bí thuật này? Tốt! Và đó sẽ là cách ta không chế người!

Tiểu Bình khẽ chạm vào hai chỗ ở hậu tâm y:

- Giờ thì ngoan ngoãn đứng yên đây chờ ta. Còn như người thừa cơ hội bỏ chạy, hừ, người đừng quên trên đời này chỉ có hai người là biết cách hóa giải bí thuật này! Một là ta, hai là gia sư. Và gia sư hiện đang ẩn bên trong Bạch Cốt Cốc, nếu người có đủ đờm lược thì cứ tùy tiện. Thế nha! Ha ... Ha ...

Tiểu Bình nói thì nhỏ nhưng khi cười thì lại cố tình cười thật to.

Nhờ đó đến lúc này bao nhiêu nhân vật đương diện mới nhận ra Tiểu Bình đã quay lại.

Họ sững sốt nhìn Tiểu Bình. Một tăng nhân chợt lên tiếng:

- Sao thiếu Bang chủ lại có thần sắc nhợt nhạt thế kia?

Nam Cung Yên vốn vẫn giữ khư khư Thâm Hóa Du trong tay, mắt thì nhìn chăm chú vào Phong Bách Nhật:

- Phương trượng đại sư vừa gọi ai là thiếu Bang chủ? Liệu có nhầm lẫn không vậy, gã kia chính là kẻ dâm tặc vừa có những hành vi thô bỉ xúc phạm đến vị cô nương này, gã sao có thể là thiếu bang chủ Thần Bang?

Được Nam Cung Yên gọi là phương trượng, vị đại sư kia chắc chắn là Vị Thiên. Và Tiểu Bình nghe Vị Thiên đại sư lúng túng giải thích:

- Hoặc Cung chủ nhận lầm người hoặc Cung chủ vậy là chưa có dịp nào diện kiến Phong thiếu bang chủ. Vị thí chủ kia chính là Phong thiếu bang chủ đã từng ngỏ lời cùng Cửu phái liên minh. Tiêu trừ đại họa Bạch Cốt.

Tiểu Bình đang nhìn lão Quái Y Thảm Hóa Du. Lão vẫn hôn mê trầm trầm kể từ khi bị Tiểu Bình điểm huyết chế ngự. Và vì biết lão chính là kẻ thù sát hại phụ thân Nam Cung Yên nên Tiểu Bình dù cố nghĩ cách vẫn cảm thấy khó giúp lão phen này.

Và Tiểu Bình chợt giật mình khi nghe Nam Cung Yên vừa cười vừa gọi Tiểu Bình:

- Nam Cung Yên này không nhận làm người và cũng không phải không được diện kiến Thiếu bang chủ Thần Bang. Chỉ có điều, người mà tiểu nữ gặp lại không phải là hạng người như gã này. Tuy vậy, tiểu nữ dù sao cũng đã hiểu. Và có lẽ mọi người cũng sẽ hiểu, nếu như ... Tiểu Bình các hạ, phiền các hạ chịu khó suy nghĩ xem, vì lẽ gì ta và mọi người dường như đã gặp đến hai nhân vật Thiếu bang chủ mà không phải một?

Tiểu Bình nhìn nàng, nhìn Thảm Hóa Du, sau cùng là Phong Bách Nhật. Và dù muốn dù không Tiểu Bình cũng phải nhớ đến ngày đầu tiên Tiểu Bình đã gặp nàng, cũng là gặp lão Quái Y Thảm Hóa Du, một lần gặp đáng nhớ cho Tiểu Bình, trong đó có cả chuyện Tiểu Bình suýt bị lão Quái Y biến thành Hoạt Nhân, có chuyện Tiểu Bình vì bất đắc dĩ đã cùng Nam Cung Yên đụng chạm nhục thể trong lúc tháo chạy và cũng có chuyện Nam Cung Yên có bản lĩnh cải trang qua những lớp giả diện tinh xảo và cao minh.

Nam Cung Yên - Thảm Hóa Du - Phong Bách Nhật, đây là ba nhân vật sẽ không có gì liên quan nếu như Thảm Hóa Du đừng là người của Thần Bang và đừng có một quãng thời gian dài tiềm nhập vào làm môn nhân, sau đó là trưởng lão của Vô Vi cung. Nhưng Thảm Hóa Du lại chính là hạng người như vậy. Vì thế, vô hình chung ba nhân vật vừa nêu lại có liên quan và liên quan qua một nhân vật trung gian là Quái Y Thảm Hóa Du.

Và một kết luận hoàn toàn hiển nhiên có liên quan đến ba nhân vật là đã tình cờ có mối quan hệ kỳ quặc này là ...

Tiểu Bình mỉm cười với Nam Cung Yên, sau đó bảo Phong Bách Nhật.

- Nếu ngươi đã từng dùng tính danh giả là Đoan Mộc Ngũ thì hẳn cũng đã từng dùng giả diện? Phiền ngươi hãy thi thử thủ thuật đó một lần nữa cho mọi người xem, được không?

Phong Bách Nhật lưỡng lự và cứ mãi dự dự bất quyết.

Tiểu Bình lại cười với y:

- Có lẽ ngươi vẫn chưa biết bản thân ta cũng đã một lần được nhìn thấy cách cải diện thật sự tinh xảo này. Vì thế, nếu ngươi không chịu biểu lộ thành ý, thì được thôi. Ta sẽ làm thay ngươi vậy!

Và Tiểu Bình bắt đầu cho tay vào bọc áo của y.

Phong Bách Nhật giãy nảy:

- Đủ rồi! Hãy để ta tự làm!

Nhưng Tiểu Bình vì đã lỡ cho tay vào bọc áo của y nên vẫn cứ tiếp tục tìm:

- Ngươi quá chậm khi muốn biểu lộ thành ý. Và lời giải thích nhất định đều nằm cả trong người ngươi. Đúng thế không?

Miệng thì hỏi nhưng tay của Tiểu Bình đã rút ra. Và từ bàn tay đã rút ra này, Tiểu Bình cũng lôi theo không phải chỉ có một lớp giả diện, một kết quả làm cho Tiểu Bình phải phì cười:

- Thật không ngờ bọc áo của ngươi đã được ngươi vận dụng như một túi càn khôn vậy.

Để xem nào ...

Đang định bày ra tất cả những gì vừa tìm thấy từ bọc áo của Phong Bách Nhật nhưng Tiểu Bình kịp thời ngừng hành động này lại. Và cố ý không để gián đoạn bất kỳ quãng thời gian nào dù nhỏ. Tiểu Bình lẹ tay trùm lên mặt Phong Bách Nhật một lớp giả diện vừa tìm thấy.

Gương mặt của Phong Bách Nhật liền biến đổi. Và đó là lý do để một đạo trưởng chợt buột miệng kêu:

- Vô lượng thọ phật! Bần đạo nhận ra y rồi. Y là người từng cùng Lôi Tự Thành ở phái Hoa Sơn câu kết và lôi kéo đệ tử bốn phái gia nhập Cửu Phái Thống Nhất Lệnh.

Cửu Cửu sư thái vì mối hận từng bị Cửu Phái Thống Nhất Lệnh hiệp lực vây chiến suýt mất mạng nên hậm hực ném ra một câu:

- Hóa ra chuyện y tán thành dùng Thần Bang cùng hiệp lực với Cửu phái chỉ là một gian kế. Bần ni đã quá tin người, suýt chút nữa phải ôm hận nghìn thu. Hừ!

Trong khi đó Nam Cung Yên lại bảo:

- Hình như y vẫn còn một vài lớp giả diện khác. Phiên các hạ cho xem luôn.

Tiểu Bình gật đầu, lột bỏ lớp giả diện vừa phô diễn xong và cho vào bọc áo. Hành vi của Tiểu Bình là quá tự nhiên nên không một ai nhận thấy lúc Tiểu Bình cất lớp giả diện đó vào bọc áo đã cố tình giấu bớt một vài vật được Tiểu Bình tình cờ phát hiện trong số những vật dụng vừa lấy ra từ người Phong Bách Nhật.

Và để diễn tiến vẫn được tiếp tục một cách tự nhiên, Tiểu Bình đặt một lớp giả diện khác lên mặt Phong Bách Nhật.

Và lần này chính Nam Cung Yên là người bật reo lên đầu tiên:

- Đúng là diện mạo này! Đây là diện mạo của một người cũng từng tự nhận là Thiếu bang chủ Thần Bang như tiểu nữ vừa đề cập.

Tiểu Bình lại gật đầu và cất cao giọng lên tiếng:

- Mọi việc đến đây đã rõ, Phong Bách Nhật ...

Triệu Thạch Liễu vụt lên tiếng cố tình cắt ngang lời Tiểu Bình:

- Vẫn chưa phải hết đâu, Tiểu Bình! Trừ phi ngươi cố tình bỏ qua không xem mỗi ô nhục ta từng chuốc lấy là trọng, bằng không ngươi hãy cho ta nhìn lại một lần nữa diện mạo của người từng được ta gọi là phu quân.

Tiểu Bình giật nảy người:

- Cô nương muốn ám chỉ Giác Nhân?

Vị Thiên đại sư vừa nghe Tiểu Bình nói xong cũng giật thót mình:

- Giác Nhân nào? Không lẽ ...

Triệu Thạch Liễu rít lên bằng giọng cay nghiệt:

- Tiểu nữ tự biết có nói ra điều này ắt sẽ làm bản tai và khiến nhiều người trong chư vị khó chịu, nhưng tiểu nữ không thể không nói. Giác Nhân đã từng bị Bạch Cốt Môn thu phục và vì tiểu nữ có mối thù với Bạch Cốt Môn nên đã cố tình chiêu dụ Giác Nhân. Kết quả, tiểu nữ đã hy sinh trinh tiết, cùng Giác Nhân nên nghĩa phu thê.

Hình như Tiểu Bình đang ngấm ngấm quan sát thì lời kể của Triệu Thạch Liễu quả nhiên có làm nhiều người nghe phải nhăn mặt vì khó chịu. Rõ nhất chính là phản ứng và thái độ của những tăng nhân Thiếu Lâm phái, cứ như thể họ cho hành vi bội phản của Giác Nhân là do Triệu Thạch Liễu dùng nữ sắc quyến rũ.

Không muốn Triệu Thạch Liễu bị bẽ mặt nếu để ả tiếp tục nói và thể nào cũng gặp phản ứng gay gắt của phái Thiếu Lâm, Tiểu Bình xua tay bảo nàng:

- Tại hạ hiểu ý cô nương rồi. Và cô nương nghi ngờ Giác Nhân chính là Phong Bách Nhật cải dạng?

Triệu Thạch Liễu hậm hực:

- Ta không nghi ngờ, trái lại ta biết chắc y và Giác Nhân chỉ là một!

Vị Thiên đại sư chột hắng giọng:

- A di đà phật! Lời tố giác của nữ thí chủ là rất hệ trọng. Vì nếu Thiếu bang chủ Thần Bang mà chính là Giác Nhân thì chỉ nội việc y tiềm nhập hầu lên thu thập sở học của tề phái đã là một tội đáng chết, chưa kể một mình y vừa là người của Bạch Cốt Môn lại còn muốn chiêu dụ quần hùng Cửu phái cùng Bạch Cốt Môn gây nên trận họa kiếp. Mong nữ thí chủ thật cẩn trọng và cân nhắc, cần phải có bằng chứng thật thuyết phục.

Triệu Thạch Liễu cười cay đắng:

- Bằng chứng thì tiểu nữ có, nhưng không biết đại sư và mọi người đây có cho phép tiểu nữ nói không?

Tiểu Bình thoáng nhăn mặt:

- Nếu cô nương có bằng chứng thì có gì mọi người đây lại không cho cô nương nói?

Chính tại hạ cũng muốn nghe bằng chứng của cô nương.

Triệu Thạch Liễu bữu môi:

- Người thật sự muốn nghe? Ta chỉ sợ ngay khi ta vừa mở miệng thì chính người là người đầu tiên ngăn lại.

Tiểu Bình phì cười:

- Chỉ nghe không thôi, tại hạ nghĩ tại hạ cũng không đến nỗi sợ mà không dám nghe.

Triệu Thạch Liễu đảo mắt một vòng, và khi nhìn thấy ai ai cũng có sắc diện tợ như là đang nóng lòng chờ nghe nàng liền gật đầu:

- Được, vậy thì ta nói!

Tuy vậy khi bắt đầu mở miệng thì chính Triệu Thạch Liễu lại đỏ mặt, lúng túng, nửa như muốn nói nửa như không dám. Vì thế, đến lúc nàng nói, lời của nàng như bị chùng lại, có lẽ vì nàng ngại, không dám nói quá lớn, nói những điều lẽ ra không nên nói thì hơn:

- Đó là chuyện chỉ diễn ra ở chốn phòng the. Vì Giác Nhân là phụ quân của ta nên cách y âu yếm, ta luôn nhớ. Đến lúc lọt vào tay Phong Bách Nhật..... Tiểu Bình mơ hồ hiểu đoạn cuối cùng và chỉ suýt chút nữa là lên tiếng ngăn lại. Tuy nhiên, do đã lỡ hứa, lỡ khoác lác là không có gì để sợ mà không dám nghe nên Tiểu Bình đành nín lặng, và cố tìm cách để những lời nói kế tiếp của Triệu Thạch Liễu đừng lọt vào tai.

Nhưng tiếc thay, Tiểu Bình nghe vẫn cứ nghe:

- Cách họ Phong âu yếm ta cũng chính là cách Giác Nhân thường dùng.

Triệu Thạch Liễu từ từ cúi đầu xuống, làm cho giọng nói càng nhỏ hơn:

- Đồng thời còn nhiều tình tiết khác mà chỉ có những ai đã từng lập gia thất hoặc đã nếm mùi phong lưu mới có thể hiểu. Tóm lại, trong lúc giao hoan, mọi cử động của họ Phong chỉ là một so với Giác Nhân.

Tiểu Bình cũng không biết bản thân cũng đã cúi gằm đầu từ lúc nào. Chỉ đến khi Triệu Thạch Liễu dứt lời và có tiếng nhiều người cùng kêu ồ lên, Tiểu Bình khi đó vì phải ngẩng đầu lên nên mới nhận ra bản thân đã cúi đầu.

Và nguyên nhân khiến mọi người cùng ô lên chính là từ những giọt lệ đang lăn dài trên khuôn mặt nhợt nhạt của Phong Bách Nhật.

Và cùng với những giọt lệ đang tuôn chảy, Phong Bách Nhật cũng lên tiếng:

- Triệu nương! Ta thật có lỗi với nàng!

Vút! Bóp!

Triệu Thạch Liễu lao đến, đánh vào một bên mặt Phong Bách Nhật, diễn biến này tuy Tiểu Bình kịp nhìn thấy nhưng vẫn đành lòng để xảy ra. Vì Tiểu Bình thừa biết Triệu Thạch Liễu tuy có hận nhưng mỗi hận đó là chưa đủ để sát hại Phong Bách Nhật.

Dù thật xảy ra đúng như vậy, đến nỗi khi Vị Thiên và một đại sư khác, có lẽ là Vị Nhân – nguyên sư phụ của Giác Nhân - Phong Bách Nhật – vì quá giận cũng ào ào lao đến thì chính Triệu Thạch Liễu là người ngăn cả hai lại.

Triệu Thạch Liễu cũng khóc:

- Nhị vị đại sư! Tiểu nữ biết chiết phu tội đã chất chồng và hiện là đại công địch của võ lâm. Tuy nhiên chiết phu đã là một phế nhân, bao nhiêu công phu đều bị tân Bang chủ Thần Bang phế bỏ, và chiết phu tuy là nam nhi đại trượng phu cũng phải nhỏ lệ anh hùng vì hối hận. Mong nhị vị đại sư và chư vị anh hùng tha cho chiết phu, ban cho chiết phu một ân huệ là được sống tiếp kiếp sống tàn.

Phản ứng của mọi người hoàn toàn không như Triệu Thạch Liễu mong đợi. Họ bất ngờ bỏ qua câu chuyện của Phong Bách Nhật, bởi họ cùng có một lý do khác để phải bỏ qua và để quan tâm đến một chi tiết khác quan trọng hơn.

Họ hoang mang kêu hỏi, hỏi nhau và cũng là tự hỏi chính mình:

- Tân Bang chủ Thần Bang?

- Ai là tân Bang chủ Thần Bang?

- Gã họ Phong chỉ vừa mới lộ bộ mặt thật. Thần Bang đâu có lý do nào lại quá nhanh trong việc suy cử một Bang chủ khác?

Nam Cung Yến cũng muốn hỏi thế. Nhưng khi bắt gặp cái cười tủm tỉm của Tiểu Bình nàng chợt hiểu:

- Là người? Tiểu Bình các hạ đã là tân Bang chủ Thần Bang?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tiểu Bình và đương nhiên đều nhìn thấy Tiểu Bình đang cười tủm tỉm.

Cảm thấy đã đúng lúc, Tiểu Bình chợt hắng giọng. Và giọng nói của Tiểu Bình cứ thế cao dần lên:

- Chư vị! Chư vị đã không lầm. Đúng, bôn tọa hiện chính là Bang chủ của Thần Bang và bôn tọa có cương vị này hoàn toàn danh chính ngôn thuận. Bởi tiên phụ chính là Quỷ Cốc Tiên Sinh Trang Thụ và tiên phụ cũng từng là tể tử của gia ngoại tổ Thần Toán Tử Đoan Mộc lão nhân gia. Phong Bách Nhật và phụ thân y chính là phản đồ của bôn bang, bấy lâu này đã đẩy bôn bang vào đường sai nẻo lạc, tạo bao đổ ỵ và có thể là hiểm thù nữa với các môn bang phái trên giang hồ.

Ngừng lời một lúc cho mọi người kịp nghe ngấm, Tiểu Bình sau đó đồng dặc bảo:

- Bôn tọa nói như thế không phải để trút bỏ trách nhiệm về những gì Phong Bách Nhật đã gây ra. Trái lại, bôn tọa nguyện là người đầu tiên của Thần Bang đảm nhiệm mọi trách nhiệm này, và đây là những cách xử lý của bôn tọa hầu thể hiện thành ý đối với những gì người của bôn bang đã gây ra cho các môn bang phái trên giang hồ. Thứ nhất, bôn tọa cam kết sẽ dốc toàn lực của bôn bang, tự tiêu trừ đại họa Bạch Cốt cho võ lâm. Thứ hai, sẽ giúp Cửu phái phát hiện toàn bộ những phản đồ, những người đã lập ra Cửu Phái Thống Nhất Lệnh trong thời gian ngắn nhất. Thứ ba ...

Vị Thiên đại sư hắng giọng:

- A di đà phật! Bần tăng buộc phải lên tiếng, không phải để phản đối những cách xử lý thí chủ vừa nêu, mà là mong thí chủ hãy đề cập ngay một nhân ảnh đề chính yếu có liên quan đến Cửu phái!

Tiểu Bình thắc thỏm kêu thẳm. Tuy vậy, ngoài mặt Tiểu Bình vẫn tỏ ra thản nhiên:

- Xin đại sư cứ chỉ giáo, nhân ảnh đề chính yếu là thế nào?

Vị Thiên đại sư nhìn lướt qua mọi người:

- Cửu phái không phủ nhận chuyện Cửu phái trong thời gian gần đây đã có khá nhiều phản đồ. Và Cửu phái cũng hết sức cảm kích khi nghe thí chủ hứa là sẽ giúp Cửu phái phát hiện toàn bộ những phản đồ. Tuy nhiên ...

Tiểu Bình cố ý ngắt lời:

- Phương tượng cần gì phải nói lên những lời quá đáng? Là người giang hồ đương nhiên phải quan tâm đến chuyện giang hồ, bốn tọa giúp Cửu phái phát hiện phản đồ cũng là tự giúp mình. Và bốn tọa từng nghĩ, phải chi ở mọi môn bang phái đều không có những phần tử phản bội thì có lẽ sẽ không bao giờ tạo sơ hở cho những kẻ như Bạch Cốt Môn hoặc Phong Bách Nhật lợi dụng. Cũng vì thế mà bốn tọa đành phải nói lên cách xử lý cuối cùng cho chư vị cùng tường lãm.

Tiểu Bình chỉ tay lần lượt vào lão Quái Y, Gia Cát Nguyên, Nhạc Bất Vi và nhiều nhiều nữa những nhân vật đã bị Cửu phái trước đó tách biệt thành những nhóm nhỏ.

- Đó là cách xử lý những phản đồ của bốn bang, bốn tọa sẽ cho tất cả những tội nhân này một cơ hội cuối cùng, là cùng với bốn tọa thực hiện hai cách xử lý bốn tọa vừa hứa trước mặt chư vị. Và sau đó, khi mọi đại họa đã tiêu trừ, bốn tọa sẽ tùy theo từng công trạng của mỗi người mà có cách định tội khác nhau. Sẽ có người bị phế bỏ toàn bộ võ công nhất là những công phu do bốn bang truyền thụ, sẽ có người bị xử chết, do công không đủ để bù tội.

Huống chi tội của họ là quá nghiêm trọng, đã là bang đồ bốn bang mà còn bội phản, thân nhiên đầu nhập vào phái khác, khiến bang quy bốn bang mất hẳn tính nghiêm minh. Chư vị nghĩ thế nào về cách xử lý của bốn tọa?

Vị đạo trưởng Võ Đang phái chợt tỏ ra bối rối:

- Thiếu hiệp nói như thế là sai rồi. Chính người của Thần Bang đã cố tình tiềm nhập vào phái khác và họ là phản đồ của các phái chứ không phải là phản đồ của Thần Bang như thí chủ vừa cố tình nói ngược lại.

Tiểu Bình cười nhẹ:

- Theo đạo trưởng, một hành vi như thế nào mới được đạo trưởng quy là tội phản đồ?

Vị đạo trưởng nọ không đáp, những nhân vật còn lại cũng không một ai lên tiếng đáp.

Tiểu Bình lại mỉm cười:

- Giả như một đệ tử Võ Đang, từng được Võ Đang truyền thụ võ học, sau vị đệ tử này bỗng dung đầu nhập qua phái khác, có phải đó chính là hành vi của một phản đồ? Vậy thì những người này quả chính là phản đồ của bốn bang, bốn tọa đâu có nói sai hoặc cố tình nói ngược như đạo trưởng vừa bảo.

Nam Cung Yên chợt cười khúc khích:

- Bang chủ là người khéo ngụy biện, ung dung đổi trắng thay đen mà không để một ai có cơ hội phản bác. Và nói như Bang chủ thì Nam Cung Yên ta đành phải lấy mắt làm ngơ,

dù muốn xử trị phản đồ Thầm Hóa Du cũng phải giao lại họ Thầm cho bang chủ, vì họ Thầm chính là phản đồ của quý bang?

Tiểu Bình thâm cảm kích vì Nam Cung Yên rõ ràng đã cố ý tạo lối thoát cho Tiểu Bình khỏi tình thế nan giải này!

Nhưng có tiếng một người chột vang lên:

- Sao Cung chủ Vô Vi lại cứ gọi một gã vô danh là tiểu tử kia hết lần Bang chủ này đến lần Bang chủ khác. Đã lấy gì làm chắc y chính là tân Bang chủ Thần Bang? Và nhờ y không phải Bang chủ thì những lời hứa vừa rồi của y ai sẽ thay y thực hiện?

Đó là lời phản biện duy nhất mà nếu Tiểu Bình không có cách đối phó hoặc không có cách nào chứng minh thân phận Bang chủ thì những người như lão Quái Y Thầm Hóa Du đương nhiên sẽ không thoát bị kết tội là phản đồ các phái và sẽ bị họ lấy mạng!

Tuy nhiên, chính Tiểu Bình không phải là đã lường trước nhưng vẫn có ý chờ đợi lời nói này hoặc một câu nói nào khác tương tự. Và Tiểu Bình vụt hô vang:

- Đa tạ vị nào đó vừa nhắc nhở. Bồn tọa ắt tự có cách chứng minh thân phận thật sự của bồn tọa. Mong chư vị chờ tại hạ một lúc rồi sẽ rõ.

Và bất ngờ Tiểu Bình nhắc bổng Phong Bách Nhật lên để lao đi mất dạng.

Vút!

Mọi người ngơ ngác nhìn theo, không thể biết Tiểu Bình sẽ làm gì hoặc Tiểu Bình hành động như thế là có ý gì ...

Hồi 33

Muru Sâu Kế Độc

Ngươi đã thay đổi ý định? Hay ngươi đã có bằng chứng, cho ta là hung thủ sát hại phụ thân ngươi?

Phong Bách Nhật lo sợ khi hỏi như thế.

Tiểu Bình dừng lại, mỉm cười với y:

- Đừng vội kết luận ta là kẻ bội tín. Trái lại, cũng đừng nghĩ ta tin vào những giọt lệ giả dối của ngươi như Triệu Thạch Liễu và mọi người đã tin.

Y đỏ mặt:

- Ta không hề giả dối!

- Thôi mà! Ta quá hiểu rõ ngươi, hiểu rõ đến nỗi có thể biết tại sao ngươi phải giả vờ sa lệ. Có hai lý do.

- Lý do gì?

- Thứ nhất, ngươi muốn Triệu Thạch Liễu tin là ngươi đã hối hận. Và vì tin, thế nào Triệu Thạch Liễu cũng vì ngươi mà cầu xin hộ ngươi. Đó là điều đã xảy ra, đúng như ngươi mong muốn. Thứ hai ...

- Ngươi hiểu gì về tình yêu nam nữ mà đoán bừa như vậy? Ta thật lòng yêu Triệu Thạch Liễu và những lời lúc này của nàng đã làm ta thật sự động lòng.

- Thật thế ư. Vậy thì để ta nói luôn lý do thứ hai, thử xem có đủ lý lẽ để ngươi loại bỏ lời yêu đương giả dối vừa rồi của ngươi không.

- Không còn lý do nào nữa!

Tiểu Bình trầm giọng:

- Còn! Và đây là điều duy nhất giúp ngươi nuôi hy vọng. Với hy vọng đó, ta biết, ngươi đã và sẽ tìm đủ mọi cách để không một ai vì quá hận ngươi phải ra tay hạ sát ngươi ngay hôm nay, hoặc chậm lắm là một hai ngày nữa. Ngươi đang nuôi hy vọng là chỉ cần toàn mạng trong một hoặc hai ngày tới, và thế là sẽ có người tìm cách giải cứu ngươi. Đầu phải ngẫu nhiên ta tìm thấy vật này trong người ngươi.

Vừa nói Tiểu Bình vừa lấy vật lúc này đã giấu cho Phong Bách Nhật xem.

Phong Bách Nhật chỉ liếc qua rồi bảo:

- Bạch Cốt Lệnh Bài ư? Ta đã bị bại lộ thân phận là người của Bạch Cốt Môn, việc ta có giữ vật này đâu có gì là lạ?

- Có! Hẳn ngươi không quên ta đã từng lưu ngục chung chỗ với Bạch Cốt Môn những hai năm? Do đó ta đương nhiên phải biết đây là lệnh bài tối thượng chỉ có Môn chủ Bạch Cốt Môn mới có tư cách thu giữ. Nói đi, ngươi đã lên lấy vật này từ bao giờ? Và ngươi định dùng vật này cho mưu đồ gì?

Phong Bách Nhật cười nhạt:

- Mụ họ Thạch đánh rơi, ta nhặt, thế thôi. Còn dùng như thế nào thì ngươi đừng hòng hỏi ta. Bằng không, ta sẽ ở trước mặt quần hùng, chỉ cho họ thấy lúc này ngươi đã nguy biến như thế nào. Đồng thời ta sẽ thay họ vạch chỗ lập luận sai của ngươi, để ngươi đành phải thất vọng nhìn bọn Thảm Hóa Du lần lượt bị Cửu phái phân xử trừng trị. Thử xem đến

lúc đó, dù ngươi có là Bang chủ Thần Bang thì dưới quyền ngươi liệu có được bao nhiêu bang đồ.

Hừ!

Tiểu Bình cười thích thú:

- Sao ta lại không đoán biết tâm ý của ngươi? Và đó là nguyên nhân khiến ta tuy có thể tự đi một mình nhưng vẫn cố tình đưa ngươi đi theo.

Và Tiểu Bình bộc lộ:

- Ta hiểu những gì ta vừa ngụ ý vẫn còn một điểm yếu mấu chốt. Và điểm đó nếu có ai phát hiện thì đó chính là ngươi. Do vậy, ta muốn gặp riêng ngươi thương lượng.

- Thương lượng điều gì?

Tiểu Bình thăm kinh nghi vì y đáp ứng quá nhanh. Tuy vậy, do chưa biết y có mưu đồ gì nên Tiểu Bình đành giữ kín mọi nghi hoặc trong lòng. Tiểu Bình bảo:

- Ta hứa sẽ ngăn mọi người, để họ không thể hạ sát ngươi trong vòng một hoặc hai ngày.

Đổi lại ...

Y đáp một cách mau mắn và rất đáng ngờ:

- Ta chấp thuận, miễn đề xuất ngươi sắp nói không vượt quá năng lực của một kẻ phế nhân là ta.

- Đó là ngươi phải giúp ta, trước mặt quần hùng phủ nhận việc ngươi có hạ lệnh với bọn người Thâm Hóa Du tiềm nhập các phái. Vì nếu Cửu phái biết bọn người Thâm Hóa Du tiềm nhập là do ngươi sai khiến, họ sẽ không bao giờ chịu buông tha cho tội gian tặc, còn nặng hơn tội phản đồ. Thế nào?

Y chép miệng:

- Ngươi đòi hỏi quá nhiều ở ta đó? Không sai, đó là điểm yếu duy nhất trong lập luận của ngươi để biến tội danh gian tặc của bọn Thâm Hóa Du thành tội phản đồ, mà còn là phản đồ của Thần Bang, chứ không phải là phản đồ của Cửu phái. Tuy nhiên, lời của ta sẽ giúp ngươi cứu mạng nhiều người, đổi lại ngươi chỉ phải cứu mạng một mình ta, còn trong một thời gian quá ngắn nữa. Ta e khó chấp nhận!

- Ngươi đừng nài nỉ nữa. Vì ta biết ngươi chỉ trông chờ được chừng bao nhiêu thời gian đó là đã quá đủ cho ngươi. Đúng không?

- Phải một tuần trăng mới đủ?

- Không được. Năm ngày!

- Mười lăm.

- Mười! Không thêm không bớt. Thế nào?

Y lại chép miệng vờ tỏ ra miễn cưỡng:

- Thôi được, mười thì mười, người thật quá đáng.

Tiểu Bình phì cười:

- Người thật khéo giả vờ. Ta biết ta đã lầm khi chấp thuận quá mau thời gian này cho người. Mà thôi, đi!

Y kinh ngạc:

- Còn đi đâu nữa ư? Ta tưởng người chỉ muốn cùng ta thương lượng bao nhiêu đó là đủ!

Tiểu Bình thở hắt ra:

- Bây giờ là lúc ta cần người đưa đường. Bởi ta chưa quen lắm địa hình ở Tổng đàn này, ta muốn tìm thật nhiều những nén hương và một vài xâu kim tiền.

Y gật gù:

- Ra người muốn bọn Thảm Hóa Du mau thoát khỏi Ma Chướng? Vậy thì người đã đi quá rồi. Có một gian phòng lúc này người đã đi qua. Ở đó chính là chỗ đã cất giữ những thứ người cần. Quay lại đi!

Tiểu Bình phải cất công đưa y quay lại.

Đẩy cửa gian phòng, Tiểu Bình vừa khoa chân bước vào thì.

- Nạp mạng!

Vù ...

Quá bất ngờ, Tiểu Bình vội đẩy Phong Bách Nhật vào giữa luồng chưởng tập kích nọ.

Phong Bách Nhật phát hoảng:

- Giác Duyên mau dừng tay! Là ta đây!

Ngọn kinh nọ lập tức thu về, kèm theo tiếng kêu kinh ngạc:

- Người đâu phải Giác Nhân?

Vậy là đủ cho Tiểu Bình hiểu và kịp có phản ứng!

Tiểu Bình xô Phong Bách Nhật qua một bên, ung dung lao thẳng vào một bóng nhân ảnh vốn đã nấp sẵn trong gian phòng.

- Hóa ra là cô nhân! Chúng ta đã gặp nhau một lần rồi, có lẽ các hạ hãy còn nhớ! Đỡ!

Bùng!

Hự!

Tiểu Bình chộp vào nhân vật vừa khuyu xuống, cùng lúi ra ngoài với Phong Bách Nhật.

Nhân vật nọ là một tăng nhân và qua thanh âm vừa rồi, Tiểu Bình hãy còn nhớ đó chính là thanh âm của Giác Duyên, một vị đại sư đã một lần được lệnh của Giác Nhân - Phong Bách Nhật định đưa Tiểu Bình đi với một mệnh lệnh ngầm ngầm là phải hạ thủ Tiểu Bình. Đó là lần Tiểu Bình hãy còn bị mù hai mắt. Và lần đó, qua thanh cây dò đường, Tiểu Bình đã chế ngự ngược lại Giác Duyên.

Sự xuất hiện của Giác Duyên ở đây là ngoài dự kiến của Tiểu Bình. Huống chi, như Tiểu Bình đang nhìn thấy, Phong Bách Nhật sau lần lỡ lời kêu lúc nãy thì bây giờ y cứ nhìn nơi khác như không muốn thừa nhận sự quen biết với Giác Duyên.

Tiểu Bình chạm vào y:

- Người dặn Giác Duyên nấp sẵn chờ ta hay thật sự người có mưu đồ khác? Và vì ta vô tình nhờ người tìm hộ những vật ta cần nên người nhân đó muốn ta phải mất mạng dưới một chương bất ngờ của Giác Duyên?

Y không đáp và tuyệt nhiên không nhìn đến Giác Duyên dù chỉ một lần.

Sinh nghi, Tiểu Bình chạm vào Giác Duyên và làm cho Giác Duyên tỉnh lại:

- Người làm sao lên vào đây?

Giác Duyên vừa tỉnh lại, thay vì nhìn Tiểu Bình thì cứ nhìn vào Phong Bách Nhật:

- Sao người không đáp câu hỏi lúc nãy của ta? Nếu người không là Giác Nhân thì làm sao vừa mở miệng đã gọi đúng pháp danh của ta là Giác Duyên?

Phong Bách Nhật vội quay mặt lại, vừa nhìn vừa nạt Giác Duyên:

- Ta cũng đâu biết người là ai? Ta là ... hự!

Tiểu Bình điểm nhanh vào Á huyết của Phong Bách Nhật, đoạn tươi cười với Giác Duyên:

- Đây là Tổng đàn của Thần Bang, ắt đại sư trước khi đến đã biết?

Giác Duyên gật đầu:

- Ta biết! Nhưng sao ngươi điểm huyết y?

- Là thế này, Giác Nhân nguyên là người của bốn bang ... Mà không phải, ý tại hạ là thế này ...

Tiểu Bình đổi giọng thật nhanh, đổi luôn cả luận điểm khi phát hiện Giác Duyên chột mắt lúc nghe Tiểu Bình bảo Giác Nhân là người của Thần Bang. Tiểu Bình huyền thuyên miệng cải chính:

- Ý tại hạ muốn nói, vì Thần Bang đang cùng Cửu phái liên minh, mục đích là tiêu diệt Bạch Cốt Môn tà độc. Do vậy ...

Giác Duyên đang gật gù, giúp Tiểu Bình mạnh miệng nói tiếp những lời bịa đặt:

- ... Giác Nhân lệnh sư huynh có được lệnh trưởng bồi phái đến tiếp trợ lần này. Và theo lệnh sư huynh cho biết là sắp có cuộc hẹn quan trọng với đại sư. Đó là lý do khiến bằng hữu của tại hạ vừa phát hiện có người ẩn trong này liền đoán biết đó chính là đại sư!

Giác Duyên tin thật:

- Vậy Giác Nhân đâu? Sao không thấy đến?

Tiểu Bình mỉm cười:

- Cửu phái đã đến và đang ở bên ngoài, lệnh sư huynh đương nhiên phải có mặt để nghinh tiếp. Huống chi chính lệnh sư huynh cũng không nghĩ đại sư đến sớm thế này.

Giác Duyên lại gật đầu:

- Ta cũng nghĩ phải đến tối hoặc đến tận ngày mai mới có cơ hội tìm đến. Đúng là sư huynh ta ... mà sao vị bằng hữu này cứ nhìn ta còn cứ nhảy nhót mãi?

Tiểu Bình liếc mắt nhìn thì quả nhiên thấy Phong Bách Nhật đang cố nhảy mắt làm hiệu cho Giác Duyên. Tiểu Bình lập tức nở một nụ cười thật tươi với Phong Bách Nhật:

- Đại ca cảm thấy khó chịu à? Mong đại ca chớ giận. Chỉ tại đại ca đôi khi nói quá nhiều, mà sư phụ thì lại sợ đại ca càng nói càng hỏng việc nên có dặn đệ nếu có cần thì phải ngăn đại ca lại! Rồi đệ sẽ bẩm lại gia sư, có thể đại ca sẽ thôi hiểu lầm đệ!

Giác Duyên tưởng thật nên hỏi:

- Lệnh sư là ...

Tiểu Bình suýt nữa ngắc ngư, nếu không kịp nhớ ra một cái tên:

- À, gia sư là Quái Y Thảm Hóa Du, đại ca của tại hạ chuyên học y thuật, riêng tại hạ thì chuyên về võ công.

Giác Duyên lại gật đầu:

- Thảo nào công phu của người lúc mới rồi quá lợi hại, chính là do Quái Y truyền thụ!

Nhưng Giác Nhân không đến thì chí ít cũng phải có tín vật chứ, đúng không? Vì nếu không có, ta đâu thể tin hai người là do Giác Nhân ủy thác?

- Tín vật?

Về mặt ngõ ngác của Tiểu Bình đã làm cho Giác Duyên chán ngán:

- Giác Nhân luôn luôn cẩn trọng. Đó là nguyên do khiến gia sư đã chọn Giác Nhân đến tiếp trợ Thần Bang. Không lẽ lần này vì quá vội nên Giác Nhân quên mất chuyện hệ trọng này?

Tiểu Bình chột hỏi:

- Lệnh sư huynh có trao cho tại hạ một vật. Không biết có phải là tín vật gì đó đại sư đang đề cập?

Một tia mắt tinh quái chột lóe lên từ đôi mắt Giác Duyên.

- Chẳng hay đó là vật gì?

Tiểu Bình đã nhìn thấy ánh mắt tinh quái đó nhưng vẫn thản nhiên trao cho Giác Duyên xem Bạch Cốt Lệnh Bài:

- Là vật này!

Giác Duyên đưa tay tiếp nhận:

- Dường như đây là ...

Đột ngột cánh tay đang đưa ra của Giác Duyên vụt hất lên, đồng thời giọng nói của Giác Duyên cũng đổi khác:

- Người thật đáng chết!

Vù ...

Phong Bách Nhật chợt thở dài đánh sượt, đó là lúc Tiểu Bình bật cười ha hả:

- Người sai rồi, kẻ đáng chết chính là người! Ha ... Ha ...

Và Bạch Cốt Lệnh Bài từ tay Tiểu Bình liền vụt lao đi, vỗ thật mạnh vào Khí hải huyết của Giác Duyên cũng vừa vạn đứng lên.

Bộp!

Hự!

Giác Duyên còn phải loạng choạng bước lùi và miệng thì bắt đầu thổ huyết.

Tiểu Bình bật lao theo, khóa chặt huyết đạo Giác Duyên:

- Người cũng là đồng bọn của Giác Nhân, vừa là đệ tử Thiếu Lâm vừa giả vờ thuận phục bọn Bạch Cốt Môn. Nhất định người đang thực hiện một mệnh lệnh nào đó của Giác Nhân, có liên quan đến âm mưu mà Giác Nhân cho đến giờ vẫn giấu ta! Thế nào?

Giác Duyên nghiêng răng ken két:

- Ta đã bại dưới tay người, muốn giết cứ giết, đừng hòng dò hỏi bất kỳ điều gì ở ta!

Tiểu Bình có phần bất ngờ trước dũng khí không thể nào có ở một kẻ bại hoại như Giác Duyên. Do đó, sau khi tự đảo mắt một vòng để ngẫm nghĩ, Tiểu Bình chợt lẩm bẩm:

- Giác Nhân vì mưu đồ độc bá võ lâm nên mới thay hình đổi dạng nhiều lần hầu dễ dàng tiềm nhập vào Thiếu Lâm điều động Thần Bang, dùng Thần Bang để tạo thế liên minh giả dối với Cửu phái và lại còn trả hàng để trả trộn vào Bạch Cốt Môn. Riêng người thì khác, người từ một đệ tử của Thiếu Lâm, chắc chắn đã bị Giác Nhân mê hoặc mới có thái độ giả vờ thuận phục Bạch Cốt Môn. Người rõ ràng là có địch ý với Thần Bang, và người vừa từ Bạch Cốt Môn đến đây. Điều gì đã xảy ra ở Bạch Cốt Môn? Người đến Bạch Cốt Môn để làm gì? Và tại sao người phải gấp rút đến tận đây để gặp cho kỳ được Giác Nhân?

Miệng tuy lẩm bẩm những lập luận mà Tiểu Bình vừa nghĩ ra nhưng mắt của Tiểu Bình vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn Giác Nhân - Phong Bách Nhật và Giác Duyên.

Giác Nhân - Phong Bách Nhật thì quá điêu ngoa xảo quyệt, nên vẫn giữ nét mặt kín như bưng. Riêng Giác Duyên thì nét mặt cứ liên tục thay đổi, đủ cho Tiểu Bình kịp nhận định là trong chuỗi lập luận vừa rồi điểm nào đúng và điểm nào chưa hoàn toàn đúng.

Nhờ đó, sau khi không còn lăm bằm nữa, Tiểu Bình vụt nhìn thẳng vào mặt Giác Duyên:

- Bạch Cốt Lệnh Bài là vật tối thượng của Bạch Cốt Môn. Giác Nhân dù có trăm phương nghìn kế vẫn không có cách nào thu giữ lệnh bài này vào tay. Nhưng y vẫn có! Vậy điều này phải hiểu như thế nào? Chỉ có một cách giải thích là Giác Nhân đã quá quen với việc thay hình đổi dạng, một mình y có thể có đến năm ba thân phận khác nhau, chúng tỏ y cũng biết cách làm cho một lệnh bài Bạch Cốt thành hai hoặc ba lệnh bài bằng việc ngụy tạo.

Để mình chứng nhận định này của ta là không lăm, ta nghĩ, hừ, ắt hẳn trong người ngươi cũng có một Bạch Cốt Lệnh Bài, đúng chứ?

Giác Nhân - Phong Bách Nhật nhắm mắt lại, Giác Duyên thì há hốc mồm.

Vậy là rõ, Tiểu Bình cho tay vào bọc áo của Giác Duyên.

Và Tiểu Bình không chỉ lôi ra có một vật là một Bạch Cốt Lệnh Bài khác mà còn có thêm những mảnh hoa tiên được xếp lại thật gọn!

Tiểu Bình thử mở ra xem. Và càng xem, sắc mặt Tiểu Bình càng trở nên nghiêm trọng.

Sau cùng, khi thu cất những mảnh hoa tiên vào người, Tiểu Bình giải khai Á huyết cho Giác Nhân - Phong Bách Nhật:

- Ta đoán ra âm mưu của ngươi rồi. Có phải cùng với việc ngươi hẹn gặp Cửu Phái ở đây, ngươi cũng cầu kết và báo bọn Bạch Cốt Môn cũng đến.

Y không đáp.

Tiểu Bình tiếp:

- Ngươi muốn giữ vai trò ngư ông đắc lợi, tọa sơn quan hổ đấu? Để khi Cửu Phái và Thần Bang cùng Bạch Cốt Môn giao phong thì ngươi lại ung dung tọa hưởng kỳ thành?

Y vẫn không mở miệng.

Tiểu Bình trầm giọng:

- Ngươi tính sai rồi. Vì chính ngươi cũng bị lôi cuốn vào trận giao phong do ngươi được mọi người biết là Thiếu bang chủ Thần Bang. Kế của ngươi chỉ đem lại lợi ích cho một người, đó là ai ngươi biết không? Đó chính là Đại Lệnh chủ của Cửu Phái Thống Nhất Lệnh.

Y có nét mặt nghi ngại nhưng không đáp vẫn là không đáp.

Tiểu Bình cười khẩy:

- Người không tin ta? Vậy thì người sẽ phải tin nếu ta ngay bây giờ cho biết Đại Lệnh chủ là ai?

Y nhìn Tiểu Bình và càng thêm nghi ngờ.

Tiểu Bình bấu môi, nói thật khẽ vào tai y:

- Đại lệnh chủ là ...

Phong Bách Nhật rung mình liên tục và thần sắc cứ tái dần tái dần khi nghe xong danh tự của nhân vật Đại lệnh chủ được Tiểu Bình cáo giác cho một mình y nghe.

Sau cùng y mở miệng:

- Người nói hoàn toàn thật?

Tiểu Bình cũng tái dần nét mặt:

- Người tin hay không tin thì tùy người. Vì dù sao đó cũng là sự thật.

- Người phát hiện từ lúc nào?

- Trước lúc ta bị lọt vào tay người! Một mình người đâu thể cùng một lúc đối đầu với Cửu Phái, với Bạch Cốt Môn, và còn thêm Cửu Phái Thống Nhất Lệnh nữa? Và thêm một sự thật nữa là dù người có được Giác Duyên trao tận tay tâm pháp Cửu Cửu này, người vì không có bí kíp Vô Vi, người cũng mãi mãi không là đối thủ của nhân vật Đại Lệnh chủ?

- Người thì đủ ư?

Tiểu Bình ngáp ngừng:

- Ta cũng không đủ tự tin!

Phong Bách Nhật tái mặt, sau đó là phản nộ:

- Người muốn nói, tất cả những tâm huyết ta bỏ ra cuối cùng chỉ đem lại lợi ích cho mục Đại Lệnh chủ? Không được! Ta không chấp nhận điều này! Suốt đời ta chỉ biết lợi dụng người, ta đâu thể để ai khác lợi dụng ngược lại ta?

Và y nhìn Giác Duyên:

- Hãy cho ta nói chuyện với Giác Duyên!

Tiểu Bình với cảm nhận bất an là lo lắng tột cùng, lập tức giải khai Á huyết cho Giác Duyên.

Giác Duyên hỏi trước:

- Người thật sự là sư huynh Giác Nhân.

Phong Bách Nhật cười gượng:

- Người không nhận ra giọng nói của ta sao? Nói đi, Bạch Cốt Môn chừng nào đến?

Giác Duyên vụt hét toáng lên:

- Người là thứ vô lại. Người đã lừa ta. Người nói với ta rằng người nghi sư phụ là người của Cửu Phái Thống Nhất Lệnh. Người bảo ta phải giúp người, giúp Thiếu Lâm thanh lý môn hộ. Tất cả chỉ là những lời dối trá bịa đặt. Người thật đáng chết, đáng chết đến trăm lần vạn lần. Ta sẽ không tha thứ cho người! Hự!

Tiểu Bình dù có nằm mơ cũng không ngờ chưa gì Giác Duyên đã cắn đứt lưỡi tự sát.

Tiểu Bình đang định tìm cách giúp Giác Duyên thoát chết, nếu có thể ngăn chặn kịp thời dòng máu huyết cứ phún trào, thì nghe Phong Bách Nhật hô hoán:

- Sao người để y tự sát? Hông hết rồi, vậy là người đừng hòng biết khi nào thì Bạch Cốt Môn kéo đến đây.

Tiểu Bình giật thót mình:

- Người đã căn dặn như thế nào với Giác Duyên?

Y lo lắng:

- Ta chỉ dặn y là bảo Bạch Cốt Môn đến càng sớm càng tốt.

Tiểu Bình phát hoảng:

- Cũng có nghĩa là Bạch Cốt Môn có thể đã đến?

Đáp lời Tiểu Bình là một tràng cười ngạo nghễ:

- Đúng vậy! Và hiện giờ bọn Môn chủ đã làm chủ tình hình. Người chậm mất rồi! Ha ...

Ha ...

Hồi 34

Đại Lệnh Chủ

Trước mặt Tiểu Bình là một bóng nhân ảnh không thể nào nhìn rõ nhân dạng. Và đó chỉ là một bóng nhân ảnh nhòe nhoẹt, mờ mờ ảo ảo, cứ như thể một bóng u linh đang cố tồn tại cho dù đã bị ánh dương quang đang xuất hiện làm cho tan biến đi dần dần.

Tiểu Bình biến sắc:

- Thạch Quế Trân, mụ đã luyện thành cùng một lúc hai loại tâm pháp Vô Vi và Cửu Cửu?

Bóng nhân ảnh nhòe nhoẹt đó chợt lao vào Phong Bách Nhật:

- Ngươi am hiểu như vậy là tốt. Và ngươi sẽ được mục kích công phu thượng thừa của ta qua cách ta lấy mạng tên gian xảo họ Phong! Ha ... Ha ...

Tiểu Bình chưa kịp phản ứng thì thấy từ một bóng nhân ảnh duy nhất của mụ Thạch Quế Trân bỗng làm cho biến thành năm bóng nhân ảnh, và năm bóng nhân ảnh này đang từ năm phía lao ập vào Phong Bách Nhật, khiến Tiểu Bình dù muốn chi trì sinh mạng cho họ Phong cũng không biết bóng nào là bóng thật của đối phương để ra tay ngăn lại.

Và sự thật này làm cho Phong Bách Nhật phải gào thét thanh:

- Trang Bình, ngươi đã hứa gì với ta? Ngươi không được bội tín. Ngươi không được để bất kỳ ai giết ta vào lúc này!

Tiểu Bình cũng có ý nghĩ tương tự. Vì thế, dù không thể nhận định chuẩn xác phương vị của đối phương. Tiểu Bình vẫn mạo hiểm. Hất đủ năm kinh vào năm bóng nhân ảnh nọ cùng lúc.

- Đỡ!

Vù ...! Vù ...!

Bùng!

Chỉ một kinh của Tiểu Bình là trúng đích, đó là điều Tiểu Bình đã lường trước, vì sự thật mụ đâu có thể tự có đến hai thân hình. Tuy nhiên còn một điều nữa mà Tiểu Bình không thể nào lường được. Đó là Tiểu Bình vì phải phân chi nội lực thành năm nên một kinh dù có trúng cũng không đủ để ngăn chặn bước tiến của mụ họ Thạch.

Bóng nhân ảnh của mụ vẫn sầm sập lao vào Phong Bách Nhật.

Và, - Ngươi đáng chết!

Ào ...

Một lực đạo đầy huyền ảo lập tức phủ trùm khắp người Phong Bách Nhật.

Phong Bách Nhật gào thét lên:

- Trang Bình! Trang bang chủ!

Và Tiểu Bình chỉ còn mỗi một cách duy nhất là hất mạnh tả thủ ra.

- Hãy xem Thần Châm tuyệt kỹ của ta!

Bóng nhân ảnh và bóng kinh huyền ảo của mụ lập tức khựng lại!

Tiểu Bình cũng có một thoáng sững sờ vì không ngờ với một tiểu kế khó lòng lừa được ai lại thu một kết quả mỹ mãn.

Do sững sờ nên Tiểu Bình có phần chậm trong việc lùi Phong Bách Nhật lùi lại. Vì thế, ngay khi Tiểu Bình hồi tỉnh và bắt đầu kéo Phong Bách Nhật lùi lại thì cũng là lúc mụ Thạch Quế Trân phát hiện cái hất tả thủ của Tiểu Bình không hề có bất kỳ một mũi Thần châm nào cả.

Mụ phản nộ:

- Giỏi cho tiểu tử! Vậy đừng trách ta phải lấy mạng ngươi trước! Đờ!

Ào ...

Vậy là đến lượt Tiểu Bình phải một mình đối diện với năm bóng nhân ảnh cùng một lúc của mụ họ Thạch.

Không thể không liều, Tiểu Bình nghĩ như thế và lập tức nhắc bổng Phong Bách Nhật lên, để cùng Tiểu Bình bắn vọt thật mạnh và thật cao.

Vút!

Mụ phát cười:

- Quả nhiên ngươi không thể không nhảy lên. Vậy thì ngươi chết chắc! Ha ... Ha ...

Từ năm bóng nhân ảnh liền thoát ra đủ năm luồng lực đạo, tạo thành thiên la địa võng vây kín tứ bề Tiểu Bình.

Ào ...! Ào ...!

Đã lâm vào cảnh thập tử nhất sinh, Tiểu Bình bật quát:

- Hãy xem đây!

Dốc toàn bộ chân lực dồn đủ kinh kỳ bát mạch, Tiểu Bình quyết mạo hiểm bằng cách vận dụng chân nguyên quyết hứng chịu toàn bộ năm luồng lực đạo của mộ họ Thạch.

Bùng, bùng, bùng ...

Huyết khí chao đảo chưa từng có và cũng chưa từng có lần nào Tiểu Bình phải cố chịu đựng như lần này. Với ý chí kiên định Tiểu Bình lập tức nương theo chân kinh đẩy đưa lao thật nhanh ra xa.

Vút!

Mộ lao theo với tiếng nghiêng răng ken két:

- Còn người ngày nào là ta còn lao đao vất vả ngày đó, chạy đâu cho thoát? Đỡ!

Ào ...

Tiểu Bình đang lao chạy bỗng ườn người thổ ra một búng huyết.

Oe ...

Tuy vậy, khi vừa nhìn thấy cánh cửa của gian phòng lúc nãy nơi Giác Duyên từng ẩn náu, Tiểu Bình cũng cố gắng gượng lao vào.

Vụt!

Mộ cười sảng sặc:

- Đó sẽ là nơi táng thân của ngươi thôi! Ha ... ha ...

Ngọn kinh đầy uy lực của mộ liền lao thẳng vào gian phòng chỗ mà mộ vừa nói sẽ là nơi Tiểu Bình táng thân.

Ào ...

Chợt có một bóng nhân ảnh lướt qua trước mặt mộ:

- Dừng tay nào, mẩu thân!

Àm!

Bóng nhân ảnh đó đã kịp tung kinh, đẩy chéch ngọn kinh của mộ họ Thạch qua một bên.

Mụ cất cao giọng giận dữ:

- Bạch Phụng? Người dám ngăn ta sát hại đại kinh địch?

Người mới đến là Bạch Phụng. Nàng thất sắc và lúng túng lên tiếng:

- Ai là đại kinh địch của mẫu thân? Chẳng phải ... chẳng phải mẫu thân đã chấp thuận ...

Mụ nạt ngang và hùng hổ định xông vào gian phòng:

- Chấp thuận Tiểu Bình là nhạc tể của ta ư? Người đâu phải là cốt nhục của ta? Vì thế, Tiểu Bình cũng không có tư cách gì gọi ta là nhạc mẫu để được ta tha mạng! Tránh ra!

Bạch Phụng bàng hoàng:

- Hai nhi ... hai nhi không phải ... không phải là cốt nhục của mẫu ... mẫu thân?

Mụ hất một kinh vào Bạch Phụng, vì chính Bạch Phụng đang ngáng đường mụ:

- Đương nhiên không phải. Ta chỉ lừa ngươi thôi. Tránh!

Ầm!

Bạch Phụng bị chấn lùi vào trong gian phòng, mụ cũng lao vào:

- Tiểu Bình, ngươi ...

Tiểu Bình xuất hiện ngay trước mặt mụ, mắt lộ sát khí vì trên tay đang vắt vẻo thân hình bất động của Bạch Phụng. Tiểu Bình gằn giọng:

- Bạch Phụng cũng đâu thể có một mẫu thân như mụ! Đờ, đờ, đờ!

Cùng với mấy loạt quát của Tiểu Bình, hàng loạt những tiếng rít gió cùng vang lên.

Viu ... Viu ...

Mụ thất kinh nhảy lùi ra ngoài:

- Thần châm tuyệt kỹ?

Vút!

Sầm!

Tiểu Bình đóng chặt cánh cửa gian phòng vừa kịp lúc có tiếng mụ tru tréo:

- Chỉ là những nén nhang vô dụng? Tiểu tử ngươi lừa ta! Đáng chết!

Và mụ quật một kinh vào cửa gian phòng.

Ầm!

Cánh cửa vỡ vụn, mụ lao vào và đủ nhìn thấy một gian phòng hoàn toàn không có lấy một bóng người.

Mụ phát rồ, lao vút trở ra và nhanh chân đảo khắp vòng để tìm kiếm chỗ Tiểu Bình có lẽ đã lên đi.

Vút!

Mụ vừa đi khỏi thì từ giữa những đồng thệ hương chất cao khắp phòng, Tiểu Bình đã một mình chui lên.

Tiểu Bình ra đứng ngay giữa khung cửa trống hoác, mắt chú mụ nhìn vào (thiếu một đoạn - cuốn – trang ,) loạt kinh về phía trước.

Vù ...! Vù ...!

Chợt có một tiếng kêu bỗng vang lên:

- Môn chủ vừa bảo là đang đùa với ai vậy?

Mụ lùi lại thật nhanh và bật găm:

- Sao lại là mụ? Chẳng phải tất cả đã bị ta điểm huyết không chế rồi sao? Ai đã giải huyết cho mụ?

Đáp lại mụ họ Thạch là một tràng cười ma quái:

- Môn chủ không những kém mục lực, kém trí nhớ mà còn kém cả về thông tuệ. Hãy nhìn lại xem, bản nhân là ai nào? Ha ... ha ...

Mụ họ Thạch thất thanh:

- Đại lệnh chủ! Hóa ra Đại lệnh chủ chính là ...

Sau tràng cười ma quái là một thanh âm đầy ma lực:

- Bản nhân bảo Môn chủ kém thông tuệ là vì lý do này. Mà cũng phải thôi, nào có ai dám ngờ rằng Đại lệnh chủ Cửu Phái Thống Nhất Lệnh lại chính là bản nhân? Ha ... Ha ...

Mụ họ Thạch như đang cố nén tiếng thở dài thất vọng:

- Quả thật chính ta cũng không ngờ. Mà Đại lệnh chủ đến thế này cũng hay, vì mọi diễn biến đều xảy ra đúng ý đồ của chúng ta.

- Không phải của chúng ta đâu? Hóa ra Môn chủ vẫn chưa hiểu gì về danh xưng Cửu Phái Thống Nhất Lệnh?

- Cửu Phái Nhất Thống ...? Có nghĩa là ...

- Cửu phái là Cửu phái! Hoàn toàn không có bất kỳ danh xưng gì được đặt thêm vào hai chữ Cửu phái!

- Mụ muốn nói ...

Giọng nói đầy ma lực lập tức vang lên đầy uy quyền:

- Là ý đồ của bản nhân đã nhờ Môn chủ mà đắc thành. Mọi nhiệm vụ của Môn chủ đến đây là hết. Bản nhân sau này sẽ thể hiện lòng cảm kích của bản nhân dành cho Môn chủ bằng cách lo lắng mọi hậu sự cho Môn chủ thật vẹn toàn.

Mụ Thạch Quế Trân đột ngột cười rộ lên:

- Đại lệnh chủ đã nói hết chứ? Nếu đã nói hết và đó chính là chủ ý thật sự của Đại lệnh chủ thì bây giờ phiên Đại lệnh chủ phải đến lượt nghe chủ ý của ta. Đó là, ha ... ha ... ta cũng có chủ ý như Đại lệnh chủ, Bạch Cốt Môn sẽ độc bá thiên hạ. Ha ... Ha ...

- Môn chủ có lầm lẫn không vậy? À ... có điều này bản nhân vẫn quên, chưa nói cho Môn chủ biết, cùng với người của Cửu phái, những môn nhân của quý môn có lẽ giờ này vẫn bất động, chờ bản nhân với danh nghĩa Minh chủ võ lâm sẽ xử toàn bộ cùng một lúc với Môn chủ.

Thạch Quế Trân vẫn cười:

- Thật thế sao, Đại lệnh chủ? Cứ thử xem nhé! Ha ... Ha ...

Và mụ họ Thạch ném lên cao một vật, sau đó vật này phát hỏa tạo thành một đóa hỏa quang ngũ sắc.

Bụp! Xòe ...

- Môn chủ chỉ phí công thôi. Vì dựa theo pháp hiệu này của Môn chủ, bắt quá chỉ có những nhân vật trung thành với bản nhân khi lập thành Cửu Phái Thống Nhất Lệnh sẽ chạy đến thôi. Và hành vi của Môn chủ có khác nào việc tự đào huyệt cho mình?

- Vị tất đã như Đại lệnh chủ nói. Đại lệnh chủ cứ chờ xem thì biết!

- Ha ... Ha ...! Quả nhiên bản nhân đoán không lầm, người của Cửu Phái Thống Nhất Lệnh đã đến. Nhanh thật! Ha ... Ha ...

Mụ họ Thạch cũng cười:

- Và người của bốn môn cũng nhanh đâu kém! Đại lệnh chủ nhìn kia. Xem ra lực lượng dự phòng của bốn môn có phần đông hơn. Nhưng như thế vẫn chưa hết đâu.

- Người cũng có lắm thủ đoạn thật, Thạch Quế Trân. Người còn thủ đoạn nào nữa, cứ giờ ra đi, sau đó hãy ngoan ngoãn nạp mạng cho bản nhân!

Mụ họ Thạch chỉ tay vào gian phòng:

- Đại lệnh chủ có biết ai đang ẩn trong đó không?

- Đừng phỉnh phờ bản nhân. Dù có thêm người nào ẩn trong đó, kẻ phải lo lắng chính là người chứ không phải bản nhân.

Có nhiều tiếng sát phạt vang lên, cho thấy người của Cửu Phái Thống Nhất Lệnh và số môn nhân dự phòng của Bạch Cốt Môn đã bắt đầu giao chiến sinh tử.

Mụ họ Thạch cười vang:

- Vậy Đại lệnh chủ nghĩ sao nếu biết kẻ ẩn mình trong đó chính là Trang Bình, một bang chủ Thần Bang mà trước đây Đại lệnh chủ vẫn có ý kiêng dè? Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu bộ mặt thật của Đại lệnh chủ hầu như bị Trang Bình phát hiện? Ha ... Ha ...

Ầm! Ầm!

Gian phòng rung chuyển sau hai loạt kinh đầu tiên vừa có người quật vào.

Ầm!

Rào ... rào ...

Gian phòng vỡ vụn, đồ ập xuống và những thanh thẻ hương bay tung toé khi bị một kinh thứ ba quật thẳng vào phá hủy.

Những đồng thẻ hương cũng đổ ụp để lộ ra cho bao nhiêu người cùng nhìn thấy một huyết khẩu nho nhỏ vốn trước đó bị những đồng thẻ hương che lấp.

Không thấy có Tiểu Bình? Đó là ý nghĩ của Đại lệnh chủ Cửu Phái Thống Nhất Lệnh.

Không thấy có Bạch Phụng và Phong Bách Nhật, đó là nỗi lo lắng to lớn của mụ Thạch Quế Trân.

Nghĩ là đã bị lừa, Đại lệnh chủ bật gầm:

- Người thật sự muốn chết sao, Thạch Quế Trân? Đỡ!

Ào.... Thạch Quế Trân cũng nôn nóng phát chiêu:

- Ta sợ người sao! Xem đây!

Vù ...

Ầm!

Nhân vật Đại lệnh chủ cười vang:

- Người dám dùng Cửu Cửu Vô Vi đối với bản nhân ư? Càng tốt. Vì tâm pháp Cửu Cửu người đã luyện sẽ giúp bản nhân thu thập tính mạng người. Ha ... Ha ...

Mụ họ Thạch bắt ngờ rít lên:

- Người đã giao cho ta tâm pháp giả? Được, ta sẽ cho người ném độc thủ của ta! Đỡ!

Vù ...

- Bạch Cốt Vân Vụ Độc? Mụ họ Thạch người muốn chết! Đỡ! Đỡ!

Ào ...

Ào.... oOo Cách đó ba mươi trượng, Tiểu Bình chột đánh mặt và khựng người lại. Không những thế, Tiểu Bình còn đặt Bạch Phụng nằm xuống và bắt ngờ dùng tay vò nát những mảnh hoa tiên đang từ này giờ vẫn độc.

Đang đi phía trước dẫn đường là Phong Bách Nhật cũng quay lại và nhìn thấy những cử chỉ hèn học của Tiểu Bình. Y cười lạt:

- Sao thế? Tâm pháp giả à? Ta cũng vừa nghĩ ra nhưng chưa kịp đề tỉnh người. Vì đâu có lý nào một người có tâm cơ quá quỷ quyết gian xảo như mụ Đại lệnh chủ lại dễ dàng trao tâm pháp thật cho mụ họ Thạch?

Tiểu Bình hậm hực nhìn y:

- Người đừng nghĩ vì nhờ có người mà ta có một bí đạo để đào thoát nên những gì người nói ta đều tin. Người sẽ không biết Đại lệnh chủ là ai nếu không do ta cáo giác. Vì thế người đừng huênh hoang, bảo đã biết đó là tâm pháp giả. Cũng vậy, người làm gì có chút từ tâm mà bảo là chưa kịp đề tỉnh ta? Cho dù người có biết đó là tâm pháp giả, hừ, không phải người đang ngấm ngầm nguyên rửa và hy vọng ta sẽ bị tẩu hỏa nhập ma vì đã luyện lầm tâm pháp giả sao? Ta quá am hiểu người mà, Phong Bách Nhật!

Y giận dỗi:

- Bây giờ thì đi tiếp hay không nào?

Tiểu Bình chưa kịp đáp thì nghe Bạch Phụng trở mình kêu rên:

- Ôi ... đau đớn quá ... sao ta cứ liên tiếp để mụ lừa gạt? Ôi ... mụ không phải là mẫu thân ta ... mụ thật tàn nhẫn.

Bạch Phụng đang nói mê, nghĩa là chưa thật sự hồi tỉnh. Tiểu Bình khẽ chạm vào nàng:

- Phụng tỷ, Phụng tỷ ...

Nàng mở mắt:

- Bình đệ? Ta ... Oẹ ...

Nàng chợt thổ huyết, một dấu hiệu bất ổn cho người sau một lúc mê man mới bị thổ huyết.

Tiểu Bình lo đến cuống người:

- Phụng tỷ! Phụng tỷ rồi sẽ bình phục. Hãy cố gắng gượng, đệ sẽ đưa Phụng tỷ đến chỗ lão Quái Y ngay!

Tiểu Bình nhắc nàng lên:

- Ôi ... dừng! Trong người, ở trong bọc áo của ta ... có một vật, một vật cho người ... đó Bình đệ.

Tiểu Bình nhìn thấy mắt nàng lạc dần. Hốt hoảng, Tiểu Bình tìm cách trì hoãn cái kết cục tất yếu này:

- Là vật gì, Phụng tỷ? Sao Phụng tỷ không tự tay lấy vật đó giao cho đệ?

Nàng phều phào:

- Đệ ngại sự động chạm ư? Còn gì nữa mà ngại hờ đệ?

Tiểu Bình nghe tâm can thất lại dần:

- Nhưng tỷ vẫn chưa nói cho đệ biết đó là vật gì?

Nàng cười khô héo:

- Là thủ bút của đệ ...! Ta đã cất giữ, cất giữ thay cho bóng hình đệ ... để đừng lìa quá xa ta ...! Hự, giờ đây thì không, không còn nữa! Hự ...

- Phụng tử!

Nàng nẩy người lên:

- Hãy ôm chặt ta ... lần cuối đi ... Bình đệ! Hự!

Đã muộn, Tiểu Bình đã không kịp thực hiện đúng như tâm nguyện cuối cùng của nàng.

Vì thế, khi Tiểu Bình bắt đầu xiết chặt vòng tay quanh người Bạch Phụng thì nguồn nhựa sống căng tràn cũng đã bắt đầu lìa bỏ thân thể Bạch Phụng.

Tiểu Bình gục đầu xuống và thỏn thức:

- Phụng tử ...

Bàn tay của Phong Bách Nhật bỗng chạm vào Tiểu Bình:

- Người có định đi tiếp không? Nếu không đi, à ... à ... người hãy hóa giải Tý Ngọ Châm gì đó cho ta đi!

Tiểu Bình ngẩng đầu lên, tuy ánh mắt đã đỏ hoe nhưng môi thì nở một nụ cười.

- Người sợ Tý Ngọ Châm lắm sao?

Y rùng mình vì cái cười không đúng lúc đúng chỗ của Tiểu Bình:

- Đương nhiên ta phải sợ. Vì gia phụ, gia phụ cũng ...

Tiểu Bình đặt Bạch Phụng nằm xuống. Vừa sửa nắn lại thi thể cho Bạch Phụng, Tiểu Bình vừa hỏi một câu, không ăn nhập gì với câu đang nói dở dang của Phong Bách Nhật.

- Người đừng đi vội. Không lẽ người không động tâm khi nghe nói Bạch Phụng có một vật muốn giao cho ta?

Y cười gượng:

- Ta động tâm thì có ích gì nếu đã tự biết người sẽ không đòi nào cho ta xem?

Tiểu Bình lặng lẽ cho tay vào bên trong bọc áo của Bạch Phụng.

Mười mảnh gỗ được bó chặt vào nhau liền xuất hiện lúc Tiểu Bình từ từ thu tay về.

Tiểu Bình xem xét và ngắm nghía từng mảnh gỗ. Sau đó đặt thành hai hàng, mỗi hàng năm mảnh. Tiểu Bình gọi họ Phong:

- Người cứ tùy tiện xem và cho ta biết tại sao cũng chỉ có năm hình nhưng lại xuất hiện mỗi hình hai lần?

Y ngắm nghía:

- Đây là những đồ hình võ học?

Tiểu Bình âm ừ:

- Có thể!

Y nheo nheo hai mắt:

- Vì là bút tích của người nên phải có năm đồ hình là thật, năm còn lại là ngụy tạo.

Tiểu Bình gật gù:

- Người đoán cũng đúng. Vậy nói đi, đâu là thật và đâu là ngụy tạo. Tại sao?

Y nhắm hai mắt lại:

- Người cũng không phân biệt được đâu là năm đồ hình thật? Vì như ta đang mừng tượng, cách sắp đặt những loạt hình như người vừa thực hiện có nhiều chỗ chưa ổn!

Tiểu Bình thở dài:

- Người đúng là thông tuệ như ta nghĩ! Và đây mới chính là cách sắp đặt hợp lý. Người nhìn xem.

Tiểu Bình tráo qua tráo lại một vài mảnh gỗ và nghe Phong Bách Nhật tán thành:

- Ổn rồi! Có thể chứ! Như thế mới hợp lý. Hóa ra người không phải là không phân biệt được thật giả!

Tiểu Bình cười nhẹ:

- Là bút tích của ta mà! Và ta tin người dù có thông tuệ đến đâu cũng không thể phân biệt giả thật!

Dứt lời, Tiểu Bình vợ lấy năm mảnh gỗ của hàng đầu tiên và vận lực phá hủy.

Y chột kêu lên:

- Thật hoài phí! Chắc chắn đây là di học thượng thừa do tiền nhân lưu lại. Người phá hủy như thế là có tội với tiền nhân.

Tiểu Bình hủy luôn năm mảnh còn lại:

- Người kêu tiếc cứ như người đình ninh rằng năm đồ hình đầu là thật?

Y đỏ mặt:

- Đương nhiên năm mảnh đó là thật. Trừ phi người vì không phân biệt được nên người phải vờ làm như thế để thử ta.

Tiểu Bình mỉm cười:

- Ta không hề thử người. Bất quá ta tạm mượn trí thông tuệ của người để giúp ta phân biệt đâu là thật và đâu là giả. Mà đâu phải người giúp ta không công? Yên tâm đi, giờ thì không còn ai sẽ uy hiếp được người! Trừ ta!

Y giật mình:

- Người nói thật?

Tiểu Bình gật đầu:

- Không có gì thật hơn! Cũng như sự thật này, người thông tuệ hơn ta một phần!

Y tròn mắt:

- Người muốn nói chỉ nhờ vào năm đồ hình đó mà bây giờ người kể như đã là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân?

Tiểu Bình thừa nhận:

- Không sai! Tâm pháp Cửu Cửu lúc này không phải ngẫu tạo hoàn toàn, bằng không mục họ Thạch đương nhiên phải phát hiện. Tương tự, những đồ hình kia cũng chỉ được ta ngẫu tạo một phần và vì thế đủ cho ta không thể phân biệt. Nhưng lúc này thì khác, nhờ có người quá ư thông tuệ, giúp ta phân biệt giả chân, dựa vào đó ta kịp nghĩ ra phần nào là giả trong tâm pháp Cửu Cửu. Và có lẽ người hiểu vì sao ta có một sự liên tưởng này, đó là vì đúng như người có lần đã nói, bí kíp Vô Vi và chân kinh Cửu Cửu quả có liên quan với nhau.

Tuy thông tuệ hơn nhưng thua mưu kém trí của Tiểu Bình, Phong Bách Nhật giận đến không có chỗ phát tác, đành bảo:

- Nhưng người có phát hiện thì đã quá muộn, so với ...

Tiểu Bình vội ngắt lời:

- Người muốn nói là quá muộn so với Đại lệnh chủ Cửu Phái Thống Nhất Lệnh? Yên tâm đi, ta lại hơn Đại lệnh chủ về phương diện nội lực. Và ta hứa với người, có lẽ không bao lâu nữa ta sẽ tự đả thông Sinh Tử Huyền Quan và sẽ trừ khử hoàn toàn những ai có tâm địa xấu xa, mưu đồ viễn lự, tham vọng độc bá! Giờ thì đi!

Phát hiện Tiểu Bình vẫn cầm theo một nắm thẻ hương thật to, y hỏi:

- Người vẫn muốn giải cứu bọn Thâm Hóa Du khỏi Ma Chương?

Tiểu Bình thoáng dừng lại:

- Người có ý gì?

Y ngập ngừng:

- Cách dùng khói của những thẻ hương là do ta tự bịa ra.

Tiểu Bình dừng lại hoàn toàn:

- Đường như người lại có yêu sách gì khác?

Y cúi mặt:

- Ta không muốn sinh mạng chỉ kéo dài mười ngày.

Tiểu Bình cười lạt:

- Bạch Cốt Môn rồi sẽ tiêu, Cửu Phái Thống Nhất Lệnh sẽ bị diệt, Thần Bang thì ai ai cũng căm hận người, vậy người muốn kéo dài để làm gì nếu không còn thế lực nào khác sẽ cứu người?

Y bảo:

- Còn người!

Tiểu Bình kinh ngạc:

- Nhưng ta còn có mối thù sát phụ đối với người.

Y ngẩng mặt lên:

- Ta chấp nhận cho người báo thù nếu người thật sự có bằng chứng.

Tiểu Bình nghiêm mặt:

- Đòi lại người sẽ chỉ điểm cho ta cách hóa giải Ma Chương?

Y đáp ứng:

- Đó là sự công bằng nếu người chịu hứa lời với ta.

Tiểu Bình gật đầu:

- Nói đi!

Y lắc đầu:

- Nhưng người chưa hứa!

Tiểu Bình thở dài:

- Ta hứa, nhân danh bang chủ Thần Bang, để giải thoát cho bao nhiêu bang đồ bỏn bang.

- Đừng hứa gì cả Tiểu Bình! Sự phụ ta, nhị vị lão nhân gia đã đến!

Tiểu Bình không hề kinh ngạc, cho dù thanh âm của Nam Cung Yến vang lên bất ngờ.

Trái lại, Tiểu Bình chợt đưa mắt nhìn vào một chỗ thật ẩn khuất và lên tiếng:

- Đa tạ nhị vị tiền bối đã đến tiếp trợ! Tuy nhiên do tiểu điệt đã hứa lời, quân tứ bất hí ngôn, tiểu điệt không còn cách nào để thu hồi.

Bạch Tu Lão Tiên xuất hiện:

- Người đừng nói người đã phát giác bọn ta ngay từ khi bọn ta mới đến nha!

Ngọc Tuyết Lão Lão cũng theo chân bước ra:

- Sao người quá khinh suất? Kỳ án Quỷ Cốc Tiên Sinh đến bọn ta cũng không mấy may có manh mối. Và hơn nữa sao người dám gọi bọn ta chỉ là tiền bối mà thôi.

Tiểu Bình mỉm cười:

- Bối phận của tại hạ giờ đã khác. Trừ phi nhị vị tiền bối không tính gia sư có bối phận ngang hàng như nhị vị! Nhân đây tiểu điệt xin có lời đa tạ vì nhị vị đã kịp giải nguy cho quần hùng.

Đến lúc này Nam Cung Yến với đông đảo quần hùng đều bình an vô sự mới lục đục chạy đến. Nam Cung Yến kêu:

- Sư phụ, Đại kỳ nhân Thần Châm Lão Phu Tử là sư phụ của Tiểu Bình.

Ngọc Tuyết Lão Lão thở hắt ra:

- Có chuyện này sao? Hóa ra lão quỷ đó vẫn còn tại thế!

Riêng Bạch Tu Lão Tiên thì trở mắt nhìn Tiểu Bình:

- Không lẽ ngươi thật sự có nội lực thâm hậu hơn bọn ta? Đã biết bọn ta đến từ lúc nào, lại còn biết rõ quần hùng vì nhờ bọn ta giải nguy nên đang ùn ùn kéo đến?

Tiểu Bình mỉm cười với Phong Bách Nhật:

- Ta nói có sai không, về nội lực của ta là sẽ thâm hậu tốt bụng, hử? Giờ thì đến lượt ngươi phải giữ lời. Bằng không ngươi cứ nhìn ánh mắt của bao người đang nhìn ngươi thì rõ, ta sẽ không ngăn họ đâu.

Y hít một hơi thật dài:

- Quân tử nhất ngôn?

Tiểu Bình thu nụ cười về:

- Ngươi đừng quá xem thường lời hứa của bản tọa! Một Bang chủ Thần Bang như bản tọa đâu phải dễ nuốt lời?

Y gật mạnh đầu:

- Dùng Ma Chung để hoá giải Ma Chương?

Tiểu Bình kinh nghi:

- Cách thực hiện?

Y mạnh dạn giải thích:

- Trước hết cho Ma Chung phát động Ma Âm khiến những ai bị Ma Chương điều khiển phục hoàn toàn công phu. Và đúng lúc này ngươi phải đập vỡ ba quả Ma Chung vào nhau, tạo thành tiền chấn âm càng lớn càng tốt. Đó là lời nói thật đầu tiên của Phong Bách Nhật này.

Tiểu Bình gật đầu, lấy ba quả Ma Chung ra, nhắc Phong Bách Nhật lên và vừa lao đi vừa lớn tiếng nói với quần hùng:

- Mong chư vị lượng thứ! Phong Bách Nhật cũng là phản đồ của bản bang, người duy nhất có quyền xử trị y chính là bản tọa, phản chư vị, có một cục diện rất hay đang rất cần

chư vị tường lãm. Đó là Đại lệnh chủ Cửu Phái Thống Nhất Lệnh đang cùng Môn chủ Bạch Cốt Môn sinh tử đấu! Chư vị nên đến xem thì hơn. Ha ... Ha ...

Tiểu Bình dù đi khá xa nhưng vẫn nghe tiếng Thanh Tâm tiểu sư thái cổ hủ vọng đến:

- Thí chủ có nhìn thấy gia sư chương môn của bản ni?

Tiểu Bình chỉ suýt nữa là dừng lại. Tuy nhiên, sau đó Tiểu Bình vẫn cứ lướt đi, vờ như không hề nghe câu hỏi quá xa của Thanh Tâm tiểu sư thái....

Hồi 35

Sóng Yên Gió Lặng

Tiểu Bình khua loạn ba quả Ma Chung Coong Coong Coong ...

Bọn người Thảm Hóa Du do đã được Tiểu Bình giải khai huyết đạo, lại bị Ma Âm phát động nên bắt đầu đông đưa và đứng lên.

Họ nhìn quanh và ánh mắt của họ càng lúc càng phát hung quang lộ lộ.

Tiểu Bình vẫn khua tiếp.

Coong Coong Coong ...

Bọn Thảm Hóa Du càng thêm khích nộ, bắt đầu gầm thét dữ dội ...

Tiểu Bình sắp đập ba quả Ma Chung vào nhau thì kịp nhìn thấy trong khóm mắt của Phong Bách Nhật bỗng phóng ra một tia nhìn độc ác.

Tiểu Bình dừng lại ngay và quát hỏi y:

- Ngươi còn dám giở trò ư?

Y cười:

- Quân tử bất hí ngôn. Ngươi không thể giết ta và càng không thể đối phó với bao nhiêu người đây cùng một lúc xông vào ngươi. Ha ... Ha ...

Tiểu Bình tỉnh ngộ thì đã muộn. Tiếng quát của Tiểu Bình vừa rồi chính là âm công và hậu quả tai hại vậy là đang xảy ra!

Một hợp kinh cực kỳ uy mãnh đang được bọn Thảm Hóa Du quật thẳng vào Tiểu Bình.

Ào ...

Phong Bách Nhật tuy vẫn cười nhưng đã lộ nỗi lo sợ:

- Ngươi cũng không để bất kỳ ai giết ta. Trừ phi ngươi là kẻ bội tín, không đáng là Bang chủ Thần Bang.

Tiểu Bình tự hận là đã thua trí Phong Bách Nhật thêm một lần nữa, nhưng quả nhiên Tiểu Bình không thể không giữ lời!

Và lúc này hợp kinh nọ đã đến gần.

Ào ...

Bất đắc dĩ, Tiểu Bình nhắc Phong Bách Nhật cùng nhảy lên.

Vút!

Có bóng người di chuyển là có mục tiêu cho hợp kinh kia lại đổ ập đến.

Ào ...

“Đợt sóng? Dù chỉ là đợt sóng kinh nhưng vẫn là đợt sóng? Ô hay, ta thoát rồi!”.

Tự xem bản thân đang là một con thuyền và cần phải đối đầu với từng đợt sóng dữ, Tiểu Bình thu hết nội kinh về, và ung dung chờ đợt sóng kinh ập đến.

Ào ...

Nương theo sóng kinh, Tiểu Bình và Phong Bách Nhật chấp chới bay, và đó là lúc Tiểu Bình nhả nội kinh ra, vừa cười lên sóng kinh vừa tìm cách lao xuyên qua đợt sóng kinh.

Vù ...

“Vậy là thoát một!Ồ! Lại thêm một đợt nữa!”.

Tiểu Bình vẫn y cung cách cũ, thu nội lực kinh về, nhả nội kinh ra, cười lên và lao xuyên qua thêm một đợt sóng kinh nữa.

Vù ...

Đợt thứ bảy. Đợt thứ mười ...! Phong Bách Nhật sợ quá ngất đi!

Đợt thứ mười lăm ...! Toàn thân Tiểu Bình vụt phát lên những tiếng chấn động nho nhỏ.

Rắc ... Rắc ...

Tiểu Bình cũng cảm thấy toàn thân sắp nổ tung nên để tự giải thoát Tiểu Bình vụt hét lên:

- A ... a ...

Những đợt sóng kinh có một sát na nào đó khựng lại, sau đó vẫn tiếp tục ập đến.

Ào ...

Tiểu Bình lại thu kinh.

Nhưng, càng thu kinh thì toàn thân càng căng trương, đến sắp phát nổ thật, Tiểu Bình lại hét:

- A ... a ...

Quả nhiên đợt sóng kinh có dấu hiệu khựng lại trong một thoáng và đủ cho Tiểu Bình nhận ra điều kỳ lạ này!

Tiểu Bình không bỏ lỡ cơ hội, hét to hơn.

- A ... a ...

Tiểu Bình hét mãi thành tiếng hú:

- Hu ... ú ... ú ...

Đợt sóng kinh tuy vẫn còn hiện hữu nhưng chậm lại dần.

“Phải chăng đây là cách hóa giải Ma Chướng và chính Phong Bách Nhật cũng không hề biết là có?”.

Tiểu Bình hú như tiếng long ngâm hồ rỗng:

- Hú ... ú ... ú ...

Tiếng hú xuyên thẳng tầng không:

- Hú ... ú ... ú ... Và tiếng hú thanh thoát vang vọng khắp nơi, có thể chiếm một phạm vi ngoài năm bảy dặm.

- Hú ... ú ... ú ...

Bạch Tu Lão Tiên chạy đến:

- Ngự Khí Phi Hành?

Ngọc Tuyết Lão Lão cũng đến:

- Ngũ Khí Truyền Nguyên? Đó là nhân vật nào đã tự khai thông sinh tử huyền quan!

Tiếp đó là đôi ba tiếng chép miệng vang lên:

- Lão Quái ngư phụ thân. Dường như cảnh trước mặt chúng ta chính là cảnh từng nhìn thấy trên mặt biển?

- Tiểu Kinh Ngư người nói đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Chỉ tiếc đây không phải là sóng biển mà là sóng kinh.

- Và người kia tuy không phải chiếc thuyền nhưng vẫn có cách vượt sóng như chúng ta từng vượt!

Bất ngờ có hai tiếng cùng phát lên:

- Không thể nào! Trừ phi đó là tiểu tử Trang Bình đã luyện đến cảnh giới vô thượng của Cửu Cửu Vô Vi tâm pháp?

Tiếng thét thứ hai thì:

- Y có đến chín bóng nhân ảnh! Y có đến chín bóng nhân ảnh! Cửu Cửu thần công!

Tiểu Bình nghe rõ tất cả và vẫn cố chi trì tiếng hú thanh thoát cho đến lúc cần phải dừng lại.

- Hu ... ú ... ú ...

Bọn Thâm Hóa Du té ngồi xuống hàng loạt.

Huych ... huych ... huych ...

Tuy vậy, ánh mắt của họ hiện là ánh mắt của người hoàn toàn tỉnh táo. Họ đang nhìn quanh.

Tiểu Bình dừng lại nhìn họ!

Bọn Thâm Hóa Du hoảng hồn quỳ cả lên:

- Bang chủ an khang! Đa tạ Bang chủ đã gia ân cứu mạng!

Tiếng họ cùng hô là quá lớn, khiến Phong Bách Nhật hồi tỉnh.

Y nhìn mọi người:

- Ma Chương ... Ma Chương đã bị hóa giải? Bằng cách nào?

Tiểu Bình lắc lay thân hình y:

- Bằng cách nào ư? Xem đây!

Tiểu Bình lắc người và cùng với Phong Bách Nhật biến mất.

Vút!

Tuy vậy, đã có nhiều người phát hiện và đồng hô lên sững sờ:

- Một hóa chín! Đây là công phu gì vậy?

- Cửu Cửu? Cửu là chín. Lẽ nào là công phu thượng thừa của phái Nga My?

- Cửu Cửu sư thái đâu? Sao lại để tâm pháp Nga Mi phái lọt vào tay ngoại nhân?

Tiểu Bình chợt gầm vang:

- Cửu Cửu sư thái chính là Đại Lệnh chủ của Cửu Phái Thống Nhất Lệnh. Mời chư vị cùng xem!

Mọi người đều nhìn thấy cả chín bóng nhân ảnh của Tiểu Bình chợt vùn vụt lao về phía có hai nhân vật lúc nãy đã kêu thét lên và vào lúc này bóng nhân ảnh của cả hai vẫn cứ nhòe nhoẹt, không thể nhận ra đó là ai với ai.

Cử động của Tiểu Bình làm cho một trong hai nhân vật đó bật lên thanh âm the thé:

- Môn chủ nghĩ thế nào nếu bản nhân đề xuất hai ta cùng hiệp lực?

Bóng nhân ảnh thứ hai cười the thé:

- Như thế có ổn không, nếu mục tặc ni ngươi vẫn chưa nói rõ tâm pháp Cửu Cửu thật cho ta?

Bóng nhân ảnh thứ nhất giận dữ:

- Chuyện đó liệu có ích gì nếu sau khi ta chết là sẽ đến lượt mục?

Tiểu Bình đã lao đến và do chính Tiểu Bình cũng không thể phân biệt đâu là bóng nhân ảnh của Cửu Cửu sư thái nên đánh xuất kinh cật lực quật vào cả hai.

- Đờ một chương Vô Vi của ta!

Ào ...

Không phải một, mà cả chín bóng nhân ảnh cùng xuất kinh. Và diễn biến này khiến cả hai nhân vật kia đành phải ra tay cùng một lượt.

- Xem chiêu!

- Đỡ!

Ngay chớp mắt cục diện liền diễn ra một trận tỷ đấu vô tiền khoáng hậu, bởi họ tuy chỉ có ba người giao phong, nhưng lại có đến mười mấy bóng nhân ảnh quần lấy nhau. Chín là của Tiểu Bình và số còn lại gồm đủ mười một bóng nhân ảnh mờ ảo là do hai nhân vật nọ tạo thành.

Àm! Âm!

Mười mấy gần hai mươi bóng nhân ảnh liền tản ra, sau đó lại nhập vào.

- Đỡ!

Vù ... Bùng!

Ào ... Âm!

Số bóng nhân ảnh giảm dần, đó là lúc Tiểu Bình bật quát:

- Tuyệt kỹ Thần Châm đây! Trúng!

Có tám bóng nhân ảnh cùng dạt ra sau khi nghe Tiểu Bình quát, tuy nhiên không có lấy một mũi thân châm nào xuất hiện.

Tám bóng nhân ảnh nọ lại ập vào:

- Tiểu tử lại trá nguy nữa rồi! Đỡ!

- Ngươi phải chết, Tiểu Bình!

Vù ...! Ào ...!

Tiểu Bình cười hăng hắc:

- Sao lại bảo là trá nguy? Vì đây mới là tuyệt kỹ thần châm! Đỡ! Ha ... hạ. Viu ...! Viu....
Có hai mũi châm lao đi và lao đúng vào hai trong số tám bóng nhân ảnh nọ!

Cả tám bóng nhân ảnh đều tỏ ra nao núng, khiến cước bộ mất dần linh hoạt.

Và sau đó, khi hai mũi thần châm rồi cũng chạm đích, tám bóng nhân ảnh liền tan biến, chỉ còn lại hai mà thôi.

Quần hùng lúc bấy giờ mới nhật loạt hô hoán:

- Đúng là Cửu Cửu sư thái phái Nga Mi.

- Muốn diệt Cửu Phái Thống Nhất Lệnh cần phải trừ khử mụ ác ni thôi tha!

- Tiến lên!

Trong khi quần hùng cùng giận dữ đổ dồn vào một trong hai nhân vật vừa hiện nguyên hình chính là Cửu Cửu sư thái thì Bang đồ Thần Bang cũng nhao nhao xông vào nhân vật còn lại:

- Chính là mụ Môn chủ Bạch Cốt Môn!

- Giết!

- Hãy đền mạng cho gia tổ của Triệu Thạch Liễu này!

Ào ...! Vũ ...

Tiểu Bình cũng hiện nguyên hình, vẫn với Phong Bách Nhật trên tay!

Tiểu Bình lo ngại nhìn Bạch Tu Lão Tiên và Ngọc Tuyết Lão Lão:

- Nhị vị bị chưởng thương?

Hai nhân vật kỳ nhân cùng thở dài:

- Thật không ngờ bọn ta dù hợp lại vẫn không là đối thủ của Môn chủ Bạch Cốt Môn.

- Ha ... công phu Vô Vi Cửu Cửu gì đó thật lợi hại!

Tiểu Bình cũng thở dài:

- Với tình hình này có lẽ nhị vị tiền bối khó thể cùng đi với tiểu diệt một chuyến.

Phong Bách Nhật vụt kêu:

- Ngươi định đưa ta đến Quỷ Cốc để giết ta tể mộ thân phụ ngươi?

Tiểu Bình cười lạt với y:

- Đâu có vội thế? Là ta muốn đưa ngươi vào Bạch Cốt Cốc!

Y giật mình lo lắng:

- Để làm gì?

- Để làm gì ư? Thì để người có dịp diện kiến sư phụ ta, Thần Châm Lão Phu Tử!

Y lăm lét đảo mắt nhìn quanh, và cái chết thảm của Cửu Cửu sư thái cùng mộ họ Thạch làm y bật run lên:

- Ta không muốn diện kiến lão! Tại sao ta phải diện kiến lão?

- Người sợ ư? Người sợ sư phụ ta sẽ chỉ đích danh người chính là hung thủ sát hại gia phụ ư?

Y lắc đầu quây quây:

- Ta không sợ. Ta không là hung thủ. Và ta cũng không muốn gặp mặt lão!

- Thật người không là hung thủ? Vậy vì sao người nhận ngoại tổ ta Thần Toán Tử là nội tổ của người? Tại sao phụ thân người đứng mười lăm năm trước đã bị tuyệt kỹ Tỷ Ngộ Châm của sư phụ ta gây thương thế nghiêm trọng? Chưa hết đâu, chính người đã có ý sợ tuyệt kỹ Tỷ Ngộ Châm là thứ công phu mà sư phụ ta vì một lẽ nào đó đã cố ý không truyền thụ cho ta. Chỉ bấy nhiêu đó thôi là đã đủ cho ta kết luận, người và phụ thân người vì muốn sát hại gia phụ nên đã bị gia sư tình cờ phát hiện ngăn lại, và người sau đó đã trút toàn bộ hận thù vào phụ thân ta.

Tiểu Bình thoáng dừng lời một lúc vì nhìn thấy Triệu Thạch Liễu đang tiến đến gần Phong Bách Nhật. Do không có ý nghĩ gì khác về Triệu Thạch Liễu nên Tiểu Bình nói tiếp với gã họ Phong:

- Người muốn ta có bằng chứng chứ gì? Hừ, vậy thì hãy theo ta đến gặp gia sư!

Triệu Thạch Liễu chột xua tay ngăn Tiểu Bình lại. Và Triệu Thạch Liễu nhìn gã họ Phong:

- Phu quân, chuyện đã thế này phu quân còn dỗi quanh làm gì! Hãy tỏ ra thành khẩn, rồi thiếp sẽ vì phu quân mà xin Tiểu Bình giảm tội cho!

Thấy y có dấu hiệu ngập ngừng, Triệu Thạch Liễu tươi cười nhìn Tiểu Bình:

- Bang chủ không cần tìm bằng chứng đâu xa. Vì hiện ở thư phòng của chiết phu quả nhiên có cất giữ một pho cổ thư!

Phong Bách Nhật giận đến đỏ mặt:

- Nói nhảm! Cổ thư đó ta đâu còn cất giữ! Kỳ thực ta đã ...

Triệu Thạch Liễu chợt cười khanh khách và nhẹ nhàng vòng tay ôm quanh người Phong Bách Nhật:

- Phu quân đã bị thiếp lừa rồi. Nhưng phu quân đừng vì thế mà hận thiếp. Chỉ vì thiếp không muốn lìa xa phu quân. Thiếp cũng không muốn cùng phu quân đi đến Bạch Cốt Cốc.

Thiếp chỉ muốn mãi mãi ... như ... thế ... này ... thôi ...!

Tiểu Bình có phát hiện thì đã muộn. Và Nam Cung Yên kêu thất thanh:

- Họ tự sát bằng độc xà!

Tiểu Bình thở dài:

- Đó là Thiên Lý Tầm Hương Tiểu phi xà, độc vật tối thượng của Bạch Cốt Môn.

Vừa nói đến đây Tiểu Bình vụt ngơ ngác nhìn quanh:

- Úy! Nhị vị lão nhân gia đâu rồi?

Nam Cung Yên chợt nước mắt lưng tròng:

- Nhị vị ân sư đã bỏ đi, nghe nói là sẽ lìa xa nhân thế vĩnh viễn, muội có hỏi, có đòi đi theo nhưng cả hai không đáp cũng không cho muội theo.

Tiểu Bình tuy có phản ngữ ngang vì lời xưng hô chợt đổi khác của Nam Cung Yên, nhưng vẫn bỏ qua và hỏi:

- Nhị vị lão nhân gia không bảo sẽ đi về đâu thật sao?

Nam Cung Yên thở hắt ra:

- Cả hai chỉ nói có một câu, là đi tìm người tri âm tri kỷ!

- Là đi tìm gia sư? Họ làm sao vào được Bạch Cốt Cốc? Trừ phi họ đã vào là phải lưu lại đó vĩnh viễn!

Nam Cung Yên giật mình:

- Thật thế sao Bình ca? Hóa ra họ bảo sẽ lìa xa nhân thế vĩnh viễn là có ý này.

Tiểu Bình thở dài và bất ngờ nắm tay Nam Cung Yên:

- Đề ta đưa muối đi!

Nàng kinh nghi:

- Đi đâu, Bình ca?

Cùng lúc đó có tiếng nhiều người cùng cười rộ:

- Bang chủ có đi xin nhớ mau quay lại! Đừng vì mỹ nhân ở bên cạnh mà quên mất lối về đó! Ha ... Ha ...

Cả Nam Cung Yến và Tiểu Bình cùng đỏ mặt, cả hai bỏ chạy thật nhanh.

Hết